

Nhị Tiểu Thư, Em Sẽ Thuộc Về Ta

Contents

Nhị Tiểu Thư, Em Sẽ Thuộc Về Ta	4
1. Chương 1: Cô Gái Nhà Nghèo	4
2. Chương 2: Người Mới	5
3. Chương 3: Con Là Ta Nhận Nuôi	7
4. Chương 4: Tôi Là Tiểu Thư Duy Nhất Trong Nhà	9
5. Chương 5: Tôi Giống Osin Lắm Sao	11
6. Chương 6: Anh Thì Biết Gì Về Tình Yêu	13
7. Chương 7: Tôi Chưa Có Bạn Gái	16
8. Chương 8: Nhị Tiểu Thư Nhà Họ Trịnh - Trịnh Hà My	20
9. Chương 9: Tôi Là Loại Gì?	22
10. Chương 10: Hôn Sự	25
11. Chương 11: Tôi Không Phải Anh Rể Của Cô	28
12. Chương 12: Ciz Bar	31
13. Chương 13: Ciz Bar - Hãy Nói Anh Chỉ Yêu Mình Em	36
14. Chương 14: Huỷ Hôn	38
15. Chương 15: Tin Đồn Đó Là Giả, Nhưng Tôi Muốn Là Thật.	42
16. Chương 16: Em Tự nguyện Cho Anh.	46
17. Chương 17: Thăm Nhà Cũ	51
18. Chương 18: Thăm Nhà Cũ 2	54
19. Chương 19: Thư Ký Ngọc Diệp	56
20. Chương 20: Hôn Sự Với Phạm Gia	59
21. Chương 21: Đồng Ý Đính Ước	61
22. Chương 22: Hẹn Hò - Bắt Cóc - Gặp Lại Người Quen.	64
23. Chương 23: Cô Sẽ Là Tình Nhân Của Tôi	68
24. Chương 24: Cô Tốt Nhất Đừng Yêu Tôi.	72
25. Chương 25: Là Tình Nhân Thì Không Phải Là Người Yêu	74
26. Chương 26: Không Sao Cả, Tôi Chỉ Là Tình Nhân Của Anh	77
27. Chương 27: Đã Tìm Được Pi	81
28. Chương 28: Mình Và Anh Ta Mãi Mãi Không Thể Có Tình Yêu	84
29. Chương 29: Làm Cơm Cho Pi, Không Phải Cho Anh	88
30. Chương 30: Nếu Anh Muốn Tôi Hận, Tôi Sẽ Hận	91
31. Chương 31: Bắt Đầu Nguy Hiểm	93
32. Chương 32: Anh Lạnh Lùng, Cô Muốn Chạy Trốn	97
33. Chương 33: Bí Mật Nhà Họ Trịnh	100
34. Chương 34: Cái Chết Của "Trịnh Hà My" - Phần 1	103
35. Chương 35: Cái Chết Của "trịnh Hà My" - Phần 2	106
36. Chương 36: Cái Chết Của "trịnh Hà My" - Phần Cuối	109
37. Chương 37: Người Xa Lạ	113
38. Chương 38: Sự Thật	118
39. Chương 39: Anh Và Em Sinh Ra Có Lẽ Không Phải Dành Cho Nhau	122
40. Chương 40: Chọn Lạ Của Minh Trí - Nỗi Đau Của Hà My	125
41. Chương 41: Có Lẽ, Tôi Cũng Đã Từng Rất Yêu Cô.	128

42. Chương 42: Rin, Xin Lỗi Vì Anh Không Thể Yêu Em Được	133
43. Chương 43: Âm Mưu Thâm Độc 1	137
44. Chương 44: Âm Mưu Thâm Độc 2	141
45. Chương 45: Thiếu Gia Rất Yêu Cô	145
46. Chương 46: Gặp Lại Người Xưa	150
47. Chương 47: Lò Đuôi Cáo	153
48. Chương 48: Bị Bắt	158
49. Chương 49: Mất Mát To Lớn	161
50. Chương 50: Mất Mát To Lớn 2	163
51. Chương 51: Tang Lễ - Che Giấu Sự Thật.	166
52. Chương 52: Rin, Tôi Yêu Cô	169
53. Chương 53: Anh Là Đồ Khốn	173
54. Chương 54.1: O Lai Tran Gia	176
55. Chương 54.2: Lời Hứa Của Tình Yêu	178
56. Chương 55: Phan Minh Hà - Rose	180
57. Chương 56: Ghen	184
58. Chương 57: Người Một Nhà	187
59. Chương 58: Chị Em Song Sinh. Nhìn Chị Đau Em Cũng Thật Đau	191
60. Chương 59: Đón Rose Về	195
61. Chương 60: Lời Nguyên Của Nhà Họ Trịnh	198
62. Chương 61: Bỏ Đi	201
63. Chương 62.1: Sự Thật "đau Lòng" Hơn Cả Đau Lòng.	206
64. Chương 62.2: Kế Hoạch Trả Thù	208
65. Chương 63: Mong Chờ Tại Sân Bay	209
66. Chương 64: Cường Ép.	211
67. Chương 65: Quan Hệ Phức Tạp	215
68. Chương 66: Giải Cứu Rose	218
69. Chương 67: Tráo Cô Dâu 1	221
70. Chương 68: Cướp Cô Dâu	226
71. Chương 69: Cô... Từ Bây Giờ Chính Là Phụ Nữ Của Tôi	230
72. Chương 70	232
73. Chương 71	236
74. Chương 72	240
75. Chương 73.1	243
76. Chương 73.2	245
77. Chương 74	250
78. Chương 75	253
79. Chương 76	256
80. Chương 77: Ngày Thứ 8	261
81. Chương 78	267
82. Chương 79	270
83. Chương 80	275
84. Chương 81.1: Tình Yêu Trọn Vẹn	278
85. Chương 81.2: Những Kế Hoạch Đau Lòng	279
86. Chương 82: Thực Hiện Lời Hứa	282
87. Chương 84: Biển	285
88. Chương 84: Tha Thứ	288
89. Chương 85: Anh Là Chồng Tôi Sao?	291
90. Chương 86: Ngọc Nhi	294
91. Chương 87: Only Love	300
92. Chương 88.1: Gặp Lại	304
93. Chương 88.2: Gặp Lại 2	307
94. Chương 89: Cha Của Tuấn Khôi	311
95. Chương 90:	316

96. Chương 91: Một Lần Nữa Đau Lòng	319
97. Chương 92: Cuộc Sống Mới	325
98. Chương 93: Quay Về Biệt Thự Hoa Hồng Trắng	330
99. Chương 94: Cha Cháu Đã Trở Về	334
100. Chương 95:	339
101. Chương 96.1	343
102. Chương 96.2	346
103. Chương 97	349
104. Chương 98	353
105. Chương 99: Em Đã Đánh Cắp Trái Tim Anh	356
106. Chương 100.1: The End: T&m	360
107. Chương 110.2: The End: Trải Qua Thử Thách Cuối Cùng	364
108. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 1)	370
109. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 2)	376
110. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 1)	381
111. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 2)	387
112. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 3)	391
113. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần 4: Chọn Người	396
114. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần 5: Câu Chuyện Cũ	400
115. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 6: Chụp Hình Quảng Cáo	405
116. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 7: Tìm Kiếm	410
117. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 8: Trả Thù...	414
118. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 9: Người Xa Lạ	420
119. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 10: Chuẩn Bị Đối Đầu	425
120. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 11: Đối Đầu	430
121. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 12: Anh Thư	434
122. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 13:	439
123. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 14	442
124. Chương Ngoại Truyện: Tyds Nơi Tình Yêu Bắt Đầu	449
125. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 16: Hé Lộ Bí Mật	453
126. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần17: Thù Hận	458
127. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 18: Anh Nợ Em	463
128. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần19	467
129. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 20: Kế Hoạch Đen Tối.	470
130. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 21: Cô Được Tự Do	474
131. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 22: Gặp Lại Tại Trung Tâm Royal	477
132. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 22	482
133. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 24: Cảm Giác Quen Thuộc	486
134. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 25: Gia Đình Hỗn Loạn 1	491
135. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 26: Tôi Nhớ Em!	495
136. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 27: Tuần Khôi, Chúng Ta Hẹn Hò Đi.	500
137. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 28.1: Kế Hoạch Hẹn Hò.	504
138. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 28.2: Kế Hoạch Hẹn Hò 2	509
139. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 29:	514
140. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 30.1: Hủy Bỏ Hôn Lễ	517
141. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 30.2	519
142. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 31	523
143. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 32: Gắn Kết	526
144. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần 33	529
145. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 34	534
146. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 35.1: Mẹ Pi, Con Đi Theo Mẹ	537
147. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 36: Tiểu Ái.	541
148. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 37: Người Anh Yêu Là Rose Hay Tuyết Nhi.	545
149. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 38.1: The End Couple 1: Thiên Bảo & Anh Thư	549

150. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 38.2: The End Couple 2: Tuấn Khôi & Rose	552
151. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 39	556
152. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 40: The End (Trọn Vẹn)	562

Nhị Tiểu Thư, Em Sẽ Thuộc Về Ta

Giới thiệu

Cô con gái nhà nghèo, nhưng thân phận là một nhị tiểu thư giàu có. Được cha mẹ nuôi thương yêu v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tieu-thu-em-se-thuoc-ve-ta>

1. Chương 1: Cô Gái Nhà Nghèo

Trời lát phát mưa, trong phòng trọ cũ kĩ, có 1 cô gái đang nằm nghe tiếng mưa, vu vơ hát theo lời của 1 bài hát, đó là 1 cô gái vốn dĩ rất trong sáng và yêu đời.

Cô tên Nguyễn Hà My (thường gọi là Rin) năm nay 20 tuổi, đang học tại Đại học MT, dân tỉnh nhỏ, con gái nhà nghèo nhưng ham học vì một tương lai tốt hơn, cô cũng đã có bạn trai. Đó là một chàng trai gia đình bình thường, học trên khoá của cô. Tình yêu đầu đời của cô, cứ thế trôi qua từng ngày, từng ngày...

Đang nằm trong phòng, đón chào những cơn mưa đầu mùa, điện thoại cô lại reo lên. Hoàng Minh đang gọi, cô nghe máy:

- Alo, em nghe nè
- Rin hả, mưa rồi ngủ nhớ đắp mền cho ấm đó nghe chưa.
- Hi hi, dạ, em biết rồi, a cũng vậy nhé.
- Lo cho em trước đi, em có 1 mình thôi, bệnh thì sao?
- Thì em đã có anh rồi còn gì, em không lo đâu hihi.
- Ngốc à, trễ rồi, em ngủ đi. Ngủ ngon
- Anh ngủ ngon.

Cô ôm điện thoại, mưa thì đã sao, chẳng phải cô luôn có anh bên cạnh sao, anh ầm ập vậy. Cô sẽ không phải lo gì cả, vì tình yêu của anh dành cho cô, sẽ vượt qua mọi sóng gió thôi. Rồi cô chìm sâu vào giấc ngủ với nụ cười còn trên môi...

Ngày mới lại bắt đầu, cô thức dậy thật sớm, làm vsn xong, chạy bon bon trên con đường tới trường. Trường MT là một trường tốt, học phí lại thấp hơn những trường khác nên cô vừa đi học, vừa đi làm thêm tại 1 quán cafe để trang trải học phí và cả tiền sinh hoạt hằng ngày. Gia đình cô dưới quê nghèo lắm, là chị lớn trong nhà, thêm đứa em cũng tuổi đi học, cô phải vất vả để cho ba mẹ bớt phần nào gánh nặng. Đối với cô, tiền không phải tất cả, nhưng thiếu tiền thì sẽ là vấn đề lớn.

Cô đang chạy trên đường thì:

- Á, á á aaaaaaaaaa. Cô hết to

Chiếc xe hơi do chuyển làn đường mà k báo hiệu, làm cô thắng gấp ngã ngựa xuống đường.

- Huhu, xui quá đi à, cái xe hơi chết tiệt này.

Trên xe, có một tên con trai đi xuống, nhìn cô như thể người ngoài hành tinh. Hắn cất giọng hỏi:

- Này, cô không sao chứ, đi kiểu gì không biết để ý đường hả?

Cô tròn mắt nhìn hắn ta, cái gì rõ ràng hắn chạy ẩu không ra tín hiệu đèn.

- Nè, cái gì mà không biết để ý đường hả, do mấy người rẽ phải mà không báo hiệu. Đã sai còn ần nói ngang ngược.

- Thế cô có sao không, không sao thì tôi còn đi.

- Đi dễ vậy sao. Đã sai còn không biết xin lỗi mà còn hách dịch nữa, nhất định phải bắt hắn xin lỗi mới được đi.

- Bao nhiêu?. Hắn ta cất giọng

- Cái gì bao nhiêu??

- Cô không phải muốn đền bù sao? Nói thẳng ra cũng chả bị cái quái gì, muốn vòi tiền thì ông đây bố thí vậy.

- Tôi nói cho cái tên hách dịch nhà ngươi biết, bà đây chả thêm tiền của ngươi. Đã sai còn không xin lỗi, ba mẹ ngươi dạy ngươi thế à. Đồ hách dịch, biến đi. Bà đây dek cần tiền của ngươi.

- Hừ, nghèo mà làm cao. Hắn ta hừ lạnh rồi bỏ lên xe phóng thẳng.

Aaaaaaaaaaaaaa, không biết ngày gì mà xui xẻo quá đi. Nhìn lại chiếc xe cũng không bị vấn đề gì, lại chạy bon bon tới trường. Trên đường đi thì chuông điện thoại lại reo lên, chắc HM gọi cô đây, cô dừng lại bên đường nghe, nhưng thấy số dưới què gọi lên, không biết có chuyện gì đây...

- Alo, mẹ ạ

- Ủ, mẹ đây, con gái khoẻ không?

- Dạ, con khoẻ, con đang đi học mẹ, có việc gì mà mẹ gọi con sớm vậy?

- Ủ, mai cuối tuần, mẹ muốn con về quê, ba mẹ có việc muốn nói.

- Mai con còn đi làm nữa, để tuần sau được không mẹ, hay có gì mẹ nói qua điện thoại luôn con nghe.

- Không được, công việc không quan trọng, có thể xin nghỉ, chuyện này rất quan trọng, mẹ muốn ngày mai con về.

- Dạ

Không biết chuyện gì mà mẹ lại như vậy nhỉ, bình thường mẹ rất xem trọng việc cô đi làm cơ mà, nhưng mẹ đã nói vậy nên cô đành đồng ý. Tắt điện thoại, cô tiếp tục tới trường. Càng nghĩ càng tức cái tên hách dịch đó, cũng may mà không bị sao. Hừ, cái gì mà nghèo mà làm cao chứ, chẳng lẽ hắn giàu hắn có quyền làm cao chắc. Giàu có cũng không có quyền đâu nhé.

2. Chương 2: Người Mới

Trong lớp học, nhỏ Pi quay qua nói với nó:

- Rin biết gì chưa, trường mình có anh siêu đẹp trai, giàu có vừa từ nước ngoài về, học ngành NH, trên mình 1 khoá.

- Ờ, rồi sao

- Hình như học chung lớp với chàng của bà nữa
- Thì sao?
- Đúng là, thì nếu chàng của Rin chơi vs anh ấy thì không phải dễ hơn
- Haha, đừng nói ý Pi là mún làm mai cho Pi nhé.
- Haha chỉ có Rin hiểu ý Pi
- Pi à, tỉnh mộng đi. Đã siêu đẹp siêu giàu thì làm sao mình vớ tới, mà hần ta sao không học trường nào tốt hơn, vô học chung với toàn dân tỉnh như tụi mình nhỉ
- Nghe nói hiệu trưởng là bác của anh ấy, nên anh ấy vô đây học.
- Người ta mới tới mà Pi điều tra đầu kinh vậy?
- Kaka, trai đẹp sao qua được tầm mắt tui.
- Đồ mê trai
- Kệ tui, chỉ có những người hạnh phúc như Rin thì làm sao hiểu được cảm giác của FA.

Cô cười, nhìn ra ngoài trời nhớ về anh, không biết anh đã tới trường chưa nhỉ. Cô vẫn chưa kể với anh về việc mai cô sẽ về quê, cô lấy đt ra gọi cho an

- Alo, anh nghe Rin
- Mẹ bảo mai em về quê có việc gấp, tối nay mình gặp nhau nhé.
- Ukm, có việc gì thế em, em không đi làm sao
- Việc gấp, em cũng chưa biết, chiều em sẽ xin nghỉ
- Ok, vậy nhé, tối gặp em

Giờ ra chơi, cô cùng Pi đi xuống căn tin trường để lấy nước. Vì để tiết kiệm nên cô thường không ăn sáng, chỉ uống nước miễn phí trong trường cảm hơi thôi. Đang đi thì Pi kéo tay cô nói vào tai:

- Đó, người mới đó, đẹp trai không thể tả luôn. Á, anh yêu của Rin đang đi cùng anh đẹp trai kia

Cô nhìn theo tay Pi, hai mắt nheo lại, thì ra là tên hách dịch, thì ra người mới chuyển vào là hần ta. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà, mà sao anh lại đi chung với tên này nhỉ, đúng là xem ra anh vẫn còn non nớt với dòng đời này quá không biết lựa bạn mà chơi. Đang suy nghĩ thì đã bị Pi kéo tới chỗ hần và anh đang đứng, cô nhìn anh mỉm cười.

- Anh, đang ăn sáng ạ?

Anh nhìn lên thấy cô liền mỉm cười:

- A, Rin, ngồi xuống đây đi, cả Pi nữa. 2 đứa xuống ăn sáng sao?
- À, em đi lấy nước thôi, em đã ăn rồi. Cô nói dối anh, vì cô không muốn anh lo lắng cho cô, cũng không muốn phụ thuộc tiền bạc vào anh.
- Á, anh Minh, ai đây, giới thiệu chút đi anh.
- Đây là Hoàng thường gọi là Ken, bạn mới chuyển tới của lớp anh, ngồi gần anh nên anh dẫn xuống căn tin cho biết đường.

Cô nhìn hần, hần cũng nhìn cô.

Đôi mắt cô cảm hờn

Đôi mắt hần lạnh lùng, miệng hơi cười nhếch mép.

Pi không hiểu gì, tươi cười nói: Em là Thư, mọi người gọi là Pi, còn đây là My gọi là Rin, rất vui được làm quen anh

- Xin lỗi, tôi không có ý muốn làm wen với các cô em.

Gương mặt Pi đang tươi cười, bỗng dưng đơ ra, cô nhìn còn buồn cười, nhưng trong lòng thì giận như lửa, cái đồ hách dịch. Cô trả lời:

- À vâng, thành thật xin lỗi công tử hách dịch, bạn tôi thật ngây thơ nên mới nghĩ những người bình thường có thể kết bạn với những kẻ bất bình thường.

Hắn ta nhìn cô, cười khinh khi: Cô em biết điều hơn tôi nghĩ đó, nếu vậy thì làm ơn đừng cố gắng để tôi chú ý

- Haha, chú ý, anh làm ơn đừng chú ý tới tôi và cả bạn của tôi. Vì người bất bình thường thường có hành động kì hoặc lắm.

- Vậy tốt nhất nên tránh xa tôi ra tý nhé, tôi rất không thích kẻ nghèo mạc như các cô.

Hoàng Minh thấy tình hình căng thẳng liền nói: Thôi nào, em đừng nóng mà, cậu ấy là người mới, đùa em tý thôi mà.

Cô nhìn anh, cũng không nói gì, anh đã nói vậy thì thôi, cô nhịn. Cô kéo tay Pi đi, Pi vẫn còn đơ mặt ra cho tới khi cô cốc 1 cái rõ đau vào đầu thì cô ả mới chịu tỉnh người.

- Á, sao cốc Pi

- Cho tỉnh.

- Hoàng tử đẹp trai lạnh lùng, y như những truyện mà Pi đã đọc.

- Hoàng tử cái con khỉ đó, tên hách dịch đó đừng để Rin gặp lại được.

Tối, cô cùng anh hẹn nhau ra công viên hóng gió.

- Anh, anh đừng chơi với tên hách dịch đó nhé. Cô nũng nịu nói

- Sao vậy Rin, anh thấy Ken là người tốt mà, đôi khi hơi trêu chọc mọi người thôi mà.

- Hứ, hắn ta khinh người, xem tý đâm chết em còn không biết xin lỗi! (chị Rin hơi phóng đại tí)

- Hả, đâm xe hả, sao lại chạy xe không cẩn thận như vậy?

Rồi cô mang chuyện ban sáng ra kể lại cho anh nghe, anh cười nhìn cô rồi nói:

- Rin à, thông cảm Ken mới từ nước ngoài về không quen đường mà, em thành bà già khó tính rồi đấy!

- Hả, ai là bà già hả?

- Haha, bà già này, có chịu đi theo ông già này cả đời không haha

Cô đỏ mặt nhìn anh, không nói gì quay đi ra bộ hờn dỗi, theo cả đời sao, cô cũng hy vọng là vậy, mối tình đầu của cô. Cô sẽ yêu anh mãi mãi.

Nhưng Rin ơi, đâu phải cái gì cũng là mãi mãi chứ (tác giả)

3. Chương 3: Con Là Ta Nhận Nuôi

Ngồi trong căn nhà thân quen, em trai ngồi cạnh cô cười cười nói nói, khoe thành tích học tập thì được khen cười tít mắt. Sau bữa cơm trưa, ba mẹ bảo em cô sang nhà hàng xóm chơi, gọi cô vào trong nhà. Ba cô nói:

- Con gái đã lớn rồi, cũng nên biết một vài chuyện rồi.

- Dạ ba, chuyện gì ba cứ nói đi ba.

Mẹ cô nói vào: Con phải hết sức bình tĩnh

- Dạ, ba mẹ cứ nói đi, con đã 20t rồi, con lớn để đủ giữ bình tĩnh mà.

Ba cô nhìn con gái, rồi nhìn mẹ cô nói: Bà nói đi, tôi cũng không biết bắt đầu từ đâu. Mẹ cô lau giọt nước mắt, nhìn cô nói: Bao lâu nay, con là đứa con gái ngoan ngoãn, tính tình yếu đuối nên ba mẹ vẫn luôn cố giấu một bí mật mà cả đời này cả 2 chúng ta đều không muốn nói ra. Nhưng tới hôm nay, theo tình theo lý gì thì ta cũng phải nói với con, như vậy công bằng cho con hơn, con đã vất vả khi 2 chúng ta nghèo khó quá như vậy. Con là ta nhận nuôi từ một cặp vợ chồng trẻ, lúc ấy ta và ba con lấy nhau đã lâu chưa có con, cứ ngỡ rằng ta hay ba con bị bệnh nên không thể sinh con được, gia đình nhà ta lại nghèo không có tiền đi khám. Khi xin được con về được vài năm, ta có thai và sanh ra em của con. Nhưng ta vẫn luôn xem con như con gái ruột, như thiên thần mang may mắn lại cho gia đình ta. Chỉ là gia đình ta quá nghèo, không lo tử tế cho con được.

Bà nói, nước mắt cứ rơi, cô cũng khóc, lòng cô rối bời, cha mẹ ruột tại sao lại bỏ rơi cô. Nhưng cô vẫn im lặng nghe mẹ cô nói tiếp

- Đáng ra chúng ta sẽ không bao giờ nói ra bí mật này, sẽ im lặng cho tới ngày nhắm mắt xuôi tay. Nhưng vài ngày trước, ba mẹ con đã đến và tìm lại con, 20 năm trước không biết vì lý do gì đã cho con cho chúng ta, nhưng dù sao họ cũng là cha mẹ ruột, dứt ruột sanh ra con giờ thương nhớ tới tìm con, mẹ cũng mong con tha thứ mà nhận lại họ.

- Không, con mãi mãi là con ruột của cha mẹ. Con không muốn có thêm cha mẹ nào nữa. Cô khóc to lên như hét

Mẹ cô ghen ngào

- Nhưng họ đã sanh ra con, chắc có lý do gì họ mới làm như vậy, hãy vì dòng máu mà họ cho con, hãy tha thứ cho họ con gái ạ.

- Mẹ à, con không muốn, không phải là sự thật mà mẹ. Con là con gái ruột mà mẹ sanh ra mà, ai cũng nói con giống mẹ mà, mẹ nhìn con giống mẹ thế mà, sao lại là con nuôi được.

Cô khóc, khóc vật vã như không muốn đó là sự thật, mẹ ôm cô vào lòng, vỗ về: Con gái mẹ, mãi mãi là con gái của mẹ chứ, đâu ai thay thế được con gái của mẹ, nhưng gia đình ba mẹ ruột con rất giàu có, họ sẽ lo lắng cho con tốt hơn chúng ta.

-Giàu có mà họ đã vứt bỏ con, vứt bỏ con rồi sao còn quay lại làm gì, con rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại, con không muốn thay đổi nào cả. Con không muốn, không muốn mà mẹ

Ba cô trầm ngâm lên tiếng:

- Con gái, con có thương em trai con không?

- Sao ba lại hỏi con như vậy, con thương nhất là em trai con, thằng bé là người nối dòng dõi của gia đình ta mà.

- Nếu thương em trai con, hay đồng ý về với gia đình ba mẹ ruột của con

- Vì sao, chuyện này có liên quan sao

Mẹ cô khóc ngày mỗi to hơn, như gáo thét: Ông, ông im đi, con gái tôi nuôi khôn lớn bằng tình yêu thương, nó không muốn thì ông đừng ép nó

Cô quay qua mẹ, nhìn mẹ càng lúc càng đau lòng, hỏi: Mẹ, có chuyện gì giấu con nữa sao, em trai con có chuyện gì sao?

- Em trai con nó bị ung thư máu...

Cô nghe như thế giới này hoàn toàn sụp đổ, em trai cô ngoan ngoãn hiền lành là vậy, tại sao lại bị căn bệnh hung ác đó chứ. Nhưng như vậy thì liên quan tới việc cô nhận lại cha mẹ ruột chứ.

- Nếu như con chịu quỳ về với gia đình ba mẹ ruột của con, họ hứa sẽ bỏ tiền để chữa trị cho em trai con. Hãy vì chúng ta đã yêu thương con, chăm sóc cho con 20 năm nay, cứu lấy đứa con tội nghiệp này của chúng ta được không, ta biết làm như vậy bất công với con, nhưng ta không còn cách nào khác. Ba cô ghen ngào nói

Cô như chết lặng, thì ra họ đã vứt bỏ cô, giờ lại muốn dùng tiền mua cô lại ư, haha nực cười thật tiền có thể mua được mọi thứ, bây giờ thì cô tin rồi đó. Giàu có, lắm tiền cũng thật chỉ là những con người sống mà bị nó điều khiển thôi. Cô tự cười cái gọi là cha mẹ ruột, cô nhìn mẹ cô mà đau lòng, bà chỉ có 1 đứa con trai duy nhất sao đối xử với bà như vậy. Cô quỳ xuống chân bà nói:

- Ba, mẹ con mang ơn dưỡng dục của ba mẹ, tấm thân này cũng là cha mẹ nuôi lớn. Nay em con bị bệnh, con cũng rất đau lòng. Nếu bọn họ hứa sẽ điều trị khỏi bệnh cho em trai con, con cũng nguyện ý về với họ. Ôn nuôi dưỡng của ba mẹ con sẽ mãi mãi ghi nhớ. Ba mẹ vẫn là ba mẹ mà con yêu thương nhất từ trước tới nay và cả sau này.

Ba cô nhìn cô rơi nước mắt: Ba cảm ơn con rất nhiều, con đã cứu lấy con trai của ta.

- Ba, ba nói gì vậy, đó là em trai của con mà, con bất tài không lo được cho em, chỉ có thể làm bao nhiêu đó để em con khỏe mạnh.

Mẹ cô không nói gì, ôm cô vào lòng, khóc ngày một to hơn, cô vùi đầu vào lòng ngực bà, hương hơi nóng từ bà, nước mắt cũng nghẹn trong lòng. Cô ôm mẹ cô nói: Mẹ đừng khóc, con cũng chỉ nhận lại cha mẹ ruột của con thôi mà, con sẽ về thăm ba mẹ, vẫn mãi là con gái ngoan của ba mẹ mà. Mẹ không phải nói họ rất giàu có sao, cuộc sống con rồi sẽ tốt hơn sao. Mẹ không vui cho con hay sao mà lại cứ khóc mãi thế này. Mẹ yên tâm, khoa học tiến bộ, mình có tiền thì em con sẽ không sao cả, mẹ đừng lo

Mẹ cô như ngày càng khóc to hơn: Huhu, con gái ngoan của ta, thiệt thòi cho con rồi

Hai mẹ con ôm nhau khóc, tới khi ngoài cửa có tiếng còi xe hơi, một chiếc BMW chạy vào, một người đàn ông phogn độ và 1 người phụ nữ sang trọng xuống xe, đi vào nhà.

4. Chương 4: Tôi Là Tiểu Thư Duy Nhất Trong Nhà

Cô theo ba mẹ ruột lên xe, chạy về thành phố.

Bầu trời trong xanh, nắng ấm chen qua kẽ lá bay bay, nhiều chuyện xảy ra làm lòng cô trống rỗng, không còn nghĩ tới chuyện gì nữa. Cô nhìn ra cửa xe, nhớ tới anh, không biết giờ anh đang làm gì nhỉ? Nơi ẩm áp đó, bờ vai đó, ước gì ở ngay cạnh đây, để cô thỏa thê khóc trên bờ vai anh, thỏa thích kể cho anh nghe nỗi đau đang cố gắng kìm nén mà giấu trong lòng.

- Con gái, đi xe có quen không, có thấy khó chịu chỗ nào không. Người phụ nữ sang trọng mà cô sẽ gọi là mẹ lên tiếng.

- Dạ, con không sao

- Về nhà, con còn 1 chị gái nữa, là song sinh với con. 2 đứa giống nhau như 2 giọt nước vậy. Chuyện trước kia....

- Chuyện ngày trước, con không muốn nhắc tới nữa, dù gì cũng đã xảy ra rồi.

- Cảm ơn con gái.

- Không, con phải cảm ơn 2 người, vì đã cứu lấy em trai con.

Hai bên không ai nói gì nữa, cô vẫn im lặng, nắm chặt điện thoại muốn gọi cho anh ngay bây giờ để khóc với anh cho vơi bớt nỗi lòng nhưng e sợ họ biết quá nhiều về mình. Chiếc xe lăn bánh vào trong một biệt thự lớn, chạy qua vườn hoa, cô thấy có vài người làm vườn đang cắt tỉa. Xe chạy vào trong cô thấy hồ bơi trong veo, có 1 cô gái đáng người quen thuộc đang nằm trên ghế có vẻ thư thái. Xe dừng lại trước cửa vào lớn của căn biệt thự, cô bước xuống xe cùng cha mẹ mới, người con gái ban nãy mặc 1 bộ bikini đỏ choàng khăn tắm ở phía ngoài đi tới. Cô ta ôm chầm lấy người phụ nữ ấy nũng nịu

- Mẹ à, ba à, 2 người đi đâu từ sáng sớm vậy?

Người phụ nữ tỏ ra vẻ cứng chiều nói:

- Con gái, không phải ta đã nói là sẽ đi đón em gái của con sao, nhìn xem đây là em gái con tên là Hà My. 2 đứa là song sinh bị thất lạc ba mẹ vừa tìm được đây.

Cô gái nhìn cô vẻ mặt khinh thường, quay ngoắt không nói gì bỏ vào căn biệt thự sang trọng.

- À, con gái, chị con được chúng ta nuông chiều từ bé nên tính tình như vậy, rồi từ từ sẽ quen, chị em các con cùng 1 mẹ sanh ra sẽ yêu thương nhau.

- Dạ.

- Nào, nào chúng ta vào thôi. Người đâu, ra xách đồ cho tiểu thư vào Người đàn ông hô to

Trong nhà có khoảng gần hơn 20 người đi ra, đều mặc trang phục người hầu như trong phim cô hay xem. Có một bà đứng tuổi chạy ra cầm túi xách của cô

- Tiểu thư, để tôi xách túi cho cô, mời ông bà và tiểu thư vào trong nhà.

Cô ngại ngần đưa túi cho bà ấy, ôi cái cuộc sống giàu có này thật là lạ lẫm đối với cô. Ngày xưa cứ lủi thủi trong cái phòng trọ bé nhỏ, chẳng phải ngượng ngùng như bây giờ. Cô được một cô gái trẻ dắt lên lầu dẫn cô về phòng, căn biệt thự này rất là to. Riêng căn phòng của cô thôi cũng muốn to bằng căn nhà của anh rồi. Cô đứng trước cửa nhìn vào, thấy mọi thứ lạ lẫm thì cô gái trẻ lên tiếng.

- Tiểu thư, cô vào đi ạ. em đã sắp xếp quần áo của cô vào trong tủ. Cô muốn dùng cơm trước hay đi tắm trước để em pha nước cho cô.

- À, tôi... tôi sẽ đi tắm, mà thôi tôi sẽ tự pha nước, không phiền cô được. Cảm ơn cô giúp tôi xếp đồ. Mà từ nay cứ kêu tôi là Rin cũng được.

- Vâng, tiểu thư vào tắm rồi xuống ăn cơm cùng ông bà và đại tiểu thư.

- À, à vâng.

Cô gái trẻ ra ngoài không quên đóng cửa phòng cô lại, cô nằm lên giường. Đúng là nhà giàu có khác nhỉ, nệm cũng êm hơn cái nệm nhà của anh. Chứ nhà cô thì chỉ có nằm chiếu thôi. Cô mở tủ quần áo ra lấy quần áo đi tắm. Phòng tắm cũng cầu kì không kém cái biệt thự này, nào là bồn tắm, vòi tự động, nước nóng tự động. Cuộc sống nhà giàu đúng là không thiếu thứ gì...

Cô tắm xong, mặc một bộ quần áo ở nhà đi xuống dưới lầu. Trên bàn ăn, thức ăn để đầy một bàn, đa số là những món cô chưa bao giờ nhìn thấy. Cô bước xuống thì thấy ba mẹ mới và người chị song sinh của cô đã ngồi đó dường như đang đợi cô. Cô bước xuống thì mẹ cô lên tiếng:

- Con gái, mau tới đây ngồi ăn cơm. Ta và ba con có gì chưa chuẩn bị chu đáo thì con cứ nói cho ta.

- Dạ, mọi việc đều rất tốt ạ.

Người chị của cô, nhìn rất giống cô, nhưng lại rất khác so với cô. Nhìn chị ấy rất đẹp, ra dáng tiểu thư nhà giàu và có vẻ gì đó rất khinh khi cô. Chị ấy cất tiếng nói:

- Cô mau ngồi vào ăn, tôi đói rồi. Mà cô là em gái tôi à, trong còn thua người hầu trong nhà.

- Thiên Kim, sao con lại nói em gái con như vậy? Mẹ đã nói em con trước đây phải sống cảnh khó khăn, con không thương em lại tỏ ra thái độ đó. Cha mẹ không dạy con như vậy. Mẹ cô khó chịu nói.

Chị gái của cô mắt ngấn lệ: Mẹ, nó mới về mà mẹ đã thiên vị với nó rồi, con trong nhà này còn tiếng nói nữa sao.

Ba cô thấy vậy không hài lòng nói: Kim à, đó là em gái con. Cả 2 đều là con của chúng ta, chúng ta thương cả 2 đứa. Mau ăn cơm đi, từ nay các con hãy yêu thương nhau. Bác Mai, mau lấy cơm cho nhị tiểu thư.

Bữa cơm nặng nề qua đi, cô ăn như không ăn. Nuốt chẳng nổi món nào, cô cúi mặt xuống mà không dám nhìn lên, sợ chạm phải ánh mắt của chị gái. Mẹ cô gấp hết món này đến món khác vào chén cô nói:

- Hà My, mau ăn đi con, trông con gầy ốm thế này.

- Dạ, con cảm ơn.

- Ăn xong ta sẽ dẫn con đi mua sắm, giờ con đã là nhị tiểu thư trong gia đình này rồi. Phải thay đổi từ ngoài đến trong, con hiểu chứ. Ta không nói về thể diện, nhưng khi con xuất hiện không thể làm mất mặt

gia thế nhà ta. Con xem chị gái con, phong thái đều ra dáng 1 tiểu thư đài cát. Tất cả những đồ cũ của con nên vứt bỏ đi, ta sẽ mua mới tất cả cho con.

Tất cả bây giờ đối với cô chỉ là nặng nề, khó thở không thoải mái như xưa nữa. Đó là cái giá mà cô phải trả để cứu lấy em trai tội nghiệp sao, rồi cô sẽ mất đi thứ gì nữa đây.

Sau bữa cơm, ba mẹ cô phải đi họp gấp ở công ty. Nhà chỉ con chị gái cô, cô đang ngồi trong khuôn viên biệt thự, cây xanh thoáng mát, từng cơn gió lùa qua cành hoa nghiêng nghiêng đón gió. Cuộc sống này cô chưa bao giờ mơ tưởng được. Cô bỗng dưng nhớ tới anh, cầm điện thoại gọi cho anh nhưng không thấy anh bắt máy. Từ phía sau có một cô gái trẻ cầm ly nước màu vàng tới bên cạnh cô nói:

- Tiểu thư, cô uống nước cam cho khỏe, em vừa pha cho cô.
- Cảm ơn bạn, lần sau cứ gọi mình là Rin, gọi bằng tiểu thư mình nghe thật không quen.

Cô vừa dứt lời, từ phía sau có giọng nói vang tới:

- Đúng đó, tôi là tiểu thư duy nhất trong cái nhà này. Các người nghe cho rõ.

Cô gái người hầu trẻ tuổi sợ đến đỏ mặt liền quay qua chào chị gái của cô âm úng: Dạ, vâng thưa đại tiểu thư.

Cô nhìn chị mình nói:

- Em về đây cũng không tranh dành chức tiểu thư của chị, chị không cần gây khó dễ ọi người.
- Tôi như thế nào đợi cô phải dạy, trông cái bộ dạng quê mùa của cô có mà còn thua người hầu nhà này.
- Haha, chúng ta là chị em song sinh, chi cũng biết đấy. Trông chúng ta như 2 giọt nước.

Nói rồi cô uống tu hết một lần ly nước cam rồi bỏ vào nhà mặc cho chị gái cô đang đứng tức giận phía ngoài vườn. Cô đây trước giờ luôn nhường nhịn mọi người, như trước những kẻ giàu có hống hách cô luôn không bao giờ bỏ qua.

5. Chương 5: Tôi Giống Osin Lắm Sao

Vào nhà, cô đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại. Nằm trên giường bắt đầu lo lắng, tự hỏi tại sao lại không gọi được cho anh. Cô tiếp tục bấm gọi, vẫn không có ai trả lời. Cô mệt mỏi suy nghĩ một vài chuyện rồi chợp mắt khi nào.

Đang mơ màng, cô nghe tiếng gõ cửa, choàng tỉnh cô chạy ra mở cửa thì thấy mẹ cô cười nói:

- Nào con gái, mau ra thử đồ mà mẹ đã mua cho con. Xem con có thích hay không.

Cô như choáng ngợp trước mắt, như là cô đang đi dạo trong các trung tâm thương mại. Đây là hàng hiệu cả, cô chưa bao giờ mơ mình có thể đụng tới nó, huống chi bây giờ cô có thể diện lên những bộ đồ giá trị này. Cô đang như mơ hồ trước bao nhiêu lá quần áo, giày dép, váy đầm trước mặt thì mẹ cô với giọng nói nghẹn ngào: Con có thích hay không, nếu không thích ta có thể đổi lại những mẫu khác. Mẹ và ba con sẽ cố gắng bù đắp những cơ cực trước kia của con.

- Dạ, con nghĩ mình không phù hợp với những thứ quá đắt tiền thế này. Con quen với cuộc sống như trước hơn, con cũng vẫn là 1 sinh viên chưa làm gì ra tiền. Con không muốn cuộc sống quá thay đổi, không thể thích nghi. Con muốn đi học ở trường, vẫn đi làm thêm ở tiệm cafe, vẫn mặc những bộ quần áo đơn giản kín đáo.
- Con gái, bây giờ thân phận của con đã khác, con là nhị tiểu thư nhà họ Trịnh chúng ta. Dù muốn hay không thì con vẫn phải thay đổi, thể diện trong gia đình ta rất quan trọng. Ta không thể để con gái mình thua kém các tiểu thư nhà khác. Họ sẽ dèm pha ta và cha con.

Nước mắt cô khẽ rơi: Ba mẹ mang con về đây làm gì, con không muốn thay đổi. Cuộc sống bình yên của con như bị xáo trộn, mọi thứ đều lạ lẫm.

Mẹ cô nhìn cô không nói gì, đứa trẻ này đã quen với cuộc sống khó khăn, nay sống sung túc không phải tốt hơn rất nhiều lần sao. Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh mà. Thật là 2 đứa trẻ này tính tình ngang bướng giống nhau rồi. Bà khẽ ôm cô vào lòng dịu dàng nói: Được được, con cứ thông thả từ từ, rồi con sẽ quen dần thôi không phải con là một đứa thông minh sao. Nhưng trước mắt, con cứ mặc những thứ ta đã dành cho con. Xem như chút lòng mà người mẹ này làm cho con trong suốt 20 năm qua, con không nỡ tình chối tình cảm của ta chứ. Bà nói, khoé mắt cũng rưng rưng.

Cô ngược mắt lên nhìn bà, nước mắt còn lãnh động ở khoé mi: Mẹ, con sẽ nhận, con sẽ mặc những bộ quần áo này, mẹ đừng buồn

- Con gái ngoan, được rồi mau mặc vào cho ta ngắm công chúa xinh đẹp của ta nào.

Cô lựa vài bộ quần áo trong đơn giản nhất mặc vào, mẹ cô trông rất hài lòng, bà mỉm cười rất dịu dàng mà nhìn cô.

Cả ngày hôm nay, cô không gọi được cho anh. Cô cảm thấy lo lắng rất nhiều, bây giờ là 7h tối rồi. Thế mà vẫn không thể gọi được cho anh. Cô quyết định sẽ qua nhà tìm anh. Cô thay quần áo bình thường của mình vì cô không muốn làm anh quá bất ngờ. Cô sẽ nói cho anh biết trước và từ từ thay đổi để phù hợp với ngôi nhà xa hoa này.

Cô bước xuống nhà thì gặp chị cô diện một bộ jumpsuit hở ngực, mặt trang điểm cầu kì cũng đang bước xuống. Hai người gặp nhau ở cầu thang, hai con người giống nhau nhưng thật khác nhau. Cô im lặng cuối đầu đi tiếp thì chị cô nói:

- Cô em gái của tôi, đi đâu mà vội vàng thế.

- Em có việc ra ngoài.- Cô trả lời không nhìn lại

- Ra ngoài ăn mặc thế, haha, như tôi đã nói, người hầu nhà tôi có khi còn ăn mặc hợp thời trang hơn cô.

- Em đi gặp bạn bè, cũng không cần phải cầu kì, bạn bè em cũng khá đơn giản.

- Haha, một lũ nghèo hèn chơi với nhau sao. Thật thú vị.

Cô không nói, cứ thế bỏ đi ra ngoài trước thì gặp bác tài xế của gia đình cô. Bác tài xế cuối đầu chào cô:

- Nhị tiểu thư, cô muốn ra ngoài sao?

- Vâng, chào bác. Cháu muốn đi gặp bạn cháu!

- Vậy cô lên xe để tôi chở cô đi.

Cô chưa kịp trả lời thì phía sau có giọng nói: Bác tài, hôm nay chở tôi tới trung tâm giải trí RoYal

- Thưa đại tiểu thư, cô có thể tự lái xe đi được không, nhị tiểu thư cũng muốn đi ra ngoài. Cô ấy không có xe riêng. - Bác tài trả lời

- Hôm nay tôi đi gặp bạn bè ở club có thể uống chút men, tôi muốn ông chở tôi đi.

Cô thấy chị gái làm khó bác tài xế vì mình, cũng không muốn làm ông khó xử nên lên tiếng:

- Không sao đâu bác, cháu có thể tự đi được. Bác cứ chở chị ấy đi đi.

- Vậy cô chịu khó đi taxi, tiểu thư có cần tôi gọi giúp.

Thiên Kim cau gắt nói: Mau lên bác tài, tôi lỡ hẹn với bạn ông có thể chịu trách nhiệm không

Bác tài xế thấy vậy cúi chào cô rồi vội vã lên xe bật máy chạy đi. Cô đi ra khỏi căn biệt thự, cũng không gọi taxi, cứ thế đi bộ tới nhà anh. Vì là đường nội bộ các khu biệt thự nên con đường khá vắng

vẽ nhưng đèn thì mở rất sáng. Cô đang đi thì thấy một vệt đèn phía sau đang chạy tới, theo phản xạ cô quay lại nhìn. Chiếc xe lướt qua cô rồi chợt dừng lại, trên xe có bóng dáng của một chàng trai bước xuống. Nhìn có vẻ quen quen, trên người mặc một bộ vest đen, giày đen, đầu chải vuốt keo lên trên. Nhìn rất phong độ, tên con trai đứng đó như đợi cô đi tới. Cô cứ thế bước tiếp trên con đường của mình, nhìn qua hắt ta

thì mắt bỗng dừng lại trên gương mặt đó, thì ra là tên hách dịch. Cô không nhìn hấn nữa, tiếp tục bước đi thì hấn nói:

- Tưởng ai nhìn quen mắt, thì ra là cô nàng chanh chua
- Tôi với anh có quen biết sao?
- Tất nhiên là không.
- Không quen biết thì sao anh lại nói chuyện với tôi. - Cô cười đắc ý
- Thì ra cô là cô nàng chanh chua thật. - Hấn cười nhếch mép nhìn cô

Cô ghét nhất là nụ cười này của hấn: Đã không quen biết thì cứ đi ngang qua nhau, đừng có tình gây sự với tôi

- Tôi có làm gì sao, tôi chỉ thắc mắc, khu này là khu biệt thự riêng tại sao co lại có mặt ở đây. - Hấn nhìn cô vẻ đưng đưng khinh thường
- Tôi ở đâu làm gì có liên quan gì tới anh sao?
- Cô ở đây, đi làm việc gì ở đây?
- Tại sao phải nói cho tên hách dịch nhà anh biết.

Hấn nhìn cô vẻ mặt nghi ngờ, bỗng đưng cười rộ lên và nói: Thì ra là đi làm osin ở đây, nhìn cô cũng hợp với công việc đó lắm, haha.

Cô trừng mắt nhìn hấn, cô giống người ở lắm sao, tại sao chị cô cũng nói vậy, hấn cũng nói vậy. Thật là tức chết đi mà. Tôi giống Osin lắm sao?

- Rất giống. - Hấn đưng đưng trả lời. - Cô làm ở gia đình nào, tôi nảy ra ý định này, cô qua nhà tôi làm, tôi trả cô gấp đôi. Nghe đâu gia đình cô rất nghèo mà, tôi thì có lòng thương người.
- Dù tôi có chết đói, cũng không bao giờ hầu hạ tên hách dịch nhà anh. Đồ chết bầm nhà anh. Anh mau cút đi cho tôi, đứng gần đường tôi đi.
- Haha, được rồi. Tôi đi đây. Chọc giận cô thật thú vị. Hôm nay tôi cảm thấy vui, cô muốn đi đâu tôi sẽ đưa cô đi.
- Cảm ơn, không cần!

- À, vậy tôi đi trước. Cuộc đời này thật quá khổ đi mà. Nghe đâu tuần trước cô tiểu thư nhà họ Bạch vừa tự tử, nhà cô ta ngay trên đoạn đường này. Ôi thật đáng sợ, tôi phải đi trước đây không lại bị cô ta làm wen kết bạn. Vong hồn cô đơn thường tìm những người đi một mình để kết bạn.

Cô nghe hấn nói, từng đợt da gà nổi lên, kể nhát gan như cô nghe chuyện này thì dù cho rằng hấn bịa chuyện cũng ảnh hưởng tâm lý mà. Hay là quay về nhỉ, nhưng cô nhớ và lo cho anh quá. Cô nhìn hấn đang lạnh lùng đi về phía xe của mình. Cô gọi hấn: Này, đợi đã.

6. Chương 6: Anh Thì Biết Gì Về Tình Yêu

Hấn quay lại nhìn cô với nụ cười nhếch mép, hừ lại cái nụ cười đáng ghét đó. Hấn nhìn cô nói:

- Có chuyện gì?
- Tôi.. anh có thể cho tôi đi nhờ đến nhà bạn tôi được không?- Cô ấp úng nhờ vả
- Được thôi, nhưng đáp lại cô phải làm cho tôi một việc? - Hấn lạnh lùng nhìn cô rồi nói
- Rõ ràng khi này là anh mời tôi, sao bây giờ lại có điều kiện chứ. - Cô tức giận nhìn vẻ mặt lạnh của hấn ta
- Vậy cô có đi hay không, tùy cô quyết định.

Cô nhìn bầu trời, đã chấp chờn tối, con đường phía trước dài với bóng cây 2 bên làm không khí càng thêm sồn gai ốc, không có 1 bóng người trừ cô và hắn. Cô xanh mặt nhìn về phía hắn đang lạnh lùng dựa vào chiếc xe thể thao màu đỏ bóng loáng. Cô đi lại gần hắn nói.

- Điều kiện là gì?
- Tôi chưa nghĩ ra, tới khi cần sẽ nói với cô. - Vẫn cái thái độ lạnh lùng mà trả lời
- Được, nếu không có gì quá đáng tôi sẽ thực hiện. - Cô thờ ơ nói
- Lên xe.

Trong xe, cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào. Hắn bỗng quay sang nhìn cô, càng ngày gương mặt hắn càng tiến gần lại gương mặt của cô. Hắn định làm gì cô vậy, không phải muốn hôn cô chứ, không được cái tên biến thái này - Cô nghĩ trong đầu. Càng lúc gương mặt hắn càng gần hơn, cô quay mặt sang một bên, gương mặt đã đỏ ửng, tim cô đập loạn xạ. Rồi hắn đưa tay sang qua người cô, lấy dây an toàn cài cho cô. Nhìn gương mặt cô đỏ ửng lên môi hắn ta hơi nhếch lên nói:

- Chắc cô lần đầu được đi xe hơi nhỉ, haha sao mặt cô lại đỏ lên thế, đừng nói là đang nghĩ tôi lại muốn hôn cô nha.
- Anh... anh, tôi khi nào thì đỏ mặt, xe của anh là loại gì mà nóng thế này.
- Haha, cô bớt nghĩ lung tung đi. Tôi đây không có hứng thú với những cô gái như cô.
- Haha, anh cũng bớt nghĩ lung tung đi. Tôi đây không có hứng thú với tên hách dịch như anh.
- Vậy là tốt, cô muốn đi đâu?
- Địa chỉ XYZ
- Tới nhà bạn trai sao. - Hắn lại lạnh mặt nói
- Làm sao anh biết. - Cô hơi đỏ mặt

Hắn ta không trả lời, cứ thế lái xe đi. Trong xe hắn mở bài hát Tìm lại bầu trời, cô im lặng lắng nghe và dựa đầu vào cửa sổ, nhìn hai bên con đường xe cô chạy tấp nập. Xe hắn dừng trước con hẻm vào nhà anh. Cô bước xuống xe cười với hắn nói:

- Thật cảm ơn, khi nào anh nghĩ là cần gì thì hãy tới tìm tôi, tính tôi mau quên lắm.
- Nhưng tôi thì nhớ rất dai. - Hắn đáp lời cô
- Hi, tạm biệt tôi đi đây. Anh lái xe cẩn thận.

Hắn không nói gì, cho xe lái đi không nhìn lại cô. Cô thấy hắn đi thì đi theo con đường hẻm vào nhà anh. Cô bấm chuông cửa, mẹ anh ra mở cửa thấy cô thì tỏ ra vẻ ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười với cô.

- My hả con, vào nhà chơi.
- Dạ, con chào bác. Anh Minh có nhà không bác.
- Minh đi vắng rồi con à. Chắc cũng sắp về, con vào nhà chơi để bác gọi nó.
- Dạ, con gọi cho anh ấy mà không thấy anh ấy nghe. Con hơi lo nên chạy sang xem sao, giờ biết anh ấy không sao con cũng xin phép về.

Dù sao cũng đã trễ, cô là con gái nữa, nhớ đoạn đường về nhà cô lại không dám về trễ. Cô cuối chào mẹ anh rồi ra về, lòng không khỏi suy nghĩ tại sao anh ấy lại không nghe máy của cô nhỉ. Bước chân ra khỏi con hẻm. Cô thấy chiếc xe hơi trông quen quen đang đậu phía trước, hình như lúc này cô từ chiếc xe này bước xuống mà, cô tò mò đi thẳng lại phía chiếc xe bên đường. Trên xe hắn ta bước xuống nhìn cô nói:

- Tôi muốn cô thực hiện một việc nên quay lại.
- Nhanh vậy sao? Được anh nói đi!
- Cô đứng im, cứ nhìn tôi thôi. Không được quay mặt sang chỗ khác - Hắn ta nhìn cô nói

- Hả, tôi biết anh đẹp trai nhưng chuyện này có chút kì lạ. - Cô nhìn hắn khó hiểu
- Cô đã mắc nợ tôi, tôi yêu cầu thì cô cứ làm, không lẽ chuyện này có gì khó khăn với cô.
- À, không khó khăn nhưng tôi thấy có chút khác thường. Anh muốn tôi khen anh đẹp trai sao, haha tôi không có hứng thú với vẻ bên ngoài của anh.

Vừa dứt lời, phía sau cô có tiếng xe chạy vào con hẻm sau lưng cô không xa. Cô nghe tiếng xe quen thuộc, đang định quay lại thì hắn ta lấy hai tay giữ hai tai cô lại nói:

- Tôi đã nói là không được quay mặt sang chỗ khác mà.
- Anh kì lạ, hình như anh Minh về. Tôi tới đây là gặp anh ấy. Nếu không vì mục đích đó thì chẳng phải mắc nợ anh.
- Tôi nói, cô không nhìn tôi bây giờ thì cô sẽ hối hận. Coi như lần này cô không làm được, tôi sẽ tiếp tục đòi hỏi.
- Được.

Nói rồi cô vùng khỏi tay của hắn, quay mặt lại chạy về phía hẻm nhà của anh. Cô bước vào con hẻm, trước mắt cô như sụp đổ. Anh đang đứng ôm một cô gái khác, đang cười nói vui vẻ với cô ta. Có lẽ đây là lí do mà cả ngày cô gọi anh mãi mà không được. Anh nhìn thấy cô, vẻ mặt hơi thoáng bất ngờ nhưng sau đó như thờ cô đi. Cô đau đớn quay mặt lại, nước mắt không biết khi nào đã rơi đầy hai khoé mắt. Cô cố thể chạy ra khỏi con hẻm, nước mắt giàn giụa như không thấy phía trước lao ra khỏi con hẻm. Chiếc xe phía trước đang lao về phía cô, nhìn ánh sáng phía trước, cô nhắm mắt như muốn buông tất cả. Tất cả bất hạnh của cô đang xen trong tâm trí. Bây giờ cô muốn giải thoát, tiếng coi xe phía trước vang lên, cô nhắm mắt.

Ai đó ôm cô rồi cả hai cùng ngã vào lề đường, tay cô đau nhức. Cô mở mắt thì thấy hắn cũng ngã lăn quay xuống đất. Làm bộ vest của hắn ta dính bẩn, hắn ta đứng lên nhìn cô nói:

- Cô làm bẩn quần áo tôi rồi.

Cô nhìn hắn, tự mình đứng dậy nói:

- Tôi có nói là cần anh cứu tôi, làm hỏng mất chuyện của tôi.
 - Tôi không cứu cô, tôi cứu cái bác tài xế kia. Tôi phải loại người như cô thì phải tội người ta.
 - Haha, ngay cả anh cũng khinh thường tôi. Cha mẹ tôi, chị gái tôi cũng xem thường tôi. Bây giờ ngay cả người tôi tin tưởng nhất cũng phản bội tôi. Có phải tôi sống quá dư thừa rồi không, anh nói xem. - Cô nói, hai khoé mắt giàn giụa nước mắt.
 - Cô gái này, tôi nói cô biết tôi rất ghét nước mắt của phụ nữ, làm ơn đừng có khóc trước mắt tôi. Cũng không phải tôi gây ra những chuyện này cho cô tại sao lại khóc lóc trước mắt tôi.
 - Anh đúng là hách dịch, haha, tôi đau buồn như thế anh cũng không cho tôi khóc. Tôi phải giữ ầm ục trong lòng sao. - Cô nhìn hắn ầm ục nói
 - Lên xe, tôi đưa cô về nhà. Tôi không muốn mọi người nghĩ tôi làm một cô gái như cô khóc lóc giữa đường.
- Nói rồi hắn lôi cô vào xe, phóng xe chạy đi về phía khu biệt thự. Tới đoạn đường lúc hắn và cô gặp nhau, hắn dừng xe nhìn cô lạnh lùng hỏi:
- Thật khó mà nghĩ, tại sao cô lại đau buồn vì loại người như cậu ấy.
 - Vì tôi yêu anh ấy, chúng tôi đã quen nhau hơn một năm nay rồi. Tôi luôn tin tưởng anh ấy. Anh ấy là niềm an ủi lớn nhất cuộc đời tôi.
 - Một năm sao, thế hắn ta đã ăn cô chưa. - Hắn nhếch mép cười mỉa mai
 - Anh... anh thật biến thái, tôi là người thế nào hả, tôi không phải loại dễ dãi như vậy. - Cô nhìn hắn, nước mắt vẫn còn trong khoé mi giận dữ mà xấu hổ

- Haha, thế thì hẳn ta đá cô là phải, thời này tình yêu thường đi chung với tình dục, cô thật là vừa nghèo mạc vừa quê mùa.

- Anh thì biết gì về tình yêu chứ? Sai lầm, sai lầm hoàn toàn.

- Thế tình yêu của cô cao thượng thế nào, mà bị hẳn đá thế này.

Cô im lặng, không trả lời hẳn ta. Đúng vậy, tình cảm của cô như thế nào chẳng lẽ chỉ là từ một phía cảm nhận bên cô. Tình yêu trong sáng của cô, ngay cả anh muốn hôn môi cô cũng ngại ngần quay mặt đi. Có lẽ vì vậy mà anh đã nhầm chán cô sao. Nước mắt cô lại rơi nữa, đau lòng mà xuống xe.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tới đây tôi muốn một mình về. Không phiền anh nữa.

- Cô ở gia đình nào?

- Trịnh gia. - Cô trả lời

Trịnh gia sao, hẳn có nghe cha mẹ hẳn nói về Trịnh gia này, gia đình thật sự giàu có có tiếng trong nước, đối với gia đình anh mà nói thì không hơn không kém. Cô ta làm ở nhà đó cũng yên ổn vì 2 người chủ Trịnh gia được tiếng là đối xử rất tốt với người làm trong nhà. Suy nghĩ một lúc, anh quay xe chạy về biệt thự của mình.

Cô bước đi trên con đường thẳng tắp, một dáng người cao thanh mảnh bước đi một cách cô đơn. Điện thoại cô reo lên, cô nhìn thấy anh gọi cho cô, tiếng nắc nghẹn ngào lại vang lên trên con đường vắng vẻ. Cô cố giữ bình tĩnh nhắc máy:

- Alo, em nghe

Đầu giây bên kia im lặng, cô cũng im lặng. Sự im lặng đáng sợ như vậy, nước mắt của cô cứ thế mà rơi mãi, giữ tiếng nắc trong lòng nhưng rồi cũng khẽ vang lên. Bên đầu giây bên kia vẫn không lên tiếng. Cô đành lên tiếng trước:

- Anh gọi em để nói điều gì?

Bên kia bắt đầu khẽ lên tiếng

- Anh xin lỗi. Chúng ta chia tay đi.

Cô như vỡ oà trong lòng, cô không muốn điều đó là sự thật, ước gì anh có thể nói là cô hiểu nhầm, ước gì anh sẽ chạy tới bên cô mà giải thích. Nhưng cuối cùng vẫn là hai từ chia tay. Cô im lặng một hồi rồi lên tiếng trong tiếng nắc nghẹn ngào:

- Có thể cho em một lí do được không anh?

- Anh xin lỗi.

- Em không cần anh xin lỗi, em muốn biết lí do...

- Hãy quên anh đi, tìm người khác tốt hơn.

Rồi tiếng tí tí vang lên, đầu dây bên kia đã gác máy rồi. Cô lặng im trên con đường dài vắng người, nhìn lên bầu trời tối đen. Cô phải làm sao đây, vượt qua mọi chuyện này. Cô ngồi gục xuống con đường ôm mặt khóc.

Phía xa có một người đàn ông lái chiếc xe màu đen bóng nhoáng chạy ngang qua cô, chợt nhìn thấy một cô gái mặc bộ quần áo quê mùa, mắt ngấn lệ ngồi bên đường, gương mặt lộ vẻ đau buồn nhưng tôn được vẻ đẹp thuần khiết của cô. Anh mắt có chút ưu tư nhìn về phía cô rồi lạnh lùng lái xe vụt qua như chưa từng nhìn thấy gì.

7. Chương 7: Tôi Chưa Có Bạn Gái

Cô bước chân về nhà, mẹ cô nhìn cô ngờ ngác không khỏi lộ vẻ lo lắng, chạy tới vỗ về cô:

- My, con đi đâu về vậy, mẹ rất lo cho con. Sao hai mắt con đỏ hoe thế này, nói ta biết ai ức hiếp con.

Cô nhìn mẹ, lắc đầu, không nói gì đi về phía phòng của mình, khoá trái cửa lại cô chui vào góc tối cứ thế mà khóc, mặc ẹ cô ở ngoài gọi cửa cô chỉ cố gắng nói ra ngoài- Con không sao cả.

Khóc đến mệt mỏi mà cô ngủ thiếp đi khi nào không biết, lúc tỉnh giấc thì trời đã sáng. Cô vươn vai, có chút đau nhức thì chợt nhớ tới chuyện hôm qua cô một chút nữa là không còn mạng sống. Nhớ tới anh và cô gái khác, bỗng dưng nước mắt cô lại rơi xuống. Lấy tay gạt đi nước mắt, cô chuẩn bị đi tắm mặc vào người quần áo mà mẹ cô đã chuẩn bị cho cô. Cô quyết định sẽ thay đổi tất cả, anh đã không còn bên cạnh cô phải mạnh mẽ mà tự mình đi qua mọi khó khăn phía trước. Yêu anh, cô vẫn còn yêu nhiều lắm nhưng để làm gì khi anh đã phản bội lại tình cảm của cô.

Bước xuống nhà, cô người hầu trẻ chạy tới kéo ghế nói:

- Nhị tiểu thư, mời cô ngồi dùng bữa sáng.
- Cảm ơn cô. - Cô cố gắng mỉm cười nói.

Me cô quay sang nói với cô người hầu:

- Linh, con mang chén canh giải rượu lên phòng cho Thiên Kim.- Rồi quay sang Trịnh gia chủ nói: Con bé tới qua đi sinh nhật giám đốc công ty DELA. Con gái lớn rồi, anh có nên tính tới chuyện hôn nhân, cứ để nó lêu lổng mãi như vậy.

Cha cô nhìn sang trả lời:

- Chúng ta đã có hôn ước với gia đình Trần lão tử, họ là bên nhà trai chưa lên tiếng, tôi mặt mũi nào lại lên tiếng trước. Thiên Kim cũng chỉ mới 20t, em lại vội vàng muốn gả đi sao.
- Chẳng lẽ họ im lặng thì con gái chúng ta sẽ không lấy chồng sao. Anh phải tìm cách nhắc nhở lão Trần ấy, Trần gia có thể thực như vậy, sui gia với họ chúng ta có lợi hơn.
- Cứ để cho anh lo liệu mọi việc.

Cô không nói gì, chăm chú vào bữa ăn sáng của mình. Thật ra lại thấy tội nghiệp cho chị gái mình, liệu chị ấy có yêu cái người hứa hôn ấy. Chẳng lẽ vì lợi ích gia đình phải hy sinh đi con gái mình. Đúng là thương trường, cô vẫn còn chưa thể hiểu thấu, haha không biết tương lai cô có giống như chị gái mình.

Cô dùng xong bữa, chào cha mẹ xin phép tới trường, mẹ cô gọi bảo:

- Hà My, con cũng lớn rồi, ngày mai hãy học lái xe đi. Ta sẽ mua xe cho con để tiện đi lại.
- Dạ, nhưng thật không cần thiết. Con chưa đi làm, cũng chỉ đi tới trường. Con thật sự không cần phải có xe.
- Được rồi, không cần phải đi làm mới mua xe, gia đình ta không cần con phải vất vả kiếm tiền bên ngoài. Trước mắt hãy học lái xe, mọi việc ta tự sắp xếp.

Cô không nói gì, cầm giỏ xách LV trên người. Quả thật không hợp đi học chút nào, nhưng vì mẹ cô nói bắt buộc phải dùng nên cô không thể từ chối. Cô được bác tài chở tới trường, nhưng cô dặn bác tài dừng cách xa xa trường cô để mọi người không quá chú ý tới cô. Ở cái ngôi trường này, đi xe hơi tới trường thế nào cũng bị đồn ầm lên như cái tên Ken đáng ghét kia, cô thì lại không thích ánh mắt dò xét của mọi người. Nhưng trùng hợp thì Pi lại vừa đi tới liền gọi:

- Rin, có phải Rin không?
- Rin đây, bạn bè thân mà Pi hỏi lạ vậy?
- Đây, thật là bạn chứ, sao lại khác quá. Bạn phải người từ trong chiếc xe kia bước xuống không, ôi túi LV này cả một gia tài. Bạn trúng số sao?
- Haha, bạn thật biết suy nghĩ. Mình có đời nào chơi vé số chứ?
- Vậy bạn nói chuyện này là thế nào, sau một ngày không gặp, bạn đã từ vịt hoá thiên nga thế này.

Cô kể lại mọi chuyện cho Pi nghe, kể cả chuyện của anh nhưng giấu Pi chuyện gặp Ken, vì sợ cô ta hoang tưởng chuyện không có. Pi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, há hốc mồm lên không thể tưởng tượng được. Sau một hồi lâu bình tĩnh, Pi liền hỏi:

- Thế bây giờ bạn là tiểu thư nhà họ Trịnh sao?
- Thế này giờ bạn không nghe mình kể chuyện gì sao? Và mình muốn bạn giữ bí mật này ỉnh. - Cô thật sự không muốn ai biết cả
- Được, mình sẽ giữ kín cho cậu, còn chuyện anh Minh, bạn không muốn hỏi lí do nữa sao?
- Lí do gì thì anh ấy cũng muốn chia tay, mình cũng thấy anh ấy cùng người khác. Muốn tin tưởng mà quay lại cũng khó.
- Hắn ta là đồ đạo đức giả mà, thế mà mình lại nhìn thấy hắn ta đang hoang tử tế.
- Không nên mắng người ta. Dù gì thì cũng có những ngày tháng tốt bên nhau.
- Mình nói Rin cậu đó, lòng tốt phải dùng đúng chỗ. Bây giờ cậu phải tốt hơn trước rất nhiều, lo gì không có đàn ông tốt hơn hắn ta.
- Tình cảm khó nói trước lắm.

Giờ ra chơi, cô và Pi đi xuống cantin, vì Pi nói bây giờ cô không như xưa nữa nên phải đãi Pi ăn sáng 1 bữa chúc mừng cô tìm được mẹ và trở thành người giàu có rồi. Haha, cô gái này đúng là không thể hiểu nổi. Pi bề ngoài thì không được cao lắm, nhưng gương mặt khá xinh xắn, hai mắt cô to và sáng như hai viên trên châu lấp lánh, chiếc mũi cao cũng miệng nhỏ chúm chím. Trông Pi rất xinh đẹp và đáng yêu. Pi kéo cô vào bàn nói:

- Hôm nay Rin phải đãi Pi ăn thoả thích nhé, bù lại những ngày uống nước thay bữa sáng haha.
 - Ok người yêu, Pi thích món gì thì cứ gọi nhé.
- Pi cười nhưng rồi cũng chỉ mua một ổ bánh mì vì cô nói đã ăn ở nhà rồi, Rin hiểu Pi vì 2 đứa khá giống nhau. Cuộc sống cơ cực từ bé nên hai đứa chơi khá hợp, là 2 đứa rất tiết kiệm. Cô nhìn Pi nói:
- Mỗi ngày Rin sẽ mua đồ ăn sáng cho Pi, sẽ không còn ngày cả 2 phải uống nước đỡ đói nữa.
 - Không, chỉ hôm nay thôi. Hôm nay là Rin và Pi cùng ăn mừng ngày mà cuộc sống của Rin đã không còn vất vả. Bữa tiệc nào cũng phải tàn chứ, haha chúng ta vẫn mãi là bạn tốt đúng không Rin.
 - Pi nói gì vậy, chúng ta mãi mãi là bạn tốt. Đã là bạn tốt thì Pi không được ngại, mỗi ngày chúng ta sẽ ăn sáng với nhau.
 - Ủ, ngày nào đó Pi giàu có, sẽ đãi Rin ăn một bữa hoành tráng.
 - Haha, một bữa bánh mì thịt thật hoành tráng nhé.

Hai đứa cười thật to, chợt cô im bật, cuối mắt xuống không dám nhìn phía sau lưng Pi, Pi thấy lạ quay lại phía sau thì thấy Hoàng Minh đang đi cùng cô gái khác, Pi hiểu mọi chuyện nói với Rin: Đừng buồn, ngẩng mặt lên, người sai là hắn ta thì tại sao cậu phải cuối mắt, có Pi bên cạnh đây, sẽ bảo vệ cho cậu.

Cô nghe lời Pi nói mà ầm ập, ngẩng đầu lên nhìn anh, chạm vào mắt anh rồi hai người cùng quay đi. Pi nắm chặt tay cô, trong lòng cảm thấy như được Pi truyền vào bao nhiêu mạnh mẽ, cô cười lại với Pi. Cô nhìn anh lo lắng cho cô gái ấy mà tim mình đau nhói. Nhớ lại ngày xưa cô và anh chưa ngày nào cùng nhau ngồi ăn sáng vì cô ngại phụ thuộc vào anh. Buổi chiều tối cô cũng phải dành thời gian để đi làm thêm, hai người thật sự đã xa nhau như vậy. Rồi ánh mắt cô chợt buồn bao nhiêu nỗi cô đơn vây kín, cô kéo Pi đi thì Pi lại kéo ngược lại, ánh mắt Pi sáng lên như thấy vàng. Pi khẽ nói với cô: Anh Ken đẹp trai kìa, chỉ cần ngắm anh ấy thôi mình cũng thấy hạnh phúc rồi. Ngồi lại thêm chút nữa đi, mình muốn nhìn anh ấy.

Ôi, hắn ta dù đẹp thật nhưng không tới mức như vậy chứ. Nhớ hôm qua hắn bắt mình nhìn hắn là thấy nực cười rồi, cô chợt nhớ ra rồi chợt nhận ra có gì đó không đúng. Hình như hắn biết mọi chuyện và cố gắng không làm cô thấy mọi việc. Hừ, là hắn che giấu cho anh hay là không muốn cô đau lòng đây. Trong lòng cô chợt nhớ những lời vô tình của hắn khi thấy cô đau đớn liền nghĩ: Đúng là đàn ông, luôn tìm cách che

giấu tội lỗi cho nhau. Nghĩ vậy cô liền liếc xéo qua hắn thì thấy hắn cũng đang quay nhìn về phía cô. Cô trừng mắt nhìn hắn rồi cũng quay đi.

Pi khẽ reo lên: Rin, Rin ơi, anh Ken nhìn về phía chúng ta kìa, có phải anh ấy thích tớ không, hay anh ấy thích cậu?

- Thôi mơ mộng đi cô nương, mau lên chúng ta về lớp. - Nói rồi cô kéo Pi đi.

Hắn vẫn nhìn theo cô, miệng hơi cười lẩm bẩm: Hôm nay trông cô ta khác lạ, đúng là Trịnh gia đối xử với người hầu tốt.

Xong tiết học, cô đang đứng đợi bác tài tới đón vì đại tiểu thư của chúng ta cố ý bắt bác tài chở cô ta chạy đi khá xa trường cô. Cô nghe tiếng còi xe phía xa thì thấy chiếc xe Ferrari phía trước đang từ từ dừng lại, thấy hắn đang trên xe ra hiệu cho cô lên xe. Cô lắc đầu thì hắn mở gương xuống nói: cô lại quên chuyện hôm qua rồi sao, mau lên xe tôi không thích người ở trường đồn bậy bạ.

Cô gượng ép lên xe của hắn, tay bấm điện thoại gọi cho bác tài bảo bác không cần đến đón. Cô nhìn hắn hỏi:

- Anh cần tôi làm gì?

- Làm bạn gái tôi.

- Cái gì??

- Không cần tỏ ra thích thú như vậy, chỉ là đóng giả thôi.

- Phát tởm, ai mà thích thứ làm bạn gái anh chứ. Anh có thể nói rõ hơn.

- Ok, gia đình tôi bắt tôi đi xem mắt một cô gái. Nhiều lần từ chối, lần này không thể từ chối. Vậy nên cô đóng giả bạn gái tôi đến để cô ta tự biết mà rút. Hiểu chứ?

- Haha, sao anh không dẫn bạn gái của anh đi. Sợ cô ta tự ái sao?

- Tôi chưa có bạn gái.

- Lừa người, thiếu gia như anh sao lại chưa có bạn gái, hay anh lệch lạc giới tính.

- Được, chúng ta không cần tới nhà hàng nữa, tới khách sạn nhé.

Cô hơi cảnh giác nhìn hắn nói: Tại sao lại đến đó

- Chứng minh giới tính của tôi, nói bằng lời sợ cô không tin.

- Anh... anh biến thái. Mau dừng xe, tôi sẽ không đi với anh.

- Tôi đùa thôi, chứ kích cỡ như cô, không phải loại tôi thích. - Hắn nói, hai mắt nhìn từ trên xuống dưới trên người cô, ra vẻ lắc đầu

Cô đỏ mặt, trừng mắt nói: Anh là tên biến thái

Hắn ta cười haha rồi chạy nhanh tới nhà hàng đã hẹn. Cô gái xinh đẹp phía trước mặt to mắt nhìn thấy hắn nắm tay cô đi vào. Hắn lạnh lùng nói:

- Thanh Thanh tiểu thư, đây là bạn gái tôi. Cô là người thông minh, mong cô hiểu ý tôi muốn nói gì.

Cô gái không nói gì, giận dữ hất hết nước trong ly vào mặt hắn rồi bỏ đi. Hắn cũng chẳng phản ứng gì, lấy khăn lau mặt. Cô khẽ nói:

- Cô ta đi rồi, anh có thể bỏ tay tôi ra được rồi chứ.

Hắn ta không nói gì, lạnh lùng bỏ tay đang nắm chặt tay cô, sau đó liền quay đi. Cô cũng theo sau hắn, cả 2 cùng ra xe.

- Coi như tôi và anh đã không còn nợ nhau. Sau này có gặp cũng nên xem như không quen biết. - Cô đứng là không muốn dây dưa với loại người như hắn

- Cô rất ghét tôi sao. - Bỗng dưng hấn hỏi cô một cách nhẹ nhàng, không hách dịch, không lạnh lùng.
- Cô không trả lời, nhìn ra phía ngoài cửa xe, mưa bắt đầu rơi tí tách, trong xe hấn ta đang mở bài: Love song.
- Sao cô không trả lời tôi?
 - Tôi không ghét anh, tôi chỉ là không muốn dây dưa với người như anh.

8. Chương 8: Nhị Tiểu Thư Nhà Họ Trịnh - Trịnh Hà My

Buổi tối, trên bàn cơm ba cô thông báo sẽ mở tiệc mừng cô trở về, mời một số đối tác làm ăn để thông báo về việc ông có thêm 1 cô con gái thất lạc. Mẹ cô tỏ vẻ hào hứng:

- Nhân dịp này ta mời lão Trần, nói về việc hôn nhân của Thiên Kim.

Chị cô hình như cũng đã biết về việc này, hình như chị ấy cũng không có thái độ gì. Chẳng lẽ chị ấy thích người đó, dù sao cũng là chị em của cô nên cô chỉ mong cho chị gái mình hạnh phúc.

Ba cô lên tiếng: Hà My, con có ý kiến gì về buổi tiệc không, hôm đó con là nhân vật chính

- Dạ, con không có ý kiến gì cả. Tuỳ ý ba mẹ sắp đặt.

Ba mẹ cô cũng không nói gì nữa, dùng tráng miệng xong cô xin phép ra vườn. Ngồi trên xích đu đung đưa đón từng cơn gió, cô thấy sao cô đơn quá cô chợt nghĩ tới anh, bao nhiêu kỉ niệm ngày xưa của hai đứa. Bao nhiêu hứa hẹn cho tương lai, nay đã quá xa rồi, thật sự không thể nào thực hiện được nữa. Cô chợt nhớ anh đã từng hứa rằng sau này anh sẽ dẫn cô đi Pháp để hưởng tuần trăng mật, nơi mà cô mơ ước tới nhất, thật lãng mạn. Cô chợt cười khi nhớ tới anh...

- Thì ra cô em gái của tôi đang vui sướng phát điên lên vì ngày mai sẽ chính thức bước vào giới thượng lưu đây.
- Tuy em không phải vui vì điều đó, nhưng đó cũng là một điều đáng để vui.
- Cô em không hiểu sao, tiệc ngày mai chỉ là cái cớ để nhắc tới việc hôn sự của tôi.
- Nếu vậy, em cũng vui lòng giúp chị. Chị còn có gì không hài lòng sao.
- Haha, biết là tốt. Mà chẳng là cái gì trong mắt ba mẹ đâu, ngày xưa cũng đã vứt đi, hôm nay nhặt về cũng chưa biết khi nào rồi sẽ lại vứt đi.

Nói rồi chị ta đi vào nhà, còn cô ngồi lại một mình nước mắt rưng rưng. Ngày xưa vì sao lại vứt bỏ cô đi như vậy, cô đã từng thắc mắc nhưng lại không muốn biết vì biết lại tự dày vò bản thân hơn, lại càng đau lòng hơn mà thôi.

Tại biệt thự Trịnh gia, hôm nay trang hoàng rất lộng lẫy và sang trọng, buổi tiệc buffet với toàn những món ăn của giới thượng lưu các loại rượu ngon đều được mang ra chiêu đãi khách. Tất cả người hầu trong biệt thự đều vất vả chuẩn bị và phục vụ.

Cô ngồi trong phòng, được chuyên viên make up nổi tiếng đang trang điểm, nhìn vào gương thật sự cô chẳng còn nhận ra mình nữa, đúng như Pi nói từ vịt đã hoá thành thiên nga rồi. Hôm nay cô mặc một bộ đầm do nhà thiết kế nổi tiếng thế giới Eric thiết kế riêng dành tặng cho nhị tiểu thư Trịnh gia. Bộ đầm dài qua gối, màu trắng tinh phồng phía dưới, bên trên cúp ngực tôn lên vòng 1 quyến rũ của cô gái tuổi 20. Giày cô mang được nạm những viên kim cương sáng lấp lánh, bộ nữ trang kim cương càng thêm nổi bật hơn. Cô nhìn mình toàn diện qua gương, như một nữ hoàng xinh đẹp.

Ba cô đưa khuỷu tay cho cô khoát vào, dắt cô lên sân khấu với bao nhiêu ánh nhìn của mọi người, sau khi ba cô giới thiệu với mọi người, tiếng vỗ tay phía dưới vang lên cùng tiếng chúc mừng của mọi người. Đa số toàn là đối tác làm ăn của ba mẹ cô, một vài tiểu thư, thiếu gia đang trò chuyện phía bên kia. Ba mẹ cô dắt cô đi chào hỏi các đối tác làm ăn và người quen, cô chỉ biết cúi đầu chào hỏi và cười với họ. Cô thấy hơi choáng lộn gọi mẹ:

- Mẹ, con hơi mệt, ba mẹ tiếp tục đi chào hỏi, còn muốn đứng đây nghỉ ngơi.
- Có cần lên phòng không, mẹ dắt con lên phòng nghỉ ngơi.
- Không cần đâu mẹ, con đứng đây một chút rồi sẽ tiếp tục đi chào hỏi khách với cha mẹ cho phải phép.
- Vậy con ngồi xuống đây, khi nào mệt thì cứ lên lầu nghỉ ngơi
- Dạ.

Nói rồi mẹ cô cùng ba đi chào hỏi khách, cô ngồi ở vị trí gần cửa ra vào. Cô thấy một người đàn ông phong thái chững chạc, bề ngoài phong độ đẹp trai, đôi mắt lạnh lùng đang tiếng về phía cô từ hướng cửa ra vào. Hình như người này tới trễ thì phải, cô nhìn người đó đang tiến về phía mình, cô đứng dậy thì người đó vừa tới trước mặt cô. Cát giọng nói:

- Thiên Kim tiểu thư, tôi có chuyện cần nói với cô.
- Tôi không phải.....

Chưa kịp nói dứt câu, người đàn ông đó đã kéo cô đi ra ngoài và đưa vào trong xe mình. Hắn nhét vào trong xe, bảo tài xế cho xe chạy đi.

Không phải bị bắt cóc chứ, hắn nhận nhầm mình là chị gái. - Cô nghĩ thầm

- Thiên Kim tiểu thư, xin lỗi đã đường đột nhưng tôi cần bàn bạc với tiểu thư một số việc liên quan tới hôn sự của chúng ta.- Hắn ta nói
 - Tôi không phải là Thiên Kim, anh bắt nhầm người rồi.
 - Cô không cần phải như vậy. Tôi biết cô muốn gả cho tôi, nhưng thật tiếc rằng tôi lại không hề muốn lấy cô, mong cô hợp tác
 - Đây, cái anh này, tôi đã nói tôi không phải Thiên Kim, tôi là em gái chị ấy.
- Hắn ta nhìn cô, tỏ vẻ không tin. Cô thuyết phục:
- Anh không nhớ hôm nay vì sao có buổi tiệc sao, tôi và chị ấy là chị em song sinh nên giống nhau.
 - Cô quả thật không phải Trịnh Thiên Kim. - Hắn ta nhìn cô hỏi
 - Đúng vậy, chắc chắn không phải.

Nói rồi hắn tá keo cô lại, bắt ngờ hôn cô, bá đạo đưa lưỡi liếm môi cô. Cô bị bắt ngờ hôn, không biết làm thế nào. Hắn cứ như thế hôn cô, cô giật mình thấy cảnh tượng này liền đẩy hắn ra, thuận tay cho hắn 1 tát trên mặt khá mạnh tay.

Hắn ta trừng mắt nhìn cô dữ tợn, hai má trên gương mặt cô đã đỏ ửng lên vì nụ hôn bất ngờ. Nhìn gương mặt của hắn bỗng dưng tiếng lại gần hơn khẽ nói vào tai cô: Cô sợ trước mặt mọi người tôi từ chối hôn sự này nên bày ra lời nói dối này.

- Tôi... tôi không phải...

Cô chưa kịp nói hết câu, hắn đã kéo sát cô vào người, tiếp tục hôn lên đôi môi cô, cô cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát được vòng tay đang ôm chầm lấy cả thân cô. Hắn cứ thế hôn môi cô một cách mạnh bạo hơn, dùng răng lưỡi cắn mút lấy đôi môi của cô làm cô đau đến phát khóc, hắn tiếp tục dùng lưỡi mình quăn lấy lưỡi cô. Cô không thể làm gì, buông xui nhắm mắt lại mặc kệ những giọt nước mắt từ khe mắt chảy xuống.

- Không phải cô rất muốn làm vợ tôi sao, thái độ của cô bây giờ là như thế nào? - Hắn ta dùng lời lẽ khinh bỉ hỏi

Hai tay hắn vẫn giữ chặt cô, không để cô ra khỏi bàn tay của mình, gương mặt của cô vì nụ hôn vừa rồi mà ửng đỏ, đôi mắt ướp nước mắt. Cô nhìn hắn nói:

- Tôi đã nói tôi không phải người anh muốn tìm. Tại sao lại đối với tôi như vậy? - Cô yếu ớt nói

Trần Minh Trí không nói gì, im lặng nhìn ngắm gương mặt của cô. Rõ ràng là người trong bức ảnh mà Trần lão đã đưa cho anh, tại sao lại luôn miệng nói không phải chứ, cô ta có ý đồ gì đây. Vừa từ chuyến công tác Châu Âu suốt một tháng về thì Trần lão gọi phải tới để gặp vị hôn phu này trong bữa tiệc của gia đình cô ta. Anh đã cố tình đến muộn với mục đích bắt cô ta ra đây để 2 bên cùng nói rõ ràng là sẽ không có cuộc hôn nhân nào cả, vừa may bước đến cửa thì thấy cô ta ngồi ngay gần cửa. Anh không thích bị ép buộc phải lấy một người xa lạ, nhưng Trần lão sẽ không để yên cho anh nên đành dùng cách cả hai bên đều không ưng thuận kết giao để làm khó. Vậy mà cô ta cứ khẳng định mình không phải Trịnh Thiên Kim, thật khó đoán.

- Trịnh gia các người, có một đứa con gái duy nhất là Trịnh Thiên Kim, điều này không ai không biết, cô lại muốn lừa tôi sao?- Anh nghi ngờ dùng gương mặt lạnh lùng nói

- Tôi... tôi không lừa anh, tôi không phải Thiên Kim, tôi là Hà My, con thứ hai của Trịnh gia.

- Trịnh Thiên Kim, mau nói, cô có ý đồ gì trong việc này. - Anh siết chặt tay cô hỏi

- Á, anh... anh mau buông ta, anh làm tôi đau. Cái tên biến thái nhà anh, tôi đã nói tôi không phải cô ta, tôi là Trịnh Thiên Kim, con gái thứ 2 của Trịnh gia, mọi người thường gọi tôi là Rin. Dù mắt anh có vấn đề thì cũng phải cố gắng mà nhớ gương mặt tôi, tôi không phải là vợ sắp cưới của anh. - Cô giận dữ trừng mắt mà hét lên.

Minh Trí hơi bất ngờ nên rời lỏng tay mình ra khỏi người Rin, Rin được đà nên đẩy hẳn ta ra nhanh tay mở cửa xe thoát ra ngoài.

- Thiếu gia, có bắt cô ấy lại không.

- Có lẽ bắt sai người rồi, để cô ta đi.

- Nơi đây khá vắng vẻ, cô ấy đi như vậy liệu có an toàn.

- Lái xe đến Trịnh gia.

9. Chương 9: Tôi Là Loại Gì?

Cô cứ thế mà chạy vụt, vừa sợ hãi chạy theo vừa tức giận. Khi chạy một đoạn xa thì thấy đôi bàn chân đau nhức. Nhìn xuống thì thấy thì ra cô đang đi chân trần, đôi giày khi còn trên xe đã bị tuột ra lúc cô trốn thì làm sao mà có thời gian mang lại giày. Nhìn lại thì thật là thân tàn ma dại, đầu tóc rối bù, chân thì không có có giày, gương mặt trang điểm cũng nhoè nhoẹt vì nước mắt. Trong cô thật thê thảm, thật sự không biết nơi đây là nơi nào, điện thoại và tiền đều không mang theo. Cô cứ thế bước đi, đi đến một căn biệt thự, cô đứng phía trước lần lựa suy nghĩ có nên nhờ họ giúp đỡ. Dù gì cũng là con cái nhà Trịnh gia, không lẽ họ lại từ chối, nhưng xuất hiện dưới bộ dạng này thì thật sợ mất mặt cha mẹ.

Chưa biết có nên bấm chuông hay không thì phía trước có chiếc xe hơi đang chạy về phía cô, cô chạy trốn phía sau cây cao trước nhà. Chiếc xe từ từ tiến đến rồi dừng ngay phía trước căn biệt thự. Trên xe một đôi nam nữ bước xuống. Cô gái ăn mặc khá hở hang, cô ta mặc áo trễ ngực để lộ nguyên bản vòng 1 to đùng nhức mắt, chiếc váy phía dưới thì ngắn không thể tả, chỉ e khi cô ta hơi nghiêng người thì có thể thấy được cả nội y. Nhưng gương mặt của cô ta khá là xinh đẹp, nụ cười quyến rũ chết người. Phía sau, chàng trai vừa xuống xe đi tới có vóc dáng quen thuộc, vừa đi về phía cô gái đã ôm hôn cô ta cuồng nhiệt, đôi bàn tay đặt ngay hông cô ả mà xoa nắn, trong bóng tối cô nhìn ra phía hai người họ, giữa đường làm chuyện nhức mắt. Càng nhìn cô càng há hốc mồm khi nhận ra tên bại hoại kia là tên Ken khốn kiếp, thế mà lại nói chưa có bạn gái. Cô hừ lạnh quay mặt vào trong, bất cẩn đụng phải cành cây vào đầu cô vô tình kêu á một tiếng. Đôi nam nữ đang cuồng nhiệt bên ngoài dừng lại mọi hoạt động.

- Là ai, mau bước ra. - Ken lạnh lùng lên tiếng.

- Ken, có phải trộm không, em rất sợ. - Cô gái lẳng lơ lên tiếng dựa sát vào người Lê Hoàng

- Ngoan, cục cưng có anh ở đây không phải sợ.- Hắn ta âu yếm ngọt ngào nói với cô gái.

- Mau bước ra, nếu không tôi sẽ không khách sáo. - Hắn lại lạnh lùng lên tiếng về phía cô

Biết hết đường chốn, cô rón rén bước ra, cúi đầu không dám nhìn hắn. Ken nhìn cô nói:

- Ngược mặt lên cho tôi.

Cô vẫn cúi đầu, rồi lắc đầu không dám lên tiếng. Hấn thấy vậy liền đi tới, càng tới cô càng lùi, lùi đến cổng phía sau thì không còn đường lui. Hấn dùng tay đưa cằm cô lên, thoáng chút bất ngờ rồi nhếch mép cười:

- Thì ra là cô, tới tìm tôi vì sao phải trốn trong đó?

- Tôi... tôi không đến tìm anh? - Cô hơi sợ đáp

- Vậy tại sao trốn ngay trước nhà tôi. - Hấn nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cô, bồn chồn tiếp. - Cô gái này, bộ dạng như thế này tới tìm tôi là ý gì?

- Tôi đã nói, tôi không tới tìm anh. Bây giờ tôi đi trước, anh cứ tiếp tục việc tốt. - Cô tránh sang một phía dự định đi.

- Cô nghĩ cô có thể đi??

- Ken à, cô ấy đã nói không tới tìm anh thì hãy để cô ấy đi đi, trong bộ dạng cô ta tội nghiệp vậy. Anh muốn giữ lại để làm gì? - Cô gái phía sau lên tiếng

- Đúng, đúng, anh giữ tôi lại làm gì, tôi đi trước, hai người cứ tiếp tục. - Cô vừa nói vừa bước đi.

Anh im lặng, rút một xấp tiền trong ví, nhét vào ngực cô gái nói: Tiền của cô, gọi taxi hay tự tìm cách về. Hôm nay tới đây thôi.

- Ken, hôm nay anh sao vậy, không phải nói có chuyện buồn cần tâm sự với em sao. - Cô ta ôm lấy Ken nũng nịu

- Cút. - Hấn ta đẩy cô ta ra rồi lạnh lùng đi về phía Rin.

- Cô không thể như thế này mà bỏ đi được. - Hấn ta kéo tay cô lại.

- Tôi đã nói không tới tìm anh, hãy để tôi đi.

Ken không nói gì, cứ thế kéo cô lên xe, đóng cửa lại rồi lái xe vụt đi để lại cô gái kia đứng nhìn khó hiểu: Ken thiếu gia hôm nay thật lạ, chẳng lẽ thích cô gái kia sao, thật thú vị.

Trên xe, cô cứ thế cúi mặt không dám nhìn về phía hấn. Ken nhìn về phía Rin rồi lên tiếng:

- Tại sao cô lại trốn trước nhà tôi?

- Tôi không biết đó là nhà anh, tôi chỉ muốn nhờ sự giúp đỡ?

- Giúp đỡ, một người hầu như cô thật biết suy nghĩ!

- Đây, người hầu thì sao, người hầu không phải là con người sao. Anh sao lại đánh giá con người qua công việc của họ sao?

Hấn nhìn cô, không nói gì, thấy sự khác lạ trên người cô. Hôm nay trông cô ta thật lạ, tuy rất lộn xộn đầu tóc rối bù nhưng bộ đầm cô ta mặc thật sự rất đẹp và rất đắt giá, bộ trang sức trên người cô ta xem ra cũng không phải đồ giả, nhưng tại sao cái cô gái này ra đường lại có thể đi chân trần, thật khó nghĩ. Hừ, cái Trịnh gia này thật sự giàu có tới mức ột cô hầu gái quá nhiều như vậy sao? Hấn ta bày ra gương mặt nghi ngờ nhìn cô hỏi:

- Nói cho tôi biết, vì sao giờ này cô lại ở đây. Nhà họ Trịnh khác hướng với nhà tôi.

- Tôi... tôi bị lạc đường. - Cô ầm úng trả lời.

- Được, hôm nay tâm trạng tôi tốt, sẽ đưa cô về lại nhà họ Trịnh.

Cô hơi lo lắng, nếu bây giờ quay về với hấn, sẽ biết giải thích như thế nào với ba mẹ. Rồi hấn sẽ biết thân phận thật sự của cô, cô không muốn dây dưa mãi với hấn. Cô bày trò:

- À, hôm nay tôi đi tiệc hoá trang nhưng bị lạc đường. Giờ này thì chắc tiệc cũng tan rồi, haha tôi đã xin nghỉ buổi tối hôm nay nên tôi nghĩ mình sẽ qua nhà Pi ngủ lại.

- Không phải hôm nay nhà Trịnh gia có tiệc sao, thiệp mời vẫn còn đây. Trịnh gia có tiệc cô là người hầu mà lại xin nghỉ để đi chơi. Ôi, thật lười biếng.

Ặc, hẳn ta cũng được mời sao, thật may vì hẳn ta không đi. Nhưng nghĩ thật lạ, Trịnh gia nhà cô cũng thuộc nhà có thể lực, mở tiệc mời hẳn thì hẳn ta lại đi tìm người đẹp để làm chuyện vô sĩ. Cô hơi khó chịu gằng giọng:

- Vì sao anh lại không tới buổi tiệc đó.

- Tôi rất ghét những buổi tiệc kiểu này, thật nhàm chán. - Hẳn ta tỏ ra nhàm chán trả lời

- Nhưng không lại không nề mặt Trịnh lão gia đã mời anh. - Cô lại hỏi

- Haha, thật ra lão ta mời cha mẹ tôi. Nhưng họ đang bận đi dự án ở Mỹ, muốn tôi thay mặt họ đi. Cô nói, nhị tiểu thư nhà cô có đẹp không. - Hẳn cười cợt hỏi

- Haha, muốn biết thì tại sao không tự anh mà đi xem.

- Hay bây giờ tôi và cô quay lại Trịnh gia để xem mặt nhị tiểu thư nhà cô.

- Không được.

- Tại sao không?

- Tôi thật may mới xin nghỉ một buổi, tôi không muốn quay về.

- Cô là người hầu lười biếng nhất mà tôi biết.

- Haha, tôi cũng không phải người hầu nhà anh. Anh cần gì phải mỉa mai tôi mãi.

Ken không nói gì, theo địa chỉ cô đưa mà cho xe chạy tới nhà Pi. Nhà Pi ở một chung cư cách khu biệt thự khá xa, đây là khu chung cư dành cho người có đời sống thấp. Hẳn ta cùng cô xuống xe, cô thấy vậy liền nói:

- Anh đưa tôi tới đây được rồi, giờ tôi sẽ lên nhà Pi, tạm biệt.

Cô đi về phía chung cư, nhà Pi ở tầng 10, khu chung cư cũ nên phải lên bằng cầu thang bộ. Đôi chân nhỏ nhắn của cô đã đổ ừng và sưng tấy, từng bước chân khập khiễng của cô bước từng bước khó khăn. Phía sau, Ken cũng bước theo nhưng không để cô biết, cũng không biết vì sao lại muốn đi theo cô gái nhỏ này. Cô cuối cùng cũng đi đến nhà Pi, cô khẽ reo:

- Không phải chứ, nhà Pi khoá cửa ngoài rồi. Phải làm sao đây, làm sao đây?

Cô cứ thế ngồi trước nhà Pi mà đợi, nghĩ gia đình Pi ra ngoài sẽ mau về, nhưng đợi mãi đến khuya cũng không thấy ai về. Một chị hàng xóm của Pi, vì Rin hay sang chơi nên biết mặt, thấy Rin thì liền ra nói.

- Rin, sao lại ngồi đây. Hôm nay gia đình cái Pi về thăm ngoại bệnh rồi. Có lẽ tối nay sẽ không về.

- Dạ, em cảm ơn chị, thật không may, thôi chào chị em về.

- Trễ rồi, đi cẩn thận nhé.

Cô quay đầu chào chị hàng xóm rồi theo hướng cầu thang xuống, chân cô đau nhức khiến cô như không thể bước đi nổi. Cô lê từng bước đi xuống, không may bị trật chân gã xuống cầu thang. Ken nhìn thấy, vội chạy ra đỡ cô lên. Cô nhìn Ken, nước mắt lại rơi:

- Anh, sao anh lại ở đây?

- Không quan trọng, cô có bị gì không?

- Tôi không sao?

Cô cố gắng đứng dậy, nhưng chân cô đã bị trật lại liền té xuống. Cô ngồi đó và khóc như đứa trẻ, cảm thấy bản thân thật vô dụng.

- Nay, cô nín mau cho tôi, tại sao tôi cứ phải nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của cô.

- Tôi... hức... tôi cũng không bảo anh phải theo tôi... hức... hức

Hắn ta nhìn cô rồi ngồi quay lưng lại về phía cô nói như ra lệnh: Mau, lên lưng tôi

- A, thật không cần. Tôi không sao.

- Mau lên trước khi tôi đổi ý

- Tôi đã nói tôi tự có thể tự đi được.

Hắn không để ý tới cô, cứ thế kéo cô về lưng mà cõng cô xuống. Cô đang đứng ở tầng thứ 9, cõng cô xuống 9 tầng ư. Thật không nghĩ thiếu gia như hắn cũng có thể lắm. Cô im lặng không nói gì, trên lưng hắn cô cảm thấy ngưng ngưng vô cùng, hết chòm tới rồi lại ngã ra sau.

- Nay, cô có biết cô nặng như heo không. Mau ngồi im cho tôi. - Hắn có vẻ gắt gỏng

- Tôi bắt anh phải cõng tôi sao?

- Hừ, thật không hiểu tại sao cứ phải tội nghiệp cho loại như cô!

- Anh cứ nói loại như tôi, vậy trong mắt anh, tôi là loại gì?

Ken không trả lời, cũng không biết phải trả lời như thế nào. Rõ ràng cô ta không thuộc tuýp phụ nữ mà hắn ta thích, anh càng ghét đứa con gái này vì luôn mắng chửi hắn. Và cô ta luôn né tránh hắn, không như những đứa con gái khác luôn tìm cách tiếp cận hắn. Tất cả những thứ thuộc về cô ta khiến hắn chán ghét, nhưng càng chán ghét càng nghĩ tới và khi nhìn thấy cô ta thì lại luôn tập trung mọi tầm nhìn vào cô.

- Sao anh không trả lời tôi. - Cô lại hỏi

- Là loại tôi chán ghét nhất.

10. Chương 10: Hôn Sự

Tại Trịnh gia, sự mất tích của nhị tiểu thư thật sự không khiến nhiều người để tâm vì mọi người ở buổi tiệc này có những mục đích khác nhau. Người đến thì mong muốn có thiện cảm từ chủ gia để tìm được các hợp đồng làm ăn. Gia chủ thì với mục đích nhắc nhở về hôn sự của Trịnh Thiên Kim. Mọi người chỉ nghĩ cô tiểu thư Hà My không quen với không khí đông người nên đã lên lầu nghỉ ngơi.

Tài phòng khách biệt thự Trịnh gia, hai gia đình Trịnh gia và Trần gia đang ngồi. Trần Minh Hào lên tiếng:

- Thật chúc mừng ông bạn già, có thêm một cô con gái xinh đẹp như vậy.

- Haha, gia môn chỉ có hai đứa con gái. Nay đã tới tuổi lấy chồng, rồi thì cũng còn hai vợ chồng già này. - Trịnh gia nhắc khéo về hôn sự

- Không phải con gái vừa nhận ra ông lại muốn gả đi ngay sao. - Trần gia lên tiếng

- Hà My tuy bằng tuổi Thiên Kim nhưng tính tình non nớt, trước kia chịu nhiều cơ cực, nay đón được con gái về sẽ cố gắng uốn nắn dạy bảo nên người để gả sang nhà danh giá không bị chê cười. - Trịnh phu nhân tươi cười lên tiếng. - Nhưng Thiên Kim từ nhỏ đã được dạy bảo, lớn lên lại rất thông minh và xinh đẹp, nay cũng đã nên lo chuyện hôn sự cho con bé.

Trần gia hiểu ý liền nói: Hôn sự hai nhà chúng ta, tất nhiên sẽ kết thông gia. Nhưng chúng ta già rồi, hãy để bọn trẻ tự nhiên tìm hiểu không nên ép chúng quá.

Phía xa, dáng một người đàn ông cao thước tám, dáng đi cao ngạo, mặc trên người bộ tây âu màu đen lạnh lùng, gương mặt đẹp hoàn mỹ, đôi mắt màu hổ phách đi tới phía hai nhà Trịnh - Trần đang ngồi. Mọi ánh mắt đều nhìn về phía người phía trước. Anh cứ thế đi tới nhìn qua Trần gia rồi lên tiếng:

- Chào mọi người, tôi là Trần Minh Trí, người thừa kế duy nhất của tập đoàn RoYal Trần gia.- Anh cúi đầu khẽ chào hai ông bà nhà họ Trịnh.

- Thì ra đây là Minh Trí, mau ngồi đi cháu.- Trịnh phu nhân tươi cười nói

- Mọi người đang bàn về việc hôn nhân của con và Thiên Kim nhà ta. Ta không biết ý con như thế nào?

Anh không nói gì, nhìn về phía Trịnh Thiên Kim đang ngượng ngùng cười mỉm nhìn anh, anh hơi bất ngờ, thật đúng người con gái lúc này anh bắt đi và người đứng kia thật giống như hai giọt nước. Nhưng anh lại cảm thấy cô gái bị anh bắt đi có gì có ảm áp, đôi môi của cô ta thật mềm và ngọt ngào. Anh hơi khẽ động đôi môi như muốn cười, tiếp tục nhìn Trịnh Thiên Kim hỏi:

- Trịnh tiểu thư, với hôn sự này, cô có nguyện lòng.

- Tôi... Cha mẹ tôi bảo sao tôi sẽ nghe lời cha mẹ mình.- Trịnh Thiên Kim đỏ mặt trả lời.

- Được, tôi sẽ chấp thuận hôn sự này...?

Trần lão gia nghe được thì mừng rỡ, nhìn anh khó đoán cứ nghĩ là con trai sẽ nhất định không chấp nhận, nhưng e thì con trai mình cũng là đàn ông làm sao có thể bỏ qua một vị tiểu thư đẹp tựa trăng sao thế kia, lại là con nhà danh giá thật là hợp tình hợp lý.

- Con trai, con nói thật sao?

- Con nói thật, nhưng với một điều kiện?- Anh lạnh lùng trả lời

- Điều kiện gì? - Trịnh lão gia có vẻ tức giận hỏi

- 80% cổ phần của Trịnh gia sẽ là của Trịnh Thiên Kim, sau khi kết hôn, tất cả nhập vào Trần gia. - Anh cười lạnh nhìn Trịnh lão

- Không có nghĩa lý đó, chẳng khác nào mang gia sản Trịnh gia cho Trần gia sao? - Trịnh lão tức giận nói.

- Không phải Trịnh lão đã lớn tuổi, không phải công ty sẽ thuộc về Trịnh tiểu thư, Trịnh tiểu thư về Trần gia là người của Trần gia. Nhập làm một thì cũng không có gì là không có nghĩa lý.

- Dù có nghĩa lý gì, điều đó cũng hoàn toàn không thể, gia đình còn lại Hà My, 50% sẽ thuộc về nó. Nếu cậu muốn làm khó, thì có thể hủy hôn ước này - Trịnh lão tức giận thật sự.

- Trịnh Hà My là ai?- Anh nghi ngờ hỏi, lúc này cô gái kia cũng nói mình là Hà My, nhưng theo điều tra thì Trịnh gia chỉ có một tiểu thư là Trịnh Thiên Kim mà thôi.

Trịnh phu nhân lên tiếng: Hà My là song sinh với Thiên Kim bị thất lạc từ nhỏ, gia đình ta vừa mới tìm được.

Trần Minh Trí chợt cười lạnh: Vậy ra cô gái Hà My cũng có thể là vợ hứa hôn của tôi?

- Hôn sự này từ nhỏ đã sắp đặt cho Thiên Kim, nay sao có thể nói Hà My cũng có thể. - Trịnh phu nhân lo lắng nói.

- Nhưng hôn sự ngày xưa, chỉ nói là con trai nhà này sẽ lấy con gái nhà kia. Không hề nói phải lấy con trưởng trong gia đình.

Trần lão gia lấy lòng con trai: Đúng, trong hôn ước ngày xưa, cũng không đề cập tới việc đó

- Trần lão, sao ông lại nói như vậy được chứ. Ngày xưa hôn sự này đặt cho Thiên Kim, sao có thể nói như vậy. Ông là trưởng bối phải sáng suốt.- Trịnh lão tức giận đứng dậy nói.

Trần lão gia không nói gì, vì cơ nghiệp mười năm nay là do con trai ông ta vất vả mới được như hôm nay, thật sự không muốn phạt ý con trai mình. Việc hôn sự này là do cha của ông và cha của Trịnh lão, vì đời của ông và Trịnh gia sinh ra 2 đứa con trai nên hôn sự này gác tới đời này. Nếu con trai ông không thích, ông cũng không thể ép, cứ để mọi việc cho con trai mình lo liệu.

- Hôn sự này cháu nhất định thực hiện, nhưng sẽ là Thiên Kim hay Hà My thì cháu còn phải coi thái độ của họ. Còn về điều kiện, cháu sẽ suy nghĩ thêm để hợp đạo lý. - Anh lạnh lùng nói với Trịnh lão gia.

Nói rồi anh cùng Trần lão gia tiến ra xe, bỏ lại Trịnh lão gia tức giận mắng: Mẹ kiếp, thằng ranh con, muốn ăn trọn Trịnh gia nhà ta sao, cùng làm ta hủy bỏ hôn sự này

- Cha, không thể hủy bỏ hôn sự, con thật sự muốn gả cho Minh Trí. - Trịnh Thiên Kim lo sợ nói.

- Con đừng nói với ta là đã thích nó, không lẽ con muốn Trịnh gia mất đi.
- Cha, anh ấy đã huỷ bỏ cái điều kiện kia rồi, tin tưởng con con sẽ làm cho anh ấy lấy con vô điều kiện. Chỉ cần cha đừng tức giận huỷ bỏ hôn sự này.
- Được, nhưng nó nói có thể chọn em gái con.
- Cha, con không tin mình lại thua nó.
- Được, con gái ngoan, cha tin tưởng con.

Cô và hấn đã xuống được tới xe, cả người hấn mồ hôi đầm đìa, đặt cô lên ghế ngồi trong xe, hấn ta yên vị bên ghế tài xế mà thở dốc. Cô thấy vậy liền mỉm cười hỏi:

- Anh mệt lắm không? Tôi đã nói là tôi tự đi được mà.

Hấn ngẩng lên nhìn thấy nụ cười của cô, bỗng dừng tim đập mạnh, không nói gì, bao nhiêu mệt mỏi tan biến, cho xe chạy về biệt thự của mình.

Cô nhìn thấy căn biệt thự trước mặt, bỗng dừng nhớ lại chuyện ban tối lại thấy hấn thật biến thái có thể làm chuyện như vậy giữa đường. Nếu theo hấn vào nhà có thể bị hấn ăn cho hết cô luôn sao. Cô lo sợ nhìn hấn nói:

- Tại sao lại đưa tôi tới đây?
- Vậy cô muốn đi đâu, nhà bạn cô cũng không thể tới được nữa!
- Nhưng... tôi... tôi không thể cùng anh vào nhà anh được.
- Tại sao lại không thể?
- Tôi... tôi với anh không có quan hệ gì, không thể vào được.
- Không quan hệ gì mà cô lại ngồi trên lưng tôi suốt chín tầng lầu. - Hấn tức giận nói với cô.
- Là anh tự nguyện mà, tôi dù sao cũng nhất định không thể vào.
- Cô sợ tôi sẽ ăn cô sao? Hấn ta nhìn cô cười nhếch mép.
- Tôi... tôi...
- Đừng lo, như tôi đã nói, cô không phải kích cỡ tôi thích.

Nói rồi hấn ta mở cổng, cho xe chạy vào trong. Căn biệt thự của hấn to không kém gì của gia đình cô, đi tới cửa chính, hấn cứ như thế mà bế cô đi thẳng vào nhà, vừa bước vào cửa một người phụ nữ lớn tuổi vội vàng cúi chào hấn:

- Thưa thiếu gia, người có cần tôi giúp gì không?
 - Bác Hà, mau giúp cháu pha nước nóng, lấy một bao đá để chườm chân, sau đó mang lên phòng của cháu.
- Nói rồi hấn ta bế thẳng cô lên lầu và vào phòng của hấn, đặt cô lên giường. Căn phòng của hấn mang tông màu xám nhạt, nhìn căn phòng u buồn và lạnh lẽo thật, bên ngoài người phụ nữ kia mang những thứ hấn cần tới.
- Thiếu gia, những thứ cậu cần tôi đều mang tới.
 - Cảm ơn bác, bác để đó rồi ra ngoài nghỉ ngơi đi.- Hấn nói rồi mang chân cô đặt vào nước ấm mà ngâm
 - Vâng thưa thiếu gia.

Bác Hà nhìn cô rồi quay cầu ra ngoài, thiếu gia luôn lạnh lùng với phụ nữ, hôm nay lại có thể chăm sóc cô gái đó. Thật sự lạ lùng, có lẽ thiếu gia đã để ý tới cô gái này.

- Ai, tôi có thể tự làm được mà, thật xấu hổ.

- Cô cứ để yên đó, giày đâu không mang vào, lễ hội hoá trang buộc phải đi chân trần sao?
- Giày tôi làm rơi rồi.

Ken nhìn cô hơi ngạc nhiên, cô gái này đôi giày mà cũng có thể làm rơi, thật là khó hiểu. Ken cứ thế mà matxa cho chân cô, rồi lấy đá chườm lên chân bị trật của cô.

Nguyên một ngày một mỗi, cô thoải mái nằm trên giường của hắn, quên đi cả việc lo sợ hắn ăn cả mình. Cô mệt mỏi nhắm mắt rồi ngủ khi nào không hay. Ken cứ thế chườm đá giúp cô, nhìn qua thì thấy cô đã ngủ khi nào, liền mỉm cười nói: lúc này thì lo sợ tôi ăn cô, bây giờ nằm đây ngủ không sợ tôi ăn cô sao. Nói rồi anh lấy chăn đắp lên người cô, chạm phải gương mặt đáng yêu của cô anh ngấm nhìn rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, sau đó ra ngoài tắt đèn sau đó lặng lẽ sang phòng kế bên.

11. Chương 11: Tôi Không Phải Anh Rể Của Cô

Sáng hôm sau, cô tỉnh giấc thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, chợt nhớ tới những chuyện đã xảy ra đêm qua. Cô giật mình kiểm tra quần áo, thấy quần áo còn nguyên vẹn.

- Hừ, thật nguy hiểm, vậy mà lại ngủ quên mất.
 - Yên tâm, kích cỡ của cô không phải loại tôi thích.- Hắn ta nhìn hành động của cô khinh bỉ nói.
- Cô ngạc nhiên nhìn thấy hắn đang đứng dựa vào tường, không biết hắn xuất hiện từ lúc nào, giống như một hồn ma vậy.
- Sau những gì đêm qua tôi thấy, tôi lo lắng cũng không có gì là lạ.
 - Cô đã thấy những gì? - Hắn tiến gương mặt lại gần cô hơn khẽ nói
 - Tôi.. tôi thấy gì mặc kệ tôi.- Cô đỏ mặt khi nhớ tới cảnh tượng đó
 - Haha, xem cô chưa từng hôn ai nhĩ?
 - Chuyện đó liên quan gì đến anh? Cô đỏ mặt trả lời, lại nhớ tới người đàn ông cưỡng hôn cô.
 - Có muốn tôi cho cô chút kinh nghiệm không? Nói rồi hắn ta tiến sát gương mặt về phía cô.

Cô dùng tay đẩy gương mặt hắn giận dữ nói: Tên biến thái này, mau tránh ra cho tôi.

Hắn ta nhìn cô cười nhếch mép nói: Được rồi, quần áo cô người làm đã chuẩn bị. Cô xem chân đã bình thường chưa.

Cô hơi cử động đôi chân. Còn hơi đau nhức nhưng cô vẫn có thể đi làm được, cố gắng tỏ ra không còn đau nữa

- Tôi đã hết đau rồi, anh thật lợi hại nha.
- Đau thì cứ nói đau, tôi cũng không giam cô ở đây, không cần phải giả vờ. Nếu đã hết thì mau thay quần áo xuống dùng bữa sáng, sau đó tiện đường tôi sẽ đưa cô về Trại gia.

Đợi hắn ra khỏi cửa, cô mới rón rén xuống giường, chân cô thực sự còn rất đau nhưng cô không muốn mắc nợ hắn nữa. Cô thay quần áo xong, ra khỏi cửa đi về phía cầu thang thì thấy hắn đứng đợi sẵn. Không nói gì liền tới bế cô mà đi thẳng vào phòng ăn, cô lên tiếng:

- Á, tôi đã nói không sao mà, tôi tự đi được. Anh làm tôi thật mất mặt với mọi người.
- Cô nhìn xung quanh, mọi người đang nhìn hai người rồi sau đó che miệng cười. Hắn không để ý lời cô nói, cứ thế bế cô tới ghế đặt cô xuống.
- Mau ăn sáng đi, tôi còn có việc phải đi.
 - Anh có việc thì cứ đi trước, tôi có thể tự về. Chỉ cần anh cho tôi mượn dùng điện thoại.- Cô chỉ cần gọi điện về cho bác tài, tin rằng bác ấy sẽ biết mà tới đón cô
 - Cô làm sao chỉ giỏi làm phiền người khác. Mau ăn đi.

Bác Hà đi tới, mang báo buổi sáng cho hấn

- Thiếu gia, báo ngày hôm nay.

- Được, cảm ơn bác.

tờ báo được đặt ngay trước mặt cô, hấn không nhìn tiếp tục ăn sáng. Cô nhìn thấy hình mình tối qua được đăng lên trang nhất, cô vội vàng giật lấy tờ báo haha nói:

- À, tôi rất thích đọc báo buổi sáng.

- Được, vậy cô cầm lấy mà đọc.- Hấn ta không nhìn mà lạnh lùng trả lời.

Cô vội vàng ôm tờ báo trong tay, hấn thấy lạ nhìn cô nói:

- Không phải rất thích đọc báo buổi sáng sao, sao cầm rồi mà không đọc.

- Không phải anh đang vội đi sao, tôi mang về nhà đọc. - Cô hi ha giả vờ nói.

- Trịnh gia không có báo buổi sáng sao?

- Có, có chứ nhưng tôi muốn mang lên xe sẽ đọc. Anh không phải vội sao, đã đi được chưa?

- Cô còn chưa đựng tới đồ ăn sáng? Sao, sợ tôi đầu độc cô sao?

Nhìn xuống phần trứng trong đĩa còn nguyên, cô vội vàng dùng muỗng lùa hết vào miệng, phùng mang lên mà nhai. Hấn nhìn cô dị thường, sau đó trêu chọc:

- Tôi không nghĩ là cô lại đói tới mức đó. Được rồi, chúng ta đi

- ôi ờn ư ai ơng (Tôi còn chưa nhai xong)

Hấn ta cứ thế cười haha rồi đi ra ngoài cửa, cô vội vàng chạy theo. Trên xe, cô ngồi nhìn ra cửa sổ, hấn ta mở bản tin buổi sáng trên xe, thông tin về nhị tiểu thư được phát lên, may là không có hình ảnh, không thì tiêu thật. Người trong radio nói: Hôm qua, Trịnh gia đã có buổi tiệc mừng vì tìm được người con gái bị thất lạc 20 năm, Trịnh Hà My tiểu thư. Hấn nghe xong quay sang cô hỏi:

- Cô tên gì?

- À, tên Rin. - Cô sợ run trả lời

- Tên thật?

- Hà My?

- Cái gì Hà My?

- Nguyễn Hà My?

- Nhị tiểu thư Trịnh gia cũng tên Hà My, thật trùng hợp

- Haha, đúng vậy, thật trùng hợp. - Cô hết hồn

- Cô không đọc báo sao?

- Về tới nhà tôi sẽ đọc?

- Cô không phải làm việc sao? Người hầu ở Trịnh gia thật sự quá rảnh rồi.

- Không liên quan đến anh.

- Tôi sẽ không đòi lại tờ báo, không cần phải khư khư ôm lấy.

Hấn đưa tay định lấy tờ báo từ tay cô nhưng bị cô giật lại, hấn thấy lạ mạnh tay giật về phía mình, những trang giấy báo văng tung toé trong xe.

- Két..tttttttttt

Hắn ta đột nhiên thẳng gấp, trước mặt hắn là trang nhất tờ báo, in hình nhĩ tiểu thư Trịnh gia - Trịnh Hà My. Hắn nhìn cô, cô cúi mặt.

- Là cô sao?

Cô im lặng

- Mau trả lời, là cô sao?

- Tôi... Tôi không

- Cô là kẻ lừa đảo.

- Tôi... không có...

- Mau cút xuống xe cho tôi.

Nhìn gương mặt hắn giận dữ vô cùng, cô im lặng mở cửa rồi xuống xe. Vừa xuống xe, hắn ta vụt xe chạy đi thật nhanh. Thật quá đáng mà, hắn ta thừa biết chân cô đang bị đau. Việc cô giấu chuyện cô là con nhà họ Trịnh thì có liên quan gì tới miếng cơm nhà hắn mà lại tỏ vẻ tức giận chứ. Đôi bàn chân đau nhức, cô lê từng bước đi trên đường. Còn một đoạn khá xa đến nhà cô, phải làm sao đây để về nhà. Đi được một đoạn, cô ngồi bên ven đường thở dốc. Bỗng dừng một chiếc xe màu đen thẳng lại trước mặt cô, một người đàn ông xuống xe đi về phía cô:

- Tiểu thư, thiếu gia mời cô lên xe

- Thiếu gia nhà anh là ai?

- Thiếu gia Minh Trí mời cô lên xe.

- Tôi không quen thiếu gia nhà anh.

Người đó tỏ vẻ lúng túng rồi đi về xe, từ phía sau, một người đàn ông khác bước xuống xe. Cô nhìn qua cũng nhận ra thì ra là tên bắt cóc nhầm:

- Thì ra là anh, tôi đã nói tôi không phải người anh tìm. Sao cứ theo ám tôi mãi vậy.

- Tôi biết cô không phải. - Anh ta lạnh lùng đáp

- Vậy tìm tôi vì lý do gì?

- Tôi muốn xin lỗi vì chuyện hôm qua. Cô có thể cho tôi được mời cô đi tạ lỗi.

Cô hơi đỏ mặt khi nhớ tới nụ hôn bá đạo hôm qua, nhìn hắn nói: Tôi đã quên những chuyện hôm qua, anh không cần câu nệ. Dù gì anh cũng sẽ là anh rể của tôi, những gì không nên nhớ thì nên quên đi

- Tôi không phải anh rể của cô. - Hắn lạnh lùng trả lời

- Chuyện hai người, không liên quan đến tôi.

- Tôi e là có liên quan. Cha mẹ cô chưa nói gì với cô

- Tôi nói cho anh biết, tên khốn nhà anh, bắt tôi đi rồi bỏ tôi giữa đường. Tôi còn chưa tính sổ với anh, bây giờ anh còn muốn nhắc lại. Đêm qua không nhờ còn người có lòng thương hại thì tôi đã ngủ ngoài đường.- Cô giận dữ chửi mắng

- Vậy nên bây giờ tôi muốn tạ lỗi với cô.

- Anh muốn tôi tha lỗi thì cho tôi đi nhờ về nhà là được rồi.

- Mời nhĩ tiểu thư lên xe.

Cô từng bước khập khiễng lên xe, anh nhìn cô rồi nói:

- Chân cô bị thương sao?

- Không phải nhờ phước của anh sao? - Cô hừ lạnh

- Tôi thật có lỗi. Trần Hậu, mau tới bệnh viện.

- Không, mau về Trịnh gia. Chân tôi không nặng lắm. Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.

Tài xế không biết đi đâu, có vẻ lưỡng lự chưa dám cho xe chạy. Cô liền hét:

- Mau cho xe về Trịnh gia, không thì tôi xuống xe, không cần các người.

- Về Trịnh gia. - Anh ra lệnh.

Trong xe, cô lại nhớ lại hình ảnh anh ta đã cưỡng hôn cô, có vẻ tức giận nên gương mặt cô đăm đăm khó chịu. Anh nhìn thấy sắc mặt cô nhẹ nhàng hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô khó chịu trong người sao?

- Tôi, tôi không sao cả, anh đừng bận tâm. - Cô đỏ mặt

- Cô nghĩ như thế nào về hôn sự giữa 2 gia đình chúng ta.

- Tôi không quan tâm đến việc của các người.

- Cô tại sao lại không liên quan, vì tôi có thể sẽ là chồng cô.

Cô giật mình nhìn anh, vẻ mặt ngày càng tệ, anh ta đang đùa chắc không phải là hôn phu của Thiên Kim sao, sao lại nói ra những lời lẽ như vậy.

- Anh đùa sao?

- Tôi thật đang rất nghiêm túc. - Anh nhìn cô rồi cười nham hiểm

- Anh không phải là chồng chưa cưới của chị tôi, tại sao lại dùng những lời lẽ như vậy trêu chọc tôi. Tôi đã nể tình chị tôi mà không so đo với anh chuyện lúc tối, bây giờ thì anh thật sự quá đáng.

- Cô thật sự không muốn làm dâu Trần gia.

- Tôi còn không biết Trần gia các người là ai?

Anh nghiêng người, cúi đầu về phía cô cười nửa miệng, nụ cười của anh thật sự rất gọi tình, tim cô bỗng dưng đập mạnh. Anh cứ thế mà tiến gần đến môi cô, thân thể cô cứng lại, không thể cử động tim cô ngày càng đập nhanh hơn. Khi gần như chạm vào môi của cô. Anh khẽ lên tiếng: Chị em nhà cô thật giống nhau, đều diễn kịch giỏi vậy. Không phải hai chị em nhà cô đang tranh dành ai sẽ là người được vào Trần gia..

Nói xong Trần Minh Trí đẩy cô ra xa. Cô giật mình, sau đó cảm phần nhìn anh ta rồi uất hận lên tiếng: Hoang tưởng

- Tôi nói Minh Trí anh nghe, tôi suốt đời này sẽ không bao giờ muốn gả cho anh, anh đừng ở đó nói những nói cuội nữa.

Vừa nói xong, xe đã chạy tới cửa nhà Trịnh gia, cô lẻ lười chọc quê anh, mở cửa xe có gắng lệch vô tới cổng. Không quên quay lại nói với anh ta: Anh nhớ cho kĩ, tôi Trịnh Hà My, sẽ không bao giờ muốn gả cho loại người như anh. Đừng mơ tưởng. Cô thoả lòng cười haha bấm chuông.

Minh Trí ngồi trong xe, nhìn bóng dáng cô gái phía trước, không tức giận mà lại thấy buồn cười với thái độ của nhóc con này. Nhìn đôi giày của cô gái vẫn còn nằm trong hộp, khẽ cười: Được, tôi sẽ cho cô phải hối hận với những gì đã nói. Lạnh lùng cho xe dời đi.

12. Chương 12: Ciz Bar

Cô bấm chuông một lúc, bác người làm trong nhà ra mở cửa, ngạc nhiên khi thấy bộ dạng của cô, đôi chân sưng đỏ liền chạy tới đỡ cô hốt hoảng.

- Nhị tiểu thư, cô có sao không?

- Cháu không sao. - Cô cười cười trả lời.

- Tiểu thư cả đêm qua đã đi đâu, mọi người cứ ngỡ cô nghỉ trong phòng?

- Cháu sang nhà bạn.

Cô cứ nghĩ mọi người sẽ lo lắng vì sự mất tích của cô, đâu ngờ mọi người lại nghĩ cô trong phòng nghỉ ngơi. Có chút tủi thân nhưng như vậy cũng tốt, không làm cho cha mẹ lo lắng. Cô hỏi:

- Cha mẹ cháu đã đi làm chưa?

- Ông ba đã đi làm, sáng phu nhân nói rằng cô có vẻ còn mệt nên cứ để cô ngủ không được làm phiền!

- Vậy tốt, chuyện này bà hãy giữ bí mật giúp cháu nhé.

- Vâng thưa nhị tiểu thư.

- Sau này bác và mọi người trong nhà cứ gọi cháu là Rin, đừng gọi là tiểu thư, cháu thấy rất ngại.

- Chuyện này thật làm khó chúng tôi, phu nhân nghe sẽ trách phạt.

- Vậy khi không có ba mẹ cháu, cứ gọi cháu là Rin. Khi nào có mặt ba mẹ, sẽ đổi lại.

- Vâng, tiểu thư thật hiền lành và tốt bụng.

- Bác lại gọi cháu là tiểu thư.

- À vâng, Rin

- Dạ, bác tên gì ạ>

- Thưa tiểu..., à không cô Rin tôi tên là Hoa

Cô cười nhìn bác Hoa cũng cười. Cô thật không quen cách xưng hô ấy, bác Hoa dìu cô lên phòng, mang nước ấm và thuốc để đắp lên chân cô. Cô thấy thật dễ chịu, những vết sưng đỏ cũng dần dần tan biến. Cô mở điện thoại lên, thấy vài cuộc gọi nhỡ, cô kiểm tra điện thoại thì thấy có Pi gọi, một số lạ và còn có Hoàng Minh vừa gọi cho cô. Tim cô bỗng dưng thất lại, nhớ lại chuyện của mình và HM lại thấy đau buồn.

Cô bấm nút, gọi lại cho Pi. Nghe nhạc chờ của Pi bài hát muộn màng làm lòng cô lại chợt buồn thêm.

- Alo, Rin hả, Pi nghe

- Pi gọi Rin à. Có việc gì không?

- Ủ, sáng Pi về thì nghe chị Hải hàng xóm nói hôm qua Rin ghé sang tìm Pi phải không?

- Hôm qua dự định ngủ ké nhà Pi, nhưng mà lại không gặp.

- Có chuyện gì sao? Hôm qua không phải nhà cậu giới thiệu cậu sao?

- Chuyện dài lắm, mai đến lớp mình sẽ kể cậu nghe.

- Ủ! Vậy nhé.

Pi cúp máy, cô đắn đo không biết có nên gọi lại cho HM không, tìm thì muốn gọi nhưng lí trí thì không cho phép. Cô cầm mãi điện thoại, đã bấm sẵn số của anh nhưng lại không dám gọi. Đang chần chờ thì điện thoại cô vang lên, số điện thoại lạ kia gọi cô. Cô bắt máy:

- Alo

- Cô có phải là Hà My không?

- Đúng, tôi là Hà My, cho hỏi là ai vậy?

- Tôi là bạn gái của Hoàng Minh, cô có thể cho tôi một cuộc hẹn.

Cô hơi bất ngờ, tìm thì thất lại đau nhói, lấy lại bình tĩnh mà lên tiếng: Xin lỗi, tôi không có thời gian. Chuyện của tôi và anh ấy cũng chấm dứt, cô là người thắng cuộc. Tôi không còn liên quan gì đến anh ấy.

- Vậy vì sao anh ấy lại gọi cho cô, hai người vẫn lén lút liên lạc sao?

Cái gì mà lén lút liên lạc, cô gái ngang ngược này. Tìm cô lại một lần nữa đau nhói, lại thật sự tức giận.

- Chuyện bạn trai của cô vì sao lại gọi cho tôi. Tôi làm sao biết được, cô nên hỏi bạn trai mình thì tốt hơn. Lén lút liên lạc à, nực cười.

- Cô thật mạnh miệng, tôi chỉ e con người nghèo mạc như cô vẫn muốn quen anh ấy để lợi dụng.- Cô ta khinh bỉ nói

- Anh ấy nói tôi lợi dụng? - Cô không tin vào tai mình

- Đúng vậy, bởi vậy loại người như cô chỉ nên làm bạn với những kẻ cùng đẳng cấp của cô thôi. Trèo cao sẽ bị khinh bỉ như vậy, tôi thật tội nghiệp cho cô.

Cô im lặng, lặng lẽ cúp máy, nước mắt hai hàng khe rơi xuống. Ở bên anh, cô biết cô nghèo nên không hề đòi hỏi gì ở anh cả. Anh nói cô lợi dụng anh, thật là nực cười, rất nực cười. Miệng thì cười nhưng nước mắt cứ thế mà tuông ra, trông bộ dạng cô cứ như người điên. Cô cầm điện thoại, thật sự đau thương mà gọi cho anh, coi như xác nhận, coi như lần cuối, hay là mắng chửi. Cô muốn gọi cho anh để hỏi anh đã từng xem cô là gì?

- Alo. - Anh lên tiếng

- Sáng nay, anh gọi cho tôi?

- Ủ, anh thấy hình em trên báo, muốn gọi hỏi thăm?

- Muốn biết có phải là tôi đúng không?

Anh im lặng không nói

- Trước kia, anh có từng yêu em/ - Cô gắng bình tĩnh hỏi

- Có! - anh trả lời

- Giả dối, nếu trong lòng anh đã từng có tôi. Tại sao anh lại nghĩ xấu cho tôi. - Cô như hét lên

- Anh không hề nghĩ xấu về em.

- Vậy tôi đã lợi dụng gì ở anh sao?

- Em... ai đã nói như vậy?

- Không quan trọng, tôi đã lợi dụng gì ở anh. Anh mau nói tôi biết, từ khi quen anh, hơn một năm qua quen tôi anh đã mất những gì, tôi sẽ trả cho anh cả.

- Anh... anh xin lỗi.

- Anh và cả cô người yêu của anh, mau dứt khỏi cuộc sống của tôi. Nếu còn làm phiền tôi, đừng trách tôi điên loạn.

Nói rồi, cô cúp máy. Nước mắt bây giờ không phải là đau thương mà mang theo sự uất hận tột cùng. Cô chạy vào nhà vệ sinh, quên cả vết thương ở chân đau nhói, có lẽ tim cô còn đau nhói lan khắp cơ thể. Cô mở vòi sen, đứng dưới vòi sen, nước làm ướt đầm cả người cô. Từng giọt nước trên gương mặt là nước hay là nước mắt.

Lau người sạch sẽ, có vẻ vết thương dưới chân đã bớt ửng đỏ. Cô thay một bộ đầm đơn giản, mang một đôi giày búp bê. Nhìn trong gương cô như một công chúa nhỏ, cô trang điểm nhẹ rồi bước ra khỏi phòng. Cô đi xuống nhà thấy chị mình đang ngồi trong phòng khách cùng với hai cô gái khác. Cô đi ngang qua họ cúi đầu chào nhẹ, dự định sẽ ra vườn thăm thú căn biệt thự này.

- Thì ra đây là em gái bạn sao, thật là trông giống bạn? - Cô gái lên tiếng

- Mình lại thấy nó chả giống mình. - Trịnh Thiên Kim trả lời.

- Kim à, lát nữa chúng ta đi đến Ciz Bar, sao lại không rủ em gái cậu đi. - Cô gái thứ hai nói

- Haha, nó là đứa quê mùa, làm sao thích hợp với những nơi cao cấp đó.

Hai cô gái nhìn Thiên Kim, tỏ vẻ không khuất phục, muốn rủ cô đi cho bằng được liền đi về phía cô nói:

- Cậu là Hà My đúng không, mình là Kiều Linh, đây là Mai Linh, đi cùng bọn mình đến Ciz nhé, đảm bảo cậu sẽ rất vui và thú vị.

- Ciz Bar là nơi nào, nó có gì vui sao? - Cô ngây ngô hỏi

- Haha, ngay cả Ciz Bar nổi tiếng cả thành phố mà nó cũng không biết. Thôi các cậu mau đi với tôi, mặc kệ con bé nhà quê đó. - Thiên Kim khinh bỉ cười to

- Được, tôi sẽ đi với các bạn. - Cô lạnh lùng nói.

- Thế chứ, cậu mau đi thay đổi quần áo. Chúng mình sẽ đợi. - Kiều Linh cười nói

- Nói cho tôi biết phải mặc như thế nào? - Cô lạnh lùng hỏi

- À, gọi cảm một chút, giống như bọn mình đây.

Cô nhìn bọn họ, chị gái cô diện áo cúp ngực, phía trên ngực còn đính đá lấp lánh tôn lên vẻ đẹp của phụ nữ, chiếc quần bó sát ôm hông cùng đôi chân dài miên man gợi cảm. Kiều Linh mặc một bộ đầm body màu đỏ ôm lấy cơ thể, tôn ra đường cong tuyệt mỹ, màu đỏ khiến làn da trắng như tuyết của cô ta càng sexy hơn với bộ ngực được đưa lên cao. Mai Linh kia cũng chẳng kém khi diện một bộ jumpsuit ngắn cùn cùn, phía trên khoét ngực trong thật gợi tình. Trông cả ba cô gái đều gợi cảm.

- Tôi thật không có những loại quần áo như các bạn. - Cô dừng dừng nói

- Thiên Kim, mau chọn cho em gái cậu một bộ, hai cậu là chị em sinh đôi, có lẽ cùng size. - Mai Linh quay về phía Trịnh Thiên Kim lên tiếng.

Trịnh Thiên Kim nhìn cô, đi lên phòng mang một bộ quần áo xuống. Cô nghĩ thầm: /thật lạ, sao hôm nay cô ta lại tốt với mình như vậy. Thôi mặc kệ, hôm nay mình phải biết thế giới thượng lưu này là như thế nào, tại sao bọn họ lại khinh thường cô như vậy. Cảm ơn bộ quần áo Thiên Kim đưa, cô thật sự thấy ngượng ngùng, cô chưa bao giờ diện một chiếc áo cúp ngực crop top khoe thân như vậy, chiếc quần da thật sự quá ngắn. Cô nhìn sang Thiên Kim liền nói:

- Chị, thật sự em không thể mặc loại trang phục thế này.

- Cô chê sao, nó rất đắt tiền.

- Không phải, vì nó quá hở hang, em thật không quen.

Hai cô gái kia nhìn cô liền cười lớn. - Haha, nhị tiểu thư ơi nơi đó ai cũng sẽ mặc như bạn không cần phải ngượng ngùng.

- Nhưng tôi vẫn thấy không phù hợp.

- Thật sự rất phù hợp, bạn xem Thiên Kim mặc rất đẹp. Mau lên, vào trong thay quần áo. - Kiều Linh kéo tay cô vào phòng, giúp cô thay quần áo mà Thiên Kim đưa. Sau đó liền trang điểm và tạo kiểu tóc cho cô. Áo crop top bó sát ôm lấy bộ ngực căng tròn, quần da ngắn ngắn làm đôi chân dài càng thêm gợi cảm, phần eo không nói che chắn cùng với gương mặt trang điểm khá đậm, bây giờ cô trông giống như bản sao của Thiên Kim. Cô quay sang Kiều Linh hỏi:

- Thật sự bạn không thấy rất hở hang sao. Mình thật không quen.

- Không sao cả, thật sự rất đẹp. Khi đến nơi bạn sẽ không thấy hở hang nữa, vì còn có những người hở hang hơn bạn. - Kiều Linh cười nói.

Mọi người đứng trước sân đợi bác tài xế. Kiều Linh và Mai Linh cười nói với nhau, Thiên Kim nhìn cô chăm chăm rồi lại cười nham hiểm. Mai Linh lên tiếng:

- Kim, tại sao cậu không tự lái xe. Bình thường cậu vẫn dùng xe của mình.

- Hôm nay có lẽ chúng ta sẽ dùng chút men. - Thiên Kim mỉm cười trả lời.

- Em... Em không biết uống rượu.- Cô hơi khó xử trả lời.

- Không ai ngay từ đầu đều biết cả, từ từ sẽ biết. Là nhị tiểu thư cô cần phải học nhiều thứ lắm. - Thiên Kim nhìn cô lạnh lùng đáp.

Xe từ từ lăn bánh tiến về Ciz Bar.

Ciz Bar thật ra là một chuỗi nhà hàng, khách sạn và tầng trên cùng là bar. Nó nổi tiếng vì nơi đây chỉ dành cho các tiểu thư và thiếu gia giàu có, Ciz Bar là nơi ăn chơi đắt tiền rất nổi tiếng, thuộc tập đoàn tài chính Trần gia.

Cô xuống xe bước chân vào Ciz Bar, phía dưới sảnh là nhà hàng, có rất nhiều người đang dùng bữa ở đây. Cô theo phía sau mọi người đến thang máy, mọi ánh mắt đổ dồn về phía bốn cô gái đẹp như hoa, đặc biệt là 2 cô gái giống nhau như hai giọt nước. Bốn cô gái bước vào thang máy, đầu biết ở phía nhà hàng có một ánh mắt đang nhìn về phía họ, đặc biệt là hai cô gái giống nhau như một.

Vừa đặt chân vào bar, mọi ánh mắt đổ dồn vào phía họ. Bốn người được một cô gái xinh đẹp dẫn đến khu VIP, một chiếc bàn cao đặt trung tâm của quán. Phía xa, trên một chiếc bàn VIP khác Ken đang ngồi cùng với hai cô gái xinh đẹp, nhìn về phía họ. Ánh mắt long lên một tia giận dữ. Nhìn hai cô gái giống nhau như nước, cùng men rượu trong người, mắt anh mờ đi, anh không thể nhận ra ai mới là Hà My.

Chị cô kêu một chai Chivas Royal Salute , cả Mai Linh và Kiều Linh liền nhìn Thiên Kim ngạc nhiên.

- Đại tiểu thư hôm nay quá hào phóng với em gái rồi. - Mai Linh ngạc nhiên nói.

Thiên Kim không nói gì, nhìn qua phía cô rồi cười như không cười. Rượu được một bồi bàn mang lên, rót vào bốn ly cho bốn cô gái. Thiên Kim đưa ly lên nói: - Nào, mừng cho tôi bỗng dưng có một cô em gái.

Hai cô gái cùng cười đưa ly lên, cô cũng ngượng ngùng đưa ly lên cùng với mọi người, nhưng rồi lại để xuống bàn không uống.

- Sao cô lại không uống, đây là loại đắt tiền nhất nhì ở đây, chê rượu tôi mời. - Thiên Kim nhìn cô khó chịu hỏi

- Em... em thật sự không biết uống. - Cô cúi mặt trả lời.

- Nào, mau uống đi Hà My, loại này vị trái cây ngọt dịu, thật sự rất ngon. Không giống như các loại khác. - Mai Linh vừa nói, vừa đưa ly lên cho cô.

Cô chần chừ không biết phải làm sao, nhìn ly rượu màu vàng hổ phách trên tay, cô liều mình nhắm mắt đưa hết vào miệng. Một vị cay đắng tràn lên mũi, sau khi nuốt hết vào còn lại dư âm một vị ngọt ngào, êm dịu cùng với mùi trái cây, hương hoa và mùi khói. Thật sự cũng không khó uống như cô thường nghĩ, mùi vị thật thơm ngon. Mọi người thấy cô một hơi uống hết liền vỗ tay.

- Haha, tuổi lượng tốt. - Kiều Linh cười haha nói.

- Được, chúng ta uống thêm một ly nữa, chúc mừng Thiên Kim chuẩn bị kết hôn. - Mai Linh tiếp tục đưa ly lên.

Lần này cô không ngần ngại, đưa ly lên rồi một hơi uống hết. Men rượu bắt đầu ngấm vào cơ thể cô, cô chợt nhớ đến Hoàng Minh, ánh mắt cô buồn bã, cứ thế mà uống đến ly thứ ba thì Kiều Linh nói.

- Uống nhiều quá bạn sẽ say đó, nào chúng ta ra nhảy.

- Mình không biết nhảy, các cậu cứ tự nhiên, mình sẽ ngồi đây một mình. - Vì men rượu nên gương mặt cô đã đỏ ửng lên.

- Để nó ở lại, chúng ta ra ngoài nhảy.- Thiên Kim lạnh lùng nói. Trong lòng thì đã ra một kế hoạch hiểm độc.

Ba cô gái ra sàn diên cuồng cùng điệu nhạc, cô ngồi một mình cứ thế mà rót rượu rồi một mình uống. Cô cũng không biết mình đã uống hết bao nhiêu, cô càng uống thì hình ảnh của Hoàng Minh cứ hiện lên. Từng lời nói của cô gái kia, rồi lời xin lỗi của anh cứ vang lên. Cô bất lực nằm gục xuống bàn mà khóc, khóc rồi lại rót rượu uống. Có hai tên đàn ông tiến lại phía cô, một gã đặt tay lên đùi trắng nõn của cô rồi cười cợt nhả.

- Tiểu thư, có việc buồn sao, có cần chúng tôi tâm sự không.

Cô chợt nổi da gà khi có người đụng vào mình, lấy tay hất bàn tay dơ bẩn kia ra khỏi người cô. Quay lại và nói

- Cút đi... tên biến thái.

- Cô em, cần gì hung dữ như vậy. Đi theo bốn thiếu gia, sẽ rất vui vẻ. - Hắn ta cười ghê tởm, sau đó dùng tay đặt lên phần eo của cô

- Tôi nói các người mau cút đi, tôi không quen các người. - Cô đẩy hắn ra xa, chợt thấy chỉ có một mình, tiếng nhạc khá to không thể gọi Thiên Kim hay Kiều và Mai Linh khiến cô có chút lo sợ.

- Trước lạ sau quen, chúng ta sẽ xuống lầu hai tâm sự, đi thôi. - Nói rồi bọn hắn cầm tay cô kéo đi, cô cố vùng vẫy nhưng men rượu thấm vào cơ thể, như mất hết sức lực. Cô cứ thế mà bị bọn họ kéo đi.

Phía xa, nụ cười của Thiên Kim nở trên môi khi nhìn thấy cảnh tượng đó. - Hừ, muốn dành mọi thứ của ta sao. Còn phải xem cô có bản lĩnh gì.

13. Chương 13: Ciz Bar - Hãy Nói Anh Chỉ Yêu Mình Em

Ken nhìn thấy cô bị hai tên đàn ông lạ mặt kéo đi, nhìn thấy bộ dạng hờ hang đó liền suy nghĩ đó không phải là cô gái mình quen biết. Anh vẫn không đứng dậy mà tiếp tục uống rượu, anh nhìn về phía náo nhiệt, phát hiện một cô gái giống như cô, đang lắc lư theo điệu nhạc một cách chuyên nghiệp. Miệng anh khẽ nhắc lên: Chết tiệt. . Nói rồi anh đứng dậy vội chạy ra hướng cửa ra vào.

Cô bị hai tên đàn ông kéo đi trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, men rượu làm cô không thể chống cự, cứ thế hai tên như nhắc cô lên. Bọn họ vào thang máy bấm nút xuống lầu 2. Trong thang máy, cô dùng sức lực còn lại vùng vẫy, bọn chúng càng giữ chặt cô hơn.

- Các người mau thả tôi ra.

- Cô em à, chút nữa thôi rồi chúng ta sẽ vui vẻ, yên tâm các anh rất nhẹ nhàng. - Cả hai tên hướng mắt về phía cô mà thêm khát

- Các người... các người muốn làm gì tôi. - Cô như hết sức lực

- Haha, làm một việc mà cô em sẽ rất sung sướng và phấn khích.

Cửa thang máy mở ra, Minh Trí trước nhìn ba người trong thang máy bước ra. Thấy trên người cô mặc bộ trang phục hờ hang như vậy thì liền cho rằng cô là Thiên Kim, dự định mặc kệ bước vào thang máy thì nghe cô lên tiếng.

- Các người không được phép làm thế, mau thả tôi ra, tên khốn kiếp, tên dê tiện này.

Nghe được câu chửi mắng này, anh hơi khựng người. Không phải đây là Hà My chứ, câu nói này nghe thật quen thuộc. Minh Trí liền quay đầu lại phía hai tên kia dùng chân đạp lên bức tường ngăn bọn họ (ôi anh chân dài)

- Hai vị thiếu gia, xin hỏi có quan hệ gì với cô gái này.

- Khốn kiếp, bốn thiếu gia có quan hệ thế nào cần phải nói với người. - Bọn hắn tức giận nhìn anh

- Nếu không có quan hệ thì mau thả người ra. - Minh Trí vẫn lạnh lùng nói

- Tên chó chết này, mau tránh đường cho ta. - Một tên buông cô ra, tiến về phía anh.

Hắn ta chưa kịp làm gì thì đã bị anh dùng chân đạp một cú ngã ngửa. Tên còn lại tức giận buông cô ra, tiến lại phía anh giơ nắm đấm về phía anh, anh liền né qua một bên rồi dùng chân đá lên mặt hắn khiến hắn nằm ngay tại chỗ. Hai tên đứng dậy nhìn Minh Trí rồi nói:

- Mày... mày được lắm, phá chuyện tốt của bốn thiếu gia.

Anh im lặng, đi về phía cô, nhìn khuôn mặt cô đang nằm ngủ say sưa. Nhìn bộ trang phục hở hang này, trong lòng lộ ra cơn bức tức. Nghĩ đến tay chân hai kẻ ghê tởm kia đã đụng đến vùng da thịt hở hang này, ánh mắt lộ cơn tức giận. Tên đàn ông kia lên tiếng.

- Mày nhớ cho rõ ngày hôm nay, Hà Thế Bảo này nhất định sẽ trả thù.

- Hà Thế Bảo, con trai chủ tịch tập đoàn Thế Hào.

- Haha, mày biết sợ rồi sao. Sợ thì mau quỳ xuống xin lỗi tao, tao sẽ suy nghĩ tha ày.

Anh cởi áo vest của mình, choàng vào người cô rồi bế cô trên tay, cô đang lạnh lại nhận được áo vest của anh, liền co người lại rút vào trong lòng anh. Anh quay qua nhìn bọn chúng rồi lên tiếng.

- Tôi khuyên các người mau về nhà mà tận hưởng sự giàu có trong ngày hôm nay. Qua ngày mai, gia đình các người sẽ phá sản. - Nói rồi anh lạnh lùng ôm cô bỏ đi.

- Hắn ta là ai, haha, muốn lừa người. - Hà Thế Bảo cùng bạn hắn tức giận bỏ đi.

Ken chạy về phía thang máy, bấm hết tất cả thang máy nhưng đợi khá lâu vẫn chưa đến. Trong lòng nóng như lửa đốt, anh chạy vào thang máy bộ, bọn chúng chỉ có thể muốn hại cô ta chắc chắn sẽ dừng ở tầng 2 để lấy phòng khách sạn. Anh chạy từ tầng 10 xuống đến tầng 2. Đang thở dốc thì thấy một người đàn ông đang bế cô, tiến vào một phòng trong khách sạn. Anh liền chạy tới bất ngờ dùng tay nắm vào mặt Minh Trí. Bất ngờ nên anh không kịp né cú nắm của Ken. Sau đó Ken giận dữ cướp lấy cô trên tay Minh Trí. Cô bị chấn động, đang ngủ trên tay Minh Trí êm ái, lại bị giật về phía Ken mạnh bạo, cô choàng tỉnh trong cơn men vẫn còn trong người. Cô mơ màng nhìn Ken, nhưng trong mắt lại thấy hình bóng của Hoàng Minh. Cô nhìn Ken rồi nức nở khóc.

- Anh, anh đến cứu em sao.

- Ủ, anh đến cứu em đây. Không phải sợ nữa. - Ken thấy cô kích động gọi hắn bằng anh, vì cũng đã uống khá nhiều không tự chủ được mà dịu dàng trả lời trong hơi men

- Anh sẽ không bỏ em đi nữa chứ. - Cô khóc nhìn Ken nói.

- Không, anh sẽ mãi ở bên em.

- Anh sẽ không đi cùng cô gái khác đúng không? - Cô nghi ngờ chu miệng hỏi.

- Không, anh sẽ luôn bên cạnh em. - Ken nhìn cô say đắm mà nói.

- Hãy nói anh chỉ yêu mình em. - Cô nhìn Ken mà cứ ngỡ Hoàng Minh tự nhiên nói.

- Anh yêu em. - Ken trả lời như mê hoặc

Minh Trí nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi khó chịu, thì ra cô ta đã có người yêu. Anh thấy trong lòng như mất mát thứ gì đó rất quan trọng. Anh gắng giọng nói:

- Nhị tiểu thư, đã có vị công tử này giúp cô nghỉ ngơi, tôi xin phép đi trước.

Ken nhìn qua anh, không khỏi tức giận liền đến nắm áo anh quát:

- Thằng khốn này, mày kéo cô ấy đi rồi ôm cô ấy vào khách sạn này, ý định của mày có thể rời khỏi đây sao?

Cô nhìn hắn, trông thật quen, hình như không phải hai tên khi nãy, cô lên tiếng.

- Anh, không phải, không phải anh ta kéo em đi. Mau, em muốn nôn, đưa em vào toilet.

Ken quay qua nhìn cô rồi ôm cô vào phòng khách sạn mở sẵn, đưa cô vào toilet nôn ra toàn mùi rượu nồng nặc. Ken dịu dàng nhẹ vỗ lưng cho cô dễ chịu, nôn ra hết mọi thứ trong người, cô dần tỉnh táo hơn một chút. Nhìn lên thấy Ken đang bên cạnh, cô hoảng hốt nhảy dựng lên hét.

- Á á aaaaaa, sao anh lại ở đây?

Ken nghe tiếng cô hét, chợt sức nhớ tình trạng của mình và cô ta không phải đang yêu đương. Vậy những lời cô ta nói lúc này không phải dành ỉnh sao. Có vẻ chút xấu hổ, anh im lặng bỏ ra ngoài.

Bên ngoài Minh Trí nghe tiếng hét liền chạy vào trong thì thấy Ken đi ra ngoài liền lên tiếng: Cậu làm gì cô ta

- Làm gì thì đến lượt anh biết sao?

- Cậu... mau nói đã làm gì cô ta? - Minh Trí nắm lấy áo của Ken gằng mạnh.

Rin đã rửa mặt xong, cảm thấy đầu nhức và thật buồn ngủ, chuyện lúc này cô như mơ màng không nhớ gì. Vừa bước ra khỏi toilet đã thấy hai người hấn đang như đánh nhau. Cô lên tiếng:

- Hai người đánh nhau sao?

Minh Trí quay sang nhìn cô có vẻ không sao, liền buông tay ra khỏi Ken. Cô không nghe thấy ai trả lời liền hỏi

- Sao tôi lại ở đây cùng với hai người nhĩ, chị tôi và hai người bạn kia đâu?

- Cô thật sự không nhớ gì? - Ken lo lắng nhìn cô hỏi vì sợ cô nhớ lại chuyện lúc này

- Tôi uống rất nhiều rượu và giờ thì rất nhức đầu. Đầu óc trống rỗng không nhớ đã xảy ra chuyện gì?

Minh Trí nhìn cô và Ken không khỏi suy nghĩ, lúc này thật ngọt ngào, bây giờ thái độ thật kì lạ. Xem ra còn gì uẩn khuất bên trong, cô ta yêu tên này sao.

- Để tôi đưa cô về. - Cả hai cùng lên tiếng.

Cô nhìn Ken rồi quay sang nhìn Minh Trí. Hừ, hai cái tên này thật sự chẳng muốn dính dáng liên quan gì với tên nào cả.

- Tôi sẽ về với chị tôi, cảm ơn hai vị. À, lúc này hai vị không phải đang đánh nhau sao. Cứ tiếp tục, tôi đi trước.

Nói rồi cô bỏ đi ra khỏi phòng, không quên đóng cửa lại, để lại 2 người đàn ông đứng đơ ra nhìn ra phía cửa mà không biết nói gì.

- Cậu là bạn trai cô ấy? - Minh Trí lên tiếng

- Anh không cần biết? - Ken lạnh lùng đáp

- Vậy là không phải. - Minh Trí cũng lạnh lùng nói, sau đó liền cầm áo vest trên giường dự định bỏ đi.

- Anh cũng thích cô ta sao? - Ken bỗng dưng hỏi.

- Cậu cũng không cần phải biết. - Minh Trí nói rồi bỏ đi

Ken im lặng một lúc nhớ lại chuyện lúc này. Không hiểu sao lòng thấy khó chịu, cô ta sao lại nói với mình những lời đó. Anh suy nghĩ rồi chợt hiểu ra, thì ra cô ta nghĩ mình là Hoàng Minh. Miệng anh liền chữi: Chết tiệt. Cô đúng là loại tôi rất chn ghét.

14. Chương 14: Huỷ Hôn

Đôi khi, tình yêu giống như một ngọn nến. Khi mới thắp lên tình yêu, ngọn nến cháy cuồng nhiệt là vậy. Khi tình yêu đã tan hết, ngọn nến tắt đi nhưng hơi ấm vẫn còn. Cần phải có thời gian để làm cho dấu vết tình yêu đó nguội lạnh. Để trái tim thắp lên một ngọn nến yêu thương.

Nói là theo chị cô về nhưng lên lại nói ồn ào ấy chắc có lẽ đầu cô sẽ nổ tung mất. Cô bước ra phía ngoài của Ciz Bat để đón taxi. Một chiếc BMW màu đen lao đến trước mặt cô, cô thầm chữi: tên khốn kiếp, chạy xe như muốn đâm vào mình, thật đáng sợ. Trên xe, Ken bước xuống đi về phía cô, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng cùng với chiếc quần jean rách trong rất bụi. Cô nhìn thấy Ken liền nhớ tới chuyện hấn ta bỏ cô giữa đường liền tỏ vẻ không quen quay đầu đi không nhìn hấn.

- Lên xe, tôi đưa cô về. - Ken tiến về phía cô nói.

- Tôi có thể tự đón xe về. - Cô vẫn không nhìn hấn trả lời

- Nay cô là nhị tiểu thư Trịnh gia rồi, chē xe của tôi không xứng với cô. - Anh chām chọc.

Cô nhìn Ken, cái tên khốn kiếp này. Ngày xưa khi còn nghĩ cô chỉ là một cô gái cơ cực thì hấn ta luôn khinh thường cô nghèo hèn tự hấn nói cô chính là Osin của Trịnh gia mà bốn cọt, bây giờ khi biết cô là con gái nhà Trịnh gia liền nói cô tự cao tự đại, chē xe hấn ta không xứng sao. Đúng là đồ khốn, được rồi anh sẽ biết tay tôi.

- Anh thừa biết tôi không hề có ý đó?

- Vậy tại sao cô không lên xe tôi?

- Tôi nói cho anh biết, Ken thiếu gia ạ. Lúc trước anh cũng dụ dāng nói rằng sẽ chở tôi về, thế mà anh như thế nào lại bỏ tôi giữa đường với đôi chân đang bị thương như thế.

- Cô giận tôi chuyện đó? - Anh lạnh giọng hỏi

- Tôi thì có lí do gì giận anh, tôi chỉ nói tôi sẽ không lên xe anh vì tôi không muốn giữa đường anh nổi điên quāng tôi nơi nào?

Cô vừa dứt lời, phía sau một chiếc Rolls Royce màu trắng dừng lại, trên bước xuống người đàn ông cao lớn, gương mặt điển trai làm nức lòng bao nhiêu cô gái. Minh Trí xuống xe, bước lại phía cô và Ken đang đứng.

- Nhị tiểu thư, tôi có thể đưa cô về? - Minh Trí dụ dāng lên tiếng

- À... tôi có thể tự về, không cần phiền đến anh? - Cô hơi bất ngờ trả lời

- Thật sự không phiền, tôi đang muốn đến Trịnh gia bàn một số việc liên quan đến hôn sự của hai gia đình chúng ta. - Minh Trí nói, ánh mắt đưa qua thăm dò sắc mặt của Ken liền khē cười như không cười.

- Hôn sự, cô có hôn sự với hấn? - Ken tỏ ra rất ngạc nhiên hỏi Rin.

- Không có... Hôn sự gì chứ, tôi không biết? - Cô bị hấn xoay cho chóng mặt, không biết nói thế nào.

- Hôn sự giữa Trần gia và Trịnh gia, vị thiếu gia này cảm thấy có hứng thú sao? - Minh Trí nhìn Ken tỏ ra vẻ ngạc nhiên.

Hừ, lại xuất hiện thêm một tên hác ám nữa, tại sao cứ nhắm vào cô mà trêu đùa như vậy. Rõ ràng là chồng chưa cưới của Thiên Kim, nghĩa là anh rể của cô thế mà cứ nói ọi người nhằm tưởng rằng cô sẽ gả cho hấn ta. Thật là quá đáng, tên hác ám này phải mau lấy Thiên Kim để cô chị gái chua ngoa đó trừng trị. Cô nghĩ trong đầu rồi cười thầm.

- Trần Minh Trí, hôn sự giữa anh và đại tiểu thư nhà tôi mong anh hãy nói cho rõ ràng ra. Bây giờ tôi phải về nhà, không tiếp chuyện hai người được. Tôi sẽ đi taxi về, không cần ai phải chở tôi về cả.

- Không, cô phải về với tôi. - Ken nắm lấy tay cô kéo về phía mình mà lên tiếng.

- Tôi sẽ đưa cô về Trịnh gia - Minh Trí cũng kéo tay còn lại của cô về phía anh.

Cô còn chưa biết phải làm sao thì có tiếng nói phía xa vọng tới.

- Minh Trí, thật trùng hợp. Ôi, Hà My chị và các bạn đi tìm em khắp nơi, thì ra là chạy ra đây sao.- Thiên Kim từ xa đi tới, về mặt giả dối lên tiếng.

- Dạ, em hơi nhúc đầu nên dự định về trước, thấy mọi người đang vui vẻ nên không muốn chị và các bạn mất đi hứng thú.

- Em mệt sao, sao lại không nói để chị đưa em về.- Sao đó quay sang nhìn Minh Trí mỉm cười. - Anh có thể cho chúng em đi nhờ về Trịnh gia.

- Không phải chúng ta đi xe của nhà mình sao? - Cô nhìn Thiên Kim hỏi.

- Bác tài xế đang chở mẹ đi công việc rồi, chị dự định sẽ gọi taxi về, thật may gặp được Trần thiếu gia đây.

- Được, mời 2 vị tiểu thư xinh đẹp lên xe. - Minh Trí nhìn về phía KEn hơi cười lên tiếng.

Cô còn đang chần chừ, thì Mai Linh và Kiều Linh đã lên tiếng.

- Này Kim, sao lại bỏ lại chúng tôi.

Bắt lấy cơ hội cô cười nói: Như thế này thì xe hẳn không đủ chỗ rồi, chị và 2 bạn đi nhờ Trần thiếu gia về, em sẽ đón taxi theo về.

- Tôi sẽ đưa cô ấy về, anh hãy đưa Thiên Kim tiểu thư và các bạn cô ấy về. - Ken liền kéo tay cô đi về phía xe mình.

Minh Trí thấy vậy liền nhìn theo, anh lại không có hành động gì. Mở cửa xe cho Thiên Kim và MAi, Kiều Linh rồi lên xe chạy về phía khu biệt thự.

- Này, anh bỏ tay tôi ra. Tôi sẽ không đi với anh.

- Cô ghét tôi lắm sao. Hả? - Ken nhìn cô có vẻ giận dữ hỏi

- Anh... tôi... tôi không ghét anh.

- Được, mau lên xe, tôi sẽ đưa cô về, tôi hứa sẽ không bỏ con giữa chợ nữa.

Cô biết hẳn ta sẽ làm mọi cách khiến cô phải lên xe nên đành lên xe của hắn, không phải dẫn co ngoài đường mọi người để ý sẽ không hay.

Trong xe Ken,

- Vì sao cô lại giấu tôi? Ken lạnh lùng hỏi.

- Vì sao tôi phải nói cho anh nghe? - Cô hỏi lại

- Khi tôi nói cô là Osin, châm chọc thân phận của cô. Lúc ấy cô xem tôi là một thành hề trong mắt cô sao?

- Ánh mắt Ken có vẻ giận dữ

- Tôi không hề nghĩ như vậy. Chỉ là tôi đã nói, không muốn dính dáng đến anh nữa. Tại sao anh cứ xuất hiện trước mắt tôi.

- Cô còn yêu hắn ta?

- Anh nói ai cơ?

- Người yêu cũ của cô - Hoàng Minh.

Cô cúi mặt không trả lời, sao hắn ta lại nhắc đến tên anh chứ. Làm lòng cô lại chùng xuống như vậy, khoe mắt cay xè nhưng lại không muốn hắn thấy cô khóc. Rồi hắn sẽ châm chọc cô.

- Sao lại không trả lời?

- Việc đó anh không cần phải biết? Anh có thể đừng nhắc đến anh ấy được không?

- Hắn ta đối với cô như vậy, cô vẫn còn lưu luyến sao?

- Tôi đã nói anh đừng nhắc đến mà? - Nói rồi, cô không thể kìm chế nữa, từng giọt nước mắt đã lăn xuống gương mặt của cô.

Nhìn cô khóc, Ken không nói nữa, xe tiến về phía biệt thự Trịnh gia trong im lặng của cả hai người.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

- Không mời tôi vào nhà cô sao? -

- Thật không tiện, tên Minh Trí chắc đang ở trong ấy, nếu muốn để khi khác tôi mời anh đến chơi. - Cô thật không muốn rắc rối thêm, hai tên này có vẻ không ưa nhau.

- Được, tôi đi trước. - Anh cho xe dời đi.

Cô vào nhà đã nhìn thấy Minh Trí đã ngồi trong phòng khách. Trời đã bắt đầu tối đi, người cô mệt mỏi, đầu vẫn còn nhức nhối. Cô dự định sẽ lên thẳng phòng mình, vừa đi đến cầu thang thì Minh Trí gọi

- Nhị tiểu thư, tôi đang đợi cô.

Cô quay lại nhìn hần:

- Thật xin lỗi, tôi không được khoẻ, không thể tiếp anh được.

- Tôi cần thông báo một số việc liên quan đến hôn sự này, cô cũng e là có liên quan.

Hừ, cái tên chết bầm này, hần với Thiên Kim cưới nhau thì cưới đi. Đang mệt mỏi như vậy mà còn kéo vào chuyện không liên quan đến cô. Cha mẹ cô lên tiếng.

- Hà My, con lại đây ngồi một chút. - Mẹ cô dịu dàng gọi.

- Dạ. - Cô đáp lời mẹ.

Minh Trí nhìn cô, sau đó nhìn sang Thiên Kim đang nhìn hần mà mỉm cười. Cô bước đến phía ghế trống mà ngồi xuống, sau đó quay mặt đi như không quan tâm những gì hần sắp nói.

- Cậu Minh Trí, có việc gì cần nói với chúng tôi. - Ba cô lên tiếng.

- Thưa hai bác, về việc hôn sự này, cháu muốn huỷ.

- Cậu nói cái gì, hôn sự này là do người lớn quyết định, không phải nói huỷ là huỷ được. - Cha cô tức giận nói.

- Hôn sự này thuộc về đời trước, thật ra cháu không thiết tha. Cha cháu cũng đã đồng ý huỷ hôn. - Anh vẫn lạnh lùng nói.

- Cậu có thể cho chúng tôi lí do, con gái chúng tôi có điểm gì không phù hợp với cậu. - Mẹ cô bình tĩnh hỏi.

- Thưa phu nhân, về Thiên Kim thật sự tuyệt tài tuyệt sắc nhưng với cô ấy chỉ xem như em gái, không có tình cảm. Hôn nhân không có tình cảm thì trước sau cũng đổ vỡ. Còn nhị tiểu thư, thật sự có chút cảm tình nhưng.... - Minh Trí nhìn về phía cô với ánh mắt khó hiểu.

Nghe đến mình, cô cũng quay sang nhìn anh, cô thật không hiểu đôi mắt của hần đang muốn nói gì. U buồn và sâu thẳm, giống như cô đã làm gì đó có lỗi với hần.

- Nhưng sao? - Mẹ cô hỏi

- Nhưng nhị tiểu thư đây đã có người trong mộng, cháu không muốn làm cô ấy hận cháu cả đời.

Trịnh phu nhân quay sang nhìn cô, ánh mắt chút nghi ngờ hỏi: - Con đã có bạn trai sao?

- Con... con không có?

- Vậy người đưa cô về là gì của cô? - Anh quan tâm hỏi.

- À, là một người quen, học chung một trường. - Cô thành thật trả lời, đôi mắt mở to. Hần ta nhìn như thế nào mà ra cô và Ken yêu nhau.

- Có thể cùng một người quen nói lời yêu đương như vậy? - Anh lại tỏ ra vẻ nghi ngờ.

- Tôi và Ken nói lời yêu đương khi nào, tôi tránh hần còn không xong. Anh đừng nói bậy. - Cô hơi giận nói.

- Vậy hôm nay ở Ciz Bar, trước phòng khách sạn, những gì cô nói với cậu ấy là nghĩa gì?

Cô ngẩng người không hiểu, cô thật sự không nhớ mình đã nói gì. Cô chỉ nhớ mình mơ thấy Hoàng Minh, anh nói sẽ không bỏ rơi cô theo cô gái ấy rồi lại không nhớ gì cả cho đến khi cô tỉnh lại thì thấy mình đang nôn ở toilet. Lúc ngẩng lên thì thấy Ken, ra ngoài thì thấy bọn họ đánh nhau. Thật sự không nhớ mình có nói lời yêu đương với tên Ken đó sao. Hừ, làm sao có thể được.

- Tôi đã nói gì với hần mà anh nghĩ tôi và hần quan hệ yêu đương. Nhưng giả sử chúng tôi quan hệ yêu đương thì đã sao, có liên quan đến anh sao. Hôn sự là của chị tôi, anh không thích chị ấy thì làm gì có chuyện tôi sẽ gả cho anh. Nếu anh muốn lấy tôi, tôi cũng muốn huỷ hôn.

- Được, theo ý cô, hôn sự này sẽ huỷ.

Cô biết mình nói hơi quá, xem thái độ không hài lòng của cha mẹ tôi. Cô liền cúi mặt không dám nói nữa. Cha cô nghiêm giọng:

- Trần thiếu gia, chuyện này không thể một mình cậu nói huỷ là huỷ.

- Nhưng tôi muốn huỷ thì nó sẽ huỷ. - Anh lạnh lùng nói

- Cậu... Được, hôn sự này xem như huỷ, mọi hợp đồng làm ăn giữa hai công ty chúng ta cắt hết.

- Trần lão gia, đó là do ông nói. Mọi việc đã giải quyết xong, tôi xin phép ra về.

Nói xong, Minh Trí nhìn qua Rin rồi bỏ đi, trong lòng có một chút vui vẻ bây giờ có thể chắc chắn rằng cô và tên kia không phải quan hệ yêu đương. Xem ra mọi việc về sau sẽ thú vị.

Cha cô tức giận đến đỏ mặt ngồi im không nói gì, mẹ cô tỏ ra buồn bã ngồi kế bên ông. Đặc biệt là Thiên Kim, cô ta khóc rống lên như bị mất tiền.

- Cha, tại sao cha lại đồng ý huỷ hôn chứ. Con thật sự rất thích anh ấy. - Thiên Kim lên tiếng.

- Im miệng, con không thấy thằng ranh con đó thật không biết phép tắc. - Cha cô tức giận mắng.

Thiên Kim tức giận hơn nữa, vì cha cô chưa bao giờ mắng cô ta như vậy. Cô ta càng khóc lớn: Cha, con chỉ muốn gả cho anh ấy, cha mau gặp Trần lão gia nói không muốn huỷ hôn.

- Con gái ngoan nào, chuyện không phải nằm ở Trần lão gia mà nằm ở Minh Trí. - Mẹ cô buồn bã lên tiếng.

- Anh à, sao anh lại nóng giận mà nói cắt hết hợp đồng với Trần gia, hợp đồng này nếu huỷ bên chúng ta sẽ phải đền bù không nhỏ. Có thể dẫn đến thâm hụt vốn mà phá sản.

- Phá sản, không phải nghiêm trọng đến vậy. - Thiên Kim hoảng hốt hỏi.

- Lần này chúng ta đầu tư vào xây dựng các trung tâm thương mại mới và chung cư cao cấp, nguồn vốn có đã cạn kiệt, nhờ vào Trần gia mà tiếp tục. Nay cắt hợp đồng, không những không thể tiếp tục, Trần gia có thể kiện chúng ta bắt bồi thường hợp đồng, xem như mất tất cả.

Không ngờ một gia đình giàu có có thể bị phá sản dễ dàng như vậy, chuyện này đối với cô có chút dừng dưng. Tên Minh Trí đó chắc sẽ không ép gia đình mình vào đường phá sản chứ. Hừ, thật là thương trường như chiến trường, cuộc sống bình dân của mình trước đây tuy thiếu thốn nhưng không phải lo nghĩ nhiều.

15. Chương 15: Tin Đồn Đó Là Giả, Nhưng Tôi Muốn Là Thật.

Buổi sáng, từng ánh nắng lấp lánh chiếu qua rèm cửa soi vào giường, cô nằm trong chăn lười biếng ngồi dậy.

- Ôi mẹ ơi, gần 7h rồi, mình còn phải đi học?

Cô chạy như bay vào làm vsen, vội vàng chạy xuống nhà. Mẹ cô gọi

- Hà My, mau vào ăn sáng.

- Dạ, con muộn học rồi. Chào ba mẹ con đi học ạ.

Cô vội vàng lên xe, bác tài cho xe tới trường. Trong nhà, ba mẹ cô vẫn ngồi trên bàn ăn, mẹ cô lên tiếng.

- Anh à, có phải chúng ta đón con bé về chưa đúng thời điểm?

- Ý em là sao? - Trần lão gia hỏi

- Vì chưa đúng thời điểm đón nó về, nên mọi việc không may mắn mới xảy ra.

- Không phải bọn họ nói khi nó 20t phải đón về sao?

- Nhưng sao lần này lại như vậy, nếu Trần gia thật sự kiện, chúng ta sẽ phá sản, anh có thể vào tù.

- Em đừng quá lo lắng, mọi việc cứ để anh lo liệu.

Bác Hoa cầm tờ báo trên tay, đi tới chỗ Trịnh lão gia nói:

- Thưa ông, bài báo hôm nay viết về Nhị tiểu thư.

Trịnh lão gia liền cầm tờ báo đọc, trong đầu liền tính toán miệng hơi cười nói: Xem ra, con bé Hà my này đón nó về không hẳn là chưa đến thời điểm

- Tại sao anh lại nói như vậy? -Trịnh phu nhân ngạc nhiên hỏi.

- Em xem. - Trịnh lão gia đưa tờ báo sáng nay cho Trịnh phu nhân.

Trần Minh Trí - Người thừa kế tập toàn Royal, trên tay bế nhị tiểu thư của tập toàn Trịnh gia đi vào khách sạn tại Ciz Bar thuộc tập toàn nhà họ Trần. Tiếp sau đó, đại thiếu gia Lê Hoàng của tập đoàn đá quý Toàn Cầu ra tay đánh Trần thiếu gia cướp lấy Nhị tiểu thư. Đây có phải là chuyện tình tay ba của họ. Được biết Minh Trí thiếu gia đang có hôn sự cùng Thiên Kim tiểu thư là chị gái của nhị tiểu thư Hà My. Sự thật như thế nào, e rằng người trong cuộc sẽ cho chúng ta câu trả lời chính xác nhất. Kèm theo là hình ảnh Minh Trí đang bế trên tay Hà My và Ken đang đứng ké bên tỏ vẻ rất giận dữ.

- Chuyện này là như thế nào. Hôm qua không phải con bé cùng Thiên Kim đi đến Ciz Bar sao. Tại sao lại ở cùng với hại người này. - Trịnh phu nhân kinh ngạc.

- Chuyện như thế nào chúng ta không cần biết, xem ra tên tiểu tử Minh Trí rất thích con bé, và cả tên Lê Hoàng cũng có vẻ rất để mắt đến con bé.

- Ý anh là như thế nào?

- Anh sẽ gả con bé cho Phạm Lê Hoàng.

Cô vừa bước xuống xe, mọi ánh mắt đã đổ dồn lên người cô. Vì việc cô là nhị tiểu thư đã được đưa lên báo nên cũng không phải che giấu thân phận nữa. Cô bước vào lớp trước mọi ánh mắt dè dặt của mọi người, cô đi về phía Pi đang ngồi.

- Pi, mình thật khổ. Không lẽ chỉ vì biết mình là con gái của Trịnh gia nên mọi người đều nhìn mình như vậy? - Cô đau khổ hỏi Pi

- Cậu đã đọc báo chưa Rin, hôm nay cậu lại lên báo. Tin nóng hổi luôn. - Pi vừa nói vừa đưa tờ báo trên tay cho Rin. Pi thật ra cũng không bao giờ mua báo, nhưng khi tới lớp nghe được tin đồn này liền chạy ra mua một tờ để chứng thực.

- Haha, hôm nay cậu thật lãng phí, cậu giàu rồi sao. Bình thường cậu đâu bao giờ mua báo chứ. - Cô trêu đùa Pi, thuận tay cầm lấy tờ báo trước mặt.

Trước mặt cô như sụp xuống, trong báo là hình ảnh ở Ciz Bar. Tại sao bọn họ lại chụp được chứ, cô quay sang Pi liền nói trong nước mắt:

- Mọi chuyện không phải như bọn họ viết. Mình không có liên quan gì đến hai tên này.

- Rin ngốc à, mình biết cậu là người như thế nào mà. Nhưng chuyện này sẽ mang rắc rối to với cậu rồi. - Pi lo lắng nói

- Mình hiểu mà, họ sẽ nói mình là loại con gái lăng lơ. - Cô vừa khóc vừa ầm ục nói.

- Chuyện đó mình còn chưa nói đến đâu. Cậu biết người trong hình là ai không, là Ken của trường DH MT chúng ta. Từ khi Ken đến đây học, đã có một lượng FAN nữ khá lớn, đem lòng yêu anh ta khá nhiều. Nay cậu lại lên báo nghi ngờ tình tay ba với anh ấy. Cậu sẽ rất rắc rối với bọn họ. - Pi giải thích

- Nhưng mình đâu có yêu anh ta, cả cái tên Minh Trí kia nữa. Giờ mình phải làm sao đây hả Pi.

- Trước mắt cậu là nhị tiểu thư nhà Trịnh gia, có thể sẽ không ai dám làm gì cậu. Nhưng cậu phải giải quyết chuyện này, về lâu dài họ không biết sẽ làm gì.

- Mình sẽ đi gặp tên Ken ấy, bắt hắn ta phải giải thích với lũ FAN của cậu ấy.

- Mình sẽ đi với cậu.

Cô và Pi đến giờ ra chơi thì xuống canteen ăn sáng, tình cờ gặp Hoàng Minh. Hôm nay anh ta không đi với cô bạn gái mà lại đi một mình, nhìn thấy Rin anh ta liền đi tới.

- Rin, em có thể ra phía kia nói chuyện riêng với anh một chút.

- Có chuyện gì anh cứ nói ở đây. - Tim cô đập mạnh, nhưng cố gắng tỏ ra vẻ lạnh lùng.

- Chuyện này nói ở đây không tiện, chỉ vài phút thôi.

- Được. - Cô lạnh lùng đi theo anh không quên nói với Pi. - Cậu đợi mình một lát mình sẽ quay lại.

Cô và anh đi ra ghế đá phía ngoài canteen, nơi này khá ít người qua lại vì nằm phía sau trường. Cô đi theo anh mà lòng buồn khôn xiết, nhớ ngày xưa hai người đi cùng nhau yêu thương nhau. Bây giờ cũng đi gần nhau nhưng anh với cô là xa cách, không thể chạm tới vì anh đã có người khác rồi.

- Anh tìm tôi có việc gì? - Cô lạnh lùng hỏi nhưng tim lại rộn ràng.

Anh bất chợt nắm lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô dịu dàng yêu thương như ngày xưa thường nhìn cô

- Rin à, chúng ta bắt đầu lại được không em. Khi xa em, anh mới biết mình yêu em như thế nào?

Tim cô bất chợt nhảy nhót, ánh mắt anh thật ấm áp như xưa, cô bị chìm vào khoảng thời gian yêu thương của hai người, quyến luyến không muốn rút ra khỏi bàn tay đã từng ấm áp ấy. Nhưng rồi, hình ảnh anh ôm cô gái kia, anh quan tâm cô gái kia và những lời bọn họ nói lại khiến tim cô đau nhói. Cô nhìn anh, hai hàng nước mắt chảy xuống. Cô rút tay ra khỏi bàn tay của anh.

- Anh à, em yêu anh, vẫn còn yêu anh thật nhiều, nhưng em không thể quay lại với anh.

- Vì sao, vì Ken sao. - Hoàng Minh tỏ ra vẻ nghi ngờ.

Nhìn vẻ mặt của anh, cô bất chợt giật mình vì ngày xưa anh không hề như vậy. Chẳng lẽ chỉ vài ngày lại khiến anh thay đổi như vậy, cuộc tình của anh và cô gái kia chỉ có vài ngày sao. Cô bất thoảng nghi ngờ nhìn anh.

- Em xin lỗi, anh đã thay đổi quá nhiều rồi.

Phía xa, có một đám người cười haha đi đến, dẫn đầu là cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang có vẻ không phải sinh viên trong trường, phía sau có cả bạn gái mới của Hoàng Minh, tiếp phía sau cô có một đám con gái khác. Cô gái người yêu của anh cười vừa lên tiếng:

- Anh yêu, em đã nói rồi bây giờ người ta là nhị tiểu thư rồi, nên không còn yêu anh nữa đâu. Nhưng mà mày tưởng mày là con gái nhà họ Trịnh thì có thể quen với anh Ken sao.

- Các người là ai, tôi có quen Ken hay không, không cần các người quan tâm! - Cô lạnh lùng đáp, nước mắt đã không còn rơi.

Cô gái xinh đẹp phía trước đi tới, nhìn gương mặt cô rồi mỉm cười nói: Mày nghĩ thứ vịt một đêm hoá thiên nga như mày xứng với anh ấy. Anh ấy là của tao mày nghe rõ chưa.

- Haha, thật tội nghiệp cho cô. Chắc cô thích hấn ta mà hấn ta không đáp trả nên mới đi cắn bậy à. - Cô buồn cười đáp

- Mày, mày nói gì, nhắc lại cho tao. - Cô nàng giận dữ quát.

- Tôi nói là cô là loại người khiến người khác nhìn vào đã chán ghét, có lẽ vì vậy mà hấn ta cũng chán ghét cô. - Hừ, người tốt tính xinh đẹp như mình hấn ta còn chán ghét, nói gì cô gái hung dữ này (chị à, thật ra chị còn nham hiểm hơn ngta đó =.=)

Cô nàng ta nghe được bị cô chóc giận đến xương, liền đi tới nắm áo cô má đe dọa: Tao nói mày biết, anh ấy là của tao. Gia đình tao và gia đình anh ấy có mối quan hệ bạn hữu xưa nay, mày nghĩ cái Trịnh gia của mày sẽ ày ngang tầm với tụi tao. Mày mãi mãi là con vịt quê mùa.

- Tôi chưa từng nghĩ mình lấy thân phận nhị tiểu thư Trịnh gia để tiếp cận hân, haha cô xem ra còn không được hân để mắt tới rồi. - Cô nói rồi quay sang Hoàng Minh - Thì ra anh lừa tôi ra đây sao?

- Haha, đúng đó, mày nghĩ anh ấy còn tình cảm với mày sao. Loài vịt mãi mãi là loại vịt, không thể hoá thiên nga. - Cô bạn gái anh lên tiếng.

Cô nhìn anh, anh vẫn không nhìn cô mà quay mặt đi. Từ khi nào anh lại trở thành con người như vậy, không yêu cô còn lại hại cô như thế này. Tình yêu của cô đã đặt sai chỗ rồi sao, khi anh chia tay cô chưa từng hối hận về khoảng thời gian trước đây. Cứ thế mà ôm ấp bao nhiêu kỉ niệm đẹp nhưng ngày hôm nay đã chấm dứt hết tất cả, cô sẽ xoá hết xoá hết. Ngọn nến kia đã tắt và nguội lạnh rồi.

- Không dài dòng nữa, các người muốn gì cứ nói. - Cô lạnh lùng hỏi

- Tao muốn mày biến khỏi trường này, không được phép gặp gỡ anh Ken nữa. - Cô nàng xinh đẹp trước mặt gằng giọng nói.

- Nếu tôi không đồng ý. - Vẫn gương mặt lạnh lùng.

- Mày ngoan cố thì sẽ không tốt cho bản thân mày đâu.

- Cô muốn làm gì tôi?

- Làm gì sao, gương mặt mày thế này, thêm vài chi tiết chắc sẽ xinh đẹp hơn.

Cô hơi sợ, bọn họ đông như vậy sao mình không thể làm gì được, nơi này lại ít người qua lại. Dù bọn họ qua lại cũng không dám tham gia vào, họ đều là những sinh viên nghèo thấp cổ bé họng thôi. Nhưng cô vẫn tỏ ra vẻ mặt cương lì nhìn cô ta mà nói.

- Cô càng làm như vậy, Ken càng chán ghét cô hơn, haha, cô cứ thử làm gì tôi xem.

Cô ta đưa ra bộ mặt tức giận mà rồi tát vào mặt Rin, năm ngón tay in trên má cô đau rát. Hừ, vì cái tên Ken đáng ghét mà tôi phải nhận cái tát này, gương mặt cô vì tức giận mà đỏ lên sau đó tự mình đứng dậy. Chưa biết phải làm thế nào thì phía sau có người đi tới.

- Các người đang làm gì vậy? - Ken cùng Pi đi về phía bọn họ

- Ken, sao anh lại ở đây? - Cô gái lên tiếng

- Đây là trường học của tôi, đáng ra câu này tôi phải hỏi cô chứ Tuyết Diễm tiểu thư.

- Em... em đến tìm anh. Anh đã học xong chưa, chúng ta cùng về.

- Rất tiếc tôi còn chưa học xong. Cô đến tìm tôi sao không vào lớp, lại xuống phía sau trường tìm.

Pi nhìn thấy rin mặt đỏ ửng, năm ngón tay in lên gương mặt trắng như tuyết của cô, đôi mắt còn hơi ngấn lệ liền đau lòng mà hỏi: Rin, cậu có sao không. Ai đánh cậu.

- Pi, không có gì, chúng ta đi thôi? - Cô kéo pi muốn về lớp

- Cô bị đánh sao? - Ken nhìn gương mặt của Rin mà đau lòng hỏi

- Tôi không sao, bạn gái anh, mau xích lại mà dẫn về, đừng để đi cắn bậy.

- Bạn gái tôi, là ai, sao tôi không biết?

- À, sẵn đây chắc anh cũng đã đọc báo rồi, anh mau nói với lũ FAN ngu dốt của anh, nói là đó chỉ là tin đồn bậy bạ. Tôi với anh không phải quan hệ yêu đương.

- Tin đồn đó là giả, nhưng tôi lại muốn nó là thật.

- Ý anh là cái gì, tôi đã chịu đủ rắc rối rồi, anh nên cẩn thận lời nói không để người khác hiểu nhầm.

- Tôi nói tôi muốn em làm bạn gái của tôi.

- Tại sao anh lại muốn trêu chọc tôi như vậy, chỉ mới là tin đồn không đúng sự thật thì bạn gái anh đã tìm đến trường đánh tôi thành ra thế này. Anh đừng nói năng bậy bạ để hại tôi thêm nữa. Tôi đã đủ thắm khi quen biết với anh rồi.

- Cô không tin?

- Tôi không tin, cũng không cần phải tin. Tôi đi trước, tạm biệt. - Cô quay sang Pi: Pi, chúng ta về lớp

Cô vừa xoay người đi thì tay cô bị hấn kéo về phía sau, cô bất ngờ ngã lên người hấn. Ken ôm gọn cô trong lòng, sau đó từ từ đặt lên môi mỏng của cô một nụ hôn nhẹ nhàng. Cô đơ cứng người, nụ hôn này thật nhẹ nhàng chứ không bá đạo như cách mà Minh Trí hôn cô. Hấn cứ thế mà ôm hôn cô, cô cứ đứng im không nhúc nhích đến khi cô gáí hết lên

- Hai người, hai người làm trò gì trước mặt tôi.

- Tôi đang chứng minh cho cô ấy biết là tôi không trêu đùa cô ấy. - Anh lạnh lùng trả lời.

Cô bỗng giật mình, vội vàng đẩy hấn ra khỏi cô. Gương mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ.

- Anh... anh, ai cho phép anh làm như vậy?

- Tôi chỉ muốn chứng minh cho em biết, tôi muốn em làm bạn gái tôi là thật.

- Ê tiện. - Cô hét lên rồi bỏ chạy đi

Anh và Pi thấy Rin chạy đi liền chạy theo cô, những tưởng cô chạy về lớp nhưng cô một mạch mà chạy ra khỏi trường.

Cô cứ thế mà chạy, cô định sẽ về lớp nhưng gương mặt cô vẫn còn in dấu vết của cái tát lúc nãy, những con mắt của mọi người nhìn cô lúc sáng khiến cô càng mệt mỏi hơn. Cô quyết định chạy ra khỏi trường về nhà trốn.

Xe của Minh Trí vừa đi qua trường DH MT, thấy hình dáng bé nhỏ quen thuộc đang hốt hải chạy từ phía trong sân ra khỏi cổng, phía sau khá xa là tên khốn kiếp kia đang chạy theo cô. Anh cho xe tấp vào trường.

Cô chạy ra khỏi cổng trường, biết Ken đang chạy theo phía sau gọi cô. Cô cứ thế mà chạy tới phía trước thì nhìn thấy Minh Trí xuống xe bước tới phía cô.

- Cô đang chạy trốn sao?

- Sao anh biết?

- Lên xe, tôi sẽ giúp cô?

- Không cần, tôi tự tìm cách trốn?

- Hấn ta sắp đến rồi...

Cô quay đầu lại thì thấy Ken thật đã sắp ra tới cổng.

Ken nhìn thấy cô đứng gần tên đàn ông kia liền hét lớn.

- Rin, em không được phép lên xe của hấn ta. Tôi sẽ không tha cho em.

Cô nghe hấn hét như vậy, liền không chần chừ mà chui tọt vào xe của Minh Trí. Minh Trí liền mỉm cười rồi cho xe đi mất.

Ken vừa chạy đến nơi thì xe cũng vừa chạy đi mất. Trong lòng nổi tên cơn ghen tuông. Liền nói: Vì sao em cứ chạy trốn tôi, em ghét tôi lắm sao

16. Chương 16: Em Tự Nguyện Cho Anh.

Hôm qua mình phải đi làm đến 10h tối mới về tới nhà, viết xong 1 chap là nằm ngủ lun.

* cảnh báo dưới 16t nhe, đáng lí ra là dưới 18t. Nhưng t.g thấy xã hội giờ phát triển quá rồi ==))

Pi chạy theo sau Ken, khi ra đến cổng thì nhìn thấy Rin đã lên một chiếc xe hơi trước trường, cảm thấy thật lo lắng cho Rin. Cô nhắc máy gọi, một lúc sau Rin cũng nghe máy.

- Rin, cậu đi cùng ai vậy?

- À, mình đi với người quen thôi, cậu không phải lo ình. Cậu về lớp lấy giúp sách vở ình nhé.
- Ok, giờ cậu đi đâu vậy?
- Mình nghĩ mình nên về nhà.
- Ok, ngày mai gặp cậu ở lớp nhé.
- Ok

Lúc này khi đang ngồi đợi Rin, cô nghe mọi người bàn tán về việc có một nhóm nữ sinh kéo nhau về phía sau trường. Nhớ lại Rin cùng tên HM cũng đi về phía đó, đoán có chuyện không hay nên cô đi tìm Ken. Sau khi cùng Ken đi đến đó thì mọi chuyện xảy ra, Pi có một chút buồn khi biết Ken thích Rin vì cô từ lần đầu nhìn thấy Ken đã đem lòng yêu anh. Nhưng thân phận của cô và anh quá cách xa không thể xích lại gần nên cô đành giấu tình cảm vào trong lòng. Khi nghe anh nói thích Rin, lòng cô chợt đau từng hồi nhưng rồi cũng trùng xuống. Anh và Rin thật xứng đôi và hai gia đình họ thật môn đăng hộ đối.

Pi nhìn Ken đứng nhìn về phía chiếc xe đã chạy đi, ánh mắt buồn rượi về đau thương. Nhìn anh buồn, cô cũng cảm thấy buồn, cô lên tiếng

- Anh Ken, Rin bảo về nhà trước rồi. Rồi bạn ấy cũng sẽ hiểu tình cảm của anh thôi. Em về lớp trước đây, Tạm biệt.
- Cô tên gì nhỉ? - Ken nhìn Pi rồi lên tiếng hỏi
- Tên là Minh Thư, mọi người hay gọi là Pi. - Cô cười như hoa trả lời anh.
- Ukm... Pi, tâm trạng tôi không tốt, cô muốn đi giải khuây với tôi không?
- Dạ, em sẽ đi cùng anh.

Ken gọi điện thoại cho tài xế mang xe tới. Rồi cùng Pi chạy đến trung tâm mua sắm cao ốc RoYal, Pi nhìn Ken ngạc nhiên hỏi

- Anh muốn giải khuây ở đây sao?
- Cô nhìn bộ dạng của mình đi, muốn đi với tôi ít nhất phải thay đổi bộ dạng bên ngoài của cô.

Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng. Trên người cô bây giờ là một chiếc áo thun đơn giản cùng chiếc quần jean đã hơi cũ. Còn anh, một chiếc áo sơ mi hiệu Gucci, chiếc quần jean cùng hiệu, cùng đôi giày thể thao màu trắng tinh tươm. Anh khoác lên vẻ lịch lãm và vô cùng thu hút, cô cảm thấy bản thân mình thật thấp kém và tủi thân vô hạn.

- Mau xuống xe. - Kan lạnh lùng nói

Cô xuống xe bước theo Ken, đi vào trung tâm thương mại RoYal này mọi người đều nhìn Pi như vậy thể lạ. Ở đây ai nấy đều sang trọng, nếu như không phải đi cùng Ken thì cô đã chẳng qua được cửa bảo vệ. Phía xa có những lối thì thâm to nhỏ

- Xem con nhỏ kia kìa, tại sao nó lại được vào đây nhỉ?
- Nhìn bộ quần áo rẻ tiền của nó cũng biết là hàng chợ đem rồi, bảo vệ trung tâm chết hết rồi sao.
- Nó sao lại đi chung với một thiếu gia đẹp trai đến như vậy. Ôi, anh ấy thật lịch lãm.

Những lời nói đó đều vô cả tai Pi và Ken. KEn vẫn lạnh lùng đi về phía trước, cô cúi gầm mặt xuống đi theo sau chân Ken. Vì Pi cứ cúi mặt xuống đất mà đi nên khi Ken dừng lại trước một cửa hàng quần áo nữ thì cô cứ thế lao vào Ken, cô bất ngờ ngã về phía sau tưởng chừng như cú ngã này gây lưng như chơi thì được Ken dùng tay kéo lại về phía anh. Hết bị té ngược về phía sau, bị anh lôi lại nên cô cứ thế mà ngã vào vòng tay anh. Cô hoảng hồn thấy cảnh tượng này liền lấy lại thăng bằng đứng về một phía lí nhí nói.

- Thật xin lỗi, cảm ơn anh.
- Không sao, lần sau đi đứng nên cẩn thận hơn. - Anh không nhìn cô mà quay qua nói với nhân viên bán hàng. - Cô mau dẫn cô gái đi lựa cho cô ấy một bộ váy hợp với cô ấy.

- Vâng thưa quý khách. - Cô nhân viên trong cửa hàng lên tiếng.

Pi được chị bán hàng đi đưa vào phòng thử đồ. Cô khoác trên mình bộ đầm màu vàng chanh, ôm sát cơ thể nhỏ nhắn của mình, bộ đầm trễ vai ẩn hiện đôi vai thật gợi cảm của cô. Chiếc váy dài qua gối nhưng xẻ tà phía sau lên tận đùi. Trong cô thật quyến rũ, bước ra ngoài chị nhân viên nói với hân.

- Tiểu thư có dáng người rất đẹp, nhưng khuyết điểm của cô ấy là chiều cao. Bộ đầm này là mẫu mới nhất của cửa hàng, tiểu thư này chỉ cần phối vào một đôi giày cùng màu sẽ thật nổi bật.

Ken nhìn cô rồi quay lại nói với chị nhân viên:

- Được, tôi lấy bộ này, quần áo cũ kia vứt đi giúp chúng tôi.

- Không, gói lại cho tôi mang về. - Pi tiếc nuối lên tiếng.

- Cô, tôi không muốn mang rác vào xe.

Anh không nói gì, quẹt thẻ trả tiền cho cô rồi đưa cô qua cửa hàng giày dép kế bên. Nói với nhân viên: Mang cho tôi một đôi giày hợp với bộ đầm này của cô ấy

Nhân viên liền mang một đôi giày cao 12 phân, màu vàng chanh đính những hạt thật lấp lánh, trên mũi đính những hạt màu trắng lấp lánh thành một bông hoa to rất đặc biệt. Nhưng thật là nó quá cao với cô. Cô liền hốt hoảng.

- Tôi, tôi không thể mang một đôi giày cao như vậy.

- Cô phải mang, tôi chưa bao giờ phải đi với người có chiều cao khiêm tốn như cô.

Cô nghe vậy, đành cố gắng mang đôi giày cao vào, đứng không vững liền ngã qua ngã lại trông thật buồn cười. KEn thấy vậy liền đi đến bên cô, lấy tay cô đưa qua khuỷa tay mình, như dìu cô đi.

- Ok, như vậy mới xứng đi bên cạnh tôi.

Ken lái xe thẳng đến Ciz Bar. Pi cùng Ken đi vào Ciz Bar trên tầng cao nhất, cô cùng anh ngồi trên bàn Vip. Anh gọi một chai Chivas 18 và cứ thế mà uống không nói một lời với Pi. Cứ như thể anh ta dùng Pi làm cảnh ình uống rượu. Pi ngại ngùng hỏi Ken:

- Anh, anh dẫn em đi mua những thứ này chỉ để đến chỗ này.

- Vậy cô muốn tôi dẫn cô đi đâu. - Ken có hơi men nhìn Pi nói.

- Không, chỉ vì nơi này em không quen. - Cô hơi ngượng ngùng nói.

- Nào, chúng ta uống đi. Cô nói tôi xem, tại sao Rin lại bỏ đi chứ. - Ken nâng ly cô lên đặt vào tay cô, rồi cùng ly

- Em không biết uống rượu, anh uống nhiều rồi, chúng ta nên ra về. - Pi lo lắng nói.

- Tại sao cô không trả lời hử, vì sao cô ấy lại theo tên đàn ông khốn kiếp kia mà bỏ lại tôi. - Mặt Ken buồn bã

Pi không trả lời câu hỏi của Ken, tự mình cầm ly rượu trên tay một hơi uống cạn. Cô thật rất buồn vì những gì đang xảy ra, cô yêu anh nhưng thân phận không cho phép, cô chỉ dám mơ tưởng đến anh mà thôi. Vậy mà bây giờ cô phải ngồi đây nghe anh than vãn về chuyện tình yêu. Thật là tên đàn ông chết bầm mà, haha vậy mà cô lại yêu anh như vậy, cô yêu anh không phải vì anh là thiếu gia nhà họ Phạm, cũng không vì vẻ bề ngoài điển trai của anh. Cô yêu anh vì cái vẻ mặt lạnh lùng của anh, vì cô cảm nhận anh là một người đàn ông tốt. Cô cứ thế mà uống, hết ly này đến ly khác nhưng uống mãi không thấy say mà càng tỉnh táo để đau trong tim vì những gì Ken nói.

Ken uống quá nhiều nên đã say khướt, cô dìu anh ra xe nhưng anh ta say thì ai sẽ lái xe đây. Cô đành kêu một chiếc taxi, cô cố gắng gọi anh.

- Ken, nói địa chỉ nhà anh, em sẽ đưa anh về. - Pi cố gắng gọi Ken.

- Rin, sao lại bỏ đi, nói tôi biết sao cô lại bỏ đi. - Ken say đến mức nói lung tung.

- Em là Pi, anh đã say quá rồi, mau nói tôi biết nhà anh ở đâu.

Ken nằm im bất động, không biết nhà của anh ấy thì phải làm sao. Người quản lý Ciz Bar phụ đỡ Ken với cô lên tiếng.

- Tiểu thư, Ken thiếu gia đã say như vậy. E rằng không thể lái xe về, tiểu thư mang thiếu gia lên phòng khách sạn nghỉ ngơi. Đợi lúc thiếu gia tỉnh lại sẽ lái xe đưa tiểu thư về.

Hả, vào khách sạn với anh Ken. Không thể được, tuy mình yêu anh ấy nhưng đâu thể không màn đến tư cách mà cùng anh đi vào nơi ấy. Nhưng anh ta say như vậy mình lại không biết nên đưa anh ta về đâu. Được thôi, mình sẽ mang Ken lên đó rồi về trước vậy. Cô suy nghĩ rồi nói:

- Được, anh giúp tôi đỡ anh ta lên phòng.

- Vâng! - NGười quản lý trả lời.

Vào phòng, cô tròn mắt nhìn cái thứ gọi là phòng khách sạn này, thật nó còn to hơn cả ngôi nhà mà cô đang ở. Chiếc giường nệm êm ái to đến mức cả nhà cô nằm lên vẫn còn dư, trên giường được sắp đặt chăn mền ngay ngắn và đẹp mắt. Phía trên chùm đèn như trong các bộ phim đang chiếu xuống làm căn phòng rực rỡ hơn hẳn. Có cả tủ quần áo thật to, cô tưởng như mình chui vào đó ngủ vẫn còn dư chỗ. Kế tiếp là bàn trang điểm được thiết kế rất đẹp mắt, cô nhìn mọi thứ thật sự xa hoa và lộng lẫy. Đúng là phòng VIP thật có khác, cô cùng anh quản lý kia đỡ Ken nằm xuống giường. Trong khi cô nhìn mọi thứ thì người quản lý đã ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Cô lại ngồi gần phía Ken mà nói.

- Ken, em đưa anh đến đây nghỉ ngơi, khi nào tỉnh thì đi anh tự về. Em đi trước đây, tạm biệt.

Cô vừa quay đi thì tay Ken đã nắm chặt tay cô mà nói.

- Đừng đi!

Lòng cô xao xuyến, lần đầu anh lại nhẹ nhàng mà nắm lấy tay cô như vậy. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh khẽ nói:

- Ken, nghĩ ngơi rồi anh sẽ thấy tốt hơn. Em nghĩ mình nên đi trước.

- Không, Rin, em đừng đi!

Cô nghe những gì anh nói, trong lòng lại nổi lên một cơn đau đớn. Trong mắt cô khẽ có giọt nước mắt đọng lại, cô vội vàng rút bàn tay khỏi bàn tay anh mà nói: Ken, em là Pi, không phải Rin. Em đi đây, tạm biệt.

Cô vừa nói dứt câu, Ken lại nắm chặt tay cô hơn rồi kéo cô nằm xuống giường đè chặt lên người cô đặt lên môi cô một nụ hôn. Lúc đầu cô vùng khỏi bàn tay của Ken, nhưng nụ hôn của anh quá nồng nhiệt, say đắm như muốn hút cả đôi môi nhỏ nhắn của cô vào trong anh. Ken cứ thế mà hôn Pi, từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo không dứt. Pi bị chìm đắm trong nụ hôn ấy mà không còn vùng vẫy mà còn đáp trả nụ hôn kia. Đầu lưỡi của Ken cứ thế tiến sâu vào trong miệng Pi tìm lấy đầu lưỡi của Pi mà hút về phía anh.

Bàn tay Ken từ từ tiến về phía sau lưng Pi, tìm khoá của chiếc đầm trên người Pi, từ từ kéo xuống một cách dễ dàng, Pi hơi hoảng hốt lên tiếng.

- Đừng Ken.

Anh đắm chìm trong cơn mê, ngăn mọi chóng đỗi của Pi bằng nụ hôn triền miên trên môi cô, bàn tay không ngừng hoạt động đã cởi bỏ được bộ đầm bó sát trên người Pi. Bờ môi Ken từ môi Pi, từ từ hôn xuống cổ Pi rồi tiến xuống dưới chạm phải nụ hồng trên người Pi. Ken như say mê mà cưng chiều nụ hồng ấy, bàn tay không yên từ từ đặt phía sau tấm lưng trần của Pi. Pi như bị cuốn vào cơn dục vọng, men rượu chảy trong người nóng rực cùng men tình làm Pi như thiêu đốt, bàn tay cô khẽ đưa lên lưng Ken mà ôm chặt.

Ken cảm nhận được sự đáp trả từ Pi, chiếc áo sơ mi trên bờ vai rộng của anh mà rơi xuống. Dùng bờ vai trần của mình mà áp sát vào người Pi. Anh khẽ nói: Rin, cho anh, anh muốn em.

Pi, khẽ mở mắt, nhưng rồi đôi mắt ấy lại nhắm lại khi Ken tiếp tục tấn công lên nụ hông trên người cô, dục vọng trong cơ thể khiến cô khẽ rên lên. Chiếc quần nhỏ của cô bị anh kéo xuống sau đó dùng bàn tay của anh mà đùa nghịch. Pi lại khẽ rên lên trong sự phấn khích của Ken.

- Em tự nguyện cho anh.

Ken dùng hai chân tách đôi bàn chân của cô ra sau đó từ từ tiến vào bên trong cô. Cô đau đớn như xé rách da thịt. Máu từ bên trong đã chảy ra, cô đã không còn là cô gái trong trắng.

- Á, đau quá Ken, rất đau.

- Anh xin lỗi, anh sẽ rất nhẹ nhàng.

Nói rồi KEN lại tiếp tục hôn lên đôi môi mọng của Pi, hạ thân từ từ di chuyển khiến Pi đau cào xé cả da thịt. Hai đôi bàn tay nắm chặt drap giường, nước mắt từ hàng mi khẽ rơi. Ken cứ thế di chuyển ra vào dưới hạ thân, bàn tay ôm lấy cả thân thể cô mà vuốt ve. Ken đưa bờ môi khẽ thì thầm vào đôi tai của Pi.

- Rin, anh yêu em.

Pi khẽ mở đôi mắt ướt nước mắt của mình, nhìn anh rồi khẽ nói trong đau đớn về cả thể xác và tin thân

- Ken, em yêu anh.

KEN từ từ tăng tốc độ ra vào dưới hạ thể của mình, sau đó từng đợt nóng hổi đưa vào trong cơ thể của Pi. Anh nhìn Pi mà nghĩ rằng Rin mỉm cười. Hôn vào trán cô rồi cứ thế mà nằm trên thân thể cô mà ngủ.

Pi vừa đau đớn, vừa mệt mỏi sau cuộc triển miên, khẽ đẩy Ken nằm sang một bên. Cô nhắm mắt ngủ khi hai dòng nước mắt chưa kịp khô trên mi mắt.

Sáng hôm sau, sau cơn say Ken tỉnh giấc thì thấy anh đang nằm tại một nơi xa lạ. Vừa ngồi dậy thì thấy bên cạnh là một cô gái đang xoay mặt sang phía tường. Ken nghĩ chắc do đêm qua say nên đã tìm một cô gái trong Ciz mà giải quyết. Nhưng cái dáng vẻ quen thuộc này khiến anh một cơn chấn động. Vừa lúc đó, Pi cũng tỉnh dậy, thấy toàn thân mình đau nhức. Cũng ngồi dậy mà xoay sang nhìn Ken. Nhận ra ánh mắt hoảng hốt của Ken, cô thoáng hiểu ra mọi chuyện mà cúi đầu.

- Tại sao cô lại ở đây?

- Anh không nhớ gì sao, hôm qua anh mời tôi đi uống rượu.

- Tôi hỏi tại sao tôi và cô lại thành ra thế này?

- Chuyện này phải hỏi anh chứ.

- Tôi đã ngủ với cô sao?

Cô nhìn anh thoáng mỉm cười, sau đó quần khăn lấy quần áo để trong balo mà đi vào trong nhà vệ sinh.

Ken ngồi im lặng phía ngoài mà suy nghĩ mọi chuyện, đầu óc hần bây giờ mọi thứ đều là màu đen, quả thật không nhớ nổi chuyện gì. Nếu thật sự chuyện đó đã xảy ra, thì nên làm như thế nào với cô ta đây? hần cũng đã mặc lại quần áo của mình. Thấy trên drap giường có vết máu, đầu óc hần lại tối sầm đi. Nét mặt tỏ ra lạnh lẽo.

Pi tắm xong đi ra ngoài nhìn Ken đã mặc quần áo chỉnh tề, đang ngồi im lặng một cách lạnh lùng, cô mỉm cười nói - Anh không phải lo lắng, đây sẽ là bí mật của chúng ta. Em không trách anh, là em tự nguyện.

- Tôi không hề lo lắng chuyện gì, được rồi xem như tôi đã ngủ với cô. Tôi sẽ bồi thường cho cô xứng đáng.

- Anh mang một xấp tiền nhiều màu quảng lên giường rồi nhanh chóng rời đi.

Pi nhìn xấp tiền, miệng mỉm cười nhưng nước mắt đã rơi. Cô nhặt từng đồng tiền trên giường, đếm hết một lượt: ba mươi triệu tám trăm nghìn đồng. Cô nhìn vào gương tự cười bản thân mình rồi nói trong nước mắt.

- Xem ra mày cũng thật là đáng giá.

Cô dời bước ra khỏi khách

17. Chương 17: Thăm Nhà Cũ

Từ khi Rin chui vào xe của Minh Triết rồi nhận điện thoại của Pi thì mới biết mình từ hang hùm mà chui vào hang cọp. Cảm giác hồi hận đang xen kẽ trong lòng, thà cứ thế mà đối mặt với Ken còn hơn ngồi với cái tên nguy hiểm này. Lỡ may anh ta lại cưỡng hôn cô thì sao, đầu cô suy nghĩ mông lung lo sợ thì điện thoại trong túi quần reo lên. Là mẹ của cô ở dưới quê gọi, cô chợt nhớ về người mẹ này cảm thấy mình thật vô ơn. Từ khi đến nhà họ Trình cô chưa hề gọi về cho ba mẹ, tình hình sức khỏe của em trai cô như thế nào. Cũng vì có quá nhiều thay đổi và mọi chuyện xảy ra khiến cô không thể suy nghĩ nhiều hơn.

Cô nhắc máy nghe.

- Vâng, con nghe mẹ!

- Rin à, con có khỏe không?

- Con xin lỗi mẹ, mấy ngày qua có quá nhiều việc nên không gọi ẹ được, con vẫn tốt, ba mẹ vẫn khỏe chứ, Tuấn Hà đã có tiến triển gì tốt hơn không ạ?

- BA mẹ vẫn khỏe, em trai con đang làm thủ tục sang nước ngoài phẫu thuật. Ba mẹ ruột con nói kĩ thuật bên ấy rất tốt.

- Vâng, vậy mẹ sẽ sang cùng em chứ?

- Ba con sẽ đi với em con, mẹ phải ở nhà chăm lo mọi việc trong nhà. Con sống ở đó có quen không?

- Dạ, con ổn mà. - Rin nói mà khoé mắt đã cay.

- Em trai con nói muốn gặp con trước lúc khi đi sang nước ngoài, con có thể. - Giọng bà trùng xuống nghẹn lời.

- Mẹ, con sẽ về gặp em mà. Mẹ ơi, con nhớ mẹ, nhớ ba và cả Tuấn Hà.- Cô khóc nghẹn lời khi nghe giọng người mẹ hiền từ

- Rin, mẹ cũng rất nhớ con. - Giọng bà đan xen tiếng nấc.

- Con sẽ xin phép cha mẹ con sẽ về thăm ba mẹ, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nha mẹ. - Cô cũng nấc lên từng lời để căn dặn mẹ cô.

- Ủ, mẹ đợi con về.

MẸ cô tắt điện thoại. Cô ngồi trong xe Minh Trí khóc rống lên như không có ai bên cạnh.

- Nhị tiểu thư, cô đang ngồi trong xe tôi vậy nên tôi mong cô giữ yên tĩnh. - Minh Trí cảm thấy khó chịu khi phải nhìn cô khóc nhưng lại không biết cách dỗ ngọt cô

- Tôi...tôi xin lỗi. - Cô quên mất đang trong xe anh anh nên xấu hổ nói.

- Cô tại sao lại chạy trốn tên đó? - Minh Trí quan tâm hỏi.

- Tôi có nhất thiết phải trả lời anh. - Cô không nhìn anh mà trả lời.

- Tùy cô, bây giờ nhị tiểu thư muốn đi đâu?

- Tôi muốn về nhà? À không, anh dừng lại siêu thị phía trước. - Cô chỉ về phía siêu thị trước mặt.

- Cô muốn đi siêu thị sao?

- Đúng, tôi muốn mua một ít đồ.

Xe dừng trước cửa một siêu thị, cô cười nhìn Minh Trí nói: Thật cảm ơn anh, tôi đi trước, tạm biệt.

Cô vừa xuống xe, phía sau đã thấy Minh Trí bước xuống cùng. Cô ngạc nhiên nhìn anh, bây giờ mới để ý kỹ gương mặt anh ta. Gương mặt anh toát lên khí chất phong độ, đôi mắt sâu hỏ phách làm thu hút tâm nhìn của mọi người.

- Tôi cũng cần mua một chút đồ, chúng ta có thể đi chung? - Anh mỉm cười nhìn cô mà nói.

- À, vậy chúng ta cùng vào? Nhưng có thể những thứ tôi muốn mua không cùng gian hàng với anh đâu? - Cô vừa đi vừa nói với anh.

- Cô muốn mua những thứ gì?

- À, tôi sẽ mua cho em trai tôi một chút đồ bổ, mua cho ba mẹ tôi vài bộ quần áo mới?- Cô nghĩ đến những người thân yêu của mình mà cảm thấy ấm áp, rồi cùng vẻ mặt tươi cười quay sang nhìn anh.

Anh lặng lẽ đi theo phía sau cô, cô hết chọn những thực phẩm bổ tim sau đó mua rất nhiều quần áo cho cha mẹ mình, lâu lâu lại quay sang hỏi ý kiến anh về những bộ đồ cô chọn. Anh không nói gì chỉ lặng lẽ gật đầu. Khi cô đã mua xong mọi thứ thì ngạc nhiên khi thấy anh ta chưa mua thứ gì.

- Anh muốn mua gì, sao vẫn chưa mua?

- Ở đây không có bán thứ tôi cần.

- Anh chắc chưa, anh cần thứ gì tôi sẽ tìm giúp anh.

- Không cần nữa, cô đã mua xong chưa.

- À, có vẻ đã đủ rồi. Có lẽ tôi và anh sẽ tạm biệt tại đây. Tôi cần phải đến một nơi, không cùng đường về khu biệt thự.

- Cô muốn đi đâu?

- Tôi về quê tôi thăm cha mẹ và em trai.

-Tôi sẽ chở cô đi, thật ra hôm nay tôi rảnh và chưa biết phải làm gì.

- Được, xem như lúc này anh giúp tôi, bây giờ tôi sẽ giúp anh bớt nhàm chán..

Cô cười sau đó mang đóng hàng hoá đi tính tiền. Anh cầm điện thoại trên tay gọi cho thư ký riêng của mình: - Hôm nay mọi cuộc họp và gặp mặt huỷ hết cho tôi. Hôm nay tôi muốn nghỉ phép

- Giám đốc, không được hôm nay chúng ta đã hẹn kí hợp đồng với công ty xuyên quốc gia Hi- Land, không thể không gặp. - Thư ký lo lắng

- Cô gọi điện cho bọn họ dời sang ngày khác, nếu không được thì xem như không có hợp đồng này.- Minh Trí nói rồi cúp máy luôn

- Nhưng... giám đốc, alo.....

Rin và Minh Trí đi trên con đường về quê của cô. Cô nhớ đến việc anh đã huỷ hôn với gia đình cô, liền tò mò mà quay sang nhìn anh.

- Anh thấy chị Thiên Kim có gì không tốt. - Cô lên tiếng hỏi

- Thiên Kim không có gì là không tốt cả. - Anh trả lời trên gương mặt không một chút cảm xúc

- Vậy tại sao anh lại huỷ hôn với chị ấy? - Cô càng tò mò

- Vì tôi không thích cô ta? - Vẫn gương mặt lạnh như tiền.

- Anh rõ ràng nói chị ấy tốt, vậy sao lại không thích. Bây giờ tìm một người vợ tốt rất là khó nha.

- Vì tôi không để mắt đến cô ta, nên những điểm xấu của cô ta tôi thường không quan tâm.

- Việc hợp đồng của 2 công ty, nếu huỷ như vậy, anh sẽ kiện cha tôi sao?

- Cô lo lắng từ mình từ vệt thành thiên nga, sau đó lại hoá thành vệt sao?

- Haha, tôi chỉ tò mò thôi. Tôi dù có trong sự nghèo hèn hay giàu có thì vẫn mai là Hà My tôi, không bị biến đổi như mọi người thấy.

- Nếu tôi làm cho gia đình cô phá sản, Trịnh lão phải vào tù, cô sẽ hận tôi?

- Tôi không biết, nhưng nếu anh cho cha tôi con đường sống tôi sẽ cảm ơn anh.

Cả hai cùng im lặng, Rin nhìn Minh Trí không biết anh đang suy nghĩ điều gì, gương mặt anh không để lộ một chút cảm xúc nào. Cô không thể đoán anh đang vui hay buồn, Trịnh gia bề thế như vậy một mình anh cũng có thể thao túng, người đàn ông trẻ này thật sự tài năng như vậy sao. Trong không gian im lặng, Minh Trí khẽ hỏi

- Cô yêu Phạm thiếu gia sao?

- Anh nói Ken sao, tôi không có quan hệ gì với anh ta? - Cô vẫn nhìn phía trước mà trả lời

- Ngày hôm đó tại khách sạn Ciz, cô đã nói yêu cậu ta? - Anh lạnh lùng nói tiếp

- Hả, cái gì? Tôi nói tôi yêu Ken?- Cô giật mình

- Đúng vậy!

- Tôi... tôi làm sao có thể nói những lời ấy với Ken. Tôi và anh ta một chút quan hệ cũng không có.- Cô chợt nhớ đến giấc mơ trong hôm ấy về Hoàng Minh, chợt hoảng hốt- Không lẽ tôi nhầm Ken với anh ấy?

- Anh ấy, anh ấy là ai. Người cô yêu sao?- Minh Trí quay qua nhìn thẳng vào cô

- Anh không cần phải biết.- Nghĩ đến Hoàng Minh, nhưng gì anh đã làm lúc sáng nước mắt cô lại rơi, âm thanh nức nở lại vang lên trong xe Minh Trí.

Minh Trí nhìn cô mà tức giận, cô gái này tại sao lại cứ đẩy anh ra khỏi cô ta. Chuyện gì cũng nói rằng không liên quan đến anh, cô cố chấp như vậy thì anh càng muốn biết thêm nhiều về cô. Anh rút điện thoại ra tìm số của Minh Tuấn nhắn: Trong ngày mai nộp cho tôi lí lịch của nhị tiểu thư nhà họ Trịnh, điều tra xem ngày xưa vì sao bị thất lạc, những mối quan hệ bên ngoài của cô ta.

Rin vẫn ngồi khóc vì đau thương trong lòng, cô không còn yêu HM sau những gì anh ta đã làm nữa, nhưng trong cô vẫn còn đau thương tiếc nuối của ngày xưa. Cô sẽ chọn cách quên đi, quên hết quá khứ đi mà đi về phía trước.

Minh Trí quay sang kéo tay cô về phía mình. Cô giật mình khẽ quay sang nhìn anh

- Á, anh làm gì vậy, sao nắm tay tôi?

- Cô không được phép khóc vì người đàn ông khác. - Minh Trí có vẻ tức giận

- Tôi khóc vì ai thì liên quan gì đến anh chứ.

- Tôi nói cô không được phép khóc.

Cô hoảng hốt nhìn anh mà quên cả khóc, anh ta sa có lúc nhẹ nhàng như vậy bây giờ lại giận dữ như vậy. Cô im lặng cúi mặt xuống không dám nhìn Minh Trí nữa, bàn tay từ từ rút về nhưng anh lại càng nắm chặt hơn.

- Nếu cô khóc vì thằng đàn ông nào, thì kẻ đó khó có thể sống yên ổn?

Cô tức giận vì lời nói của anh, liền ngược mặt lên mà quát: Anh... tôi vì ai tại sao anh lại quan tâm như vậy? Anh là cái gì của tôi chứ. Trước đây là anh rể, giờ hôn ước cũng tự anh huỷ rồi thì anh và tôi chẳng còn liên quan. Tôi và anh...ừm...ừm...

Không để cô nói hết câu, Minh Trí đã đặt lên đôi môi đỏ mềm mại của cô nụ hôn bá đạo, hai bàn tay anh giữ chặt lấy cô. Anh dùng lưỡi liếm đôi môi mềm của cô sau đó dùng răng để mở khoé miệng cô đưa lưỡi mình vào khoang miệng cô tìm kiếm đầu lưỡi của cô mà treu đùa. Nụ hôn kéo dài khiến đầu óc cô từ tức giận chống trả sang u mê say đắm vào nụ hôn của anh, anh nhẹ nơi lồng bàn tay khi cảm nhận được sự đáp trả. Nụ hôn không dứt của hai người chỉ dừng lại khi điện thoại của cô lại reo lên lần nữa. Anh nhẹ nhàng buông cô ra, cô đỏ mặt lúng túng tìm kiếm điện thoại, mẹ cô- Trịnh phu nhân đang gọi.

- Alo, mẹ.

- Hà My, con đang ở đâu?

- Dạ hôm nay con muốn về thăm cha mẹ con dưới quê, con đang nghĩ là sẽ gọi điện xin phép mẹ.

- Được, con bảo bác Hoà tài xế chở đi.
- Dạ không cần đâu, con sẽ tự đón xe về, mẹ không cần phải lo lắng, trước kia con cũng đi như vậy mà.
- Thôi được, con gái đi cẩn thận. Khi nào con sẽ về nhà.
- Mai ạ, ngày mai con sẽ lên lại tp.
- Ủ, nhớ cẩn thận nha con.
- Dạ.

Bên đầu dây bên kia mẹ cô đã gác máy, cô không phải muốn nói dối mẹ nhưng vì anh ta vừa mới huỷ hôn với chị Thiên Kim, rồi có thể cho gia đình cô phá sản nếu nói đi với anh ta thì không hay lắm. Cô nhớ lại chuyện vừa rồi liền đỏ mặt suy nghĩ: Anh ta lại cưỡng hôn mình sao, nhưng tại sao mình lại có thể đáp trả anh ta chứ, anh ta từng la anh rể hệt của mình mà. Ôi Rin ơi là Rin, mày điên thật rồi.

- Nhị tiểu thư, cô đang suy nghĩ điều gì. - Minh Trí dịu dàng hỏi.
- Anh... anh mau tránh ra, tại sao lại cứ thích trêu chọc tôi. - Cô ấp úng trả lời.
- Cô biết tôi trêu chọc nhưng vẫn đáp trả sao? - Anh hơi cười
- Anh... anh, anh là tên biến thái. - Cô tức giận, tại sao mình lại lên xe anh ta chứ, sao lại dây dưa với anh ta không dứt
- Nếu như cô còn nói tôi không liên quan đến cô thì tôi sẽ làm cho chúng ta liên quan không dứt. - Anh lạnh lùng tuyên bố
- Vì sao anh cứ nhắm vào tôi mà trêu chọc, tôi nhớ là chưa hề đắc tội với anh?
- Vì cô rất thú vị, mùi vị trên đôi môi của cô thật ngọt ngào. - Vừa nói anh vừa tiến gần đến cô
- Mau rút xa ra cho tôi. - Cô đẩy anh ra xa.
- Haha, nhị tiểu thư, cô thật thú vị.

18. Chương 18: Thăm Nhà Cũ 2

Về đến nhà, mẹ cô bất ngờ hơn ai hết vì buổi sáng vừa gọi cho cô thì chiều cô đã về thăm vợ chồng bà. Bà ôm cô vào lòng thì thấy Minh Trí từ trên xe đi xuống, con gái của bà từ khi nào lại quen một người đàn ông phong độ lại rất đẹp trai như thế này. Rin xem vậy đã lớn thật rồi.

- Rin, cậu này là?

Rin nhìn Minh Trí thì bất ngờ, nhà cô bé như thế tới nay biết cho anh ta ngủ ở đâu nên cô đã bảo anh về trước đi. Nhưng cái tên lì lợm này lại theo cô vào tận nhà.

- Dạ, người này là anh rể đưa con về rồi sẽ đi ngay ạ. - Cô vẫn ôm mẹ cô mà nói

Thì ra là anh rể của con gái bà, nếu là chồng của Rin thì thật tốt. Chị gái của Rin thật tốt số.

- Thưa bác, cháu là Minh Trí, Hà My luôn thích đùa giỡn như vậy. Cháu không phải anh rể của cô ấy, không chừng cháu lại là con rể của bác. - Anh lễ phép cúi đầu chào mẹ cô.
- Anh... anh không được nói bậy. - Cô tức giận quya qua máng
- Kìa My, con không được hung dữ như vậy, là con gái cần phải hiền dịu.- Sau đó quay sang Minh Trí. - Cháu vào nhà chơi, cháu đã bao nhiêu tuổi rồi?
- Mẹ à, đừng nghe lời anh ta, con với anh ta không có gì cả, mẹ hỏi tuổi người ta làm gì? - Cô quay sang nhõng nhẽo trách mẹ.

Cả mẹ cô và Minh Trí đều không để ý đến lời cô nói mà tiếp tục nói chuyện.

- Dạ cháu 30t. - Anh lễ phép trả lời

- Hơn Mỹ nhà ta đến 10t cơ à, nhưng nhìn cháu còn rất trẻ, thế cháu làm nghề gì.

Cô nghe mẹ hỏi anh ta làm nghề gì, nếu anh ta nói là giám đốc của tập đoàn Royal thì chắc mẹ cô sợ đến hết hồn. Cô liền xen ngang vào mà trả lời.

- Haha, gia đình anh ta làm ăn nhỏ thôi.

Minh Trí nhìn cô rồi cũng cười mà trả lời.

- Dạ, cháu kinh doanh nhỏ cũng không có gì đáng nói.

- Biết làm ăn là tốt, rất tốt. Cũng đã 30t, mau mau lấy vợ để yên ổn mà làm ăn.

- Mẹ, mẹ thật kỳ.- Cô giận dỗi bỏ vào trong nhà tìm em trai.

Mẹ cô nhìn theo cô rồi lại nói với Minh Trí: Cậu xem, con bé nó vẫn còn trẻ con lắm. Ta nhờ cậu hãy để ý mà chăm sóc cho nó. Khoảng thời gian trước đây con bé sống trong cảnh cơ cực, nay về với cha mẹ ruột thịt, không biết có làm gì nên lỗi.

- Bác yên tâm, cháu sẽ luôn lo lắng cho Hà My. - Anh nhẹ nhàng nhìn theo bước chân cô vào nhà.

Buổi tối, trong bữa cơm cô ríu rít nói đủ thứ chuyện với mọi người. Minh Trí nhìn cô tươi cười vui vẻ thì thấy lạ, bởi vì từ khi gặp cô gương mặt cô chưa bao giờ cười vui như ngày hôm nay. Một bữa cơm gia đình ấm áp làm cho lòng Minh Trí cũng thoải mái.

- Ba, khi nào ba và em sẽ đi sang ấy.- Cô hỏi cha cô với vẻ hơi lo lắng

- Có thể là tuần sau sẽ đi, đi càng sớm cơ hội càng cao.- Anh ôn tồn trả lời.

- Chị, ngày đó chị nhớ đi tiễn em. Lỡ may có việc gì em còn nhìn thấy chị lần cuối. - Tuấn Hà nhìn cô nói.

- Đứa em ngốc này, em ngoan như vậy trời phật sẽ phù hộ em. Em yên tâm đi bên ấy công nghệ rất hiện đại, em sẽ không sao cả.

- Chị, có phải vì chữa bệnh cho em chị mới phải sống cùng bọn họ?

Cô lặng người vì lời nói của em trai, cô nhìn Minh Trí đang nhìn mình rồi quay mặt đi. Cô nói với Tuấn Hà: Thật là đứa trẻ ngốc, đó là cha mẹ ruột của chị, chị đến đó sống thật tốt, vì sao em lại nghĩ như vậy.

- Thật là chị sống rất tốt chứ? - Tuấn Hà ngây ngô hỏi

- Chị của em bây giờ đã là tiểu thư nhà giàu rồi đó nha, em xem chị còn có tiền mua bao nhiêu thứ cho em và ba mẹ. Em an tâm mà chữa bệnh cho tốt, chị sống rất tốt.

- Tuấn Hà, con sao vậy, lâu lâu chị con mới về mà con xem, con làm không khí thật là không vui. Cậu Minh Trí, cậu ăn có vừa miệng những món ăn này không? Nhà nghèo bữa ăn đạm bạc mong cậu đừng chê cười.

- Đồ ăn thật sự rất ngon, bác thật khéo nấu nướng. - Anh mỉm cười nói với mẹ cô.

- Nay, anh ăn cơm xong thì có thể về, nhà tôi không còn chỗ ngủ cho anh. - Cô không nhìn anh mà nói.

- Tôi rất dễ ngủ, ngủ ở nơi nào cũng được. - Anh vẫn không chịu rời đi.

- Tối nay cứ để anh ấy ngủ chung với em.- Tuấn Hà cười nói.

- Đúng vậy, giờ này trời đã tối, đi về tp rất nguy hiểm. - Mẹ cô lên tiếng.

Suốt bữa anh cha cô vẫn không nói lời nào sau khi trả lời cô. Ông cứ lặng lẽ quan sát Minh Trí, tỏ ra khá hài lòng về người đàn ông này. Bên ngoài rất điển trai phong độ như vậy thì chắc chắn thuộc dạng con nhà giàu có, nhưng thái độ rất lễ phép không kiêu ngạo. Một đứa con rể tốt, Hà My nếu được gả cho cậu ấy thật sự rất tốt.

Trời đêm thật đẹp, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời màu xám kịt. Cô và anh cùng ngồi trên chiếc ghế gỗ dài trước mái hiên, cả hai lặng lẽ ngắm những ngôi sao trên trời thật bình yên.

- Cảm ơn anh. - Cô bỗng lên tiếng phá tan sự yên lặng.

- Về điều gì. - Anh vẫn ngắm nhìn các ngôi sao.
 - Vì anh đã đưa tôi về thăm nhà, và anh không xem thường gia đình tôi. - Đôi mắt cô nhìn anh cảm kích.
 - Cô thật may mắn. - Anh vẫn không dời mắt
 - Đúng vậy, tôi thật may mắn khi được lớn lên cùng với họ. - Tia mắt hạnh phúc ngập tràn.
- Cô hơi nghiêng người xoay sang nhìn anh, bắt gặp ánh mắt buồn bã từ anh. Ánh mắt đó khắc sâu vào tim cô, đó là lần đầu tiên cô thấy bộ dạng đó của anh vì trước giờ cô luôn thấy một Minh Trí kiêu ngạo và thích trêu chọc cô.
- Cô có yêu thương cha mẹ ruột mình không? - Anh hỏi cô bằng giọng nói nhẹ nhàng.
 - Tôi không biết, thật sự tôi không muốn sống cùng họ, tôi chỉ muốn làm Nguyễn Hà My, không phải Trịnh Hà My. - Giọng cô trầm xuống buồn.
 - Nếu Trịnh gia phá sản, cô không lo cho họ sao? - Anh quay sang nhìn cô nghiêm túc
 - Lo chứ, dù gì cũng là cha mẹ ruột đã sinh ra tôi. Tôi không muốn họ gặp bất trắc. Anh thật sự sẽ đẩy Trịnh gia vào đường cùng sao.- Cô tỏ ra hơi lo lắng
 - Nếu tôi lấy Trịnh ra uy hiếp cô, cô có vì họ mà đồng ý yêu cầu của tôi? - Anh lạnh lùng nói.
 - Haha, không ai như ai, đã uy hiếp còn hỏi ý tôi sao. Anh đúng là kẻ thích đùa. - Cô lại cười, tỏ ra không tin những gì Minh Trí nói. - Anh muốn uy hiếp tôi việc gì, tôi có gì để anh uy hiếp.
 - Tôi muốn cô làm nhân tình của tôi. - Anh lại quay lên nhìn các vì sao lạnh lùng nói.
 - Không phải là bạn gái mà là tình nhân sao, xem ra anh rất xem thường tôi. - Cô lạnh lùng nói.
 - Vậy cô muốn làm bạn gái tôi sao.
 - Không, anh cứ thế đẩy Trịnh gia xuống hố sâu. Tôi không muốn dính dáng đến anh nữa. Ngày mai quay về TP, có lẽ tôi và anh không nên gặp nhau nữa.

Cô nói rồi đứng dậy bỏ vào nhà, trong tim bỗng đập mạnh không hiểu lý do. Cô đang rất khó chịu vì hai chữ Tình nhân của anh, anh xem thường cô như vậy sao. Vì sao tim cô cứ đập mạnh giống như khi HM tỏ tình với cô thế này. Cô tự an ủi bản thân rằng có thể vì quá lo lắng cho Trịnh gia, có lẽ hẳn nói là sẽ làm, nhưng cô đâu thể hy sinh cả bản thân vì những người đã bỏ rơi cô từ khi cô vừa mới sinh ra.

Minh Trí vẫn lặng lẽ ngồi đó, đôi mắt buồn nhìn lên các vì sao lấp lánh. Miệng khẽ rung phát ra tiếng nói: Được, vậy cứ theo ý cô mà làm.

Sáng sớm, cô và Minh Trí chào cha mẹ cô rồi cả hai cùng lên xe lên đường về TP.

Trên xe cả hai cùng im lặng.

Minh Trí đang dùng laptop làm việc không nói gì, gương mặt chăm chú vào màn hình laptop không tỏ ra một nét biểu cảm nào. Cô buồn chán không biết làm gì liền dùng điện thoại gọi cho Pi nhưng chuông reo mãi lại không thấy Pi trả lời. Cô nhìn ra phía ngoài cửa kính trên xe ngắm cảnh bên đường, hai mắt cô từ từ khép lại từ lúc nào.

Minh Trí đang làm việc, nhìn sang cô đang chìm vào giấc ngủ, hai tay tự ôm lấy cơ thể. Sợ cô lạnh liền lấy áo vest của mình đắp lên người cô, bàn tay khẽ đặt lên bờ môi cô rồi chuyển sang hai bên má. Thấy cô khẽ động người, anh khẽ rút tay về rồi khẽ cười: Nhị tiểu thư à, có lẽ em và tôi không thể không dính dáng đến nhau rồi.

19. Chương 19: Thư Ký Ngọc Diệp

Khi Rin tỉnh giấc thì xe đã về đến Trịnh gia từ bao giờ. Cô mở mắt nhìn Minh Trí thì anh vẫn đang làm việc trên laptop. Trên người cô đang được

- Đã đến nhà rồi sao, vì sao không gọi tôi tỉnh lại? - Cô vẫn còn mơ màng hỏi

- Tôi thấy cô đang ngủ rất say nên không gọi? - Mắt anh vẫn nhìn vào laptop.

- Uhm, vậy tôi vào nhà, tạm biệt.

Cô vừa đóng cửa xe lại, tài xế quay đầu lại hỏi: Thiếu gia, cậu muốn đi đâu.

- Đến tập đoàn Royal, cậu gọi cho người làm trong biệt thự chuẩn bị cho tôi một bộ phục trang mới, sau đó mang đến công ty cho tôi. Sau 2 tiếng nữa tôi cần dùng đến. - Sau đó anh dùng điện thoại gọi cho cô thư ký riêng. - Cô đặt cuộc hẹn sau 2 tiếng nữa với đối tác Hi- Land. 4h chiều nay thông báo cuộc họp các bộ phận

- Giám đốc, hôm qua chúng ta huỷ cuộc gặp với họ, xem ra họ rất tức giận, tôi e họ không còn thiện chí với chúng ta. - Cô thư ký lo lắng trả lời

- Hợp đồng lần này bọn họ thu lợi rất nhiều, cô cứ thông báo với họ nếu họ không muốn kí kết thì chúng ta tìm một đối tác khác. - Anh lạnh lùng nói dứt khoát.

- Thưa giám đốc, bên Trịnh gia họ đã cắt hết hợp đồng với chúng ta sáng nay.

- Cô hãy gọi cho Hi- Land trước, những việc khác giải quyết sau.

Xe dừng bánh trước cao ốc Royal, đây là trụ sở chính của tập đoàn Royal. Minh Trí bước xuống xe với sự thu hút của rất nhiều người xung quanh. Chợt có một đám nhà báo quây quanh lấy anh, máy chụp hình lia vào người anh và hỏi nhiều câu hỏi.

- Minh Trí thiếu gia, có phải cậu đang hẹn hò với nhị tiểu thư Trịnh gia?

- Thưa giám đốc, chuyện hôn sự của anh và Thiên Kim tiểu thư của Trịnh gia là thật hay giả?

- Cậu có thể giải thích về chuyện ở khách sạn Ciz?

- Có phải cậu và Phạm thiếu gia đang tranh giành nhị tiểu thư?

.....

Bọn họ cứ thế hỏi nhưng đều nhận được sự im lặng từ anh. Đội ngũ bảo vệ của công ty ngăn cản đám nhà báo lại mở đường cho anh bước vào công ty. Đi đến gần cửa, anh xoay người nhìn về phía nhà báo đang bị bảo vệ ngăn cản liền nói:

- Gia đình tôi và Trịnh gia đã huỷ hôn, về việc nhị tiểu thư và Phạm thiếu gia các vị nên hỏi họ sẽ rõ hơn. Bây giờ tôi đang bận, không tiện trả lời các vị.

Anh đi thẳng vào cao ốc Royal trong hàng trăm tiếng chụp hình phía sau và những câu hỏi tương tự của nhà báo. Anh dùng thang máy riêng của giám đốc để đi lên phòng làm việc của mình, thang máy vừa mở ra đã thấy Ngọc Diệp- cô thư ký riêng của anh đứng phía trước đón anh với nét mặt lo lắng.

- Giám đốc, bên Hi- Land họ nói rằng anh phải đích thân qua công ty họ mở lời xin lỗi đại diện bên họ, họ sẽ suy nghĩ về hợp đồng này.

- Được, cô thông báo 2 tiếng nữa chúng ta họp, hợp đồng bên Hi- Land xem như chưa từng có.

- Vâng thưa giám đốc.

Hi- Land là công ty xuyên quốc gia, nếu hợp tác được với họ thì cả hai bên đều rất có lợi. Nhưng mà vì một hợp đồng mà bắt anh phải hạ mình với bọn họ thì họ thật xem thường Royal, vì anh là bộ mặt của Royal đâu thể dễ dàng hạ thấp.

Anh lặng lẽ đi vào phòng làm việc, vừa ngồi xuống ghế thì điện thoại anh lại reo lên. Minh Trí thấy số của người quen liền nghe máy:

- Thiếu gia, chúng tôi đã điều tra xong về nhị tiểu thư nhà họ Trịnh.

- Được, gửi tài liệu qua mail cho tôi.

- Tài liệu đã được gửi, thiếu gia còn gì sai bảo.

- Cậu làm rất tốt, tiền thưởng sẽ được chuyển vào tk của cậu.

- Dạ, cảm ơn thiếu gia.

Minh Trí mở máy tính lên, vào mail của anh. Sau đó lập tức mở lên phần lí lịch của cô mà đọc qua, ánh mắt anh trở nên u ám sau đó là giận dữ. Hai bàn tay nắm lại tạo thành cú đấm, anh dường như rất phần nộ.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, lấy lại vẻ mặt lạnh lùng anh lên tiếng.

- Vào đi.

- Thưa giám đốc, có anh Trần Hậu nói là có đồ muốn đưa cho giám đốc.

- Cho anh ta vào.

- Vâng.

Ngoc5 Diệp liền ra ngoài, tiếp đó là Trần Hậu cầm túi quần áo mang vào cho anh.

- Thiếu gia, quần áo của cậu tôi đã mang đến.

- Được, để trên bàn.

- Thiếu gia có sai biểu gì thêm không ạ?

- Được rồi, cảm ơn cậu, cậu có thể về.

- Dạ, chào thiếu gia.

Trần Hậu quay bước ra cửa thì Minh Trí lên tiếng: Chuyện hôm qua, cậu không được phép nói cho ai, kể cả lão gia.

- Dạ vâng, tôi hiểu thưa thiếu gia.

Minh Trí nhanh chóng thay đổi trang phục rồi bắt đầu cuộc họp. Vấn đề chính của cuộc họp lần này là về phía Trịnh gia hủy hợp đồng lần này, anh muốn nghe ý kiến của phía luật sư công ty nếu kiện công ty Trịnh gia, bọn họ sẽ phải bồi thường cao nhất là bao nhiêu.

- Giám đốc, nếu chúng ta kiện công ty Trịnh Kim thì họ sẽ thua hoàn toàn, theo kết quả điều tra cho thấy, bên đó đang nợ vốn rất nhiều ngân hàng nên khả năng bồi thường cho chúng ta rất khó. Khả năng cao nhất là Trịnh Đạt sẽ phải vào tù. - Vị luật sư của công ty trình bày

- Từ mai, thông báo cho báo chí biết Trịnh Đạt đã hủy hết hợp đồng với RoYal, sau đó úp mở chuyện chúng ta sẽ kiện hắn. - Minh Trí lạnh lùng nói

- Giám đốc muốn mua lại Trịnh Kim sao? - Trưởng bộ phận kinh doanh lên tiếng

- Đúng vậy, cổ phiếu của họ sẽ bị tuột giá. Có bao nhiêu chúng ta cứ thế mua vào. Còn việc kiện hắn hay không, tôi sẽ chỉ thị các vị sau.

- Tại sao nhân dịp này chúng ta không kiện ông ta luôn. Tôi nghe đâu ông ta đang tìm nhà tài trợ khác, e rằng mọi chuyện sẽ khó hơn. - vị luật sư lại lên tiếng

- Nhà tài trợ khác sao, ông ta đang nhắm về công ty nào?

- Theo như tin tức mới nhận, sáng nay sau khi Trịnh lão rời khỏi RoYal, đã đến gặp Phạm Phó Quang của tập đoàn đá quý Toàn Cầu. Có lẽ ông ta tìm sự giúp đỡ từ Phạm gia. - Luật sư báo cáo.

- Phạm gia và Trịnh gia trước giờ quan hệ rất tốt sao? - Anh tỏ ra ngạc nhiên.

- Trước đây hình như chưa từng có quan hệ. Nhưng theo tôi biết thì bài báo hôm qua đã khiến Trịnh Đạt tìm Phạm Phó Quang.

- Bài báo nào?

- Bài báo con trai Phạm Phó Quang và giám đốc cùng cô nhĩ tiểu thư ở Ciz.

- Tên tiểu tử đó là con trai Phạm gia sao?

- Cậu ấy là Phạm Lê Hoàng, người ta thường gọi là Ken, đi du học bên Mỹ từ năm 16t, vì ương bướng một mực đòi về nước nên nay đang học trường DH MT do chú của cậu ta làm hiệu trưởng. Nghe đâu nhị tiểu thư Trịnh gia cũng đang theo học trường đó.

- Được, tốt lắm, anh cứ tiếp tục điều tra Trịnh Đạt sẽ làm gì để lấy được đầu tư từ Phạm gia, tôi không tin Phạm Phó Quang lại dễ dàng muốn chống đối lại RoYal mà không có mục đích gì. Hôm nay tôi đây thôi, các vị phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu Trịnh Đạt nhận được đầu tư từ Phạm gia, chúng ta phải đưa ra biện pháp khác. Tôi không muốn Trịnh Kim còn tồn tại.

- Vâng, thưa giám đốc.

Mọi người ra khỏi phòng họp, chỉ còn lại một mình anh cô đơn ngồi trong một căn phòng rộng. Tiếng giày cao gót từ phía sau đi tới.

- Giám đốc, anh không khỏe sao. - Cô thư ký đặt một ly nước trên bàn quan tâm hỏi.

- Cảm ơn, tôi vẫn ổn. - Ánh mắt Minh Trí vẫn nhìn về phía trước

- Giám đốc nên về nghỉ ngơi, anh có vẻ rất mệt mỏi. - Ngọc Diệp khuyên anh.

- Cô đã theo tôi bao nhiêu năm rồi? - Anh đột nhiên hỏi

- Có lẽ hơn 7 năm rồi. - Ngọc Diệp thành thật trả lời.

- Cô đã từng yêu ai chưa? - Ánh mắt anh chợt u buồn

- Giám đốc sao lại hỏi tôi chuyện này? - Cô đỏ mặt trả lời Minh Trí.

- Không có gì, được rồi, cô ra ngoài đi, tôi cần yên tĩnh.

Ngọc Diệp dời chân ra ngoài, trong tim đập mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cô nhớ năm ấy cô 20t, vì la sinh viên nổi bật của trường nên được công ty nhận vào thực tập. Năm đó vị thư ký của giám đốc bị sa thải nên công ty đang tuyển người thay thế vị trí, cô bạo gan nộp đơn xin ứng cử vị trí ấy. Thật không ngờ giám đốc lại chọn cô trong biết bao nhiêu đàn anh đàn chị có kinh nghiệm. Lí do đơn giản mà Minh Trí cho cô biết sau nhiều năm làm việc rằng anh rất thích sự tự tin và anh cần một người trẻ tuổi để đào tạo cho riêng mình.

Từ khi gặp Minh Trí, Ngọc Diệp bị cuốn hút vào vẻ đẹp trai và phong độ của anh, tim cô như nhộn nhịp mỗi lần bên cạnh anh. Nhưng anh luôn giữ thái độ thờ ơ đúng mực với cô, cô biết mình đã yêu anh từ lâu nhưng không hề dám nói ra. Cứ từng ngày từng ngày quan tâm đến anh, đối với cô mỗi ngày được gặp anh là niềm vui to lớn của mình.

20. Chương 20: Hôn Sự Với Phạm Gia

Buổi sáng hôm sau, Rin ngủ dậy liền xuống nhà thấy mẹ cô đang ngồi trên sofa xem tin tức, vẻ mặt buồn bã và đầy lo lắng. Cô đi đến bên bà.

- Mẹ không khỏe sao ạ?

- Không, mẹ khỏe. Con gái mau đến đây ngồi với ta.

Cô ngồi bên cạnh bà nhưng cảm thấy lạnh lẽo không ấm áp như khi nằm trong lòng người mẹ dưới quê của cô. Cô không biết nói gì, cũng chú ý xem tin tức trên tivi. Trên tivi đang nói về việc Trịnh gia có nguy cơ phá sản và cổ phiếu đang rớt giá thê thảm. Có lẽ vì vậy mà mẹ cô buồn đến như vậy, cái tên Minh Trí này đúng là nói sẽ làm thật. Trịnh gia to lớn như vậy, hẳn có thể phá tan được, xem ra hẳn ta thật sự có tài (ngta làm phá sản nhà mình mà còn khen)

- Mẹ, chúng ta có cách giải quyết chứ. - Cô tỏ vẻ lo lắng hỏi mẹ

- Ba con đang tìm cách, nhưng ông ấy nói khó có khả năng. Có thể ông ấy sẽ vào tù. - gương mặt mẹ cô càng lúc càng tệ, hai dòng lệ khẽ tuông.

- Mẹ, mẹ đừng buồn nữa, con nghĩ Trần gia dù sao cũng có quan hệ với nhà chúng ta, họ sẽ không tuyệt tình như vậy. - Cô an ủi mẹ cô như vậy, nhưng cũng không biết anh ta sẽ còn làm gì

Mẹ cô cứ thế mà khóc trên vai cô, trên lầu Thiên Kim đi xuống liền nói:

- Cũng tại mày mang xui xẻo về nhà này, nếu không có mày thì mọi việc đã tốt rồi.

Cô không hiểu gì, mẹ cô nói trong nước mắt: Thiên Kim, con không được nói như vậy.

- Con nói có gì sai, gia đình ta đang thật tốt, bỗng dưng nó xuất hiện thì lập tức phá sản. Nó vẫn mãi là vận đen cho gia đình ta.

Mẹ cô cứ thế mà càng khóc nhiều hơn, cô im lặng không dám lên tiếng. Nghĩ lại thì lời Thiên Kim nói không sai, từ khi cô về Trịnh gia, họ lại gặp chuyện này thì xem cô là vận đen cũng không có gì quá đáng. Phía ngoài cửa có tiếng chuông, cô người làm chạy ra mở cửa thì hai chiếc xe chạy vào sân nhà cô. Chiếc BMW đầu tiên là của gia đình nhà cô, còn chiếc ferrari màu đỏ kia trông thật quen hình như đã nhìn thấy ở đâu đó (chị Rin à, chị đã ngồi lên xe đó lun rồi á).

Trên chiếc BMW bước xuống là cha cô và một người đàn ông trung tuổi, phía sau trên chiếc ferrari bước xuống một chàng trai lịch lãm, ăn mặc năng động gương mặt không ai xa lạ chính là Ken. Cô ngạc nhiên vì sao Ken lại đến nhà cô cùng lúc với ba cô. Họ cùng bước vào nhà với sự niềm nở của hai người Trịnh - Phạm.

Vừa bước vào nhà, ánh mắt Ken đã nhìn vào cô không dời, cô cũng lạnh lùng nhìn anh rồi quay mặt đi.

- Haha, Phạm lão mời ông ngồi. - Trịnh Đạt niềm nở đón tiếp Phạm Phó Quang.

- Được, ông cứ để tôi tự nhiên. - Phạm lão trả lời.

- Kia Ken, cháu mau đến đây ngồi xuống. - Trịnh lão tiếp tục mời anh ta.

Sau khi trà được rót vào ly mỗi người, cha cô lên tiếng:

- Phạm lão, chúng ta có nên bàn luận về hôn lễ của bọn chúng.

- Trịnh lão, không cần vội vậy. Phải hỏi xem ý kiến của tiểu thư nhà ông. - Phạm Phó Quang trả lời

- Không cần, là con gái cần phải nghe lời cha mẹ. - Cha cô lại nói,

Hôn lễ sao, chẳng lẽ Ken lại muốn lấy Thiên Kim sao (chị Rin nghĩ thật ngây thơ :v), chẳng lẽ cha cô không gả chị cho Minh Trí được liền gả cho Ken. Cô bỗng cảm thấy tội nghiệp chị gái mình mặc dù trong thâm tâm không hề thích chị ấy.

- Hà My, Thiên Kim hai con còn không mau ra chào Phạm lão gia và Ken thiếu gia. - Cha cô nghiêm giọng

- Dạ con là Thiên Kim, rất vui khi Phạm lão gia và Ken thiếu gia đến nhà chơi. - Thiên Kim tươi cười chào hỏi.

- Dạ chào Phạm lão già. - Sau đó quay sang nhìn Ken. - Chào anh.

- Trịnh gia ông thật có phúc, lại có hai cô con gái xinh như mộng này. Tôi thật không thể phân biệt đâu là chị đâu là em nữa rồi. - Phạm lão cười to mà nói.

- Haha, rồi chúng cũng phải lấy chồng và bỏ hai vợ chồng già tôi cô quạnh thôi. - cha cô vui vẻ nói.

Phạm Phó Quang quay sang Ken mà lên tiếng.

- Ken, con nói xem con có phân biệt được ai sẽ là vợ sau này của con.

- Vợ con chính là nhị tiểu thư Hà My, dù hai người bọn họ thật sự giống nhau nhưng con vẫn sẽ nhận ra người trong lòng mình. - Ken nhìn Hà My mà dịu dàng nói.

- Được, vậy hôn sự này coi như con tán thành.- Phạm lão lại hỏi

- Ngay từ đầu con đã không hề phản đối. Con muốn nhị tiểu thư Trịnh Hà My sẽ là cô dâu của con. - Ken lại lạnh lùng đáp

Sau lời nói của Ken, Rin cứng đờ người, hai lỗ tai như bị ai nhét đầy bông gòn nên rất lùng bùng không nghe rõ điều gì nữa. Chuyện này thật nực cười, cô và Ken sẽ lấy nhau sao, không tình yêu không thể nào chấp nhận. Cô cố gắng bình tĩnh mà nói.

- Thật xin lỗi làm mọi người mất vui, nhưng hôn sự này con xin phép từ chối.
- Con không được phép từ chối. - Cha cô tức giận nói lớn
- Tại sao chứ, con chỉ muốn lấy người con yêu thương, con không yêu anh ta. - Nước mắt cô không thể kìm nén lại được.
- Đây là cha mẹ đã quyết định, phận làm con phải nghe lời. - Sau đó ông quay sang Phạm lão gia đang ngồi xem kịch hay. - Phạm lão và Ken thiếu gia, hai người bỏ qua cho Hà My, trước đây sống ngoài đời cơ cực nên chưa học được hết lễ giáo gia phong còn tỏ ra ương bướng. Thật xấu hổ với Phạm gia.
- Không sao, ông cứ từ từ khuyên con gái mình, ta rất thích đứa con dâu này. Ta và Ken về trước, định ngày được chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. - Phạm lão nói rồi cáo từ ra về.

Chiếc Ferrari màu đỏ đời đi ra khỏi căn biệt thự nhà Trịnh gia. Cha cô nhìn cô rồi nói lớn

- Ta nói cho con biết, con phải làm dâu nhà họ Phạm. Việc này cha đã quyết định rồi.
 - Vì sao con phải lấy anh ta trong khi con không hề yêu anh ta. Con nhất định không lấy. - Cô cố gắng trả lời.
 - Nếu con không lấy, em trai con cũng sẽ chẳng thể đi nước ngoài điều trị, gia đình ta phá sản, ta vào tù thì mẹ con con sẽ đi về đâu. - Cha cô dùng biện pháp.
 - Ý ba là, ba đang bán con cho Phạm Lê Hoàng. - Cô dần dần ý thức được những việc đang xảy ra, trong lòng vô cùng đau đớn.
 - Phạm gia có gì không tốt, gia đình họ giàu có, xem ra Ken thiếu gia cũng rất yêu thương con, ta cũng muốn tốt cho con.
 - Giàu có, các người chỉ nghĩ đến giàu có thì con sẽ hạnh phúc sao. Con thà sống một cuộc sống cơ cực như ngày xưa còn hơn bước chân vào cái thế giới mua bán cả con gái của mình.
- Cô vừa dứt lời, năm ngón tay của Trịnh Đạt đã tát vào mặt cô. Cô sững sốt ôm mặt bỏ chạy ra khỏi biệt thự Trịnh gia.
- Sao anh lại đánh con bé, nó nói thật sự có phần đúng, chúng ta ngày xưa đã có lỗi với nó nay lại đối xử với nó như vậy.- Trịnh phu nhân nói trong nước mắt.
 - Mẹ, chẳng phải ba chỉ vì gia đình ta thôi sao. Không còn cách nào khác cả, mẹ không nên trách ba. - Thiên Kim vui mừng trong lòng

Cha cô không nói gì, tức giận bỏ lên lầu.

Cô cứ thế chạy ra khỏi Trịnh gia trong nước mắt..

Hôm đó cô không về nhà, cô qua nhà Pi ngủ nhờ. Tâm trạng cô đang rất tệ nên cũng không để ý rằng Pi cũng như người mất hồn. Bình thường hai cô sẽ ríu rít trò chuyện đến gần sáng mới chịu ngủ, nhưng giờ đây cả hai đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, mang những nỗi niềm tâm sự khác nhau mà suy nghĩ rồi khẽ rơi nước mắt. Rồi cả hai chìm vào giấc ngủ trong sự đau thương, mất mát và mệt mỏi....

21. Chương 21: Đồng Ý Đính Ước

Sáng, ánh nắng ấm sáng trải dài trên mọi nẻo đường. Từng tia nắng chui qua khe cửa sổ đánh thức Pi và Rin.

Cô khẽ mở mắt, quay sang nhìn Pi vẫn còn trong giấc ngủ, vẻ mặt của Pi mang một nỗi buồn cô đơn chưa bao giờ thấy. Pi mà cô quen biết là người luôn vui vẻ, mạnh mẽ dù có bất cứ khó khăn nào thì Pi cũng là

người dìu dắt cô vượt qua. Vậy mà bây giờ Pi lại mệt mỏi như vậy, cô khẽ động người ngồi dậy thì Pi cũng tỉnh giấc.

- Cậu đã dậy rồi à.- Pi mở mắt nhìn Rin nói.

- Ủ, mình đi làm vsen trước đây. Cậu mau dậy đi, chúng ta hôm nay có tiết Chính Trị. - Cô mệt mỏi đứng dậy.

- Hôm nay chúng ta cúp một ngày được không. - Pi mệt mỏi nhắm mắt lại.

- Haha, hôm nay Pi siêng năng hăng hái biến đâu mất rồi, tại sao lại rủ rê mình cúp học chứ. - Cô cười mệt mỏi

- Hôm nay mình thật sự rất mệt. - Pi không mở mắt mà trả lời.

- Cậu bệnh sao, đau chỗ nào mình sẽ mua thuốc cho cậu. - Rin lo lắng

- Không sao, mình cảm thấy mệt trong cơ thể thôi. Nghĩ ngơi một chút là khỏe. - Pi lúc này đã mở mắt và ngồi dậy.

Rin làm vsen xong bước ra thì thấy Pi đang ngồi nhìn ra cửa sổ như một người mất hồn, vẻ mặt thanh tú của Pi được ánh nắng soi vào như một thiên thần, nhưng ánh mắt ấy lại mang một nỗi buồn hay một sự cô đơn. Cô bước đến gần Pi hỏi

- Pi, cậu có việc gì buồn sao?

- Rin à, khi cậu và anh Minh chia tay, cảm giác của cậu như thế nào? - Pi cứ nhìn về phía cửa sổ mà nói

- Pi, cậu có bạn trai khi nào mà mình không biết? - Cô ngạc nhiên

- Không, mình chỉ muốn hỏi thế thôi.

- Khi đó mình thật sự rất buồn, mình nghĩ cả thế giới đang quay lưng lại với mình nhưng bây giờ mình đã nguôi đi rồi, mình nghĩ anh ấy không xứng đáng để mình phải khóc nhiều như vậy. Anh ấy của hôm nay đã khác. - Cô cười buồn nhìn Pi mà nói

- Thật tốt, cậu đã nhận ra thật tốt. - Pi hé nở một nụ cười.

- Pi, hôm nay cậu thật lạ, mau dậy chuẩn bị quần áo. Lát nữa mình và cậu sẽ cùng nhau đi dạo phố, lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau ra công viên.

- Rin, cậu không về nhà sao? À, hôm qua sao cậu lại chạy qua nhà mình với bộ dạng ấy, nhà cậu có chuyện gì sao? - Giờ thì Pi đã quay sang nhìn Rin mà lo lắng hỏi.

- Pi à, cha mẹ mình ép hôn mình, mình đã cãi nhau với cha. - Cô nhớ lại chuyện hôm qua mà đau lòng.

- Ép hôn cậu sao, vừa mới nhận cậu về đã muốn gả đi. Cậu biết nguyên do không. - Pi tỏ vẻ tức giận.

- Do cái tên Minh Trí từ hôn chị tớ, sau đó cha tớ huỷ hết hợp đồng với RoYal, nguy cơ gia đình tớ có thể phá sản.- Cô buồn bã nói.

- Vậy là cha mẹ cậu muốn gả cậu cho gia đình giàu có khác để có chỗ dựa giúp đỡ bọn họ sao? - Pi suy đoán

- Đúng vậy, tớ thật không muốn lấy người tớ yêu. - Rin đau khổ.

Thấy Rin như sắp khóc, Pi đi tới tủ lạnh rót một ly nước mang mang đến cho Rin.

- Pi, cậu biết gia đình tớ muốn gả tớ cho ai không? - Rin nhìn theo dáng Pi buồn bã

Pi cầm ly nước, bước tới phía Rin vừa hỏi: Ai, một lão già sao?

- Không, cậu cũng biết người đó, chính là Ken, học cùng trường chúng ta.

Rin vừa nói xong, ly nước trên tay Pi cũng rơi xuống nghe một tiếng choang, Rin hoảng hốt quay lại.

- Pi, cậu không sao chứ.

- À, không sao, mình bị trượt tay, cậu đừng tới đây, mình sẽ dọn dẹp mảnh vỡ này. - Pi vội vàng nói vì cô không muốn Rin thấy đôi mắt cô đang đỏ hoe.

Rin đứng lên dự định đi tới nhưng Pi nói vậy nên cô chỉ đứng im, Pi ngồi xuống dọn dẹp những mảnh vỡ của chiếc ly thủy tinh, tựa như mảnh vỡ trong tim Pi vậy. Không cẩn thận một tia máu trên tay cô rơi xuống, Pi không tự chủ á lên một tiếng, Rin từ phía xa chạy đến nhìn vết thương trên tay Pi liền hoảng hốt.

- Pi, cậu không sao chứ, mau đứng lên, mình sẽ dọn dẹp phần còn lại. - Cô nhìn vết thương rồi nhìn Pi, sau đó cảm thấy khó hiểu.- Pi, cậu đau lắm sao?

Rõ ràng vết thương chỉ là một vết xước trên tay, vậy mà hai mắt Pi đã đỏ hoe, nước mắt từ trên hàng mi đã khẽ rơi xuống trên bờ má. Rin cảm thấy rất rất ngạc nhiên vì điều này, từ sáng đến giờ Pi thật sự rất kì lạ.

- Pi, nói mình biết chuyện gì đã xảy ra với cậu. - Cô nắm chặt tay Pi mà hỏi.

- Không có gì cả, mình thấy tức giận về việc cha mẹ cậu ép hôn cậu thôi. - Pi thật sự muốn giấu sự thật này mãi mãi.

- Thật vậy?

- Thật, chúng ta là bạn thân mà, mình phải lo lắng cho cậu chứ. Rin, cậu tính sẽ làm như thế nào với hôn sự này. - Pi khẽ nhìn Rin rồi lại nhìn vết thương.

- Mình không biết phải làm sao, nếu không lấy Ken gia đình mình sẽ phá sản, cha mình có thể sẽ vào tù. Và, em trai mình cũng sẽ không đủ tiền để điều trị bệnh. - Rin nghĩ về mọi việc mà hai dòng nước mắt chảy ra.

- Rin, Ken yêu cậu, hãy thử tiếp nhận anh ấy. Cũng sẽ giải quyết được nhiều chuyện như vậy, nếu là một người khác mình sẽ ngăn cản nhưng là Ken, mình tin tưởng anh ấy là người tốt. - Pi giấu nước mắt và nỗi đau vào lòng mà đau xót nói.

- Mình biết anh ta có ý với mình, nhưng mình... mình thật sự không có cảm giác với Ken.

- Rin, cậu hãy cho anh ấy cơ hội tiến vào tim cậu. Nếu cậu chưa sẵn sàng, hãy yêu cầu hai bên gia đình có thể cho hai người thời gian tìm hiểu.

- Pi, cậu thật sự thấy mình và Ken có thể sao? Thậm chí trước kia mình rất ghét anh ta, bây giờ thì không ghét nhưng chắc chắn không hề yêu.

- Rin, tin mình, Ken là người tốt, rồi chân tình của anh ấy sẽ khiến cậu cảm động.

- Được, vậy hẹn cậu khi khác chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo. Mình sẽ giải quyết chuyện này trước.

Rin đi rồi, chỉ còn lại một mình Pi với gương mặt lạnh lẽo và cô đơn. Cô ngồi trước cửa sổ, nhìn về phía xa xôi miệng khẽ cười nói : Ken, anh phải thật hạnh phúc, vì anh hạnh phúc thì em cũng sẽ hạnh phúc. Trên má cô, hai dòng nước mắt lăn dài.

Rin gọi một chiếc taxi, sau đó quay lại Trịnh gia. Bác Hoa nói với cô rằng Trịnh lão gia rất tức giận và đang cùng Trịnh phu nhân ngồi ở phòng khách, họ đã gọi cho cô rất nhiều lần nhưng đều không liên lạc được. Cô chỉ gật đầu rồi chào bác để đi vào phòng khách.

- Cha, mẹ con đã về. - Rin cúi đầu nói

- Con gái, cả đêm con đã đi đâu, tại sao không thể gọi cho con, ta rất lo lắng. - Mẹ cô xót xa nói

- Dạ, con sang nhà bạn con để ổn định và suy nghĩ những gì đã xảy ra. - Cô nhìn qua phía cha cô có vẻ rất tức giận mà nói.

- Suy nghĩ, ta đã nói con phải lấy Phạm Lê Hoàng là nhất định phải lấy cậu ta. - Cha cô lại to tiếng.

- Thưa cha, con sẽ không thể lấy người con không yêu, cho nên... . - Cô chưa kịp nói hết

- Con không được phép lựa chọn, ta và Phạm gia sẽ xem ngày cho con. - Cha cô lại nói.

- Kìa, anh, hãy để con bé nói hết suy nghĩ của mình. Hà My, con hãy nói con nghĩ gì. - Mẹ cô lên tiếng.

- Vâng, cho nên xin cha hãy cho con và Phạm thiếu gia một khoảng thời gian gấp gáp, con muốn mình cùng anh ấy đến với nhau vì tình yêu, không phải là ép hôn. - Cô nhẹ nhàng nói.

Cha cô im lặng suy nghĩ, mẹ cô nghe rồi lên tiếng.

- Anh à, con bé nói cũng đúng, chúng ta nên cho Hà My thời gian để tìm hiểu Phạm thiếu gia. Dù sao cũng là chuyện cả đời của con bé.

- Ta sẽ bàn bạc chuyện này lại với Phạm gia. Nhưng ta nói cho con biết, nếu bây giờ không có tổ chức hôn lễ, thì cũng sẽ có lễ đính ước của hai gia đình.

Trên lầu, Thiên Kim đi xuống trên tay cầm một tờ báo vui mừng nói.

- Cha, hôm nay trên báo đăng tin gia đình ta và Phạm gia sẽ trở thành thông gia, tin này là cha hay bên Phạm gia đưa cho nhà báo.

- Có lẽ Phạm gia rất muốn đưa con dâu này nên thật khẩn trương như vậy. - Trịnh Đạt cười đắc ý.

- Như vậy có thể cổ phiếu công ty ta sẽ không còn rớt giá nữa, nếu ta và Phạm gia là thông gia thì chắc chắn Phạm gia sẽ ra tay giúp đỡ chúng ta. - Thiên Kim vui vẻ tươi cười.

- Hừ, tên Trần Minh Trí đó, xem hấn lợi hại hay ta lợi hại. - Trịnh Đạt đắc thắng

Rin không nói gì đi về phòng, trong lòng rối bời khi cha cô nhắc đến tên Trần Minh Trí.

22. Chương 22: Hẹn hò - Bắt Cóc - Gặp Lại Người Quen.

Sau khi đồng ý hẹn hò cùng Ken, sau đó là một lễ đính ước của hai gia đình về hôn sự, sau một năm nữa thì bọn họ sẽ chính thức trở thành vợ chồng. Bây giờ đã ba tháng trôi qua, cô đối với Ken không thể nói là tình yêu nhưng cũng có một sự quý mến. Có rất nhiều chuyện xảy ra, cô không còn liên lạc được với Pi dù đi tìm Pi khắp nơi, cả người nhà Pi cũng không biết Pi đã bỏ đi nơi nào. P đã xin bảo lưu ở trường mà bỏ đi không một lời từ biệt với cô và không thể biết một lý do nào đó.

Từ ngày tạm biệt Minh Trí thì anh cũng không còn xuất hiện trước mặt cô nữa, giống như một cơn gió thoảng qua cuộc đời cô rồi bay đi mất, trong lòng cô có một chút luyến tiếc và cô vẫn hay nhớ đến anh. Gia đình cô vì được Phạm gia giúp đỡ nên đã khôi phục lại nhưng không thể được như ngày xưa, vì khi cổ phiếu nhà cô tụt giá, đã có một người ẩn danh thu mua khá nhiều, người này có số cổ phiếu cao hơn cả gia đình cô nhưng lại vẫn để cho cha cô điều hành công ty Trịnh Kim.

Ngày hôm nay, cô sẽ cùng Ken đi chọn quà để đến buổi tiệc sinh nhật của một vị phu nhân danh giá nào đó, vì không để tâm lắm nên cô không thể nhớ được. Cô mặc một bộ trang phục đơn giản bước xuống lầu thì chị gái cô cùng lúc bước ra. Hai người chạm mặt, cô biết chị gái luôn không thích mình nên cô tránh sang một bên để chị ấy đi trước, nhưng Thiên Kim lại gây hấn.

- Đâu dám, mời Phạm thiếu phu nhân đi trước. - Thiên Kim ra vẻ khinh thường

- Chị không cần phải nhắc nhở em rằng nhờ có vị trí này nên chị mới có thể đứng tại đây. - Cô nói rồi lạnh lùng bước xuống.

- Mày, mày đừng vênh váo, tao sẽ là con dâu nhà Trần gia, đối với Trần gia thì Phạm gia chẳng là cái gì. - Thiên Kim tức giận nói.

Cô quay mặt lại nhìn Thiên Kim rồi cười: Chị gái, chị lại quên rằng Trần gia đã huỷ hôn rồi, vì chuyện này mà nhà ta chút nữa phá sản. Chị còn lại muốn gả về Trần gia, thật em không thể nghĩ ra. Chưa nói Trần Minh Trí cũng không hề có ý với chị.

Cô cứ thế mà bước đi không để ý đến Thiên Kim đang tức giận phía sau. Ngoài cửa, chiếc ferrari của Ken đã đậu sẵn trước cửa đón Rin, vừa nhìn thấy Rin anh liền xuống xe lịch thiệp mà mở cửa cho cô. Cô quay sang nói: Cảm ơn

Anh quay về ghế ngồi của mình, nhìn ngắm cô rồi tỏ vẻ không hài lòng nói

- Rin, đã nhiều lần anh nói em không được nói cảm ơn anh rồi.

- À, thật xin lỗi, em quên.- Cô bèn trả lời

- Và cả câu xin lỗi. - Lần này thì anh hơi khó chịu.

- À, được, em sẽ ghi nhớ.

Ken chạy xe đến Trung tâm thương mại Royal, nơi đây đặt một điểm bán hàng của Toàn Cầu. Cả hai đang sánh bước đi về đang trưng bày rất nhiều trang sức bằng đá quý, cô cảm giác như có ai đó đang nhìn về phía cô. Cô quay lại phía sau chỉ thấy dòng người qua lại, rồi cô tiếp tục cùng Ken đi về phía trước.

- Rin, em nghĩ chúng ta nên tặng gì cho Đoàn phu nhân. - Ken dịu dàng hỏi cô

- Em thật không thể nghĩ ra, anh cứ tùy ý lựa chọn. - Cô đưa mắt nhìn qua toàn bộ cửa hàng lớn này trả lời.

- Anh là đàn ông, làm sao khéo chọn bằng em. Em hãy chọn một sợi dây chuyền để tặng cho bà ấy. - Anh gợi ý

- Được, vậy chúng ta lấy sợi đang treo trong kia. - Cô chỉ đại một sợi dây chuyền đính đá đang treo trong tủ kính.

Một cô nhân viên trẻ nhận ra Ken liền nở nụ cười.

- Lê Hoàng thiếu gia, hôm nay dẫn tiểu thư đến chọn trang sức ạ, hai anh chị đã chọn được gì chưa ạ?

- Cô lấy cho tôi sợi dây chuyền đang treo ở tủ. - Ken lạnh lùng chỉ tay về phía tủ kính

- Ôi, thiếu gia thật khéo chọn, đó là mẫu mới của chúng ta, thật rất hợp với tiểu thư. - Cô ta nịnh nọt.

- Thật là hợp với tôi sao? - Rin không nhịn được cười mà hỏi

- Vâng, sợi dây này được thiết kế theo hướng sang trọng mà dịu dàng. Nó giúp người đeo tôn lên vẻ quý phái và nổi bật hơn hết. - Cô nhân viên tiếp tục giới thiệu.

- Tiếc là nó không phải dành cho tôi, chúng tôi mua làm quà tặng? - Rin nói tiếp. - Là một phụ nữ đã có tuổi, chị nói xem nó có hợp với bà ấy.

Ken thấy Rin trêu chọc cô nhân viên thì cũng ngẫu hứng trêu ghẹo.

- Cô nói xem, nếu như sợi dây này tôi mua tặng cho bà ấy đeo thật sự hợp, tôi sẽ lên chức cho cô. Nhưng cũng đồng nghĩa với việc cô bảo tiểu thư đây cũng đã già rồi nên rất hợp với trang sức dành cho quý bà.

- Tôi... tôi. - Cô nhân viên ấp úng.

Rin thấy thật tội cô ấy nên thôi trêu chọc.

- Thôi được rồi, chúng tôi lấy sợi dây này, cô cũng không cần phải trả lời anh ta.

Cô nhân viên nghe vậy mừng rỡ chạy đi gói sợi dây chuyền vào một chiếc hộp màu đỏ sang trọng. Ken quay sang hỏi Rin.

- Quà đã mua xong, em muốn đi đâu?

- Em muốn đến nhà Pi.

Nghe đến Pi, chân mày Ken hơi nhíu lại nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường nói: Không phải em nói cô ấy đã bỏ đi rồi sao?

- Em muốn đến xem cô ấy đã quay về chưa, em rất nhớ Pi.

- Được, anh đưa em đi.

Trên xe, anh quay sang dùng tay mình nắm lấy bàn tay cô nhưng bị Rin rụt lại Ken lên tiếng:

- Rin, anh muốn chúng ta kết hôn sớm hôn dự định?

- Vì sao? - Cô ngạc nhiên hỏi anh

- Vì anh không muốn chờ đợi nữa, anh muốn chúng ta sống chung một gia đình? - Anh nhẹ nhàng lên tiếng

- Em vẫn chưa sẵn sàng . - Cô nhìn ra phía đường dành cho người đi bộ, thấy một bóng dáng trông thật giống Pi, liền kêu to: Dừng xe.

Nghe cô hét, Ken liền thắng gấp lại, cô không nói gì cứ thế mở cửa xe chạy đi.

Bóng dáng phía trước cứ thế mà đi không quay lại, cô chạy theo đến một con hẻm vắng thì mất dấu, Rin nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai định dờn bước đi về nơi lúc này thì phía sau có một chiếc khăn bịt miệng cô lại. Rin cố gắng vùng vẫy nhưng thuốc mê từ từ thấm vào cơ thể, làm cả người cô mềm nhũn không một chút sức lực rồi từ từ thiếp đi.

Ken cho xe dờn vào ven đường, sau đó đuổi theo cô nhưng không còn thấy cô nữa, theo hướng cô chạy mà tìm nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Tìm mãi và gọi điện cho cô không được nên anh lặng lẽ lái xe ra về trong đầu vẫn nghĩ Rin đang trốn tránh anh.

Buổi tối, Ken ăn mặc lịch lãm lái xe đến Trịnh gia đón Rin đi dự tiệc sinh nhật của Đoàn phu nhân, lái xe đến Trịnh gia anh bấm chuông vài tiếng thì có người làm trong nhà ra mở cửa mời anh vào nhà.

- Chào hai bác, cháu sang đón Rin đi dự tiệc sinh nhật.

- Không phải con bé từ sáng đến giờ đi cùng cậu. - Trịnh phu nhân ngạc nhiên hỏi

- Cô ấy vẫn chưa về sao? - Anh lo lắng

- Đúng vậy, ta cứ tưởng Hà Mỹ đi cùng cậu nên không gọi cho con bé.- Trịnh phu nhân hỏi Ken

- Em mau gọi điện thoại cho con bé hỏi nó đang ở đâu. - Trịnh Đạt lo lắng.

Trịnh phu nhân gọi cho Rin nhưng không thể liên lạc được, cả ba người như ngồi trong nỗi nước sôi mà lo lắng. Ken ra xe chạy thẳng đến nhà Pi tìm nhưng ba mẹ Pi nói Rin không hề đến nhà họ.

Tại cao ốc RoYal, Minh Trí đang ngồi trong phòng làm việc thì điện thoại reo lên, sau khi nhìn thấy số điện thoại anh liền nhấc máy

- Thưa thiếu gia, nhị tiểu thư Trịnh gia đã bị bắt cóc. - Người trong điện thoại báo cáo.

- Đã xác định là ai? - Anh lạnh lùng trả lời

- Thưa thiếu gia, là Đoàn Tuyết Diễm, con gái của ngân hàng Đoàn Thị. Cô ấy có tình ý với Phạm Lê Hoàng của Toàn Cầu, nhưng nhị tiểu thư Trịnh gia đang là hôn thê của Phạm Lê Hoàng, nên có thể nghi ngờ là bắt cóc vì tình cảm. - Tiếp tục báo cáo

- Được, bao vây nơi bọn chúng giữ người, nhắn cho tôi địa chỉ.

Anh lạnh lùng ra khỏi cao ốc Royal, sau đó liền đi đến địa điểm giam người.

Rin tỉnh lại sau giấc ngủ say do thuốc mê kéo dài, cô mở mắt ra thì thấy tay chân đã bị trói lại, bên trong rất tối không thể xác định mình đang ở đâu. Cô nhớ lúc này cô trông thấy một người rất giống Pi liền đuổi theo, đến khi mất dấu của người ấy thì bị ai đó bắt đến đây. Thật kì lạ, mình trước giờ không thù oán với ai tại sao lại bắt mình. Hay là bắt cóc tổng tiền giống như trên phim, vì giờ cô đã là người nhà họ Trịnh. Đang suy nghĩ thì cánh cửa phía trước mở ra, ánh sáng thì nhau chen vào căn phòng tăm tối nay đã sáng lên đôi chút. Cô nhìn thấy phía trước là một người con gái cùng một số người đàn ông phía sau đang đi về phía mình, mắt cô nhoè đi khi bất ngờ tiếp xúc với ánh sáng nên không nhìn rõ mặt bọn họ. Sau khi đèn mở lên, cửa phòng đóng lại thì cô mới nhìn rõ mặt cô gái phía trước trong thật quen mặt. Cô ta lên tiếng

- Sao nhị tiểu thư, cô đã quên tôi sao?

- Cô là ai?

- Lần trước đã cảnh cáo cô tránh xa Ken ra, thế mà lại không biết nghe lời. - Đoàn Tuyết Diễm cười nham hiểm

- Cô là người lúc trước ở trường? - Rin ngạc nhiên
- Đúng, mày đã nhớ ra rồi sao, mày còn nhớ những gì tao đã nói chứ. Ken là của tao.
- Cô tại sao lại bắt tôi, Ken không yêu cô thì cô vì sao phải miễn cưỡng chính bản thân mình.
- Là do mày Ken mới không yêu tao, nếu mày chết đi Ken sẽ là của tao.
- Cô điên rồi, dù cô có giết chết tôi Ken cũng sẽ không yêu cô.

Rin vừa nói xong liền nhận một cái tát từ Tuyết Diễm, cô ta liền hét: Mày câm miệng cho tao, gia đình tao và gia đình anh ấy đã từng nói về chuyện giữa tao và anh ấy. Chỉ vì mày xen vào nên anh ấy mới cố chấp không đồng ý. Mày phải chết đi, mày đừng trách tao ác độc, tao đã cảnh cáo mày trước rồi.

Rin đau đến chảy máu trên khoé miệng, cô sợ run lên từng cơn. Mạng sống con người thật bé nhỏ đối với họ, chỉ vì một người đàn ông mà họ có thể cướp đoạt mạng sống của người khác. Cô im lặng như không nghe lời Tuyết Diễm đang mắng xả.

- Nhị tiểu thư, trước khi chết, tôi ban cho cô một đặc ân hưởng thụ. Cô rất thích đàn ông đúng không vì vậy mới chạy theo Ken, Ken nổi tiếng đa tình và khả năng trên giường rất triển miên với các cô gái.
- Tôi không cần, cô muốn giết thì mai ra tay đi. - Cô lo sợ trong đầu cô gái này đang nghĩ ra trò độc ác.
- Sao lại không cần, cô không cần nhưng người của tôi cần, 5 người phía sau tôi đủ cho cô hưởng thụ chứ, haha. - Cô ta quay về phía 5 người đàn ông cao to cười ghê tởm
- Cô điên rồi, muốn giết thì cứ giết đi, tôi không muốn. - Nhìn 5 tên dơ bẩn mà cô sợ hãi.
- Có thật cô không muốn, xem ra thuốc trong người cô vẫn chưa thấm nên vẫn còn to miệng.
- Cô... cô cho tôi uống thuốc gì.
- Haha, loại thuốc này thật đặc biệt, khiến cho cô thật sự sung sướng.

Nói rồi Đoàn Tuyết Diễm quay sang 5 tên đàn ông phía sau nói: Tôi không huỷ dung nhan cô ta để các anh hưởng trọn niềm vui, nhưng nhớ làm xong thì giải quyết sạch sẽ. Tiễn tôi sẽ chuyển vào tk củ các anh, giờ thì tôi phải về chúc mừng sinh nhật của mẹ tôi rồi haha. Nói xong liền quay ra cửa

Trong người Rin bỗng nóng lên, cơ thể tựa quây khó chịu dâng lên. 5 tên đàn ông cười đê tiện đi tới cởi dây trói ra khỏi cơ người cô sau đó dùng bàn tay dơ bẩn sờ lên người cô.

- Không, các người mau rút hết cho cho, lấy bàn tay dơ bẩn ra khỏi người tôi.
- Cô em xinh đẹp thật mạnh miệng, một chút nữa đừng cầu xin các anh nha.- Một tên cao lớn cất giọng hạ lưu sau đó xé chiếc váy trên người cô lộ ra da thịt trắng mịn trong tiếng cười ghê tởm của cả 5 tên. Cô khóc ngặt nhưng cơ thể ngày một nóng lên khó chịu.

Ầm một tiếng, cửa ra vào bị bật tung, năm người đàn ông phía dưới hoảng hốt nhìn một đám người mặc quần áo màu đen dùng súng chĩa thẳng vào đầu 5 người. Nhanh chóng cả 5 tên liền bị bắt ra ngoài, Minh Trí bước vào cởi chiếc áo da đang mặc che chắn thân hình mềm mại của cô, cô mở mắt nhìn thấy Minh Trí liền kêu to: Cứu tôi, bọn họ muốn hại tôi

- Được rồi, bé ngoan, mọi việc đã ổn.
- Nóng quá, tôi rất nóng. - Cô vứt chiếc áo da của anh ra khỏi cơ thể.

Khí hậu mùa này khá lạnh, ra ngoài mọi người còn phải mặc áo ấm hướng chỉ trong một nhà kho bỏ trống này thì nhiệt độ càng lạnh hơn. Vậy mà cô gái này lại kêu nóng, thân thể mồ hôi đã ướt hết toàn thân.

- Anh, tôi muốn uống nước, nóng quá.
- Ở đây không có nước, mau ra xe, tôi cho cô nước. - Sau đó anh choàng lại chiếc áo da lên người cô rồi bế cô ra xe.

Trong xe, anh mở máy lạnh nhiệt độ thấp nhất khiến anh là người chịu lạnh rất giỏi nhưng vẫn thấy lạnh run, Trần Hậu cũng hơ khụ vài tiếng nhưng cô gái này liên tục kêu nóng. Anh lấy nước cho Rin uống, sau khi uống hết một chai nước cô liền nói.

- Bọn họ nói đã cho tôi uống loại thuốc gì đó, bây giờ tôi rất nóng, có phải là độc dược và tôi sắp chết.
- Cô đã uống phải độc dược sao? - Minh Trí hoảng hốt nhìn cô.
- Tôi không biết, tôi rất nóng, cơ thể rất khó chịu.

Trần Hậu nghe được những lời cô nói liền đoán được, quay sang nói với Minh Trí

- Thiếu gia, có lẽ tiểu thư đã uống phải thuốc kích dục rồi. (t/g thật sự không biết gọi tên lá của nó là gì =.=)

Minh Trí ngạc nhiên nhìn vẻ mặt của Rin liền khẳng định rằng cô đã uống phải loại thuốc này, liền nói với Trần Hậu: Mang cô ta nhúng xuống biển có thể tan thuốc không

Trần Hậu hiểu ý liền nói: Loại thuốc này thật dễ làm nó tan biến, thiếu hôm nay tôi có việc đi trước, thiếu gia có thể tự về. Sau đó liền lái xe đi đến một nơi vắng người rồi đi xuống tản bộ ra về.

23. Chương 23: Cô Sẽ Là Tình Nhân Của Tôi

Ken lo lắng tìm kiếm cô khắp nơi, đi đến những nơi cô có thể đến nhưng tìm mãi mà không thấy Rin ở nơi đâu. Trong lòng Ken nóng như lửa đốt từng đợt lo lắng cho Rin xảy ra chuyện không hay. Điện thoại trong túi Ken reo lên, anh vội vàng nghe nghe máy.

- Alo, Rin hả?
- Không, là ta. Sao giờ này con chưa đến tiệc mừng của Đoàn phụ nhân. - Phạm Phó Quang nói.
- Cha, Rin đã mất tích rồi, con đang đi tìm cô ấy. - Ken lo lắng
- Có thể con bé không thích buổi tiệc nên chạy trốn nơi nào đó thôi, đừng quá lo lắng. Đoàn gia và ta có mối quan hệ thân tình từ trước đến nay, con mau đến đây. - Cha Ken không vui nói.
- Nhưng Rin.... . - Ken do dự
- Con bé ấy đã muốn trốn thì con có lật tung cả thành phố cũng không thể tìm. Nếu hôm nay con làm ta mất mặt đến thế, hôn sự của con ta phải xem lại. Ngày trước nếu không vì khẳng khẳng đòi ta phải thông gia với họ Trịnh thì còn lâu nhà họ Trịnh mới được ta giúp đỡ, chuyện lần đó Đoàn gia rất tức giận nhưng vì mối thân tình đến nay đã bỏ qua. Lần này con đến trễ xem như không nể mặt họ, con xem ta phải ăn nói thế nào. - Phạm Phó Quang rất không hài lòng
- Được rồi, con sẽ tới ngay thưa cha.

Ken nhìn quanh bên hai con đường vắng trong khu biệt thự này, nơi mà anh nhìn thấy một cô gái tung tăng đi bộ trên đường, vừa đi vừa hát đã làm trái tim anh rộn nhịp và kéo anh vào tình yêu mà anh chưa từng trải qua. Ken buồn bã đạp ga cho xe đi đến bữa tiệc Đoàn gia.

.....

Tại một góc khuất nhỏ trên đoạn đường vắng, khí hậu bên ngoài khá lạnh từng hàng cây khẽ lay động theo những cơn gió mùa thu. Trên con đường vắng kia, từng chiếc lá khô bay bay theo cơn gió cuốn về một nơi vô tận nào đó. Ánh đèn đường chập chờn xuyên thấu qua tấm gương màu đen bên ngoài chiếc xe hơi đang đứng yên nơi đó, bên trong có bóng dáng một người đàn ông và một người con gái, cơ thể dưới nhiệt độ máy lạnh 16 độ nhưng cơ thể họ lại đang nóng dần lên.

Rin nóng khắp cơ thể, trong cơ thể nảy sinh một cảm giác rất lạ thường mà cô không thể biết được cảm giác ấy là gì. Chiếc áo da Minh Trí đắp trên người cô bị cô vứt phía sau để lộ ra làn da thịt trắng mịn trên cơ thể, chiếc váy đã bị một trong 5 tên côn đồ kia xé ra, bây giờ trên người cô chỉ còn một bộ đồ lót nhỏ nhắn. Cơ thể lại một cơn ham muốn dâng lên khiến cô không ý thức mà sờ soạng trên người.

Minh Trí nhìn cô đã thấm thuốc không thể nào khống chế được nữa, bàn tay anh khẽ động vào hai bờ má của cô rồi khẽ nói: Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy?

Trong cơn ham muốn tột trào, có một bàn tay ấm nóng động lên bờ má của mình cô như kích động kéo bàn tay anh thật mạnh, khiến cả thân thể Minh Trí như nằm đè lên cô. Cô không còn lí trí nữa, đôi môi mềm mọng của mình chủ động ép sát vào bờ môi của anh. Anh khẽ bất ngờ nhưng rồi hai mắt nhắm khẽ mà bật lại thể chủ động hôn cô một cách bá đạo nhất, lưỡi của anh tìm kiếm lấy đầu lưỡi của cô mà mút lấy, bờ ngực săn chắc của anh ép sát vào bầu ngực của cô. Cô cứ thế mà nhắm mắt đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt ấy, bàn tay liền từng chút một cởi chiếc áo sơ mi trên người anh để lộ những cơ bắp săn chắc trên người anh.

Đột nhiên Minh Trí rời bờ môi của cô, khẽ nói vào đôi tai của cô: Nhị tiểu thư, cô đang kích tình trước mặt tôi sao.

Rin bỗng giật mình trước lời nói của anh, cô mở to mắt, lí trí áp đảo liền đẩy Minh Trí ra: Á, tôi... tôi xin lỗi, anh mau tránh ra. Nhưng bàn tay vừa động vào bộ ngực trên người anh liền bị kích động mà càng lúc càng khó chịu.

Minh Trí cũng nóng ran trong người khi nhìn thấy thân thể bé nhỏ trắng mịn này, anh không muốn trêu chọc cô nữa mà chủ động hôn cô thêm một lần nữa,. Lúc đầu cô hơi vùng vẫy nhưng thuốc trong người Rin lại tăng lên một cơn kích động, thân thể cô khô nóng, nụ hôn của hắn làm cô cảm thấy bớt khó chịu trong thân liền từ từ mà đáp trả. Lần này anh không bá đạo hôn cô mà thật nhẹ nhàng như đùa giỡn trên đôi môi đầy sự kích tình.

Minh Trí từ từ loại bỏ hết tất cả những vật cản trở trên người của cả hai, bàn tay không yên phận liền sờ nắn trên bầu sữa căng tròn trên người cô, rồi từ từ cuồn xuống dùng đầu lưỡi của mình mà hút lấy nơi phần hồng trên người cô. Cô mơ màng như bị thiêu đốt, cô biết điều gì đang xảy ra nhưng không thể nào chống lại được, cô đang hưởng thụ những gì hắn đang triển miên trên thân thể mình.

Anh cứ thế mà triển miên trên thân thể của Rin, hai bàn tay cứ thế mà cọ sát trên hai bầu sữa nóng trên cơ thể Rin khiến cô phải kêu nhỏ ra tiếng trên bờ môi. Cô như không thể kìm chế nổi nữa, tất cả lí trí đã dùng cạn, hai bàn tay cô luồn qua phía sau hắn mà ôm lấy cơ thể rắn chắc này. Bỗng nhiên cô cảm giác đôi bàn tay hắn đang nắm lấy đôi chân mình khẽ tách ra, rồi một cơn đau phía hạ thân khiến cô kêu lên.

- Đau, dừng lại. Minh Trí, anh mau dừng lại.

Minh Trí nhìn giọt nước mắt từ khoé mắt cô mà rơi xuống, hai bàn tay đã nắm chặt nệm trên xe, anh không vội vàng mà nhẹ nhàng hơn đưa cả hai thân thể hoá thành một.

Ngoài trời gió thổi càng mạnh, từng chiếc lá khô cuốn trôi về phía trước, không biết chúng sẽ bị cuốn đi đến nơi nào? Một nơi có thể làm cho cuộc đời của chúng tốt hơn hay đen tối hơn là do cơn gió làm chủ. Trong xe, một nam một nữ triển miên chưa biết đã bao lâu, hai cơ thể nóng hực không muốn dừng lại mà cứ thế ôm siết nhau, họ không phải hai con người đang yêu nhau và cuộc đời cô gái ấy sẽ đi về đâu khi trao lần đầu của mình ột người đàn ông không phải người chồng đang có hôn ước.

Suốt một đêm triển miên trên xe, cả cô và anh đều thấm mệt. Cô cứ thế nằm trên người anh mà ngủ say như được được nằm trên một chiếc nệm ấm áp, bàn tay to lớn của anh cũng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô. Họ cứ thế như những người yêu nhau mà ngủ cho đến khi mặt trời lên cao.

Rin thức dậy thì thấy mình đang nằm trong một chiếc xe, cơ thể đau nhức không muốn cử động. Cô dường như đang muốn ngủ tiếp thì bỗng nhớ đến những chuyện đêm qua tựa như một giấc mơ, nhìn xuống thân thể mình không còn một mảnh vải, chỉ che tạm bợ một chiếc áo da qua người.

- Á á á aaaaaaaaaaaaaa. - Cô hét

- Nhị tiểu thư, có việc gì sao. - Minh Trí đang ngồi phía trước nhìn cô mà nói.

- Anh... hôm qua, anh.... - Cô nghẹn lời, hai mắt đã thấm nước.

- Hôm qua tôi đã giúp cô giải độc.- Anh lạnh lùng trả lời

- Tôi... anh.... - Cô không biết phải nói gì.

- Quần áo cô đây, bộ đầm hôm qua của cô đã bị những tên kia xé rách. - Anh lạnh lùng đưa cho cô một túi đồ.

Buổi sáng thức dậy, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế, dùng chiếc áo da che chắn cơ thể cô, sau đó gọi điện cho Trần Hậu chuẩn bị một bộ quần áo cho cô thay. Nhớ lại đêm hôm qua ở cùng một chỗ với cô gái này, liền không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào.

- Tại sao còn không mặc vào? - Anh nhìn chăm chăm khi cô cứ ôm lấy thân thể mà không cử động.

- Anh... anh cứ nhìn chăm chăm tôi, sao tôi có thể thay. - Hai mắt ngấn lệ mà nói.

- Hôm qua không phải cái gì cũng thấy rồi sao, nhị tiểu thư cần gì phải e ngại. - Anh nhìn cô khẽ cười như không.

- Anh... mau quay mặt sang nơi khác cho tôi. - Cô tức giận.

Minh Trí mỉm cười rồi quay mặt sang nơi khác. Thân thể của Rin mới rã rời, cô nhanh chóng mặc vào bộ quần áo mà anh chuẩn bị liền nói: Sao anh biết tôi mặc size gì mà mua vừa vặn vậy - Vừa nói xong liền hối hận.

- Tôi dùng tay đo. - Minh Trí cười nham hiểm

- Anh... đồ hạ lưu. - Cô tức giận nhìn anh.

Sau khi cô mặc xong quần áo, anh ra hiệu cho Trần Hậu vào vị trí lái xe như bình thường, cô nhìn anh liền nói

- Hôm qua cảm ơn anh đã cứu mạng tôi khỏi bọn họ.

- Bây giờ cô đã là người của tôi rồi, không cần phải nói cảm ơn. - Anh không nhìn cô mà đáp

- Ai... ai là người của anh. - Cô bất ngờ nhìn Minh Trí.

- Chuyện đêm qua, tôi với cô triền miên đến gần sáng. Không phải cô không còn nhớ gì chứ, có cần tôi phải nhắc lại.

- Đêm qua vì tôi bị bỏ thuốc, tôi... tôi....là...

- Cô định nói mình là con dâu nhà Phạm gia? - Anh cười khinh bỉ. - Họ sẽ chấp nhận cô khi biết những gì đêm qua chúng ta trải qua.

- Anh, anh sẽ nói cho họ biết. - Cô hoảng hốt.

- Nếu cô không muốn Trịnh gia mất mặt, mau hủy bỏ đính ước với Phạm Lê Hoàng. Dù hấn ta có chấp nhận cô nhưng lão già Phạm Phó Quang sẽ phản đối vì sĩ diện. Nhị tiểu thư, cô nói xem lúc ấy mọi người đều đau lòng.

- Vì sao anh cứu tôi, rồi lại muốn hại tôi? - Cô không thể ngờ cô đã xem anh ta như ân nhân cứu mạng.

- Vì cô phải là của tôi, nhị tiểu thư! - Minh Trí kéo chặt tay Rin

- Anh... anh muốn làm gì. - Cô đau đớn kéo tay mình lại

- Từ hôm nay, cô sẽ là nhân tình của tôi, nên nhớ cô không được phép nghĩ đến người đàn ông khác khi ở bên cạnh tôi.

- Vì sao tôi phải nghe lời anh, nếu anh nói ra chuyện này thì anh cũng sẽ bị chỉ trích, cả hai đều bất lợi, vì sao tôi phải nghe lời anh chứ. - Cô chống đối.

- Cô thật quá ngây thơ rồi. - Anh đưa cho Rin một tấm hình chụp, chụp khi cô bị 5 tên côn đồ quay quanh và một tên đang xé váy đầm của cô. - Tôi không thể vì một nhn tình bé nhỏ này mà đổi lấy uy tín của tôi trên thương trường được.

- Anh muốn cho báo chí biết tôi đã bị 5 tên này cưỡng bức trước khi về Phạm gia? - Cô không thể tin hoảng loạn hỏi anh.

- Bây giờ thì cô thông minh hơn một tý rồi. Trong ngày mai, tôi muốn báo chí đưa tin cô và Phạm Lê Hoàng hủy hôn ước.

- Phạm gia giúp đỡ Trịnh gia rất nhiều mới duy trì đến ngày hôm nay, tôi không thể vô ơn với họ được.

- Ngày mai, Trịnh Kim sẽ không còn nữa, Phạm gia và Trịnh gia hủy hôn thì cũng đẩy Trịnh gia xuống bờ vực. Cô không phải lo lắng ơn nghĩa với họ, Trịnh Kim sẽ làm chi nhánh của Trần gia, cha cô vẫn sẽ được làm trưởng chi nhánh tại đó. Dù sao cô là tình nhân của tôi, tôi nên đối xử tốt với người nha cô một chút.

- Anh không yêu tôi, tại sao lại muốn bắt tôi làm tình nhân.

- Vì tôi thích mùi vị trên người cô, làm tình nhân khi nào chán tôi sẽ bỏ cô dễ dàng hơn.

- Bao lâu thì anh sẽ chán?

- Có thể là vài tháng, vài năm, hay cả đời cô sẽ phải làm tình nhân của tôi.

Chiếc xe dừng trước cửa Trịnh gia, Minh Trí liền đi cùng Rin đi vào trong

- Hà My, con đi đâu cả đêm, tại sao lại về cùng cậu ấy? - Mẹ cô lo lắng nhìn cô.

- Mẹ, ba đâu, con có chuyện muốn nói? - Cô nhìn Minh Trí đang ngồi trên ghế sofa

Từ trên lầu, Trịnh Đạt đi xuống nhìn thấy mọi chuyện liền cất giọng.

- Vì sao hôm nay rỗng đến nhà tôm thế này, Trần thiếu gia có việc gì lại đến Trịnh gia tôi.

- Hôm nay tôi đến có hai việc. Việc thứ nhất là để đưa nhị tiểu thư đi, việc thứ hai là tôi muốn thông báo với ngài rằng Trịnh gia từ bây giờ sẽ là chi nhánh của Trần gia tôi. - Anh lạnh lùng đáp

- Hoang đường, từ khi nào Trịnh gia có liên quan đến Trần gia. - Cha cô tức giận.

- Người nắm giữ cổ phần cao nhất Trịnh Kim là Trần Minh Trí tôi, nay tôi tái hợp lại cũng không có gì lạ.- Anh đáp

- Hà My, tại sao Hà My chúng tôi phải theo anh đi. - Mẹ cô hỏi

- Vì cô ấy yêu tôi, muốn về sống với tôi. Đúng chứ nhị tiểu thư

Rin cuối mặt, mở miệng: Đúng, hôm nay con về đây muốn nói với cha mẹ rằng con yêu Trần thiếu gia, con sẽ hủy đính ước với Phạm thiếu gia.

- Cái gì, mày nói cái gì, ai cho phép mày có quyền quyết định. - Trịnh Đạt tức giận dơ tay định tát Rin thì bị tay của Minh Trí ngăn lại.

- Từ giờ Hà My là của tôi, các người không được phép đụng tới cô ấy.

- Nó là con gái tao, mày không có quyền mang đi. Còn chuyện Trịnh Kim, tao sẽ cho hợp hội đồng quản trị, mày dù là cổ đông lớn cũng không có quyền sát nhập lại, Trịnh Kim là một tay tao tạo nên. - Trịnh Đạt giận dữ

- Xin lỗi giám đốc Trịnh, nhưng toàn bộ hội đồng quản trị đã kí biên bản đồng ý sát nhập Trần gia rồi, vì Royal là một tập đoàn lớn sát nhập vào chỉ có lợi nên tôi có lời khen ông rằng có những cộng sự thật thông minh. - Minh Trí cười đắc thắng

- Mày, mày đừng sau tao đã lén lút làm mọi chuyện. - Trịnh Đạt không tin vào tai mình ngồi phịch xuống ghế

Rin không nói gì, lặng lẽ bỏ lên phòng thu xếp quần áo. Thật ra cũng cô theo Minh Trí không hẳn vì anh ta ép cô, nhưng cô cũng muốn chạy trốn cuộc hôn nhân lhoổng tình yêu với Ken, muốn trốn ra khỏi căn nhà không tình cảm gia đình này. Cô muốn đánh liều để thay đổi cuộc sống, mặc dù cô biết cuộc sống bên cạnh Minh Trí không hề đơn giản. Cô tin nếu như cô lạnh lùng vô cảm với anh ta thì anh ta sẽ mau chóng chán cô rồi vứt bỏ cô đi. Cô sẽ được tự do tung bay mà không phải chịu sự ép buộc từ ai.

24. Chương 24: Cô Tốt Nhất Đừng Yêu Tôi.

Rin cầm trên tay túi xách một đống một số linh tinh và một ít quần áo, bước vào phòng khách nơi Minh Trí đang ngồi đợi. Cô cúi chào vợ chồng Trịnh gia.

- Cha, mẹ con sẽ đến sống cùng Minh Trí. - Cô không dám nhìn khế nói
- Còn Lê Hoàng, chúng ta phải nói gì với cậu ấy. - Mẹ cô bàng hoàng nói
- Mẹ, gửi lời xin lỗi anh ấy. Hôn ước này con muốn huỷ, con sẽ đi theo Trần thiếu gia.
- Con thật sự yêu thương cậu ta thì chúng ta sẽ không ép con lấy Phạm thiếu gia, cho phép con qua lại với Trần thiếu gia. Con là con gái Trịnh gia, đâu thể bỏ đi cùng người đàn ông khác như vậy.
- Ta không cho phép con qua lại với tên khốn này, nếu con qua lại với hắn thì đừng xem ta là cha nữa.- Trịnh Đạt tức giận quát.
- Trịnh lão gia không nên nóng giận, tôi sẽ dẫn nhị tiểu thư đi dù ngài có xem cô ấy là con gái hay không. - Sau đó ra lệnh. - Trần Hậu, cậu đưa tiểu thư ra xe trước.

Trần Hậu xách túi cho Rin rồi đưa cô ra xe. Cô quay đầu lại nhìn cha mẹ, hai dòng nước mắt rơi xuống. - Cha, mẹ giữ gìn sức khỏe, con đi sẽ về thăm hai người.

- Mày đã quyết định chọn nó thì mau cút đi, đừng bao giờ về đây nữa.- Cha cô hét to.

Cô lặng lẽ theo Trần Hậu ra xe.

- Trịnh lão gia không nên tức giận, từ nay Hà My là người của tôi. Mong ông nhớ điều này, đừng đến Trần gia, ông sẽ không có kết quả tốt. - Minh Trí đe dọa.
- Mày, ý mày là gì? - Trịnh Đạt giật mình nhìn Minh Trí.
- Ý tôi là gì thì ông và phu nhân đây hiểu rõ nhất, tôi nhắc lại cho ông nhớ nếu ông dám động đến Hà My thì kết quả của ông sẽ tồi tệ hơn những gì ông tưởng tượng.- Nói xong Minh Trí quay bước ra khỏi Trịnh gia.

Vì suốt đêm không thể liên lạc với Rin nên Ken rất lo lắng. Buổi sáng, anh đã nhanh chóng lái xe đến Trịnh gia để hỏi thăm về tình hình của Rin. Khi xe chạy đến cổng nhà Trịnh gia liền thấy một tên đàn ông xa lạ đang mở cửa cho Rin bước lên một chiếc xe màu đen bóng loáng.

Ken vội cho xe dừng lại bước xuống, liền thấy phía cửa nhà Trịnh gia Minh Trí bước ra đi về phía chiếc xe mà Rin đã bước lên. Trong lòng lửa nóng bốc lên, Ken đi về phía Minh Trí

- Trần thiếu gia, muốn đưa vợ tôi đi nơi nào? - Giọng Ken đầy tức giận
- À, hôn lễ của cậu và nhị tiểu thư đã tổ chức khi nào mà không mời Trần gia chúng tôi? - Minh Trí tỏ ra ngạc nhiên.
- Chúng tôi đã đính hôn vài tháng trước, cô ấy hẳn nhiên là vợ sắp cưới của tôi. - Giọng Ken đã đầy sự phẫn nộ.

Rin trên xe nhìn ra ngoài thấy Ken liền vội vàng bước xuống xe.

- Ken, em có việc muốn nói với anh. - Cô lên tiếng
- Rin, đêm qua em đã đi đâu? CẢ đêm anh đều gọi cho em nhưng không được. - Ken dịu dàng nói với cô.
- Ken, không quan trọng nữa, em muốn huỷ bỏ đính ước của hai gia đình chúng ta, em không thể lấy anh. - Rin không dám nhìn Ken mà nói.

Ken im lặng một hồi lâu nhìn Rin, sau đó nhẹ nhàng hỏi: Vì sao? Anh đã làm gì sai khiến em phải rời bỏ anh.

- Anh không làm gì sai cả, là em sai, là em không thể yêu anh, em không thể lấy một người em không yêu.
- Hai dòng nước mắt cô rơi xuống.

Minh Trí nhìn thấy cô khóc vì Ken thì khó chịu liền nói: Nhị tiểu thư, chúng ta có thể đi chưa, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.

- Em cùng hân ta đi đâu? - Ken tỏ ra lo lắng

- Ken, em yêu anh ấy, em sẽ về sống cùng Trần thiếu gia. - Vì muốn Ken hết hy vọng vào tình yêu đối với Rin, nên cô đành nói ra câu đau lòng cho Ken.

Ken đứng im không tin vào những gì mình đang nghe, nhìn Rin đã lên chiếc xe phía trước liền hét lớn: Rin, hãy suy nghĩ lại. Anh yêu em, đừng rời bỏ anh.

- Phạm thiếu gia, tình cảm không thể cưỡng ép được. Cô ấy yêu tôi, mãi mãi sẽ thuộc về tôi. Chúng tôi đi trước. - Minh Trí đắc thắng bỏ lên xe.

Chiếc xe lăn bánh đi bỏ lại Ken đang đứng đó nhìn theo bóng dáng càng nhỏ dần của cô gái nhỏ đang ngồi trong ấy. Trái tim của Ken tan vỡ ra từng mảnh, cứ ngỡ rằng cô gái nhỏ ấy sẽ thuộc về anh, anh sẽ dùng hết tất cả tình yêu thương của mình mà chiều chuộng cô thì có một ngày cô sẽ đáp trả tình cảm chân thành của anh. Bóng dáng KEN cô đơn, hai bàn tay nắm chặt tạo thành một cú đấm, anh muốn đập nát hết mọi thứ. Ken nhìn về phía mất hút của chiếc xe liền cười nhếch mép: Rin, em sẽ phải hối hận

Trên xe, ánh mắt Rin cũng mang một nỗi buồn khó tả, cô biết mình không hề yêu Ken nhưng khi thấy Ken đau khổ vì cô bỏ đi liền có cảm giác tội lỗi với anh ta. Cô ngồi im lặng nhìn về hai bên đường, không biết con đường phía trước sẽ là địa ngục hay thiên đường.

- Nhị tiểu thư, cô thấy hối hận khi đi cùng tôi, luyến tiếc cậu ta? - Minh Trí lạnh lùng hỏi

- Đi cùng anh hay ở lại, đối với tôi không còn ý nghĩa. Từ khi về Trịnh gia, bản thân tôi chỉ là công cụ mua bán của các người. - Cô đáp không cảm xúc.

Minh Trí không hài lòng với cách nói chuyện của cô liền nắm chặt lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô mà nói: Nếu cô thấy hối hận, có thể quay về tìm cậu ta, nhưng chuyện đau lòng sẽ không kết thúc như thế này.

- Tôi đã làm theo những gì anh muốn, anh còn chưa hài lòng, sao lại cứ mãi mai tôi. - Cô tức giận khi Minh Trí làm cô đau.

- Tất nhiên tôi chưa hài lòng, tôi đã nói, ở bên cạnh tôi cô tuyệt đối không được nghĩ về người đàn ông khác. - Anh ép mặt vào mặt cô mà nói.

- Tôi không hề nghĩ về người đàn ông khác. - Cô không nhận

- Cô đang không phải nghĩ về Phạm thiếu gia.- Ánh mắt Minh Trí giận dữ

- Tôi chỉ thấy có lỗi với anh ấy, anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều và ít nhất anh ấy chưa bao giờ dùng vũ lực với tôi, tất nhiên không ép tôi như anh.- Cô không sợ mà đáp.

- Cô yêu cậu ta sao? - Lúc này anh bỏ tay cô ra lạnh lùng hỏi

- Tôi đã thật sự rất quý anh ấy, nhưng đó không phải là tình yêu. - Cô thành thật

- Vậy còn tôi, cô có yêu tôi không? - Ánh mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt cô.

Nghe câu hỏi của Minh Trí, cô thoáng đỏ mặt, không biết phải trả lời như thế nào.

- Tại sao không trả lời tôi, hay cô sợ tôi sẽ ăn thịt cô? - Anh cười cợt nhả

- Tôi... tôi không yêu anh...

- Haha, rất tốt, cô tốt nhất đừng yêu tôi, một tình nhân nhỏ bé đem trái tim trao cho chủ nhân thì cô tình nhân nhỏ sẽ gặp nhiều tổn thương. - Anh cười rồi tựa lưng vào ghế khẽ nhắm mắt.

Rin nhìn Minh Trí, trái tim bỗng khê đau nhói khi nghe lời anh nói. Cô nắm chặt đôi tay mình, vì sao anh ta lại đối với cô như vậy, cô đâu làm gì tổn thương anh ta. Nếu cô không vào Trịnh gia thì chắc chắn cô và Minh Trí sẽ chẳng bao giờ có cơ hội gặp nhau. Cuộc sống của Rin, đã thay đổi từ khi cô bước vào Trịnh gia, nếu như cô mãi là một Hà My bình thường, không phải là một tiểu thư Trịnh gia thì mọi sự bất hạnh này sẽ chẳng thể xảy ra. Cô như đang bước vào một địa ngục khác, cô xác định nó là địa ngục khi nghe anh nói

câu ấy mà cô lại cảm thấy đau lòng như vậy. Ngay cả lần đầu tiên cũng bị đánh thuốc mà cho anh, rồi đây cuộc đời cô sẽ đi về đâu khi đối với anh cô chỉ là một tình nhân nhỏ bé không hề có một ý nghĩa trong tim anh.

Xe dừng trước một căn biệt thự nguy nga lộng lẫy, Trần Hậu xuống xe mở cửa mời anh và cô bước xuống. Trong nhà rất nhiều người ra đón xếp thành hai bên, có một người trông đã có tuổi đi lại gần anh khẽ nói.

- Thưa cậu chủ, tất cả mọi người trong nhà đã được tập hợp lại theo lệnh cậu.

- Được, mọi người nghe rõ đây. - Sau đó nhìn sang cô, rồi quay sang mọi người. - Đây là nhị tiểu thư Trịnh Hà My, từ nay sẽ là chủ nhân thứ hai của ngôi nhà này. Mọi việc nhị tiểu thư muốn đều là tôi muốn. Các người nghe rõ chưa.

- Dạ, thưa cậu chủ, kính chào tiểu thư. - Tất cả mọi người đồng thanh như được tập trước rất lâu.

Rin theo Minh Trí đến phòng ngủ, cô đứng trước phòng không vào mà nói

- Đây là phòng của anh sao, vậy còn phòng tôi ở đâu?

- Một tình nhân lại muốn ngủ khác phòng với tôi? - Anh ngạc nhiên nhìn cô rồi cười khó hiểu.

- Nhưng... tôi... tôi... không thể ở chung phòng? - Cô không biết phải từ chối thế nào.

- Cô không muốn. - Sau đó đi tới phía Rin, kéo tay cô vào phòng, thuận tiện đóng cửa phòng. - Cô là tình nhân của tôi, lại không muốn ở một chỗ cùng tôi. Xem ra cô gái nỏ này không biết nghe lời rồi, tôi phải từ từ dạy bảo lại cô thôi. - Bàn tay Minh Trí ôm chặt lấy Rin, đôi môi hạ xuống chiếm lấy đôi môi nóng bỏng trước mắt.

25. Chương 25: Là Tình Nhân Thì Không Phải Là Người Yêu

Đôi môi cô bị anh chiếm giữ không buông, cả người cô anh đã ôm chặt cô muốn vùng vẫy cũng không thể. Rin tức giận khi Minh Trí tiếp tục cưỡng hôn cô nên dùng răng cắn đôi môi anh thật mạnh bật máu, Minh Trí liền đẩy cô ra.

- Nhị tiểu thư, cô nghĩ làm cách này sẽ thoát được tôi sao. - Minh Trí dùng khăn lau vệt máu nhoe nhoét miệng cười

- Nếu như anh tiếp tục làm như vậy, tôi cũng không ngại ném mùi vị máu của anh. - Rin chạy ra phía cửa.

- Cô không biết nhiệm vụ của tình nhân là gì sao? - Anh mỉm cười

- Tôi biết nhưng... nhưng hôm qua đến nay tôi vẫn chưa tắm. - Rin thật không biết làm cách nào từ trốn được anh ta.

Minh Trí nhìn cô cười nham hiểm sau đó liền đi ra cửa, mạnh bạo ôm toàn thân cô lên vai đi về phía phòng tắm liền nói: Haha, thật không ngờ nhị tiểu thư lại thích được ân ái tại phòng tắm, xem ra cô tình nhân này thật không tệ như tôi nghĩ.

Rin bất ngờ bị Minh Trí nhấc lên vai liền hét: Anh mau thả tôi xuống, tôi nói tôi muốn đi tắm, không phải ý đó, mau thả tôi xuống. - Cô vừa hét vừa dùng hết sức đập vào bờ lưng thẳng rắn chắc của anh.

Mặc cho cô hét và đánh, Minh Trí vẫn cứ thế mà đi đến cửa phòng tắm, dùng chân đạp tung cửa vác cô đi vào trong. Phòng tắm to và rộng hơn cả phòng ở Trịnh gia, một tay giữ cô trên vai, một tay cho nước vào bồn tắm rộng lớn phía trước mặt. Nước dâng đầy bồn liền quăng nhẹ cô xuống làn nước, Rin tức giận đứng lên nhưng cả người cô ướt sũng, bờ đùi trắng in hết đường cong trên cơ thể mê người làm Minh Trí từ trên đùa lại muốn làm thật.

- Cô đang dùng cơ thể này mê hoặc tôi. - Minh Trí nhìn toàn thân ướt sũng của cô mà kiềm chế trên chộc.

- Anh... mau rút ra ngoài, tôi... tôi không cho phép anh nhìn. - Cô dùng hai tay che bầu ngực lại ngồi xuống làn nước trong veo.

Minh Trí bất ngờ thấy toàn thân nóng hổi khi nhìn thấy thân thể của Rin, hai bàn tay nắm chặt lại quay lưng bỏ ra ngoài, không quên tức giận đóng cửa thật mạnh.

- Anh ta thật là lạ. - Cô nhìn Minh Trí đã bước ra khỏi cửa liền nói.

Minh Trí bước ra khỏi cửa phòng tắm thì toàn thân nóng lên, dục vọng trong cơ thể thật lâu nay đều có thể kiềm chế nhưng hôm nay lại tăng lên khó cưỡng. Anh tức giận chính bản thân lại không thể động vào cô. Anh bỏ qua phòng làm việc mở máy tính trên bàn làm việc, trên màn hình hiện lên hình ảnh một cô bé đang tươi cười khiến tâm tình anh có phần tốt hơn. Anh cứ thế ngồi nhìn vào màn hình máy tính đến khi điện thoại anh chợt rung lên. Đưa mắt nhìn điện thoại anh nhấc máy.

- Thưa thiếu gia, việc ngày hôm qua đang đợi lệnh thiếu gia. - Trong điện thoại đợi lệnh.

- Cứ theo luật mà xử lí. - Anh nhắm mắt nói

- Vậy còn Đoàn Tuyết Diễm, thiếu gia muốn xử lí cô ta thế nào?

- Tôi sẽ tự có cách của mình, các anh vất vả rồi, tiền tôi sẽ chuyển vào tài khoản.

- Dạ, cảm ơn thiếu gia.

Anh khẽ mở mắt nhìn hình ảnh cô gái phía trước miệng khẽ nói: Em là ai, vì sao tôi không thể nhớ em.

Rin tắm xong liền thấy mình không có mang quần áo vào trong nhưng không dám gọi Minh Trí sợ anh ta lại làm càn, cô phát hiện khăn tắm trong nhà này thật to liền lấy khăn quấn ngang người nhưng thấy vẫn không ổn. - Lỡ ra ngoài ấy gặp hấn, chỉ cần kéo một phát cả thân mình sẽ không còn gì trước mắt anh ta sao. Nghĩ đi nghĩ lại mà cô không dám bước ra khỏi cửa, đến lúc đã chịu không nổi khí ẩm ướt bên trong, cô rón rén đi về phía cánh cửa lắng tai nghe bên ngoài. Bên ngoài im lặng không một tiếng động nhỏ, có lẽ anh ta đang ngủ hay đã ra ngoài rồi, cô đánh liều hơi hé cánh cửa nhìn ra nhưng không thấy ai liền thở phào nhẹ nhõm. Cô mở to cửa đi ra thì có tiếng người vang lên.

- Tiểu thư, cậu chủ sai em mang quần áo đến cho tiểu thư. - Cô người làm nhẹ nhàng lên tiếng.

- Hả, à... à cảm ơn.- Cô giật mình quay lại

- Tiểu thư có sai biểu gì không ạ?

- À không, không có chuyện gì cả. - Cô nhận lấy quần áo trên tay cô gái phía trước rồi chui lại vào phòng tắm.

Sau khi thay quần áo xong, cô bước ra ngoài thì thấy cô gái lúc nãy còn đứng đó.

- Thưa tiểu thư, cậu chủ bảo tiểu thư thay quần áo xong thì mời cô xuống dùng bữa trưa. - Cô gái cúi đầu nói.

- À, tôi không đói, nói anh ta cứ ăn đi. - Cô không muốn nhìn thấy anh.

- Cậu chủ nói từ sáng cô đã chưa ăn gì, nếu cô không xuống thì em cũng không được phép xuống. - Cô người làm nhỏ giọng.

Hừ, cái tên Minh Trí này rõ ràng muốn dùng người làm mà làm khó cô mà, biết không thể từ chối nên cô đành theo bước cô người làm đi xuống bàn ăn. Trên bàn ăn bày đầy một bàn lớn rất nhiều món ăn, cô không phải là chưa từng thấy nhiều món ăn như vậy từ khi vào Trịnh gia, nhưng với bàn ăn này thật sự dành cho hai người ăn thì thật là lãng phí mà. Trong khi ngày xưa gia đình cô phải kiếm ăn từng ngày, cô còn phải vất vả kiếm tiền từng giờ để tiếp tục việc học. Một người đang đứng phía sau thấy cô đi đến liền nhắc ghế.

- Mời nhị tiểu thư dùng bữa. - Người đó nói.

- Cảm ơn cô. - Cô quay sang nhìn cười gượng.

Phía đối diện cô là Minh Trí, anh ta đang ngồi dùng ipad để coi gì đó. Sau khi cô ngồi xuống liền đưa ipad cho người hầu kế bên nhìn sang Rin liền nói.

- Mời nhị tiểu thư dùng bữa, tôi không biết cô thích món nào nên đã kêu tất cả món ăn từ nhà hàng Ciz của Trần gia tôi. - Anh kiều ngạo nói.
 - Không cần phải lãng phí như vậy, tôi món gì cũng có thể ăn được. - Cô lạnh nhạt không quan tâm.
- Sau khi dùng bữa trưa xong, cô liền nói.
- Minh Trí, một lát nữa tôi có tiết học tại trường.
 - Tôi sẽ để Trần Hậu đưa đón cô nhưng cô nên nhớ bây giờ cô là người của tôi. - Minh Trí lạnh lùng nói.
 - Tôi biết, tôi sẽ không gặp Ken nữa. Anh yên tâm. - Cô lạnh mặt đáp.
 - Theo tôi biết thì cô từng có bạn trai học cùng trường, tôi đang suy nghĩ có nên đổi trường cho cô.
 - Anh điều tra tôi sao, vậy chắc anh cũng biết rõ là chúng tôi đã chia tay từ lâu rồi.
 - Haha, cô còn nhớ điều đó là tốt, tôi nói tốt nhất cô không nên tiếp cận với họ nếu không hậu quả sẽ khó lường trước.
 - Được, tôi hứa sẽ không tiếp xúc với bọn họ.

.....

Rin ngồi trên xe đến trường, hiện tại chỉ vì không dám đối diện với Minh Trí nên cô mới lấy cớ đến trường. Cô nhớ về Pi, không biết cậu ấy đang ở đâu và vì sao phải bỏ đi mà không hề nói một lời. Cô nhớ đến hôm trước gặp một người thật giống Pi rồi bị Đoàn Tuyết Diễm bắt đi, nếu đó là Pi thật thì có lẽ cậu ấy cũng chỉ ở đâu đó xung quanh đây mà thôi.

- Hà My tiểu thư, đã đến trường của cô. - Trần Hậu khẽ gọi.
 - À vâng, cảm ơn anh lắm. Khi nào học xong tôi sẽ gọi cho anh nhé. - Cô cười đáp
 - Vâng, tiểu thư đi học vui. - Trần Hậu cười đáp lại cô
- Cô xuống xe liền nhìn thấy Ken thì vội vàng lơ đi rồi đi thẳng vào cổng trường. Cô sợ đối diện với Ken, càng sợ vì tiếp xúc với anh ta Minh Trí sẽ nóng giận mà làm càng.
- Rin. - Ken gọi.
- Rin vẫn lơ Ken tiếp tục đi như chạy. KEN chạy đến phía Rin kéo tay cô.
- Rin, anh muốn nói chuyện với em.
 - Ken, bỏ tay em ra, em không có gì để nói với anh cả. Chào anh, em về lớp. - Cô rút tay ra khỏi tay Ken vội muốn bỏ đi.
 - Không, anh cần nói chuyện với em. Em vì sao có thể yêu hấn ta, hấn ta từng khiến gia đình em phá sản, nay hấn lại thâm tóm cả Trịnh Kim của Trịnh gia em. - Ken không buông tay cô mà tiếp tục nói.
 - Em yêu anh ấy, em không quan tâm mọi chuyện khác. - Cô đáp
 - Em nói dối, mau nói cho anh biết hấn ta dùng chuyện gì để ép em, anh sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện. - Ken tức giận nói
 - Anh ấy không ép em, em tự nguyện theo anh ấy. Anh mau buông em ra, nếu anh ấy biết em nói chuyện với anh sẽ không vui. - Cô dùng lời đau lòng này để dứt khoát với Ken.

Phía xa, Trần Hậu đi về phía hai người họ.

- Phạm thiếu gia, phiền cậu buông Hà My tiểu thư ra. Cô ấy giờ là người của Trần gia, cậu không thể xem cô ấy như trước đây. - Trần Hậu cúi đầu nói.
- Chuyện của tao, Trần gia không có quyền xen vào, mau rút đi. - Ken tức giận xông vào đâm vào mặt Trần Hậu.

Trần Hậu vì bất ngờ mà không kịp né liền ngã xuống đất. Rin thấy vậy chạy đến đỡ Trần Hậu đứng lên.

- Tiểu thư, không sao tôi có thể tự ngồi dậy. - Trần Hậu nhìn Rin rồi nói sau đó quay sang Ken. - Phạm thiếu gia, ngài đã hả giận rồi thì phiền cậu không làm phiền tiểu thư của chúng tôi.

Ken nhìn Trần Hậu liền hừ lạnh bỏ đi, Rin nhìn Trần Hậu bị chảy ra vết máu nhỏ liền dùng khăn đưa cho anh ta.

- Miệng anh bị chảy máu rồi, đây anh mau lau đi. - Cô đưa chiếc khăn cho Trần Hậu.

- Cảm ơn tiểu thư. - Đưa tay nhận lấy chiếc khăn rồi nói tiếp. - Tiểu thư vào lớp đi, sắp đến giờ rồi.

- À, chuyện lần này anh đừng nói lại với Minh Trí, anh ta sẽ phát tiết vì tôi đã không giữ lời hứa cho xem.

- Cô chấp hai tay như vái lạy mà năn nỉ

- Vâng, chuyện lần này không phải do tiểu thư muốn, tôi sẽ không báo lại với thiếu gia. - Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Rin, Trần Hậu không khỏi rung động.

- Cảm ơn anh. - Liền cười tươi

Cô bước vào lớp và bắt đầu tiết học trong nhiều suy nghĩ. Cô có cảm giác thật sự có lỗi với Ken, nhưng tình cảm của cô không dành cho anh thì càng từ bỏ sớm thì anh sẽ bớt đau khổ hơn. Trong tình yêu phải xuất phát từ hai phía, cô phát hiện cô đang thật nhớ Minh Trí, không biết giờ này anh ta đang làm gì ở nhà. Dù muốn trốn tránh những hành động bá đạo của anh nhưng khi vừa xa anh lại thấy nhớ đến anh ta. Nhưng anh ta đã nói, cô là tình nhân của anh, là tình nhân tất nhiên khác so với người yêu. Anh ta chỉ em cô là tình nhân, tình nhân, tình nhân. Cô bèn khẽ nói:

- Rin à, mày phải học cách khống chế tình cảm thôi. Khi nó chưa cháy lớn thì hãy mau dập tắt đi.

Trên xe, Trần Hậu ngắm nhìn chiếc khăn mà Rin đưa cho anh đến khi điện thoại reo thì giật mình, là Minh Trí gọi cho cậu ta.

- Vâng thưa thiếu gia. - Trần Hậu trả lời

- Mọi chuyện vẫn ổn. - Minh Trí hỏi

- Vâng thưa thiếu gia, tiểu thư đã vào lớp học, tôi đang đứng ngoài đợi tiểu thư ra về. - Trần Hậu che giấu chuyện Ken

- Được, rất tốt. Cậu không được để bất cứ ai tiếp xúc quá gần với cô ta, nếu cần thì hãy động thủ trước. - Minh Trí dặn dò

- Vâng! Thiếu gia yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tiểu thư.

Minh Trí cúp máy, trong lòng một phần yên tâm vì Trần Hậu là cận vệ võ công cùng tài nghệ bắn súng của anh ta rất tốt. Anh uống một hớp rượu trên bàn, màn hình vi tính lại sáng lên hình ảnh một cô bé đang nở một nụ cười thật rạng ngời. Anh liền khẽ nói: Anh biết cô ta không phải là em, nhưng vì sao nhìn cô ta anh lại nghĩ cô ta chính là em. Nhưng em yên tâm, anh sẽ không yêu cô ta, anh sẽ không sai lầm mà nghĩ cô ta là em nữa.

26. Chương 26: Không Sao Cả, Tôi Chỉ Là Tình Nhân Của Anh

Tình yêu đến khi nào thường thì ta không hề hay biết, lí trí thường không thắng nổi con tim. Nhưng yêu bằng cả con tim sẽ khiến ta dễ đau lòng.

Kết thúc buổi học, Rin khẽ nhìn qua chỗ ngồi của Pi mà lòng buồn khôn xiết, đã hai tháng rồi cô không được gặp Pi. Tình cảm của hai người còn hơn cả bạn bè giống như chị em tốt trong nhà, cô nghĩ mãi mà không thể hiểu được lí do vì sao Pi lại bỏ đi như vậy. Gia đình Pi đã ra sức tìm kiếm nhưng chỉ nhận được một cuộc gọi từ Pi nói rằng đừng tìm cô và từ ấy đến nay mọi thông tin về cô đều đi vào ngõ cụt. Một cô gái nhỏ trốn trong một thành phố lớn, một mình cô thật khó có thể tìm kiếm được.

- Tiểu thư, tan học vì sao còn chưa về. Tất cả mọi người đều ra về cả rồi, tôi thấy lo nên đến đây tìm cô. - Trần Hậu có vẻ lo lắng.

- À, tôi xin lỗi, tôi mãi suy nghĩ nên để anh phải đợi rồi. - ánh mắt Rin buồn bã vẫn nhìn về chỗ ngồi của Pi.

- Tiểu thư có gì phiền lòng sao? - Nhìn thấy Rin như vậy, Trần Hậu đoán chắc cô có chuyện buồn phiền.

- Một người bạn thân của tôi đã bỏ đi, tôi rất nhớ cô ấy. - Cô nhìn Trần Hậu chia sẻ

- Cô muốn đi tìm cô ấy không?

- Tôi đã đi tìm rất nhiều nơi, nhưng mãi vẫn không thể tìm thấy.

- Nếu cô nhờ thiếu gia, cậu ấy sẽ giúp cô tìm người.

- Anh ta có thể tìm được sao. Tôi không tin chuyện gì anh ấy cũng có thể làm được. - Cô nghi ngờ.

Trần Hậu không nói gì nhìn cô cười, cô chợt nhớ ra người cứu cô hôm trước là Trần Minh Trí, vì sao anh ta lại biết cô bị bắt cóc mà lại đến cứu cô như vậy xem ra anh ta thật sự có thể giúp cô tìm Pi, nhưng liệu anh ta có chịu giúp cô hay không?

- Anh nghĩ thiếu gia các anh có chịu giúp tôi không? Tôi nghĩ anh ta sẽ chẳng chịu giúp tôi - Cô ngồi trên xe hỏi Trần Hậu.

- Cô không thử thì làm sao biết thiếu gia không muốn giúp cô? - Trần Hậu lái xe đáp.

Xe chạy về đến Trần gia, bước xuống xe gặp một người giúp việc trong nhà, cô khẽ hỏi:

- Thiếu gia có nhà không chị?

- Thưa nhị tiểu thư, thiếu gia đang trong phòng đọc sách. - Cô người làm cúi đầu trả lời.

- Vâng, em cảm ơn.

Anh ta quản cả một tập đoàn Royal thế mà hôm nay làm sao lại không đi làm nhỉ, cô thấy cửa phòng làm việc của Minh Trí đang hé mở cửa sổ nên rón rén đi vào. Anh ta đang ngồi trên bàn máy tính, chai rượu trên bàn đã vơi đi một nửa, mắt anh ta đã nhắm lại ngồi trên ghế gương mặt hướng về phía chiếc máy tính trước mặt. Cô định sẽ đến nhờ anh ta đi tìm Pi nhưng có lẽ hiện tại anh ta đang say như vậy có lẽ không phải thời điểm thích hợp. Cô định mang chai rượu và ly trên bàn cất đi, bàn tay khẽ chạm vào chuột máy tính, màn hình đột nhiên sáng lên Rin khẽ đưa mắt qua màn hình máy tính, một cô bé với nụ cười rạng rỡ ngồi trên miệng, đôi mắt trong sáng như hai viên bi to tròn long lanh. Cô bé ấy theo Rin đoán chừng 16 đến 17 tuổi, vì sao anh ta lại để hình một cô bé làm hình nền trong máy nhỉ. Cô bé ấy là em gái anh ta sao, hay là nhân tình như cô thôi, không phải chứ nhân tình bé thế này thì hẳn anh ta thật biến thái. Cô khẽ chạm tay tắt màn hình, sau đó thu dọn ly trên bàn liền qua phòng ngủ lấy một chiếc chăn mỏng quay lại phòng làm việc nhẹ nhàng đắp lên thân hình to lớn của anh. Minh Trí khẽ mở mắt thấy Rin đang quan tâm đến liền cảm động ôm, đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

- Á, mau buông tôi ra. - Rin bất ngờ hét lớn

- Cô đang làm gì ở đây? - Bàn tay Minh Trí siết chặt cô hơn

- Tôi tìm anh có việc cần nhờ anh. - Rin không vùng vẫy nữa nhìn Minh Trí nói

- Cô có việc cần nhờ tôi. - Minh Trí nhìn cô, rồi nhìn sang màn hình đã bị Rin tắt đi. - Cô động vào máy của tôi.

- À, tôi thấy anh đã ngủ, tôi chỉ tắt màn hình đi thôi chưa off máy hẳn. - Cô quay sang nhìn trên bàn rồi quay sang nói. - Anh có thể buông tôi ra được không?

- Cô muốn nhờ tôi chuyện gì? - Minh Trí buông lỏng tay nhưng vẫn ôm cô.

- Tôi muốn nhờ anh tìm giúp tôi một người. - Cô nhờ vả nên không dám chống cự anh.

- Tìm người, người đó mắc nợ cô sao? - Anh trêu chọc.

- Không, là bạn thân của tôi, cô ấy bỏ đi 2 tháng trước. Tôi rất lo lắng cho cậu ấy. - Cô nhẹ giọng, ánh mắt buồn

- Vì sao tôi phải giúp cô? - Anh buông tay ra lạnh lùng nói.
- Tôi biết anh sẽ không giúp, xem như tôi chưa nói gì. - Cô thất vọng, biết trước anh ta sẽ chẳng thèm giúp mình.

- Chuyện của cô tôi có thể suy nghĩ, xem thái độ của cô. - Anh đưa mắt nhìn cô, sau đó liền nắm lấy tay cô kéo vào phía mình.

Rin hốt hoảng, nghĩ Minh Trí lại tiếp tục muốn làm càng liền dùng sức mà chống lại sức kéo của anh.

- Tôi không cần, tôi sẽ tự tìm bạn tôi không cần anh giúp nữa. Anh mau buông tay tôi ra. - Cô nói với giọng rung rung.

- Haha, cô gái nhỏ này cô không phải tình nhân của tôi sao, cô không biết tình nhân phải làm gì với tôi sao.

- Tôi không biết, cũng không cần biết. Tình nhân cái gì chứ, tôi chỉ muốn thoát khỏi Trịnh gia, thoát khỏi bị ép hôn với Phạm gia mới đồng ý theo anh đến nơi này, anh mau chán ghét mà tha cho tôi. Anh nghĩ đồng hình mà anh có ép buộc được tôi sao, được anh cứ đưa hết cho báo chí cho tôi. Bây giờ Trịnh gia cũng không cần, Phạm gia tôi cũng đã từ hôn, bản thân tôi cũng đã không là gì nữa rồi.- Cô lật bài với Minh Trí mong hấn sẽ chán ghét mình.

- À, thì ra là tôi đang bị cô lợi dụng. - Minh Trí giả bộ ngạc nhiên nói với Rin.

- Đúng, tên ngu ngốc nhà anh, chính tôi lợi dụng anh để thoát khỏi những chuyện mà tôi không thích. Con người tôi gian xảo như vậy, anh chán ghét tôi phải không?

- Đúng là có chút chán ghét, nhưng tôi ghét nhất là bị lợi dụng mà mình không được lợi. Có phải cô nên cho tôi một chút lợi trước khi bị tôi đuổi đi.

Nói xong Minh Trí tiện tay ôm cô vào phòng ngủ, thân hình nhỏ bé của Rin được Minh Trí nhắc bổng lên một cách nhẹ nhàng cô liền kêu thét.

- Mau bỏ tôi xuống, anh không được đụng vào người tôi... anh không... ưm... ưm

Minh Trí liền đặt một nụ hôn trên môi Rin, mọi kiểm chế của anh tan biến, cả người anh nóng lên do rượu hay do đắm mình trong mùi hương trên cơ thể Rin. Anh ôm cô đi đến cửa phòng, chân liền đạp cửa mở tung ra ôm cô vào trong liền dùng chân đạp âm một tiếng đóng cửa lại.

Nhìn Minh Trí như một con sói cứ điên cuồng mà hôn lên môi cô, bờ môi mỏng của cô đã đỏ lên do sự cọ sát quá thô bạo của anh. Anh bước đến chiếc giường lớn, quăng mạnh cô lên giường. Nhờ nệm giầy nếu không thì có lẽ cô gãy lưng như chơi. Cô hét lên.

- Á, anh điên rồi. Mau dừng lại Minh Trí.

Minh Trí nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo thun mỏng đang mặc trên người nhanh chóng để thoát ra được cơn nóng trong người, anh tiến đến bên Rin liền nói.

- Tôi sẽ cho cô biết thế nào là tình nhân, thế nào là muốn lợi dụng tôi.

Nói rồi Minh Trí tiếp tục hôn lên đôi môi đỏ sưng của cô, bàn tay anh đã chạm vào đến thân thể Rin khiến Rin rung lên từng cơn. Một tay anh khống chế đôi bàn tay của cô, một tay cứ thế cởi bỏ những thứ vướng bận trên cơ thể cô.

- Minh Trí, anh dừng lại đi, tôi cầu xin anh. - Hai dòng nước mắt Rin rơi xuống.

Men say đã khống chế anh, anh điên cuồng lao vào cuộc vui không quan tâm đến nỗi đau thể xác và tinh thần mà Rin phải chịu đựng. Anh như một con sói đang ăn một con thỏ nhỏ yếu ớt không một chút sức lực mà chống lại.

- Nhị tiểu thư, cô nói xem không phải là cô cũng đang rất phấn khích sao. - Minh Trí dùng bàn tay xoa trên bầu sữa, đôi môi không ngừng phá phách trên nụ hồng.

Rin cảm thấy cơ thể bỗng chốc nóng lên, cả người uốn éo trước bàn tay ma quái của Minh Trí. Miệng khẽ phát ra âm thanh nhỏ. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ khi bị anh phát hiện liền chữa thẹn.

- Minh Trí, anh mau cút đi. Nếu anh còn tiếp tục tôi sẽ hận anh.

- Lần trước không phải cầu xin tôi sao? Triền miên cả đêm trên xe cũng đã quá hiểu cơ thể nhau rồi, tôi không tin tôi không thể làm cô hưởng thụ. - Anh cười khinh khi cô.

Không đợi Rin đáp, Minh Trí loại bỏ hoàn toàn những vật vướng chân trên người anh, lao vào nơi kín đáo nhất của cô không nhẹ nhàng.

- Á, Minh Trí, dừng lại tôi đau, á rất đau, anh mau dừng lại cho tôi. - Nước mắt trên má cô rơi không xiết.

Minh Trí nhìn thấy dòng nước mắt trên đôi má đã ước của cô, nhẹ nhàng mà hôn xuống đôi bờ má của Rin, hạ thân cũng nhẹ nhàng mà ra vào.

- Nhị tiểu thư, mùi vị trên cơ thể cô quả thật không tệ. Giữ cô làm nhân tình thật không hối hận.

Rin nhìn Minh Trí, dòng nước mắt lại tiếp tục tuông ra, anh ta chỉ xem cô như một cô tình nhân bên cạnh không danh phận.

Hạ thân Rin không còn cảm giác đau đớn như trước mà thay vào đó là một cảm giác khó tả khiến khoe miệng cô không kiềm được mà khẽ kêu ra tiếng. Minh Trí nhìn biểu hiện từ Rin liền cười nhếch miệng tăng dần tốc độ dưới hạ thân.

- Xem ra cô cũng rất biết hưởng thụ.

- Tôi... tôi không có.

Hai người triền miên suốt vài giờ cho đến khi Rin mệt lã đã ngủ từ khi nào, Minh Trí lặng lẽ nằm ôm cô vào trong lòng mà nhắm mắt.

Đêm, cô tỉnh dậy thì toàn thân mệt rũ rời, ở trong căn phòng rộng lớn chỉ còn một mình cô nằm đó. Cô từ từ lê bước vào phòng tắm, cô muốn rửa trôi tất cả nỗi đau mà mình phải gánh chịu.

Sau khi tắm xong, cô mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, in hình pikachu đi xuống phía nhà bếp tìm gì đó ăn. Từ lúc về đã bị anh ta ôm lên giường mà làm càng, mệt rũ rời liền ngủ đến bây giờ trong bụng vẫn chưa ăn gì. Cô khẽ mở cửa phòng thì thấy một cô người làm đứng trước cửa.

- Nhị tiểu thư, cậu chủ bảo nếu cô thức dậy thì mời cô xuống ăn tối. - Cô gái nói

- Anh ta đang ở dưới sao? - Cô thật không biết đối diện với hắn như thế nào khi vừa xảy ra chuyện vừa rồi

- Thưa tiểu thư, cậu chủ đang ngồi trong phòng làm việc.

- Vậy à, được rồi tôi sẽ xuống.

Cô nhanh chóng hoàn thành bữa ăn hoành tráng mà anh ta đã chuẩn bị ỳnh. Xem ra hắn ta muốn vỗ béo cô để tiếp tục làm càng sao.

- Tiểu thư, cậu chủ nói nếu cô dùng bữa xong thì lên lầu gặp cậu chủ.- Cô người làm lúc này nói.

- Tôi buồn ngủ rồi, nói với anh ta tôi muốn đi ngủ. - Cô tìm cách từ chối

- Cậu chủ có nói, nếu cô đòi đi ngủ thì cậu chủ sẽ tới gặp cô tại phòng ngủ. - Cô người làm khẽ cười.

Cô tức giận lên lầu, mở cửa phòng làm việc anh ta thì thấy anh ta đang ngồi nhìn vào màn hình trên máy tính với ánh mắt khó hiểu. Cô khẽ gõ cửa, Minh Trí nhìn Rin rồi đưa tay tắt màn hình phía trước.

- Anh tìm tôi. -Cô lạnh lùng hỏi

- Cô đã dùng bữa tối chưa.

- Tôi đã ăn rồi.

- Chuyện khi chiều, xin lỗi do tôi say.

Rin tự thấy nhói trong tim, cảm xúc dâng lên liền không biết phải nói gì. Cô cúi thấp đầu trả lời: Không sao cả, tôi chỉ là tình nhân của anh.

Nói rồi cô lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Minh Trí nhìn theo bóng dáng Rin trong lòng chợt cảm giác khó hiểu, anh thở dài rút điện thoại gọi: Điều tra cho tôi nơi ở hiện tại của Phan Minh Thư.

27. Chương 27: Đã Tìm Được Pi

Rin bước ra khỏi cửa phòng làm việc của anh, hai dòng nước mắt trên mi lặng lẽ rơi xuống. Cô dùng tay tự lau khô chúng, lặng lẽ bỏ về phòng ngủ.

Buổi sáng, khi cô thức giấc thì trời đã gần trưa. Cả đêm hôm qua cô trần trọc suy nghĩ mông lung nhiều việc, trái tim cô cứ thế mà loạn nhịp khi nghĩ đến Minh Trí, cô đau đớn khi biết mình đã trót yêu một người không nên yêu, nước mắt khẽ tuông rơi cô mệt mỏi vào giấc ngủ. Cô làm vsen xong, liền đi ra ngoài mở cửa phòng lại thấy cô người làm mọi hôm.

- Thưa tiểu thư, cậu chủ dặn khi cô thức giấc thì mời cô xuống ăn sáng. - Cô gái cúi đầu nói

- Anh ta bắt cô phải đứng ngoài đây đợi tôi sao? - Rin ngạc nhiên

- Vâng ạ, cậu chủ bảo đợi đến khi cô tỉnh thì mời cô xuống.- Cô gái nhỏ nhẹ đáp

- Anh ta đâu rồi? - Giọng nói Rin tức giận

- Cậu chủ đã đi làm vào sáng sớm thưa tiểu thư.

- Được rồi, lần sau mặc kệ những gì anh ta nói, cô không cần đứng ở đây đợi tôi nữa. Tôi thực sự không quen khi làm phiền cô như vậy. - Cô vừa đi xuống dưới nhà vừa nói

Cô dùng bữa sáng thì Trần Hậu đi lại phía cô chào hỏi.

- Nhị tiểu thư, tối qua cô ngủ ngon không ạ.

- Hơi lạ chỗ nên tôi khó ngủ một chút. Anh đã ăn sáng chưa cùng ngồi ăn với tôi. - Cô cười mời Trần Hậu.

- Tiểu thư tự nhiên dùng, tôi ra ngoài đợi cô. - Trần Hậu cười rồi định quay đi

- Hôm nay tôi không có tiết học, không cần phải ra ngoài. - Cô nói theo phía Trần Hậu ra ngoài.

- Thiếu gia căn dặn đưa cô đến một nơi. - Trần Hậu quay đầu lại nói

- Là nơi nào? - Cô tò mò

- Thiếu gia nói cô đến nơi sẽ biết, không được phép cho cô biết trước. - Trần Hậu hơi cười

- Nói với anh ta, nếu anh ta không nói tôi sẽ không đi. - Cô tức giận đáp

- Nhị tiểu thư, quả thật Minh Trí thiếu gia rất hiểu cô. Cậu ấy đã căn dặn nếu cô không chịu đi thì tôi phải trối cô lại mang đến. Tôi thật không muốn phải trối cô mang đi, nên mong cô... - Trần Hậu không nói thêm, về mặt hơi cười.

- Cái gì, cái tên Minh Trí này... đi thì đi tôi mà sợ anh sao? - Cô nói vì sợ bị trối đi.

Trần Hậu chở cô đến một khu nhà trọ cũ, xem ra nó còn cũ kĩ hơn căn phòng mà trước đây cô từng sống. Vì cô từng sống vài năm ở những nơi như vậy nên cô không tỏ ra lạ lẫm. Nhưng đối với Trần Hậu anh ta có vẻ không thích nơi này.

- Trần Hậu, anh là chở tôi đến nơi này sao? - Cô ngạc nhiên hỏi, không lẽ anh ta chán ghét mình nên thả mình vào khu nhà trọ này (chị Rin mơ à)

- Đúng, nhưng nơi này thật khó cho xe vào. - Trần Hậu tỏ ra lúng túng.

- Anh mau tìm nơi nào đậu xe, nơi này xe lớn không thể vào được đâu.

Trần Hậu cho xe đậu phía ngoài, liền bước xuống mở cửa xe mời Rin xuống, cô nhìn xung quanh liền xoay người hỏi: Anh ta bảo anh mang tôi đến đây ở sao

- Tiểu thư đi theo tôi. - Trần Hậu không trả lời mà đi về phía trước.

Trần Hậu dẫn cô đi hết dãy phòng này sang dãy phòng khác nhưng vẫn chưa đến nơi, cô liền nói: Đây, thiếu gia các người muốn tôi tập thể dục sao, ở đâu mà đi mãi không đến

- Tiểu thư, xin lỗi, có vẻ tôi đã bị lạc. - Trần Hậu cuối đầu lí nhí nói

- Cái gì, thì ra này giờ chúng ta lạc trong này sao? - Cô thắm mệt, giọng nói nặng nề. - Mau đưa tôi xem địa chỉ.

Trần Hậu từ trong điện thoại mở ra số phòng và số nhà. Vì quen thuộc với các kiểu đặt tên phòng nên cô dễ dàng tìm được nơi mà theo địa chỉ trong sdt kia gửi cho Trần Hậu. Trước mặt cô là một căn phòng bé tý, có vẻ rất xuống cấp rồi. Không phải hẳn ta chán ghét cô đến mức bắt cô phải ở căn phòng này. Ngày xưa cô tự nuôi bản thân cũng không ngược đãi mình như vậy. Cô quay sang nhìn Trần Hậu liền âm ỉ nói.

- Anh xem, thiếu gia nhà anh thật biết hành hạ người khác, anh ta muốn tôi ở trong căn phòng này sao?

- Tiểu thư, ý cô là gì? - Trần Hậu ngạc nhiên

- Không phải anh ta muốn anh mang tôi đến đây để ở nơi này sao. Thật biết chọn nơi ở, trước kia phòng trọ của tôi còn đẹp hơn người thừa kế tập đoàn Royal chon. - Cô thật sự âm ỉ nghẹn lời.

- Tiểu thư, có vẻ cô hiểu lầm rồi.

Rin chưa kịp hỏi thì từ phía ngoài, một đám người mặt mày dữ tợn xông vào phía họ đang đứng quất tháo.

- Có phải nó ở phòng này không, hôm nay không đòi được tiền thì phá hết đồ nó cho tao. - Một tên đi đầu tức giận hét.

- Cô gái này đứng trước cửa đây có phải quen với chủ nhà này sao? - Một tên phía sau nhìn cô đang đứng trước cửa phòng liền hỏi

- Không, tôi không biết người các anh cần tìm. - Cô hoảng sợ nói.

- Không quen biết thì mau rút cho tao làm việc. - Sau đó liền hất người Rin sang một bên.

Trần Hậu nhanh tay đi đến đỡ lấy cả người cô nên cô không phải tiếp đất. Trần Hậu ôm cô sang một bên đứng, không muốn phiền phức với lũ du côn.

Cửa phòng bị những tên đó đập gọi cửa nhưng không thấy ai mở cửa, bọn chúng tức giận liền dùng sức đập cửa xong vào. Rin hoảng sợ liền nói: Không biết người trong ấy gây thù oán gì với chúng, nhìn bọn chúng thật hung dữ.

- Tiểu thư, những việc không liên quan đến mình cô không nên bận tâm tránh xảy mâu thuẫn không đáng có. - Trần Hậu nhìn về phía đông người nói.

Từ bên trong phòng có tiếng thét của một người con gái, Rin mở tròn mắt khi nghe tiếng thét ấy, nghe rất quen thuộc làm lòng Rin càng thêm hoảng sợ. Cô liền chạy đến bên cửa nhìn cho rõ mặt cô gái trong phòng những đã bị những gã kia bao vây lấy. Trần Hậu thấy cô chạy đi liền chạy theo gọi

- Tiểu thư, không nên vào đó chuyện này chúng ta không nên chen vào.

- Trần Hậu, tiếng thét đó, tiếng thét đó rất giống bạn tôi, mau mau cứu lấy cậu ấy. - Cô quả quyết, không thể nào sai được, cô làm sao mà quên được giọng nói của Pi.

Trần Hậu nhìn Rin có vẻ khó tin nhưng cũng bước vào phòng lên tiếng.

- Các vị đại ca, chẳng hay cô gái này làm gì mà khiến các vị tức giận. - Trần Hậu nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Nó nợ tiền tui tao, mày là thằng nào mà dám xen vào. - Tên đại ca lên tiếng.

Tên đại ca đi về phía Trần Hậu, liền hở ra một khe hở xung quanh người ngồi chính giữa sợ hãi. Rin nhìn vào thì thấy chính là Pi của cô đang ngồi đó, ánh mắt sợ hãi cùng nước mắt. Cô đau khổ liền chạy vào ôm lấy Pi.

- Pi, là cậu phải không? Nói ình biết chuyện gì đã xảy ra? - Rin không khỏi đau lòng mà khoé mi rơi lệ

Pi nhìn Rin rồi ôm Rin không nói lời nào mà khóc nức nở.

- Tụi mày khóc đủ chưa, con kia mau đưa số tiền trên tay đây. Bao nhiêu đó vẫn còn thiếu những gì mày nợ chúng tao. - Một tên trong đám nói.

- Rin, cứu mình, đừng để bọn họ lấy đi số tiền này. - Pi hoảng sợ ôm chặt số tiền trong người.

Rin nhìn Pi rồi quay sang bọn họ nói: - Cô ấy nợ các người bao nhiêu tiền?

- Một trăm triệu, phải trả trong ngày hôm nay, nếu không thì nó sẽ phải đi với tụi tao để làm gái mà trả nợ. - Tên đó trả lời.

Một trăm triệu, cô làm sao có một số tiền lớn như vậy mà trả đây. Mặc dù là nhị tiểu thư Trịnh gia nhưng mọi chi phí đều có người chi trả sẵn, tiền trong tài khoản chắc có lẽ Trịnh gia cũng phong toả vì cô bỏ đi rồi. Cô thật không biết phải làm sao. Cô quay sang Pi nói: Pi, không có gì phải lo cả, mình không phải đã là con nhà giàu rồi sao, mình sẽ trả món nợ này cho cậu. Không phải lo gì cả, tiền này họ sẽ không thể động tới của cậu.

Cô gọi Trần Hậu ra ngoài bàn bạc.

- Tiểu thư, chuyện này chỉ cần trả tiền cho bọn họ thì bọn họ sẽ không phiền vị tiểu thư kia nữa. - Trần Hậu lên tiếng

- Nhưng... nhưng số tiền lớn vậy tôi không có. - Cô lo lắng

- Hả, cô không có số tiền đó sao? - Trần Hậu ngạc nhiên.

- Có gì mà anh phải ngạc nhiên, từ khi tôi đi Trịnh gia đã phong toả tài khoản của tôi rồi. Con thiếu gia nhà các anh thật keo kiệt, tôi xem phim người ta làm tình nhân giám đốc nhà lầu xe hơi còn tôi một xu cũng không có. - Cô chu mỏ trách móc.

- Sao, tôi đã đối xử tệ với cô sao? - Từ xa, Minh Trí đi tới nghe lời cô nói liền trả lời

Rin giật mình quay đầu lại thì thấy Minh Trí đang từ từ tiến lại, cô ngại ngùng cúi mặt xuống. Đáng ra chỉ nói thế thôi không hề có ý bắt anh ta mua gì ỉnh, nhưng bây giờ cô thật sự cần tiền trả nợ cho Pi nên xoay sang trách móc vậy thôi.

- Sao anh biết mà tới đây? - Cô ngạc nhiên.

- Thật lạ, cô nhờ tôi tìm giúp bạn cô. Tôi tìm được chẳng lẽ lại không biết nơi? - Anh lạnh lùng nhìn về phía cửa phòng. - Xem ra bạn cô gặp rắc rối không nhỏ nhỉ.

- Bạn ấy nợ người ta một trăm triệu. Thật may anh vừa đến, anh có thể cho tôi mượn được không? - Cô loé lên tia hy vọng.

- Tất nhiên là không? - anh thẳng thừng đáp.

- Cái gì, anh là cái đồ ác độc, thấy chết mà không cứu. Anh làm chủ cả cái tập đoàn Royal mà lại keo kiệt với một tình nhân chỉ có một trăm triệu, chuyện này đồn ra ngoài thì sao nhỉ? - Cô hết cách đành uy hiếp.

- Haha, cô đang uy hiếp tôi sao? - Anh cười lạnh nhìn cô

- Anh mau cho tôi mượn 100tr, nếu không tôi tung tin đồn này ra ngoài, xem anh còn mặt mũi. - Cô cười hả hê.

Anh khẽ đưa đôi môi vào tai Rin khẽ nói: Nhị tiểu thư, tôi sẽ cho cô mượn 100tr, nhưng chuyện cô uy hiếp tôi hậu quả là cô sẽ nhận lấy. Nói xong liền bước chân vào căn phòng chật hẹp.

- Mày là ai, tụi mày có chịu trả tiền không? - Tên đại ca nhìn Minh Trí quát lớn.

- Chỉ một trăm triệu mà ức hiếp một cô gái, đúng là những kẻ tầm thường. - Anh lạnh lùng nhìn Pi nói.

- Mày là thằng nào mà dám hống hách. - vừa nói hắn ta vừa định đám Minh Trí

Không đợi Minh Trí ra tay, Trần Hậu đã chạy đến tung một cước đập tên đại ca té xuống sàn. Rin tròn mắt nhìn Trần Hậu ngưỡng mộ.

- Trần Hậu, anh biết võ công sao, anh thật giỏi quá đi. Lái xe cũng giỏi, lại giỏi võ công. - Nói rồi quay sang Minh Trí. - Ai như ai đó.

Cô chạy đến bên Pi, liền ôm Pi đang ngồi dưới sàn nhà lên chiếc ghế duy nhất trong căn phòng ngồi.

- Pi, không sao cả, mọi chuyện đã được giải quyết. Pi đừng sợ đã có Rin ở đây. - Cô ôm pi đang run sợ vào lòng.

- Các người mau đưa hần ta đi, bảo với chủ nhân các người trong hôm nay sẽ có người chuyển đúng 100tr vào tk hần ta. Từ nay không được làm phiền Pi tiểu thư. - Trần Hậu lớn tiếng quát đám du côn.

Đám du côn thấy đại ca bị một cước mà té xuống sàn nằm bất động liền tỏ ra vẻ sợ hãi, nghe Trần Hậu nói liền ôm tên đại ca bỏ đi hết.

- Mọi thứ đã xong, bạn cũng đã tìm được. Còn chuyện của chúng ta, tôi sẽ tính sau. - Minh Trí nhìn Rin nói đầy ẩn ý.

- Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp. Tôi còn có một việc xin phép anh. - Rin cảm thấy rất biết ơn anh ta.

- Chuyện gì? - Anh lạnh lùng hỏi

- Tối nay tôi muốn ở lại cùng Pi. - Cô vẫn ôm Pi mà nói.

- Không được, nơi này rất mất an ninh. Nếu cô muốn trò chuyện cùng bạn cô, có thể mời cô ta về biệt thự.

- Anh đã có điều tra qua Pi nên biết đây là bạn tốt của Rin.

- Tôi có thể mời cô ấy về đó sao. Minh Trí, đôi lúc anh thật tốt tôi nhìn không ra. - Cô trêu chọc.

Minh Trí không trả lời chỉ quay đầu đi ra hướng để xe của anh, trên môi hiện lên một nụ cười hiểm có.

28. Chương 28: Mình Và Anh Ta Mãi Mãi Không Thể Có Tình Yêu

Trần Hậu đưa Rin và Pi về biệt thự Trần gia, cô muốn Pi thật sự bình tĩnh nên trên quảng đường về biệt thự cô chỉ nắm chặt tay Pi không hỏi gì, cô muốn Pi biết dù có chuyện gì cô vẫn sẽ mãi mãi ở bên cạnh Pi như những lần Pi luôn ở bên cạnh cô khi cô vấp ngã. Pi quay sang nhìn Rin rồi hỏi:

- Rin, câu không về Trịnh gia, sao lại về Trần gia?

- À, mình vừa chuyển đến Trần gia sống - Rin không biết giải thích như thế nào.

- Vì sao cậu lại đến Trần gia, không phải cậu và Ken sắp cưới sao? - Pi ngạc nhiên.

- Mình và Ken đã huỷ bỏ đính ước rồi, mình không yêu anh ấy? - Rin cười buồn đáp

- Cậu và Trần Minh Trí có quan hệ gì, sao lại đến nhà anh ta ở? - Pi thắc mắc.

- Quan hệ gì sao, mình cũng không biết đó gọi là quan hệ gì. Chỉ là mình cảm thấy muốn trốn khỏi Trịnh gia, mình không muốn họ lại ép gả mình nữa.

- Ken để cậu đi theo anh ta sao?

- Mình quyết định thì Ken đâu thể làm gì. Bạn nói đúng, Ken là người tốt nhưng mình không hề có tình cảm gì với anh ấy.

- Cậu yêu Trần Minh Trí sao? - Pi đoán..

- Chuyện đó không quan trọng, mình và anh ta mãi mãi không thể có tình yêu. - Rin lạnh lẽ trả lời mà trái tim nhói. - Pi, hãy nói mình biết cậu đã xảy ra chuyện gì?

Pi không trả lời, ánh mắt ái ngại nhìn Trần Hậu đang lái xe phía trước, Rin hiểu ý liền gật đầu nói: Được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện này sau. Cậu xem tại sao thân hình có vẻ mập lên nhưng gương mặt cậu lại xanh như vậy. Có phải cậu bị ốm không.

- Mình không sao cả? Chỉ hơi mệt thôi. - Pi cười buồn trả lời cô.

Xe chạy vào biệt thự Trần gia, cô và Pi bước vào nhà. Cô nói với người làm trong nhà chuẩn bị bữa trưa rồi đỡ Pi lên phòng ngủ.

- Pi, không còn ai nữa, mau nói mình biết chuyện gì đã xảy ra. - Rin vừa đóng cửa đã quay lại hỏi Pi.

- Rin, mình thật sự không biết phải nói gì với cậu. - Pi đi về phía chiếc giường ngồi xuống. - Rin, đây là phòng cậu sao?

- Không, mình vừa chuyển đến hôm trước nên chưa sắp xếp được phòng, đây là phòng của Trần Minh Trí.

- Rin không muốn nói mình và anh ta phải ở chung một phòng. - Pi, sao cậu lại nợ bọn họ nhiều tiền như vậy? Gia đình cậu gặp việc gì sao?

- Không, mình bỏ đi ra ngoài sống. Mình đi tìm việc trong một quán ăn nhưng không ngờ lại là một quán trá hình, bọn chúng ép mình phục vụ một lão già. Khi chúng nhốt mình vào một phòng với lão ta, mình đã ra tay đánh lão ấy. Lão ấy tức giận bỏ đi, mình lợi dụng lúc bọn chúng không để ý thì trốn đi, sau đó bọn chúng nói lão ta mang người đến đập phá tìm mình. Họ nói thiệt hại của quán hết 100tr và bắt mình phải trả. - Pi kể lại mà con run sợ.

-Pi, cậu thật khổ. Không sao nữa rồi, đừng sợ nữa từ bây giờ đã có mình bên cạnh. - Cô nắm chặt tay Pi an ủi.

- Rin, cảm ơn cậu, nếu không có cậu đến kịp thì mình bây giờ cũng không dám nghĩ là sẽ ra sao. Sao cậu biết được mình ở đó?

- Mình nhờ Minh Trí tìm cậu, không ngờ anh ta lại tìm cậu nhanh như vậy. Trước kia mình đã nhiều lần tìm nhưng đều không thể tìm ra. Pi, cậu hãy đến đây sống với mình, mình sẽ xin anh ta cho cậu ở đây đến khi nào cậu muốn.

- Không, mình sẽ rời đi Rin à. Mình không muốn làm phiền cậu, tiền cậu trả giúp mình mình nhất định sẽ kiếm trả lại cậu.

- Không cần, mình chỉ cần cậu bình yên thôi. Được rồi, hôm nay tạm thời cậu cứ nghỉ ngơi ở đây.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, cô liền đi ra ngoài.

- Thư tiểu thư, cơm trưa đã chuẩn bị xong, mời hai vị xuống dùng cho nóng ạ. - Cô người làm nói.

- Vâng, chúng tôi biết rồi cô cứ xuống trước chúng tôi sẽ xuống sau.- Rin nhỏ nhẹ đáp

- Dạ thưa tiểu thư.

Sau khi đợi Pi tắm xong, cô liền mang một bộ quần áo của mình đến để Pi thay trang phục. Cả hai cùng đi về phía phòng ăn cùng bàn cơm đầy ắp các thức ăn ngon, cô liền hỏi.

- Những món này là gọi ở Ciz về sao?

- Vâng thưa tiểu thư, cậu chủ đã dặn dò là tiếp đãi khách của tiểu thư chu đáo nên đã đặt những món ngon nhất tại Ciz mang về. - Một người phụ nữ đứng tuổi lên tiếng.

Cô không hỏi tiếp, thì ra anh ta cũng rất tốt dù gia đình Pi không phải là nhà quyền quý nhưng vẫn đối xử thật tốt, chứng tỏ anh ta không hề khinh khi những kẻ nghèo khó. Trong lòng cô bỗng có một chút vui vẻ.

- Pi, cậu mau ngồi xuống ăn đi. Anh ta có lòng như vậy thì sao chúng ta từ chối được. - Rin tươi cười kéo tay Pi đi về phía bàn ăn phía trước.

- Rin, mình không được khỏe, nhìn những món này liền cảm thấy không muốn nuốt trôi. - Pi xanh mặt khi thấy những món ăn dầu mỡ trên bàn ăn.

- Cậu không khỏe sao, có cần mình đưa cậu đi bệnh viện nhé. - Rin lo lắng.

- Không sao, mình chỉ thấy hơi mệt, có lẽ do lúc này quá hoảng sợ.

- Nhưng cậu cũng phải ăn cái gì đó chứ. - Nói rồi cô gấp một ít cá trên bàn cho vào chén của Pi. - Cậu ăn món này nè, mình đã từng ăn qua đó, rất là ngon.

Pi nhìn thấy cá thì một trận buồn nôn liền đưa lên tới cổ họng, cô vội chạy đến nhà vệ sinh mà nôn khan. Rin lo lắng đứng phía ngoài liên hồi

- Pi, cậu không sao chứ, có cần đi khám bác sĩ không?

Không nhận được tiếng trả lời, chỉ nghe tiếng nôn từ phía bên trong mà lòng Rin như lửa đốt. Rin nói với người phụ nữ đang đứng kế bên.

- Cô à, mau gọi Trần Hậu giúp cháu, cháu cần đưa bạn ấy đi khám bác sĩ. - Rin lo lắng

- Tiểu thư, bạn tiểu thư đang có thai biểu hiện nôn do ngửi mùi thức ăn là rất bình thường, cô không nên lo lắng. - Người phụ nữ đáp.

Cô lặng người nhìn người đó liền nói: Cô nói bậy gì vậy, bạn cháu làm sao có thai được chứ.

- Tiểu thư không để ý sao, đáng người cô ấy bé nhỏ nhưng vụng thì có vẻ hơi nhô lên rồi. Cùng với biểu hiện ngửi mùi thức ăn liền nôn khan không phải mang thai là gì. Nhà Trần gia có bác sĩ riêng, tôi sẽ gọi ông ấy cho cô chắc chắn.- Cô ta quả quyết.

- Có cả bác sĩ riêng sao, được cô mau gọi giúp cháu. - Rin hoang mang vì lời người này nói.

Pi sau khi nôn một trận, bước ra khỏi nvs với gương mặt xanh xao. Rin nhìn vào bụng Pi liền thấy đúng như người kia nói, quả thật có to hơn bình thường một chút. Cô chạy lên đỡ Pi ra khỏi nvs ra ngoài phòng khách.

- Pi, cậu sao vậy?

- Dạ này mình có vấn đề một chút, không sao đâu?

- Pi, mình đã gọi bác sĩ đến xem cho cậu. Trông cậu xanh xao quá.

- Không, không cần, mình không cần bác sĩ, mình sẽ không khám.

- Vì sao, cậu có bệnh thì phải khám để uống thuốc chứ. Cậu yên tâm, bác sĩ của Trần gia, chúng ta sẽ không phải trả tiền.

- Không phải, tớ thật sự không muốn khám.

- Pi, cậu giấu mình chuyện gì sao?

- Rin, đừng hỏi, mình không thể nói, đừng hỏi mình, hãy để mình đi, mình không muốn ở lại nơi này. - Pi vừa nói nước mắt đã tuông chảy ra ngoài.

- Pi, cậu có xem mình là bạn thân của cậu không, tại sao cậu lại giấu mình, dù cậu như thế nào mình cũng mãi mãi là bạn của cậu. - Rin bật khóc ôm lấy Pi. - Pi, có phải cậu đã mang thai không?

- Làm sao... sao cậu biết. - Pi ngạc nhiên buông Rin ra tròn mắt hỏi.

- Biểu hiện của cậu nói lên điều đó. Pi, là của ai, mình sẽ bắt hắn chịu trách nhiệm với cậu. - Rin tức giận.

- Rin, của ai không quan trọng, nó là con mình điều đó mới quan trọng. Mình tự nguyện nên phải tự chịu, cậu không cần phải tức giận, là mình tự nguyện mà. - Hai dòng nước mắt Pi chảy xuống, nhưng miệng vẫn hé cười.

- Pi đáng thương của mình, từ nay trở đi mình sẽ không bao giờ để cậu phải chịu khổ nữa. Mình sẽ bảo Minh Trí cho cậu ở đây với mình, nếu anh ta không chịu mình sẽ cùng cậu đi. Dù cậu ở nơi nào mình cũng sẽ ở bên cạnh cậu. - Cô cứng găng nói

- Rin, cậu thật tốt với mình nhưng mình không thể nhận, nơi này không phù hợp với mình. - Pi ái ngại vì nơi này quá sang trọng.

- Pi mình nói cho cậu biết, cậu phải ở đây cùng mình. Cậu dù có trốn đi đâu thì mình cũng sẽ tìm cậu mà trối chân cậu về. - Cô bá đạo lên tiếng.

Pi không biết làm cách nào từ chối đành nhận lời ở lại với Rin, nhưng chưa chắc là Minh Trí cho cô ở lại. Lúc ấy cô sẽ có lí do mà ra đi, những người giàu có thường không thích những kẻ nghèo hèn như cô, Ken là một nhân chứng sống.

Sau khi bác sĩ đến khám và dặn dò Pi phải dưỡng thai và ăn uống như thế nào thì cho Pi một ít thuốc bổ, cô và Pi nằm trên giường cùng nhau kể về những kỉ niệm ngày xưa rồi cô kể cho Pi nghe những chuyện xảy ra gần đây. Pi liền hỏi:

- Cậu đã yêu Minh Trí rồi phải không Rin.
- Mình không biết, nhưng mình đã nói, mình và anh ấy không thể có tình yêu. - Rin cười buồn.
- Tại sao không thể, hai người rất đẹp đôi mà. - Pi thả tay đang nắm bàn tay Rin ra,, quay người sang phía Rin.
- Không nói chuyện của mình nữa, còn cậu, cậu yêu cha đứa bé này phải không? - Rin nhẹ nhàng hỏi
- Ủ, mình rất yêu anh ấy, nhưng tiếc là anh ấy không yêu mình. Mình mang thai đứa bé này, anh ấy cũng không biết nhưng mình nghĩ anh ấy biết thì có lẽ cũng ép mình bỏ đi. - Pi chua xót
- Không sao cả, đứa bé của cậu cũng sẽ là con mình, nó sẽ được tình thương từ hai chúng ta. - Rin cười rồi áp tay vào bụng Pi
- Nếu nó thương cậu hơn thì sẽ chết với tớ, haha. - Pi hù dọa
- Tội nghiệp con tôi, chưa gì đã bị cậu hù dọa không dám ra nữa rồi. À, đứa trẻ này được mấy tháng rồi.- Rin nhẹ nhàng xoa xoa như muốn xoa đầu một đứa trẻ thật
- Hơn hai tháng rồi, đứa trẻ này được sinh ra là nhờ có cậu Rin à. - Pi nắm lấy tay Rin, hai dòng nước mắt lại tuông ra
- Đó là con của mình, mình cần phải bảo vệ nó. Thôi cậu mau ngủ đi cho con của mình ngủ nữa. - Rin cũng nắm chặt tay Pi, nhẹ nhàng nói
- Được rồi, thì ra cậu đối xử tốt với mình chỉ vì đứa trẻ này, huhu. - Pi cười nhưng tỏ ra vẻ đau khổ.

Cả hai cùng ôm nhau ngủ trên giường đến chiều tối.

Minh Trí ngồi trong công ty thì Ngọc Diệp từ bên ngoài gõ cửa phòng giám đốc. Minh Trí liền nói: Vào đi

- Giám đốc, anh gọi tôi.
- Cô tìm cho tôi một căn biệt thự có vị trí tốt một chút, không quan tâm giá cả. - Anh vẫn không nhìn Ngọc Diệp, hai mắt dính vào màn hình.
- Vâng, giám đốc muốn chuyển nhà sao? - Cô tò mò
- Từ khi nào cô lại muốn biết chuyện riêng của tôi như vậy. - Minh Trí ngược mắt lên lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp.
- Tôi, tôi xin lỗi, tôi sẽ tìm anh và báo cáo cho giám đốc. - Ngọc Diệp cúi đầu nói. - Tôi xin phép ra ngoài tiếp tục làm việc.

Ngọc Diệp vừa bước ra khỏi cửa, Minh Trí khẽ nhắm mắt nghĩ ngợi lưng dựa vào ghế phía sau. Chợt hình ảnh của Rin hiện ra trong đầu, nụ cười cùng nước mắt của cô cứ thế mà xuất hiện rồi đi sâu vào tâm trí của anh từ khi nào. Anh mở mắt, lắc đầu tỉnh táo rồi tiếp tục làm việc nhưng không thể nào đánh tan hình ảnh cô ra khỏi đầu, khi đang tìm tài liệu anh bấm nhầm vào một file khác, chính là kết quả điều tra về Rin. Khoé mắt anh bỗng nhăn lên khi đọc một dòng chữ trên màn hình: Vào sinh nhật lần thứ 21, cô con gái thứ hai sẽ bị Trịnh Đạt thủ tiêu để Trịnh gia tồn tại. Anh cười nữa miệng khẽ nói: Nhị tiểu thư, tôi đã hứa sẽ chăm sóc cô. Tất nhiên sẽ không ai được phép làm hại cô.

Minh Trí cầm điện thoại gọi cho Trần Hậu.

- Thưa thiếu gia. - Trần Hậu trả lời

- Cô ta đang làm gì? - Anh lạnh lùng hỏi.
- Nhị tiểu thư cùng bạn cô ấy đang ngủ trên phòng thừa thiếu gia.
- Những ngày sau này, anh phải bám sát cô ta không cho phép ai đến gần. - Anh ra lệnh. - Nếu cần thì gọi thêm người, nhất định không để cô ta có một tổn thương nào.
- Thiếu gia yên tâm, tôi sẽ luôn theo sát tiểu thư.
- Tốt, ngày đó gần đến rồi lão ta chắc chắn sẽ hành động. Cậu nên cẩn thận không đc chủ quan.
- Vâng!

Minh Trí cúp máy, Trần Hậu lặng lẽ nhìn lên căn phòng phía trên lầu tâm trạng lộn xộn nhiều cảm xúc. Đôi mắt sâu thẳm trên gương mặt trải đời liềm cười buồn miệng nhấp môi: Nhị tiểu thư, xem ra cô là dành cho thiếu gia rồi. Nếu cô là một người bình thường thì thật tốt.

.....

Lí lịch của Trần Hậu:

tuổi: 27

Chức vụ: tài xế riêng của Minh Trí

Giỏi võ công và tài bắn súng trình độ cao.

Thân phận: con trai của một trùm xã hội đen bị đàn em thủ tiêu, được Minh Trí cứu về sau và che giấu thân phận thay đổi tên họ của anh. Sau đó để anh làm tài xế riêng của mình để tránh bọn đàn em ngày trước thủ tiêu.

Đối với Minh Trí xem như người sinh ra mình lần thứ hai, sẵn sàng chấp nhận bất cứ công việc nào Minh Trí bàn giao dù hy sinh cả tính mạng.

29. Chương 29: Làm Cơm Cho Pi, Không Phải Cho Anh

Nhớ lại quá khứ chỉ làm ta thêm buồn

Nhắc lại kỉ niệm chỉ làm lòng thêm đau

Thôi thì quên mau.

Chiều muộn, Rin choàng tỉnh giấc trong khi Pi vẫn đang ngủ say với vẻ mặt rất mệt mỏi và xanh xao làm Rin càng thêm đau lòng cho cô bạn thân của mình. Khẽ xuống giường không để Pi tỉnh giấc, cô ra khỏi phòng hướng về phía bếp của căn biệt thự. Cô muốn sẽ nấu cho Pi một ít thức ăn không có hoặc thật ít dầu mỡ như theo lời bác sĩ sẽ giảm đi cơn nôn của Pi.

- Tiểu thư, cô cần gì cứ nói bọn tôi làm. - Một người làm trong nhà nói.
- À, tôi muốn nấu bữa tối. - Rin vừa mở tủ lạnh ra tìm đồ ăn vừa nói. - Trần gia các người tại sao trong tủ lạnh không có thứ gì để ăn.
- Tiểu thư, cậu chủ rất ít khi dùng cơm ở nhà nên mỗi khi cậu ấy muốn ăn đều được đầu bếp tại Ciz đến nấu hoặc đặt tại nhà hàng mang đến. - Cô người làm giải thích.
- Được rồi, tôi sẽ đi siêu thị mua một ít đồ tươi.
- Tiểu thư cần mua gì, cứ sai bảo tôi sẽ đi mua giúp người.
- À, không cần đâu tôi sẽ tự đi.

Rin đi về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng mở cửa thấy Pi vẫn còn ngủ, cô vội mặc thêm một chiếc áo khoác để ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa chính, Trần Hậu liền bên ngoài mà đi tới.

- Nhị tiểu thư, cô muốn đi đâu tôi sẽ đưa cô đi. - Trần Hậu vừa đi tới liền nói

- Tôi chỉ muốn đi siêu thị mua một chút đồ ăn thôi, không cần anh phải đưa tôi đi. - Cô cười cười từ chối.
- Những công việc này, cô có thể sai người làm trong nhà không cần tự mình phải đi. - Trần Hậu không muốn cô ra khỏi nhà khi không cần thiết.
- Nhưng tôi muốn tự làm bữa tối nên tôi phải tự chọn thực phẩm cần thiết. - Rin tỏ ra không vui.
- Nếu tiểu thư muốn đi, tôi nhất định phải đi cùng. - Trần Hậu nghiêm mặt quả quyết.
- Nói với thiếu gia các người, tôi không trốn đâu mà cứ phải theo canh chừng, hừ, đi thôi. - Cô tức giận, anh ta lại sợ cô trốn mà sai Trần Hậu bám theo sao.

Cô tức giận bỏ lên xe, đóng mạnh cửa chiếc xe màu đen nghe ầm một tiếng. Trần Hậu buồn cười cũng đi về phía tài xế mà chờ cô đến siêu thị gần nhất. Đến nơi, cô muốn Trần Hậu ở lại xe đợi mình nhưng Trần Hậu muốn đi theo xách đồ giúp nên Rin cảm thấy rất không vui mà giận dỗi đi vòng vòng các khu trong siêu thị.

- Tiểu thư, cô cần tìm gì tôi sẽ tìm giúp cô đi nhiều sẽ mệt.- Trần Hậu thấy Rin đã đi ngang qua nơi này hơn 5 lần mà vẫn không mua thứ gì.

- Không có gì, chúng ta về thôi tôi mua xong hết mọi thứ rồi. - Cô vừa bước ra nơi tính tiền vừa nói nhưng chợt dừng chân nhìn thẳng phía trước,

Phía trước Rin là một dáng người quen thuộc, đó chính là một người giống y hệt cô từ dáng vóc cho đến gương mặt, chỉ là tóc cô màu đen còn người đó tóc đã nhuộm vàng. Cô gái phía trước cũng nhìn cô, sau đó cười khinh bỉ nói:

- Đây không phải là nhị tiểu thư Trịnh gia, cự tuyệt chồng chưa cưới để đến sống với người tình sao.

Mọi ánh mắt của mọi người chưa hết kinh ngạc vì hai cô gái giống nhau như đúc, sau đó mang ánh mắt dò xét nhìn Rin. Rin vừa nghe xong, đang tức giận chuyện Trần Hậu cứ dò xét đi theo, sau đó bị người chị gái của mình nói vậy liền tức đến phát khóc. Cô uất hận trả lời.

- Chị đừng nói bậy, tôi không có như vậy.

- Còn nói không có, chính mày đã dụ dỗ chồng sắp cưới của tao. - Thiên Kim thét lên.

Mọi ánh mắt từ dò xét trên người Rin liền sau đó đổi thành ánh mắt khinh bỉ. Cô không biết phải làm thế nào, đứng im như tượng nước mắt chợt trào ra. Cô như mất hết sức lực:

- Tại sao chị lại ghét em như vậy, em đã làm gì sai chứ. Tại sao Trịnh gia các người luôn ép tôi,

Trần Hậu thấy giọt lệ rơi trên khoé mắt Rin, liền đi tới đỡ cả cơ thể yếu đuối phía trước, sau đó quay sang nhìn Thiên Kim nói: Thiên Kim tiểu thư, nên cẩn trọng lời nói việc này đến tai Trần thiếu gia thật sự không hay cho lắm.

Thiên Kim nghe đến Trần Minh Trí liền như rùa rụt cổ, nhưng trong thâm tâm không cam chịu liền chanh chua nói: Loại người như mày, trước sau gì cũng bị Minh Trí chán ghét, cứ đợi đó. - Nói xong liền bỏ đi.

Rin đứng đó, như một pho tượng, sau đó cười lạnh khê nói như chỉ một mình cô nghe được: Tôi còn mong anh ta chán ghét tôi càng sớm càng tốt

Trần Hậu dìu Rin ra xe, sau đó đi vào tính tiền những thứ cô đã mua. Cô cầm những thứ này trên tay, lòng chợt trùng xuống đáng lý ra tâm trạng thật tốt để nấu cho Pi những món bổ dưỡng này chỉ tại cô ta tâm trạng cô bây giờ thật tệ. Nhưng những lời cô ta nói thật sự không hề vu oan cho cô, lòng cô như đau cắt đúng là cô và anh ta mãi mãi không thể yêu nhau. Tình yêu này có lẽ phải giấu vao tìm đến một ngày anh ta chán ghét đá cô đi. Cô tin chắc mình sẽ mau quên anh, quên đi tất cả kí ức về một người đàn ông bá đạo lạnh lùng.

- Hôm nay tiểu thư muốn nấu bữa tối cho thiếu gia sao? - Cô đang suy nghĩ thì Trần Hậu khê hỏi.

- Tất nhiên là không, tôi muốn nấu một chút đồ bổ cho bạn tôi. - Cô thẳng thừng trả lời.

- Vị tiểu thư ấy chắc không thể quay lại khu nhà cũ rồi, có thể bọn côn đồ lại đến gây sự. - Trần Hậu vừa rẽ sang đường vừa nói.

- Vì sao, không phải chúng ta đã trả hết tiền cho bọn chúng rồi sao? - Cô lo lắng

- Thật ra thì thiếu gia cho người điều tra về món nợ ấy, sau đó biết rằng chủ quán kia chỉ muốn bạn cô tiếp khách nên mới bịa ra để ép cô ấy. Món nợ ấy không tồn tại. - Trần Hậu kể lại.

- Hừ, bây giờ tôi biết vì sao Trần gia thật sự giàu có rồi. - Cô khê hừ lạnh.

- Vâng khoảng năm năm gần đây, Royal vươn lên mạnh mẽ là nhờ tài phán đoán và công sức của thiếu gia. Tôi thật sự rất ngưỡng mộ.

Cô không nói gì, trong lòng thầm ngưỡng mộ anh nhưng không nói ra bên ngoài vẫn tỏ thái độ dửng dưng. Xe vào bên trong Trần gia, Trần Hậu liền mở cửa xe mới Rin xuống thì thấy Pi vừa đi ra ngoài.

- Pi, cậu thức dậy rồi sao. Mình vừa đi mua một ít đồ ăn, mình sẽ nấu cho cậu vài món. - Rin thấy Pi liền tươi cười.

- Mình thức dậy không thấy cậu đâu, hỏi vài người thì biết cậu đi ra ngoài liền ra đây đợi cậu. Không có cậu ở đây với mình, mình thật sự thấy lạc lõng khi ở nơi đây. - Pi nắm lấy tay Rin nói.

- Được rồi, mình xin lỗi sau này sẽ không để cậu một mình nữa. Chúng ta vào nhà nào, cậu xem ngày xưa mạnh mẽ sao nay lại rất yếu đuối như vậy.

Pi cười cười cùng Rin đi vào trong, cô liền vào bếp chuẩn bị những món ăn. Tiếng cửa chính mở ra, Minh Trí từ ngoài đi vào trong thấy Rin đang trong bếp mặc một chiếc tạp dề màu hồng liền cảm thấy rung động. Anh ngược mắt nhìn rồi quay đi phía bàn ghế Pi đang ngồi chăm chú gọt một củ cà rốt. Anh khê đi tới ngay lúc Rin quay lại thì giật mình thấy Minh Trí đang chăm chú nhìn Pi.

- Minh Trí, anh về rồi sao? - Rin khê gọi

- Ủ, cô đang làm gì? - Minh Trí đưa mắt sang nhìn Rin.

- Tôi đang chuẩn bị bữa tối, nhưng có lẽ anh nên gọi đồ ăn ở nhà hàng. Có lẽ những đồ ăn tôi nấu không hợp với khẩu vị của anh. Những món này tôi làm cho Pi, không phải cho anh. - Rin tiếp tục với nồi súp.

- Cô không muốn mời tôi ăn sao? - Minh Trí tiếp tục đi tới gần Rin hơn, gương mặt cúi sát xuống mặt cô như không để ý Pi đang ở đây.

- Tôi... tôi... - Rin đỏ mặt, tim đập mạnh, lưỡi cứng đờ không nói được lời nào.

- Trần thiếu gia, chúng tôi nấu rất nhiều, tất nhiên là phải mời anh rồi, đúng không Rin? - Pi nhìn thấy bạn gặp nạn liền lên tiếng.

Minh Trí liền rời khỏi Rin, quay mặt đi về phía trên lầu liền nói: Tôi đợi các món ăn của cô, nhị tiểu thư.

Nhìn thấy vẻ mặt đỏ như gấc của Rin, Pi liền cười ra tiếng nói: Rin, xem ra các cậu không đơn giản.

Rin không tả lời, cứ thế quay sang chuẩn bị cho xong những món ăn.

Minh Trí sau khi tắm xong liền đi tới bàn ăn, trên bàn ăn toàn là những món luộc hoặc hấp không có món nào hấp dẫn mắt nhìn. Thấy thái độ của Minh Trí, Rin tỏ ra không vui.

- Tôi đã nói anh nên gọi thức ăn bên ngoài, những món này anh sẽ không thích. - Cô nói không một chút cảm xúc.

- Tôi sẽ ăn. - Minh Trí nói, sau đó ngồi vào bàn ăn mà từ từ gắp từng đĩa.

Rin và Pi tỏ ra ngạc nhiên, Rin vui mừng trong lòng liền gắp hết thứ này đến thứ khác cho Pi.

- Pi, cậu ăn nhiều vào, ăn nhiều để bé con mau lớn nha. - Cô tươi cười gắp đầy đồ ăn vào chén Pi.

- Rin, cậu xem có bao nhiêu thứ sao mình ăn hết, cậu mau ăn đi. - Pi ngán ngẩm nói.

- Bé con, vị tiểu thư đây đang có tin vui sao. - Minh Trí đang ăn thì ngược mắt lên hỏi.

- Đúng vậy Minh Trí, Pi đang mang thai hiện giờ không có nơi nào để đi. Anh có thể cho bạn ấy ở lại đây không? - Rin nói ra vẻ xin xỏ

Minh Trí nhìn Pi, Pi thì cuối đầu không dám nhìn lên. Mãi không thấy Minh Trí trả lời, Rin cầm lấy bàn tay Minh Trí mà lay mạnh: Thiếu gia, tôi năn nỉ anh đó, đồng ý nha nha. Minh Trí nghe những lời đáng yêu của Rin, trong lòng vui vẻ lạ thường, Sau đó liền quay sang người hầu đứng kế bên nói: Cô Hoà, mau chuẩn bị phòng cho vị tiểu thư đây.

- À, chuẩn bị phòng rộng một chút, tôi và Pi sẽ ở chung một phòng. - Cô nói theo.

- Cô cứ ở phòng cũ mà hiện tại đang ở. - Minh Trí tiếp tục ăn không nhìn cô.

- Phòng đó của anh mà, anh nhường cho tôi sao? - Cô đang vui vẻ vì Minh Trí đồng ý nên không còn nghĩ được gì.

- Không lẽ nhị tiểu thư muốn tôi giải thích trước mặt vị tiểu thư này. - Minh Trí khẽ cười nửa miệng đáp lời.

Pi nghe xong liền hiểu rõ mọi chuyện, cô cảm thấy Minh Trí là người tốt và vui mừng giúp Rin. Nghĩ đến Ken, cô liền thở dài sau đó ưu phiền mà ăn những thứ trong chén không một chút vị giác nào.

30. Chương 30: Nếu Anh Muốn Tôi Hận, Tôi Sẽ Hận

Chào mọi người, mình có một thông báo nhỏ. Từ hôm nay mình sẽ cho ra mỗi ngày một chap vì công việc của mình dạo này khá bận rộn. Hy vọng các bạn sẽ ủng hộ truyện của mình.

Love all.

.....

Minh Trí ăn xong bỏ lên phòng làm việc, ở dưới chỉ còn mỗi Rin và Pi ngồi trò chuyện. Bữa cơm hôm nay những món ăn không có dầu mỡ nên Pi ăn được một ít và không bị nôn ra ngoài, Rin thấy vậy liền vui vẻ hẳn ra.

- Thưa tiểu thư, phòng đã chuẩn bị xong. Đây là chìa khoá phòng của cô. - Cô Hoà tiến tới gần Pi đưa chìa khoá.

- Dạ vâng, con cảm ơn cô. Cô kêu con là Pi, đừng kêu là tiểu thư con không quen. - Pi ngại ngùng cầm chìa khoá phòng.

- Tiểu thư là bạn của cậu chủ thì tôi làm sao dám xưng hô với tiểu thư như vậy. Cậu chủ sẽ la rầy chúng tôi. - Cô Hoà vẫn cúi đầu trả lời Pi

- Đúng đó, cô cứ kêu con là Rin, cậu ấy là Pi. Còn anh ta có la rầy bác cứ nói là chủ nhân thứ hai của ngôi nhà này yêu cầu vậy. - Rin bá đạo lên tiếng.

- Dạ tôi thật không dám.

Nói xong cô Hoà cũng lui đi không để hai cô bắt thay đổi cách xưng hô, cậu chủ mà nghe được sẽ liền không hài lòng mà đuổi việc thì khổ.

Cô và Pi trò chuyện xong liền theo một người làm đi lên phòng dành cho Pi. Căn phòng rộng nhưng không bằng phòng của anh ta với đầy đủ mọi thứ tiện dụng, Pi khẽ nói.

- Rin, cậu xem Minh Trí thật tốt, căn phòng này to hơn cả căn chung cư của nhà tớ.

- Hi, anh ta là chủ tập đoàn Royal mà, cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây. Mình sẽ ở chung phòng với cậu, mình về phòng lấy đồ. - Cô vội đi về phòng vì biết Minh Trí còn đang trong phòng làm việc.

Rin đứng trước cửa phòng Minh Trí, bàn tay mở cửa hé ra đủ cho đầu cô chen vào nhìn xung quanh bên trong. Yên tâm rằng Minh Trí không có trong vòng liền vội chạy vào thu xếp đồ của cô vào trong túi xách. Cô vội vàng không để ý phía cửa đang có người đứng tựa vào tường nhìn ngắm cô từ lúc nào.

Thu xếp xong, cô đứng lên tay cầm túi xách quay ra phía cửa thì giật bản mình, Minh Trí đang đứng ngay trước mặt mà nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt lộ chút giận dữ, sau đó là nụ cười nhõn miệng.

- Nhị tiểu thư, cô muốn đi nơi nào? - Minh Trí khẽ hỏi.

- Tôi... tôi sẽ qua phòng Pi ngủ cùng cậu ấy. - Cô đáp ứng

- Nếu cô ta tới đây, cướp đi vật làm ấm giường của tôi, cô nghĩ tôi có nên tiếp nhận cô ta. - Minh Trí tiến tới phía Rin, Rin càng lúc càng lùi ra phía sau.

- Đừng, anh đừng đuổi Pi đi, Pi đã không còn nơi nào để đi cả. - Cô hốt hoảng khi nghe Minh Trí dọa sẽ đuổi Pi đi

- Vậy cô nên ngoan ngoãn nghe lời một chút, mang túi xách để lại vị trí cũ. - Anh ra lệnh, sau đó đưa tay ôm lấy hông cô nói. - Nhị tiểu thư, khi tôi chưa chán ghét cô, cô không được phép rời xa tôi nửa bước.

- Khi nào anh sẽ chán ghét tôi, tôi không muốn cả đời phải sống cùng anh. - Trong lòng cô ghen ngào mà hỏi.

- Cô yên tâm, cũng không xa nữa. Đến lúc Trịnh gia nhà cô mất hết tất cả, tôi sẽ buông tha cô. - Minh Trí đưa đôi môi nóng đến vành tai của Rin mà khẽ nói.

Trái tim Rin bỗng đau lên khi nghe anh nói như vậy, cô ngồi sụp xuống giường giường đôi mắt đỏ hoe đã tràn nước mắt. - Vì sao anh lại muốn hại Trịnh gia, vì sao phải đối xử với tôi như vậy.

- Trịnh gia phải trả giá những gì mà họ sẽ làm. Còn cô, đã nói tốt nhất cứ hận tôi, hận càng sâu càng tốt. Nhất quyết cô không được phép yêu tôi cô gái nhỏ của tôi. - Minh Trí cúi đầu xuống hai bàn tay đặt bên cạnh giường, gương mặt nhìn thẳng đôi mắt tràn đầy nước mắt của Rin

- Tôi sẽ không bao giờ yêu anh. Nếu anh muốn tôi hận, tôi sẽ hận. - Cô quay mặt đi, tránh nhìn vào đôi mắt anh.

Minh Trí dùng tay khẽ đưa lên cằm của Rin, kéo về phía hướng đến gương mặt mình nhìn đôi mắt ngấn lệ ấy, đôi môi nóng bỏng phía trước mà rung động. Anh khẽ đưa đôi môi mình chạm vào môi của Rin. Một dòng điện xẹt người, anh biết anh đang ham muốn cô gái nhỏ trước mắt nhưng lí trí lại không cho phép anh làm gì cô. Lần này Rin không đẩy anh ra, cũng không vùng vẫy như những lần trước. Anh cứ thế mà nhẹ nhàng chiếm lấy đôi môi và chiếc lưỡi của cô. Càng lúc càng tiến đến, Minh Trí bị cuốn vào một thứ si mê, anh ngửi được mùi hương nhẹ nhàng trên da thịt Rin. Sự mê muội lên tột cùng, Minh Trí từ từ kéo bỏ lớp quần áo trên cơ thể hai người.

Rin bị đôi môi của anh làm cuốn hút, cô nhẹ hôn đón nhận nụ hôn từ anh một cách nhẹ nhàng, cô bị anh hôn đến u mê đến khi anh rời đôi môi mình tiến đến vị trí nhạy cảm thì cô mới phát hiện trên người đã không còn mặc gì. Cô hoảng sợ với sự u mê của mình, vẫn sợ nhất là Minh Trí nghĩ cô là loại dễ dãi sẽ càng xem thường. Nhưng không nghĩ được bao lâu, đôi môi nóng ấm của anh đã làm bay tan mọi suy nghĩ trong đầu cô, cô bây giờ chỉ là sự hưởng thụ và kích tình.

Minh Trí cầm đôi bàn chân bé của cô khẽ đưa ra, nhìn cô dịu dàng mà nói: Rin, cho anh

Rin mở mắt nhìn Minh Trí, đó là lần đầu anh không dùng từ nhị tiểu thư châm chọc cô, lại gọi cái tên Rin thân mật như vậy. Cô khẽ nhắm mắt lại đón nhận nơi hạ thể cảm giác kích tình tột độ.

Khi Rin tỉnh dậy thì trời vẫn còn tối, bên cạnh cô là Minh Trí vẫn đang nhắm mắt, bàn tay anh choàng qua người cô. Cô đang nằm trong lòng anh thật ấm áp, đêm qua không biết bọn họ đã trải qua bao nhiêu lần đến khi cô mệt mà ngủ khi nào. Cô chợt nhớ đến Pi, hôm qua cô nói sẽ lấy đồ quay lại nhưng cuối cùng lại bị Minh Trí giữ lại làm chuyện này. Cô sợ Pi sẽ lo lắng ình, khẽ động người định qua phòng Pi thì Minh Trí liền lên tiếng.

- Còn rất sớm, cứ ngủ thêm đi.

- Tôi muốn sang xem Pi thế nào, hôm qua tôi nói sẽ qua ngủ với cậu ấy. - Cô giật mình khẽ nhìn Minh Trí ngượng ngùng

- Không sao, đêm qua lúc cô ngủ, cô ta qua tìm, tôi nói là từ nay cô ngủ ở đây. - anh khẽ nhắm mắt lại mà nói.
 - Anh nói như vậy cô ấy sẽ hiểu nhầm. - Cô ríu rít
 - Hiểu nhầm? Tôi nghĩ cô ta sẽ hiểu đúng. - Minh Trí quàng tay qua người Rin mà ôm lấy.
 - Á, mau buông tôi ra, anh làm gì thế. - Cô hét lên
 - Đêm qua không phải rất ngoan ngoãn sao. Bây giờ còn giả bộ thực nữ làm gì, tôi nói đêm qua cô thật biết hưởng thụ. - Minh Trí vừa nói vừa để cô phía dưới mà chồm lên
 - Tôi... tôi... - Cô nghĩ đến đêm qua bị anh ta dụ dỗ liên đở mắt.
- Minh Trí nhìn thấy gương mặt ngại ngùng của Rin liền buồn cười, đôi môi chạm vào trán cô rồi nói: Mau ngủ đi, chỉ cần nhớ khi tôi chưa chán thì cô mãi mãi không được rời xa tôi.
- Nếu một ngày anh chán nhưng tôi vẫn không muốn rời xa anh thì sao? - Cô đau lòng mà lờ miệng.
- Minh Trí vội nhìn sang Rin, sau đó lạnh lùng mà nói: Số phận của cô tôi có thể thay đổi, nhưng đau thương tự do cô gây ra, cô phải tự nhận lấy.
- Đúng vậy, yêu anh là đau thương của cô. Anh đã nhiều lần cảnh cáo rằng cô không được phép yêu anh. Nhưng trái tim cô cứ thế mà đập mạnh khi ở bên cạnh anh, cứ thế mà yêu anh không thể dừng lại. Nếu một ngày anh chán ghét mà bỏ cô, liệu cô có mong ngày ấy, mong một ngày phải rời ra anh.

31. Chương 31: Bắt Đầu Nguy Hiểm

Buổi sáng khi Rin tỉnh giấc thì đã thấy Minh Trí mặc một bộ âu phục sang trọng chuẩn bị đến công ty, cô cứ thế ngẩn nhìn người đàn ông phía trước như nhìn một bức tranh đẹp hoàn mỹ. Minh Trí nhận thấy được ánh mắt của cô đang hướng về phía anh liền quay mặt nhìn lại Rin khiến Rin đỏ mặt vì bị phát hiện trộm nhìn anh.

- Xem ra nhị tiểu thư tối qua chưa nhìn tôi đủ. - Minh Trí trêu đùa.
- Rin đỏ mặt liền đi về phía nvs quay mặt lại nói: - Sáng sớm, không muốn tranh luận cùng anh. - Sau đó liền bỏ vào trong mà trốn ánh mắt trêu đùa từ Minh Trí.
- Cô vào nvc làm xong vsen nhưng lần lựa không dám ra ngoài, cô lẳng tai nghe phía ngoài im lặng khẽ mở cửa thì phòng lại trống trơn. Có lẽ Minh Trí đã đi làm rồi, cô vội nhớ đến tiết học hôm nay liền vội vàng thay quần áo. Cô qua phòng Pi xem nhưng Pi có lẽ vẫn còn ngủ, cô cũng biết là người mang thai thường rất thèm ngủ và nghĩ ngơi nên cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng thật khẽ không để Pi giật mình. Cô bước xuống lầu thì gặp Minh Trí đang ngồi trên bàn ăn sáng, anh gọi cô.
- Mau đến dùng bữa sáng.
 - Tôi đi học, trễ giờ rồi. - Cô trả lời nhưng không nhìn mà hướng về phía cửa.
 - Tạm thời cô không cần đến trường nữa, cứ ở tại nhà cùng bạn của cô. - Minh Trí hướng ra phía cửa mà nói.
 - Anh có quyền gì mà cấm tôi đi học chứ. - Cô tức giận nói.
 - Tôi đã xin phép nhà trường cho cô nghỉ 2 tuần để nghỉ ngơi. Tôi cảm thấy bạn của cô cũng cần cô bên cạnh. - Minh Trí nhẹ nhàng đáp không để ý đến việc cô tức giận.
 - Vì sao anh lại quan tâm đến bạn tôi như vậy. Hay là anh có ý muốn giam lỏng tôi. - Cô bước tới gần Minh Trí mà nói.
 - Cô yên tâm, có thể sau hai tuần nữa cô sẽ được tự do.- Minh Trí nhàn nhạt trả lời, ánh mắt không một cảm xúc, sau đó lấy từ bóp ra một tấm car đưa đến cho Rin.
 - Đây là gì? - Rin nhìn tấm car mà hỏi. - Hai tuần nữa anh sẽ để tôi đi khỏi nơi này sao?

- Đây là thẻ thanh toán riêng của tôi tại RoYal, cô chỉ cần đến nơi nào thuộc tập đoàn Royal mua bất kì thứ gì và đưa tấm thẻ này ra thanh toán. - Minh Trí giải thích

- Anh đưa cái này cho tôi là có ý gì? Chỗ của anh không thiếu thốn thứ gì tôi cần phải mua thêm gì mà sử dụng. - Cô đưa tấm card lại cho Minh Trí.

- Tình nhân của tôi, ít nhất phải có chút tiền trong người. Nếu không cô mang tin tôi không cho cô thứ gì thì thật mất mặt. - Minh Trí nhớ đến chuyện cô nói lúc trước mà trêu đùa.

Rin nhớ lại chuyện mình nói lúc ở nhà Pi liền đỏ mặt xấu hổ liền chữa thẹn: Lúc ấy tôi chỉ nói đùa với Trần Hậu thôi, anh không cần phải làm như vậy.

- Cô cứ cầm lấy nó, cô không muốn dẫn bạn mình đi mua một ít đồ sao? - Minh Trí vừa ăn xong thì đứng lên nói rồi đi ra phía cửa chính. - Tôi đi đây, nên nhớ trong hai tuần cô không được tới trường, muốn đi nơi nào thì phải để Trần Hậu đưa đi. Nếu không muốn Trần Hậu theo thì tốt nhất cô hãy ở nhà càng tốt. - Nói rồi không đợi cô trả lời mà đi ra ngoài.

Rin khó hiểu nghe những lời Minh Trí nói, cô nhìn tấm thẻ trên bàn sau đó cầm bỏ vào túi áo. Hôm nay cô định sẽ đến trường sau đó sẽ về nấu cơm cho Pi ăn, nhưng anh ta không cho cô đến trường nên bây giờ cô thật rảnh rỗi không biết làm gì. Cô lấy điện thoại gọi về mẹ cô dưới quê, mẹ cô nghe máy:

- Mẹ, mẹ khỏe không, em trai con khỏe không. - Cô nhẹ nhàng hỏi

- Rin, mẹ khỏe, con có khỏe không? Em trai con từ khi phẫu thuật về tình hình tiến triển tốt, nhưng mấy ngày hôm nay bệnh viện nói là viện phí vài ngày qua không còn được đóng, ta lại sợ không dám gọi cho cha mẹ ruột của con. - Mẹ cô lo lắng nói

Thì ra là từ ngày cô đi, Trịnh gia cũng không còn lo cho em trai cô nữa. Trong lòng cô cười chua xót liền nói với mẹ:

- Mẹ đừng lo, chắc do họ có quá nhiều việc nên họ quên chi trả. Mẹ và ba cứ yên tâm, ngày mai sẽ có người thanh toán hết. - Cô cố gắng cười nói với mẹ cô

- Con gái, mẹ rất nhớ con. Khi nào con rảnh hãy về thăm bố con và Tuấn Hà.

- Mẹ yên tâm, nếu không có gì thay đổi thì hai tuần nữa con sẽ về cùng bạn và ở với ba mẹ một thời gian.

- Vì sao con lại về đây, có chuyện gì xảy ra sao Rin.

- Không có gì, con về mẹ có còn thương con không, mẹ sẽ nuôi con chứ. - Cô giả cười nũng nịu.

- Con gái, mãi mãi là con gái của mẹ. Con cứ về ở bao lâu cũng được, đây cũng là nhà của con mà.

- Mẹ, con cảm ơn mẹ đã nuôi con, yêu thương con dù con không phải con ruột của ba mẹ. - Hai dòng nước mắt co lăn dài.

- Rin, con dù có phải mẹ sinh ra hay không thì mãi là con gái ngoan của ta.

- Mẹ, con sẽ về với ba mẹ, không nơi nào ấm áp bằng gia đình chúng ta.

- Rin, con và cái cậu đẹp trai hôm nọ sao rồi, hôm nào nhớ dẫn cậu ấy về chơi. Tuấn Hà chỉ một đêm ngủ cùng cậu ta mà rất quý mến, cứ nhắc cậu ấy mãi.

- Con đã nói là không có quan hệ gì mà.

- Không quan hệ mà theo đến tận nhà, được rồi, mẹ phải mang cơm cho ba con. Nhớ khi nào về thì dẫn cậu ấy về chơi.

Không đợi cô giải thích thì mẹ cô đã cúp máy, cô chỉ mỉm cười nhìn điện thoại rồi cất đi. Từ trên lầu Pi đi xuống thấy trên má Rin có dòng nước mắt nhưng môi thì lại khẽ cười làm Pi khó hiểu liền đi tới.

- Rin, cậu làm sao mà vừa khóc vừa cười vậy. - Pi đưa tay lên trán Rin trêu chọc.- Chúng ta có cần đến bv nào khám cho cậu, haha

- Cậu đó, nếu không có bé con bảo vệ cậu thì mình đã cho cậu một cước rồi. - Cô vui vẻ đáp.

- Haha, hôm nay cậu không đến trường sao? Hay là muốn lấy chồng rồi nên không thèm đến trường nữa. - Pi nhìn Rin cười nham nhở

- Ai bảo cậu, tên Minh Trí đó tự dưng xin phép ỉnh nghỉ 2 tuần nghỉ ngơi, thật sự chẳng hiểu anh ta đang làm gì. - Cô nhớ lại liền bực bội.

- Thật sự cậu cũng cần phải nghỉ ngơi mà, buổi tối phải làm việc quá sức haha. - Pi nhớ lại chuyện tối qua liền cười lớn.

- Cậu nói cái gì? - Rin mở to mắt nhìn Pi.

- Xem như mình không có nói gì? - Pi không nhin nổi cười.

- Hôm qua tên Minh Trí đã nói gì với cậu, mau nói ỉnh biết. - Cô tức giận mà nghiêng cả răng đe dọa.

- Haha, được rồi để mình kể. Đêm qua đợi mãi mà cậu không về phòng, mình hơi mệt nên chớp mắt một chút lúc tỉnh lại vẫn chưa thấy cậu về nên đi qua phòng bên đó tìm cậu. Mình gõ cửa mãi một lúc thì Minh Trí ra mở cửa, mình nhìn vào trong thì thấy cậu đang nằm trên giường. Anh ấy nói với mình rằng: Cô ấy vừa làm việc kiệt sức nên không thể ngủ cùng cô được, và lại phòng ngủ của cô ấy là ở nơi này tiểu thư cảm phiền nghỉ ngơi một mình. Sau đó liền đóng cửa phòng lại.

- Hừ, cái tên khốn kiếp này. Được, đã vậy tớ sẽ trả thù hần. - Mắt Rin loé lên tia gian ác, rút trong túi tấm car của anh.

- Đây là gì vậy? - Pi nhìn tấm car trong tay Rin mà hỏi

- Cậu mau thay quần áo, chúng ta sẽ đến trung tâm thương mại RoYal, hôm nay thoả sức mua sắm muốn mua gì thì mua, tốt nhất ôm hết cái trung tâm ấy về nhà càng tốt. - Sau đó cô gọi toàn bộ người làm trong nhà tập trung lại liền nói: Các cô chú anh chị em, từ hôm đến nơi này đã làm phiền mọi người rất nhiều, hôm nay tiện thể tôi đi ra ngoài mua vài thứ nên các vị ai thích gì cứ nói tôi sẽ mua tặng. Ai cũng phải chọn ít nhất một món nhé, nếu là quần áo thì ghi rõ size, hàng điện tử thì ghi rõ loại.

Tất cả mọi người nghe được liền vui mừng mà lập lên một bảng danh sách dài rất nhiều thứ được họ chọn, các cô gái thì chọn quần áo hiệu hoặc điện thoại. Các vị lớn tuổi thì lại thích hàng điện tử trong nhà. Cô hả hê cầm tấm car trên tay mà cùng Pi đi đến trung tâm thương mại RoYal.

- Trần Hậu, anh thích gì tôi sẽ mua tặng anh. - Rin ngồi trên xe hả hê với kế hoạch trả thù của mình.

- A, không, tôi sẽ không nhận. - Trần Hậu áp ứng trả lời.

- Anh là người giúp đỡ tôi nhiều nhất từ khi tôi đến Trần gia mà, anh cứ chọn lựa đi tôi sẽ tặng anh. - Rin thuyết phục.

- Đó là nhiệm vụ của tôi, không cần cô phải mua cho tôi thứ gì cả, tôi xin nhận tấm lòng của cô. - Trần Hậu ra sức từ chối.

Pi cầm danh sách trên tay mà hốt hoảng, quay sang nhìn Rin mà lắc đầu. Cô bạn của Pi thật sự thích chơi ác người khác mà, trong lòng lo lắng rằng Minh Trí sẽ nổi giận vì chuyện này.

- Rin, cậu xem cậu có làm quá đáng không. Anh ta nổi giận thì sao? - Pi lo lắng

- Mình là muốn cho anh ta nổi giận đó, anh ta đã đưa mình dưng thì mình dưng thôi. - Rin đắc ý.

Pi lắc đầu chịu thua, xe lăn bánh đến trung tâm thương mại RoYal sang trọng. Rin và Pi cùng nhau bước vào, cô quay về phía sau lưng nói với Trần Hậu.

- Anh đi mua những thứ này cho tôi đi, tôi và Pi sẽ đi cùng nhau. - Cô đưa bảng danh sách cho Trần Hậu ý muốn đuổi anh ta đi không muốn anh ta bám theo.

Trần Hậu hiểu ý, liền gọi cho bảo vệ đứng gần đó nói: Minh Trí giám đốc muốn mua những thứ này, anh mau đi lấy cho đủ. Tên bảo vệ nghe tên Minh Trí liền luống cuống cầm bảng danh sách mà vội đi. Trần Hậu quay sang pi và Rin đang tròn mắt nhìn liền nói:

- Bảng danh sách đã giải quyết xong, chúng ta có thể đi rồi.

Rin từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận, cái tên Trần Hậu này đi đâu cũng theo sát không cho cô một chút riêng tư, nhưng đó là lệnh của Minh Trí cả cô cũng không thể cãi lại thì tài xế như anh ta dám cãi. Cô không vui cầm tay Pi mà kéo đi.

Cô và Pi kéo nhau đến một gian hàng bán đồ cho trẻ sơ sinh, cô chăm chú lựa chọn Pi nhìn buồn cười mà nói: - Xem cậu như bà mẹ trẻ sắp sinh con vậy, bé con chỉ gần 3 tháng thôi chưa cần phải mua những thứ này

- Không, phải mua hết những thứ này. Trung tâm này họ bán toàn hàng cao cấp xài rất tốt, mình phải mua những thứ tốt nhất cho bé con và cả cậu nữa. - Hai tuần nữa là phải rời xa anh ta rồi, lúc ấy muốn đến nơi này cũng khó mà mua những thứ tốt nhất cho Pi và bé con.

Rin mua đủ thứ loại đồ dùng cho em bé, mua quần áo trẻ em đến lúc 6t. Nhìn đồng quần áo trẻ con chất thành núi mà Pi hoảng hốt ép Rin dừng lại thì cô mới chịu dừng. Sau đó cô liền kéo Pi sang một cửa hàng thời trang bầu, cô thấy bộ nào ưng ý liền mua hết không đợi Pi thử vì sợ Pi sẽ mệt. Cô chọn nhiều đến mức Pi ngăn cản hết lần này đến lần khác thì cô mới chịu đi thanh toán, Pi liền xoay qua hỏi Rin.

- Những quần áo nơi này rất đắt tiền, có những thứ lên đến vào chục triệu. Mình không cần những món đồ quá đắt tiền như vậy.

- Không sao cả, đây là Royal, mình mang tiền của royal đi mua hàng trong Royal thì cũng trả về chủ cũ thôi. Yên tâm đi, mình chỉ muốn cậu và bé con phải luôn mạnh khỏe. - Rin tươi cười nhìn Pi.

Pi im lặng nhìn Rin, trong lòng thật xúc động khi quen được một người bạn như Rin.

- Tiểu thư, những thứ trong danh sách đã được chọn xong. Cô hãy xác nhận lại. - Trần Hậu lên tiếng sau khi nhận một cuộc điện thoại từ bộ phận bán hàng trong trung tâm.

- Vâng, tôi tới ngay. - Rin liền đi đến nơi thanh toán.

Rin thanh toán bằng tấm thẻ của Minh Trí xong, tất cả được nhân viên mang ra xe chất lên cao như núi. Nhìn những đồ trên xe, Rin hả hê cười tươi đi về phía trước liền lên xe về biệt thự.

Minh Trí ngồi trong phòng làm việc, điện thoại liên tục được gọi tin nhắn đến, anh lặng lẽ mở ra xem rồi mỉm cười bỏ lại lên bàn. Anh khẽ nâng tách cà phê mà Ngọc Diệp pha sẵn lên môi.

- Cô gái nhỏ này, thật là chỉ biết lo cho người khác.

Nói là đi shopping nhưng cô không hề mua cho bản thân mình bất cứ thứ gì, khi cô về đến nhà thì mọi người đều vui mừng rạng rỡ khi được cầm trên tay những thứ mà họ từng ao ước. Rin thấy mọi người vui mừng thì cô cũng rất vui.

Minh Trí cầm trên tay một số tấm hình những căn biệt thự mà Ngọc Diệp đã đưa vào buổi sáng. Nhìn một căn biệt thự màu trắng, thiết kế sang trọng tỏ ra hài lòng. Anh nhắc máy gọi cô thư kí vào.

- Giám đốc gọi em.

Anh đưa tấm hình căn biệt thự màu trắng cho Ngọc Diệp rồi nói.

- Tôi chọn căn này, mau làm thủ tục mua ngay nó.

- Vâng thưa giám đốc. - Nói rồi cô cầm tấm hình trên cúi đầu chào anh bàn quay lưng ra ngoài. Cô mỉm cười vì đây cũng là căn mà cô hài lòng nhất. Không ngờ lại trùng ý anh...

- Căn này để tên chủ sở hữu là Trịnh Hà My cho tôi. - Mắt anh nhìn vào màn hình máy tính làm việc trước mắt mà nói.

Ngọc Diệp hơi bất ngờ, sau đó nói: Dạ, thưa giám đốc. - Sau đó liền rời bước ra ngoài, sắc mặt tươi tắn trở nên đen đi, trong lòng một cơn gan tị nổi lên.

32. Chương 32: Anh Lạnh Lùng, Cô Muốn Chạy Trốn

Thành thật xin lỗi các bạn. Máy hôm nay sắp mình dí mình quá nên không ra chap mới được. Thay vào đó hôm nay mình sẽ ra 2 chap. Tối nay mình sẽ cho lên một chap nữa. Cảm ơn các bạn đã qua tâm.

Love all.

.....

Rin cùng Pi ngồi trong phòng khách biệt thự Trần gia cùng nhau xem phim, đó là một bộ phim tình cảm bi thương làm cho cả hai đều khóc sướt mướt. Có một cô gái yêu thầm một chàng trai phong lưu đa tình, yêu đến chết nhưng chàng trai vẫn không quay đầu nhìn cô gái một lần. Kết thúc là cô gái chết đi vì cứu chàng trai thoát khỏi chiếc xe trước mặt, trước khi chết cô nói rằng chỉ muốn nghe một câu anh yêu em của chàng. Và rồi chàng rơi nước mắt mà ôm cô gái vào lòng hét lên anh yêu em, cô gái mỉm cười và tắt đi hơi thở cuối cùng trong hạnh phúc.

- Pi, cậu thấy cô gái đó thật ngốc, câu cuối cùng của tên đó cũng chưa hẳn là thật lòng, đôi khi chỉ vì cảm động vì cô ta cứu hắn. - Rin dùng khăn lau đi nước mắt trên gương mặt

- Không, cô gái đó thật khiến mình hâm mộ, dám vì người mình yêu mà hy sinh cả bản thân. Dù câu nói ấy là không thật lòng, nhưng cô ấy hài lòng. Cậu xem cuối phim khi cô ấy chết vẫn còn nụ cười trên môi. - Pi cười buồn cho cô gái trong phim.

- Ôi đàn ông chỉ biết làm khổ phụ nữ thôi. - Rin nằm luôn trên ghế nệm nhìn lên trần nhà mà nói.

Pi nhìn Rin chỉ biết cười nhẹ không biết phải trả lời cô bạn của mình như thế nào, Pi chợt nhớ đến sinh nhật của Rin liền hỏi: - Rin, sắp đến sinh nhật cậu rồi. Năm nay chúng ta sẽ làm như mọi năm chứ, hay cậu có muốn mời thêm ai nữa không. - Pi buồn cười chọc Rin

Mọi năm cứ mỗi khi sinh nhật của Rin và Pi, cả hai đều mua một cái bánh sinh nhật be bé, rồi cả hai cùng ở phòng của Rin hoặc Pi mà hát mừng và thổi nến cầu mong những điều lành nhất trong cuộc sống. Năm nay thì khác, thân phận của cô đã từ một cô sinh viên nghèo thành nhị tiểu thư nhà họ Trình chưa được bao lâu, sau đó ép hôn với Phạm gia, cuối cùng cô lại quyết đi theo Minh Trí để làm tình nhân chỉ vì muốn trở thành một Nguyễn Hà My như ngày xưa.

- Pi, cậu không được chọc mình, chúng ta sẽ đón sinh nhật như mọi năm. Khi ấy có thể chúng ta đã rời khỏi Trần gia rồi, muốn mời cũng không thể mời được nữa. - Rin chọc buồn khi nghĩ đến Minh Trí.

- Được, chúng ta cứ như mọi năm mà đón sinh nhật thứ 21 của cậu. - Pi nắm lấy đôi tay của Rin mà nói

Rin cầm lấy đôi tay của Pi mà mỉm cười, cô đau biết rằng phía sau cô là những nguy hiểm đang rình rập xung quanh.

.....

Đã nhiều ngày trôi qua, Minh Trí không hề về lại biệt thự Trần gia. Căn biệt thự rộng lớn này chỉ còn cô và Pi quần quýt bên nhau, cô không thể nói là không nhớ đến anh, chỉ là tự dối lòng mình rằng anh đã chán ghét cô và ngày tự do của cô sắp đến gần mà phải vui mừng. Mỗi ngày cô đều tươi cười cùng Pi, nhưng mỗi đêm khi Pi ngủ say thì cô vẫn mở mắt với hai dòng nước trên bờ má mà nhớ đến hình bóng của Minh Trí. Nhiều kho do dự muốn gọi điện cho anh nhưng không dám gọi, rồi lại tự trách bản thân không thể kiểm soát nổi cái loại tình cảm không có kết quả này.

Tại khách sạn Ciz, Minh Trí cầm trên tay một ly rượu màu đỏ, đưa lên bờ môi mà nuốt trọn hết cả ly. Tâm trạng của anh không được tốt, anh không muốn về Trần gia vì sợ không kiểm soát được bản thân mà lại hôn cô rồi chiếm hữu cô, anh sợ mình không thể để cho cô đi xa khỏi bản thân. Trong lòng anh dâng lên mong muốn chỉ cần nhìn thấy cô một lần, không hiểu vì sao hình bóng của cô cứ chiếm hữu lấy tâm trí anh. Từng ly rượu được rót ra rồi uống cạn, trong cơn say anh cứ thế mà nhớ đến cô gái nhỏ trong yếu đuối nhưng cô cũng kiên cường ấy.

Buổi sáng, Minh Trí thức dậy trong khách sạn Ciz, anh thay đổi trang phục chuẩn bị đến cao ốc RoYal thì điện thoại reo lên, đầu số bên kia là đến từ biệt thự Trần gia, anh khẽ nhủ máy rồi nghe máy.

- Trần thiếu gia, là tôi Pi đây. - Pi mừng rỡ khi Minh Trí nghe máy.
- Tiểu thư, gọi tôi có việc gì sao? - Anh lạnh lùng hỏi
- À, cũng không có gì quan trọng lắm. - Pi ngại ngùng chưa biết mở lời thế nào/
- Đã không có gì quan trọng tôi xin cúp máy, tôi rất bận/ - Minh Trí đáp
- A khoan, thật ra là... còn hai ngày nữa là sinh nhật của Rin. - Pi không biết phải nói sao cho hợp lí.
- Tôi biết, thế thì sao?
- À, thì... hôm đó nếu anh có thời gian có thể về nhà cùng chúng tôi đón sinh nhật cô ấy... thực ra...
- Xin lỗi, hôm đó tôi bận, gửi lời chúc mừng đến cô ta giúp tôi. - Nói xong liền cúp máy
- Thực ra đêm nào Rin cũng khóc vì nhớ anh, alo... alo... - Pi nói nhanh nhưng chỉ nhận được tiếng bíp bíp từ điện thoại.

Pi thở dài lo cho cô bạn.

Minh Trí đã không nghe câu cuối cùng mà Pi nói.

Sau khi nghe điện thoại thì biệt thự Trần gia, Minh Trí bấm số gọi tiếp cho Trần Hậu.

- Vâng thưa thiếu gia. - Trần Hậu nghe máy.
- Đã sắp đến ngày đó, cậu cho người theo dõi Trịnh Đạt. Thêm người bảo vệ cô ta. - Minh Trí ra lệnh.
- Vâng, thiếu gia yên tâm. Tôi sẽ ra sức bảo vệ tiểu thư. - Trần Hậu đáp.
- Được, sau khi giải quyết xong chuyện này, cậu đưa cô ta đến biệt thự Hoa hồng trắng. Ngọc Diệp đã lo xong giấy tờ, đó là tài sản của cô ta. - Anh lạnh lùng nói.
- Vâng, tôi hiểu thưa thiếu gia.

Chưa kịp nghe Trần Hậu trả lời, Minh Trí đã tắt điện thoại. Anh tiến đến cao ốc Royal, trên xe liền thông báo cho thư kí Ngọc Diệp sắp xếp lịch trống vào hai ngày sau.

.....

Còn một ngày.....

Buổi sáng, Rin thức dậy liến chuẩn bị xuống bếp nấu bữa sáng cho Pi. Đi ngang qua căn phòng của Minh Trí, cô đứng trước cửa phòng nhìn vào cánh cửa rất lâu. Cô biết khi mở ra cũng sẽ thất vọng vì biết rõ rằng anh ta không hề bên trong. Cô buồn bã quay lưng xuống lầu, phía sau tiếng cánh cửa mở ra cô vội vàng quay đầu lại thì thấy Minh Trí đang mặc một bộ tây âu lịch lãm trên người, cô vui mừng nhưng đầy bất ngờ

- Anh... sao anh lại ở đây? - Cô bất ngờ thốt lên.
- Có lẽ cô đã quên đây là nhà của tôi. - Minh Trí không nhìn cô lạnh lùng nói rồi bỏ đi về phía cầu thang.
- Ý tôi là anh về khi nào, mấy hôm trước anh có về đâu? - cô vội hỏi theo sợ anh lại đi mất.
- Nhị tiểu thư, tôi nói cô biết đây là nhà tôi, tôi muốn đi hay ở là quyền của tôi cô có quyền lên tiếng sao? - Minh Trí chuẩn bị bước đến cửa.
- Khoan đi đã, anh chưa ăn sáng phải không. Tôi đang chuẩn bị nấu đồ ăn sáng cho Pi. Tôi sẽ nấu nhiều một chút cho anh. - Cô sợ anh đi mà biện lí do.
- Cô nghĩ một giám đốc như tôi, hợp với những món ăn của phụ nữ mang thai. - Anh tiếp tục đi ra khỏi cửa không nhìn lại cô một lần.

Rin chưa xót tự cười bản thân mình quá quỵ lụy vào cái tình cảm chỉ một mình cô tổn thương và đau đớn. Rin cứ thế ngồi trên bàn ăn trong bếp mà cười, nhưng hai dòng nước mắt đã tràn ra lăn dài trên má. Cô quyết định sẽ quên anh đi, con người vô cùng nguy hiểm này, anh ấy và mình mãi mãi không có kết quả.

Phía xa, bác Hoà nhìn Rin ngồi bất động mà khó hiểu. Đêm qua cậu chủ về nhà rất khuya, đi đến phòng của hai vị tiểu thư đang ngủ mà khẽ mở cửa, đứng trước cửa rất lâu mà nhìn vào. Sau đó khẽ đóng cửa lại rồi đi thẳng về phòng làm việc, về mặt lộ ra nét đau buồn khó tả. Khi bà mang cafe vào phòng cho anh, anh lại nhìn chăm vào màn hình máy tính với một ánh mắt đau buồn không kém. Thế mà buổi sáng khi gặp tiểu thư liền tỏ ra lạnh lùng, nói ra những lời làm tiểu thư buồn như vậy. Xem ra có rất nhiều uẩn khuất trong chuyện này.

Pi từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Rin liền chạy đến nắm chặt lấy bàn tay của Rin đang run lên cố gắng kìm nén cảm xúc. Bạn thân thiết đã lâu, nhìn nét mặt Rin thì Pi đã hiểu cô bạn mình có vấn đề liền nói.

- Rin, có chuyện gì? Muốn khóc cứ khóc ra cho hết đi, có mình ở đây cậu cửa dựa vào mình mà khóc. - Pi cầm tay Rin mà an ủi.

- Pi à, huhu, tớ phải làm sao đây. Tớ hình như yêu người không nên yêu? - Rin như có điểm tựa mà nấc lên khóc to.

- Không sao cả Rin, cậu là con người mà, không thể điều khiển được trái tim mình là chuyện bình thường. Hãy yêu đi, yêu đến khi nào không thể yêu được nữa. - Pi ôm lấy Rin mà hai dòng nước mắt cũng rơi, cô nghĩ đến mình cũng như Rin, yêu một người không nên yêu.

- Mình không thể ngừng yêu anh ta được, mình thật sự rất sợ sự lạnh lùng của anh ta. Thà anh ta cứ chọc giận mình, cứ chằm chọc mình đừng lạnh lùng với mình. - Rin khóc mà ôm lấy Pi

- Mình tin Minh Trí cũng có tình cảm với cậu, nếu không sẽ không bao bọc chúng ta như vậy. Hãy cho anh ấy thêm thời gian Rin à. - Pi tin rằng Minh Trí cũng có t.c với Rin.

- Tình cảm này đáng ra không nên tồn tại, hai người chúng mình không thể đến với nhau. Pi, mình và cậu hãy rời đi, về nhà mẹ của mình dưới quê. Cho đi hay không anh ta không có quyền quyết định. - Rin nấc nhẹ mà nói.

- Mình sẽ đi cùng cậu dù ở đâu mình không ngại, nhưng anh ta cho Trần Hậu đi theo chúng ta suốt làm sao mà bỏ đi được.

- Mình đang suy nghĩ đây.

- Cậu xem cách này được không, bây giờ mình sẽ giả vờ đau bụng cậu hãy ép họ phải đưa mình tới bệnh viện bằng mọi cách. Sau khi ở bệnh viện lộn xộn, cậu hãy trốn đi mình sẽ theo sau cậu. Người bọn họ cần là cậu không phải là mình nên cậu yên tâm.

- Cách này cũng hay, nhưng anh ta sẽ tìm ra bọn mình ngay mất. Cậu nhớ lần trước mình vừa mới nhờ anh ta tìm cậu buổi tối thì sáng ngày sau đã tìm ra. - Rin thở dài vì biết sẽ không trốn thoát được.

- Có lẽ vì lúc trước mình có liên quan đến bọn giang hồ nên dễ tìm như vậy. Cậu nghĩ xem, nếu anh ta còn quan tâm cậu thì mới tìm cậu, nếu anh không quan tâm thì tìm về làm gì.

- Cũng đúng nha, vậy chúng ta sẽ thực hiện.

Pi đi ra ngoài phòng khách liền giả vờ té xuống, ôm bụng kêu đau. Tất cả người làm trong nhà hoảng hốt khi biết Pi té xuống đất. Trần Hậu chạy vào nhà.

- Tiểu thư, cô ấy bị làm sao? - Trần Hậu hoảng hốt.

- Trần Hậu, mau đến bệnh viện, cô ấy mang thai mà ngã xuống đất rất nguy hiểm? - Rin giả vờ hoảng loạn

- Không nên ra ngoài trong thời điểm này, tôi sẽ gọi bác sĩ về xem. - Trần Hậu không muốn Rin ra ngoài.

- Cái gì mà không nên, tôi nói anh biết mau đến bệnh viện cho tôi, nhà các người giàu cũng không đầy đủ bằng bệnh viện được, lỡ bé con của bạn tôi có chuyện gì sao/ - Rin tức giận vì không được ra ngoài.

- Á, đau quá Rin ơi, mau cứu lấy con mình. - Pi giả vờ thêm vào.

Vì quá hoảng hốt lo lắng cho đứa bé trong bụng nên Trần Hậu cắn răng nói: Được tôi sẽ đưa vị tiểu thư này đến bệnh viện ngay, nhưng Hà My tiểu thư cứ ở nhà đợi tôi thông báo.

- Anh đừng quá đáng, tôi làm sao có thể bỏ bạn tôi đi một mình. - Rin tức giận ôm lấy Pi mà hét.
- Nhưng... - Trần Hậu không biết giải quyết ra sao
- Không nhưng gì nữa, mau đưa đến bệnh viện cho tôi. - Rin càng lúc hét càng lớn.

Trần Hậu hết cách liền đưa Pi và Rin lên xe đến bệnh viện, phía sau là hai chiếc 7 chỗ màu đen khác chạy kèm theo phía sau để bảo vệ cô.

33. Chương 33: Bí Mật Nhà Họ Trịnh

Trần Hậu đưa cô và Pi đến bệnh viện, các bác sĩ nhanh chóng đưa Pi vào phòng cấp cứu kiểm tra, Rin nhanh chân chạy theo một đám bác sĩ phía trước. Lăn theo xe đẩy của Pi, Pi nháy mắt với Rin. Sau đó, Rin khẽ đi vào một lối cầu thang bệnh viện mà chạy nhanh đi. Trần Hậu khi quay sang nhìn thì không thấy Rin đâu, một cơn lo lắng trong tâm trí liền ra lệnh cho đám cận vệ chạy phía sau, bọn họ cứ nghĩ phải bảo vệ người đang nằm trên giường bệnh, không ai để ý đến Rin cả.

- Mau đi tìm Hà My tiểu thư nhanh cho tôi. - Trần Hậu hét lên với đám người phía sau.
- Đại ca, không phải cô ấy là người đang bị thương vào đây. - Tên đi đầu tiên nhìn cửa phòng bệnh mà ngơ ngác hỏi.
- Chết tiệt, lũ ngu dốt tụi mày. Mau đi tìm nhanh cô gái đi theo đó.- Trần Hậu tức giận.

Cả đám sợ hãi liền bỏ ra đi tìm Rin. Mới sáng hôm nay vừa đến nhận lệnh bảo vệ tiểu thư trong căn biệt thự này, vừa đến chưa kịp biết mặt mũi cô ta thế nào liền được điều đi đến bệnh viện này. Cứ ngỡ chỉ có tiểu thư té ngã thì mới được lo lắng bảo vệ như vậy. Ai ngờ cô gái đi theo mới chính là nhân vật cần bảo vệ.

Rin hoảng hốt bỏ chạy ra khỏi cửa bệnh viện, phía sau một đám người mặt đồ đen khi này có lẽ đã phát hiện nên đang tìm kiếm cô khắp nơi. Cô liều mạng chạy ra cửa bệnh viện, cả đám người phía sau nhìn thấy liền đuổi theo. Cô hốt hoảng chưa biết phải làm cách nào thì phía trước có một chiếc xe hơi lao đến gần cô, thắng gấp ngay trước mặt Rin. Trên xe một cô gái ăn mặc sành điệu nhoẻn miệng cười, mở tấm kính xuống liền nói: Mau lên xe.

Nhận ra là người quen, nhưng lại là Trịnh Thiên Kim nên cô hơi chần chừ, đám người phía sau càng lúc càng đến gần nếu họ bắt được thì sau này muốn trốn thật khó. Cô vội mở cửa chiếc xe hơi màu đỏ leo lên. Chiếc xe chạy vù đi khi bọn áo đen vừa đến nơi.

- Alo, đại ca, tiểu thư đã được một chiếc xe màu đỏ đưa đi. - Một tên rút điện thoại ra báo cáo Trần Hậu.
- Xe đó hiệu gì, các người có nhớ biển số. - Trần Hậu đang ngồi trước cửa phòng bệnh mà lo lắng.
- Là một chiếc BMW màu đỏ, biển số xxxx.
- Được, cứ 2 người quay lại phòng bệnh đưa tiểu thư ở trong an toàn ra về. Phải canh giữ cẩn thận, không được rời xa nửa bước cho đến khi về biệt thự. - Trần Hậu đoán chắc là hai cô gái này bày mưu, bây giờ đã bị Trịnh gia bắt được xem như đã thua một nước cờ, chỉ còn một nước nữa khiến anh thật sự lo lắng.

Trần Hậu nhanh chóng báo cáo cho Minh Trí.

- Thiếu gia, Hà My tiểu thư đã bỏ trốn. Cô ấy đã lên xe của Trịnh Thiên Kim chúng ta phải làm gì.
- Bỏ trốn sao? - Minh Trí hơi bất ngờ.
- Vâng, sáng nay..... - Trần Hậu kể đầu đuôi câu chuyện.
- Được rồi, chúng ta đã làm hết sức. Nếu đó chính là số phận của cô ta thì cứ để mọi chuyện tự nhiên, cô gái ấy không cần tìm nữa, cậu mau về nhà nghỉ ngơi. - Minh Trí lạnh lùng nói sau đó cúp máy.

Trần Hậu nghe xong liền lo lắng không yên, nếu như thiếu gia đã không cần cô gái này nữa thì chính anh sẽ cứu cô gái nhỏ này. Vì anh biết từ lâu nụ cười của Rin đã đánh cắp trái tim anh.

Trong xe của Trịnh Thiên Kim, Rin biết mình đã an toàn trốn đi rồi thì mới bình tâm mà ngạc nhiên vì sao chị ta lại có mặt đúng lúc như vậy.

- Vì sao chị lại ở đó mà gặp em vậy? - Rin ngơ ngác hỏi

- Có chút chuyện đi ngang qua, thấy cô có vẻ hốt hoảng đằng sau một đám người đuổi theo nên ghé vào. - Trịnh Thiên Kim vẫn nhìn thẳng phía trước mà nói.

- Bình thường chị không tốt như vậy? Chị có gì muốn nói sao? - Rin biết Thiên Kim ghét mình nên không thể nào có chuyện đó xảy ra.

- Cô đừng inh quá thông minh. Tôi không có gì để nói với cô cả. - Thiên Kim cười nhếch nói.

- Chị đang đi đâu vậy, cho em xuống em còn đợi Pi nữa. - Rin nhìn xung quanh thấy nơi này khá vắng vẻ liền nói.

- Vội gì, bọn họ cũng không để cô bạn của cô đi khi chưa tìm được cô đâu. Cha mẹ có việc muốn gặp cô, cô cũng nên thăm 2 người ấy chứ, bỏ đi cũng gần một tháng rồi. - Thiên Kim cười nhếch nhìn sang Rin mà hỏi.

- Vậy thì về Trịnh gia, tại sao lại đi đường khác. - Cô thắc mắc.

- Hiện cha mẹ đang nghĩ dưỡng gần đây, tôi sẽ đưa cô đến đó một nơi khá thú vị.

Rin không hỏi gì nữa liền im lặng nhìn ra phía ngoài hai bên là hàng cây rậm rịt, nơi này thật vắng vẻ tưởng chừng như chỉ có một chiếc xe của Thiên Kim đang lái đi bên trên nó. Đi một đoạn đường khá xa, cô đoán chắc rằng bọn họ đã đi khá xa thành phố rồi, chiếc xe màu đỏ thẳng lại phía trước một ngôi nhà cũ kĩ trong như một nhà kho. Cô liền hỏi:

- chị, cha mẹ nghĩ dưỡng tại nơi này?

- Đúng vậy, mau vào thôi. - Thiên Kim lạnh lùng bỏ xuống xe kéo cô vào bên trong.

- Tối quá chị, chị có chắc rằng họ có bên trong. - Bên trong căn nhà tối đen, không có một vệt sáng nào, cô không nghĩ cha mẹ mình lại ở nơi thế này.

- Cha, mẹ con đã đưa Hà My đến. - Trịnh Thiên Kim lên tiếng, sau đó căn nhà bỗng dưng bừng sáng, cánh cửa phía sau cũng đã được khoá lại.

Phía trước Rin là một căn phòng rộng, cha mẹ cô đang ngồi trên ghế mỉm cười nhìn cô. Cô đi đến gần cha mẹ mình thấy họ rất lạ liền hỏi

- Ba mẹ tìm con sao, sao hai người lại ở căn phòng tối này.

- Ta đã đợi Thiên Kim mang con đến rất lâu rồi. Con gái, ta với mẹ con sẽ ở đây một thời gian để tránh pháp luật. - Cha cô lên tiếng.

- Vì sao lại tránh luật pháp, ba mẹ đã làm gì sao? - Cô bất ngờ

- Chưa, ta chưa làm gì sai luật pháp cả. Nhưng có lẽ ta sắp phải làm vì Trịnh gia này. - Cha cô lạnh lùng nói.

- Ba, ba sẽ làm gì? - Cô muốn biết để khuyên ngăn ông đừng làm việc sai trái.

- Ta, ta sẽ giết người. - Trịnh Đạt buông lời k ngượng

Rin giật mình kinh sợ, vì sao vì Trịnh gia mà cha cô phải giết người, giết ai? Cô rung giọng hỏi: Cha, cha... sẽ...giết.... ai?

- Con gái, người cha lấy đi mạng sống chính là con Trịnh Hà My.

Rin kinh người hoảng sợ, bàn tay run lên không tin vào những gì mình vừa nghe. Trong tâm trí không còn suy nghĩ nổi chuyện gì nữa.

- Vì... sao? - cô run rẩy hỏi

- Con không nên biết? Chỉ là ngày sinh nhật lần thứ 21 của con, chính là ngày con phải kết thúc mạng sống.
- Trịnh Đạt gằng giọng.

Nói rồi ông cùng Thiên Kim bỏ ra ngoài, Trịnh Thiên Kim nhoẻn miệng cười. Trong phòng chỉ còn Rin và Trịnh phu nhân, cô đang run rẩy ngồi sập xuống nền đất mà nước mắt đã tràn bờ mi. Người ta nói hổ dữ cũng không ăn thịt con, vậy mà Trịnh lão gia này có thể giết chết con gái của mình như vậy. Ông ta không xứng đáng làm con người nữa, Rin ngẩng mặt lên tỏ vẻ bất khuất không còn là một Hà My yếu đuối. Cô nhìn Trịnh phu nhân liền hỏi:

- Trịnh phu nhân, người cho tôi hỏi vì sao tôi phải chết, không phải chết mà biết lí do sẽ dễ siêu thoát hơn không ở lại tìm hiểu lí do mà ám các người.

- Hà My, sao con lại gọi ta như vậy. Ta rất đau lòng nhưng mọi việc đã được sắp xếp như vậy. Trịnh gia từ xưa đến nay chỉ được phép sinh ra một đứa con, giống như một lời nguyện rửa Hà My ạ. Nếu sinh ra người con thứ hai liền bị tai ương dẫn đến gia cảnh lâm than. Năm đó ta mang thai không ngờ lại là song thai ta đã nghĩ sẽ bỏ đi cả hai đứa nhưng khi kêu một vị pháp sư về thì ông ấy nói đây là kiếp trước có nợ với đứa trẻ đầu tiên không thể phá bỏ khi ta nuôi dưỡng nó sẽ mang lại may mắn cho gia đình, Về phần đứa trẻ thứ hai là con, ông ấy nói phải mang con ột gia đình nghèo khó nuôi để khi con 20t dễ dàng xin về sau đó nuôi dưỡng một năm, ngày sinh nhật thứ 21 liền phải bỏ đi. Nếu con không chết đi thì Trịnh gia sẽ phải phá sản, cha và mẹ có thể phải ra đường xin ăn.

- Haha, vì một lời nguyện nhảm nhí, vì một lời nói của một người được gọi là pháp sư nên hai người xem mạng sống của tôi như cỏ rác sao. Các người nghĩ tôi sẽ để cho các người được toại nguyện sao. - Cô đứng lên vùng chạy đến cánh cửa thì cửa đã khoá chặt.

- Con đừng hy vọng thoát được, cha con đã khoá lại rồi. - Trịnh phu nhân nhìn về phía cánh cửa mà đau lòng.

Từ góc tối xuất hiện những tên côn đồ to con đi tới phía Rin lúc cô đi tới một thanh sắt hình thánh giá liền trói hai tay cô lên hai thanh ngang để tránh cho cô chạy trốn. Sau đó cả bọn người họ liền bỏ đi.

Rin còn lại một mình, yếu đuối trong lòng dâng lên khiến giọt nước mắt trên bờ mi cô rơi xuống nền đất. Vì sao số phận cô lại trở trêu như vậy, thà cô cứ là một Nguyễn Hà My un dung tự tại của ngày xưa, đừng là con gái Trịnh gia đừng gặp Trần Minh Trí thì thật tốt. Hy vọng trốn khỏi anh để sống cuộc sống an vui lại bị cha mẹ sinh ra mình bắt đến mà âm mưu giết chết. Miệng Rin cười nhưng trong lòng thì chua xót. Cô nhớ lại bộ phim hôm coi với Pi, nhưng cô tham lam hơn cô muốn trước khi chết được gặp anh, được anh nói anh yêu cô bằng cả tấm lòng mặc dù cô chưa từng làm gì cho anh.

.....

Minh Trí ngồi trong phòng làm việc tại biệt thự Trần gia, anh không nhìn vào màn hình máy tính như mọi lần nữa. Trong đầu anh đang suy nghĩ về Rin, cô gái nhỏ này có thể đang gặp nguy hiểm nhưng cô đã muốn trốn khỏi anh, anh cũng không muốn còn một liên hệ nào nữa từ khi anh phát hiện hình ảnh của cô luôn luôn xuất hiện trong tâm trí anh. Đang suy nghĩ thì cửa phòng phát lên tiếng gõ cửa.

- Vào đi. - Minh Trí lên tiếng

- Trần thiếu gia, tôi... tôi có việc muốn nhờ anh. - Pi tiến vào phòng làm việc của Minh Trí.

- Nói đi. - Anh lạnh lùng lên tiếng nhưng không nhìn về Pi.

- Từ khi ở bệnh viện về, tôi không thể liên lạc được với Rin, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện gì.- Pi lo lắng, vì cô và Rin hẹn sẽ gặp nhau tại bến xe nhưng cô bị giám sát đưa về tận biệt thự, nhiều lần gọi cho Rin nhưng đều không được

- Không phải cô và cô ta muốn trốn đi sao. Giờ cô ta đã trốn đi được rồi, cô còn ở nơi đây để làm gì. - Minh Trí không muốn gặp bất kì ai liên quan đến Rin.

- Người của anh theo sát tôi không cho tôi đi, giờ tôi cũng không thể tìm được Rin. Tôi sợ cô ấy gặp nguy hiểm, nếu như anh không quan tâm xem như tôi tìm sai người. Xem ra tôi đã sai khi nghĩ rằng anh cũng

có tình cảm với Rin. - Pi tức giận với cách nói của Minh Trí, vì anh ta cho người theo sát cô nên cô mới mất liên lạc với Rin.

- Tình cảm? Mau dứt ngay cho tôi, cô nghĩ cô là ai mà dám xen vào việc của tôi. - Minh Trí giận dữ.

- Anh không cần phải đuổi tôi, không có Rin tại nơi này tôi cũng không có lí do gì ở lại.- Nói rồi cô về phòng mình thu dọn hành lý.

Minh Trí sau cơn tức giận liền cảm thấy hơi quá đáng, sau đó gọi cho Trần Hậu để đưa Pi tới Ciz ở nhưng Pi nhất quyết không chịu mà tự mình bỏ đi.

34. Chương 34: Cái Chết Của ” Trịnh Hà My” - Phần 1

Trong một căn phòng tối, Rin ngủ thiếp đi trong một môi khi mà dòng nước mắt đã khô trên bờ má. Tiếng lết két của cánh cửa chính vang lên, một tia sáng loé lên soi vào gương mặt cô.

Phía trước là Minh Trí đang đi tới cùng với ánh sáng bên ngoài hoà cùng nhau như một thiên sứ lấp lánh, anh đến để cứu cô sao. Trong lòng Rin chợt loé lên một tia vui mừng nhưng rồi anh đi đến bên cô mà cứ mờ nhạt dần, mờ nhạt dần. Hai tay cô bị trói hai phía không thể nào đụng vào anh, cũng không thể chạy đến bên anh đến khi anh đã đi gần đến phía cô thì hình ảnh đó hoá hư không.

Rin hét lên: Không, đừng tan biến, làm ơn anh đừng tan biến mất sau đó liền tỉnh giấc mơ. Thì ra đó chỉ là một giấc mơ của cô mà thôi, mở mắt ra thì căn phòng này không tối lắm nó cũng lập loè ánh sáng của chiếc đèn nhỏ phía trên đủ để cô thấy gương mặt của mình phía trước đang cười cợt nhả.

- Sao, mày nằm mơ Trần thiếu gia sẽ đến cứu mày sao? - Trịnh Thiên Kim cười lớn.

Cô ngược mắt lên nhìn Trịnh Thiên Kim không trả lời.

- Dù sao mày cũng sẽ chết, nên vị trí Trần phu nhân sẽ thuộc về tao. - Thiên Kim nói vẻ thách thức.

- Dù tôi có chết đi, Trần Minh Trí cũng sẽ không yêu cô. - Rin lạnh lùng thốt ra.

- Tao biết anh ấy yêu mày, nhưng mày không thấy từ gương mặt đến vóc dáng tao với mày hoàn toàn giống nhau sao. Mày nghĩ sao tao sẽ là Trịnh Hà My để đến với Minh Trí. - Thiên Kim hứng khởi nói.

Rin chợt cười lạnh, cô ta nghĩ Minh Trí yêu cô nên mới mang cô đi sao. Thật là một kẻ kém cỏi, suy nghĩ lại mình cũng có chút thông minh lạnh lợi vì sao có một người chị em sinh đôi ngu ngốc như vậy.

- Haha, cô thật là thông minh. Vậy chúc cô thành công. - Rin cười lạnh

- Tất nhiên tao sẽ thành công, mày đừng trách tao và cha mẹ, chỉ trách mày ngày đó đã ra đời sau tao.

- Tôi không trách chị, cũng không trách bọn họ. Tôi chỉ hận các người không xem mạng sống của tôi ra gì, mang lời của một tên bói toán mà đánh lòng vứt bỏ tôi, sau đó lại muốn mang về lấy đi mạng sống. Tôi hận các người. - Ri phẫn nộ khi nghĩ đến cha mẹ ruột của cô lại đối với cô như vậy.

- Haha, vậy mày cứ tiếp tục hận đi. - Thiên Kim cười lớn bỏ đi ra ngoài.

Bên ngoài, Trịnh lão đang ngồi nói chuyện điện thoại, thấy Thiên Kim ra ngoài liền hỏi: Nó sao rồi, có chống cự gì không?

- Ta đã trói lại làm sao mà chống cự được cha, tại sao không tiến nó ngay mà phải đợi gì nữa hả cha. - Trịnh Thiên Kim nôn nóng.

- Không được, phải đợi 12h đêm nay, nếu để nó sống qua 12h trưa mai thì xem như chúng ta sẽ mất hết tất cả/ - Trịnh lão trầm ngâm nói.

- Thật phiền phức. - Nói rồi Thiên Kim bức bối đi về phía Trịnh phu nhân đang sầu não. - Mẹ, sao trông mẹ không khoẻ vậy?

- Thiên Kim, chúng ta làm vậy với Hà My thật sự có quá đáng. - Trịnh phu nhân hai mắt rưng rưng mà nói.

- Mẹ, chúng ta đang bảo vệ gia đình này. Trịnh gia vẫn còn có con mà, mẹ không được vào phút cuối liền thay đổi cha sẽ tức giận. - Trịnh Thiên Kim tỏ ra đang bảo vệ gia đình.
 - Nhưng nó là em gái con mà, vì sao con không một chút đau lòng. - Bà nhìn Thiên Kim mà đau lòng, hai đứa con gái giống nhau như đúc.
 - Từ nhỏ đã không sống chung nên không thể có tình cảm được. Với lại đây là bảo vệ Trịnh gia chúng ta, con không thể làm khác được. - Trịnh Thiên Kim thờ ơ nói
 - Nhưng dù sao....
 - Không nhưng gì nữa, mẹ nếu không vững tâm thì con sẽ đưa mẹ đi nơi khác để tránh hồng chuyện của cha.
 - Thiên Kim kéo Trịnh phu nhân vào xe mình chạy vụt đi.
- Cô gọi thông báo cho Trịnh lão rồi đưa Trịnh phu nhân đến một khách sạn thuộc quyền quản lí của Trịnh gia, nhưng nay Trịnh Kim đã thuộc về Royal nhưng dù sao cũng là chủ nhân cũ nên rất được giám đốc khách sạn ưu ái mời vào một phòng vip.
- Mẹ, mẹ cứ ở đây đến chiều mai con sẽ đến đón mẹ về. - Trịnh Thiên Kim đưa mẹ cô ta vào phòng đóng cửa lại và nói.
 - Con không ở đây với mẹ sao? - Bà bây giờ như người mất hồn không thể nghĩ được gì thêm.
 - Mẹ ở yên tại đây, con sẽ đến đón sớm. - Nói rồi Thiên Kim quay gót bỏ đi trong lòng an tâm sẽ không bị mẹ cô yếu lòng mà giữ lại một vật cản trước mắt.

.....

5h chiều

Minh Trí hoàn thành xong công việc nhưng trông đầu chỉ toàn hình ảnh của Rin. Trong lòng anh tràn đầy muộn phiền, tài xế đưa anh về biệt thự Trần gia. Vừa vào nhà, anh đi thẳng vào phòng làm việc đóng sầm cửa lại, gương mặt lạnh lùng không một nét cảm xúc khiến mọi người trong nhà một phen sợ hãi.

Trần Hậu sau khi được lệnh ngưng bảo vệ Rin nhưng trong lòng một phen lo lắng vì anh biết sơ qua rằng Trịnh gia muốn làm hại cô nên vẫn cho người đi tìm cô. Anh vừa mới được nhận tin báo thấy xe của Thiên Kim lái vào một khách sạn liền vui mừng mà phóng xe bạt mạng đến khách sạn ấy.

Rin đứng mỗi nhừ cả chân nhưng bị trối với tư thế này làm cả thân cô mỗi rã rời, cô nhớ về Minh Trí về giấc mơ vừa rồi liền tràn nước mắt. Cô đã bỏ trốn khỏi anh ta, làm sao anh có thể đến cứu cô được, đau lòng mà nghĩ rằng anh ta không yêu cô và chắc gì đã biết được rằng cô đang ở nơi này.

7h tối

Minh Trí ngồi trong phòng làm việc suốt hai tiếng, cafe do người làm mang vào cũng không đụng tới một giọt. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, đôi mắt khẽ nhắm lại trong lòng không thể nào chịu được cảm giác bức bối này.

Trần Hậu sau khi đến khách sạn nhưng không tìm được Rin. Thiên Kim đã căn dặn giám đốc không được phép cho ai biết mẹ cô tại đây để tránh bị làm phiền nên Trần Hậu không thu thập thêm tin tức gì. Thiên Kim sau khi rời khỏi khách sạn liền bỏ xe giữa đường, lẩn vào một trung tâm thương mại lớn đồng dứt là lẩn đi mất.

8h tối

Minh Trí đưa bàn tay rà chuột thay đổi màn hình máy tính. Trên màn hình bây giờ là một cô gái nhỏ nhắn có một nụ cười hiền lành, vầng đó chính là Rin. Anh mở điện thoại nhấn nút.

- Vâng thưa Trần thiếu gia. - Đầu dây bên kia trả lời.
- Mau điều tra nhanh nhất Trịnh Đạt đang ở đâu. - Minh Trí lạnh lùng.
- Dạ.

Trần Hậu trấn thủ ngay trước khách sạn một phần theo dõi người ra vào nơi này, một phần chờ đợi tin tức của đàn em.

10h tối.

Điện thoại Minh Trí nhận được một tin nhắn. Anh liền chạy ra xe, vừa định mở cửa phía ghế tài xế sau đó chần chừ liền gọi tài xế lái xe đi.

Trần Hậu như ngồi trên đống lửa nhưng vẫn không nhận được một tin tức gì.

Rin đói lả người, cả thân không còn sức lực nào trong một căn phòng thiếu ánh sáng. Bỗng đèn bật sáng lên, Trịnh Đạt đi tới phía Rin lạnh lùng nhìn cô rồi nói.

- Đây là bữa ăn cuối cùng của con, mau ăn đi làm ma no còn hơn làm ma đói con gái.
- Ông còn gọi tôi là con gái, không thấy ngượng lắm. - Rin dùng chút sức lực giương mắt lên nhìn Trịnh Đạt.
- Hồn láo. - Trịnh Đạt nóng giận tát Rin.
- Sao ông không giết tôi đi, phải hành hạ tôi như vậy làm gì. - Rin yếu ớt mất hết sức lực mà nói.
- Yên tâm, ta sẽ mau đưa con đi thôi, không cần nóng vội. - Ông quay sang nhìn hai tên phía sau nói. - Mau cởi trói cho nhị tiểu thư.
- Haha, nhị tiểu thư sao, sau khi nhận cái đại từ này tôi gặp biết bao nhiêu bất hạnh. Nếu được tôi không bao giờ muốn làm con gái ruột của loài cầm thú như ông. - Rin tức giận nhưng không còn đủ sức để hét mà nói như thỏ thẻ.

Sau khi bọn chúng cởi trói, Rin ngã quỵ xuống nền nhà không thể đứng dậy nổi. Mâm cơm được dọn trước mặt nhưng dù cô đói đến như ngắt xỉu cũng không còn tâm trí mà đụng tới.

- Con cứ từ từ mà ăn, ta ra ngoài. - Nói xong ông cùng bọn người của mình ra ngoài khoá chặt cửa lại.

11h tối.

Chiếc xe trên đường chạy bạt mạng, lạng lách hết mọi xe bỏ lại phía sau. Minh Trí vẫn cảm thấy xe còn chạy quá chậm mà hét: Mau chạy nhanh nhất cho tôi, cậu làm tài xế chuyên nghiệp loại gì mà chạy chậm như rùa vậy?

- Thiếu gia, chúng ta đã chạy vượt quá gấp đôi quy định rồi. Chạy nhanh hơn sẽ rất nguy hiểm. - Tài xế liền trả lời.
- Cậu mau chạy nhanh nhất cho tôi.

Chiếc xe cứ như vậy mà chạy nhanh dần tiến về một vùng ngoại thành xa xôi, hai bên đường tối đen khiến tài xế cũng xanh mặt mà phóng đi như bay.

Trần Hậu ngồi trên xe thấy Trịnh phu nhân bước ra trước cổng khách sạn với tình trạng vội vàng liền xuống xe đuổi theo.

- Trịnh phu nhân, mau nói tôi biết nhị tiểu thư đang ở nơi nào. - Trần Hậu vội vã kéo tay Trịnh phu nhân.
- Cậu... cậu là ai. Mau thả tôi ra. - Bị bắt ngờ Trịnh phu nhân hoảng sợ.
- Tôi là tài xế của Trần Minh Trí thiếu gia, mau nói với tôi biết nhị tiểu thư ở đâu. Cô ấy đang rất nguy hiểm.- Trần Hậu nói không kịp thở.
- Hà my, đúng rồi là Hà My. Mau cứu lấy con gái tôi, mau cứu lấy nó. - Trịnh phu nhân hoảng loạn.
- Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu, tôi sẽ đến cứu Hà My. - Trần Hậu nhận ra sự hoảng loạn của bà liền hỏi tới.
- Đang ở địa chỉ xxx, tôi phải đến đó cứu con gái tôi. - Bà như người hoảng loạn.
- Được rồi. - Trần Hậu gọi một bảo vệ khách sạn nói. - Mau đưa phu nhân vào phòng nghỉ ngơi, bà ấy đang không được bình tĩnh. - Nói rồi lên xe phóng đi như bay

12h

Cánh cửa được mở ra, Rin ngồi đó sức lực trong người đã mất đi hoàn toàn. Cô bây giờ như một cái xác không hồn, Trịnh Đạt đi tới phía cô phía sau là Trịnh Thiên Kim.

- Cha, đã 12h rồi, mau ra tay đi. - Trịnh Thiên Kim thúc dục
- Con đừng nóng vội, trước khi chết phải để em con nói ra mong muốn của mình. - Nói rồi lão nhìn Rin nói.
- Hà my, con còn mong muốn gì chưa thực hiện mau nói ta biết.

Rin không thể ngẩng mặt lên, cô chỉ có thể nói rồi rạc vài chữ: Muốn giết cứ giết, đừng nhiều lời

Trịnh Đạt lặng người, trên tay cầm một khẩu súng đưa vào đầu Rin.

35. Chương 35: Cái Chết Của "trịnh Hà My" - Phần 2

Chuông điện thoại reo lên trong không gian tĩnh lặng chết người, Trịn Đạt khẽ cất lại khẩu súng mà nhận cuộc điện thoại này.

- Ông chủ, phát hiện xe của Trần Minh Trí đang đi vào khu vực của chúng ta. - Một tên canh phòng bên ngoài nói.

- Chết tiệt, mau tìm cách ngăn nó lại. - Trịnh Đạt tức giận cúp điện thoại.

Thiên Kim thấy cha mình tức giận sau khi nghe cuộc điện thoại liền hỏi: Cha, có việc gì sao?

- Tên Trần Minh Trí đã tìm đến, vì sao nó biết nơi này nhanh như vậy chứ? - Trịnh Đạt nắm chặt tay mà nói.

- Cha, con có một ý này. Con sẽ đồng giả nó ra gặp và đưa hắn ta đi, cha ở lại giải quyết nó. - Thiên Kim loé lên âm mưu thâm độc.

- Không được, rất nguy hiểm. - Trịnh Đạt lo cho con gái.

- Không sao cả cha, con là ai chứ là Trịnh Thiên Kim con gái ba mà. - Thiên Kim quyết định và đi đến bên Rin hét. - Mọi người ra ngoài hết cho tôi.

Tất cả các tên ở trong phòng đi ra ngoài hết kể cả Trịnh Đạt. Thiên Kim lột bỏ quần áo trên người Rin, sau đó đưa cho Rin quần áo của mình với âm mưu tàn độc.

- May yên tâm đi, tao sẽ chăm sóc Minh Trí tốt. - Thiên Kim cười cợt nhả nói với Rin khi đã thay xong quần áo rồi quay lưng đi ra ngoài. - Cha, hãy đợi khi nào con báo cáo thì cha mới được nổ súng. Nếu để anh ta nghe được tiếng súng thì thật không ổn.

- Được, phải mau chóng đưa nó cút khỏi đây. Con gái phải cẩn thận. - Trịnh Đạt không muốn Thiên Kim đi nhưng nếu Minh Trí đã biết ông ở nơi này thì rắc rối to.

Rin vui mừng vì biết Minh Trí đến cứu cô, cô không hy vọng rằng mình sẽ sống sót cũng không hy vọng có ai đó đến cứu mình. Nhưng khi nghe Trịnh Đạt nói anh tới cứu cô thì trong lòng cô một niềm vui sướng dâng trào. Khoé mắt Rin cay lên, bờ mi rưng rưng hàng nước mắt, đó chính là dòng nước mắt hạnh phúc khi cô biết rằng Minh Trí vẫn quan tâm đến cô. Khoé môi Rin cười tươi, trong lòng ấm áp hơn, trái tim đập mạnh hơn. Cô tin tưởng rằng Minh Trí sẽ nhận ra Thiên Kim không phải là cô, sẽ không bị cô ta đánh lừa. Cô chợt lẩm bẩm nhỏ trong miệng: Minh Trí, cô ta là người xấu anh đừng bị lừa. Sau đó mệt mỏi quá sức mà ngất đi.

Trịnh Thiên Kim tự làm đầu tóc rối bù, đôi chân trắng nõn nà tự bỏ đôi giày cao gót ra mà chạy chân đất. Mặc dù đau đến thấu xương nhưng cô ta vẫn cố gắng chịu đựng vì tình yêu đối với Minh Trí. Từ bé cô đã được biết mình có hôn ước với Trần Minh Trí liền một lòng mà thầm thương trộm nhớ đến người đàn ông này. Nhưng chỉ vì một Trịnh Hà My xuất hiện mà lấy đi Minh Trí của cô ta, trong lòng ghen tức và muốn tiêu diệt đứa em gái bỗng dưng xuất hiện để dành lại Minh Trí. Với gương mặt và ngoại hình như hai giọt nước của cô ta và Rin thì việc đánh lừa người khác dễ như chơi vậy, Thiên Kim tức tốc chạy về phía Minh Trí khi nghe được đàn em báo cáo.

Minh Trí ngồi trên xe lo lắng nhìn kim đồng hồ, đã qua 12h rồi lão Trịnh Đạt sẽ tranh thủ ra tay. Bỗng chiếc xe đang vút chạy thẳng gấp lại phía trước khiến cả thân Minh Trí ngã nhào.

- Thiếu gia, cậu có sao không? - Tài xế quay lại nhìn Minh Trí lo sợ hỏi.

- Tại sao lại thẳng gấp, đang rất vội. - Minh Trí nhanh chóng ngồi dậy nói.

- Phía trước có người chặn xe chúng ta. - Tài xế nhìn về phía một cô gái đầu tóc rối bù, mặc nguyên một chiếc đầm màu xanh nhạt đã bị vướn bẩn.

Minh Trí nhìn về phía cô gái phía trước liền vui mừng tốt độ, anh nhanh chóng xuống xe nhào đến ôm chầm lấy cô gái phía trước mặt liền nói.

- Rin, em không sao chứ?

- Em không sao cả, Minh Trí em rất sợ chúng ta hãy rời khỏi đây. - Trịnh Thiên Kim giả vờ sợ hãi mà nói.

- Được, mau lên xe. - Anh ôm lấy Thiên Kim mà đưa vào trong xe.

Trong xe, Thiên Kim mừng rỡ khi không bị Minh Trí phát hiện mà ngồi tựa vào lòng anh giả vờ khóc thút thít. Minh Trí ngỡ rằng Rin hoảng sợ quá mức mà thay đổi tính tình nên cũng ôm cô vào trong lòng.

- Rin, nói anh biết chuyện gì đã xảy ra. - Minh Trí dịu dàng hỏi

- Minh Trí, em sợ lắm, bọn họ định giết em. Trong lúc bọn họ sơ sẩy em đã trốn được và chạy thật nhanh, em thấy xe anh đi tới liền mừng rỡ mà liều mình chặn lại.

- Em trốn bằng cách nào. - Minh Trí khẽ nheo mắt lại

- Họ nhốt em vào một căn phòng cũ kĩ, sau đó em đã đi tìm kiếm khắp nơi xung quanh căn phòng cuối cùng cũng tìm được một lỗ trốn thoát. - Thiên Kim nằm trong lòng Minh Trí mà nói nên không nhìn thấy ánh mắt Minh Trí có đôi nét thay đổi.

- Xem ra họ rất tốt với con mèo rồi, xem em không hề mệt mỏi và bị thương tích. - Minh Trí nắm lấy bàn tay trắng nõn của Thiên Kim mà hơi siết.

- Á, sao anh mạnh tay như vậy, em đau. - Thiên Kim nũng nịu trong lòng Minh Trí.- Dù sao ông ấy cũng là cha em, có thể vì vậy mà không tệ với em.

- EM vẫn xem ông ta là cha khi ông ta muốn giết em sao?

- Chúng ta mau về nhà thôi Minh Trí, đừng ở nơi này nữa. - Thiên Kim lảng tránh sang chuyện khác.

Minh Trí khẽ nheo mắt nhìn xuống cô ta, sau đó liền nói với tài xế: Cho xe chạy thẳng

Thiên Kim hoảng hốt liền nói: Minh Trí, vì sao lại quay lại, bọn họ sẽ giết em, rất nguy hiểm.

- Không sao, có anh ở đây không ai có thể làm hại em Rin à.

Xe tiếp tục chạy về phía ngôi nhà trong sự lo sợ của Thiên Kim.

.....

Trịnh Đạt ngồi đợi điện thoại từ Thiên Kim mãi không có, nhưng lại không dám gọi trước vì sợ tên Trần Minh Trí phát hiện. Ông ra lệnh mở cửa căn phòng đi vào nhìn thấy Rin đã nằm bất động trên sàn nhà, gương mặt trắng toát, hơi thở yếu ớt. Cô bây giờ như một cái xác đang chờ chết, chỉ cần Trịnh Đạt rút súng một phát vào đầu thì cô sẽ từ bỏ cuộc sống này.

Ông ngồi xuống bên cạnh Rin, đưa bàn tay vuốt mái tóc rối của cô rồi thở dài, sau đó điện thoại reo vang liền lấy lại sự bình thần vô tình mà nghe điện thoại

- Ông chủ, xe của Trần Minh Trí tiếp tục đến gần, có tiểu thư trên xe nên tôi không dám ra tay.

- Không được làm gì chiếc xe cả. Cứ để nó chạy vào. - Trịnh Đạt lo lắng, nếu Thiên Kim bị phát hiện không phải sẽ rất nguy hiểm cho con bé sao.

Ông ra lệnh bọn người kia mang Rin ra xe chạy đường tắt mang đi.

Bọn người vừa mang Rin đi thì cánh cửa bị đập tung, Minh Trí bước vào thì nhìn thấy Trịnh Đạt đang ung dung ngồi trên ghế dường như cũng đang đợi anh tới. Minh Trí gằng giọng:

- Người đâu?

- Không phải đang ở phía sau cậu? - Trịnh Đạt nhìn thấy Thiên Kim phía sau ánh mắt loé lên lo lắng

- Tôi mang cô gái này trả cho ông, chỉ cần Hà My không sao chuyện này tôi sẽ không truy cứu. - Minh Trí lo lắng thoả hiệp.

- Dễ dàng nhận ra như vậy xem ra tình cảm của cậu dành cho con bé ấy thật sự sâu đậm, nhưng thật tiếc nó đã không còn trên đời nữa. - Trịnh Đạt lạnh lùng nói.

- Chết cũng phải còn xác, mau mang người ra đây. - Minh Trí tức giận hét lớn.

- Xác đã bị vứt xuống vực thẳm. - Trịnh Đạt nhìn ra phía cửa sổ mà nhìn xa xăm.

Trịnh Thiên Kim biết mình đã bị bại lộ liền đi về phía Trịnh Đạt, Trần Minh Trí không thích uy hiếp đàn bà nên không muốn giữ cô ta lại. Những tên côn đồ lao đến anh nhưng đều bị anh đánh đến ngã ra sàn mà ngất cả. Trịnh Đạt rút súng đưa về phía Minh Trí nói:

- Mau dừng tay, cậu nghĩ cậu là trời sao. Liều mạng đến đây một mình không xem Trịnh gia ta ra gì.- Trịnh Đạt giương súng trước mặt Minh Trí.

Minh Trí cười khẩy, nhanh tay rút ra mọi khẩu súng đưa về phía Thiên Kim:

- Trịnh lão, xem chúng ta ai nhanh hơn. Tôi chết không ai thương xót, nhưng con gái ông chết thì ông là người đau lòng nhất.

- Không được nổ súng, chúng ta cùng nhau bỏ súng xuống. - Trịnh Đạt sợ hãi khi đầu súng nhắm thẳng vào đầu Thiên Kim.

- Mau nói Hà My đang ở đâu? - Trần Minh Trí tức giận mà hét.

- Đã đưa đi rồi, đi hướng đường tắc hướng tây. - Trịnh Đạt sợ sẽ mất đi đứa con gái duy nhất.

Phía cửa sau, một người ôm trong tay Rin mà bước tới. Hồ môi trên người nhể nhại liền nói.

- Thiếu gia, người của chúng ta đã bao vây nơi này. Cậu mau đưa nhị tiểu thư đến bệnh viện, cô ấy thật sự không ổn. - Trần Hậu chạy tới mà nói.

Trần Hậu sau khi biết được Rin bị bắt giữ liền như bay chạy đến, gọi cho đàn em đến bao vây ngay lập tức, bắt hết bọn chó săn canh đường, anh chọn ngay đường tắc phía sau để đến nơi nhanh hơn. Đoạn đường tối không có một ánh đèn, anh bị lạc trong đoạn đường bỗng thấy một ánh đèn của chiếc xe liền chặn lại mà hỏi. Ai ngờ lại chặn ngay chiếc xe bọn người của Trịnh Đạt đang chở Rin đi anh liền cho bọn chúng một trận mà cứu Rin đi. Rin nửa tỉnh nửa mê không biết rằng ai đó đã đưa mình đi đâu cả. Trần Hậu thấy cô bất tỉnh liền một mình đưa cô chạy nhanh đến điểm bao vây để đi đường chính đến bệnh viện dễ dàng hơn.

Trần Minh Trí nhìn thấy Rin liền vui mừng quay sang nói với Trịnh Đạt: Người của tôi đã bao vây cả rồi, nếu ông muốn sống thì bỏ súng xuống.

Trịnh Đạt run rẩy bỏ súng xuống, bàn tay run rẩy ôm lấy đầu. Trịnh Thiên Kim xanh mặt thấy tình huống bất lợi thì khóc lóc: Trần thiếu gia, xin tha cho Trịnh gia chúng tôi.

- Mau cút đi. - Minh Trí đi về phía Trần Hậu đang bế Rin trên tay mà ôm lấy. - Nơi này cậu xử lý, Trịnh Đạt và Trịnh Thiên Kim tạm thời giữ lại tôi sẽ giải quyết sau.

- Vâng thưa thiếu gia. - Trần Hậu đáp lời.

Minh Trí nói rồi bế Rin đi về phía cửa, Rin cảm nhận được hơi ấm quen thuộc thì hé mở mắt. Trước mắt là một gương mặt quen thuộc cô khẽ mỉm cười liền hỏi.

- Có phải đây là thiên đường, mang một thiên sứ mà em mơ ước tiền em đi. - Rin nghĩ rằng mình đã chết nên có thể nhìn thấy Minh Trí một lần cuối.

- Không phải thiên đường, cô vẫn còn ở địa ngục và trong tay một ác quỷ. - Minh Trí mỉm cười trêu chọc.
- Địa ngục cũng được, miễn là em được thấy anh lần cuối trước khi ra đi. - Rin chấp nhận xuống địa ngục miễn là được nhìn thấy người cô yêu thương.
- Vậy tại sao lại bỏ trốn? - Minh Trí dịu dàng nhìn Rin.
- Vì em yêu anh, anh lại không yêu em, em không muốn tự mình làm khổ mình, - Rin chu mỏ mà phân giải.
- Ai nói tôi không yêu em?
- Vậy anh yêu em sao?

Minh Trí không trả lời, nhẹ nhàng hôn nhẹ xuống đôi môi trắng bệch của cô. Rin nhắm mắt cảm nhận nhưng rồi không thể nào mở mắt ra nổi, Rin nghĩ rằng đó là một giấc mơ đẹp trước khi cô từ biệt cuộc sống.

Minh Trí buông đôi môi Rin ra, ôm cô tiến về phía cửa trước.

Trịnh Đạt cuối mặt xuống phía dưới đất mỉm cười. Thiên Kim nhìn thấy nụ cười của cha cô liền tỏ ra ngạc nhiên nhưng cũng giả vờ như không có gì.

Minh Trí mang cô ra xe liền đưa đến bệnh viện. Trên đường đi vì mãi ngắm nhìn Rin nên Minh Trí không để ý rằng tài xế đã rẽ sang một hướng khác. Khi đi đến một ngòi đồi vắng, xe bỗng dừng lại.

- Thiếu gia, xe có vấn đề.
- Mau xuống kiểm tra. - Minh Trí nhìn ra ngoài thấy trời tối lơ mờ sáng, cảnh quan xung quanh rất lạ liền hỏi. - Nơi này là đâu?
- Tôi đi đường khác, tôi xuống xe kiểm tra. - Tài xế nhanh chóng xuống xe ra hiệu bọn người của Trịnh Đạt.

Minh Trí nhìn bốn phía rất nhiều tên côn đồ đi tới, trên tay cầm vũ khí hung hãn đi tới phía trước. Nhìn lên phía chiếc xe vẫn còn chìa khoá phía trên, Minh Trí chần chừ rồi nhanh chóng lên phía trước lái xe chạy đi. Bọn người phía sau hò hét chạy theo, những chiếc xe khác khởi động liền chạy theo xe Minh Trí. Minh Trí cho xe chạy ra ngoài đường chính, không ngờ mất lái đâm thẳng vào chiếc xe phía trước. Bọn người của Trịnh Đạt đuổi theo thấy vậy liền lần đi.

36. Chương 36; Cái Chết Của \”trịnh Hà My\’ Phần Cuối

Trên đoạn đường lớn kẹt cứng xe dù chỉ là thời điểm sáng sớm. Một đám đông nhiều thành phần đang giải cứu ột đôi nam nữ đã bất tỉnh trên người đầy máu bị kẹt ra khỏi chiếc xe hơi. Chiếc xe cứu thương lách qua đám đông đưa hai người đến một bệnh viện lớn nhất TP.

Trần Phó Quang nghe tin con trai bị tai nạn do lái xe trên đường vào sáng sớm thì không thể tin vào tai mình. Từ mười năm trước sau khi bị tai nạn xe hơi Minh Trí không sợ trời không sợ đất nhưng rất sợ ngồi trên chiếc ghế dành cho người lái vậy vì sao lại còn có thể gây tai nạn xe được nữa. Ông tức tốc mua vé từ Anh quốc mà về lại Việt Nam để xem tình hình của đứa con trai độc nhất mà người vợ quá cố đã để lại.

Trần Hậu nghe tin liền tức tốc giao lại Trịnh Đạt và Thiên Kim để bọn đàn em canh giữ mà chạy đến bệnh viện để xem xét tình hình của hai người bọn họ. Trần Hậu là người thứ hai và cũng là người cuối cùng biết được chuyện mười năm trước nên trong lòng cũng bất ngờ không kém. Vì tai nạn mười năm trước mà thiếu gia sợ lái xe và cũng bị mất trí nhớ trở thành một người lạnh lùng tàn bạo trong công việc kinh doanh của Trần gia. Đưa Trần gia đến ngày hôm nay cũng là công sức của một mình Trần Minh Trí tài trí thông minh, lần này lại tự lái xe để chở theo nhị tiểu thư không màn nguy hiểm thật là khó hiểu. Đang chạy nhanh trên đường thì có chuông điện thoại.

- Đại ca, đã điều tra được chuyện của thiếu gia. - Tên đàn em báo cáo
- Nói đi. - Trần Hậu hỏi
- Là Trần thiếu gia cầm lái đâm chạy tốc độ rất nhanh mà đâm vào một ô tô phía trước. Mọi người đi đường thấy phía sau có rất nhiều xe khác giống như đang đuổi theo xe cậu ấy.

- Tài xế của thiếu gia khi ấy ở đâu? - Trần Hậu liền thắc mắc.
- Theo như tôi điều tra thì hắn không xuất hiện tại hiện trường.
- Điều tra lí lịch của hắn, truy tìm cho ra tên đó cho tôi. - Trần Hậu ra lệnh.
- Dạ thưa đại ca.

Trần Hậu cúp điện thoại, chiếc xe phóng như bay đến bệnh viện nơi mà Rin và Minh Trí được mang tới.

- Trần Minh Trí, Trịnh Hà My đang nằm phòng nào? - Trần Hậu gấp gấp hỏi cô y tá.

Cô y tá nhìn thấy vẻ đẹp trai phong trần của Trần Hậu thì ngẩn người rồi cúi xuống dò tìm sau đó ngược lên lại choáng ngợp liền lắp bắp nói:

- Trong đây không có ai tên như vậy. - Cô y tá liền nói.
- Rõ ràng được báo bọn họ bị tai nạn xe chuyển đến nơi này. Cô làm ơn tìm kĩ lại xem. - Trần Hậu càng gấp gấp hơn.
- Chuyển vào khi nào vậy ạ. - cô y tá nhìn Trần Hậu mỉm cười e thẹn
- Sáng sớm, lúc sáng sớm thì chuyển đến hai người một nam một nữ. - Trần Hậu có chút tức giận
- À, có phải cặp nam nữ bị tai nạn xe không, vì chưa có người mang giấy tờ đến nên chưa nhập dữ liệu vào máy. Nếu anh là người nhà thì mau mang giấy tờ và tiền nhập viện đóng cho bọn họ. - Sau khi nhớ ra thì cô ta liền yêu cầu theo quy định của bv
- Chết tiệt, tôi hỏi họ đang ở đâu. Mau nói. - Trần Hậu nóng nảy bóp tay cô y tá phía trước mặt.
- Á, đau, buông ra. - Cô ta thét lên
- Cô co mau nói không hả, hay muốn bị đuổi cổ khỏi bệnh viện này. - Trần Hậu không buông lỏng mà còn xiết chặt hơn.
- Á, bọn họ đang ở trong phòng phẫu thuật lầu 3. Một người ở phòng 3001 và một người ở 3005. - Cô ta sợ đến mức phát khóc.
- Liệu hồn cô. - Trần Hậu nhanh chóng đến phòng phẫu thuật.

Cánh cửa cả hai phòng đều đóng chặt, bọn họ vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm sao. Trần Hậu lo lắng đứng ngồi không yên đi qua lại hai phòng canh chừng. Khi từ phòng 3005 của Rin quay lại phòng 3001 của Minh Trí thì Trần Hậu gặp Trần Phó Quang cùng nhiều người đi tới nơi.

- Thưa lão gia. - Trần Hậu cúi đầu chào Trần Phó Quang.

Bốp - Trần Phó Quang vừa thấy Trần Hậu liền đấm Trần Hậu thật mạnh khiến anh đứng không vững mà phải bám vào tường.

- Khốn kiếp, tao đã nói mày phải bảo vệ cậu chủ. Lúc cần tài xế mày đã ở đâu hả? - Trần Phó Quang vừa đi hỏi tình hình của Minh Trí liền tức giận lo lắng.
- Tôi xin lỗi. - Trần Hậu không nói gì chỉ biết cúi mặt.
- Mau cút đi, thấy mặt của mày tao chỉ thêm tức giận. - Trần Phó Quang đuổi.

Trần Hậu không nói gì, cúi đầu chào Trần lão sau đó dời bước sang phòng 3005 mà ngồi đợi. Bên Trần thiếu gia đã có Trần lão về lo lắng cho cậu ấy thì đã yên tâm phần nào, chỉ có Rin không ai lo lắng phải nằm một mình cô đơn. Trần Hậu liền nhớ đến Pi sau đó gọi đàn em của mình:

- Vâng thưa đại ca

- Mau đi tìm tin tức của Phan Minh Thư, sau khi rời khỏi Trần gia đã đi đâu. Tìm được mời ngay đến bệnh viện, không được phép mạnh tay với cô ấy. Cứ nói rằng bạn thân của cô ấy hiện đang ở bệnh viên xxx là cô ấy sẽ tự nguyện đi theo.

- Dạ.

Trần Hậu ngồi ngoài cửa phòng 3005 rất lâu, trong lòng đầy lo lắng, lâu lâu anh lại lảng qua bên phòng của Minh Trí thấy cửa vẫn đóng chặt, bên ngoài những tên bảo vệ mặc những bộ vest đen đứng thành hai hàng canh chừng. Bên ngoài cửa bệnh viện đám phóng viên đã đánh mùi được nhưng Trần Phó Quang nhanh trí xếp một dàn bảo vệ đứng bên ngoài bệnh viện không cho bất cứ phóng viên mà đi vào.

Khi quay lại phòng Rin đang nằm, Trần Hậu vừa định ngồi xuống thì tiếng cửa phòng báo hiệu chuyển màu, cánh cửa được mở ra. Nhiều bác sĩ bước ra với vẻ mặt căng thẳng, Trần Hậu liền đi tới hỏi.

- Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi.

- Tình hình rất căng thẳng, cô ấy bị mất sức trước khi bị tai nạn nên tình trạng rất kém. Hai chân cô ấy bị gãy, nhưng sau này nếu cố gắng tập vật lý trị liệu cũng không là vấn đề, có điều đầu cô ấy bị va đập mạnh nên rất có thể rằng cô ấy sẽ bị mất trí nhớ tạm thời sau khi tỉnh lại.

- Vậy khi nào cô ấy sẽ tỉnh lại.

- Rất khó nói, có thể sẽ không thể tỉnh lại được, nhưng hơi thở của cô ta vẫn còn là vẫn còn hy vọng. Cậu đừng quá lo lắng, nếu lí trí của cô ấy thẳng được thì cô ấy sẽ nhanh chóng hồi phục.

Nói xong bác sĩ đi về phía trước với vẻ mặt rất căng thẳng, Trần Hậu đi được y tá dẫn vào trong phòng hồi sức của Rin, nhìn cô xanh xao yếu ớt như một cái xác không hồn. Vẻ đáng yêu tươi tắn của cô đã hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một sự bi thương. Hai đôi bàn chân đã được bó bột lại càng thêm đau lòng người.

- Hà My tiểu thư, cô mau tỉnh lại đi, Minh Trí thiếu gia hiện rất cần cô bên cạnh. - Trần Hậu cầm tay Rin mà nói.

.....

Pi sau khi một mình rời khỏi biệt thự Trần gia, cô bơ vơ giữa đường không biết phải đi về nơi nào cùng một bé con trong bụng. Cô lang thang một mình ngoài đường rét buốt, tìm một góc nơi chợ trời mà ngủ qua đêm trong sự tủi khổ. Đến sáng hôm sau, Pi liều mạng quay về nhà gặp ba mẹ cô nhưng họ sau khi biết cô đang mang trong mình một đứa con không có cha liền ép cô phải phá bỏ đi thì một lần nữa Pi bỏ nhà đi vì muốn bảo vệ đứa con này. Cô đi khắp nơi không biết phải đến nơi nào, số tiền mà Ken đưa cho cô vẫn giữ khư khư trong người mà không hề động tới mặc dù cô rất đói và mệt mỏi. Đang đi trên đường chưa biết phải đến nơi nào thì có một đám người đi về phía cô, cô hoảng sợ bỏ chạy nhưng bụng Pi lại nhói đau từng cơn nên đành dừng lại để bọn họ bắt được.

- Thả tôi ra, các người là ai vì sao lại bắt tôi. - Pi hét lên nhưng không ai dám can thiệp.

- Cô có phải Phan Minh Thư. - Một tên kéo tay Pi mà hỏi

- Tôi không phải, không phải các người nhầm người rồi. - Pi hoảng hốt chối đi.

- Cô không cần phải sợ, tôi đến để mời cô đi theo chúng tôi đến một nơi. - Tên áo đen nói.

- Đi đâu, tôi không quen các người. - Pi kéo tay mình lại.

- Bạn thân của cô đang ở bệnh viện, cô có muốn đến thăm hay không?

- Bạn thân, ai? Rin sao, Rin bị sao mà lại ở bệnh viện?

- Tôi không biết, chúng tôi được lệnh phải mời cô đến bệnh viện. Mong cô phối hợp.

Pi nghe tên đó nói vậy liền nghĩ đến Rin có chuyện mà lo lắng, vả lại từ khi đuổi kịp cô bọn chúng cũng không hề làm gì Pi nên cô có chút lòng tin. Pi theo bọn chúng lên một chiếc xe hơi màu bạc mà đi đến bệnh viện. Cô được bọn chúng dẫn đến một phòng bệnh tiện nghi và rất rộng, trên giường bệnh là một cô gái đang nằm bất động, hai đôi chân bị bó trắng xoá, da vẻ trông thật kém, Pi nhanh chóng nhận ra đó chính là Rin mà vội càng chạy đến bên cạnh, hai dòng nước mắt chảy dài vì đau xót cho cô bạn thân.

- Rin, cậu làm sao vậy? Không lẽ chỉ vì bỏ trốn đi mà bị tên đó hành hạ thế này. - Pi nghĩ chính Minh Trí đã khiến Rin như vậy.

- Không phải, chỉ là do tai nạn. Minh Trí thiếu gia cũng bị thương chưa thể tỉnh lại. - Trần Hậu từ ngoài bước vào nói.

Pi quay lại thấy Trần Hậu liền hung dữ tiến đến nói: Mau nói các người đã làm gì bạn tôi, tôi sẽ liều mạng với các người

- Tiểu thư đừng quá tức giận ảnh hưởng đến đứa bé, chuyện không phải như cô nghĩ..... - Trần Hậu từ tốn kể lại mọi chuyện cho Pi nghe.

Pi nghe xong thì nước mắt đã như mưa, cứ ngỡ trên đời Pi là đáng thương nhất rồi nào ngờ Rin lại đáng thương hơn cô như vậy. Cô đi đến bên cạnh Rin nói khẽ: Cậu đừng lo, mình ở đây sẽ bảo vệ cậu.

Rin nằm đó, cô mơ thấy một ngọn đồi đầy hoa cỏ và màu nắng thật đẹp, cô đang chạy chơi nghịch ngợm trên đồi hoa ấy thì thấy một vị hoàng tử xuất hiện trong rất quen thuộc làm trái tim cô đập mạnh hơn nhưng cô lại không dám đến gần vị hoàng tử kia. Nhưng nào ngờ vị hoàng tử lại đến bên cạnh nắm lấy tay cô và nói: Cô gái nhỏ, hãy về lâu đài mà làm nhân tình của ta. Cô không trả lời, cứ thế mà đi theo vị hoàng tử này về lâu đài nọ. Trong lâu đài nguy nga tráng lệ nọ, cô và hoàng tử sống rất vui vẻ thì một cô gái khác xuất hiện làm hoàng tử lạnh nhạt với cô.

Có một ngày nọ, có một chàng trai trẻ khác đến ngỏ lời yêu với cô và muốn đưa cô thoát khỏi nơi này, Rin liền từ chối vì cô biết trong lòng cô đã có vị hoàng tử kia rồi. Hằng ngày chứng kiến cảnh hai người bên nhau Rin cảm thấy trong lòng ứa tràn mà sinh bệnh mà chết đi không ai thương tiếc.

Rin nằm trên giường bệnh, một giọt nước mắt khẽ lăn dài xuống gối, cô tự thấy đáng thương cho cô, vừa tự trách bản thân mình yêu nhu nhược, nếu được sống thêm một lần nữa cô sẽ không sống vì người khác như vậy.

Sau 1 tháng nằm trên giường bệnh, Pi hằng ngày vẫn ở luôn trong bệnh viện để chăm sóc Rin và bản thân cô cũng không biết phải đi về đâu. Em bé trong bụng càng ngày càng lớn và Pi rất hạnh phúc vì điều đó.

- Bác sĩ, bạn của tôi hôm nay có tốt không? - Pi hỏi một vị bác sĩ trẻ tuổi thường đến khám định kì cho Rin.

- Hôm nay cô ấy có dấu hiệu rất tốt, nhịp đập của tim có vẻ mạnh hơn bình thường. Cô đừng lo tôi nghĩ không lâu nữa cô ấy sẽ tỉnh lại. - Vị bác sĩ mỉm cười nói.

- Vâng, cảm ơn anh rất nhiều, - Pi cũng cười mỉm đáp

- Tiểu thư đây là bạn của cô mà cô lại luôn tức tực để nuôi cô ấy như vậy thật là hiếm có trên đời, thế nhưng chồng cô không ý kiến gì sao? - Vì bụng của Pi đã to hơn bình thường nên anh ta nghĩ cô đã lấy chồng.

- Tôi là mẹ đơn thân. - Pi mỉm cười nhìn bụng vuốt mà nói trong hạnh phúc khi mang thai đứa trẻ này.

Vị bác sĩ trẻ hơi ngạc nhiên sau đó mỉm cười hoàn thành xong công việc chào Pi đi ra ngoài.

Trên giường bệnh, bàn tay của Rin nhẹ động. Đôi mắt khe khẽ mở ra đón chào ánh sáng đi qua không quen liền nhắm mắt lại. Pi phát hiện liền gọi bác sĩ vào kiểm tra ngay

- Cô ấy sao rồi bác sĩ?

- Đã có dấu hiệu tỉnh lại rồi.

- Rin, mau tỉnh lại nào,. - Pi không tự chủ mà reo lên.

Rin từ từ mở đôi mắt ra cho ánh sáng ủa vào để cô có thể nhìn thấy mọi thứ quá lạ lẫm.

- Đây là nơi nào? - Rin khẽ nói. - Tôi khát nước.

- Đây là bệnh viện. - Pi nói liền mang một ly nước đến cho Rin. - Cậu uống đi.

Rin khẽ nhắm mắt lại nhớ người cuối cùng mình gặp là Trần Hậu liền nói:

- Pi, Trần Hậu đâu rồi?

- Cô nhớ hết mọi chuyện xảy ra sao? - Vị bác sĩ hỏi

- Tất nhiên là nhớ rồi. - Rin quay về phía bác sĩ nói.
 - Vậy rất tốt, vì cô va đập mạnh ở đầu chúng tôi đang lo cô sẽ bị mất trí nhớ. - Vị bác sĩ cười nói mừng rỡ.
 - Rin, Trần Hậu sẽ đến ngay. Minh đã gọi cho anh ấy thông báo cậu đã tỉnh. - Pi mừng rỡ
- Cô tiếp tục nhắm mắt nghĩ ngợi, nhớ đến chuyện ngày hôm đó mà vẫn còn đau lòng. Rất may vì Trần Hậu đến kịp mà cứu cô không thì bây giờ mạng sống của cô chắc cũng không còn.
- Mình nằm trong này lâu chưa Pi? - Rin hỏi Pi vì nhìn vào bụng Pi đã thấy sự thay đổi
 - Cậu bất tỉnh một tháng rồi, mình rất lo cho cậu? - Pi vui mừng nắm lấy tay Rin
- Trần Hậu nghe tin Rin tỉnh lại liền tức tốc chạy đến bệnh viện, chạy nhanh mở mạnh cửa phòng la lớn.
- Trịnh tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?
 - Trần Hậu, từ nay Trịnh Hà My đã chết, tôi là Nguyễn Hà My - Rin lạnh lùng nói.

37. Chương 37: Người Xa Lạ

Trần Hậu nghe Rin nói vậy liền hiểu ý mà không đề cập đến chuyện Trịnh gia nữa. Pi ở bên cạnh liền thay đổi tình trạng căng thẳng này.

- Rin, thật mừng khi cậu đã tỉnh lại rồi. Bên Minh Trí hình như vẫn chưa thể tỉnh lại. - Pi nghĩ nhắc đến Minh Trí tâm trạng Rin sẽ tốt hơn mà không nhớ đến chuyện của Trịnh gia.

- Minh Trí là ai? - Rin ngờ ngác nhìn Pi mà hỏi.

Cả hai Pi và Trần Hậu liền kinh ngạc, chẳng lẽ cô lại quên đi mất người cô yêu thương mà đau khổ như vậy. Pi liền nhìn sang vị bác sĩ mà hỏi

- Anh nên kiểm tra kĩ hơn, vì sao cô ấy có thể quên được người ấy?

Vị bác sĩ mời Pi và Trần Hậu ra ngoài để kiểm tra tổng thể.

Bên ngoài hai người đều lo lắng không yên.

- Cậu ấy quên đi anh ta cũng tốt. - Pi bỗng cất lời nói với suy nghĩ của riêng mình.
- Vì sao cô lại nghĩ như vậy. - Trần Hậu ngạc nhiên quay sang nhìn Pi
- Anh ta đến bên Rin chỉ mang đến cho cậu ấy đau khổ, quên đi thật tốt thật tốt. - Hai dòng nước mắt của Pi vì Rin mà rơi lệ.
- Thiếu gia thật sự... - Trần Hậu chưa kịp nói hết câu
- Xem như vì Rin, vì bình yên của chúng tôi anh đừng nhắc tới cái tên Trần Minh Trí nữa. Nếu Rin có hỏi lại thì cứ nói là một người quen biết cũ không quan trọng. - Pi chặn lời Trần Hậu mà nói.
- Nhưng...
- Không nhưng gì cả, anh hãy hứa với tôi.
- Được, tôi hứa - Trần Hậu suy nghĩ hồi lâu rồi cũng đồng ý.

Xương chân của Rin cũng đang hồi phục rất nhanh vì thời gian cô nằm trên giường không hoạt động nên không bị thêm chấn thương khác. vị bác sĩ trẻ tuổi luôn đến để hướng dẫn Pi những bài tập vật lý trị liệu để tập cho Rin có thể đi lại bình thường.

- Những việc này anh có thể trực tiếp chỉ cho Rin, không cần phải thực hành qua cho tôi. - Pi khó chịu
- Tôi không có nhiều thời gian, chỉ qua cho cô để cô tập cho bạn mình không tốt sao? - Bác sĩ Quốc Toàn trả lời

- Anh thật sự bận rộn sao. Nếu bận rộn vì sao ngày nào dù không phải đến ca trực để khám cho Rin anh cũng xuất hiện tại đây? - Pi bức bối vì cứ gặp vị bác sĩ này mãi
- Tôi quan tâm đến bệnh nhân có gì không tốt sao? - Quốc Toàn ngạc nhiên nhìn Pi
- Anh quan tâm đến Rin sao? - Pi liền hỏi lại
- Tôi quan tâm đến tất cả bệnh nhân. - Quốc toàn chống chế
- Cái bệnh viện này cũng có ngàn bệnh nhân, anh dành thời gian cho Rin xem ra hơi nhiều rồi nhỉ. - Pi mỉa mai
- Thôi được rồi, tôi đi trước đây cô nhớ khuyên bạn cô siêng năng tập thì sẽ nhanh đi lại được. - Quốc Toàn không biết phải đối đáp thế nào cô gái này thì quyết định đánh bài lui
- Không tiễn. - Pi lạnh lùng đắc thắng.

Nhớ lại hôm đó, sau khi kiểm tra tổng quát cho Rin bác sĩ nói rằng có thể Rin đã chịu nhiều tổn thương nên mất đi một phần kí ức. Đây là trường hợp hiếm có và có thể cô ấy sẽ nhớ lại nếu được mọi người nhắc nhiều đến. Pi quyết định sẽ không nhắc đến Trần Minh Trí nữa, coi như chưa từng gặp con người lạnh lùng vô tâm với bạn thân của Pi như vậy. Trong lòng cảm thấy yên tâm hơn về những ngày tháng sau này của Rin không phải khóc một mình trong đêm, không phải yêu thương một kẻ lạnh lùng.

Pi vào trong phòng Rin đang nằm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt Rin mang một nỗi buồn vơi vơi, Pi khẽ đi tới cầm lấy tay Rin mà nói:

- Rin, cậu đừng buồn nữa mọi chuyện đã qua rồi.
- Pi, có phải tớ đã quên mất người nào đó không? - Rin nhớ lại cái tên Minh Trí rất quen thuộc nhưng không thể nhớ ra.
- Cậu muốn nhắc đến người tên là Minh Trí sao? Chỉ là một người quen bình thường thôi không quan trọng.
- Pi giả cười mà nói trong đau lòng.
- Thật vậy sao? Mình lại có cảm giác rất quen thuộc. - Rin nhìn thấy bụng Pi liền quên đi mọi chuyện mà nở nụ cười mà nói: Bé con đã gần 5 tháng rồi nhỉ, không còn bao lâu nữa mẹ Rin sẽ được bé con rồi.
- Cậu không được dành bé con với mình. - Pi cười mà trêu đùa

Rin chỉ cười với Pi mà vuốt ve trên bụng Pi, nụ cười nhẹ nhàng của cô như một mùa xuân đã quay lại trên gương mặt gầy gò xanh xao.

- Pi, cậu đưa tớ ra ngoài hít thở không khí được không. Tròng này ngột ngạt quá. - Rin chán ngán cái căn phòng bốn bức tường này.
- Được, mình sẽ đẩy cậu đi. - Rin nhờ người đỡ Rin ngồi ngay ngắn vào xe lăn liền đẩy ra vườn hoa.

Trên đường đi ra khỏi bệnh viện, Rin nhìn thấy một cô gái nét mặt rất quen thuộc trên tay cầm một bó bông hồng màu trắng đang từ phía trước đi về phía cô. Rin nhớ đã gặp cô gái này ở nơi nào nhưng nhớ mãi không ra. Chiếc xe lăn của cô được đi đẩy lướt qua cô gái đang tươi cười đi đối diện làm lòng Rin dâng lên một sự bất an.

.....

Cửa phòng bệnh được mở ra, một cô gái ôm một bó bông hồng màu trắng bước vào nở một nụ cười thật tươi với người nằm trên giường bệnh.

- Trí, anh hôm nay đã khoẻ hẳn chưa. - Tổ Uyên tươi cười để bó bông trên bàn chạy đến bên Minh Trí mà đưa bàn tay khẽ lên trán anh.
- Tổ Uyên, anh không sao đâu. Hôm nay em lại mang hoa nữa sao, những bông hoa hôm qua vẫn chưa tàn mà. - Minh Trí nhẹ nhàng nói.
- Em biết anh rất thích hồng trắng nên mỗi ngày đều mang đến, hoa không nên nhìn lúc nó tàn héo chỉ nên nhìn lúc chúng còn tươi thì ta càng thấy vẻ đẹp mà yêu nó hơn. - Tổ Uyên sà vào lòng Minh Trí mà nói.

- Em vẫn còn nhớ anh thích hồng trắng sao, những năm tháng qua không có anh bên cạnh em sống thế nào?
- Minh Trí dùng bàn tay vuốt nhẹ lên mái tóc của Tố Uyên.

- Từ sau ngày hôm đó, em được đưa đến bệnh viện khác và bị cha anh nói rằng anh đã không còn nhận ra em nữa nên ông ấy muốn cắt đứt mọi chuyện. Ông đe dọa em cái lời sẽ làm hại cha mẹ em. - Tố Uyên nhớ đến chuyện trước kia liền nhỏ lệ.

Minh Trí dùng bàn tay khẽ lau giọt lệ trên bờ má của Tố Uyên, nhẹ ôm cô vào lòng mà nói: Ngày đó vì anh không cẩn thận mà đâm xe làm em bị thương, lại đáng trách hơn là quên mất đi một cô gái đáng yêu như em. Từ hôm nay anh xin hứa sẽ luôn ở bên cạnh mà yêu thương chăm sóc em.

(Chết rồi, Trí đã hứa vs ng khác rồi, thế Rin của mình thì phải làm sao???? - Tác giả)

Tố Uyên mỉm cười hạnh phúc mà tựa vào lòng Minh Trí ấm áp.

Vài ngày trước:

Minh Trí tỉnh lại trước Rin vài ngày, vì anh bị va đập vào đầu mạnh nên tình trạng cũng không khá hơn Rin là mấy. Nhưng tất cả kí ức của ngày trước anh đều có thể nhớ lại tất cả, nhớ về vụ tai nạn xe mười năm trước và cô người yêu bé nhỏ của mình. Nhưng tất cả kí ức của mười năm trở về đây đều bị tẩy sạch cả, anh đã quên Rin- cô gái nhỏ vì anh mà chịu nhiều đau khổ.

Minh Trí tỉnh lại liền cho gọi Trần Hậu vào mặc dù Trần Phó Quang phản đối nhưng vẫn không dám cãi đứa con bất trị này.

- Thừa thiếu gia gọi tôi. - Trần Hậu trả lời.
- Mau tìm Tố Uyên đến đây cho tôi. - Minh Trí lạnh lùng ra lệnh.
- Thiếu gia đã nhớ ra Tố Uyên tiểu thư. - Trần Hậu sững sốt nhìn Minh Trí
- Đúng vậy, bây giờ tôi muốn gặp cô ấy ngay lập tức. - Minh Trí lớn tiếng.
- Dạ, tôi sẽ đưa tiểu thư đến ngay.

Trần Hậu ra khỏi phòng mà ngổn ngang suy nghĩ, ngày trước Minh Trí thiếu gia và Tiểu thư Tố Uyên tình cảm thắm thiết mặc dù Trần lão gia tỏ ý chê bao gia cảnh của nhà cô ta. Nhưng vì nuông chiều thiếu gia nên đã không ra tay ngăn cách chỉ vì nghĩ tuổi trẻ của cậu ấy sẽ nhanh chán. Vì tai nạn bất ngờ mà thiếu gia mất đi trí nhớ, lão gia thừa cơ hội giấu nhem đi chuyện của cô ta xoá sạch cô ta ra khỏi cuộc sống của Minh Trí. Trần lão gia sai người trong nhà thu dọn hết tất cả những thứ liên quan đến Tố Uyên mà vứt đi tất cả nhưng lại sót một tấm hình trên máy tính mà Minh Trí cứ mãi thắc mắc. Khi Trần lão phát hiện liền nói là một cô gái người yêu cũ của thiếu gia nhưng đã chết do bệnh tật thì thiếu gia cũng không còn thắc mắc gì những vẫn luôn suy tư mà không hề xoá đi. Nay thiếu gia lại quên đi Hà My tiểu thư, nhớ ra Tố Uyên thì thật là đáng thương ột Hà My nhỏ bé, cô gái này không biết sẽ xảy ra bao nhiêu đau thương nữa nếu biết được sự thật này.

Trần Hậu điều tra cuối cùng cũng tìm được Tố Uyên tại một ngôi nhà ngoại thành, Tố Uyên khi biết Minh Trí nhớ ra mình mà tìm thì vui mừng mà vội vàng đi theo Trần Hậu mà không nói một lời với người yêu hiện tại của cô.

- Tố Uyên, anh muốn ra ngoài dạo một vòng. - Minh Trí buồn chán mà nói.
- Được, em điu anh đi. - Tố Uyên cười đỡ Minh Trí đứng lên.

Minh Trí và Tố Uyên cùng nhau tình tứ đi ra phía vườn hoa trong bệnh viện, phía sau là sáu tên vệ sĩ đi phía sau bảo vệ khiến ọi ánh mắt trong bệnh viện đều hướng đến hai người bọn họ trong đó có Rin và Pi.

- Rin, chúng ta về phòng thôi, cậu mệt rồi. - Pi thấy Minh Trí liền muốn đưa Rin đi nơi khác

- Không, mình còn muốn ở lại nơi đây, mình chưa mệt. - Rin nói mà ánh mắt vẫn nhìn về phía đôi trai gái kia

- Vậy mình đẩy cậu ra phía kia xem hoa mười giờ nhé, đúng mười giờ chúng sẽ nở hoa thật đẹp. - Pi vừa nói vừa đẩy Rin đi.

- Pi, cậu có thấy bọn người lúc nãy trong thật quen. - Rin vẫn quay đầu lại nhìn mà nói.

- Sao chúng ta có thể quen họ được, xem ra họ là người xấu đi bên cạnh có rất nhiều người đi theo phía sao.

- Pi lơ đãng

- Có lẽ là vậy. - Rin không nhìn nữa mà quay mặt về phía trước, trong lòng có một cảm giác khó chịu.

Minh Trí và Tổ Uyên cầm tay nhau đi đến một vườn hoa, một tên vệ sĩ mang ghế cho hai người ngồi xuống mà hít thở không khí trong lành bên ngoài bệnh viện.

- Trí, anh xem đôi bướm kia xem, chúng thật giống chúng ta bây giờ trông thật đẹp đôi. - Tổ Uyên nắm lấy tay Minh Trí mà nói.

Minh Trí không nói gì chỉ nhìn theo hướng Tổ Uyên chỉ rồi mỉm cười, chỉ cần có cô gái này bên cạnh thì anh không cần phải nhớ hay biết đến những chuyện gì đã xảy ra.

Rin cùng Pi thăm thú khắp nơi cảm thấy trong người hơi mệt nên muốn về phòng, Pi liền đẩy cô đi tiến về phía cửa bệnh viện.

Minh Trí và Tổ Uyên trò chuyện một lát thì một tên vệ sĩ nói là Trần Phó Quang chuẩn bị đến nên muốn Minh Trí về lại phòng, anh vì có Tổ Uyên bên cạnh nên cũng không muốn gây gổ với ông ta nên quyết định về lại phòng.

Khi Pi đẩy Rin đến thang máy thì phía sau là Minh Trí cùng Tổ Uyên cũng đang đi tới phía thang máy. Một tên vệ sĩ đi tới phía Pi mà nói.

- Hai người làm phiền nhường thang máy cho chủ nhân chúng tôi có việc gấp.

Rin và Pi cùng nhìn về phía bọn họ thì Pi không thể nói lời nào vì quá bất ngờ, Rin tỏ ra tức giận lắm:

- Chủ nhân các người có việc gấp, tôi không gấp sao.

- Cô gái, mau nhường đường không thì... - Tên vệ sĩ đe dọa.

- Thì thế nào, anh muốn đánh người đang bị thương trong bệnh viện sao. Mau cút đi chỗ khác. - Rin tức giận hét lên, ánh mắt hướng về phía Minh Trí. Đại gia, anh mau dạy lại chó nhà mình đừng để cắn bậy, nếu không tôi liền ngửi chủ nào chó này.

Minh Trí từ lúc nãy giờ không quan tâm chỉ hướng mắt về phía Tổ Uyên, nhưng khi nghe chữ thì nhanh chóng nhìn về phía Rin.

Bốn mắt nhìn nhau, trong Rin bỗng cảm giác tức giận mất đi mà thay vào đó là đau lòng chua xót, trong Minh Trí là một cảm giác thật ấm áp và thân quen.

- Các người mau cút hết đi, nhường đường cho cô ấy. - Minh Trí không dời mắt khỏi Rin mà nói.

Pi hoảng hồn liền nhanh chóng đẩy Rin vào thang máy khi có tín hiệu mở cửa, nhưng ánh mắt Rin vẫn không dời khỏi Minh Trí đến khi cửa thang máy đóng lại.

- Pi, có thật là mình không quen anh ta. - Rin sờ tay lên tim mà nói.

- Cậu bị sao vậy? - Pi không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Vì sao khi nhìn thấy anh ta, tim tớ đập rất nhanh cảm giác rất quen thuộc.

- Có lẽ cậu mới bị tai nạn nên còn một thôi, chúng ta không quen bọn họ

Rin không hỏi gì thêm nữa vì nghĩ lời Pi nói cũng có phần đúng, nhưng trong đầu hình ảnh Minh Trí lấp đầy.

Cửa thang máy đóng lại nhưng ánh mắt Minh Trí vẫn còn nhìn về phía cô gái đó làm trong lòng Tổ Uyên cảm thấy khó chịu mà giận dữ.

- Trí, anh xem người ta đi rồi mà anh còn đăm đăm nhìn như vậy, xem ra những năm qua anh rất đào hoa rồi. - Tổ Uyên nung nịu nói.

- Anh xin lỗi, chỉ là nhìn cô ta rất quen nên anh đang cố gắng nhớ lại nhưng không thể nào nhớ được. - Minh Trí nghe được lời Tổ Uyên nói thì ánh mắt mới dời về phía cô ta.

- Nếu quen biết từ trước thì cô ta đã chào hỏi anh, anh xem cô ta còn mắng anh. Nhưng anh thật khác trước đây, vì sao không hề tức giận mà còn nhường đường cho cô ta chứ. - Tổ Uyên cảm thấy rất lạ.

- Anh cũng cảm thấy kì lạ, nhưng dù anh có khác ra sao thì anh vẫn yêu em. - Minh Trí ngọt ngào nói.

Hai người cùng dắt tay nhau về phòng bệnh của anh.

- Vì sao chưa khỏi hẳn mà con lại ra ngoài. - Trần Phó Quang lo lắng nói.

- Chỉ muốn hít chút không khí trong lành. - Minh Trí nằm trên giường nhắm mắt lạnh lùng nói.

- Con mau dưỡng sức nghỉ ngơi, việc trong công ty ta lo không hết đây. - Trần lão mệt mỏi đáp.

- Nếu ông tới đây vì việc công ty thì mời về cho, tình hình như thế nào Trần Hậu và thư kí riêng đã báo cáo với tôi rồi. Ông không cần lo lắng nữa, về việc của Tổ Uyên đã qua tôi sẽ không tính với ông thay vào đó hãy mau đứng ra tổ chức cho chúng tôi một lễ đính hôn. - Minh Trí khẽ mở mắt nhìn Tổ Uyên mà nói

- Cái gì, con không thể cưới con bé này. - Trần lão tức giận

- Vì sao?

- Vì.., vì con bé này không môn đăng hộ đối với trần gia chúng ta.

- Nếu Trần gia phá sản thì sẽ môn đăng hộ đối rồi. - Minh Trí lạnh lùng hỏi

- Con... con... được rồi ta sẽ sắp xếp. - Trần lão chịu thua.

- Càng sớm càng tốt, tôi muốn bù đắp cho Tổ Uyên. - Minh Trí nắm chặt bàn tay Tổ Uyên mà nói.

Trần lão gia tức giận mà bỏ ra về, Tổ Uyên nghe được chuyện này liền mừng rỡ nói

- Thật sao Trí, anh và em sẽ làm lễ đính hôn.

- Đúng vậy, khi anh khỏi hẳn chúng ta sẽ sống cùng nhau.

Tổ Uyên đặt bờ môi mình vào bờ môi của Minh Trí mà trao một nụ hôn cuồng nhiệt...

Rin về phòng nhưng trong lòng luôn bất an mà khó chịu, cô luôn như lửa đốt trong lòng không hiểu vì lí do gì.

- Hà My, cô đau chỗ nào sao? - Trần Hậu đi vào thấy gương mặt Rin nhăn nhó liền hỏi.

- Không phải, tôi không sao? - Rin đáp.

- Tôi vừa từ chỗ Bsi Toàn về, anh ấy bảo cô có thể về nhà tự tịnh dưỡng rồi.

- Thật sao? - Rin mừng rỡ vì thoát được bệnh viện này.

Nhưng rồi cô nhớ đến mình bây giờ không còn là người Trịnh gia nữa, ba mẹ cô dưới quê lo lắng ột mình Tuấn Hà cũng đã quá khổ sao có thể lo thêm cho cả cô và Pi. Nhìn nét mặt trầm tư suy nghĩ của Rin, Trần Hậu như đoán được liền nói.

- Cô không phải lo, tôi có người bà con có một căn nhà nhỏ cần người trông coi, hai cô có thể về đó ở.

- Thật sao, vậy thật là tốt tôi đang lo không biết tôi và mẹ con Pi phải sống ở nơi nào?

- Cô cũng không phải lo về chi phí sinh hoạt, nếu cô sống tại nơi đó coi sóc nhà cửa giúp họ, họ sẽ trả công cho cô. Họ ở nước ngoài nên rất là hào phóng, tôi nghĩ cô sẽ đủ tran trải. - Trần Hậu ra về thuyết phục.

- Thật vậy ư, họ thật là tốt, tôi hứa sẽ chăm sóc ngôi nhà của họ thật tốt. - Rin mừng rỡ mà tươi cười.

Trần Hậu đi làm thủ tục xuất viện cho Rin trong khi Pi thu dọn đồ đạc về nhà mới nên cả hai đều vui vẻ và hứng khởi khi không phải lo về việc tìm nơi ở nữa.

Trần Hậu lái xe chở Rin và Pi về biệt thự Hoa hồng trắng.

38. Chương 38: Sự Thật

Rin và Pi được Trần Hậu đưa về biệt thự Hoa hồng trắng thì hết sức ngạc nhiên, cứ nghĩ rằng đó chỉ là một căn nhà nhỏ lại không ngờ đó lại là một căn biệt thự màu trắng to lớn không thua kém biệt thự Trịnh gia mà cô từng ở.

- Anh có đưa chúng tôi đến nhầm chỗ không? - Rin ngạc nhiên mà hỏi.

- Không, đây chính xác là nơi mà tôi muốn đưa hai tiểu thư đến. - Trần Hậu tươi cười nói.

- Từ nay không được gọi chúng tôi là tiểu thư, tôi đã không còn là tiểu thư nhà họ Trịnh. - Rin nghiêm mặt mà nói.

- Được, tôi sẽ không gọi như vậy nữa. - Trần Hậu dịu giọng.

Pi đẩy Rin vào cùng Trần Hậu bước vào căn biệt rộng lớn tiện nghi đầy đủ mọi thứ, bên ngoài vườn hoa tràn đầy hoa hồng trắng thật xinh đẹp. Cả Rin và Pi đều không phải là những cô gái yêu hoa, vì từ bé đã vất vả với nhiều việc nên họ không có thời gian để nghĩ đến những thứ xa xỉ nhưng hôm nay ngắm nhìn những nụ hoa kia liền cảm thấy thích thú.

- Hà My, cô và bạn cô ở lại nơi này hàng tháng sẽ có người chuyển tiền vào tài khoản của cô xem như là trả công các cô đã chăm sóc nơi này. - Trần Hậu một lần nữa nói.

- Họ cho chúng tôi nơi ở là tốt rồi, tôi không cần họ phải trả công. - Rin đang ngắm nhìn vườn hoa thì quay đầu lại mà nói.

- Đây là yêu cầu bên phía họ, tôi cũng không thể từ chối. - Trần Hậu thuyết phục.

- Tôi cảm thấy thật biết ơn anh, nếu không có anh tôi và Pi thật cũng không biết sẽ về đâu? - Rin mỉm cười nói

- Tôi chỉ làm những gì có thể, cô và Pi nghĩ ngợi tôi có việc đi trước.

Trần Hậu đi thì Pi cũng dọn dẹp lại căn biệt thự này, thật sự nó quá rộng lớn nên cô cũng cảm thấy thấm mệt vì còn đứa trẻ trong bụng cô cứ quấy mãi. Pi ngồi trên ghế nghĩ ngợi nhìn về phía Rin đang ngồi trên xe lẫn ánh mắt hướng ra cửa sổ phía có thể ngắm nhìn vườn hoa hồng trắng của căn biệt thự, ánh mắt Rin mang một vô hồn không một cảm xúc nào.

- Rin, cậu đang nghĩ gì vậy? - Pi đi tới phía Rin cùng ngắm nhìn ra cửa sổ.

- Pi, cậu xem hoa hồng trắng thật đẹp. - Rin cười nói

- Ừ, đẹp thật. Màu trắng thật thuần khiết và tinh khôi. - Pi khẽ cười cảm thấy bình yên.

- Pi, nếu đất ở đây dễ trồng hoa hồng trắng như vậy. Cậu nghĩ xem chúng ta nên trồng thật nhiều để mang đi bán. - Rin muốn kiếm tiền bằng đôi tay của mình để lo cho cuộc sống của cô, Pi và cả bé con sắp ra đời.

- Haha, cậu thật lúc nào cũng nghĩ đến việc kiếm tiền nhưng ý kiến của cậu thật hay. Mình vừa có thể chăm sóc cậu vừa kiếm được tiền. - Pi đáp

- Chúng ta cần chuẩn bị để đón chào bé con một cách tốt nhất, chân mình được bác sĩ Toàn bảo đang tiến triển rất tốt, không lâu nữa mình có thể đi lại được. - Rin tin vào một cuộc sống bình yên cùng Pi.

Trong bệnh viện, Minh Trí mặc một chiếc áo vest màu đen, giày tây màu đen, cavat màu xanh chuẩn bị xuất viện sẽ đi thẳng tới công ty để giải quyết những rắc rối mà trong thời gian không có anh thông qua thư kí đã thông báo gần đây.

- Trí, vừa xuất viện anh lại muốn đến công ty sao. Anh thật khác khi xưa, thật là ham công tiếc việc mà. - Tổ Uyên chỉnh lại cavat cho Minh Trí hờn giận mà nói.

- Công việc rất bề bộn, anh đã nghỉ ngơi khá lâu rồi. - Minh Trí dịu dàng nói. - Anh đến công ty, tài xế sẽ đưa em về biệt thự Trần gia nghỉ ngơi từ nay em phải luôn ở bên cạnh anh.

- Vâng, em sẽ mãi bên cạnh anh. - Tổ Uyên ôm lấy Minh Trí và vui mừng.

Minh Trí cùng Tổ Uyên cùng nhau rời bước ra xe trong sự ngưỡng mộ và ghen tỵ của nhiều người. Một đôi trai tài gái sắc đi bên cạnh nhau khiến những người xung quanh trầm trồ khen ngợi.

- Trần Hậu, cho xe về biệt thự. - Minh Trí lên xe ra lệnh.

- Vâng thưa thiếu gia. - Trần Hậu cho xe rời đi khỏi bệnh viện.

- Trần Hậu, anh là người luôn bên cạnh Minh Trí mấy năm qua đúng không? - Tổ Uyên lên tiếng hỏi.

- Vâng, tôi là tài xế của thiếu gia nên thường xuyên gặp mặt. - Trần Hậu đáp

- Vậy tôi hỏi từ khi mất trí nhớ tới giờ thiếu gia nhà anh đã quen bao nhiêu cô gái rồi. - Tổ Uyên cười trêu chọc.

- EM nghĩ tất cả chuyện của anh cậu ta đều biết sao? - Minh Trí hướng mắt về phía Tổ Uyên nhéo vào mũi.

- Dạ, tôi chỉ làm tài xế lái xe cho thiếu gia nên chuyện tình cảm không được rõ. - Trần Hậu nhàn nhạt trả lời.

- Vậy ngoài thiếu gia anh ra, có cô gái nào được Minh Trí cho bước cùng lên xe. - Tổ Uyên truy hỏi tiếp không tha.

- Không, thưa tiểu thư. - Trần Hậu vẫn trả lời không cảm xúc.

Tổ Uyên nghe xong thì hài lòng mà không hỏi nữa, thì ra là Minh Trí tuy không nhớ được cô nhưng vẫn không qua lại với những cô gái khác, nhớ lại vài tháng trước báo chí đưa tin Minh Trí sắp đính hôn, rồi lại nhậ nhưa với cô em gái của vị hôn thê. Cô cứ nghĩ Minh Trí rất đào hoa, ngờ đâu lại tu hành như vậy.

- Trí, anh thật là ngoan đó nha. - Tổ Uyên dựa vào lòng Minh Trí.

Minh Trí không trả lời chỉ nhìn về phía trước nơi Trần Hậu đang ngồi suy đoán. Sau khi đưa Tổ Uyên về biệt thự Trần gia, Minh Trí căn dặn người làm dọn phòng cho Tổ Uyên sau đó rời đi đến công ty. Trên xe im lặng thì Minh Trí lên tiếng.

- Cậu nói thật sao?

- Thiếu gia muốn hỏi chuyện gì thật? - Trần Hậu khẽ giật mình hỏi lại.

- Chuyện khi nãy Tổ Uyên hỏi? - Minh Trí lạnh lùng nói tiếp

- Chuyện riêng của thiếu gia, tôi không tiện xen vào nên thật cũng không biết nhiều. - Trần Hậu né tránh câu hỏi.

- Không nhiều thì ít, thời gian qua tôi đã qua lại với ai sao? - Minh Trí không tin một người đàn ông 30t lại tu hành không quen một cô gái nào.

- Thật ra thì có, nhưng hai người đã chia tay trước đó vài ngày. - Trần Hậu hơi lo đáp.

- Thì ra là có sao, tôi tò mò muốn biết cô gái nào có thể làm tôi động lòng ngoài Tổ Uyên. - Minh Trí hứng thú nói. - Cô ta tên gì, là tiểu thư nhà nào?

- Chuyện đó... tôi chỉ biết cô ấy là tiểu thư nhà họ Trịnh còn lại thì không biết thêm nhiều. - Trần Hậu khẽ đáp.

Xe vừa dừng lại trước cửa tập đoàn Royal, vừa bước vào trong thì hai hàng người đứng ngay ngắn vỗ tay chào đón Minh Trí thoát nạn trở về. Vì thông tin anh bị mất trí nhớ không được truyền ra ngoài nên mọi người ai cũng nghĩ Minh Trí chỉ bị chấn thương sau tai nạn xe đó.

- Chúc mừng giám đốc bình an trở về. - Thư kí Ngọc Diệp đại diện trao cho Minh Trí một bó hoa.

- Cảm ơn mọi người. - Minh Trí nhẹ nói rồi đi ngang qua hai hàng người mà tiến về phòng làm việc

Mặc dù đã bị mất trí nhớ nhưng khi đọc qua những tài liệu cần giải quyết thì Minh Trí giải quyết rất nhanh như đã quen với việc này nên không làm khó anh được. Khi cầm một tài liệu thanh toán hợp đồng mua nhà anh liền thắc mắc mà gọi Ngọc Diệp vào trong mà hỏi:

- Đây là gì? - Minh Trí cầm bản hợp đồng lên hỏi.

- Đây là căn biệt thự mang tên Hoa hồng trắng mà giám đốc đã chọn/ - Ngọc Diệp nhỏ nhẹ trả lời.

- Tôi mua vì sao lại đứng tên Trịnh Hà My? - Minh Trí nhìn lại cái tên người sở hữu mà hỏi

- Đó là vì giám đốc căn dặn để cho cô gái này đứng tên. Chúng ta đã trả 90% rồi, bên B nói rằng cô gái này đã tới ở rồi nên yêu cầu trả 10% còn lại. - Ngọc Diệp thấy lạ mà trả lời

- Được rồi, cô cứ thanh toán hết đi. Không còn việc gì nữa, cô ra ngoài làm việc tiếp đi. - Minh Trí cúi nhìn bản hợp đồng mà nói.

Ngọc Diệp bước ra khỏi phòng mà thấy giám đốc thật lạ, rõ ràng đã căn dặn cô phải mua cho bằng được bằng mọi giá và để cái tên Trịnh Hà My đứng tên. Bây giờ lại gọi cô vào để hỏi chuyện này, không lẽ trong một thời gian ngắn như vậy tặng một căn nhà ột cô tình nhân quên bống đi, thật là người giàu có thật khó hiểu.

Minh Trí cầm bản hợp đồng trên tay, khẽ nói Trịnh Hà My, nhớ lại chuyện Trần Hậu khi sáng nói rằng bạn gái cũ cũng họ Trịnh, Minh Trí liền nghĩ đây là quà chia tay của anh dành cho cô gái này sao. Minh Trí nhìn qua địa chỉ căn biệt thự rồi đem bút mà kí phê duyệt.

Buổi chiều, vì Tổ Uyên nói cần mua thêm một số đồ nên Minh Trí sai Trần Hậu đưa cô ta đi. Khi xong việc thì Tổ Uyên vẫn chưa mua sắm xong nên Minh Trí đón một chiếc taxi để về lại biệt thự Trần gia, khi taxi đang đi nửa đường thì chuyển hướng ngược lại mà chạy đi.

Rin đang ngồi trong xe lăn trong vườn hoa hồng trắng mà ngắm nhìn còn Pi thì đã đi chợ để chuẩn bị bữa tối. Rin cảm thấy thật thương Pi đang có bé con trong bụng nhưng phải chăm sóc cô vì cô không thể đi lại được. Đang ngồi miên man suy nghĩ thì có tiếng chuông cửa reo lên, Rin nghĩ Pi về liền đẩy xe ra phía cổng mà mở cửa. Cổng mở ra không phải là Pi mà là một người đàn ông quen mặt, hôm nay anh ta mặc một bộ đồ vest thật sang trọng thay vì bộ quần áo trong bệnh viện. Cô lên tiếng hỏi:

- Anh đến tìm ai?

- Tôi tìm Trịnh Hà My? - Minh Trí nhìn thấy cô gái gập trong bệnh viện liền hơi bất ngờ nhưng vẫn lạnh lùng hỏi

Rin nghe thấy cái tên Trịnh Hà My liền đau lòng nên nói: Trịnh Hà My đã chết rồi.

Minh Trí hơi chấn động vì chuyện này liền nói: Chết rồi sao, vì sao chết/

- Cái tên Trịnh Hà My đã chết, chỉ còn tôi là Nguyễn Hà My. - Rin bình tĩnh lại cảm xúc mà nói. - Anh là ai, tìm tôi có chuyện gì?

- Vậy ra cô là Trịnh Hà My sao? - Minh Trí không giấu nổi sự bất ngờ.

- Tôi đã nói không phải Trịnh mà là Nguyễn. - Rin tức giận

- Trước đây là Trịnh Hà My, có đúng là Trịnh Hà My là cô? - Minh Trí thật sự mất bình tĩnh.

- Cứ cho là vậy đi, anh tìm tôi có chuyện gì. Tôi chỉ mới chuyển đến vài ngày thôi vì sao anh lại biết nơi tôi ở. - Rin thấy Minh Trí mất bình tĩnh liền không chấp nữa.

- Cô thật sự không biết tôi là ai. - Minh Trí lấy lại bình tĩnh mà hỏi.

- Có, tôi biết anh là tên nhà giàu đáng ghét trong bệnh viện. - Rin chửi xéo
- Ngoài lần gặp ở bệnh viện, cô chưa từng gặp tôi. - Minh Trí hỏi tiếp.
- Anh này thật lạ, tôi không quen biết anh thì gặp cũng bao nhiêu lần làm sao tôi nhớ. - Rin ngơ mặt trả lời.
- Nếu không quen biết tôi vậy vì sao cô lại ở nơi này? - Minh Trí dò xét
- Anh có quyền gì mà hỏi, nếu anh không có chuyện gì thì mời đi cho. - Rin xua đuối.

Minh Trí không nói gì mà bỏ đi, Rin nhìn thấy Minh Trí bỏ đi trong lòng dâng lên sự tiếc nuối không kiềm lại được nhưng không dám gọi. Hai người, một người quay lưng đi một người phía sau nhìn theo mà không dám lên tiếng.

Trên đường về biệt thự Trần gia, Minh Trí rút điện thoại ra mà bấm

- Alo, thưa thiếu gia.
- Điều tra cho tôi về Trịnh Hà My.
- Hả, thiếu gia đã từng kêu bọn em điều tra người này rồi mà. Tài liệu về cô ta em đã gửi cho thiếu gia.
- Vậy điều tra xem vì sao cô ta bị thương nhập viện?
- HẢ, chuyện này bọn em ai không biết là thiếu gia đi cứu cô ta rồi hai người chạy trên đường bị mất lái đâm vào xe khác.
- Có chuyện đó?
- Thiếu gia, cậu không nhớ sao? Hôm đó bọn người Trịnh Đạt bắt Trịnh Hà My thủ tiêu, cậu đã mang cô ấy đi nhưng tên tài xế là nội gián của Trịnh Đạt nên cậu và cô ấy mới gặp tai nạn.
- Vậy là trên xe tôi còn có Trịnh Hà My?
- Dạ, thưa thiếu gia.

Minh Trí cúp máy, trong lòng khó hiểu nhiều điều. Cô ta bị gì mà mình phải đi cứu, vì sao cô ta lại tỏ ra không nhớ mình nếu như bọn chúng nói sự thật, không lẽ cô ta cũng bị mất trí nhớ sao? Đầu óc Minh Trí rối tung, khi vừa đến biệt thự Trần gia thì Tố Uyên cũng vừa về đến.

- Trí, anh vừa đi làm về sao? - Tố Uyên chạy đến khoác tay Minh Trí.
- Em đi mua sắm vui không? - Minh Trí quan tâm hỏi
- Vui lắm ạ. - Sau đó quay sang Trần Hậu đang xách trên tay một túi túi giỏ nói: Trần Hậu mang vào nhà giúp tôi.

Nói rồi Tố Uyên kéo Minh Trí đi vào. Minh Trí quay lại nói với Trần Hậu: Mang vào cho tiểu thư xong, cậu qua phòng làm việc gặp tôi.

Minh Trí đưa Tố Uyên về phòng liên viện có có việc gấp cần giải quyết mà đi về phòng làm việc mở máy tính để kiểm tra xem phần tài liệu về Trịnh Hà My anh còn lưu trong máy không. Khi màn hình máy tính vừa bật lên, anh đã nhìn thấy hình Rin trên màn hình với nụ cười xinh đẹp tràn đầy sức sống. Minh Trí ngơ ngàng nhìn Rin một lúc rồi nhanh chóng tìm qua hàng loạt thư mục trong máy cuối cùng cũng tìm ra. Anh đọc qua báo cáo điều tra về Trịnh Hà My liền tức giận đến thấu xương, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu và đau lòng cho cô gái ấy. Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi. - Minh Trí nói lớn
- Thiếu gia gọi tôi. - Trần Hậu đi vào cúi đầu chào
- Cậu nói tôi và Trịnh Hà My đã chia tay? - Minh Trí gằng giọng.
- Sao thiếu gia lại hỏi chuyện này? - Trần Hậu lo sợ.
- Mau kể hết sự thật cho tôi. - Minh Trí tức giận hét lớn.

- Chỉ sợ cậu sẽ làm Trịnh tiểu thư càng đau lòng, bây giờ cậu đã có Tổ Uyên tiểu thư nếu biết sự thật cũng thay đổi ư? - Trần Hậu lớn gan mà hỏi lại.

- Vậy ý cậu là có quyền lừa tôi? - Minh Trí tức giận đập mạnh xuống bàn.

- Được nếu cậu muốn biết tôi sẽ kể....

Trần Hậu kể tất cả mọi chuyện cho Minh Trí nghe, quả thật nghe xong trong lòng Minh Trí càng rối rắm hơn. Hiện giờ trong lòng anh chỉ có Tổ Uyên, nhưng cô gái tên Trịnh Hà My đó luôn làm anh phải suy nghĩ đến, hình ảnh cô ta luôn xuất hiện trong đầu.

- Thiếu gia, bây giờ Hà My tiểu thư đã bị mất ký ức về thiếu gia. Xin thiếu gia đã chọn Tổ Uyên tiểu thư thì đừng xuất hiện trước mắt cô ấy nữa. - Trần Hậu lo lắng nói.

- Chuyện này tôi sẽ tự giải quyết, từ khi nào cậu có quyền quyết định tôi phải làm gì? - Minh Trí lạnh lùng nói. - Vậy Trịnh Đạt và Trịnh Thiên Kim cậu đã giải quyết như thế nào?

- Vì lúc trước thiếu gia bất tỉnh nên tôi vẫn giam lỏng bọn chúng chờ người tỉnh lại, nhưng khi tỉnh lại thiếu gia lại như vậy nên tôi vẫn chưa giải quyết.

- Mau bắt tên tài xế khai ra Trịnh Đạt và Trịnh Thiên Kim chủ mưu cho pháp luật tùy họ giải quyết, còn về phần vợ của Trịnh Đạt mang bà ta vào viện dưỡng lão đi dù sao phút cuối bà ta cũng đã hối cải.

- Vâng thưa thiếu gia. Nhưng thiếu gia, tôi xin cậu đừng làm Hà My tiểu thư đau khổ hơn nữa, dù gì cậu với Tổ Uyên tiểu thư đã sắp đính hôn.

- Xem ra cậu rất quan tâm đến cô ta?

- Vì cô ấy thật sự rất tốt và đáng thương.

- Tôi sẽ có cách giải quyết của mình, cậu ra ngoài đi.

Bên ngoài, Tổ Uyên đứng gần bên cửa nghe được tất cả câu chuyện liền lo lắng trong lòng. Thì ra Minh Trí vì cô gái ấy mà có thể liều mạng như vậy, xem ra cô ta chính là vật cản đường lớn nhất của cô trong con đường đi đến cuộc sống giàu sang không phải lo lắng điều gì.

39. Chương 39: Anh Và Em Sinh Ra Có Lẽ Không Phải Dành Cho Nhau

Minh Trí đang một mình ngồi trong phòng làm việc lặng lẽ suy tư, ánh mắt anh nhìn ngắm hình ảnh của Rin trên màn hình máy tính. Nụ cười của Rin cứ từ từ mà đi sâu vào trong tâm trí của anh, anh đang suy nghĩ vì sao ngày trước khi gặp Rin trong lòng chắc chắn đã có cô ấy thì mới để hình cô trong máy như vậy nhưng tại sao lại không nói ra để đến khi gặp nguy hiểm thì hai người đã không thể nhận ra nhau. Bây giờ khi anh đã tìm được Tổ Uyên thì chuyện của anh và Rin có thể xem như không có sao, liệu đến khi cô nhớ ra mọi việc sẽ đau đớn hay hận anh đến chết.

Tổ Uyên từ bên ngoài đẩy cửa vào, trên tay bưng một tách cafe nóng đi tới bên Minh Trí, thấy cô đi tới anh đưa tay vội tắt đi màn hình máy tính trước mặt. Nhưng hành động đó không qua được con mắt của Tổ Uyên, nhưng cô ta vẫn từ tốn đi tới tươi cười xem như không hề nhìn thấy điều gì.

- Trí, anh uống thử cafe em pha xem. Vị có giống như ngày xưa. - Tổ Uyên đưa ly cafe nóng hổi lên bàn trước mặt Minh Trí.

- Cảm ơn em, sao em vẫn chưa nghĩ ngơi sao. Phòng của em thiếu thứ gì cứ việc bảo người làm trang bị. - Minh Trí cầm ly cafe lên ngửi mùi hương nhẹ nhàng rồi nói. - Đúng là chỉ có Tổ Uyên mới có thể pha đúng ý anh như vậy.

- Trí, vì sao em không thể ở cùng phòng với anh? - Tổ Uyên nắn đôi vai của Minh Trí mà nựng nịu nói.

- Em muốn ở cùng phòng với anh sao? - Minh Trí khẽ quay lưng lại nhìn Tổ Uyên.

- Anh thật kì... - Tổ Uyên quay mặt đi ra về ngượng ngùng.

- Anh chỉ lo em không đồng ý, anh dự định đợi đến khi chúng ta đính hôn sẽ cùng em ở một phòng. - Minh Trí quay ghế ra phía sau nắm lấy tay Tổ Uyên.

- Nhưng người ta về nhà mới rất sợ không dám ngủ một mình. - Tổ Uyên nũng nịu.

- Quyết định vậy đi, em sẽ chuyển qua phòng cùng anh.

- Trí, em thật sự rất nhớ anh khi không thể bên cạnh anh. - Tổ Uyên sà vào lòng Minh Trí thút thít.

- Anh xin lỗi vì đã quên mất em, thôi nào chúng ta về phòng nghỉ ngơi đã trễ quá rồi.

Minh Trí đưa Tổ Uyên về phòng rồi ôm cô vào lòng nhưng không còn cảm giác ấm áp khi xưa, trong đầu anh luôn có hình ảnh của Rin. Nụ cười của cô cứ in sâu in sâu vào trong tâm trí của anh. Minh Trí khẽ lắc đầu như muốn xóa đi hình ảnh đó nhưng hình ảnh đó đã ăn sâu vào tâm trí anh.

Tổ Uyên nằm cạnh Minh Trí với mục đích muốn anh và cô đêm nay sẽ quấn lấy nhau nên cô đã chủ động mặc một bộ đồ ngủ màu đỏ mỏng manh khiêu gợi. Nhưng xem ra vẫn không ăn thua gì, Minh Trí ngoài ôm cô vỗ về cô ngủ thì không có một hành động nào như gợi lên sự ham muốn của đàn ông. Tổ Uyên thấy những biểu hiện khác thường của Minh Trí thì trong lòng tức giận nhưng không tỏ ra mà ngọt ngào nói.

- Trí, anh có yêu em không?

- Sao em chưa ngủ?

- Anh trả lời em đi.

- Có!

- Vậy vì sao lại không muốn động vào em.

Minh Trí im lặng không trả lời

Tổ Uyên giả khóc ghen ngào

- Chúng ta khó khăn lắm mới có thể gặp lại, vậy mà khi nằm cạnh anh thì lại nhận được sự thờ ơ của anh. Có phải vì em không quyến rũ và xinh đẹp nên không được sự cưng sủng của giám đốc đại nhân ư.

- Ngoan, nín nào Tổ Uyên. Anh xin lỗi. - Minh Trí hiểu những gì Tổ Uyên nói, nhưng trong lòng không hiểu sao không tìm được cảm giác ham muốn bên cạnh Tổ Uyên từ khi biết về Rin.

Minh Trí sợ Tổ Uyên buồn tủi sau đó liền nâng cằm Tổ Uyên đặt lên một nụ hôn, Tổ Uyên thấy vậy liền chủ động ôm chặt lấy Minh Trí mà cưỡi ra lớp áo ngủ trên người anh mà động chạm vào da thịt rắn chắc trên người Minh Trí.

Minh Trí nhắm mắt đắm chìm vào nụ hôn với Tổ Uyên nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh của Rin. Anh bắt đầu hưng phấn kích thích trên bàn tay nhỏ của Tổ Uyên, Minh Trí càng hôn mãnh liệt hơn và từ từ đưa bờ môi mình đi xuống phía cổ và sau đó nhanh chóng lột bỏ chiếc váy ngủ ren màu đỏ khiêu gợi của Tổ Uyên.

Khi đôi môi anh đụng phải điểm ứng hồng nhô lên trên người Tổ Uyên thì cô ta bắt đầu kích thích mà nói: Trí, em yêu anh.

Tổ Uyên nào biết câu nói của cô đã đưa Minh Trí từ cõi say mê mà quay về thực tế làm đổ bể kế hoạch mà cô đang dựng trong đầu. Minh Trí vừa nghe giọng nói ngọt ngào kích thích tình từ cô mà giật mình buông Tổ Uyên ra khỏi tay. Bao nhiêu ham muốn kích thích bỗng dưng tan biến.

- Anh... anh xin lỗi. - Minh Trí buông lời rồi mặc lại chiếc áo ngủ mà bước ra khỏi phòng ngủ.

- Trí, anh đi đâu? Chúng ta đang rất vui vẻ cơ mà. - Tổ Uyên bất ngờ mà gọi to.

Minh Trí không trả lời mà tiếp tục đi thẳng về phía phòng làm việc, sau đó khóa trái cửa bên trong không muốn ai quấy rầy.

Tổ Uyên ngồi một mình trong phòng ngủ mà tức giận, vì sao ý đồ của cô sắp thực hiện hoàn thành lại thì anh ta lại bỏ đi như vậy. Chẳng lẽ thân thể của cô lại không được đẹp mắt, Tổ Uyên không tin vào điều

đó, cô từng được bao nhiêu người khen là xinh đẹp chứ. Trong lòng tức giận nhưng không dám làm gì vì sợ Minh Trí nghĩ cô là loại người không đáng hoàng dụ dỗ anh ta nên cô đành nằm xuống mà yên giấc ngủ.

Rin và Pi ngày sang ngày sống cùng nhau tại biệt thự hoa hồng trắng nhưng Rin không hề biết cô chính là chủ nhân căn biệt thự này nên trong lòng muôn lo lắng kiếm tiền để lo cho cuộc sống sau này khi mà chủ nhân căn biệt thự này quay về cô và Pi sẽ có tiền mà sinh sống nơi khác.

Bé con trong bụng của Pi đã được 6 tháng rồi nên Rin càng lúc càng lo lắng hơn. Đôi khi Rin tự hỏi cha của đứa bé này là ai trong khi Pi chưa hề có bạn trai nào, nhưng Rin không hỏi Pi thêm một lần nào vì sợ tâm trạng Pi sẽ buồn hơn.

- Rin, xem ra cậu có thể đi chậm chậm được rồi. - Pi vừa đỡ Rin đi trong bãi vật lí trị liệu.

- Cảm ơn cậu, nhờ cậu mà mình có thể vượt qua những ngày phải ngồi một chỗ rồi. - Rin thật rất biết ơn Pi.

- Cậu nói gì vậy? Chính cậu là người đã giúp đỡ mình rất nhiều khi ở Trần gia. - Pi xúc động nhớ lại chuyện cũ nên lỡ lời.

- Trần gia...? Chúng ta từng ở nơi có tên là Trần gia sao? - Rin ngạc nhiên nhìn Pi

- À, không, mình nhầm, không có gì đâu. - Pi vội nói lảng tránh đi.

- Cậu có chuyện gì giấu mình sao? - Rin nghi ngờ hơn khi Pi tỏ vẻ lảng tránh như vậy.

- Không có chuyện gì cả, thôi hôm nay đến đây là được rồi mình còn đi tưới hoa nữa. - Pi vội nói rồi đỡ Rin ngồi xuống mà nhanh đi về phía vườn hoa.

Rin nhìn theo hướng Pi mà trong lòng nghi ngờ hơn bao giờ hết: Pi có chuyện gì giấu mình sao, Trần gia là nơi nào vì sao mình lại không nhớ rằng từng sống nơi đó chứ. Rin cố gắng suy nghĩ nhưng càng nghĩ thì đầu cô càng nhức nhối, Rin ôm đầu đau đớn chóng mặt ngất ngã xuống đất, đầu cô đập mạnh xuống sàn.

Rin mơ thấy một chàng trai đi đến bên cô, thì ra là tên nhà giàu khó ưa đó. Anh ta cứ thế mà càng lúc càng tiến về phía cô, sau đó nắm lấy đôi bàn tay của cô rồi bế cô lên mà đưa cô vào một vườn hoa hồng trắng tuyệt đẹp. Trong lòng cô có cảm giác vô cùng bình yên và hạnh phúc khi được anh bế trên tay mang đi đến nơi ngọt ngào này.

- Rin, đi theo anh.

- Anh là ai?

Người đàn ông kia không trả lời, đôi môi cứ thế mà chiếm lấy đôi môi của cô. Một cảm giác thật quen thuộc như đã từng trải qua, Rin say mê trong nụ hôn với anh ta nhưng bên tai lại nghe tiếng gọi.

- Rin, đừng đi với anh ta, anh ta chỉ mang lại đau khổ cho cậu. - Pi từ phía xa mà nói.

- Pi, cậu quen anh ấy sao? - Rin nhìn qua Pi rồi nhìn sang Minh Trí.

- Nghe lời mình, đừng nhận lời theo anh ta. - Pi nói như hét lên

- Rin, tin tưởng anh, hãy đi theo anh. - Minh Trí nhìn cô âu yếm nói.

Rin nhìn Pi rồi nhìn Minh Trí, từng lời nói của hai người cứ vang lên trong tai cô, cô nhắm mắt lại những hình ảnh ngày xưa như một bộ phim ngắn tái hiện lại trước mắt Rin. Hai dòng nước mắt cô chảy xuống, cô mở mắt ra nhìn thấy Pi đang lo lắng mà nhìn cô.

- Rin, cậu có sao ?

- Đây là đâu Pi? - Rin mệt mỏi, đầu rất đau mà hỏi.

- Đây là bệnh viện, tớ đi tưới hoa vào trong thì thấy cậu nằm trên sàn nhà. Mình liền gọi Trần Hậu đến đưa cậu vào đây?

- Ủ, Pi à, mình vừa mơ thấy Minh Trí. - Rin rướm nước mắt mà nói.

- Rin, cậu đã nhớ ra Minh Trí sao? - Pi hoảng hốt hỏi.
- Mình không giận cậu vì đã giấu mình, cậu đúng Pi à, ở bên cạnh anh ấy mình chỉ có đau khổ. - Rin buồn bã nói.
- Chuyện này đề sau đi Rin, cậu thấy thế nào rồi. - Pi nắm lấy tay Rin hỏi.
- Tổ không sao đâu, rồi mọi chuyện sẽ ổn.

Rin im lặng nhắm mắt lại, cô nhớ đến cô gái bên cạnh Minh Trí ở bệnh viện, rồi nhớ đến gương mặt cô gái trong máy tính của anh. Tuy có đôi nét đã già dặn hơn nhưng đó chính là nét mặt của cô ấy. Thì ra đó chính là người anh ấy yêu, vì vậy nên mới lạnh lùng với cô. Nước mắt Rin tự nhiên rơi ra khỏi khoé mi, lòng đau như cắt nhưng cô cũng khẽ nói trong tận đáy lòng.

- Minh Trí, anh và em sinh ra có lẽ không phải dành cho nhau.

40. Chương 40: Chọn Lựa Của Minh Trí - Nỗi Đau Của Hà My

Trần Phó Quang dừng xe trước cửa biệt thự Trần gia rồi bước xuống xe đi vào biệt thự to lớn trước mắt. Minh Trí từ khi bị mất trí nhớ sau vụ tai nạn 10 năm trước thì trở thành một con người khác và thật sự tài giỏi nhưng anh trở nên lạnh lùng và khó gần. Vài năm sau tai nạn năm đó anh đưa Royal lên tầm quốc tế và tự mình mua căn biệt thự này mà dọn ra ngoài ở riêng. Lúc đầu Trần Phó Quang ngăn cản nhưng cuối cùng thì ông cũng phải chiều theo ý đứa con bất trị này, vì Minh Trí đã không còn sợ mà nghe lời ông như một cậu thanh niên mới trưởng thành khi xưa.

Là nhà của con trai ông nhưng đây có thể nói là lần đầu tiên ông đặt chân bước vào vì trong thâm tâm ông luôn muốn được cùng chung sống với con trai vì vợ ông đã bị bệnh mà qua đời lúc Minh Trí 18t rồi. Trần Phó Quang hôm nay đến là để thuyết phục Minh Trí một lần nữa không thể cưới Tổ Uyên, mặc dù ông chê cô ta không môn đăng với Trần gia nhưng một phần vì với con mắt nhìn đời của ông đánh giá thì cô gái này không phải người tốt.

Minh Trí được người làm trong nhà báo Trần Phó Quang đến thì đi xuống phòng khách đã gặp Trần lão đang ngồi đợi mình.

- Ông đến tìm tôi có chuyện gì? - Minh Trí đi về chiếc ghế đối diện mà nói.
- Ta muốn nói về việc đính hôn của con. - Trần Phó Quang nói tiếp. - Ta nghĩ đi nghĩ lại, Tổ Uyên không thể được, nó không phải người có thể làm dâu Trần gia ta.
- Vậy người như thế nào mới có thể làm dâu Trần gia. Phải có gia thế giống như Trần gia này? - Minh Trí lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Trần Phó Quang.
- Con nghĩ xem, nếu ta quan trọng việc gia thế như vậy đã không muốn con lấy con gái nhà họ Trịnh. Nhưng con nghĩ xem, Tổ Uyên nó xuất thân từ một gia đình rất có vấn đề, cha thì rượu chè mẹ thì cờ bạc. Ngày trước vì không muốn bọn họ làm phiền con ta đã đưa họ một số tiền, nhìn thấy tiền bọn chúng liền sáng mắt đã thế thốt sẽ không tìm đến nữa. Nhưng con xem bây giờ con bé đó không biết xấu hổ mà vác mặt đến nơi này. - Trần Phó Quang vừa nói vừa nghĩ tới chuyện xưa liền không muốn Tổ Uyên làm dâu con.
- Nếu ông không giấu cô ấy đi, có lẽ bây giờ chúng tôi đã sinh cháu cho ông. Chuyện gia đình Tổ Uyên, nếu họ có công việc đang hoàng thì sẽ không còn như vậy. - Minh Trí còn tức giận việc làm của Trần lão.
- Con phải hiểu ta làm vậy là vì con. Con bé đó không phải người tốt, ta nhất quyết không chấp nhận. - Trần Phó Quang tức giận nói.

Trên lầu Tổ Uyên nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện của hai cha con người họ thì lòng nóng như lửa đốt. Khi nghe Trần Phó Quang nói ra như vậy liền sợ Minh Trí xui lòng theo cha nên đã bạo gan đi ra ngoài phòng khách nơi hai người đang nói chuyện mà khóc lóc.

- Trí, nếu cha anh nhất quyết không đồng ý thì anh cứ để em đi, huhu. - Tổ Uyên mặt đầm đìa nước mắt mà đi tới.

- Mau cầm mồm, loại người như cô có quyền lên tiếng ở nơi này. - TRẦN PHỐ QUANG quát.

Tổ Uyên giật bắn người khi nghe Trần Phó Quang nóng giận mà cúi mặt xuống khóc thút thít tỏ ra thật đáng thương. Minh Trí tức giận với thái độ của Trần Phó Quang liền nói.

- Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, không lẽ trong nhà tôi lại không có quyền nói.

Tổ Uyên bên ngoài vẫn khóc nhưng bên trong như mở cờ trong bụng: Trí, đừng lớn tiếng với bác trai, bác ấy sẽ càng ghét em hơn.

- Nếu cô biết tôi ghét cô thì mau cút khỏi nơi này. - Trần Phó Quang nghe Minh Trí nói thì lửa giận trong lòng càng cháy hơn.

- Trí, chắc em nên quay về thân phận của mình. Em yêu anh có lẽ là đã trào quá cao. - Tổ Uyên nói xong thì chạy đi.

- Tổ Uyên, em không phải đi đâu cả. - Minh Trí kéo tay cô ta lại mà kéo vào lòng, sau đó quay sang nói với Trần Phó Quang: Nếu việc lễ đính hôn của tôi nhờ ông vượt qua khả năng của ông thì tôi sẽ tự thu xếp, chọn được ngày tôi sẽ gửi thiệp mời đến Trần lão gia. Ông có quyền không đến, bây giờ tôi có việc phải ra ngoài mời Trần lão gia ra về cho.

- Ta nói cho con một lần cuối, đến chết ta vẫn không chấp nhận đứa con dâu này. - Trần Phó Quang tức giận bỏ đi.

Tổ Uyên nhìn thấy bóng dáng của Trần Phó Quang đã khuất thì khóc càng lớn hơn, quay sang Minh Trí mà nói: Trí, có thật anh sẽ lấy em

- Đúng, anh sẽ cưới em. - Minh Trí hơi lưỡng lự nhưng đáp lời.

- Thật chứ, vậy chúng ta hãy đi mua nhẫn cưới đi. Em đã từng ao ước được đi lựa nhẫn với anh, để tất cả mọi người biết rằng chồng tương lai của em chính là anh. - Tổ Uyên quên cả khóc mà tươi cười phấn khởi.

- Hẹn em ngày mai đi, hôm nay anh có việc bận tại công ty rồi. Em ở nhà chán cứ việc đi mua sắm nếu thích, chiều tối có thể anh sẽ về trễ. - Minh Trí nhẹ nhàng nói với Tổ Uyên rồi dõng bước ra sân lên xe.

Tổ Uyên đợi Minh Trí ra khỏi cổng liền cầm điện thoại lên bấm nút gọi: Alo, anh yêu hả, hôm nay chúng ta có thể gặp nhau đến chiều tối. Hẹn anh chỗ cũ nha, bye cưng.. Nói xong cô lên lầu, diện một bộ váy thật sexy nhất rồi gọi taxi đi về hướng ngoại thành.

* Đêm hôm đó, Minh Trí bước vào phòng làm việc suy nghĩ thật nhiều về Rin và Tổ Uyên. Anh nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính, sau đó bước ra khỏi phòng làm việc khẽ mở cửa nhìn thấy Tổ Uyên đang ngủ trên giường.

Tổ Uyên năm đó bị một đáp người chặn đường trước trường trung học trong khi xe của Minh Trí chạy ngang qua. Nhìn thấy nét mặt sợ sệt, gương mặt trắng tròn của một cô gái đôi mươi bị đổ ỉng bởi cái tát của một tên đàn ông thô cứng trong lòng Minh Trí liền khó chịu mà dừng xe lại. Vì ba mẹ Tổ Uyên rượu chè bài bạc nên mượn nợ đấm cho vay nặng lãi sau đó trốn đi, bọn chúng tìm đến cô để đòi nợ nếu không có sẽ bắt cô đi bán mà trừ nợ. Minh Trí liền rút tiền trong ví ra mà đưa hết cho bọn chúng, sau đó đưa Tổ Uyên lên xe mình.

- Em tên gì?

- Em tên Tổ Uyên, còn anh?

- Anh tên Minh Trí.

- Dạ, em cảm ơn anh Trí ạ. - Tổ Uyên cười thật tươi

Nụ cười của cô làm trái tim Minh Trí dao động ngay lúc đó và anh đã tự hứa với bản thân rằng sẽ ở bên cạnh mà bảo vệ người con gái nhỏ bé này.

Còn Rin,... trong tiềm thức Minh Trí không hề nhớ gì về cô gái này. Chỉ là một bức hình của cô trên máy tính, một câu chuyện đáng thương về một cô gái bị gia đình ép đến chết đi. Minh Trí nhấp một hớp rượu

đỏ trong ly, trên bàn chai rượu đầy cũng đã vơi, miệng khẽ rung lên mà phát ra tiếng khê: Dù sao cô cũng quên tôi, thôi thì cứ trôi theo số phận.

Rin được đưa về lại biệt thự hoa hồng sau khi kiểm tra lại thì không có gì nghiêm trọng lắm. Rin bây giờ đã có thể đứng lên tự bước đi từng bước, bác sĩ Quốc Toàn khen tình hình chân cô đã nhanh chóng lành lặn và cô hãy bỏ chiếc xe lăn mà tự mình bước đi chậm chậm. Trên xe của Trần Hậu, Rin nhớ lại ánh mắt bác sĩ Toàn nhìn Pi mà nói:

- Pi, mình thấy bác sĩ Toàn nhìn cậu rất lạ nha. - Rin trêu chọc Pi, nhưng thật sự ánh mắt của Quốc Toàn nhìn Pi rất lạ.
 - Có gì mà lạ chứ, anh ta hẳn rất không ưa mình. - Pi có ác cảm với Quốc Toàn mà đáp.
 - Haha, mình lại thấy anh ấy đang để ý đến cậu. - Rin tiếp tục trêu chọc. - Tôi nói đúng chứ Hậu ca.
 - Tôi cũng không để ý những chuyện này. - Trần Hậu cũng cười đáp.
 - Đừng trêu chọc mình nữa, một đứa con gái chưa có chồng lại mang thai một đứa bé không cha thì ai mà dám để ý đến. - Pi vuốt bụng đã to khê buồn.
 - Cậu không được nói như vậy, chúng ta có bé con. Bé con sẽ rất ngoan và chồng sau này của cậu sẽ rất yêu thương nó. - Rin nắm chặt tay Pi mà nói.
 - Mình sẽ không lấy chồng, mình sẽ một mình mà nuôi bé con. - Pi cười nhìn xuống bụng mình mà vuốt ve.
 - Nếu cậu không lấy chồng, mình cũng sẽ ở cùng cậu để nuôi bé con. - Rin nói rồi cũng dùng tay má vuốt bụng Pi như muốn cưng nựng bé con trong bụng.
 - Haha, nhớ lời cậu nói, đến lúc muốn lấy chồng mình cũng không cho nhé. - Pi buồn cười vì lời nói trẻ con của Rin.
 - Mình sẽ không lấy chồng nếu cậu không lấy. Mình thề đó. - Rin nghĩ đến Minh Trí mà cảm thấy sợ phải yêu thương một người.
 - Không được nói vậy. - Pi bịt miệng Rin lại. - Xem như mình chưa nghe thấy gì.
 - Pi, cậu sao vậy? - Rin ngạc nhiên hỏi.
 - Cậu phải thật hạnh phúc nha Rin. - Pi nắm chặt tay Rin nói.
 - Hạnh phúc của mình là có Pi, có bé con luôn bên cạnh mình. Còn có cả Trần Hậu luôn giúp đỡ mình nữa, mình như thế nào mà lại không thấy hạnh phúc được chứ.
- Trần Hậu lặng lẽ lái xe đưa Rin và Pi về biệt thự hoa hồng trắng, trong lòng có nhiều điều muốn nói ra nhưng lại không thể mở lời vì nếu anh nhắc đến chuyện cũ thì Rin sẽ càng đau buồn hơn. Anh lặng lẽ lái xe vào phía cổng biệt thự.
- Hai người nhớ giữ gìn sức khỏe, có chuyện gì nhất định phải gọi tôi. - Trần Hậu đưa Rin vào nhà thì vội vàng chào ra về.
 - Anh không ở lại dùng cơm với chúng tôi sao. - Pi rất biết ơn Trần Hậu về những việc anh làm cho họ nên rất quý người đàn ông này.
 - Nếu không có việc gì bận rộn thì anh ở lại dùng một bữa cơm với bọn tôi nhé. - Rin cũng lên tiếng mời.
 - Đạo này Trần gia có việc bận, có thể thời gian tới tôi không thường xuyên ghé thăm các cô được. - Trần Hậu từ chối lời mời.
 - Trần gia có chuyện gì sao? À đúng rồi, lần đó Minh Trí cũng bị tai nạn với tôi, anh ấy có làm sao không?
 - Rin chợt nhớ đến chuyện Minh Trí cũng bị thương nên lo lắng.
 - Thiếu gia đã bình an qua khỏi, cô đừng lo lắng. - Trần Hậu đáp.
 - Người bên cạnh anh ấy là người yêu của Minh Trí đúng không? - Đôi mắt Rin chợt se buồn.

- Đó là người mà mười năm trước thiếu gia từng qua lại, khi bị tai nạn đã mất đi kí ức. Sau tai nạn vừa rồi thiếu gia đã nhớ ra cô ấy và quên mất kí ức mười năm sau này. - Trần Hậu nghĩ không thể giấu được Rin mãi nên nói ra sự thật để Rin không phải đau lòng mãi như vậy.

- Thật tốt, Minh Trí đã tìm lại được người mà anh ấy luôn thương nhớ mặc dù rằng mất đi kí ức về cô ấy. Tôi thật khâm phục tình cảm của họ, được rồi nếu anh bận thì về Trần gia đi, tôi không sao khi nào rảnh thì mời anh đến đây dùng bữa.

Trần Hậu nhìn thấy ánh mắt buồn của Rin thì lòng đau như thắt nhưng không thể làm gì cho cô, đành quay mặt ra xe chạy về hướng biệt thự Trần gia.

Sau khi Trần Hậu rời khỏi cổng, giọt nước mắt từ khoé mắt Rin chọt rơi xuống, cứ thế mà rơi xuống không dừng.

- Rin, cậu đừng khóc? - Pi vừa ra ngoài đóng cổng khi đi vào nhà liền chạy ngay đến nơi Rin đang ngồi.

- Pi à, anh ấy đã không còn nhớ mình là ai nữa, không nhớ nữa thật sao. - Rin đau lòng, tim cô như có ai bóp nát, nước mắt chảy xiết.

Pi đau lòng nhìn Rin mà không biết phải an ủi Rin như thế nào, cô ôm Rin mà cùng Rin khóc nức nở.

- Pi, mình phải làm sao đây? Khi mình bất tỉnh trong tay Trịnh gia, mình đã mơ thấy anh ấy đến bên mình mà ôm mình trên tay mang khỏi Trịnh gia. Mình đã ngỡ rằng Minh Trí yêu mình nhưng có lẽ là mình đã quá mơ mộng ảo tưởng rồi. - Rin khóc nức mà nói với Pi.

- Rin, mạnh mẽ lên. Quên Minh Trí đi, anh ta đã quên mất cậu rồi, đã có người phụ nữ khác bên cạnh. - Pi nghĩ đến cô gái bên cạnh Minh Trí mà chua xót cho Rin.

Rin cứ thế khóc đến mệt lã rồi ngủ trong nước mắt và mệt mỏi. Nhìn Rin ngủ mà trong lòng Pi cảm thấy tội nghiệp cho số phận của Rin nhưng chọt nghĩ đến mình mà cười chua xót. Vì yêu một người đàn ông không yêu mình, cả cô và Rin đều phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Quả thật tình yêu chỉ mang lại cho con người ta đau đớn thôi sao, hay là do số phận nên cô và Rin phải hứng chịu.

41. Chương 41: Có Lẽ, Tôi Cũng Đã Từng Rất Yêu Cô.

Trên dưới Trần gia ai nấy đều bận rộn mà chuẩn bị cho lễ đính hôn của cậu chủ Minh Trí và cô tiểu thư Tổ Uyên. Trong khi mọi người đang tất bật dọn dẹp và trang trí thì trên lầu Tổ Uyên đi xuống với nét mặt ngênh ngang.

- Các người nhanh tay lên cho tôi. - Tổ Uyên hét lớn.

- Thưa tiểu thư, bên bộ phận trang trí hỏi chúng ta muốn trang trí loại hoa nào. - Bác Hoa quản gia hỏi.

- Hoa hồng trắng, tất cả hoa đều là hoa hồng trắng.

- Dạ vâng, tôi sẽ nói lại với họ. - Bác Hoà cúi chào Tổ Uyên rồi dời đi.

Tổ Uyên nhìn mọi người xung quanh phải nghe lời mình mà sung sướng trong lòng. Giấc mơ làm một phu nhân giàu có của cô đã sắp trở thành hiện thực, ngày đó khi gặp Minh Trí cô đã xác định phải lấy cho bằng được người đàn ông giàu có này, đến khi Trần Phó Quang vứt ột cọc tiền và ép không được gặp Minh Trí thì Tổ Uyên cũng tỏ ra khá hài lòng với số tiền kia mà không đến tìm Minh Trí nữa, trong đầu với nhiều toan tính vì Minh Trí đã bị mất trí nhớ nếu không nhận tiền mà quay lại tìm thì có thể mất hết tất cả sao. Số tiền kia không phải là một số tiền nhỏ, nhưng vì thói cờ bạc rượu chè của cha mẹ cùng với thói quen phung phí của Tổ Uyên mà nhanh chóng cạn dần, đến khi gia đình lâm vào hoàn cảnh nợ nần thì Tổ Uyên gặp gỡ mà quen với Trương Luật là một tên giang hồ ngông cuồng nên gia đình Tổ Uyên vẫn sống sót trước những món nợ đến ngày hôm nay.

Đang đứng suy nghĩ về một tương lai tươi sáng phía trước, Tổ Uyên chọt nghĩ đến Trương Luật mà cảm thấy lo sợ. Cô muốn yên ổn mà sống với Minh Trí nhưng chắc chắn anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Cô chọt nhớ đến lần gặp vào buổi chiều hôm đó với hắn.

- Tổ Uyên, khi nào em mới lấy tiền của thằng đó mà về với anh. - Trương Luật nóng nảy khi chờ đợi Tổ Uyên trong một khách sạn do hắn ta bảo kê.
 - Luật, anh phải cho em thời gian chứ. Hắn ta đã nói là sẽ đính hôn với em, đến lúc đó thừa cơ hắn tin tưởng mà em sẽ cùng anh bỏ đi cùng với số tiền và nữ trang mà hắn giao cho em. - Tổ Uyên ngọt ngào ngã vào vòng tay Trương Luật mà nhỏ nhẹ nói.
 - Anh thật không muốn đàn bà của anh lại cùng tên đó lên giường, và còn cả đính hôn. - Trương Luật dùng tay xiết lấy bầu ngực của Tổ Uyên mà đẩy cô ta xuống giường.
 - Đừng để lại dấu vết trên người em, hắn ta vẫn chưa đụng tới em từ khi gặp lại. - Tổ Uyên ngăn cản Trương Luật.
 - Em nói thật sao, với vẻ người quyền rũ như em mà hắn ta còn chê bai sao. - Trương Luật không để Tổ Uyên ngăn cản, miệng đã đưa đầy trên chiếc cổ trắng nõn của Tổ Uyên.
 - Đừng mà anh, em nói thật để hắn ta biết thì chúng ta mất hết đó. - Tổ Uyên biết sức mình không ngăn cản nổi người đàn ông này thì đành dùng lời nói.
 - Haha, nếu hắn ta không biết hưởng thụ thì anh sẽ ăn hết em, tên ngu dốt đó sẽ chỉ ăn lại của anh thôi. - Trương Luật cười ghê tởm rồi cởi bỏ quần áo trên người mình ra.
 - Luật, em cũng rất nhớ anh, nhưng anh phải nhẹ nhàng thôi nhé. - Tổ Uyên bị Trương Luật làm cho khó chịu mà buông xuôi.
 - Yên tâm đi cục cưng, những chiêu trên giường của em rất tuyệt. Hắn sẽ chết mê chết mệt với em, khi đó em hãy ôm hết gia tài của hắn mà mang về cho chúng ta. - Trương luật cười mãn nguyện rồi cởi bỏ những thứ còn sót lại trên người Tổ Uyên.
- Tuy nói ngon ngọt với Trương Luật như vậy để hắn không phá hỏng chuyện của cô, trong lòng cô lại muốn ở bên Minh Trí mà hưởng thụ cuộc sống của một phu nhân danh giá hơn là vợ của một tên giang hồ khô khốc. Tổ Uyên mỉm cười với những tính toán trong đầu khẽ nhếch môi: Trước mắt cứ cho xong buổi lễ này, hắn ta vẫn còn giá trị lợi dụng.
- Chiều tàn, mặt trời sắp lặn phía chân trời cùng với những áng mây xung quanh đỏ rực một vùng. Trong cao ốc Royal, Minh Trí ngồi trong phòng giám đốc mà phê duyệt các báo cáo thì nghe tiếng gõ cửa.
- Mời vào. - Minh Trí mắt vẫn không rời những sắp tài liệu trước mắt.
 - Thưa giám đốc, có người đến tìm anh. - Ngọc Diệp đi về phía Minh Trí đang ngồi mà nói.
- Minh Trí khẽ nhìn lên rồi tiếp tục nhìn vào tài liệu: Là ai?
- Một cô gái tên là Tổ Uyên. - Ngọc Diệp đáp
 - Mau cho vào. - Minh Trí nghe tên Tổ Uyên thì hơi bất ngờ.
- Phía ngoài cửa, Tổ Uyên mặc một chiếc đầm body màu trắng tôn lên đường cong của cơ thể, đôi giày cao vút khiến đôi chân cô càng dài hơn. Khuôn mặt cô được trang điểm khá kỹ càng, Tổ Uyên nhìn Minh Trí nở một nụ cười mê hồn. Minh Trí nhìn Tổ Uyên thấy lạ lẫm liền hỏi.
- Em đi dự tiệc ở đâu sao?
 - Trí, anh trêu chọc em sao, em đến tìm anh có việc? - Tổ Uyên vừa đi tới phía Minh Trí vừa nói.
 - Có việc gì em có thể gọi anh? - Minh Trí dời mắt khỏi Tổ Uyên, tiếp tục nhìn vào xấp hồ sơ.
 - Anh hứa dẫn em đi mua nhẫn, anh không nhớ sao. Lần trước đến đêm anh mới trở về biệt thự, hôm nay em đến tìm anh không thể ngồi yên một chỗ mà đợi nữa. - Tổ Uyên quàng tay ôm lấy cổ Minh Trí.
 - Nhưng anh đang rất bận, để hôm khác đi. - Minh Trí nhàn nhạt trả lời, cảm thấy không có hứng thú đi.
 - Không được, anh phải đi cùng em. - Tổ Uyên nũng nịu lắc tay Minh Trí.

Trong đầu Minh Trí chợt nhìn thấy hình ảnh của Rin, cũng đã từng nũng nịu lắc tay anh xin xỏ điều gì đó. Chỉ là một ảo ảnh thoáng qua nhưng Minh Trí vẫn có cảm giác ám áp. Nhưng khi nhìn lại là Tổ Uyên, trong lòng Minh Trí có chút hụt hẫng.

- Trí, đi cùng em được không, anh đã hứa sẽ đi cùng em mà. - Tổ Uyên ra vẻ buồn bã mà nói.

Minh Trí nhìn thấy nét mặt không vui của Tổ Uyên đành mặc vào chiếc áo vest mà đưa cô đi. Hình ảnh của Rin vừa hiện ra khiến Minh Trí cảm thấy bất an, anh đã chọn Tổ Uyên sẽ là người cùng anh đi con đường còn lại nhưng có lẽ vị trí của Rin trong lòng của anh ngày trước đã rất lớn sao. Vì sao anh lại còn vương vấn hình ảnh đó mãi mà không thể dứt ra được.

Mấy ngày qua nhưng tâm trạng của Rin vẫn không tốt hơn, tuy chưa thể đi nhanh được nhưng cô vẫn tỏ ra bận rộn cùng những hàng hoa hồng trắng phía sân vườn của biệt thự này. Phía xa tiếng cửa lớn mở ra, Pi từ ngoài đi vào hơn hở nhanh đi về phía Rin.

- Rin, tớ đã đi tìm được một tiệm hoa đồng ý thu mua hoa hồng trắng của chúng ta - Pi hơn hở

- Thật sao? - Rin chợt cười mừng rỡ sau bao ngày buồn bã.

- Đúng vậy, họ nói tháng sau sẽ cần rất nhiều nên chúng ta phải vất vả những ngày sắp tới rồi. - Pi vui mừng nói.

- Không sao, miễn chúng ta có nơi nhận hàng thì vất vả mấy cũng được. - Rin cười ôm lấy Pi. - À, không phải hôm nay cậu đi khám thai sao, sao lại về sớm như vậy.

- Mình đi ngang qua một tiệm hoa, liền bạo gan đi vào hỏi, khi họ đồng ý mình liền về đây báo cho cậu biết. - Pi cũng ôm lấy Rin mà nói.

- Chúng ta sẽ trồng thật nhiều hoa, chăm sóc thật tốt. Tất cả tiền bán được sẽ lo cho bé con của chúng ta.

- Rin áp tai vào bụng to của Pi mà nói. - Bé con sướng nhất nha, có 2 mẹ luôn yêu thương con.

- Cậu vào nhà đi, mình đi đến bác sĩ kéo trễ hẹn. - Pi chợt nhớ tới cuộc hẹn với bác sĩ.

- Mình muốn đi cùng cậu, mình cũng muốn nhìn thấy bé con trực tiếp. Nhìn qua những tấm hình thật không hiểu một chút nào.

- Được, mình đỡ cậu vào nhà thay quần áo.

Rin và Pi ngồi trên một chiếc taxi chạy về hướng trung tâm, Pi thường khám ở tại phòng khám tại nhà của một vị bác sĩ mà Trần Hậu giới thiệu. Khi đi ngang qua cao ốc Royal, tìm Rin bỗng thất lại khi nhìn thấy dòng băng đèn màu vàng chớp nháy liên hồi trên phía đỉnh toà cao ốc này. Đôi mắt Rin nhìn không dời rồi chợt chú ý hơn một đôi nam nữ đang bước ra khỏi Royal. Cô gái với nụ cười tươi như hoa mùa xuân đang khoác tay chàng trai phong độ mà bước ra từ cửa chính của cao ốc với sự ngưỡng mộ của nhiều người. Xe dừng lại đèn đỏ, Rin bỗng đứng mở cửa xuống xe.

- Rin, cậu đi đâu vậy? - Pi vội xuống xe đuổi theo.

- Mình, mình muốn đi gặp Minh Trí. - Rin nước mắt đã tràn bờ mi mà nói.

- Chân cậu không được cử động mạnh như vậy. - Pi hét lên lo lắng.

Rin cố sức bước nhanh đi mặc cho chân cô đau nhói, nhưng sức chịu đựng của đôi chân bị thương không cho phép cô bước thêm một bước, cô ngã quỵ ngay xuống giữa đường trước mặt cao ốc RoYal.

- Rin, cẩn thận. - Pi muốn chạy đến nhưng chiếc xe phía trước đang lao tới cô không thể qua đường được.

Rin cảm thấy mình thật bất lực, phía trước là Minh Trí đang quay lưng về phía cô mà cười nói cùng cô gái khác.

- Minh Trí. - Rin hét lớn và cố dùng sức lực mà đứng lên ngay giữa đường.

Minh Trí nghe phía sau có người gọi tên mình thân mật như vậy liền quay lại, anh bất ngờ nhìn thấy Rin đang nước mắt lưng tròng đứng giữa đường nguy hiểm như vậy, anh liền lao ra phía cô mà bế cô vào lòng đường.

- Minh Trí, anh vẫn còn nhớ em đúng không? - Rin được Minh Trí bế trên tay thì vui mừng hỏi.

Minh Trí đặt cô xuống đất, tiến lại phía Tổ Uyên đang kinh ngạc nhìn liền trả lời:

- Cô là Trịnh tiểu thư, có lẽ trước đây tôi và cô có quen biết.

- Minh Trí, anh quên em thật rồi sao? - Đôi mắt Rin nhoè đi, miệng đắng ngắt mà bật hỏi.

- Xin lỗi, tôi bị tai nạn nên có thể không nhận ra cô. Cô tìm tôi sao? - Minh Trí hơi bất ngờ vì nghĩ rằng Rin vẫn còn mất đi kí ức về anh.

- Thật sự anh đã quên em rồi sao? - Rin nhìn thẳng lên đôi mắt Minh Trí. - Anh nhìn em đi, không nhớ em là ai sao?

- Trịnh tiểu thư, chuyện của tôi và cô tôi đã bị mất hết kí ức rồi, theo tôi được biết cô cũng đã quên mất rồi.

- Minh Trí hơi bất ngờ với thái độ của Rin.

Tổ Uyên nhìn thấy Rin liền tỏ ra khó chịu, cô liền khoác tay vào tay Minh Trí rồi hỏi: Trí, ai vậy

- Là một người quen cũ, không quan trọng. - Minh Trí nhàn nhạt nhìn Rin rồi trả lời.

Rin nghe câu trả lời của Minh Trí liền một cơn đau trong tim lại dâng lên, cô chợt khẽ cười trong nước mắt mà nói: Đúng vậy, người quen cũ không quan trọng. - nói xong cô quay đầu bước đi.

Pi nhìn thấy Rin và Minh Trí gặp mặt thì hoảng toàn lo lắng, Pi cố tìm cách qua đoạn đường rồi nhanh chóng đến nơi Rin nhưng khi đến thì đã thấy Rin đang bước chân quay lưng đi.

- Rin, cậu có sao không? - Pi nắm tay Rin mà lo lắng.

- Pi, mình không sao chỉ là gặp một người quen cũ. - Rin chưa xót mà nói.

Pi nhìn Minh Trí phía sau đang nhìn về phía hai người họ, cô xót xa nói: Rin, mình đỡ cậu lên taxi chúng ta về nhà thôi.

- Không, chúng ta tiếp tục đi khám cho cậu và bé con. Bây giờ mình chỉ còn cậu và bé con thôi, tất cả đều không quan trọng nữa. - Rin đưa tay sờ lên bụng Pi mà cười chưa xót.

- Được, chúng ta đi. - Pi đỡ Rin đi từng bước một cách khó khăn.

Tổ Uyên thấy Minh Trí cứ nhìn theo bóng hai người bọn họ thì trong lòng vô cùng tức giận nhưng ngoài mặt lại tươi cười.

- Trí, chúng ta đi thôi. - Tổ Uyên khẽ nói.

Minh Trí nghe thấy lời Tổ Uyên liền quay sang nhìn Tổ Uyên mà nói: Được, chúng ta đi.

Đến một cửa hàng trang sức lớn trong trung tâm thương mại Royal, Minh Trí để mặc Tổ Uyên chọn lựa hết kiểu này đến kiểu khác còn lòng anh thì cảm thấy khó chịu vô cùng. Trong tâm trí tiếp tục hiện lên hình ảnh một cô gái bị vấp ngã giữa đường rồi từ từ tự mình đứng dậy, gương mặt đầy nước mắt mà kêu tên anh trong đau đớn. Có lẽ cô ấy đã nhớ lại anh rồi sao? Minh Trí tự hỏi trong lòng rồi để Tổ Uyên đang chuyên tâm lựa chọn một mình bỏ ra phía xa gọi điện thoại.

- Vâng, thưa thiếu gia. - Trần Hậu trả lời

- Trần Hậu, Trịnh Hà My đã nhớ ra mọi chuyện rồi sao? - Minh Trí vội hỏi.

- Thiếu gia vì sao biết chuyện này? - Trần Hậu hoảng hốt.

- Từ khi nào anh có quyền hỏi ngược lại tôi? - Minh Trí nóng nảy.

- Vâng, vì bị ngã tại biệt thự hoa hồng trắng nên Hà My đã nhớ lại kí ức về thiếu gia. - Trần Hậu đáp.

- Vì sao cậu không báo cho tôi biết.

- Do bận lo liệu việc tổ chức lễ đính hôn của thiếu gia và tiểu thư Tổ Uyên nên tôi cảm thấy chuyện đó không quan trọng. Dù cô ấy có nhớ lại hay không, thiếu gia vẫn quyết định chọn Tổ Uyên.

Minh Trí nghe Trần Hậu nói vậy liền bối rối mà cúp máy đi. Đúng vậy, dù cô ấy nhớ lại anh nhưng cũng không thể vì lo sợ cô ấy đau lòng mà làm tổn thương Tổ Uyên. Lòng Minh Trí cứ rối bời khi nhớ lại nét mặt cười nhưng nước mắt lã lã tràn.

- Trí, anh thấy kiểu này thế nào? - Tổ Uyên đưa một chiếc nhẫn ra nói.

- Được, nếu em thích. - Minh Trí không nhìn chiếc nhẫn kia

- Nãy giờ anh trả lời câu này hơn mười lần rồi đó. - Tổ Uyên giận dỗi.

- Em thích là anh thích, vì vậy em cứ chọn đi. - Minh Trí bất giác quay lại nói. - Tổ Uyên, anh có việc đi trước anh sẽ đưa người đến đón em. Em cứ chọn đi, miễn em thích anh sẽ thích. - Sau đó Minh Trí vội đi.

- Trí, anh đi đâu? - Tô Uyên gọi theo.

Minh Trí không quay lại mà tiếp tục đi thẳng, Tổ Uyên không nhìn theo nữa mà tiếp tục bị mê hoặc bởi những thứ lấp lánh trong tủ.

Chiếc xe màu đen sáng bóng đang hướng về phía biệt thự hoa hồng trắng, chiếc xe dừng ngay trước căn biệt thự màu trắng tinh khôi. Minh Trí bước xuống, thấy đèn trong nhà vẫn chưa mở nên anh ngồi trên xe mà đợi.

Chiếc taxi từ phía xe chạy vào, trên xe Rin bước xuống nhìn thấy chiếc xe của Minh Trí đang ở trước nhà mình liền cảm thấy kì lạ. Minh Trí cũng từ trên xe đi xuống mà nhìn Rin. Cả hai người nhìn nhau rất lâu, Pi bèn nói:

- Minh Trí thiếu gia, đến tìm chúng tôi có việc gì sao?

- Tôi tìm Trịnh tiểu thư có chút việc riêng cần nói. - Minh Trí không dời mắt khỏi Rin mà nói.

- Pi, cậu vào nhà trước mình sẽ tự vào sau. - Rin đã bình tĩnh hơn lúc chiều.

Pi ngập ngừng một lúc rồi đi vào phía trong để lại hai người cứ thế nhìn nhau rất lâu.

- Nhìn thật lâu như vậy, cuối cùng anh vẫn không thể nhớ ra tôi? - Rin chợt mở lời trước.

- Cô thật đã từng là người yêu của tôi? - Minh Trí chợt hỏi.

- Không phải, chưa từng một lần. - Rin trả lời không do dự.

- Vậy tôi và cô là quan hệ gì? - Minh Trí ngạc nhiên

- Tôi đã từng là tình nhân của anh.

- Tình nhân.

- Có gì đáng ngạc nhiên chứ, một giám đốc tài hoa có một cô tình nhân thì lạ lắm sao?

- Cô đã từng yêu tôi? - Minh Trí dùng tay chạm vào má của Rin.

- Đã từng, chưa từng hay chưa bao giờ. Điều đó quan trọng với anh lắm ư? - Rin đẩy tay Minh Trí ra mà nói.

- Nhưng tôi muốn chính cô trả lời. - Minh Trí dùng tay nắm chặt tay Rin mà nói.

- Anh có quyền gì mà ép tôi, anh đã có cô gái khác bên cạnh thì muốn biết để làm gì? - Rin cố thoát ra khỏi tay Minh Trí mà hét.

- Xem ra cô ghen như vậy là đã từng rất yêu sao. - Minh Trí trêu chọc Rin, dùng hai tay giữ lấy đầu cô nhìn thẳng vào mắt.

- Không, tôi hận anh chưa bao giờ yêu anh. Mau buông tôi ra. - Cô dùng tay đẩy Minh Trí ra nhưng không được.

- Cô thật là hận tôi sao? - Minh Trí vừa hỏi, không để Rin trả lời mà đưa đôi môi mình tiếp xúc với môi mỏng của cô. Rin cố gắng đẩy Minh Trí nhưng vô ích, đôi môi Minh Trí cứ thế mà tiến tới khiến Rin như bị cuốn vào.

Rin nhắm đôi mắt của cô tiếp nhận đôi môi của Minh Trí. Anh cứ thế mà bá đạo chiếm lấy đôi môi của cô, Rin như bị lạc vào một sa mạc cảm thấy toàn thân nóng lên, cô đang bị lạc đường và phương hướng. Minh Trí khẽ đưa môi mình dứt ra đôi môi mềm của Rin, anh khẽ cười nói: Không phải hận sao? Sao lại đáp trả nồng nhiệt như vậy.

- Anh... anh vẫn bá đạo như xưa. - Rin cuối mặt đỏ bừng. - Anh đến đây tìm tôi có việc gì?

- Tôi muốn biết cô đã từng yêu tôi sao? - Minh Trí dùng tay nâng cằm Rin lên

- Hiện tại, tôi vẫn yêu anh. - Rin trả lời không ấp úng.

Minh Trí buông tay ra khỏi người Rin, nhìn cô một lúc rồi nói: Có lẽ, tôi cũng đã từng rất yêu cô.

42. Chương 42: Rin, Xin Lỗi Vì Anh Không Thể Yêu Em Được

Nghe lời Minh Trí nói, Rin chợt cười gượng rồi đưa mắt nhìn thẳng Minh Trí mà nói: Anh sai rồi, anh chưa từng yêu tôi, chưa một lần.- Nói rồi Rin quay mặt lại mà bước từng bước về phía cổng.

- Dù trước đây tôi chưa từng yêu cô nhưng đến bây giờ cô vẫn yêu tôi sao? - Minh Trí dùng tay kéo tay Rin lại.

- Hiện tại, ngay lúc này tôi vẫn yêu anh. Nhưng điều đó không còn quan trọng với cả tôi và anh, hai người chúng ta như hai đoạn thẳng song song. Tôi sẽ yêu anh cho đến hết ngày hôm nay. - Rin quay mặt lại nhìn Minh Trí, trên khoé mắt khẽ rơi một dòng lệ.

- Ý cô nói rằng ngày mai cô sẽ quên tôi. - Minh Trí dùng lực nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Rin.

Tay Rin đau nhói nhưng vẫn không muốn dứt ra, cô chợt cuối mặt xuống: Không dễ nhưng tôi sẽ làm được.

- Được, vậy tôi sẽ cho cô không thể quên được ngày hôm nay, ngày cuối cùng mà cô yêu tôi. - Minh Trí bỗng kéo Rin ngã vào người rồi bế thốc cô vào xe.

Rin hoảng hốt hét to: Anh làm gì vậy, mau thả tôi ra. A, Pi ơi cứu mình với.

Mặc cho Rin kêu la Minh Trí nhanh chóng đưa cô vào xe mà cho xe chạy vụt đi.

Pi trong nhà, cứ trông ngóng phía ngoài cổng mà mãi không thấy Rin vào nhà, khi cô nóng lòng vừa bước chân gần đến cổng nghe tiếng rin kêu cứu liền chạy ra nhưng ch3 thấy vệt sáng của chiếc xe màu đen đang chạy đi. Pi lo lắng liền gọi Rin nhưng nhận ra dấu hiệu đầu dây bên kia tắt ngang, Pi gọi qua Trần Hậu.

- Alo, anh Hậu, Rin bị Minh Trí bắt đi rồi. - Pi nói nhanh không kịp thở.

Trần Hậu thoáng bất ngờ, nhưng rồi nhẹ nhàng trả lời với giọng buồn: Pi, không sao đâu thiếu gia sẽ không làm gì tổn hại tới Hà My.

- Cái gì mà không tổn hại, thiếu gia nhà các anh đã khiến cho Rin chịu bao nhiêu thương tổn rồi. - Pi tức giận mà hét.

- Pi, cô bình tĩnh đi. Tôi đảm bảo Hà My sẽ không xảy ra chuyện gì. - Trần Hậu đáp.

Nghe Trần Hậu nói vậy, Pi bình tĩnh hơn vì dù sao những lúc bọn họ gặp khó khăn thì anh ta đều ra tay giúp đỡ. Nếu Rin có chuyện gì xảy ra thì có lẽ anh ta đã xem như không có chuyện gì xảy ra như vậy. Pi bèn nói: Được rồi, tôi tin anh nhưng nếu Rin xảy ra chuyện gì thì dù thiếu gia nhà các anh là ai thì tôi cũng sẽ không bao giờ bỏ qua.

- Tôi xin lấy danh dự mình ra mà đảm bảo Hà My đi với Minh Trí thiếu gia sẽ không xảy ra tổn hại nào. - Trần Hậu một lần nữa nhấn mạnh.

Pi cúp máy đi vào trong nhà nhưng trong lòng vẫn không yên, cô ngồi ngoài ghế sofa đợi Rin rồi thiếp ngủ đi trên ghế.

Minh Trí bế Rin vào xe cho xe phóng đi, vào trong xe Rin càng lúc càng chống trả và mắng chửi Minh Trí.

- Tên đàn ông đáng chết này, mau thả tôi ra để tôi về nhà.

- Không phải cô nói sẽ yêu tôi đến hết hôm nay sao, sao bây giờ lại mắng chửi nặng lời như thế. - Minh Trí dùng hai tay ôm chặt Rin vào lòng không cho cô vùng vẫy.

- Tôi yêu là yêu Minh Trí của những ngày chưa bị mất đi trí nhớ, còn anh bây giờ đã là của người phụ nữ khác rồi tôi và anh không hề quen biết nhau. - Rin giận dữ nhưng sức của cô không thể vùng khỏi bàn tay rắn chắc của anh.

- Haha, cô gái nhỏ này tôi chính là Trần Minh Trí, giám đốc của tập đoàn tài chính Royal, chỉ có một mình tôi thôi cô còn muốn yêu Minh Trí nào nữa đây. - Minh Trí đưa gương mặt anh sát về phía Rin mà nói.

- Anh... anh mau tránh xa ra một chút. Anh... anh cố tình không muốn hiểu tôi nói. - Rin đẩy gương mặt Minh Trí ra xa ấp úng nói, trái tim đập loạn xạ khi gương mặt điển trai của Minh Trí tiến gần.

- Sao gương mặt lại đỏ ửng thế này, không phải trước kia là tình nhân của tôi sao. - Minh Trí nhìn gương mặt Rin đỏ ửng cảm thấy đáng yêu mà trêu chọc.

- Anh... thật là kẻ biến thái. - Rin cúi mặt xuống mà khẽ nói.

- Dám mắng tôi biến thái sao. Được, để tôi cho cô thấy thế nào là biến thái. - Minh Trí dùng tay nâng cằm Rin lên mà cười nói.

- Anh... anh muốn làm gì? - Rin chột lo sợ.

Không trả lời Rin, chiếc xe màu đen dừng ngay trước Ciz, một người đàn ông mặc một bộ vest màu đen bế trên tay một cô gái mặc chiếc váy đơn giản màu hồng nhạt mà tiến về cửa thang máy bấm tầng hai. Cô gái cứ thế mà hét lên, la lên khiến mọi người đều đưa mắt nhìn nhưng không một người nào dám lên tiếng. Cứ thế tầng hai của Ciz mở ra, một phòng VIP dành cho khách đặc biệt được Minh Trí dùng chân đạp vào, sau đó lại dùng chân mà đóng lại. Anh bế Rin trên tay tiến về chiếc giường lớn màu trắng tinh không một vệt màu nào mà đặt xuống.

- Anh... anh đưa tôi đến nơi này để làm gì. - Rin ra sức la hét nhưng không một ai dám ngăn cản anh, cô đã hết hơi sức mà nói ra.

- Cô nghĩ một nam một nữ đến nơi này để làm gì. - Minh Trí nhìn vào mắt Rin mà hỏi ngược lại.

- Chúng ta không có quan hệ đến mức có thể đến nơi này. - Rin hất cánh tay của Minh Trí đang để ngang bụng mà ngồi dậy với ý định bỏ về.

- Không được phép rời đi. - Minh Trí thấy cô nhồm dậy hiểu rõ ý định thì dùng hai tay đè lên vai cô ngã lại xuống giường sau đó đưa đôi môi gần lại đôi môi Rin

- Anh... anh không thể làm như thế. - Rin quay mặt đi tránh né nụ hôn của Minh Trí.

- Không gì có thể ngăn cản được tôi cả, cô từng là tình nhân của tôi thì phải quen với việc này chứ sao cứ lại giả vờ làm thực nữ. - Minh Trí châm chọc mà nói.

- Nhưng bây giờ tôi không còn là tình nhân của anh nữa, anh cũng đã có người phụ nữ khác rồi. Anh làm như vậy không cảm thấy có lỗi với cô ấy. - Rin cũng chưa xót mà nói.

Minh Trí chột nhớ đến Tố Uyên, đôi bàn tay nới lỏng ra khỏi cơ thể của Rin. Trong lòng Minh Trí rối bời, lúc đầu chỉ muốn đến tìm Rin để xác định cảm giác của anh với cô ta như thế nào để có thể giải quyết mà đến với Tố Uyên không phải lo nghĩ nữa. Nhưng khi gặp Rin, sau khi hôn cô liền có cảm giác kì lạ trong lòng không muốn dứt. Sau khi bị cô nói khích vài câu liền ham muốn ăn cho hết cô gái này không kiềm lại được mà quên mất Tố Uyên đưa Rin đến Ciz.

Rin nhắc đến Tố Uyên khiến Minh Trí chột dừng lại mọi hành động của mình, điều này Rin có thể cảm nhận được liền cảm thấy đau lòng nhưng miệng vẫn chưa xót nói:

- Thiếu gia Minh Trí, phiền anh buông tôi ra. - Rin lấy tay đẩy mạnh tay Minh Trí ra khỏi người.

Minh Trí không trả lời vẫn ngồi yên trên giường, Rin nhìn anh sau đó xoay lưng mở cửa phòng VIP khách sạn Ciz mà đi ra ngoài.

Bên ngoài, Rin đứng tựa vào cửa phòng mà nước mắt rơi đầy gương mặt gầy của cô. Rin cảm thấy như vừa mất đi một thứ gì đó trên cơ thể, tim cô đau nhói từng bước nhẹ nhàng rời đi nhưng không đành. Vì cô biết, từ hôm nay tình yêu của cô và anh đã mất hết hy vọng.

Trong phòng, Minh Trí ngồi yên không nhìn về phía Rin trong đầu anh chất chứa nhiều suy nghĩ. Muốn quay lại ôm cô vào lòng mà lau khô nước mắt của cô nhưng bàn tay lại không làm được vì Tổ Uyên. Anh đã quyết định chọn Tổ Uyên thì không thể làm điều gì cho cô ấy đau lòng, Minh Trí nằm yên trong phòng ngẩn ngơ nhìn về phía cửa phòng chợt nói: Rin, xin lỗi vì anh không thể yêu em được.

Rin ra khỏi Ciz đón một chiếc taxi quay lại biệt thự hoa hồng trắng nhưng cô không biết phía sau cô là một chiếc xe màu đen đang theo sát phía sau. Sau khi cô bước xuống taxi thì chiếc xe đó cũng bỏ đi.

Trên chiếc xe màu đen, Tổ Uyên tức giận mà nói:

- Nó chính là con nhỏ có thể sẽ ngăn đường của em.

- Cưng à, em dự định sẽ làm gì nó. - Trương Luật ngồi kế bên nói.

- Em muốn nó biến mất khỏi thế giới này. - Tổ Uyên hai mắt loé lên mà nói.

- Xem ra em không tự tin vào bản thân mình để câu được tên đó. - Trương Luật vuốt lên bờ má của Tổ Uyên mà giễu cợt.

- Em chỉ muốn tiêu diệt vật cản đường mà thôi. - Tổ Uyên nở nụ cười như thiên thần nói nhưng ai biết được nó thâm độc đến mức nào.

- Nụ cười của em khiến cho bao nhiêu kẻ say đắm, Tổ Uyên cứ yên tâm anh sẽ làm theo mọi thứ em muốn chỉ cần em không phản bội anh. - Trương Luật đưa môi vào tai Tô Uyên khẽ nói.

Câu nói của hắn làm Tổ Uyên khê giật mình nhưng cô ta vẫn tỏ ra bình tĩnh mà khê nói: Em yêu anh như vậy, em tất nhiên sẽ không phản bội anh.

Sau đó chiếc xe được lái tới một con hẻm vắng, Tổ Uyên bước xuống xe đón một chiếc taxi về biệt thự Trần gia. Khi vào trong nhà thì đã thấy Minh Trí ngồi trong quầy bar trên tay cầm một ly rượu màu đỏ phía dưới chai rượu trên bàn đã vơi hơn một nửa. Tổ Uyên đi đến bên Minh Trí nhẹ nhàng từ phía sau mà ôm lấy anh.

- Trí, hôm nay bỏ người ta đi đâu vậy. - Tổ Uyên nhẹ giọng nói như một kẻ không biết gì.

- Anh có việc một chút, em đã chọn được nhẫn chưa. - Minh Trí đưa ly rượu lên môi uống phần còn lại trong ly.

- Em vẫn chưa chọn, người ta là muốn anh và em cùng nhau lựa chọn. - Tổ Uyên buông Minh Trí ra sau đó rót rượu thêm vào 2 ly trước mặt. - Có chuyện gì không vui sao, có muốn em cùng anh uống.

- Loại rượu này rất mạnh em không nên uống.

- Vậy anh cũng đừng uống nữa. - Tổ Uyên dùng tay vuốt lên bờ ngực rắn chắc của Minh Trí liền nói. - Trí, anh mệt rồi em đỡ anh lên lầu nghỉ ngơi.

Minh Trí ngấm hơi men, nhìn Tổ Uyên nhưng lại thấy hình ảnh của Rin liền cảm thấy trong lòng một sự hưng phấn ngọt ngào ôm lấy Tổ Uyên rồi nhẹ đặt nụ hôn lên đôi môi Tổ Uyên. Minh Trí rời môi cô ta khẽ hỏi trong hơi men ngấm dần vì loại rượu cực mạnh này.

- Ngày mai, em sẽ vẫn còn yêu anh chứ. - Minh Trí khẽ hỏi chìm trong cơn say tình lẫn hơi men.

- Trí, em yêu anh suốt đời cả ngày mai và những ngày về sau. - Tổ Uyên thấy Minh Trí ngọt ngào với mình liền nghĩ anh ta lần này thật muốn động vào mình. .

Minh Trí nghe câu trả lời cảm thấy hài lòng, bế thốc Tổ Uyên trên tay mà đi lên phòng ngủ.

Buổi sáng, Minh Trí thức giấc thì đầu đau nhức, anh vươn mình tỉnh giấc thì gặp phải một cánh tay đang quàng qua bụng mình, anh nhìn sang thì thấy Tổ Uyên đang nằm kế bên mình. Minh Trí nhìn lại mọi thứ trong phòng, quần áo của cả hai vứt lung tung trên sàn nhà trên người cả hai không còn thứ gì che thân. Đầu óc Minh Trí chợt nhớ lại chuyện hôm qua liền vội hết hoảng, hôm qua sau khi gặp Rin về trong tâm buồn phiền mà uống rượu sau đó có nói chuyện với Tổ Uyên rồi chuyện gì xảy ra anh không hề nhớ rõ. Minh Trí khẽ đưa bàn tay Tổ Uyên ra khỏi người rồi bỏ vào phòng vệ sinh.

Bên ngoài Tổ Uyên đã tỉnh lại rất sớm nhưng cô giả vờ ngủ để xem thái độ của Minh Trí, trong lòng cô mỉm cười vì nếu Minh Trí nghĩ rằng cô và anh ta đã qua đêm thì Minh Trí chắc chắn sẽ có trách nhiệm với cô mà không nghĩ ngợi gì đến Rin nữa.

Minh Trí bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy Tổ Uyên đã tỉnh lại đang ngồi trên giường thì đi tới gần.

- Tối qua anh say, anh xin lỗi. - Minh Trí khẽ nói.

- Trí, không phải chúng ta sẽ đính hôn sao chuyện này trước sau cũng phải xảy ra thôi, anh không có lỗi gì cả. - Tổ Uyên ngồi trên giường mà cười nói.

- Anh không nghĩ sẽ động vào em trước khi chúng ta chính thức đính hôn. - Minh Trí vẫn giữ thái độ tỏ ra hối hận.

- Không ngờ Trí của em quan niệm cổ hủ như vậy. - Tổ Uyên không ngưng ngừng đứng lên mặc dù trên người không có thứ gì che thân tiến lại nơi Minh Trí đang đứng.

Minh Trí thấy vậy liền dùng khăn đang khoác trên cổ mà che chắn lại cho Tổ Uyên liền nói: Em đi tắm rồi xuống dùng bữa sáng, anh đến công ty.

- Trí, chiều nay anh cùng em đi mua nhẫn được chứ. - Tổ Uyên vội nói.

- Được, chiều nay anh sẽ về đón em. - Minh Trí đi vào phòng thay quần áo nhàn nhạt nói.

Hôn lễ của Minh Trí và Tổ Uyên đang dần tới. Đã một tháng trôi qua trong lặng lẽ, Rin và Minh Trí không còn gặp nhau một lần nào nữa.

Minh Trí cứ lao vào công việc, tập đoàn RoYal ngày một lớn mạnh ra quốc tế. Anh luôn biện minh bận việc để né tránh Tổ Uyên, mặc dù trước đây anh hết lòng thương yêu cô gái này nhưng hiện tại với anh Tổ Uyên chỉ còn tồn tại trách nhiệm và lời hứa.

Rin sau hôm đó đã quyết tâm không nhớ đến người có tên Minh Trí nữa, cô biết từ trước đến khi anh mất đi kí ức chưa từng có tình cảm với mình thì cô còn có thể hy vọng từ anh điều gì. Giá mà anh đã từng yêu cô thì cô nhất quyết sẽ tranh đấu cho đến cùng, nhưng tiếc rằng với cô anh không hề có thứ gọi là tình yêu. Rin cứ thế lao vào chăm sóc những đoá hoa hồng trắng vì sắp tới có một buổi lễ cần rất nhiều hoa hồng mà tiệm hoa đã đặt trước. Bây giờ chân cô đã phục hồi hẳn, cô có thể đi lại tự nhiên nhưng bác sĩ Quốc Toàn căn dặn cô không được phép chạy hoặc đi quá nhanh. Pi mang thai đã hơn 7 tháng nên rất nặng nề, vì vậy đây là thời gian mà Rin chăm sóc Pi trong giai đoạn cực nhọc của người phụ nữ.

Hôm nay, Pi và Rin đến gặp bác sĩ Toàn để anh ấy xem lại vết thương của Rin. Trong khi Pi đang ở ngoài đợi thì bác sĩ toàn liền hỏi Rin.

- Hà My, có vẻ như cô bạn của cô ghét tôi lắm nhỉ.

- Không đâu, cậu ấy không bao giờ ghét ai đâu.

- Sao tôi không thấy chồng cô ấy nhỉ.

- Bạn ấy là mẹ đơn thân.

- Thì ra là vậy, lần trước có nói nhưng tôi lại không thể tin.

- Vâng, Pi là cô gái rất tốt. Người nào lấy được cậu ấy thật sự có phúc phần.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Haha, tôi biết bác sĩ để ý bạn ấy.

Bác sĩ Quốc Toàn lặng cười, sau đó liền nói: Tôi chỉ sợ cô ấy ghét tôi, lần đầu gặp gỡ tôi đã có tình cảm rất tốt. Chỉ là cô ấy đang mang thai nên tôi nghĩ cô ấy đã có gia đình.

- Nếu anh thật lòng với Pi, thì bạn ấy sẽ không ghét anh tôi sẽ ủng hộ anh.

Sau khi kiểm tra xong, Rin đi ra ngoài liền nói.

- Pi, cậu theo bác sĩ Toàn đi lấy thuốc giúp mình, mình muốn đi vệ sinh sau đó sẽ đợi cậu trước cổng bệnh viện.

Pi nghe xong liền quay sang nhìn bác sĩ Quốc Toàn tỏ ra khó chịu nhưng rồi cũng đi theo anh ta.

- Đây là thuốc của Hà Mỹ, cô hãy cho cô ấy uống theo đơn thuốc này. - Bác sĩ Quốc Toàn đưa thuốc cho Pi rồi nói.

- Tôi biết rồi, cảm ơn. - Pi cầm lấy thuốc liền đứng dậy toan bỏ đi.

- Cô có thể cho tôi biết tên thật? - Quốc Toàn vội hỏi theo.

Pi quay sang nhìn Quốc Toàn bất ngờ hỏi: Anh hỏi để làm gì?

- Tôi... tôi muốn cùng em tìm hiểu. - Quốc Toàn ấp úng nói.

Bật thuốc trên tay Pi rớt xuống, sau đó cô liền cười vang lên một góc phòng. Sau đó liền nói:

- Anh muốn hẹn hò với một bà bầu 7 tháng sao? Không sợ chồng tôi cho anh nhập viện? - Pi vừa cười vừa nói.

- Cô là một người mẹ đơn thân, tôi thì không ngại hẹn hò với một người đang mang thai, tôi là bác sĩ mà. - Quốc Toàn tự tin nói.

- Anh đừng trêu chọc tôi nữa, tôi đi trước không để Rin đợi. - Pi nghĩ Quốc Toàn lại trêu chọc mình nên quay lưng bỏ đi.

- Tôi không đùa không, tôi nhất định sẽ theo đuổi đến khi nào em đồng ý làm bạn gái tôi. - Quốc Toàn vội nói theo.

Pi đi vội ra ngoài nhưng nghe được những lời mà Quốc Toàn nói trong lòng cảm thấy khó nghĩ. Tim cô đập mạnh sau khi nghe những lời của anh ta, rồi sau đó tự biện minh rằng suốt 21 năm qua đây là người đầu tiên tỏ tình với mình nên khó lòng tránh khỏi. Pi lấy tay sờ vào bụng khẽ nói: Con yêu, mẹ sẽ chỉ yêu 1 mình ba của con thôi, mặc dù có thể ba con mãi mãi không hề biết sự có mặt của con trên đời này.

43. Chương 43: Âm Mưu Thâm Độc 1

Rin và Pi cùng nhau mang hoa đến một tiệm hoa lớn đã đặt hoa hồng trắng. Sau khi giao đủ số lượng hoa đã đặt thì chị chủ quán xinh đẹp liền nhờ bọn họ đến giúp trang trí vào ngày mai vì bên họ thiếu người mà căn biệt thự ấy lại quá rộng. Cô thấy tiền công một buổi thật cao nên đã vui vẻ mà đồng ý, ngày mai 6h sẽ có mặt tại tiệm hoa mà cùng đi đến nơi làm việc. Tuy Pi có ngần ngại nhưng Rin muốn cố gắng kiếm thật nhiều tiền để chăm lo cho những ngày tháng mà Pi sinh con thật đầy đủ.

Sáng hôm sau Rin đến tiệm hoa thật sớm để cùng mọi người lên xe mà đến nơi làm việc. Rin được xếp ngồi phía trong nên không thể nhìn thấy bên ngoài chỉ nghe mọi người xôn xao nói chuyện.

- Căn biệt thự đó thật rộng lớn, chúng ta sẽ trang trí toàn bộ bằng hoa hồng trắng cho bữa tiệc. - Cô chủ tiệm ra về nói với mọi người trong xe.

- Tiệc gì mà lại dùng toàn hoa hồng trắng nhỉ. - Rin mỉm cười nhìn cô chủ tiệm mà nói.

- Là một buổi lễ đính hôn, nghe đâu chủ rể là chủ một tập đoàn rất lớn và rất đẹp trai nha.

Mọi người ồ lên trầm trồ, Rin cũng im lặng mà cười thì ra hoa của cô phục vụ ột tiệc quan trọng như vậy mà cảm thấy thật vui trong lòng.

Xe dừng trước một căn biệt thự to lớn, mọi người vui vẻ bước xuống chuẩn bị hoa để trang trí vì thời gian chỉ còn một ngày cho bữa tiệc. Khi Rin vừa chuẩn bị xong mà bước xuống thì mọi thứ xung quanh như tan biến, trước mắt cô là một nơi quen thuộc mà cô từng sinh sống. Và đương nhiên Rin biết, chủ nhân căn biệt thự này là ai, và lễ đính hôn này của ai. Rin gọi chị chủ tiệm mà nói.

- Chị, em đột nhiên có việc, hôm nay chắc không làm được. - Rin nhỏ giọng nói.

- Không được, công việc chị đã phân công cả rồi và thời gian rất là gấp. Em giúp chị đi My, bây giờ tìm đâu ra người biết kết hoa đây.

- Nhưng, em... em...

- Không nhưng gì nữa, mau vào trong chúng ta phải bắt đầu công việc rồi.

Chị chủ tiệm kéo tay Rin đi vào trong, Rin buộc lòng phải đi theo vào chỉ cầu mong Minh Trí không có nhà không thì cô thật sự không biết chuyện này sẽ xử lý ra sao.

Tổ Uyên từ trên lầu đi xuống nhìn mọi người đang kết hoa và trang trí trong nhà liền dừng mắt trước một cô gái nhỏ đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng khách mà kết hoa thành từng bó để những người khác treo lên à trang trí. Đôi mắt Tổ Uyên nhìn Rin không dứt ra, bước chân từ từ đi về phía cô.

- Xin chào tiểu thư, chúng tôi tới để trang trí theo hợp đồng. - Cô chủ tiệm thấy Tổ Uyên liền đi tới mà tươi cười nói.

Tổ Uyên không trả lời cũng không nhìn cô chủ tiệm mà đi thẳng về phía Rin đang ngồi. Vì đang chăm chú làm nên Rin không hề để ý xung quanh, đến khi nghe cô chủ tiệm nói mới ngẩng đầu lên nhìn thì Tổ Uyên đã đi gần đến phía cô.

Rin nhìn Tổ Uyên liền nhận ra chính là cô gái trong máy tính mà Minh Trí lưu giữ cũng chính là cô gái mà cô đã gặp cùng với Minh Trí ở bệnh viện. Không biết phải làm sao nên Rin lại tiếp tục cúi mặt xuống mà tiếp tục công việc.

- Cô là Trịnh Hà My. - Tổ Uyên lên tiếng.

Rin hoảng hốt với câu hỏi của Tổ Uyên, vì sao cô ta lại biết tên cô: Cô và tôi có quen nhau sao? - Rin cố gắng bình tĩnh mà đáp lời.

- Cô chính là người quen cũ của Trí. - Tổ Uyên mỉm cười nói.

- À, đúng vậy, là người quen cũ. - Rin chợt nhớ đến lần gặp tại trước RoYal khi Minh Trí nói cô là người quen cũ của anh.

- Quen như thế nào nhỉ. - Tổ Uyên vẫn không thay đổi thái độ mà hỏi.

- Chỉ là... quen biết, không có gì quan trọng. - Rin nhìn Tổ Uyên nói hơi ấp úng.

- Hôm nay cô đến nơi này để làm việc sao? - Tổ Uyên cầm một bông hoa hồng trắng tên tay rồi đưa lên người.

- Vâng, tôi chỉ làm thêm vì ở đây thiếu người.

- Tôi muốn trang trí một chút trong phòng ngủ của chúng tôi, phiền cô mang một ít hoa hồng lên phòng nhé. - Tổ Uyên dùng tay dứt cánh hoa ra từng mảnh.

- Tôi chỉ phụ trách việc bó hoa lại, trang trí phòng mời tiểu thư nhờ bộ phận trang trí. - Rin từ chối lên phòng.

- Mọi người đều bận rộn cả, tôi lại muốn một người quen cũ của chồng sắp cưới trang trí phòng ngủ giúp chúng tôi lại khó khăn như vậy. - Tổ Uyên nhìn Rin mà cười mỉa mai.

Rin biết không thể từ chối nên đành đồng ý mà theo Tổ Uyên bước vào căn phòng đầy kỷ niệm của cô và Minh Trí.

- Cô xem căn phòng này nên trang trí như thế nào nhỉ? - Đợi Rin bước vào trong thì Tổ Uyên liền hỏi.

- Tôi đã nói tôi không phải nhân viên trang trí nên những việc này tôi thật không biết. - Rin vẫn giữ được bình tĩnh mà trả lời.

- Cô nghĩ xem, trên chiếc giường chúng tôi sẽ ngủ cùng cô sẽ trải một hình trái tim toàn cánh hoa hồng màu trắng. Trong phòng tắm, cô sẽ trải một lớp hoa hồng vào bồn tắm khi chúng tôi tắm chung hương thơm sẽ khiến thích thú hơn đúng không Hà My tiểu thư.- Tổ Uyên khiêm nhã nói.

- Cô nói những điều này với tôi là có ý gì? - Rin đỏ mặt khi nghe những gì Tổ Uyên nói.

- Haha, tôi chỉ muốn xem một cô tình nhân của chồng mình sẽ có cảm giác như thế nào khi anh ấy sắp cùng tôi đính hôn. - Tổ Uyên dần mặt Rin.

- Thì ra cô biết tất cả nhưng khi này lại vờ như không biết. - Rin quay mặt đi về phía cửa

- Tôi nói cô biết, Minh Trí thuộc về tôi anh ấy sẽ không bao giờ yêu cô. - Tổ Uyên đắc ý mà nói.

Rin quay mặt lại, nụ cười gượng trên môi: Thuộc về ai không quan trọng, quan trọng là anh ấy hạnh phúc.

- nói rồi Rin quay bước ra khỏi cửa khi mà nước mắt cũng vừa tuông rơi, cô không nói một câu mà đi ra ngoài gọi taxi đi thẳng về biệt thự hoa hồng trắng với trái tim đau nhói.

Tổ Uyên sau khi nghe Rin nói thì cơn tức giận không nén lại mà tiếp tục dâng lên cùng với sự lo sợ ở Minh Trí. Thì ra cô ta và anh ta sâu đậm như vậy, cô ta có thể hy sinh không đành giết chỉ cần anh ta hạnh phúc sao. Tổ Uyên liền dùng điện thoại mà gọi:

- Luật, em có việc nhờ anh.

- Cục cưng có việc gì cứ nói đi. - Trương Luật nhẹ giọng hỏi.

- Ngày mai là lễ đính hôn của em với hần ta. Em muốn anh đưa con bé đó bắt đi để không phá hỏng chuyện của chúng ta. - Tổ Uyên dịu dàng nói

- Còn kế hoạch của chúng ta. - Trương Luật hỏi lại.

- Anh bắt giữ lấy nó, em muốn khi chúng ta đi thì hần ta và con bé đó cũng không được phép ở bên nhau.

- Vậy khi nào xong việc anh đợi em ở chỗ cũ. Con con bé đó giải quyết luôn sao?

- Không, anh cứ giam nó lại em muốn tự mình ra tay.

- Được rồi cục cưng, anh sẽ làm theo ý của em.

Tổ Uyên cúp máy với nhiều ý đồ trong đầu, cô ta khẽ mỉm cười: Cuộc sống tốt lành ngày mai sắp đến, những vật cản đường chuẩn bị sẽ bị tiêu diệt hết.

Sáng hôm sau, tại biệt thự Trần gia khách ra vào đông đúc để chúc mừng cho giám đốc của tập đoàn RoYal Trần Minh Trí thiếu gia cùng cô tiểu thư Tổ Uyên trong buổi lễ đính hôn.

Minh Trí diện một bộ vest màu trắng còn Tổ Uyên mời nhà thiết kế nổi tiếng để thiết kế một bộ áo cưới tuyệt đẹp tôn lên đường nét cơ thể của cô ta. Một cặp uyên ương đang đứng trên một bục cao dưới sự đón chào của tất cả quang khách.

Cả một đêm Rin không ngủ suy nghĩ về chuyện của Minh Trí và Tổ Uyên sẽ đính hôn vào ngày hôm sau thì không thể chợp mắt được, nước mắt cứ thế lăn tràn trên khoé mắt ước đắm cả chiếc gối. Buổi sáng Rin lặng lẽ mở cửa đón một chiếc taxi đi đến gần biệt thự Trần gia lặng lẽ đứng nhìn nhưng không dám đến gần. Nước mắt tràn bờ mi, sau đó lên xe quay về lại biệt thự hoa hồng trắng với quyết tâm sẽ không nhớ đến Minh Trí, sẽ xem như mọi chuyện đã qua không còn tồn tại.

Pi thức giấc không thấy Pi đâu liền gọi cho Rin.

- Rin, cậu đi đâu vậy? - Pi lo lắng

- Mình đến Trần gia, nhưng mình đang trên đường về rồi. - Rin buồn bã nói.

- Ủ, rin đừng buồn còn có mình mà. - Pi hiểu tâm trạng hiện tại của Rin.

- Được rồi, mình sẽ

Chưa kịp nghe Rin nói thì bên kia điện thoại Pi nghe tiếng thắng gấp kít...kít...kít của tiếng xe hơi, chiếc điện thoại trên tay rơi xuống có tiếng hét của Rin.

- Rin, cậu có sao không, Rin....

Bên kia không đáp lời của Rin nhưng có tiếng người đàn ông nói: Mau dẫn nó đi, còn mày xem như chưa có chuyện gì xảy ra nghe chưa.

Pi hoảng hốt vì lời nói của người đàn ông kia, một giọng nói xa lạ. Pi lo lắng liền gọi cho Trần Hậu nhưng gọi mãi anh không nghe máy, sau đó Pi gọi taxi chạy thẳng đến biệt thự Trần gia.

- Các người cho tôi vào, tôi cần tìm Trần Hậu. - Pi hét lên khi đám bảo vệ ngăn cô lại.

Trần Hậu được Minh Trí bổ nhiệm quản lý thay anh trong những ngày anh và Tổ Uyên sẽ đi du lịch nên không có mặt ở biệt thự Trần gia.

Minh Trí thấy ồn ào ngoài cổng liền đi ra phía ngoài xem xét, bên cạnh là Tổ Uyên đi theo phía sau.

- Có chuyện gì mà ồn ào như vậy. - Minh Trí lớn giọng.

- Thiếu gia, cô gái này đòi gặp Trần Hậu. Tôi đã nói anh ta không có ở đây nhưng cô ta không chịu rời đi. - Một tên bảo vệ nói.

Minh Trí nhìn thấy Pi nhưng không nhận ra cô liền cất giọng.

- Cô tìm anh ta có việc gì, hiện tại anh ta không có mặt ở đây.

- A, Minh Trí thiếu gia, mau cứu Rin, cô ấy đã bị bắt đi rồi. - Pi thấy Minh Trí liền vội nói.

- Cô là ai? Rin bị ai bắt đi? - Minh Trí nghe tên Rin thì vội hỏi.

- Tôi là Pi đây, tôi là bạn thân của Rin. Buổi sáng cô ấy ra ngoài, khi tôi gọi điện thì nghe thấy tiếng người một tên đàn ông bắt cô ấy đi. Minh Trí hãy cứu lấy Rin, tôi cầu xin anh cứu lấy cô ấy. - Pi khóc lóc mà van xin.

Minh Trí nghe tin Rin bị bắt đi thì chấn động, tâm tư lo lắng không yên đang định bỏ đi thì cánh tay của Tổ Uyên kéo anh lại.

- Trí, hôm nay là lễ đính hôn của chúng ta. - Tổ Uyên kéo Minh Trí lại mà nói.

- Tổ Uyên... - Minh Trí quay lại nhìn Tổ Uyên.

- Trí, đừng đi. - Tổ Uyên với đôi mắt rớm nước mà nói.

Minh Trí rối lòng nhưng cảm giác sắp mất đi Rin, nhưng không thể nào bỏ Tổ Uyên một mình nơi này điều này làm Minh Trí khó xử khi đứng trước hai cô gái này. Pi liền nói:

- Nếu không vì anh lấy người phụ nữ này, nếu anh không làm bạn tôi đau khổ. Nếu buổi sáng Rin không đến xem anh vui vẻ cùng người phụ nữ này ra sao thì sẽ không có chuyện bị bắt đi. - Pi thét lên khi Minh Trí do dự.

- Cô về trước đi, tôi sẽ tìm Hà My cho cô. - Minh Trí nói với Pi.

- Trí, anh đừng đi. Người đâu mau mang cô gái này ra ngoài. - Tổ Uyên giận dữ hét lên.

- Cô về trước, tôi sẽ mang cô ấy nguyên vẹn trở về. - Minh Trí để bảo vệ mang Pi ra ngoài và cho người đưa về nhà.

Pi lo lắng không yên thì nhận được điện thoại từ Trần Hậu.

- Pi, cô gọi tôi sao, xin lỗi khi này tôi bận họp. - Trần Hậu nói.

- Anh Hậu, Rin... Rin bị bắt đi rồi. - Pi khóc mà nói.

- Khi nào? Tôi sẽ về gặp cô ngay.

Pi kể lại chuyện lúc sáng thì Trần Hậu nói: Pi, không cần lo lắng nữa tôi sẽ về ngay.

Trần Hậu cúp máy, thông báo huỷ cuộc họp mà chạy về biệt thự hoa hồng.

- Anh Hậu, phải làm sao đây, Rin không thù oán gì với anh tại sao lại bị bắt đi. - Pi khóc mà nói.

- Pi, bình tĩnh đi. Tôi sẽ đi tìm cô ấy, tôi đã sai người điều tra rồi sẽ nhanh chóng tìm được mà thôi. - Trần Hậu an ủi Pi.

- Rin sẽ không sao phải không?

- Cô ấy là người tốt, ông trời sẽ phù hộ cô ấy.

Minh Trí tiếp tục ở lại cùng Tổ Uyên đến khi kết thúc bữa tiệc thì nhanh chóng muốn bỏ đi tìm Rin.

- Tổ Uyên, anh có việc gấp cần đi.

- Trí, anh không thể đi, chúng ta sẽ đi du lịch cùng nhau mà.

- Anh thực sự cần phải đi, chuyến đi sẽ được dời lại.

- Trí, em biết anh đi đâu, anh đừng đi. - Tổ Uyên ôm lại phía sau Minh Trí.

- Anh phải đi cứu cô ấy, anh sẽ quay về cùng em. - Minh Trí gỡ tay Tổ Uyên ra

- Nếu anh đi anh sẽ hối hận. - Tổ Uyên khẽ nói

Minh Trí nghĩ cô chỉ nói vậy để cho anh ở lại nên không nói gì mà lập tức bỏ đi. Tổ Uyên nhìn thấy Minh Trí bỏ đi thì trong lòng vô cùng tức giận rút điện thoại ra gọi.

- Các người đã chuẩn bị xong chưa. - Tổ Uyên mỉm cười nói.

- Chúng tôi đã chuẩn bị xong thưa tiểu thư.

- Khi nào có lệnh của tôi thì hành động.

- Vâng thưa tiểu thư.

Tổ Uyên gấp máy mỉm cười, khẽ nói: chuyện vui sắp tới thì các người sẽ hạnh phúc được sao.

44. Chương 44: Âm Mưu Thâm Độc 2

Rin tỉnh lại trong một căn phòng sáng đèn, cả tay và chân của cô đều bị trói chặt, xung quanh là một căn phòng bài trí như một phòng ở khách sạn. Cô hoang mang không hiểu vì sao mình lại bị bắt đến nơi này.

Khi đang nói chuyện với Pi trên taxi, thì xe bỗng thắng gấp lại phía trước là một đám người bao vây chiếc taxi sau đó một người đàn ông cao to lao về phía cô ngồi mà kéo ra. Cô chóng cự liên bị một chiếc khăn che vào mũi và cô thiếp đi cho đến bây giờ.

Cửa phòng có tiếng động, sau đó mở toang ra bên ngoài một người đàn ông da rạm nắng, gương mặt đầy nét sương gió giang hồ đi vào nhìn thấy Rin đã tỉnh lại thì nhoẻn miệng cười.

- Đã tỉnh rồi à. - Trương Luật nói

- Anh là ai? Vì sao lại bắt tôi đến nơi này? - Rin nhìn hắn ta khó hiểu.

- Haha, đùa nào bị bắt cũng hỏi câu ngu ngốc này. - Trương Luật cười lớn.

Rin nhìn Trương Luật đang cười trong lòng thì chửi rửa vì sao dám mắng cô ngu ngốc: Tôi nghĩ chỉ có loại ngu ngốc mới không muốn biết vì sao bị bắt đi.

- Cô dám trả lời, không sợ tôi giết cô. - Trương Luật ngừng cười nhìn Rin.

- Nếu anh muốn giết tôi thì đã giết từ lâu, đâu đợi đến lúc tôi tỉnh lại. - Rin ngược mắt nhìn thẳng vào hắn ta.

- Haha, đúng là không phải loại ngu ngốc thật. Nhưng cô đừng tỏ ra mình thông minh. - Trương Luật tiến gần về phía đi, đưa tay nâng cằm Rin lên mà nói.

- Tất nhiên tôi không thông minh, nhưng ít ra tôi biết chắc anh không được phép giết tôi. - Rin hất đầu ra khỏi tay Trương Luật.

- Đừng chọc tức tôi, cô không sợ sao?

- Chết sao? Cuộc đời tôi chẳng còn gì nữa, chết cũng tốt có thể quên hết mọi ưu phiền.

Trương Luật không trả lời đi về phía cửa, sau đó liền quay đầu lại nhìn Rin rồi bỏ ra ngoài. Sau đó liền rút điện thoại mà gọi cho Tổ Uyên.

- Tổ Uyên, mọi việc bên đó lo liệu xong chưa?

- Anh yên tâm, em đã giải quyết xong rồi. Em đang chuẩn bị đến điểm hẹn với anh.

- Em không đi Pháp sao?

- Không, chuyến đi đã dời lại sẽ có nhiều chuyện vui phía trước đây. - Tổ Uyên cười cợt

- Có chuyện gì xảy ra sao?

- Anh sẽ rất bất ngờ, thôi một chút nữa em đến rồi anh sẽ biết.

Minh Trí sau khi rời khỏi biệt thự Trần gia thì liền lên xe chạy đi đến nơi được báo cáo rằng Rin đang được giam giữ tại đó. Nhưng khi đến nơi thì hoàn toàn không có ai ở đó cả, chỉ là một cú lừa mà Tổ Uyên và Trương Luật đã đánh lừa dân em của Minh Trí. Anh liền tức giận mà lo lắng, lần này thì đành gọi cho Trần Hậu. Anh không muốn nhờ đến Trần Hậu vì từ khi tỉnh lại anh cảm giác được tình cảm đặc biệt của Trần Hậu dành cho Rin nên trong lòng tuy vẫn trọng dụng nhưng có cảm giác không muốn Trần Hậu liên quan đến chuyện giữa anh và Rin.

- Trần Hậu, Rin bị bắt cóc... - Minh Trí nói.

- Vâng, tôi đã biết thông tin này thưa thiếu gia. - Trần Hậu đang trên đường đến khách sạn nơi Rin bị bắt giữ mà nói.

- Cậu đã điều tra ra nơi giam giữ chưa? - Minh Trí vội hỏi.

- Thiếu gia cứ lo việc đính hôn, Hà My cứ để tôi lo liệu. - Trần Hậu lạnh lùng nói.

- Chết tiệt, từ khi nào cậu có quyền ra lệnh cho tôi phải làm gì, mau nói nơi Rin đang ở. - Minh Trí hét vào điện thoại.

Trần Hậu lặng người một lát, sau đó nói nơi Rin đang bị bắt giam nhưng trong lòng bất an.

Minh Trí sau khi nhận được thông tin từ Trần Hậu liền nhanh chóng quay đầu xe về hướng khách sạn nơi mà Rin đang bị Trương Luật giam giữ.

Tổ Uyên đến khách sạn, gặp một tên đứng phía trước cổng khách sạn liền mỉm cười mà nói: Bắt đầu được rồi. Tên đàn ông trước mặt Tổ Uyên gật đầu mà cười gian manh.

- Tổ Uyên, chuyện là sao em nhanh nói cho anh biết. - Trương Luật nhìn thấy Tổ Uyên đi vào liền hỏi.

- Anh mệt không, em có mua nước cho anh nè. - Tô Uyên đưa một chai nước cho Trương Luật.

Trương Luật nhận lấy nước từ Tổ Uyên mà nói: Em đâu cần phải mua, ở khách sạn có nước mà.

- Người ta lo cho anh, anh không uống mà còn trách em.

Nghe Tổ Uyên nũng nịu nói thì Trương Luật cầm chai nước mà uống một hơi.

- Em mau nói cho anh biết có chuyện gì đi. - Trương Luật uống xong liền hỏi.

- Anh sẽ nhanh chóng biết thôi. - Tổ Uyên mỉm cười.

Trương Luật thấy trong đầu mình bỗng có con buồn ngủ kéo đến, sau đó ngã quỵ xuống dưới chân Tổ Uyên.

Tổ Uyên mỉm cười nham hiểm sai đàn em mang Trương Luật vào trong phòng Rin cũng đang ngủ say vì trong nước mà đàn em cô ta mang vào cũng bỏ thuốc ngủ vào trong. Sau đó cùng bọn đàn em bỏ đi để lại hai thân thể không mảnh vải che thân trên giường trong một căn phòng mờ ảo ánh đèn.

Minh Trí và Trần Hậu không hẹn mà gặp tại trước khách sạn. Sau đó đi vào bàn lễ tân.

- Cho tôi biết một đám người mang một cô gái vào phòng nào. - Trần Hậu lên tiếng.

- Xin lỗi, chỗ chúng tôi không có người nào như vậy thuê phòng. - Cô gái tiếp tân nói.

- Gọi giám đốc khách sạn này ra đây hoặc là ông ta muốn khách sạn này đóng cửa. - Minh Trí hét lên.

Cô gái tiếp tân nhìn đáng vẻ Minh Trí liền sợ hãi mà gọi cho giám đốc đến. Sau đó không lâu thì giám đốc khách sạn vừa nhìn thấy Minh Trí thì đi như chạy đến phía anh.

- Giám đốc Minh Trí, sao hôm nay lại đến thăm khách sạn chúng tôi.

- Tôi đến tìm người, mau nói cô gái tôi tìm đang ở đâu. - Minh Trí mất bình tĩnh túm lấy áo ông ta.

- Thiếu gia bình tĩnh. - Trần Hậu nói sau đó nhìn về phía vị giám đốc khách sạn kia mà nói. - Có người báo rằng có một đám người mang một cô gái vào khách sạn ông, nhưng khi tôi hỏi cô gái này thì cô ta nói không có, phiền ông hỏi nhân viên của ông giúp cho.

Vị giám đốc kia nhìn cô lễ tân quát: Có chuyện đó không, vì sao không nói cho Minh Trí thiếu gia biết.

- Giám đốc, người đó là Trương Luật mang tới. - Cô nhân viên thỏ thẻ vào tai vị giám đốc.

- Mặc kệ hắn là ai, nhanh chóng đưa giám đốc Minh Trí lên tìm người.

Sau khi được cô gái cho biết số phòng thì Minh Trí và Trần Hậu nhanh chóng đi lên căn phòng đó. Sau khi Trần Hậu đập cửa ra thì cả hai cùng nhau như chết đứng nhìn cảnh tượng phía trước.

Minh Trí bất giác như điếng người, sau đó miệng hơi khê cười mà nói: Thì ra là đi gặp tình nhân sao, cứ tưởng cô ta đang gặp nguy hiểm ngờ đâu lại biết hưởng thụ thế này.

Trần Hậu nghe Minh Trí nói vậy thì quay qua mà đấm Minh Trí vào mặt. Minh Trí không ngờ Trần Hậu dám ra tay với mình nên không né kịp mà ăn trọn quả đấm ngã ngục xuống sàn.

- Cậu, cậu dám đấm tôi. - Minh Trí quát.

- Thiếu gia, anh là người có ơn với tôi. Nhưng cú đấm này tôi không hề hối hận, thiếu gia có quyền gì mà lại nói Hà My như vậy. Cô ấy đã vì thiếu gia mà chịu bao nhiêu khổ tâm, thiếu gia nếu không muốn thấy cảnh tượng này thì nhanh chóng ra về. Tôi sẽ đưa Hà My về sau. - Trần Hậu dùng chiếc áo mềm lớn mà che toàn bộ cơ thể của Rin rồi bẻ trên tay.

Minh Trí nghĩ rằng Rin đến chỉ để gặp gỡ nhân tình nên thấy cảnh tượng chướng mắt liền bỏ đi, trong lòng vô cùng khó chịu mà tức tối.

Trần Hậu ôm Rin ra xe, mặc dù gọi nhiều lần nhưng cô vẫn không tỉnh lại liền đưa cô về biệt thự hoa hồng.

Pi sau khi mặc quần áo tắm tất cho Rin thì liền lo lắng hỏi

- Anh Hậu, vì sao Rin lại như vậy, quần áo cô ấy đâu cả rồi và sao đến giờ này còn chưa tỉnh lại.

Trần Hậu thuật lại chuyện của Rin cho Pi nghe, Pi liền tức giận mà nói.

- Không phải, rõ ràng là Rin bị bắt đi không phải tự động đến gặp người đàn ông xa lạ kia.

- Tôi cũng nghĩ cô ấy đã bị cho uống thuốc mê nên đến giờ chưa tỉnh lại, tôi đã gọi bác sĩ đến kiểm tra rồi.

- Anh phải điều tra việc này do ai gây ra, nếu không Rin sẽ vẫn còn nguy hiểm.

- Tôi đã cho người giữ lại người đàn ông kia, đợi hắn tỉnh lại mọi chuyện sẽ rõ ràng mà thôi.

Sau khi bác sĩ kiểm tra cho Rin thì nói Rin chỉ ngủ say do liều lượng thuốc mê chưa tan. Sau khi tan hết thuốc sẽ nhanh chóng tỉnh lại nhưng phải nghỉ ngơi thêm.

Minh Trí sau khi rời khỏi khách sạn thì không về biệt thự Trịnh gia mà đi đến Ciz Bar. Anh ngồi bàn VIP nghe tiếng nhạc âm âm trên tay cầm một ly rượu sau đó đưa ly lên môi một hơi mà uống hết.

- Giám đốc, hôm nay không phải ngày anh đính hôn sao. - Ngọc Diệp mặc một bộ quần áo sexxy đi tới.

- Là thư kí Ngọc Diệp sao, cô cũng đến nơi này. - Minh Trí trong cơn men nhưng vẫn nhận ra thư kí riêng của mình.

- Sau giờ làm việc không cho em thư giãn sao? - Ngọc Diệp cầm trên tay một ly rượu liền nâng lên. - Mời giám đốc.

Minh Trí cầm trên tay ly rượu cùng ly với Ngọc Diệp sau đó đưa ly lên mà uống cạn.

- Hôm nay giám đốc lại bỏ rơi vợ trẻ mà đến đây sao? - Ngọc Diệp thấy kì lạ vì bởi lẽ ai ai cũng biết Minh Trí cãi lời Tổng giám mà cưới Tổ Uyên.

- Nếu cô nhìn thấy người trong lòng cùng người khác không mặc gì nằm trên giường thì cô sẽ như thế nào?

- Minh Trí nhìn ly rượu đỏ lắc lư mà nói.

- Tổ Uyên phản bội giám đốc sao? - Ngọc Diệp sững sờ hỏi lại.

- Không phải cô ấy? - Minh Trí trong cơn say, hình bóng Rin cùng Trương Luật cứ thế mà hiện lên. Sau đó Minh Trí đập nát ly rượu trên tay, lao đảo đi về phía cửa, Ngọc Diệp liền đuổi theo.

- Giám đốc, anh say rồi tôi đưa anh về.

- Không, tôi không muốn về đưa tôi đến biệt thự hoa hồng trắng.

- Giám đốc say quá rồi, hay tôi đưa anh đến khách sạn nghỉ ngơi.

Nghe hai từ khách sạn trong lòng Minh Trí càng nóng giận, Minh Trí gọi một chiếc taxi tới rồi lên xe không nói một câu nào với Ngọc Diệp nữa.

Ngọc Diệp đứng như trời trồng, không hiểu vì sao đang nói chuyện thì giám đốc Minh Trí lại nghiêm mặt mà bỏ đi. Khi nào thấy anh ta nghiêm mặt như vậy nghĩa là không nên động vào nữa bao nhiêu năm làm cùng Minh Trí nên Ngọc Diệp rất hiểu.

Ngọc Diệp khẽ nhếch môi nói: Hừ, vợ đã như vậy thì chắc sẽ đau khổ lắm, cơ hội của mình chẳng?

Trương Luật tỉnh lại sau khi thuốc mê đã ta thì đã thấy mình bị nhốt trong một ngôi nhà kho đã cũ. Hắn ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra chỉ biết sau khi uống nước do Tổ Uyên đưa liền buồn ngủ mà không biết gì nữa.

Trần Hậu được báo tin thì liền tới nơi giam Trương Luật. Sau khi cởi trói cho Trương Luật vì dù gì hắn ta cũng là đại ca một vùng (do Trần Hậu điều tra) thì theo luật cần phải giữ thể diện cho hắn ta.

- Nói cho tôi biết vì sao bắt cóc Hà My? - Trần Hậu bình tĩnh hỏi.

- Tôi nhận tiền để làm chuyện này, người sai bảo không ra mặt. - Trương Luật nói dối.

- Họ sai cậu bắt cóc với mục đích gì?

- Tôi không biết, họ chỉ bảo tôi bắt cóc cô ta giam giữ đợi họ tới mà thôi.

- Vậy mày có quyền làm vậy với cô ấy sao? - Trần Hậu tức giận nắm áo Trương Luật.

- Tôi làm gì cô ta? - Trương Luật bắt ngờ hỏi.

Trần Hậu nói lại cảnh tượng cho Trương Luật, nghe xong hắn ta tức giận nói to.

- Mẹ kiếp, con đàn bà đề tiện dám lợi dụng tao.

- Là ai, mau nói. - Trần Hậu nắm áo hắn.

- Tới mức này tao cũng không bao che nó nữa, là con Tổ Uyên. Nó là người yêu của tao, vì thằng thiếu gia Minh Trí giàu có yêu nó nên muốn cưới nó. Sau đó nó bảo cô gái kia là vật cản đường cản tiêu diệt để nó dễ dàng đến với tên kia mà lấy tiền mang về.

- Nghĩa là mày với Hà My chưa có chuyện gì xảy ra?
 - Tao thì không hề có ý định đụng chạm gì tới cô ta, tao còn có ý định bàn bạc với Tổ Uyên tha cho cô ta nhưng không ngờ chưa kịp nói thì con đàn bà đó đã ra tay trước.
 - Chuyện này tuy mày cũng bị lợi dụng nhưng tao không thể tha ày dễ dàng như vậy được. - Trần Hậu này ra ý định liền dẫn dụ Trương Luật.
 - Mày muốn làm gì tao?
 - Tao tha ày cũng dễ, nhưng mày cũng may mắn lọt vào tay tao. Bọn người của cô ta đang săn lùng mày ngoài kia. - Trần Hậu nói.
 - Mẹ kiếp, nếu mày trả thù cho tao mối nhục này, tao sẽ trở thành đàn em của mày.
 - Vậy trước tiên cứ kêu đại ca trước đã.
 - Mày cứ làm trước đi, câu đại ca này tao chưa bao giờ phải xưng với ai.
- Trần Hậu mỉm cười khi dễ dàng thu phục được Trương Luật thì thế lực vùng của hắn rất lớn mạnh.
- Trước tiên tao sẽ lo liệu ày nơi ở, chuyện của Tổ Uyên tao sẽ giải quyết.

##

Minh Trí đón xe đến biệt thự hoa hồng trắng nhưng không bấm chuông mà cứ ngồi trong xe mà nhìn vào. Thật lâu sau liền cho xe đi về biệt thự Trần gia với bao nhiêu đau thương, lúc này anh nhận ra mình đã yêu người con gái này nhưng có lẽ mọi chuyện đã quá muộn.

Rin tỉnh lại, sau đó được Pi kể lại mọi chuyện liền mỉm cười chua xót, cô liền nói với Pi rằng: Vậy cũng tốt, vì từ nay mình và anh ấy đã vĩnh viễn không còn cơ hội nào nữa. Anh ấy đã có cô gái kia và hiểu lầm này không thể nào giải thích. Pi mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, sẽ qua nhanh thôi mà.

Rin nói, nước mắt lăn chã rơi. Cuộc đời này quá bất công với cô chẳng???

(t/g: mọi người đừng thắc mắc vì sao Trần Hậu tìm ra Rin nhanh hơn Minh Trí nha, vì con nhà tông không giống lông cũng giống cánh mà hehe)

45. Chương 45: Thiếu Gia Rất Yêu Cô

Tổ Uyên đang gọi điện thoại cho đàn em của mình để truy lùng Trương Luật nhưng nhờ sự che giấu của Trần Luật mà bọn họ không thể tìm ra. Đang lo lắng đi lại trong biệt thự Trần gia thì tiếng xe bên ngoài vang lên chạy vào, trên xe Minh Trí như người thất thần mà bước xuống.

- Trí, anh đã về? - Tổ Uyên nhìn thấy Minh Trí thì chạy vội ra ôm lấy.
- Ừ, anh mệt anh đi nghỉ trước. - Minh Trí nhẹ đẩy Tổ Uyên ra mà bỏ về phòng.
- Anh làm sao vậy, chúng là vừa mới đính hôn anh lại lạnh lùng như vậy. - Tổ Uyên không bỏ cuộc chạy đến ôm chặt Minh Trí.

Minh Trí gỡ bàn tay ôm chặt của Tổ Uyên ra khỏi người mà im lặng bỏ về phòng ngủ, trong đầu Minh Trí bây giờ chỉ toàn là hình ảnh của Rin và người đàn ông xa lạ kia. Chẳng phải cô đã nói yêu anh sao, chẳng phải Rin lại dễ thay lòng đổi dạ nhưng Minh Trí thì lấy tư cách gì mà bắt Rin phải yêu anh trong khi anh lại đính hôn với người con gái khác. Trong lòng Minh Trí rối bời từng dòng suy nghĩ thì tiếng cửa phòng mở ra, Tổ Uyên lại tiếp tục bám theo vào trong đi lại bên Minh Trí.

- Trí, anh làm sao vậy? - Gương mặt Tổ Uyên như một thiên thần đến bên Minh Trí nhẹ nhàng nói. (t/g: ác quỷ đội lốt)
- Tổ Uyên, nếu anh nói có lẽ anh đã yêu người phụ nữ khác em sẽ hận anh chứ. - Minh Trí không nhìn về phía Tổ Uyên, đôi mắt ưu tư.

- Anh nói gì vậy, chúng ta đã đính hôn rồi bây giờ em chính là vợ của anh. - Tổ Uyên hoảng hốt nắm lấy tay Minh Trí mà nói.

- Hôm nay khi thấy cô ấy, anh chợt nhận ra có lẽ anh đã yêu cô ấy. - Minh Trí nhắm mắt lại hình ảnh Rin lại hiện ra.

- Trí, anh không được đối xử như vậy với em. Em mới chính là vợ anh, là người sẽ cùng anh đi suốt cuộc đời dù anh có yêu cô ta anh cũng chính là chồng của Tổ Uyên - Tổ Uyên khóc lóc ôm lấy bờ ngực Minh Trí.

Minh Trí nhìn thấy những giọt nước mắt của Tổ Uyên thì xót xa, cô là người con gái đầu tiên mà anh chân thành yêu thương. Nay nhìn thấy người con gái này đau lòng trước mắt khiến Minh Trí bối rối. Minh Trí dùng tay lau đi giọt nước mắt trên gương mặt cô ta rồi nói: Em đừng khóc, em nói đúng em chính là người sẽ đi cùng anh suốt cuộc đời.

- Anh nói thật không? Không phải anh sẽ bỏ rơi em mà đi tìm cô ta. - Tổ Uyên dúi đầu vào ngực Minh Trí mà uất ức.

- Cô gái đó với anh, mãi mãi không có kết quả hướng chi.... - Minh Trí nhớ tới hình ảnh kia liền lặng người.

- Trí, miễn anh ở bên em thì em đã mãn nguyện rồi. Ngày mai chúng ta đi Pháp được không, quên hết mọi chuyện ở nơi này. - Tổ Uyên tìm cách cho Minh Trí đi càng xa Rin càng tốt.

- Ừ. - Minh Trí nhẹ giọng trả lời.

Sau một đêm dài trong sự đau buồn, Rin tỉnh giấc với bao nhiêu mệt mỏi kể bên cô là Pi vẫn còn đang say giấc. Nhìn Pi cô chợt thấy xót xa, có lẽ vì chuyện của cô mà Pi rất lo lắng, nhìn gương mặt hốc hác của Pi mà trong lòng Rin chua xót. Bụng của Pi đã rất to, chỉ còn khoảng hai tháng nữa thì bé con sẽ chào đời rồi. Rin mỉm cười khi nghĩ về bé con, đưa bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt lên bụng Pi.

- Cuối cùng cậu cũng đã cười rồi. - Pi khẽ mở mắt nhìn thấy nụ cười của Rin cảm thấy như mùa xuân về.

- Bé con sẽ thông minh giống cậu và đẹp gái giống mình. - Rin cười nói.

- Không, nó phải đẹp gái giống mình. - Pi cũng cười mà cãi lại.

- Pi, ỉnh hỏi chuyện này được không? - Rin chợt nói.

- Cậu muốn hỏi chuyện gì? - Pi nhìn Rin đáp.

- Về cha đứa bé này. - Rin vội nói. - Nếu cậu vẫn không thể nói mình không ép cậu.

- Rin, mình sẽ nói cho cậu biết nhưng có lẽ không phải lúc này.

- Mình không ép cậu, dù gì chúng ta cũng không cần đàn ông. Mình và cậu sẽ sống với nhau mà nuôi bé con. - Rin mỉm cười nói.

- Ừ, mình tin cậu nhất định là một người mẹ tốt. - Pi nói với nét mặt khẽ buồn.

- Pi, chúng ta đi mua quần áo cho bé con đi. - Rin chợt nói.

- Cậu không nhớ khi còn ở Trần gia cậu đã mua bao nhiêu thứ rồi sao, nếu mua nữa thì không còn chỗ mà chứa nữa rồi. - Pi lơ lửng nói.

- À, cậu nhắc mình mới nhớ. Thẻ VIP của Trần Minh Trí đưa mình vẫn còn giữ đây. - Rin đi tới phía tủ, lấy trong bóp ra chiếc thẻ mà Minh Trí từng đưa ánh mắt chợt buồn/

- Rin, mình xin lỗi, mình không cố ý nhắc đến anh ta.

- Không sao đâu. À hôm nay chúng ta đi siêu thị làm chút đồ ăn mời anh Hậu qua nhà, anh ấy đã cứu mình rất nhiều lần. - Rin lảng sang chuyện khác.

- Haha, đúng đó xem ra anh ta rất quan tâm đến cậu. - Pi nhận ra Trần Hậu yêu Rin từ lâu nhưng không muốn mọi chuyện rắc rối hơn nên im lặng.

- Có lẽ ngày xưa vì Minh Trí sai bảo, còn bây giờ thì anh ấy cảm thấy tội nghiệp mình. - Rin vừa chuẩn bị quần áo vừa nói.

- Mình nghĩ anh ta để mắt đến cậu. - Pi nhắc nhở.
- Haha, con mắt nào của cậu thấy điều đó thì mau đi khám lại. - Rin chột buồn cười khi nghe điều Pi nói.
- Mình nói thật, không đùa chút nào cả. - Gương mặt Pi nghiêm túc
- Thôi được rồi, cậu lo mà đáp trả anh bác sĩ tài hoa của cậu đi. Tối nay mình cũng sẽ mời bác sĩ Quốc Toàn để cảm ơn vì đã giúp mình trị liệu rất nhiều. - Rin nghĩ về bác sĩ Quốc Toàn mà cười nham nhở với Pi
- Không được mời hẳn ta, mình không thích gặp hẳn. - Pi đánh lại khi nghe Rin nói
- Cậu cho anh ấy cơ hội đi, anh ấy có vẻ là người tốt. - Rin thật lòng muốn bạn mình hạnh phúc.
- Cậu thấy tốt thì cậu đi mà cho, ở đời ai lại đi đeo đuổi một phụ nữ đang mang thai cơ chứ. - Pi tru tréo khi nghĩ về anh chàng bác sĩ kì lạ.
- Vì vậy mình mới cảm thấy anh ấy là người tốt. Hôm nay mời anh ta đến nhà là muốn cho cậu và anh ấy cơ hội. - Rin nhìn về phía Pi nói
- Tùy cậu, nói trước là mình không bao giờ qua lại với anh ta đâu. - Pi khẳng định.

Rin mỉm cười rồi sau đó một mình đến siêu thị mua một vài nguyên liệu để làm món ăn mà đãi Trần Hậu và bác sĩ Toàn. Phía sau cô là vài người mặc áo đen cứ thế mà đi theo, đó là người do Trần Hậu phái tới từ xa mà bảo vệ Rin để phòng khi Tổ Uyên lại ra tay nham hiểm hại Rin. Cô tung tăng vui vẻ đi lựa hết thứ này đến thứ khác nhưng lại cố tình không mua một số nguyên liệu.

Chiều, Trần Hậu cùng Quốc Toàn không hẹn mà gặp trước cổng biệt thự hoa hồng trắng mà bấm chuông. Trong nhà Rin ra ngoài mở cửa đón tiếp hai vị khách quý.

- A, hai anh cùng nhau đến sao? - Rin tươi cười đón tiếp.
- Không phải. - Cả hai cùng nhau trả lời.
- Haha, hai anh cùng nhau hẹn nói sao? - Rin trêu chọc.
- Không phải. - Lại cùng nhau nói.

Rin nhìn thấy Trần Hậu và Quốc Toàn nhìn nhau mà ôm bụng cười. Nhìn thấy nụ cười tươi của Rin trong lòng Trần Hậu an tâm phần nào, cô gái này đã trải qua bao nhiêu đau khổ như vậy, dù biết có thể nụ cười kia chỉ là tạm thời hoặc do cô ấy cố làm như vậy ọi người an tâm.

- Không mời chúng tôi vào nhà sao? - Quốc Toàn thấy Rin cười mà lên tiếng vui vẻ.
- À vâng, mời hai anh vào nhà. Tôi và Pi đang chuẩn bị. - Rin mời hai vị khách quý vào nhà.
- Hà My, chỉ cần làm vài món đơn giản không cần phải cầu kì quá. Cô vẫn còn không khoẻ mà. - Trần Hậu lo lắng nói.
- Tôi không sao đâu, tôi đã ổn thật rồi mà. - Rin cười nhẹ mà nói.

Cả ba người bước vào thì nhìn thấy Pi đang dưới bếp xào nấu mồ hôi đã lấm tẩm, Quốc Toàn vội chạy đến mà nói.

- Ấy sao lại để người mang thai làm những việc này. Cô mau ra ngoài nghỉ ngơi tôi sẽ làm thay cô.
- Anh là khách của Rin sao có thể làm được. Tôi không sao cả. - Pi lạnh lùng đáp.
- Quốc Toàn nói đúng đó, mình đã bảo cậu cứ ở ngoài phòng khách nghỉ ngơi thế mà cậu cứ chen vào đây. - Rin nói

Trần Hậu không nói gì chỉ im lặng ngồi trên ghế.

- A chết, mình quên mua nấm rồi. Món lẩu nấm mà thiếu nấm thì ra làm sao nữa. - Rin bỗng hô to.
- Cái gì, cậu bảo nấu lẩu nấm mà lại không mua nấm là sao. - Pi bất ngờ quay sang nhìn Rin.
- Mình mua nhiều thứ quá, cứ nghĩ là đã mua rồi. - Rin tỏ vẻ áy náy.

- Bây giờ đi mua vẫn còn kịp. - Pi nói nhìn về phía 3 người còn lại.
 - Đúng đó, anh Hậu đi mua nhé. - Rin quay về phía Trần Hậu nháy mắt.
 - Không được, thân phận của tôi không tiện đến những nơi đó. - Trần Hậu hiểu ý từ chối.
 - Để tôi đi cho. - Quốc Toàn xung phong.
 - Nhưng anh đâu có biết đường. - Rin tỏ ra lo ngại.
 - Được rồi, cậu ở nhà canh nồi nước dùng. Mình sẽ đi nhanh rồi về. - Pi vừa nói vừa lườm Rin.
 - Không được, cậu đi một mình rất nguy hiểm. Hay thế này, bác sĩ Toàn sẽ đưa cậu đi nhé.- Rin cười hì hì nói.
 - Được, tôi thấy vậy cũng tốt. - Quốc Toàn vui mừng nói
 - Cậu cố ý quên mua nắm. - Pi đúng thật rất thông minh.
 - Cậu nghĩ gì vậy? - Rin nhảy dựng lên mà nói.
 - Cậu cứ nhớ đó nghe Rin, mình sẽ xử tội cậu sau. - Pi nói rồi cùng bác sĩ Quốc Toàn.
- Trong nhà chỉ còn lại Trần Hậu và Rin, từ khi Pi ra ngoài nét mặt của Rin cũng trùng xuống. Cô cứ thế mà im lặng tập trung vào nồi nước lẩu, sợ phải nói gì đó với Trần Hậu.
- Cô thật sự không sao? -Trần Hậu đột nhiên lên tiếng.
 - Tôi có việc gì sao? - Rin trả lời
 - Không có gì thì tốt. Cô đã thật sự quyết định rồi thì tốt.
 - Ý anh nói về Minh Trí sao?
- Trần Hậu im lặng.
- Tôi và anh ấy bây giờ còn là gì đâu mà quyết định. Từ trước đến nay anh ấy vẫn không hề yêu tôi dù có mất trí nhớ hay trước kia. - Rin chột buồn
 - Thiếu gia rất yêu cô. - Trần Hậu nhìn Rin mà nói
 - Điều gì làm anh nói như vậy? - Rin cười nhẹ vì nghĩ Trần Hậu an ủi mình.
 - Cái hôm mà Trịnh lão bắt cóc cô, thiếu gia đã đến cứu cô nếu thiếu gia không yêu cô thì cậu ấy đã không đến mà mặc kệ. - Trần Hậu buồn bã nói
 - Không thể nói anh ấy đến cứu tôi là anh ấy đã từng yêu tôi? Anh cũng rất nhiều lần cứu tôi, không lẽ tôi liền nghĩ anh yêu tôi sao? - Rin vừa nói dứt liền thì liền che miệng lỡ lời nhớ đến lời Pi từng nói.
 - Tôi không phủ nhận việc có tình cảm với cô. Nhưng tôi biết vị trí của mình, thiếu gia yêu cô là sự thật, những chuyện vừa qua là do Tổ Uyên gây ra, con người cô ta thật rất nham hiểm và ác độc. Cô an tâm để Minh Trí bên cạnh cô gái đó sao, sáng mai 9h họ sẽ bay sang Pháp.
 - Vì sao anh cứ nói anh ấy yêu tôi trong khi sự thật rằng Minh Trí từ đầu đến cuối chỉ có hình bóng cô ta mà thôi, họ đi đâu tôi mặc kệ.
 - Tôi chưa bao giờ lừa cô, nhị tiểu thư.
- Rin giật bắn người khi nghe Trần Hậu xưng hô như thế với mình, cô lắp bắp hỏi: Vì sao? vì sao anh lại xưng hô như thế với tôi?
- Vì phải xưng hô như thế, tôi mới không quên được em là dành cho thiếu gia, tôi mới có thể kiềm chế lòng mình. - Trần Hậu đi về phía Rin hai tay đặt lên đôi vai cô.
 - Trần Hậu, hôm nay anh làm sao vậy? - Rin run người lo sợ

- Tôi yêu em, nhưng tôi biết trong lòng em chỉ có Minh Trí thiếu gia. Em nói tôi làm sao đây vì tôi biết rõ thiếu gia cũng rất yêu em chỉ là... thiếu gia chưa thể nhận ra. - Trần Hậu nắ chặt đôi vai Rin nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

- Á, anh làm tôi đau, tôi... tôi...không muốn mọi chuyện trở nên rắc rối hơn nữa. - Rin biết rõ đối với Trần Hậu chỉ là sự quý mến và biết ơn.

Trần Hậu từ từ buông đôi vai Rin ra, sau đó lặng lẽ tiến về phía cửa.

- Anh Hậu, anh ở lại dùng bữa tối đã. Tuy tôi không thể đáp trả t.c của anh nhưng tôi luôn xem anh như anh trai trong nhà, tôi không muốn mất đi tình cảm đó. - Rin vội nói theo vì cô biết một khi Trần Hậu bước ra khỏi cánh cửa kia thì khoảng cách của hai người sẽ rất xa.

- Từ đầu ngay khi mới có t.c với em, tôi đã biết rằng điều này là không thể nhưng hôm nay tôi lại điên rồ mà nói ra điều đó khiến em phải khó xử. Tôi xin lỗi, Rin.

- Anh không thể như trước kia sao?

- Rin dừng quan tâm đến tôi, tôi sẽ không thể quên em được.

Rin nhìn Trần Hậu bước ra khỏi cửa trong lòng như mất mát nhưng không muốn anh hy vọng vào cô nữa vì cô biết bản thân mình đã dành trọn tình cảm ột người dù cô biết không hề có kết quả nhưng tình yêu đó cứ nhen nhóm cháy cuồng nhiệt trong lòng cô không thể nguội tắt. Cô cầm điện thoại lên bấm nút và gọi, bên kia đầu dây reo vang một lúc thì có người nhấc máy.

- Alo? - Minh Trí nhận được một số điện thoại lạ do dự một lúc thì nhấc máy.

Rin không dám lên tiếng.

- Là ai, đã gọi thì lên tiếng nếu không nói tôi cúp máy. - Minh Trí không nghe thấy tiếng đáp trả liền tức giận.

- Là tôi... - Rin khẽ nhỏ giọng lên tiếng.

- Cô là Rin? - Minh Trí nghe giọng nói quen thuộc liền nhận ra.

- Đúng vậy, tôi có thể nói chuyện cùng anh không? - Rin do dự

- Cô đang ở đâu? tôi sẽ đến.

- Tôi đang ở nhà, tôi chỉ muốn nói vài lời qua điện thoại. - Rin sợ phải đối mặt với Minh Trí sẽ không kiềm chế nổi đau đớn trong lòng.

- Vậy có chuyện gì cô cứ nói.

- Ngày mai anh đi Pháp sao?

- Đúng vậy.

- Anh có thể đừng đi.

- Vì sao?

- Vì... không có lí do. Chỉ là tôi muốn biết anh có thể đừng đi quá xa không?

- Quá xa cái gì?

- Đừng đi quá xa tôi. Tôi... tôi sợ sẽ không còn thấy được anh nữa.

- Tôi chỉ đi du lịch rồi sẽ về, tôi không nói rằng sẽ đi luôn.

- Còn một điều em muốn hỏi? - Lúc này nước mắt Rin đã chảy dài, tim cô đập mạnh hơn.

- Nói đi.

- Anh từng nói bên cạnh em để tìm cảm giác, vậy anh có cảm giác với em không?

- Xin lỗi, tôi đã đính hôn. Có cảm giác với em hay không điều đó quan trọng lắm sao?

- Ít nhất là quan trọng với em.
- Không phải em đang thoả mãn với thằng đàn ông khác sao? Vì sao lại muốn biết điều này.
- Nếu em nói mọi chuyện anh nhìn thấy đều là sai sự thật, anh sẽ trả lời em chứ.
- Sự thật gì ngoài cái sự thật trước mắt tôi? Cô gái đã từng là nhân tình của tôi à, em lên giường cùng bao nhiêu người sau đó lại muốn hỏi cảm giác của tôi với em sao?
- Xin anh hãy trả lời em, mọi chuyện không như anh thấy.
- Cảm giác của tôi với em bây giờ là ghê tởm.

Rin lặng người, sau đó mỉm cười trong nước mắt liền nói: Chúc anh hạnh phúc. sau đó liền cúp máy. Đó là cơ hội cuối cùng Rin cho Minh Trí và cũng là thử thách bản thân mình. Cô nhận ra rằng mình đã thất bại mà ghen lòng, có lẽ vì đã quá quen với đau thương mà lần này Rin đứng vững mà tự nói với lòng mình: Trí, em sẽ quên được anh. Em sẽ quên được Trần Minh Trí

Minh Trí nghe tiếng cúp máy từ bên kia thì trong lòng vô cùng tức giận, liền vút mạnh điện thoại lên tường vỡ nát. Vì sao anh biết mình đã yêu cô nhưng khi nói chuyện lại nhớ đến cảnh tượng hôm đó mà sỉ nhục cô như vậy. Nhưng rõ ràng chuyện trước mắt thì sao có thể hiểu nhầm được. Minh Trí vò đầu, sau đó một mình ra ngoài phóng xe đi.

Tổ Uyên bên ngoài nghe thấy mọi chuyện thì trong lòng vô cùng tức giận, một phần lo lắng vì chưa tìm ra được Trương Luật và bên cạnh Rin luôn có một đám người phía sau mà bảo vệ nên kế hoạch của cô chỉ mới thực hiện một phần. Cô nheo đôi mắt ác quỷ lại, sau khi Minh Trí rời đi khẽ gọi điện cho bọn đàn em

- Tìm ra nó chưa.
- Dạ thưa, vẫn chưa tìm ra được.
- Lũ ăn hại, mau tìm ra nó ngay. Không bắt sống được thì phải thủ tiêu ngay.
- Dạ, bọn em hiểu.
- Ngày mai trước khi tao đi, tụi mày nhớ lời tao dặn rồi chứ.
- Dạ, bọn em nhớ rồi.

Tổ Uyên tắt máy, khẽ cười nói một mình: Mày đừng trách tao, chỉ tại mày cứ bám lấy miếng cơm của tao.

46. Chương 46: Gặp Lại Người Xưa

Pi và bác sĩ Quốc Toàn cùng nhau đi đến siêu thị gần nhà nhất. Quốc Toàn ra sức chăm sóc bà mẹ trẻ này nhưng Pi cứ tỏ ra khó chịu mà từ chối mọi quan tâm của anh.

- Em thật sự ghét tôi lắm sao?- Quốc Toàn mỉm cười nói với Pi
- Phải, tôi ghét cái loại dai như đĩa của anh. - Pi không nhìn mà đáp.
- Nhưng tôi lại yêu em thì phải làm sao?
- Thì mặc kệ anh. - Pi lạnh lùng đáp
- Đừng mặc kệ tôi mà. - Quốc Toàn đi theo Pi mà nói.
- Tôi thật không thể hiểu nổi vì sao một bác sĩ tài hoa như anh bao nhiêu cô gái đeo bám lại thích tôi. - Pi quay mặt lại phía Quốc Toàn thì thấy thật sự anh ta rất đẹp trai tri thức.
- Vì đó gọi là tình yêu, vì tôi biết em là một cô gái tốt.
- Một cô gái tốt mang thai một đứa trẻ không cha. - Pi khẽ cười như tự đánh giá mình.
- Một cô gái tốt là sẽ giữ lại đứa con của mình dù cha đứa bé là người như thế nào. - Quốc Toàn rất nể khi Pi hy sinh tất cả để giữ lại đứa con của mình.

- Tôi chỉ muốn dành mọi tình cảm cho con mình, chuyện tình cảm nam nữ tôi không muốn nghĩ tới. - Pi mỉm cười với Quốc Toàn mà nói.

- Thêm một người dành tình cảm chăm lo cho cô và bé con sẽ tốt hơn, tôi tin mình có thể làm tốt điều đó.

- Anh đúng là một người đàn ông tốt, nhưng tôi thật sự chỉ biết cảm ơn tấm chân tình của anh mà thôi.

- Tôi sẽ đợi đến khi nào em đồng ý tình cảm của tôi. Tôi tin mình sẽ làm em cảm động.

Pi không trả lời, nhìn thẳng về phía trước định đi thẳng nhưng chợt cô đứng im không bước, mắt nhìn chăm chăm người phía trước mà bất động. Quốc Toàn thấy lạ liền khẽ gọi.

- Pi, em làm sao vậy?

Pi vẫn đứng im nhìn về phía người đàn ông kia, chính là người đi sâu vào tim cô như một nhát dao sắc bén không chút ngọt ngào, chính là người mang đến cho Pi một bé con hôm nay nhưng cô sao dám đối mặt với anh. Cô thừa biết một chút tình yêu đối với cô anh cũng không có, anh còn để lại tiền sau khi lấy đi sự trong trắng của cô. HAI mắt Pi mờ đi, nước mắt nhoe cả con người trước mặt.

Quốc Toàn thấy Pi nhìn về người đàn ông phía trước sau đó hai hàng lệ tuông rơi thì tỏ ra khá kinh ngạc, anh khẽ dùng tay lau hai dòng lệ trên má Pi mà nói.

- Đang có bé con mà khóc nhè thì sau này sinh ra bé con sẽ xấu như mẹ đó.

- Xin lỗi, tôi có thể tự lau. - Pi đẩy tay Quốc Toàn ra mà tự lau dòng lệ.

Phía xa Ken nhìn thấy Pi đang đứng cạnh người đàn ông khác, nhìn thấy bụng của Pi đang mang thai thì nghĩ cô đã lấy chồng và sống một gia đình hạnh phúc. Những ngày tháng đi xa Ken nghĩ đến việc mình làm với Pi thì trong lòng vô cùng hối hận nhưng hiện giờ nhìn Pi gia đình êm ấm thì đã vơi bớt sự áy náy.

- Chào Pi, em vẫn khỏe chứ. - Ken tiến tới về phía Pi

- Chào anh, đã lâu không gặp. - Pi cũng cúi mặt chào Ken.

- Đây là chồng em sao, em cũng nhanh quá nhỉ mới đó mà sắp có con rồi. - Ken mỉm cười nói với Pi

- Vâng, anh thế nào? Đạo gần đây như mất tích. - Pi khẽ chưa xót mà hỏi.

- Anh ra nước ngoài một thời gian, nhưng sau đó nghĩ mình hợp với nơi này hơn thì liền về. - Ken đáp.

- Vâng, có lẽ Rin đang đợi nên em về trước. - Pi không còn đủ kiên nhẫn đứng trước Ken.

- Rin có khỏe không, em ấy hạnh phúc chứ. - Ken khẽ hỏi, từ khi anh ra đi muốn quên cô đi nhưng càng quên càng nhớ.

- Cô ấy khỏe và đang sống với em. - Pi trả lời.

- Không phải cô ấy sống cùng tên kia sao? - Ken bất ngờ.

- Vâng, nhiều chuyện xảy ra nên hiện giờ đang sống cùng em. Hôm nào rảnh mời anh đến nhà chơi. - Pi khẽ nói, trong đầu nảy ra một ý định.

- Được, đây là danh thiếp của anh. - Ken đưa một tờ danh thiếp cho Pi sau đó gật đầu chào Quốc Toàn rồi bỏ đi.

Quốc Toàn nhìn thấy mọi chuyện liền hiểu, vì sao cô lại không phủ nhận anh là chồng mình khi bị người đàn ông kia hiểu nhầm như vậy. Quốc Toàn khẽ hỏi:

- Đó là cha đứa bé sao?

- Vì sao anh lại nghĩ vậy? - Pi khẽ cười mà hỏi.

- Vì thái độ của em trước mặt người đó rất không bình thường. Em vẫn còn yêu anh ta đúng không? - Quốc Toàn nhỏ giọng.

- Không quan trọng, anh ấy yêu người khác và em cũng đã hết yêu anh ấy. - Pi khẽ nói. - Không phải anh muốn quen em sao, bây giờ em cho anh cơ hội.

- Vì người kia quay về sao? - Quốc Toàn nhìn Pi ngạc nhiên.
 - Anh không muốn?
 - Không, tất nhiên là muốn.
 - Được, chúng ta sẽ hẹn hò từ bây giờ. Trước mặt người kia anh sẽ là cha đứa bé, anh có chấp nhận vì em không.
 - Anh sẽ làm mọi chuyện em muốn.
- Sau đó, hai người về lại biệt thự hoa hồng trắng thì nhìn thấy Rin ngồi một mình trong phòng khách, gương mặt đầy nét buồn rười. Quốc Toàn nhìn thấy liền xin phép ra về và hẹn khi khác sẽ đến dùng bữa.
- Rin, anh Hậu đâu sao cậu lại ngồi đây? - Pi đi lại bên cạnh Rin mà nói.
 - Anh ấy bỏ đi rồi, có lẽ sẽ không thường xuyên gặp nữa, hoặc là sẽ không bao giờ gặp nữa. - Rin khẽ nói như thất thần.
 - Có chuyện gì xảy ra sao?
 - Pi, Trần Hậu nói Minh Trí đã từng yêu mình, chỉ là anh ấy bị mất trí nhớ nên mới không nhận ra điều đó.
 - Rin khẽ rung người, nước mắt lã lã. - Nhưng anh ấy đang hiểu lầm mình, anh ấy nói với anh ấy mình thật ghê tởm, mình thật sự đau lòng mặc dù tự dặn lòng phải quên đi anh ấy.
 - Cậu gặp anh ta sao?
 - Không, mình gọi cho anh ấy. Ngày mai anh ấy sẽ đi Pháp cùng cô ta, cô ta là kẻ xấu.
 - Rin, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Anh ta là ai, là Trần Minh Trí giám đốc tập đoàn RoYal, anh ta sẽ nhanh chóng nhận ra đuôi cáo của cô ta. Còn cậu hãy quên hết mọi chuyện đi. Hôm nay cậu biết mình đã gặp ai không? - Pi lang sang chuyện khác.
 - Cậu gặp ai?
 - Mình gặp lại Ken, anh ấy vẫn đẹp trai như xưa.
 - Đã lâu không còn tin tức nay bỗng dưng xuất hiện lại. - Rin nhớ đến Ken cảm thấy có lỗi
 - Mình có nói chuyện vài câu cùng Ken, mình đã mời Ken khi nào đến nhà chúng ta chơi. - Pi khẽ cười.
 - Sao cậu mời anh ta đến đây, mình không còn mặt mũi nào gặp Ken. Chuyện ngày xưa không phải cậu không biết.
 - Chuyện đã qua rồi mà Rin, hãy xem Ken như một người bạn. Mình thấy anh ấy đã thay đổi nhiều rồi, chính anh ta đến bắt chuyện với mình.
 - Xem ra Ken đã thật sự lớn thay đổi rồi. - Rin khẽ cười.
- Rin và Pi thu dọn mọi thứ cất vào trong tủ lạnh sau đó dùng tạm một vài thứ rồi cùng nhau đi ngủ. Nhưng cả hai đều không thể chợp mắt được với nhiều suy nghĩ khác nhau.
- Rin, cậu ngủ chưa. - Pi khẽ nói.
 - Vẫn chưa, cậu không ngủ sao? - Rin đáp.
 - Hôm nay mình đã nhận lời Quốc Toàn. - Pi quay mặt sang nhìn Rin mỉm cười.
 - Thật sao? Cậu quyết định đúng đó, anh ấy là một người tốt. - Rin cười tươi mừng cho cô bạn.
 - Ken quay về, anh ấy chắc chắn vẫn còn tình cảm với cậu. Cậu hãy cho Ken cơ hội, Ken cũng là người tốt.
 - Pi vụn vén.
 - Pi, cậu biết mình không thể mà.
 - Được rồi, cậu hãy gặp Ken rồi mới biết có thể hay không?
 - Pi, mau ngủ thôi. Chuyện này để sau nói.

Rin vờ nhắm mắt lại nhưng trong đầu hình ảnh Minh Trí cứ như một bộ phim chiếu lại tất cả. Ngày mai sẽ là ngày anh đi, cô cũng mất anh mãi mãi. Du dương với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu Rin khẽ thiếp đi trong sự mệt mỏi.

47. Chương 47: Lối Đuôi Cáo

Sáng sớm Rin thức dậy đón ánh nắng sớm mai trải dài trên vườn hoa hồng trắng. Rin đứng trước cửa trên tay cầm một cốc nước mát chuẩn bị đón một ngày mới, trong lòng hy vọng sẽ là một ngày an lành. Một ngày mà giữa cô và Minh Trí sẽ mãi mãi cách xa.

Minh Trí cả đêm không về, cả đêm ngồi trong xe mà nhìn về ngôi nhà màu trắng mà khó ngủ. Điện thoại Minh Trí có một hồi chuông reo.

- Alo, có chuyện gì vậy Trần Hậu?
- Thiếu gia đang ở đâu, thiếu phu nhân đang đợi thiếu gia về để ra sân bay.
- Cậu cứ đưa cô ấy ra đó trước, tôi sẽ đến kịp.
- Vâng, thưa thiếu gia.
- À, cậu điều tra cho tôi về tên cùng Rin hôm đó.
- Thiếu gia, anh cũng quan tâm đến chuyện này sao?
- Ý cậu là sao?
- Sự thật thì hôm đó chỉ là hiểu nhầm. Hà My tiểu thư và tên đó đều bị uống thuốc mê nên không hay biết gì cả.
- Cậu biết vì sao lại không nói cho tôi?
- Vì thiếu gia không hỏi!
- Trần Hậu, từ khi nào cậu lại không còn như một người anh em luôn bên cạnh tôi.
- Tôi luôn trung thành với thiếu gia, chỉ là thấy thiếu gia đi sai đường nhưng không có tư cách khuyên ngăn nên đành im lặng.
- Trần Hậu, cậu cũng cho rằng tôi lấy Tố Uyên là sai lầm.
- Chính thiếu gia cũng suy nghĩ về điều đó, Tố Uyên là một con người nham hiểm.
- Hãy nói cho tôi nghe những gì cậu biết.
- Thiếu gia tin tôi hay tin thiếu phu nhân?
- Mau nói đi!
- Tôi sẽ không nói đến khi nào thiếu gia tin. Sự nghi ngờ sẽ khiến thiếu gia thêm phiền muộn.

Nói rồi Trần Hậu cúp máy và đây là lần đầu tiên Trần Hậu cúp máy trước Minh Trí.

Minh Trí tức giận bởi những lời của Trần Hậu vừa tính xuống xe xông vào căn biệt thự trước mặt mà hỏi chính người phía trong cho rõ mọi việc thì từ xa chiếc ferari màu đỏ chạy tới dừng ngay trước căn biệt thự này.

Trên xe một người đàn ông đẹp trai phong độ bước xuống xe, trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ được bó lại thật đẹp mắt. Người đàn ông kia bấm chuông căn biệt thự hoa hồng trắng.

Trong nhà, Rin nghe tiếng chuông cửa liền thấy lạ lùng, giờ này ai lại đến nhà tìm cô nhỉ. Do dự một lúc thì Rin bước ra cổng, vừa mở cổng thì một bó hoa hồng đỏ tươi đưa trước mặt cô phía sau là một gương mặt đáng ghét quen thuộc.

- Rin, đã lâu không gặp. - Ken cười tươi khi thấy Rin ra mở cổng.

Rin nhận lấy bó hoa to trước mặt sau đó nở một nụ cười.

- Ken, sao anh biết tôi ở đây mà đến.

- Chuyện gì mà Ken muốn biết lại không thể biết. - Ken vừa nói vừa nghiêng người về phía Rin

- Mời anh vào nhà chơi. - Rin né tránh sự gần gũi thái quá của Ken.

Trên xe Minh Trí nhìn thấy Ken thân mật với Rin thì trong lòng cực kì khó chịu, không kiềm chế mà mở cửa xe xuống đi tới về phía hai người. phía trước. Rin nhìn thấy gương mặt giận dữ của Minh Trí thì liền hiểu rõ anh lại hiểu nhầm cô, nhưng cô không muốn giải thích nữa vì cô đã quyết phải loại bỏ Minh Trí ra khỏi cuộc sống, anh đã là của người phụ nữ kia.

- Đã lâu không gặp. -Ken thấy Minh Trí từ xa đi tới liền chăm chọc.

- Tôi và anh có quen biết sao? - Minh Trí lạnh lùng đáp

- KEn, anh ấy bị tai nạn đã mất đi trí nhớ nên có thể không nhận ra anh. - Rin khẽ nói. - Minh Trí thiếu gia, anh đến đây có việc gì?

- Tôi đi ngang qua đây, thấy cảnh chướng mắt nên xuống xem là ai. Thì ra là một cô tình nhân cũ, cô lại câu dẫn thêm một người mới, xem ra cô thật sự thiếu thốn sao? - Minh Trí tức giận khi bên cạnh Rin luôn có người đàn ông khác bên cạnh.

- Không ngờ giám đốc tập đoàn RoYal lại quan tâm đến chúng tôi đang làm gì sao? Xem ra anh cũng thật rảnh rỗi. - Ken về nước sau khi gặp Pi kể chuyện thì liền xem thông tin mà biết được một số chuyện liên quan đến Rin và gia đình của cô.

- Anh không cùng vợ sắp cưới đi Pháp sao, giờ này lại ở đây? - Rin không dám nhìn Minh Trí, sợ bản thân mình không kiềm chế đau lòng.

- Muốn đuổi tôi đi để em có thể cùng người đàn ông này ân ái ngay trước cổng nhà. Tôi đã nghĩ mình đã hiểu lầm em, nhưng thật sự thì em chính là con người như vậy. - Minh Trí nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Rin mà kéo về phía mình. - Cô ta là của tôi, cậu không được phép động vào.

- Anh không có tư cách, mau buông cô ấy ra. - Ken nắm bàn tay còn lại của Rin mà kéo về phía anh.

- Hai người làm gì vậy, mau buông tôi ra. - Rin hét lên.

Cả hai không ai nhường ai, quyết tâm nắm chặt bàn tay Rin.

- Rin, chúng ta vào nhà nào. - Ken nói

- Rin, đi với anh đến một nơi. - Minh Trí nói.

Rin đứng giữa hai người, sau đó nước mắt khẽ tràn bờ mi nhẹ nhàng nói.

- Trước tiên, cả hai anh buông tôi ra.

Nhìn thấy Rin như vậy, cả hai tỉnh ra mà buông tay mình ra. Rin xoay sang Ken mà nói: Ken, anh về trước đi hôm sau tôi mời anh đến dùng cơm. Bây giờ tôi thật không rảnh.

- Em lại muốn theo hấn sao?

Rin không trả lời, chỉ lắc đầu rồi quay sang phía Minh Trí: Minh Trí thiếu gia, đã sắp đến giờ lên máy bay rồi. Thiếu phu nhân đang đợi anh, đừng để thêm một người phụ nữ khác phải khổ vì anh.

- Không phải em muốn anh ở lại sao, anh sẽ ở lại nếu em đi cùng anh. - Minh Trí nắm lấy hai bàn tay Rin mà nói.

- Không, anh mau đi đi tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. - Rin rút lại bàn tay mình trong lòng tay của Minh Trí. - Hai người hãy về hết đi, đừng làm phiền thêm cuộc sống của tôi.

Nói xong, Rin bước vào cổng chuẩn bị đóng cổng lại thì KEn lên tiếng:

- Được, anh sẽ đến thăm em sau khi mà em đã bình tĩnh lại. Rin, xin lỗi đã phiền em. - Ken nói rồi quay mặt ra phía Minh Trí. - Trần thiếu gia, cậu cũng nên về cùng vợ mình, một người đàn ông đã có vợ không nên đến đây tìm con gái nhà người khác. Điều này mà đồn ra ngoài tôi e cậu sẽ thật mất mặt.

- Việc của tôi không đến phiên cậu xen vào. - Minh Trí nghe Ken nói liền tức giận.

- Hai vị thiếu gia muốn tranh cãi hãy đến nơi khác mà tranh cãi. Chào hai người. - Rin đóng cánh cổng lại mà đi vào trong nhà.

Rin vừa đóng cánh cổng lại, Ken đã lao vào Minh Trí mà nắm lấy cổ áo của anh.

- Tôi đã đi để lại cô ấy cho anh, vậy mà anh lại khiến cô ấy đau khổ như vậy? - Ken tức giận mà hét lên

- Tên nhóc con này, mau buông ra trước khi tôi ra tay. - Minh Trí đẩy Ken ra khỏi người.

- Từ nay anh không được phép đến gần cô ấy, từ bây giờ tôi chính thức theo đuổi Rin. - Ken bị đẩy lùi ra phía sau khẽ nói.

- Anh lấy tư cách gì mà ra lệnh. Cô ta là của tôi, mãi mãi là của tôi. - Minh Trí hừ lạnh bỏ đi.

Ken thấy Minh Trí quay bước đi liền kéo anh lại vợ tay dấm lên mặt Minh Trí, sau đó tung một cú đập ngã Minh Trí xuống đất lạnh lùng nói: Nếu anh còn dám lại gần Rin khiến cô ấy đau khổ, tôi sẽ không để yên.

Minh Trí đứng dậy, lấy tay chùi vết máu trên khoé miệng rồi cười lạnh: Gan to thật. Sau đó liền đi tới phía Ken đang đứng khẽ nói: Tôi cứ lại gần cô ta, để xem nhóc con như cậu làm được gì? - Cười to bỏ đi.

Ken đứng nhìn Minh Trí lái xe rời đi, trong đầu nhớ như in cái ngày mà Rin theo Minh Trí bỏ lại anh một mình trước cổng nhà họ Trịnh. Sau đó Ken cố tìm mọi cách tiếp cận Rin nhưng luôn bị cô ấy tránh né và người của Minh Trí luôn theo bên cạnh nên anh không thể nào đến gần bên cạnh Rin. Thất vọng và buồn bã Ken quyết định ra nước ngoài một thời gian để tìm một không gian mới mà quên đi Rin. Nhưng anh nhận ra trong lòng anh hình bóng của Rin ngày một khắc sâu hơn, những kỉ niệm mà anh và cô từng có cứ thế mà nhớ đến.

- Ngày đó là anh thắng, nhưng hôm nay tôi sẽ không để thua anh nữa Trần Minh Trí. - Ken nói xong cũng lên xe mà bỏ đi.

Rin vô nhà với tâm trạng thật không ổn, vừa mới quyết định dứt khoát tình cảm với anh thì anh lại xuất hiện ngay trước mặt và buông lời khiến cô thêm buồn cho phận mình. Rin lắc mạnh đầu xóa đi hình ảnh của Minh Trí.

- Rin, ai đến tìm chúng ta sao? - Pi thức dậy thì thấy Rin từ ngoài cổng đi vào.

- Ủ, Ken và Minh Trí đến nhưng đã về cả rồi. - Rin đáp.

- Minh Trí anh ta đến đây để làm gì, không phải hôm nay anh ta sẽ đi sao? Còn Ken sao cậu không mời anh ấy vào nhà.

- Mình không biết, mình mệt mỏi quá thà mình quên được tất cả mọi chuyện thì tốt biết mấy. - Rin ngồi xuống ghé ôm đầu như không muốn nhớ đến chuyện gì nữa.

- Chúng ta ra ngoài cho thoải mái đi Rin, dạo này nhiều chuyện xảy ra quá rồi. - Pi thấy tâm trạng của Rin không vui.

Rin không trả lời nhưng cô cũng không từ chối, cả hai cùng nhau chuẩn bị ra ngoài thì điện thoại Rin báo tin nhắn, cô chậm rãi mở ra xem: chủ nhân số điện thoại này đang bị tai nạn trên đường, nếu là người thân xin hãy đến địa chỉ xxx. Rin hoảng hốt nhìn lại thì là số điện thoại của Minh Trí, cô liền chạy ra khỏi cổng liền có một chiếc taxi chạy tới mà lên xe bỏ đi.

Pi thay đồ ra ngoài thì chỉ vội thấy bóng Rin lên một chiếc taxi mà không kịp gọi. Pi bấm số của Rin thì mới biết cô đã làm rơi điện thoại trên thềm nhà, Pi mở điện thoại lên thì thấy tin nhắn vừa rồi liền biết Rin đã đi đâu, Pi chỉ biết lắc đầu khẽ nói: Miệng nói nhất quyết sẽ quên đi anh ta, vậy mà vừa nghe anh ta có chuyện lại chạy nhanh đi như vậy.

Pi cầm điện thoại trên tay, cũng nhanh chóng đến địa điểm mà trên điện thoại hiển thị. Nếu anh ta có chuyện gì Pi sợ Rìn không đủ bình tĩnh để giải quyết.

Tổ Uyên đợi mãi không thấy Minh Trí trở về thì vô cùng tức giận.

- Anh có biết thiếu gia đi đâu hay không? - Tổ Uyên lớn tiếng hỏi Trần Hậu,

- Thiếu phu nhân, thiếu gia căn dặn cô hãy tới sân bay trước thiếu gia sẽ đến sau. Nếu thiếu phu nhân nhất quyết không đi thì sẽ trễ giờ. - Trần Hậu đáp.

- Không có anh ấy tôi không đi. - Tổ Uyên đã nghe bọn đàn em dò la rằng Trần Hậu chính là con trai của Châu Hoàn là một trùm giang hồ khét tiếng đã bị đàn em thủ tiêu nay anh ta đang thu phục lại thế lực vì vậy Trương Luật trốn kỹ như vậy có thể do anh ta phía sau nên cô rất dè chừng Trần Hậu.

- Vâng, vậy chúng ta tiếp tục đợi. - Trần Hậu mỉm cười nói.

Tổ Uyên đi vào trong phòng mà lấy điện thoại ra gọi cho bọn đàn em.

- Kế hoạch thay đổi một chút, có thể tôi sẽ không đi nước ngoài nên bắt sống nó đi. Lần này sẽ không nhẹ nhàng như lần trước.

- Vâng, bọn em đã chuẩn bị đưa cá vào lưới rồi.

- Tốt, mang nó thẳng về căn nhà đó nhớ bọn mày không được phép đụng vào nó.

- Bọn em biết rồi mà.

Tổ Uyên tắt máy, thế là mọi chuyện đã đi sai bước của cô ta một chút nhưng miệng cô ta vẫn mỉm cười đắc ý, diệt được vật cản đường này thì Minh Trí sẽ mãi mãi thuộc về cô ta.

Tiếng xe dừng trước cổng biệt thự Trần gia, sau đó Trần Minh Trí bước xuống xe đi thẳng vào phòng khách gặp mặt Trần Hậu túm lấy áo anh ta mà nói: Mau nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, nói.

- Thiếu gia tin tôi hay tin thiếu phu nhân. - Trần Hậu không phản kháng mà đáp lời.

- Mau nói, tên khốn kiếp nhà ngươi. - Minh Trí tung cước đập vào bụng Trần Hậu bằng tất cả sức mạnh.

Trần Hậu gục xuống, mặt không một chút biểu cảm mặc dù cú đá rất mạnh.

- Có chuyện gì vậy? - Tổ Uyên từ trên lầu chạy xuống mà hỏi.

- Tổ Uyên, mau nói cho anh biết em đã làm gì? - Minh Trí tức giận nắm lấy tay Tổ Uyên bóp mạnh

- Á, đau em, buông em ra. - Tổ Uyên đau buốt bàn tay cùng giật mình vì câu nói của Minh Trí.

- Chuyện của Rìn có liên quan đến em. - Minh Trí không buông tiếp tục hỏi.

- Anh nói gì vậy, chuyện của cô ấy là chuyện gì. - Tổ Uyên vội chối, nước mắt rơi (khóc quài bà ơi)

Trần Hậu đứng lên nhìn thấy thái độ của Tổ Uyên thì nhếch môi cười: Thiếu phu nhân quả thật biết đóng kịch, lần trước không phải một mình cô sắp xếp sao?

- Trần Hậu, anh nói gì tôi không hiểu, sắp xếp chuyện gì. - Tổ Uyên sợ xanh mặt nhìn Trần Hậu.

- Cô làm thì sao lại sợ người khác biết chứ, nhờ người tình bắt cóc Rìn sau đó chuốc thuốc mê cả người tình rồi hại Rìn trước mặt thiếu gia. Cô quả nham hiểm, lẽ sau này Trương Luật có đến nói với thiếu gia thì anh ấy cũng sẽ không tin và cho là bịa đặt.

- Người tình? Trương Luật là ai? - Minh Trí lạ lẫm hỏi

- Chuyện này nên hỏi phu nhân của thiếu gia thì hơn. - Trần Hậu nhìn về phía Tổ Uyên đang xanh mặt.

- Trương Luật là ai? - Minh Trí cùng nhìn sang phía Tổ Uyên mà hỏi.

- Minh Trí, đừng tin lời anh ta nói. Em không biết Trương Luật là ai cả, em không làm gì cả. - Tổ Uyên ôm chặt lấy Minh Trí mà nói.

- Trần Hậu là thân cận của tôi, không bao giờ nữa lời gian dối với tôi. Mau nói cô đã làm gì, hả? - Minh Trí tức giận đẩy Tổ Uyên ra khỏi cơ thể.

- Hay để tôi gọi Trương Luật đến đây đối chất với phu nhân. - Trần Hậu lên tiếng.

Tổ Uyên biết không thể chối vì quả thật chính Trần Hậu đang giữ Trương Luật thì chắc chắn Minh Trí sẽ không tin cô nữa. Tổ Uyên cười to

- Haha, thì ra nó đang trốn chỗ của anh sao?

- Thì ra chính cô đã hại Rin.- Minh Trí dơ tay muốn tát Tổ Uyên nhưng chưa kịp buông.

- Anh có tư cách gì mà đánh tôi, anh nói yêu tôi muốn lấy tôi nhưng trong lòng thì lại chỉ có cô ta. Tôi cũng chỉ là ghen quá nên muốn anh rời xa cô ta mà thôi, anh giỏi thì đánh tôi đi. - Tổ Uyên giương mặt lên mà nói to.

- Đúng là lòng lang dạ sói. - Minh Trí hạ cánh tay nhẹ nhàng xuống mà khẽ nói.

- Tôi ác nhưng chính anh còn ác hơn tôi, chính anh đã khiến tôi trở nên như thế này. - Tổ Uyên khóc ầm cả Trần gia.

- Cút đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô. - Minh Trí nói xong liền bỏ lên lầu.

Tổ Uyên tức giận, nhanh chóng rời đi trên miệng khẽ nhếch mép nói chỉ một mình cô ta nghe: Trần Minh Trí, vì anh đối xử tệ với tôi nên anh mãi mãi sẽ không bao giờ có được hạnh phúc bên cô ta.

Trần Hậu đi theo phía sau Minh Trí mà khẽ nói.

- Thiếu gia, để cô ta đi dễ dàng như vậy sao?

- Chuyện này là lỗi của tôi, cô ấy cũng chỉ là đàn bà chân yếu tay mềm làm sao có thể ra tay. - Minh Trí lắc đầu nói.

- Cô ta nham hiểm thâm độc có thể tiếp tục hại Hà My tiểu thư.

- Cậu cho người theo bảo vệ Rin, chuyện của cô ta tôi sẽ nghĩ cách giải quyết.

- Vâng, thưa thiếu gia.

- À, cậu biết Ken là ai hay không?

- Dạ, là thiếu gia nhà họ Phạm bên ngành đá quý.

- Cậu ta và Rin có mối quan hệ gì?

- Ngày xưa đã từng đính hôn nhưng Rin đã huỷ hôn mà đi theo thiếu gia về Trần gia.

- RoYal có thể mua lại tập đoàn đá quý đó hay không?

- Đó là tập đoàn đá quý lớn nhất trong nước nên chúng ta khó có thể thu phục được họ vào RoYal?

- Mau tìm kiếm những chuyên gia về đá quý, RoYal sẽ mở thêm kinh doanh về mặt hàng này.

- Thiếu gia muốn đánh đổ Phạm gia sao?

- Cái gì sinh lời cho công ty tôi sẽ làm.

- Vâng, tôi hiểu.

Trần Hậu ra ngoài, miệng khẽ nhếch cười: Thiếu gia, tôi không tranh giành với anh thì cũng đã xuất hiện người khác. Xem ra cậu và Rin muốn đến với nhau thật không dễ dàng.

48. Chương 48: Bị Bắt

Rin trên xe đi tới nơi mà nghĩ rằng Minh Trí đang bị tai nạn trong lòng vô cùng lo lắng. Trong lòng đã dặn mình không được nghĩ đến Minh Trí nữa nhưng khi nghe tin Minh Trí bị tai nạn thì cô không thể cầm lòng mà nhanh chóng chạy đến.

- Anh chạy nhanh đến địa chỉ này giúp tôi với. - Rin hỏi người tài xế phía trước.

- Vâng, tôi sẽ cố gắng. - Tên tài xế gạt đầu miệng khẽ cười nhếch mép.

Chiếc xe chạy đến một hẻm vắng rồi tấp vào một ngôi nhà nhỏ.

- Anh gì đó ơi, anh có đi nhầm địa chỉ không? - Rin thấy chiếc xe đi vào con đường vắng liền lên tiếng hỏi.

- Không sai đâu, tôi đi đến đúng địa chỉ cô nói mà.

Chiếc xe dừng trước căn nhà nhỏ này, Rin bước xuống miệng khẽ nói: Trong con đường này làm sao có thể xảy ra tai nạn nguy hiểm được và nếu có tai nạn thì xe của anh ấy đâu?. Cô đang suy nghĩ thì phía sau có một chiếc khăn bịt miệng cô lại, Rin phản kháng chống đối nhưng rồi chìm sâu vào cơn mê.

Rin tỉnh lại thì trước mắt mình là Tổ Uyên đang ngồi phía trước, một nụ cười trên môi cô ta hé nở đầy thâm độc.

- Thì ra là cô sao? - Rin mở mắt thấy Tổ Uyên liền không khỏi bất ngờ.

- Tỉnh rồi sao? - Tổ Uyên đi tới gần Rin.

- Cô bắt tôi để làm gì? Minh Trí cũng đã là của cô rồi. - Rin không thể hiểu Tổ Uyên đang muốn làm gì.

- Mà chính là nguyên nhân là Minh Trí đối xử với tao như vậy. Nếu mày chết đi thì anh ta sẽ đau khổ cả đời, tao chỉ muốn bắt mày hù dọa mà tránh xa Minh Trí ra nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi. Minh Trí đã bỏ rơi tao thì tao cũng sẽ cướp đi người mà anh ta yêu nhất. - Tổ Uyên cười rủa.

- Cô nhầm rồi, anh ta không hề yêu tôi. - Rin không sợ hãi, trong lòng chỉ nực cười.

- Minh Trí yêu mày, mày phải chết một cách thảm nhất thì nỗi nhục này tao mới có thể rửa được. - Tổ Uyên rút ra một khẩu súng ngắn đưa về phía Rin/

- Cô nghĩ anh ta sẽ đau lòng khi tôi chết sao? Nếu anh ta yêu tôi thì đã không đính hôn với cô, người Minh Trí yêu là cô từ trước và sau khi mất đi kí ức về tôi thì anh ta chỉ yêu một mình cô. - Rin khẽ nhắm mắt, hai dòng nước mắt lăn dài.

- Trước kia tao không quan tâm, nhưng hiện tại trong lòng tên đàn ông chết tiệt đó chỉ có mày. Trịnh Hà My, mày phải chết. - Khẩu súng giờ lên nhắm vào đầu Rin.

Pi đi đến địa điểm trong điện thoại của Rin làm rơi nhưng không thấy Rin cũng không hề có dấu tích của một vụ tai nạn nào vừa mới xảy ra, trong lòng đầy nghi ngờ Pi dùng điện thoại gọi cho Trần Hậu.

- Pi, có chuyện gì sao? - Trần Hậu trả lời điện thoại của Pi.

- Thiếu gia nhà các anh có xảy ra chuyện gì hay không? - Pi nghi ngờ hỏi.

- Cô hỏi vậy là có ý gì, Minh Trí thiếu gia vẫn bình an, hiện đang ở biệt thự Trần gia. - Trần Hậu khó hiểu đáp.

- À, không có chuyện gì đâu anh Hậu, tôi chỉ hỏi vậy thôi. - Pi trả lời rồi vội cúp máy.

Pi biết đã có chuyện không may xảy ra với Rin nên sau khi dừng cuộc gọi với Trần Hậu, lấy tấm car mà Ken đưa liền bấm gọi:

- Alo. - Ken nghe máy.

- Ken, tôi là Pi đây. - Pi vội lên tiếng.

- Pi sao, có chuyện gì mà gọi cho tôi. - Ken ái ngại đáp.

- Không hay rồi, có lẽ Rin đã bị bắt đi rồi. - Pi lo lắng mà nói.

- Cái gì, bị bắt đi là sao? Cô đang ở đâu? - Ken nghe Rin bị bắt liền hoảng hốt.

Pi kể lại mọi chuyện cho Ken nghe sau đó KEn nhanh chóng lao xe đến nơi mà Rin đã bị bắt đi.

- Ken chúng ta phải làm gì đây? - Pi vừa thấy Ken xuống xe thì vội hỏi trong hoảng loạn.

- Pi, cô nên về nhà đi chuyện này tôi sẽ lo liệu. - Ken thấy Pi đang hoảng loạn nên khuyên cô nên về nhà nghỉ ngơi.

- Không, tôi muốn đi tìm Rin tôi không thể nào yên tâm ở nhà được. Lần này tôi có linh cảm rất rất xấu. - Pi nói trong nước mắt.

- Được rồi, tôi đã nhờ phía cảnh sát rồi. Cô cứ yên tâm họ sẽ nhanh chóng tìm ra, đây là người bạn thân của tôi nghiệp vụ rất cao. - Ken dùng khăn lau dòng nước mắt trên gương mặt xanh xao của Pi.

- Tôi muốn đi theo anh để tìm Rin, anh có thể đưa tôi đi cùng không Ken. - Pi khẽ nhìn Ken mà nói.

- Nhưng tôi sợ rất nguy hiểm, cô lại đang mang thai. - Ken lưỡng lự.

- Không sao cả, tôi sẽ cẩn thận. - Pi vẫn kiên quyết đòi theo.

- Được rồi, nhưng cô phải ở yên trong xe không được phép xuống nơi nguy hiểm. - Ken đồng ý đưa Pi theo.

Hai người sau đó lên xe mà dời đi, trên xe Pi một phần lo cho Rin một phần ngồi bên cạnh Ken thì trong lòng cảm thấy xuyến xao dù biết trong lòng KEn chỉ có một mình Rin nhưng gương mặt Pi không tránh được ửng hồng.

- Cô nóng sao? - Ken nhìn gương mặt Pi đỏ ửng liền hỏi.

- À... vâng... tôi thấy hơi nóng.- Pi ngượng ngùng trả lời.

Ken không đáp mà hạ nhiệt độ trong xe xuống, điện thoại trong túi Ken reng lên.

- Alo, đã tìm được chưa Hoàng Quân. - Ken vội nhấc máy.

- Tôi đang khoanh vùng đối tượng xung quanh cô gái mà cậu muốn tìm, đã có người xung quanh thấy cô gái ấy lên xe cùng một tốp những tên cao to bặm trợn và đi về hướng ngoại thành.

- Các cậu có thể điều tra nhanh nhất chỗ của cô ta hiện tại hay không. - Ken lo lắng.

- Bên mình đang cố gắng, khi nào có tin gì mới mình sẽ báo cho cậu.

- Cảm ơn Hoàng Quân, cô gái này rất quan trọng với mình.

Pi ngồi một bên nghe cuộc hội thoại của Ken thì trong lòng buồn bã, cô cúi mặt không nói gì.

Trần Hậu sau khi nhận được cú điện thoại lạ lùng của Pi thì sinh nghi ngờ mà gọi cho đám vệ sĩ đi theo Rin.

- Đại ca, bọn em vừa đang định gọi cho anh.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

- Dạ, bọn em mất dấu cô gái đó rồi.

- Cái gì, mất dấu là sao?

- Lúc sáng cô gái đó lên một chiếc taxi, bọn em chạy theo nhưng hình như thằng tài xế đó biết có người theo nên chạy dè chừng và thừa cơ trốn mất.

- Bọn ăn hại, mau đi tìm cô ta cho tôi. Huy động tất cả anh em lục tung cái thành phố này lên để tìm được cô ta.

Trần Hậu một phen lo lắng mà hét lên điện thoại thì vô tình Minh Trí đi tới và nghe được tất cả liền hỏi.

- Cậu đang tìm người sao?

- Thiếu gia, vệ sĩ bên cạnh Hà My tiểu thư vừa gọi báo mất dấu cô ấy rồi. Khi này bạn thân cô ấy gọi đến và hỏi thiếu gia có xảy ra chuyện gì không, có vẻ chuyện này không hề đơn giản. - Trần Hậu suy đoán Rin đã xảy ra chuyện.

- Chúng ta mau đi tìm người, nhất định không thể để cô ấy xảy ra chuyện gì. - Minh Trí vừa nghe Rin bị nạn liền tức tốc cùng Trần Hậu lao ra xe mà chạy đi.

Trên xe, Trần Hậu rút điện thoại mà gọi cho Trương Luật.

- Alo, mày biết nơi nào bí mật của Tổ Uyên hay không. - Trần Hậu đoán rằng chỉ có Tổ Uyên mới có âm mưu hại cô gái hiền lành như Rin.

- Cô ta lại gây ra chuyện gì sao? - Trương Luật đang ngồi trong khách sạn nhấp nhấp một ít rượu.

- Có biết hay không? Tổ Uyên có thể đã bắt cóc Hà My - Trần Hậu hét lên.

- Con răn độc đó nếu ra tay thì đại gì tìm một vị trí cũ, nhưng tao đoán được nó sẽ dùng nơi nào. Chỉ cần mày đảm bảo xong chuyện sẽ giao nó cho tao. - Trương Luật cười đều.

- Được, mau nói là nơi nào. - Trần Hậu vội hỏi.

- Căn nhà hoang tại vùng xxx là nơi mà nó nhất định sẽ xử con nhỏ người yêu bé bỏng của mày. - Trương Luật khề nói.

- Đừng nói bậy, mày chắc chắn chứ.

- Tao nghĩ cũng 90% là nó sẽ đến đó.

Trần Hậu không nói nữa liền quay xe chạy ngược lại theo hướng mà Trương Luật đưa ra.

- Cậu nghĩ Tổ Uyên bắt Rin sao? - Minh Trí lên tiếng.

- Không phải cô ta thì ai có lại muốn làm hại Hà My tiểu thư.

- Không ngờ Tổ Uyên lại là người như vậy.

Trương Luật sau khi cúp điện thoại thì cười khề, đưa ly rượu lên môi mà uống sạch sau đó khoác áo vào mà rời đi.

##

Khẩu súng đưa về phía Rin, gương mặt thiên thần của Tổ Uyên khề cười thành tiếng đưa tay lên cò chỉ cần một cái nhấp nhẹ thì mạng sống của Rin không còn nữa.

- Vì cái gì mà cô lại hành động như vậy? - Rin khề nhìn Tổ Uyên mà hỏi.

- Mày gan thật, súng tới đầu mà không hề rung sợ. - Tổ Uyên vẫn cười nhếch mép.

- Tôi không sợ chết, vì tôi mất tất cả rồi chết cũng không có gì hối tiếc. - Rin khề nói.

- Vậy tốt, tao sẽ ày mãn nguyện. Nhưng mày yên tâm, không lâu nữa tên mà mày thâm thương trộm nhớ sẽ đến nơi này và tội mày sẽ chết chung. - Tổ Uyên hạ khẩu súng xuống mà cười to.

- Cô... cô đã làm gì Minh Trí. - Rin lo lắng.

- Haha, nếu Trần Minh Trí yêu mày thật sự thì nó cũng phải chết nhưng nếu nó không yêu mày thì sẽ được sống, haha. Tao đã cài bom quanh ngôi nhà này rồi, chỉ cần một cái nhấn nút thì mọi thứ sẽ nổ tung, nổ tung tất cả haha.

- Cô điên rồi Tổ Uyên. - Rin nhìn Tổ Uyên mà không thể tưởng được một cô gái xinh đẹp như vậy lại thật độc ác.

- Đúng vậy, chính tội mày đã ép tao điên lên rồi.

- Cô làm như vậy thì cũng sẽ bị bắt và có thể bị tử hình. Tổ Uyên giết một mình tôi và bỏ đi đừng làm hại Minh Trí. - Rin không muốn bất cứ tổn thương nào đến người cô yêu thương.

- Thật cao đẹp, nhưng mày yên tâm đi. Tao cũng sẽ đi theo mày và anh ta để ngăn cản tụi mày đến với nhau. Mãi mãi tụi mày sẽ không bao giờ đến với nhau được kiếp này, kiếp sau haha.

Rin không nói gì nữa, trên người bị trói chặt không thể cử động. Cô đang hy vọng, cô hy vọng Minh Trí không yêu cô, ghét cô hay căm hận cô cũng được miễn sao Trần Minh Trí đừng đến, anh đừng đến Trần Minh Trí.

49. Chương 49: Mất Mát To Lớn

Ken và Pi được Hoàng Quân báo cho nơi cậu ta điều tra ra Rin đang bị giam giữ thì Ken vội lao xe đến, Pi cũng một phần nào đó đỡ lo lắng.

- Anh Ken, một lát nữa nếu anh vào cứu Rin, có thể Rin sẽ cảm động mà hiểu được tình cảm của anh. - Pi khẽ nói

- Pi, cảm ơn em đã báo cho anh để anh có cơ hội làm được điều gì đó cho Rin không còn ghét anh nữa. - Ken nhìn Pi mà nói.

- Em ủng hộ anh mà. - Pi chưa xót nói.

Ken nhìn về phía bụng bầu to của Pi mà khẽ hỏi:

- Người đàn ông kia tốt với em chứ?

- Vâng, anh ấy rất tốt. - Pi khẽ mỉm cười.

- Chuyện lần đó... anh thật xin lỗi. Đáng ra không nên đối với em như vậy. - Ken khẽ áy náy.

- Không sao, chuyện qua lâu rồi, em đã không còn nhớ đến. - Pi khẽ cúi đầu, giấu giọt nước mắt khẽ lăn xuống.

- Cảm ơn Pi.

Pi không trả lời, quay mặt ra phía ngoài nhìn mọi vật như nhòe đi. Bé con trong bụng cô là của anh, và anh sẽ mãi mãi không biết điều đó. Như vậy thật tốt, thật tốt - Pi khẽ nói chỉ một mình cô có thể nghe thấy.

Chiếc ferari màu đỏ dừng cách ngôi nhà hoang không xa. Ken mở cửa đi xuống gặp Hoàng Quân đang cho cảnh sát bao quanh căn nhà.

- Hoàng Quân, cảm ơn cậu. - Ken đi về phía vị cảnh sát trẻ tài năng.

- Là nhiệm vụ của mình mà. Cậu không nên vào trong, máy dò bom đã phát tín hiệu. - Hoàng Quân lo lắng nói.

- Có bom ư, vậy cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. - Ken khẽ nói.

- Chuyên gia tháo bom của mình đang tìm vị trí chính xác sẽ vô hiệu hoá chúng, quan trọng là đừng làm kinh động bọn chúng để cho chúng ta có nhiều thời gian hơn.

- Được rồi, cậu cứ làm nhiệm vụ mình không làm phiền nữa. - Ken chào Hoàng Quân rồi đi về phía Pi đang đứng. - Pi, cảnh sát đang tìm cách cứu Rin, chúng ta nên nghe theo lời họ.

- Không được Ken, chúng ta phải vào đó xem Rin có chuyện gì không, em rất lo lắng. - Pi không khỏi lo lắng.

- Không được, bọn chúng đã đặt bom vào nơi đó rất nguy hiểm. - Ken khéo tay Pi mà nói.

- Sao, có bom sao vậy em càng phải vào đó cùng Rin, có lẽ Rin đang rất sợ. - Pi hoảng loạn không còn nghĩ được gì mà vọt chạy.

- Pi, không được sẽ rất nguy hiểm. - Ken vội chạy theo ngăn Pi lại nhưng khi bắt được Pi thì đã đi đến giữa sân trước căn nhà hoang.

Hoàng Quân đứng phía ngoài một phen hoảng hốt, nhanh chóng ra lệnh cho các chuyên gia phá bom rà soát toàn bộ mà vô hiệu hoá một cách nhanh nhất.

Pi và Ken bị đồng bọn của Tổ Uyên dẫn vào trong nơi mà Rin đang bị giam giữ. Pi nhìn thấy Rin còn sống thì vô cùng mừng rỡ mà chạy đến bên cạnh.

- Rin, cậu không sao chứ.

- Pi, cậu đến đây làm gì. Trời ơi, vì sao cậu lại đến đây. - Cô nhìn lên phía Ken. - Còn anh, tại sao lại đến đây và đưa cả Pi đến, anh có não không hả.

- Rin, đừng trách Ken. Là mình đòi theo đến đây, Ken rất lo lắng khi biết cậu bị nạn. - Pi nắm lấy tay Rin mà nói.

- Câm miệng hết cho tao, tụi mày tới đây là phải chết mà còn chơi trò khóc lóc lo lắng cho nhau. - Tổ Uyên ngồi trên ghế mà ngửa mặt.

- Cô là ai, vì sao lại muốn giết cô ấy? - Ken nhìn về phía Tổ Uyên mà nói.

- Thì ra mày cũng có nhiều kẻ si mê thật, lại thêm một thiếu gia hào nhoáng đến nộp mạng cùng mày sao. - Tổ Uyên khẽ cười nhếch.

- Bọn họ không liên quan đến chuyện giữa tôi và cô, hãy để họ đi. - Rin khẽ nói.

- Đến đây là phải chết, quan tâm đến mày cũng phải chết. - Tổ Uyên hét lên cầm khẩu súng đưa về phía Ken. - Trước tiên hay để tao ột thằng ngu mà lại đi yêu một đứa con gái bình thường như mày ra đi nhé.

- Đừng, đừng giết anh ấy. - Pi vội chạy đến che chở cho Ken.

- Haha, thì ra là yêu một tên đàn ông mà người đàn ông kia lại yêu bạn thân của mình. Cô cũng thật đáng thương, thôi thì một phát súng một mẹ một con các người đi luôn cho bớt khổ. - Tổ Uyên đưa khẩu súng lên đầu Pi cười lớn.

- Tổ Uyên, tôi xin cô đừng làm hại bọn họ mà. - Rin khóc thét lên.

- Sao, tao đưa súng vào đầu mày thì mày không hề run sợ mà lại run rẩy khi tao đưa vào đầu con này à. Xem ra trò này thú vị đây. - Tổ Uyên rà súng trên đầu xuống bụng to của Pi.

- Cô gái đừng quá ngông cuồng, mau nghĩ lại vẫn còn đường lui. - Ken kéo Pi ra phía sau mình mà đứng thẳng với Tổ Uyên.

- Thiếu gia này thật quá là gan to, chỉ cần tôi bóp cò thì xem anh còn to mồn nữa hay không.

Từ phía ngoài, Trương Luật đạp cửa đi vào liền cười cợt nói:

- Cục cưng, anh chỉ em bắn súng một phát là phải bắn ngay con mồi chứ không phải là đùa giỡn.

- Chết tiệt, sao anh biết tôi đang ở nơi này mà tới. - Tổ Uyên bất ngờ nhìn Trương Luật mà nói.

- Haha, cô nghĩ tôi là ai hả Tổ Uyên, nhất cử nhất động của cô đều nằm trong lòng bàn tay của tôi. - Trương Luật đi tới gần bên Tổ Uyên khẽ nói vào tai.

- Khốn kiếp, anh đến đây làm gì. Chuyện này không liên quan đến anh. - Tổ Uyên tức giận hét.

- Anh không xen vào chuyện của em là được rồi, anh chỉ muốn làm khán giả xem cô gái của anh độc ác thế nào. - Trương Luật ngồi xuống chiếc ghế kế bên mà nói.

Tổ Uyên không đếm xỉa tới Trương Luật, dù sao nơi này cũng đã cài bom nếu hắn ta muốn chết thì cứ ngồi đó mà chờ chết.

- Tao nghĩ ra trò này rất vui, nếu mày với Minh Trí chết cùng nhau thì nhẹ nhàng ày quá rồi. Tao sẽ giết từng người mày quan tâm trước mặt mày để mày đau đớn hơn cả cái chết. - Tổ Uyên nhìn Rin đang khóc mà nói.

- Đừng, Tổ Uyên tôi xin cô mà. Họ không liên quan gì đến thù oán của cô cả, đừng làm hại họ. - Rin nhìn Pi đang mang bé con và Ken liền đau khổ nói.

- Haha, trước tiên là con bé này đi, có vẻ nó thân thiết và quan trọng với mày lắm. - Tổ Uyên dùng súng đưa lên đầu Pi

- Cô ấy đang mang thai, cô không thấy sao đứa bé còn chưa vào đời cô ờ lòng giết chết nó. - Ken kéo Pi ra khỏi họng súng thay vào mình. - Muốn giết cho thoả lòng thì cứ giết chết tôi.

- Thật là trang quân tử nha, thật đáng ngưỡng mộ nha. Được rồi tôi sẽ nguyện ý của anh.

Khẩu súng trên tay đưa vào ngực Ken, Tổ Uyên dùng tay đưa vào gần như bóp cò thì bên ngoài tiếng thét của Minh Trí vọng vào.

- Tổ Uyên, cô không được phép động vào Rin.

Tổ Uyên nghe giọng Minh Trí, khẩu súng rút ra khỏi người Ken, dù sao cũng một nút mà chết hết thì cầm gì phải tốn công ra tay. Tổ Uyên khẽ mỉm cười khi nhìn thấy Minh Trí đi vào.

- Cuối cùng anh cũng đã tới. - Tổ Uyên cười cợt.

- Ý cô là sao? - Minh Trí đáp.

- Haha, anh xem mọi người ở đây thật đông đủ.

Trần Hậu nhìn thấy Rin bị trói, liền đi tới định cởi trói nhưng bị người của Tổ Uyên ngăn lại.

- Cứ để cho anh ta cởi trói. Còn tụi mày đứa nào muốn sống thì mau rời khỏi nơi này. - Tổ Uyên khẽ nhếch mép.

Rin đứng dậy khẽ nói: Cô ta... cô ta cài bom quanh căn nhà này.

Mọi người ngạc nhiên chỉ trừ Ken và Pi.

- Haha, chỉ cần một nút bấm thôi thì chúng ta cùng nhau về chầu diêm vương. - Tổ Uyên cười to man rợ.

Ken đứng gần Tổ Uyên, khi thấy cô ta cầm nút bấm thì nhanh tay lao tới cướp chiếc điều khiển này nhưng Tổ Uyên phát hiện hành động này liền né tránh, giơ tay cầm khẩu súng mà bắn về phía Ken. Pi nhìn thấy mọi chuyện, đứng phía sau Ken thấy Tổ Uyên giơ súng lên liền chạy tới mà đẩy Ken đi đỡ viên đạn từ khẩu súng của Tổ Uyên. Pi nằm xuống với một vết máu loang từ lòng ngực.

Rin nhìn thấy mọi việc trong lòng như đổ sụp xuống, Ken đỡ lấy Pi trong vòng tay khi cô từ từ ngã xuống.

- Pi, Pi, cậu không sao đúng không? - Rin ôm lấy Pi người đầy vết máu.

- Mau gọi cấp cứu, nhanh gọi cấp cứu. - Ken ôm Pi trong tay chạy ra phía ngoài.

- Haha, muộn rồi trước sau cũng phải chết. - Tổ Uyên cười to dùng tay bấm nút.

- Bùm! - Một tiếng nổ lớn được phát ra.

50. Chương 50: Mất Mát To Lớn 2

Tiếng nổ được phát ra phía sau nhà làm mọi thứ lung lay do chấn động. Trương Luật lợi dụng lúc Tổ Uyên ngạc nhiên khi mọi thứ không như cô ta sắp đặt mà ôm cô ta phía sau mà đoạt lấy khẩu súng trên tay.

- Cưng à, mọi chuyện kết thúc rồi. - Trương Luật cầm súng trên tay đưa lên đầu Tổ Uyên.

- Luật, anh... anh muốn giết em sao? - Tổ Uyên trợn mắt bất ngờ. - Chuyện gì đã xảy ra vì sao mọi thứ không nổ tung tất cả?

- À, khi anh vào đây quen nói với em rằng cảnh sát đã bao vây tất cả rồi. Có lẽ họ đã phát hiện ra bom nên đã gỡ hết rồi, em thật thông minh nhưng em thua rồi. - Trương Luật cười nham hiểm.

- Chết tiết. - Tổ Uyên ngọị bệt xuống đất.

Bên ngoài, Ken ôm Pi trong tay phía bên cạnh Rin đang nắm chặt tay của Pi.

- Pi, cậu gắng lên mình sẽ đưa cậu đến bệnh viện ngay lập tức. - Rin nắm chặt tay Pi, nước mắt lưng tròng.

- Rin, hãy cứu lấy bé con mình như không thể chịu được nữa rồi. - Pi cố gắng đưa tay lên bụng mình mà vuốt ve.

- Không, cậu sẽ không sao cả. Mình và cậu sẽ cùng nhau chăm sóc bé con. - Rin nói như hét lên

- Pi, cố gắng lên anh sẽ nhanh chóng mang em tới bệnh viện. - Chiếc xe chuyên dụng cảnh sát mang Pi, Rin và Ken nhanh chóng đến bệnh viện.

- Anh Ken, em đã từng xem một bộ phim nữ chính đã yêu nam chính nhưng luôn bị từ chối. Một ngày nữ chính vì nam chính mà chết đi, hy vọng chỉ được nghe nam chính nói một câu anh yêu em. Ken, em cũng muốn được như cô ấy. - Pi nói ngất quăng, nước mắt rơi lã chã nói với Ken.

- Pi, em yêu anh sao? - Ken bắt ngờ nói.

- Ken, em yêu anh từ rất lâu rồi. - Pi đưa bàn tay đầy máu vuốt lên gương mặt Ken, cô biết đây sẽ là lần cuối mình được chạm vào gương mặt mà cô từng yêu say đắm.

- Anh... anh xin lỗi, vì sao em không nói ra, vì sao cứ như muốn giúp đỡ anh và Rin. - Ken nắm lấy tay Pi mà nói.

- Không, em yêu anh nên luôn muốn anh được hạnh phúc. Nhưng em biết mình không thể sống được bao lâu nữa, em muốn nghe muốn nghe anh nói anh yêu em. - Pi khẽ nấc lên, máu trên ngực cứ thế mà tuông ra.

- Pi, anh yêu em. - Ken khẽ nói, môi anh khẽ chạm vào đôi môi lạnh của Pi.

Rin nhìn thấy hình ảnh này thì trong lòng đau đớn, vì cô mà Pi không tìm được hạnh phúc và vì cô mà có thể Pi sẽ ra đi mãi mãi. Rin chỉ biết khóc, không thể xen vào hạnh phúc mà Pi đang tận hưởng.

- Ken, em cảm ơn anh đã cho em một chút ấm áp. Em ra đi như vậy thật mãn nguyện. - Pi mỉm cười nhưng nước mắt vẫn rơi.

- Em đừng nói gì nữa, hãy giữ sức đã sắp đến bệnh viện rồi. - Ken khẽ lau nước mắt trên má Pi mà nói.

- Đúng vậy Pi, cậu hãy cố gắng vì mình và vì bé con hãy cố gắng lên, mình cần cậu Pi ơi. - Rin vẫn nắm chặt tay Pi mà nói.

- Rin, mình có chuyện này muốn nhờ cậu. - Pi nhìn Rin yếu ớt nói.

- Không, mình không nhận điều gì cả cậu hãy tự sống mà làm. - Rin lắc đầu như không muốn nghe.

- Cậu thật ích kỷ, haha, nhưng mình biết cậu sẽ thực hiện mà. Mình muốn nói riêng với cậu một điều. - Pi ra hiệu cho Rin đưa tai vào miệng Pi. - Rin, bé con là con của Ken. Cậu hãy thay mình chăm sóc bé con, hãy thử mở rộng trái tim mà đón nhận Ken, anh ấy là người tốt mình tin anh ấy sẽ mang hạnh phúc đến cho cậu.

Rin ngạc nhiên nhìn Pi, không thể tin vào tai mình rằng bé con trong bụng Pi chính là của Ken.

- Mình sẽ chăm sóc bé con, nhưng mình sẽ cùng cậu chăm sóc nó. Cậu nhất định phải cố gắng lên Pi ơi. - Rin ôm lấy Pi mà nói.

Pi khẽ nhắm mắt, cô thấy trên ngực mình đau nhói nhưng cô vẫn cố gắng duy trì hơi thở bằng mọi lý trí và hơi sức.

Chiếc xe chạy đến bệnh viện gần nhất, một đội bác sĩ chạy ra ngoài mà đón Pi vào phòng cấp cứu.

Trong căn nhà hoang, Minh Trí nhìn Tố Uyên mà trong lòng đầy tức giận nhưng lại không thể ra tay với cô gái này.

- Tố Uyên, vì sao em lại trở thành con người như vậy. - Minh Trí nói trong tức giận.

- Tôi như thế này không phải vì anh sao, nếu như anh không xuất hiện trong cuộc đời tôi thì tôi sẽ không hề có hy vọng lấy vào gia đình giàu có. - Tổ Uyên cười mỉa mai.

- Em quen tôi chỉ vì muốn gả vào gia đình giàu có. - Minh Trí ngây mặt hỏi.

- Vậy anh nghĩ vì cái gì mà tôi phải chịu uất ức nhần nhịn gia đình anh như vậy. - Tổ Uyên hất mặt lên mà nói.

- Xem ra những thứ Minh Trí tôi dành cho cô là quá dư thừa. - Minh Trí quay mặt bỏ đi nhìn về Trần Hậu nói. - Cậu thu dọn nơi này, bên ngoài có cảnh sát tôi ở đây thật không tiện đám nhà báo sẽ nhanh chóng kéo đến.

- Vâng, thiếu gia đi trước. - Trần Hậu gật đầu chào.

Minh Trí nhanh chóng ra xe đuổi theo chiếc xe mà Rin, Pi và Ken đã rời đi.

Hoàng Quân mang một toáng cảnh sát đi vào bên trong nhanh chóng làm việc với Trần Hậu bàn giao Tổ Uyên cho bọn chúng. Trương Luật tỏ ra không hài lòng nhưng không dám chống đối. Khi đợi cảnh sát đi hết liền nói:

- Không phải mày nói giao nó cho tao?

- Anh đi đòi người ở sở cảnh sát. - Trần Hậu khẽ nói rồi bỏ đi.

- Tôi với anh xem như hết nợ, địa bàn người nào người đó hoạt động. - Trương Luật nói to.

- Nếu anh có năng lực. - Trần Hậu khẽ cười rồi cũng bỏ đi.

Minh Trí đến bệnh viện mà Pi được mang đến, sau khi hỏi thăm nơi Pi đang cấp cứu liền nhanh chóng đi tới.

- Rin, cô ấy có làm sao không? - Minh Trí đi đến bên cạnh Rin đang gục đầu mệt mỏi chờ đợi bên ngoài.

- Anh đến để làm gì? Anh mau rút đi, vì anh mà Pi ra nông nỗi này, nếu tôi không yêu anh, không quen biết anh thì cô ấy sẽ không gặp phải chuyện này. - Rin tức giận khi nhìn thấy Minh Trí,

- Rin, anh xin lỗi hãy tha lỗi cho anh. - Minh Trí ôm lấy Rin mà nói.

- Mau buông cô ấy ra. - Ken đi mua một ít nước về thấy Minh Trí ôm Rin mà nói lớn.

- Anh buông tôi ra, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. - Rin đẩy Minh Trí ra khóc thét.

Ken đi tới phía Rin kéo Rin về phía mình, vung tay đấm Minh Trí nhưng Minh Trí chặn được cú đấm của Ken. Hai bên vùng vằng một lát thì cửa phòng cấp cứu mở ra khiến Ken và Minh Trí hạ tay xuống mà nhìn về vị bác sĩ đang bước ra ngoài

- Bác sĩ, Pi.. Pi không có chuyện gì phải không? - Rin nhanh chóng tiến về phía bác sĩ mà hỏi.

- Xin lỗi, cô ấy không thể qua khỏi chúng tôi đã cố gắng hết sức để cứu lấy đứa bé trong bụng cô gái đó.

Vừa nghe xong, Rin ngất xỉu ngay Minh Trí vội vàng đỡ cô mà bế trên tay. Ken cũng bàng hoàng vì chuyện xảy ra, đôi bàn chân tê cứng không bước nổi.

Chiếc xe đẩy thì thể một cô gái trẻ, gương mặt xinh xắn nhưng xanh xao. Pi ra đi để lại một bé con, những ý tá và bác sĩ đã giúp cô cứu lấy đứa trẻ đều rất bất ngờ, một y tá phụ phẫu thuật khẽ nói với đồng nghiệp rằng.

- Cô ấy là một người mẹ vĩ đại, phát súng bắn vào tim vậy mà luôn giữ được hơi thở cuối cùng cho đứa trẻ trong bụng sống sót.

Một bé gái xinh xắn chào đời, đó là sự kết tinh không phải vì tình yêu nhưng đó là sự cố gắng toàn bộ hơi thở của một người mẹ dám làm, dám chịu và dám hy sinh vì người mình yêu.

Ken đi theo bác sĩ để làm thủ tục mang Pi về an táng, trong lòng Ken dấy lên một nỗi đau khó tả, nụ hôn lạnh lẽo khi nãy của anh dành cho Pi khiến Ken cảm thấy anh như một người vô cùng xấu xa khi không thể đáp trả tình cảm của cô gái đáng thương này.

Minh Trí bế Rin vào phòng hồi sức, Rin mê man gọi tên Pi tuy bất tỉnh nhưng nước mắt của Rin vẫn cứ thế mà rơi mãi. Minh Trí cảm thấy vô cùng có lỗi trong việc vừa rồi. Anh đắp chiếc mềm che chắn cơ thể bé nhỏ của Rin rồi khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt một nụ hôn mà nói: Rin, anh xin lỗi.

Trần Hậu khi đến nơi thì gặp Ken đang bên ngoài làm thủ tục để mang Pi về liền đi tới.

- Ken thiếu gia, Pi cô ấy...? - Trần Hậu trải qua bao nhiêu năm giang hồ khi nhìn thấy vết đạn trên người Pi đã đoán được phần nào nhưng luôn hy vọng Pi sẽ thoát được bàn tay của tử thần.

- Cô ấy đã đi rồi. - Ken khẽ nói, mặt đau buồn.

- Vậy còn đứa trẻ.

- May mắn cứu được.

Trần Hậu không nói gì, đi về phía nhà xác để nhìn lại một cô gái để lại ấn tượng thật lớn với anh. Đó là một cô gái mạnh mẽ nhưng trong lòng yếu đuối, đó là một cô gái luôn vì bạn bè mà hy sinh ngay cả tình yêu của mình. Trần Hậu nhìn gương mặt xanh xao của Pi khẽ nói: Pi, cô hãy an nghỉ đi, bé con của cô tôi nhất định sẽ bảo vệ.

Trần Hậu rời đi thì Minh Trí bước vào đi đến bên cạnh Pi. Anh khẽ cúi đầu mà nói: Pi, tất cả là lỗi của tôi. Tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Rin, cho con gái của cô. Những ai khiến cô phải chết, tôi nhất định sẽ giúp cô đòi lại công bằng. - Nói rồi Minh Trí khẽ cúi đầu chào Pi mà quay về phòng Rin.

Rin mê man tỉnh lại sau khi nghe tin Pi qua đời.

- Pi, Pi đâu rồi? - Rin nhìn mọi phía mà tìm kiếm.

- Rin, bình tĩnh lại em. Pi đã đi rồi. - Minh Trí nắm lấy tay Rin mà ôm vào lòng.

- Không, Pi chưa chết hãy để tôi đi tìm Pi. - Rin xuống giường mà chạy ra khỏi cửa phòng.

- Rin, em còn yếu lắm. - Minh Trí liền đuổi theo.

- Mau buông tôi ra, tôi phải đi gặp Pi. - Rin khóc thét ngã quỵ xuống sàn.

- Được, anh đưa em đi gặp cô ấy. - Minh Trí bế Rin đến nơi mà Pi đang nằm.

Rin nhìn Pi xanh xao Rin liền nắm lấy tay Pi mà khóc thét.

- Pi ơi, cậu mau tỉnh lại. Bé con đã ra đời rồi, mình và cậu đã hứa là sẽ cùng nhau nuôi dưỡng bé con mà. Pi, mau tỉnh lại với mình, mình phải sống thế nào khi mất đi người bạn thân thiết này. - Rin khóc thét ôm lấy Pi mà nói.

Minh Trí đau lòng nhìn Rin mà trong lòng không biết phải làm sao để bù đắp cho hai cô gái có hai số phận đáng thương này.

51. Chương 51: Tang Lễ - Che Giấu Sự Thật.

Lễ tang Pi được diễn ra tại biệt thự hoa hồng trắng, nơi mà Pi và Rin từng sống những ngày tháng cuối cùng của Pi. Một lễ tang lặng lẽ và không có nhiều khách đến viếng, chỉ một vài người bạn cũ và những người quen biết với cô. Cha mẹ Pi tuy giận con gái hư hỏng nhưng khi nghe tin cô qua đời thì đau lòng khôn xiết nhưng vì Rin muốn được bên cạnh Pi những giây phút cuối nên đành chấp nhận để tang lễ của Pi tại biệt thự này.

Rin đứng lặng lẽ cạnh chiếc quan tài, căn biệt thự màu trắng tang thương ngoài trời không một chút nắng u buồn. Nước mắt Rin như đã cạn, cô không còn có thể khóc được nữa, cứ thế mà lặng yên với đôi mắt xa xăm. Tất cả mọi người đều lo lắng cho Rin, từ khi mang thi thể của Pi về tại biệt thự Rin đã im lặng mà không hề nói một câu nào cũng không hề khóc. Cô cứ thế mà im lặng nhìn về phía Pi, không ăn không uống khiến cơ thể tiều tụy.

- Rin, em ăn chút gì đi đừng quá thương tâm như vậy. - Ken đi tới phía Rin đang đứng mà đưa cô một chút đồ ăn.

Rin không nhìn lại Ken, cũng không nói gì gương mặt không có một chút cảm xúc.

- Không ăn thì em cũng uống chút nước đi. Rin, xin em đừng như vậy. - Ken đau lòng khi nhìn thấy Rin cứ thế mà dằn vò bản thân mình.

Rin vẫn im lặng, không hề có một chút thái độ đáp trả lời nói của Ken.

Ken không biết phải làm sao để cô gái nhỏ này có thể bình tâm trở lại. Pi mất đi chính anh cũng thật là đau lòng, Pi vì cứu anh mà chết đi điều này làm Ken dằn vò hơn bao giờ hết. Những lời sau cuối mà Pi nói với anh khiến anh ghi sâu vào trong tâm thức, nhưng Ken biết trong trái tim anh chỉ có một mình Rin, với Pi có thể chỉ là một chút tiếc thương ột cô gái đáng thương.

Trần Hậu suốt thời gian diễn ra tang lễ đều túc trực ở biệt thự hoa hồng trắng, anh thấy Rin cũng xót xa nhưng lại không thể tới gần cô vì anh sợ mình lại không thể kiềm chế lòng mình mà day dưa không dứt với mối tình cảm đơn phương. Cuộc sống hôm nay của Trần Hậu là nhờ có thiếu gia Minh Trí, một quân tử không thể phản bội lại ân nhân của mình. Trần Hậu chỉ biết từ xa mà quan tâm và làm những việc mình có thể làm đối với người con gái nắm giữ vị trí trong lòng anh.

Chiếc xe màu đen thẳng lại trước căn biệt thự màu trắng, Minh Trí bước xuống với một bộ vest đen tiến vào trong biệt thự.

- Anh đến đây làm gì? - Ken thấy Minh Trí liền chạy ra ngăn cản.

Minh Trí không muốn gây gổ với Ken trong lễ tang của Pi nên không trả lời mà tiếp tục bước vào trong.

- Anh không được bước vào đây. - Ken tức giận kéo vai Minh Trí không cho bước vào.

- Ken thiếu gia, câu nên bình tĩnh lại. - Trần Hậu nhìn thấy liền đi tới mà ngăn cản Ken.

Minh Trí nhìn thấy Trần Hậu đi tới thì không nói gì mà tiếp tục đi vào trong, anh chào song thân của Pi sau đó thấp một nén nhang già từ người đã khuất. Minh Trí cầm nén nhang lên bàn thờ, sau đó cúi lạy rồi ngẩng mặt nhìn về phía Rin.

- Đừng quá đau buồn. - Minh Trí đi tới đứng trước mặt Rin mà nói.

Rin không trả lời nhưng ánh mắt đã dời lên gương mặt Minh Trí.

- Em ốm quá, nghe Trần Hậu nói em không chịu ăn uống sao? - Minh Trí khẽ đưa tay lên mặt Rin vuốt bờ má đã hóp lại.

Rin vội hất tay Minh Trí ra khỏi bờ má, lùi chân về phía sau khẽ nói thật nhỏ: Anh về đi, từ này đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi.

- Rin, anh thật sự xin lỗi. - Minh Trí nói

Rin im lặng như không nghe những gì Minh Trí nói.

- Được rồi, anh sẽ về nhưng em hãy uống chút nước đi, đã hơn hai ngày em không ăn uống thứ gì. - Minh Trí cầm một ly nước trên bàn đưa về phía Rin.

Rin vẫn không trả lời.

Minh Trí biết cô cố chấp sẽ không nghe lời khuyên của ai mà tự làm hại bản thân mình, Minh Trí đưa ly nước lên miệng mình hớp một ngụm sau đó bá đạo đưa môi mình hôn lên môi Rin, dùng lưỡi đưa hết tất cả nước trong miệng mình đến miệng Rin cho đến khi cô chịu nuốt hết.

Rin quá bất ngờ vì hành động của Minh Trí nên không thể chống cự mà cứ thế nuốt hết nước từ miệng anh truyền qua, sau đó chấn tỉnh lại mà đẩy Minh Trí ra khỏi người.

- Anh... anh vô sỉ. - Rin tức giận mắng.

- Tôi vô sỉ cũng được, miễn là em chịu uống chút nước. - Minh Trí đưa ly nước đến trước mặt Rin. - Cô tự nguyện uống hay để tôi dùng cách của tôi.

- Anh là gì mà có quyền ép tôi, mau cút đi. - Rin tức giận hét lớn.

Ken từ phía xa nhìn thấy hành động của Minh Trí thì trong lòng nóng giân như lửa đốt mà nhanh tiến về phía hai người họ.

- Tên khốn kiếp, anh dám động vào Rin. - Ken nắm cổ áo Minh Trí hét.
- Buông ra, tôi không muốn đánh nhau với cậu. - Minh Trí không chống cự lạnh lùng trả lời.
- Anh biến đi, nơi này không chào đón anh. - Ken hất cổ áo Minh Trí ra mà nói.

Rin nhìn thấy hai người họ trong lòng càng thêm phiền muộn, Pi ra đi là sự mất mát to lớn nhất mà cuộc đời cô gặp phải. Khẽ nhìn hai người trước mắt Rin chột lên tiếng:

- Cả hai dừng lại đi, Pi sẽ không vui khi các người ồn ào như vậy. Nếu muốn đánh nhau, cãi nhau cứ việc ra ngoài, biến mất khỏi cuộc sống của tôi càng tốt. - Rin nói rồi lặng lẽ đi tới đối diện hình Pi phía trước, miệng khẽ cười nhưng dòng nước mắt lăn xuống. - Pi, mình hứa sẽ chăm sóc thật tốt bé con. Cậu hãy phù hộ cho bé con sống thật khỏe mạnh và hạnh phúc đừng để nó giống như chúng ta...

Minh Trí và Ken nghe Rin nói như vậy thì biết cô đang mắng chửi bọn họ nên cả hai cùng im lặng mà bước ra ngoài.

Quốc Toàn sau khi đi công tác từ thiện ở vùng sâu vùng xa quay về lại thành phố thì nghe tin Pi qua đời như sét đánh ngang tai. Anh vội chạy đến biệt thự hoa hồng để xác định lại thì bàng hoàng nhìn không khí tang thương bao phủ cả căn biệt thự rộng lớn này.

- Rin, vì sao một người đang khỏe mạnh lại ra đi như vậy? - Quốc Toàn đứng trước di ảnh của Pi mà đau lòng hỏi.
 - Cô ấy bị trúng đạn, là lỗi của tôi. - Rin khẽ nói, nước mắt lại rơi.
 - Trúng đạn sao? Cô mau nói cho tôi biết vì sao? - Quốc Toàn mắt bình tĩnh mà nói lớn.
 - Bác sĩ Toàn, cậu nên bình tĩnh. - Thấy thái độ quá khích của Quốc Toàn nên Trần Hậu bước vào mà nói.
 - Chuyện gì đã xảy ra, vì sao chỉ mới vài ngày cô ấy đã ra đi. - Quốc Toàn tiến về di ảnh của Pi mà nói. - Pi, em vừa mới chấp nhận tình cảm của anh vì sao lại bỏ đi như vậy, em thật quá ác độc với anh rồi vì sao chưa để anh thể hiện anh yêu em như thế nào thì lại vội vàng ra đi.
 - Bác sĩ Toàn, xin anh đừng trách Pi. Pi đã ra đi trong hạnh phúc, cô ấy chắc là sẽ không hối hận nhưng lại gây ra thương tâm cho quá nhiều người ở lại. - Rin đi tới phía bác sĩ Quốc Toàn cũng nhìn di ảnh Pi mà mỉm cười trong nước mắt.
 - Cô nói cô ấy ra đi trong hạnh phúc là như thế nào?
 - Anh sẽ không hiểu đâu.
 - Còn đứa bé, đứa bé như thế nào? - Quốc Toàn nhớ đến việc Pi đang mang thai.
 - Đứa bé vẫn ổn, hiện trạng ở bệnh viện để các bác sĩ chăm sóc. - Rin nghĩ về bé con trong lòng thêm một cơn đau lòng.
 - Tôi nghiệp bé con, vừa sinh ra đã không còn mẹ. - Quốc Toàn khoé mắt cay
 - Không, tôi chính là mẹ của bé con, tôi sẽ yêu thương bé con luôn cả phần của cậu ấy. - Rin nói rồi mỉm cười. - Pé con rất xinh đẹp, đẹp như cậu vậy Pi à.
- Cả hai cùng nhìn di ảnh của Pi mà trong tâm thức mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Bên ngoài Ken đi vào thì nhìn thấy Quốc Toàn liền đi tới.
- Anh chính là chồng của Pi? - Ken đưa tay hỏi.
 - Không, tôi chỉ là một người theo đuổi cô ấy. - Quốc Toàn bắt tay đáp
 - Anh không phải chồng Pi sao? - Ken bắt ngờ. - Vậy vì sao cô ấy nói anh là chồng cô ấy?
 - Pi yêu anh đến chết như vậy, làm sao có thể cưới người khác. - Rin khẽ nhìn Ken mà nói.

- Vậy đứa bé kia không phải con anh? - Ken hỏi Quốc Toàn.
- Vâng, nhưng tôi sẽ coi bé con như chính con ruột của mình. - Quốc Toàn nhẹ nhàng đáp.
- Vậy cha đứa bé là ai? - Ken giật mình hỏi.
- Đến bây giờ anh vẫn chưa biết, nó chính là con..... - Quốc Toàn đang nói thì Rin ngăn lại.
- Con ai không quan trọng, quan trọng là Pi chính là mẹ của bé con và tôi sẽ là người nuôi dưỡng bé con. - Rin nói chen vào lời Quốc Toàn.

Ken nghe Rin nói như vậy thì không hỏi thêm nữa, khi nghe Quốc Toàn nói đứa bé không phải con của anh ta thì Ken liền nghĩ đó chính là con của Ken trong một lần nhầm Pi với Rin mà gây ra hậu quả cho Pi. Nhưng rồi khi nghe Rin nói như vậy anh liền nghĩ đó không phải con mình vì nếu là con của anh thì có lẽ Pi đã nói với Rin rồi.

Rin tiễn Quốc Toàn ra về, trên con đường hai bên đầy hoa hồng trắng Quốc Toàn khẽ hỏi:

- Vì sao cô lại không cho anh ta biết.
- Anh ta không xứng đáng. - Rin đáp.
- Cô sẽ giữ mãi chuyện này sao, cha con họ nên đoàn tụ. - Quốc Toàn khuyên Rin nên cho Ken biết.
- Anh ta với Pi không hề có tình yêu, con của Pi anh ta sẽ yêu thương sao? Tôi rất hận anh ta, vì anh ta mà Pi phải chịu quá nhiều đau thương và mất mát. - Rin nghĩ đến mà tức giận.
- Cô ghét anh ta như vậy sao còn để anh ta đến đây?
- Vì Pi yêu Ken, tôi không có quyền lấy đi hạnh phúc của Pi.
- Tôi muốn làm cha nuôi của bé con.
- Được, anh có thể đến thăm bé con bất cứ khi nào anh muốn.

Quốc Toàn lên xe tiễn về bệnh viện, lúc này nước mắt anh khẽ rơi: Pi, người con gái có thể suốt đời tôi sẽ không thể quên.

52. Chương 52: Rin, Tôi Yêu Cô

Tang lễ của Pi qua đi, căn nhà trống trải một mình Rin cô đơn khiến cô càng suy nghĩ nhiều hơn về cuộc đời ngắn ngủi. Rin nhớ đến cha mẹ, đến em trai Tuấn Hà.

Em trai Tuấn Hà sau khi trị bệnh đã hoàn toàn bình phục và tiếp tục đến trường như bao bạn bè, Rin khẽ nhắc điện thoại mà gọi ẹ cô.

- Alo?
- Mẹ, là con. Gia đình ta vẫn khỏe chứ.
- Rin, chúng ta vẫn khỏe. Lâu rồi con đã không về thăm nhà, con có khỏe không?
- Con khỏe, em trai con đã khỏe hẳn chưa mẹ?
- Tuấn Hà nhờ được điều trị tại bệnh viện tốt nên sức khỏe rất nhanh hồi phục, hiện nay đã hết hẳn rồi.
- Thật tốt mẹ ạ, con luôn hy vọng Tuấn Hà mạnh khỏe. Ba mẹ cũng phải nghỉ ngơi nhiều, cuộc đời này ngắn ngủi lắm con sợ mất đi những người thân yêu bên cạnh. - Rin nói giọng nghẹn ngào.
- Có chuyện gì đã xảy ra với con sao? - Mẹ Rin nghe giọng nói ứ lên từng hồi mà lo lắng.
- Bạn thân ở cùng con vừa qua đời, con cảm thấy thật cô đơn. - Rin khóc ứat trong điện thoại.
- Không phải con ở cùng với thiếu gia Minh Trí sao? - Mẹ Rin hỏi.

- Vì sao mẹ nghĩ con ở cùng anh ta? - Rin cảm thấy kì lạ vì cô đã ra khỏi biệt thự Trần gia một thời gian khá lâu rồi.

- Minh Trí thiếu gia là người chu cấp cho Tuấn Hà trả viện phí và sinh hoạt khi còn trong bệnh viện sau một thời gian ngắn không còn nhận được chu cấp của Trịnh gia. Có một cậu thanh niên trẻ tuổi thường đến và nói ẹ biết rằng con đang sống cùng thiếu gia Minh Trí.

- Thanh niên trẻ tuổi sao? Mẹ có hỏi tên? - Rin bất ngờ hỏi.

- Hình như tên là cái gì đó Hậu, mẹ cũng chỉ gặp vài lần rất lâu trước đây. - Mẹ cô nhớ lại mà trả lời.

- Dạ, con sẽ gọi lại ẹ bây giờ con có một chút việc cần giải quyết.

- Rin, mẹ có một chuyện nhờ con.

- Dạ, mẹ nói đi ạ.

- Mẹ muốn gửi Tuấn Hà lên TP học và ở cùng con.

- Vì sao ạ, em ấy hiện chỉ mới học lớp 11.

- Tuấn Hà ở trường thường xuyên bị bạn bè ức hiếp, mẹ muốn thay đổi môi trường mới để nó có thể học tốt hơn.

- Sao, bị ức hiếp sao? Mẹ phải báo với giáo viên chứ không thể để em ấy cứ thế mà chuyển đi.

- Bọn họ là con nhà giàu trong vùng, nhà chúng ta như thế nào con cũng biết. Đồng tiền to hơn lẽ phải Rin à.

Rin nghe những lời mẹ cô nói mà trong lòng chua xót, tiền là vạn năng sao. Cô khẽ nói: Khi nào mẹ sẽ mang em lên TP. Hiện con cũng đang ở nhờ nhà một người quen, có em lên sống cùng thì thật tốt.

- Mẹ cảm ơn con, hai ngày nữa mẹ sẽ dẫn Tuấn Hà lên.

- Dạ, chào mẹ ạ.

Rin cúp điện thoại mà suy nghĩ về những lời mẹ cô nói khi nãy. Là Trần Hậu đã về gặp mẹ cô và giúp cho gia đình cô chữa bệnh cho Tuấn Hà sao, vì sao anh ta làm như vậy? Bước xuống giường đã mấy ngày qua cô nhốt mình trong phòng, Rin đi về hướng di ảnh của Pi lấy chiếc khăn trắng kẻ bên mà kì lưỡng lâu sạch bụi bẩn, sau đó khẽ cười: Pi, mình đến thăm bé con và đi công việc bên ngoài một tý. Cậu ở nhà đừng buồn nhé, chúng ta mãi mãi bên nhau.

Rin đón một chiếc xe taxi đi đến bệnh viện thăm bé con. Vì là sanh non nên bé con rất nhỏ bé và yếu ớt nên được các bác sĩ nuôi trong lồng kính chỉ có thể nhìn từ bên ngoài vào. Rin đứng yên nhìn vào khá lâu sau đó khẽ mỉm cười khi thấy bé con thật giống hệt như Pi. Rin đi ra khỏi bệnh viện, đem điện thoại trong túi mà bấm số gọi.

- Alo, là Hà My tiểu thư sao? - Trần Hậu nhận được cuộc gọi từ Rin thì bất ngờ rồi ngập ngừng nghe máy.

- Tôi là Nguyễn Hà My là một cô gái nhà nghèo, không phải một tiểu thư giàu có. - Rin nghe Trần Hậu gọi mình là tiểu thư liền khó chịu.

- Vâng, Hà My cô gọi tôi có việc gì xảy ra sao? - Trần Hậu biết Rin không thích gọi liền thay đổi.

- Tôi muốn gặp anh. - Rin gương mặt không cảm xúc mà nói.

- Được. - Trần Hậu đáp

- Tôi đang ở bệnh viện nơi bé con đang ở, hẹn gặp anh ở cafe xxx gần bệnh viện.

- Ok, hẹn cô 30p nữa tôi sẽ có mặt.

- OK.

Rin ngồi trong quán cafe gần bệnh viện đợi Trần Hậu để hỏi rõ việc vì sao anh ta lại biết mà giúp gia đình cô như vậy. Chi phí chữa bệnh của Tuấn Hà không nhỏ, chỉ là một tài xế của Minh Trí anh ta làm sao có thể giúp đỡ nhiều như vậy. Rin đang lo sợ một điều, là sẽ lại mắc nợ Trần Minh Trí.

Trần Hậu từ bên ngoài bước vào trong quán cafe nhỏ thì liền nhìn thấy Rin đang ngồi một mình nhìn ra ngoài dòng người đang bon chen đi lại bên ngoài. Ánh mắt của cô không một chút cảm xúc, cho đến khi Trần Hậu ngồi phía đối diện thì Rin mới biết sự có mặt của anh trong quán cafe nhỏ này.

- Cô tìm tôi? - Trần Hậu nhẹ giọng lên tiếng.

- Anh thật đúng hẹn. - Rin cười nhẹ nhàng nhìn đồng hồ vừa điểm đúng 30p sau cuộc nói chuyện vừa rồi. - Tôi có chuyện cần anh phải nói sự thật.

- Tôi chưa bao giờ nói dối cô... - Trần Hậu đáp

- Chuyện gia đình tôi ở quê, là anh hay Minh Trí giúp đỡ cha mẹ chữa bệnh cho em trai. - Rin không một chút cảm xúc mà nói.

- Là trước kia Minh Trí thiếu gia biết Trịnh gia phá sản sẽ không còn chu cấp cho cậu ấy nữa nên đã giao việc này lại cho tôi. - Trần Hậu trả lời.

- Dù sao cũng cảm ơn anh ta đã nghĩ cho gia đình tôi, và cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua. - Rin khẽ nói ánh mắt nhìn Trần Hậu mà cười buồn.

- Cô vẫn khỏe chứ? - Trần Hậu khẽ hỏi khi nhìn thấy Rin càng ngày càng ốm đi.

- Tôi vẫn khỏe. - Rin cúi mặt đáp.

- Thời gian tới cô sẽ tính như thế nào?

- Tôi sẽ đón bé con về chăm sóc. Có lẽ tôi không giỏi trong việc chăm sóc con nít nhưng tôi sẽ làm bằng tất cả tình yêu của tôi dành cho bé con. - Rin nghĩ đến bé con thì trong lòng dịu bớt phần nào

- Vì sao cô không để cho Ken biết nó là con của cậu ấy. - Trần Hậu khẽ hỏi.

- Anh cũng biết đó là con của Ken sao, chuyện này có lẽ chỉ một mình tôi là không biết cho đến khi Pi mất đi. Cậu ấy luôn lo lắng và bên cạnh tôi khi tôi cần nhưng tôi lại không hề quan tâm đến cảm xúc của Pi.

- Là do tôi điều tra lai lịch nên biết được, vì sao cô không để cha con họ nhận nhau.

- Anh ta xứng sao, anh ta mãi mãi sẽ không bao giờ xứng đáng làm cha của bé con.

- Rin, vì sao cô biết Ken là cha đứa bé?

- Là trước khi ra đi Pi đã nói với tôi.

- Vì sao trước khi mất đi Pi lại nói với cô, không phải vì muốn cô giúp cô ấy nói với Ken sao?

- Ngay lúc ấy có Ken và cô ấy đã không nói cho anh ta biết. Tôi tin Pi cũng muốn một mình nuôi bé con mà không nói cho Ken biết.

- Vậy tuy cô quyết định, vì dù sao con gái của Pi để lại cũng đã là con gái của cô.

Rin im lặng không đáp trả lời Trần Hậu hiện giờ trong tim cô chai lỳ không còn một chút tình cảm nữa. Cái tình yêu của cô đã khiến cô mất đi một người bạn thân thiết, mất đi bao nhiêu thứ và chịu bao nhiêu uất ức. Hiện giờ Rin chỉ muốn dần hết tình yêu vào bé con, thiên thần nhỏ đáng yêu mà Pi đã để lại cho cô không phải cô đơn.

#

Minh Trí ngồi trong phòng làm việc xem qua các hợp đồng và bảng báo cáo của các công ty con. Bên ngoài Ngọc Diệp mang một ly cafe đi vào phá trước mặt Minh Trí khẽ cười nói:

- Giám đốc, uống một chút cafe. - Ngọc Diệp mặc một bộ vest với ciếc váy ôm sát vào hông gợi cảm.

- Tôi có gọi cafe sao?- Minh Trí khẽ nhìn lên hỏi.

- Dạ không, chỉ là em thấy giám đốc căng thẳng nên mang cafe vào đây cho anh .- Ngọc Diệp cúi thấp người đặt cafe lên bàn làm việc của Minh Trí làm toàn bộ vòng 1 của cô hé lộ.

Minh Trí chán ghét nhìn qua rồi tiếp tục nhìn vào bảng hợp đồng trước mặt mà nói: Nếu không có gì quan trọng thì cô ra ngoài đi, sau này tôi không gọi thì đừng tự tiện bước vào.

- Dạ, em xin lỗi. - Ngọc Diệp cúi mặt quay lưng bước ra ngoài.

Ngọc Diệp ra ngoài gương mặt trở nên nóng giận, kì công trang điểm thật đẹp và may một bộ vest thật gợi cảm cũng không thể quyến rũ được tên đàn ông này. Ngọc Diệp thầm nói trong lòng: Rồi anh sẽ phải là của Ngọc Diệp tôi.

Sau khi Ngọc Diệp ra ngoài, Minh Trí liền bỏ bảng hợp đồng lên bàn, tay khê lướt qua chiếc điện thoại với hình nền là một cô gái đang cười với nụ cười thật đáng yêu. Anh đã copy từ máy tính tấm hình của Rin để vào trong điện thoại để có thể mỗi ngày đều có thể ngắm nhìn cô gái nhỏ này. Minh Trí cảm thấy thật cô lỗi với Rin nên anh không thể đến gặp cô mà chỉ biết vùi đầu vào công việc, biết mình yêu cô nhưng không thể đến gần.

Minh Trí bực bội trong lòng liền rời phòng làm việc, anh lên chiếc xe hơi màu đen đạp ga chạy một vòng cũng không thể xác định rằng sẽ đi đâu. Anh bỗng nhìn lại thì ra đây chính là con đường tới biệt thự hoa hồng trắng liền vội dừng xe lại mà lái xe ngược lại. Phía bên đường có một cô gái đang đi bộ trên con đường cây xanh mát, Minh Trí nhìn thấy Rin liền dừng xe rồi xuống xe đi theo cô phía sau.

Rin đang đi bỗng có cảm giác có người theo mình phía sau thì quay mặt lại, nhìn thấy Minh Trí liền chột giật mình toan bỏ chạy nhưng cô biết làm sao có thể chạy thoát khỏi anh ta. Tốt nhất đừng chọc giận anh ta thì anh ta sẽ không phát điên làm trò với cô.

- Anh đi theo tôi? - Rin đứng lại nhìn về hướng Minh Trí,

- Cô xem, con đường rộng như vậy cô đi trước tôi đi phía sau không thể tính là đi theo. - Minh Trí trả lời.

- Vậy mời anh đi trước. - Rin đứng lại đưa tay mời

- Ôi, tôi lại thích cảnh vật nơi đây nên muốn dừng lại một chút để ngắm.

- Vậy cứ tự nhiên, tôi đi đây. - Rin liền bỏ đi.

Minh Trí vội chạy theo Rin, Rin tức giận quay lại mắng.

- Tên chết tiệt này, đừng có đi theo tôi.

- Rin, tôi nhớ em. - Minh Trí không kiềm nổi liền đi tới gần mà ôm cô giữa đường.

- Mau buông tôi ra, buông ra - Rin dùng tay đâm vào lưng Minh Trí để anh buông cô ra

- Hãy để cho tôi ôm em một chút, chỉ một chút thôi. - Minh Trí cứ thế mà ôm cô vào lòng.

- Vì sao anh cứ xuất hiện bên cạnh tôi, tôi sợ nhất là yêu anh. Minh Trí, làm ơn hãy tránh xa tôi ra. - Rin vừa nói nước mắt rơi dài.

- Xin lỗi vì đã là em đau.

- Minh Trí, buông tôi ra. Tôi và anh là hai đường thẳng song song không một điểm cắt, hai đoạn thẳng chỉ có thể nhìn thấy nhau mà thôi.

- Rin, tôi yêu em. - Minh Trí buông cô ra, nắm lấy hai tay Rin nhìn thẳng vào đôi mắt cô mà nói.

- Tôi hận anh. - Rin đẩy tay Minh Trí ra khỏi tay cô rồi nói tiếp. - Tình yêu của tôi đã chết, tôi không cần tình yêu của anh.

Rin nói rồi quay mặt đi, nước mắt từ khoé mắt đã rơi lăn dài xuống gương mặt.

- Em chắc chứ. - Minh Trí tức giận giằng lấy bàn tay Rin.

- Anh... anh làm tôi đau... anh muốn làm gì.... buông tôi ra.... - Rin bị Minh Trí nhấc bổng lên mà mang đi.

Minh Trí mở cửa chiếc xe ra rồi quăng cô vào trong, sau đó lên xe rồi cho xe chạy đi về phía biệt thự Trần gia.

53. Chương 53: Anh Là Đồ Khốn

Chiếc xe màu đen từ xa chạy vào biệt thự hoa hồng nhanh như bay khiến cho người làm trong nhà một phen hoảng sợ. Trên xe, Minh Trí bước xuống với dáng vẻ tức giận, đi một vòng qua chiếc xe bóng loáng ra phía cửa bên mở mạnh cánh cửa, anh cúi người xuống không nói gì ôm cô gái trong xe đi thẳng vào biệt thự trong tiếng hét của cô gái kia.

- Anh muốn làm gì, mau thả tôi xuống. - Rìn hét lên mặc ọi người làm đều nhìn hai người.
 - Các người mau đi làm việc của mình, có lẽ quá rảnh rồi. - Minh Trí nói lớn khiến mọi người đều lảng đi.
 - Anh là gì sao lại bắt tôi, tôi sẽ kiện anh bắt người trái phép. - Rìn tức giận mà nói.
 - Cô muốn kiện tôi sao, để xem cô có thể bước ra khỏi nơi này. - Minh Trí cười nhạt.
 - Anh... anh bắt cóc tôi...? - Rìn mở to đôi mắt kinh hoàng.
 - Vì cô mà hôn phu của tôi đã đi rồi, không phải cô nên đền bù vào chỗ trống sao. - Minh Trí bá đạo nói trong khi đã bế cô trên tay đi vào phòng.
 - Tên khốn kiếp nhà anh, mau bỏ tôi ra. Chuyện của các người không liên quan đến tôi, anh là đồ khốn Trần Minh Trí. - Rìn vừa nói thì đã bị Minh Trí quăng mạnh xuống giường nhưng cô nhanh chóng ngồi dậy mà bỏ chạy về phía cửa
 - Cô nói lại, ai là đồ khốn? ai khốn kiếp? - Minh Trí nắm lấy tay Rìn kéo mạnh về phía tường, dùng tay chặn hai tay cô trên tường.
 - Anh.. anh không được làm như vậy? - Rìn rút tay về nhưng sức mạnh của Minh Trí khiến cô không thể kéo ra.
 - Cô phải ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, không được phép ở cùng một chỗ với bất cứ tên đàn ông nào khác. - Minh Trí đưa miệng vào tai của Rìn nhẹ nhàng nói rồi cắn nhẹ.
- Toàn thân Rìn ớn lạnh với cử chỉ của Minh Trí, cô không cử động được nữa. Rìn cúi đầu đáp: Anh không có quyền ép tôi, đây không phải nhà của tôi. Tôi... tôi muốn về cùng Pi, tôi còn phải nuôi dưỡng bé con.
- Minh Trí đưa miệng mình hôn lên giọt nước mắt rơi ra từ mắt Rìn, mơn trớn trên bờ má của cô nhẹ nhàng dùng đôi môi chiếm lấy đôi môi của Rìn. Một nụ hôn nhẹ nhàng của anh miên man trên bờ môi không nhích của cô.
- Đôi bàn tay Minh Trí không còn giữ lấy hai tay cô nữa mà ôm lấy eo kiến con của Rìn. Đôi bàn tay được thả lỏng, Rìn dùng sức đẩy Minh Trí ra khỏi, một cái tát của cô thật mạnh vào mặt của anh.
- Tên khốn, anh nghĩ tôi dễ dãi đến mức sau bao nhiêu chuyện lại muốn cùng anh hôn sao. - Rìn giận dữ mà hét.
- Minh Trí sau khi nhận được cú tát vào mặt lúc đầu thì kinh ngạc nhưng rồi lại cười nhạt: - Cô gái, muốn được tôi hôn không phải chuyện dễ dàng.
- Buồn nôn, tôi cả đời không muốn anh hôn tôi. - Rìn lạnh lùng tuyên bố. (t/g: mạnh dữ)))
 - Cô nói thật? - Minh Trí tiến về phía cô, đưa ngón tay sờ lên đôi môi mọng đỏ của Rìn.
 - Cút đi. - Rìn hất tay Minh Trí ra khỏi gương mặt.
 - Rìn, cô có hai lựa chọn. - Minh Trí cười lạnh, quay mặt ngược về phía Rìn ngồi xuống chiếc ghế rót một ly rượu đỏ đưa lên môi khẽ nhấp. - Một là cô tự nguyện về đây sống cùng tôi, tôi sẽ cho cô một phòng để nhang khói cho Pi và chăm sóc con của cô ấy. Hai là từ hôm nay cô sẽ không thể ra khỏi đây.

- Tôi không chọn gì cả, tôi sẽ về biệt thự hoa hồng trắng. Cuộc sống của tôi không liên quan đến anh nữa. - Rin lạnh lùng đáp.

- Cô nghĩ mình còn quyết định khác sao? - Minh Trí khẽ cười nhạt.

- Quyết định là ở tôi. - Rin cương quyết.

Minh Trí đứng dậy đi tới hướng về phía Rin đang đứng mà nói: nhị tiểu thư à, cô là của tôi và cô chỉ có quyền chọn một trong hai.:

- Tôi là của anh, nực cười Trần Minh Trí anh nghĩ anh là ai mà có quyền quản tôi.

- Tôi là người đàn ông của em. - Minh Trí vừa nói, bàn tay ôm lấy nâng Rin lên rồi đi về phía giường phía trước.

- Minh Trí, anh thả tôi ra, tôi không muốn, anh mau cút đi. - Rin dùng tay đập lung tung trên người Minh Trí nhưng chỉ làm tăng thêm va chạm vào người Minh Trí.

Minh Trí đặt mạnh Rin xuống giường, bàn tay không khống chế mà một tay xé rách chiếc váy trên người Rin, tấm thân trắng nõn của Rin hiện lên trước mắt Minh Trí. Rin lấy hai tay che tấm thân trần trên người lại mà khóc thét.

- Anh muốn làm gì? Không được, tôi không muốn. - Rin khóc thét trong hoảng sợ.

- Có thật em không muốn. - Minh Trí cười lạnh, bàn tay va chạm vào cơ thể cô. Một tay Minh Trí nắm lấy đôi bàn tay không chịu yên của Rin, tay còn lại thấm hiêm trên cổ thể trắng mịn trên người cô. Đôi môi anh không hôn vào môi cô mà liếm sạch nước mắt trên bờ má rồi đi xuống chiếc cổ xinh xắn từ từ tiến về phía nâng lên đầy kiêu hãnh của người phụ nữ.

Rin như bị một sự kích thích mạnh liệt trong người, không tự chủ khẽ kêu lên một tiếng. Minh Trí cười khẽ rồi nhanh chóng cởi bỏ lớp quần áo vướng víu trên người anh mà lao vào trận tình ái mãnh liệt với người phụ nữ mà anh luôn nhớ tới.

Rin thức lại thì trời đã tối, bụng cô đói cồn cào trong một căn phòng rộng lớn. Trên chiếc giường màu trắng chỉ còn một mình cô nằm đó, Rin khẽ ngồi dậy trong đầu nhớ tới khi nãy mà bất giác nhìn xung quanh thì không hề thấy Minh Trí nơi nào. Cô ngồi dậy định vào nhà vệ sinh, quần áo đã bị anh ta xé mất hiện giờ muốn trốn thì cũng không thể ra ngoài được.

Rin tìm trong tủ quần áo của Minh Trí được một chiếc áo sơ mi khá dài có thể mặc tạm vào che đi thân thể. Trên áo vẫn còn mùi hương nam tính của Minh Trí, cô khẽ lắc đầu mà thầm nói: Không được, không được yêu anh ta. Hà My, không được nghĩ tới Trần Minh Trí nữa.

Rin ngắm nhìn thân thể mình trong tấm gương lớn trong phòng tắm, có lẽ sau cú sock vừa rồi nên thân thể đã ốm của cô nay còn gầy đi hơn nữa. Cô nhìn những vết bầm tím trên người sau trận kích tình với Minh Trí liền khẽ lắc đầu: Anh ta vẫn bá đạo và mãnh liệt như ngày nào.

Cô khẽ mở cửa phòng ra, bên ngoài không thấy một ai nhưng nghe được tiếng rất nhiều người phía dưới. Rin rón rén đi về phía cầu thang lên lên nhìn xuống thì liền nhìn thấy Trần Hậu đang chỉ đạo mọi người dọn dẹp một góc để một chiếc bàn thờ vào trong. Rin thắc mắc trong lòng nhưng không dám lên tiếng mà cứ thế đứng nhìn, cô gái người làm trong nhà bỗng dưng nhìn lên thấy Rin thì há hốc mồm với cách ăn mặc của cô, Rin đưa tay lên miệng phát hoảng ý kêu cô ta im lặng rồi vẫy tay cô ta để cô ta đi về phía mình.

- Tiểu thư, cô gọi tôi.

- Cô có thể cho tôi mượn một bộ quần áo. Quần áo tôi... tôi vô ý làm ướt hết cả rồi. - Rin đỏ mặt.

- Tiểu thư, đây là chiếc áo mà Minh Trí thiếu gia rất quý. Cô mặc thế này sẽ làm thiếu gia tức giận. Đây là quà tặng cuối cùng của phu nhân dành cho thiếu gia nên cậu chủ rất quý.

- Thật sao. Chết rồi, cô mau cho tôi mượn một bộ quần áo. - Rin hoảng hốt, anh ta mà tức giận sẽ làm gì cô không thể tưởng tượng.

- Quần áo của chúng tôi đều là quần áo bình thường, sợ không phù hợp với tiểu thư.
- Không quan trọng đâu, có thể cho tôi mượn được không?
- Vậy tiểu thư đợi tôi một lát.

Cô gái vừa đi thì Rin đi thẳng vào phòng vì lo sợ Minh Trí sẽ thấy mình mặc chiếc áo này mà tức giận. Nhưng không may cửa phòng liền bật mở, Rin bất giác trùm kín mềm lên khắp người.

- Lạnh sao? - Minh Trí thấy Rin trùm kín chăn liền hỏi.
- À, haha có một chút lạnh. - Rin cười đáp nham nhở.
- Máy lạnh không mở, nhiệt độ trong phòng khá cao, cô lại nóng. - Minh Trí tiến tới gần Rin đặt tay lên trán cô.
- Tôi không sao, anh không phải quan tâm. - Rin hất mặt ra khỏi tay Minh Trí.
- Cô rất lạ. - Minh Trí nhìn thẳng vào mắt Rin.
- Tôi bình thường mà. - Rin quay mặt tránh ánh mắt Minh Trí.

Một tiếng gõ cửa bên ngoài, Minh Trí nhìn ra phía cửa rồi đứng lên, Rin vội nói:

- Đừng mở cửa.
- Vì sao? - Minh Trí nhìn Rin kì lạ.
- Tôi... tôi. - Rin không tìm ra được lí do.

Minh Trí thấy lạ liền nói: Mau nói chuyện gì đã xảy ra.

- Tôi.. không có chuyện gì.

Tiếng gõ cửa lần nữa lại vang lên, một giọng nói con gái bên ngoài vọng vào: Tiểu thư, tôi mang quần áo đến cho cô thay đây, cô mau mở cửa thay chiếc áo đó ra trước khi thiếu gia nhìn thấy.

Từng lời của cô gái kia vang lên, tim Rin như vọt ra khỏi lồng ngực. Rin giả vờ cười cười rồi quay mặt tránh ánh mắt của Minh Trí.

Minh Trí đi tới về phía Rin, dùng tay hất mạnh chiếc mềm trên thân thể của Rin. Minh Trí nhìn thấy chiếc áo của mẹ anh tặng anh lần cuối cùng nên anh rất quý trọng đang ở trên người Rin.

- Cô sợ sao? - Minh Trí khẽ nói.
- Xin lỗi, tôi không biết anh rất quý chiếc áo này. Chỉ là tôi mượn mặc tạm sẽ thay ra ngay lập tức. - Rin cười cười trả lời.
- Xin lỗi, đã làm cô sợ.

Rin nghe lời nói nhẹ nhàng từ Minh Trí mà trong lòng cảm thấy là lạ liền nói.

- Tôi mới phải xin lỗi, tôi sẽ thay ra ngay. - Rin đứng lên đi về phía cửa phòng.
- Không cần, cô thật quyến rũ khi mặc trên người chiếc áo này. - Minh Trí từ phía sau ôm lấy Rin.
- Anh... anh mau buông tôi ra. Cô gái kia đang đợi.
- Cứ để cô ta đợi.

Minh Trí hôn vào cổ Rin, hít thở mùi hương trên cơ thể Rin. Một cơn kích tình vụt qua cơ thể liền dùng đôi tay luồn vào bên trong chiếc áo sơ mi rộng.

54. Chương 54.1: O Lai Tran Gia

Rin vội rời khỏi bàn tay Minh Trí mà nói: Tôi không muốn, cô ấy đang đợi tôi.

Minh Trí vụt tay ra khỏi cơ thể mềm mại của cô liền cảm thấy không vui, Minh Trí nhanh tay mở cánh cửa ra nhìn cô gái mà nói:

- Từ nay không được phép đến gần phòng tôi.

Cô gái trẻ sợ hãi liền cúi đầu xin lỗi mà quay mặt đi như chạy, Minh Trí liền quay mặt lại nhìn Rin mà nói: Bây giờ thì không còn ai đợi cô nữa rồi.

- Ở phía dưới mọi người đang làm gì vậy? - Rin lảng sang chuyện khác.

- Đang chuẩn bị một số việc quan trọng. - Minh Trí ôm lấy Rin mà đáp.

- Tôi muốn về biệt thự hoa hồng trắng. - Rin tránh né mà nói.

- Tôi đã quyết định giúp cô, đưa di ảnh của Pi đến nơi này và đón con của cô ấy về đây chăm sóc. - Minh Trí đi về phía tủ lấy ra một bộ quần áo phụ nữ. - Cô mặc tạm vào.

- Quần áo của ai, không phải của Tổ Uyên. - Rin nhớ tới Tổ Uyên trong lòng oán hận.

- Không phải, đây là quần áo của mẹ tôi. Tôi đã giữ rất lâu, cô là người đầu tiên được động vào. - Minh Trí vuốt chiếc má của Rin mà cười nhẹ.

- Tôi sẽ không ở lại nơi này, tôi không muốn sống chung với anh.

- Cô không có quyền quyết định.

Vừa dứt lời, phía ngoài đã có tiếng gõ cửa. Minh Trí đi về phía cửa mở ra thì Trần Hậu ở phía trước.

- Thiếu gia, di ảnh của Pi đã được đưa lên bàn thờ. Còn việc bé con thì hiện vẫn chưa thể đón về. - Trần Hậu nói.

- Tốt, hãy chuẩn bị mọi thứ tốt nhất cho con gái của Pi.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Rin nghe được mọi chuyện thì quên mất mình hiện chỉ đang mặc một chiếc áo sơ mi dài của Minh Trí mà đi ra ngoài bất ngờ nói.

- Các người nói gì, sao lại tự động sắp xếp mọi chuyện.

- Tôi đã nói sẽ quyết định giúp cô. - Minh Trí quay sang phía Rin mà nói.

- Pi không thích nơi này, Pi ghét anh, Pi sẽ không muốn ở nơi này. - Rin hét lên, khóe mắt cay khi nghĩ về cô bạn thân.

- Hà My tiểu thư, nơi nào có cô thì Pi sẽ muốn ở nơi ấy. Cô ấy sẽ luôn bên cạnh bảo vệ cho cô. - Trần Hậu thấy Rin mất bình tĩnh thì khẽ nói.

- Các người... các người đang ép tôi.

- Ở đây sẽ tốt hơn cho con gái của cô ấy. Tôi cũng chỉ nghĩ cho con bé phải sống với một cô gái như cô mà thôi. Không có việc làm, không có kinh tế thì cô lấy gì nuôi một đứa trẻ như thế. Pi mất đi tôi cũng có một phần lỗi, tôi muốn bù đắp cho con gái cô ấy. - Minh Trí nắm lấy tay Rin mà nói.

- Anh... tôi... tôi sẽ chăm sóc bé con thật tốt. - Rin cúi mặt mà nói nhỏ.

- Mọi việc đã quyết định, cô sẽ ở đây để chăm sóc con gái của Pi.

- Hà My, hãy nghe theo ý thiếu gia, cậu ấy luôn muốn tốt cho cô và bé con

Rin im lặng suy nghĩ như vậy cũng tốt, bé con sẽ được sống trong môi trường tốt nhất. Rin không nói gì cúi mặt xuống thì phát hiện hiện tại cô đang mặc chỉ một chiếc áo sơ mi dài che đi chỗ nhạy cảm nhưng vẫn rất khó coi.

Rin đỏ mặt liền núp phía sau Minh Trí rồi nhảy tuốt vào trong giường đắp kín chăn lại. Minh Trí nhìn thấy hành động của Rin thì liền cười to thành tiếng.

- Trần Hậu, này giờ anh có thấy gì không? - Minh Trí trêu đùa.
- Vâng, tôi không nhìn thấy gì cả. - Trần Hậu cũng mỉm cười nói.
- Tốt, nếu cậu dám nhìn tôi sẽ không để cậu sống yên. - Minh Trí đi vào trong mà nói.
- Vâng, tôi đi sắp xếp công việc.

Trần Hậu quay mặt đi, khi nghe tiếng đóng cửa phòng thì ngoái nhìn lại rồi buồn bã bước đi.

Cửa đóng lại, Rin vội chạy vào nhà vệ sinh mà thay bộ đầm Minh Trí đã đưa. Đó là một bộ đầm quý phái màu vàng sẫm, tuy không hợp với lứa tuổi của cô nhưng thật vừa vặn. Xem ra Trần phu nhân ngày xưa cũng khá ốm.

Rin bước chân ra khỏi phòng tắm thì nhận được ánh mắt của Minh Trí nhìn cô chăm chú.

- Anh nhìn gì? - Rin khẽ lảng tránh ánh mắt mà nói.
- Rin, em thật là đẹp, giống hệt mẹ anh. - Minh Trí si mê nói.
- À, vậy anh có thể xem tôi là mẹ anh. - Rin chọc tức anh.
- Haha, em đừng có chọc tức anh. Hậu quả khó lường. - Minh Trí mỉm cười nói.
- Phòng của tôi ở đâu? - Rin đi tới phía cửa mà hỏi.
- Ở đây. - Minh Trí lạnh lùng trả lời.
- Không, tôi với anh không là gì vì sao lại ở chung phòng. - Rin không muốn bị anh ta ức hiếp mãi.
- Em chẳng phải đã từng là tình nhân của tôi. - Minh Trí nằm trên giường lưng dựa vào gối mà nói
- Hiện giờ không phải và tôi cũng không muốn. - Rin không quay mặt lại đáp
- Vậy từ bây giờ em sẽ là tình nhân của tôi. - Minh Trí tuyên bố.
- Không, tôi không muốn làm tình nhân của anh. - Rin cúi mặt về hướng cửa.

Minh Trí bật dậy, tiến lại phía Rin đang quay mặt ngược hướng mình ôm phía sau cô đưa miệng vào đôi tai nhỏ nhắn khẽ nói: Em có quyền quyết định sao?

Rin vẫn im lặng cúi đầu, đôi mắt đã ướt đẫm nước mắt. Vì sao anh vẫn mãi chỉ muốn xem cô là tình nhân mà không phải là một danh phận hẳn hoi. Có phải Minh Trí chỉ muốn chơi đùa cùng cô hay vì cô không xứng đáng.

Cô không trả lời, cũng không hề muốn danh phận lẫn cái gọi là tình nhân kia. Hai tay nắm lấy đôi tay anh đang vòng qua eo mà tháo tay Minh Trí ra rồi bước lên một bước.

- Anh đi tìm người khác mà làm nhân tình của anh. Tôi không phải loại người dễ dàng cho người khác điều khiển. - Rin mở cánh cửa bước ra ngoài. - Tôi sẽ ở phòng của Pi ngày xưa.

Minh Trí nắm tay Rin lại, kéo cô hướng về phía mình. Nhìn thấy giọt lệ trên mắt Rin mà hỏi: Vì sao em lại khóc?

- Tôi không khóc. - Rin lau giọt nước mắt trên bờ mi.
- Hãy ở lại đây, tôi sẽ không ức hiếp em nữa. - Minh Trí ôm Rin vào lòng mà nói.
- Khi thì anh nhẹ nhàng chiều chuộng, khi thì như thú dữ vô vấp. Tôi không có cảm giác an toàn khi ở bên cạnh anh. - Rin để mặc Minh Trí ôm mình, bàn tay thả lỏng không đáp trả
- Em đã từng nói yêu tôi, vì sao bây giờ muốn tránh xa tôi? - Minh Trí nói to
- Minh Trí, tôi cũng từng nói là sẽ quên anh đi. - Rin nhẹ nhàng đáp.

- Em phải ở bên cạnh tôi mãi mãi, phải mãi mãi không được rời xa. - Minh Trí buông lỏng Rin ra, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.
- Với tư cách một nhân tình sao. - Rin nước mắt lan dài trên bờ mi đáp trả ánh nhìn của Minh Trí.

55. Chương 54.2: Lời Hứa Của Tình Yêu

Rin không đợi câu trả lời của Minh Trí rồi quay mặt lại phía cửa đi ra ngoài.

- Rin, làm bạn gái của anh. - Minh Trí nói theo khi Rin vừa bước chân ra khỏi cửa phòng.

Nghe câu nói từ cửa miệng Minh Trí khiến Rin khựng lại vài giây nhưng nhanh chóng giữ lại bình tĩnh quay mặt lại nở một nụ cười hơi khê.

- Anh đang hỏi ý kiến tôi đó sao?

- Rin, anh yêu em. - Minh Trí tiến tới một bước kéo Rin vào lòng.

Rin nghe câu nói yêu của Minh Trí trong lòng dâng lên, tim cô đập nhanh hơn. Biết rằng trái tim vẫn có hình bóng của một Minh Trí nhưng vì yêu anh mà cô đã mất đi mọi thứ, mất đi một người bạn thân thương nhất. Nhớ đến Pi trong lòng cô trùng lại, khoé mắt khê cay xè. Rin ngược mắt lên nhìn anh rồi đáp: Minh Trí, muộn rồi.

- Không muộn, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. - Minh Trí đưa tay lau giọt nước mắt trên khoé mắt cô.
- Vì tôi yêu anh nên Pi mới ra đi như vậy, tôi làm sao có thể yêu anh được nữa. - Rin lắc đầu bước lui xuống tránh xa Minh Trí.
- Chuyện của Pi anh rất tiếc, nhưng Rin, anh biết em cũng yêu anh mà. - Minh Trí bước tới thuyết phục. - Chúng ta sẽ kết hôn, nuôi bé con của Pi, cả gia đình ta sẽ hạnh phúc. Cô ấy là bạn thân của em, nếu nhìn thấy em hạnh phúc, bé con khoẻ mạnh chắc chắn sẽ vui lòng nơi chính suối. Tin tưởng anh sẽ làm được điều đó.
- Em...em...- Rin không biết đáp lời gì.

- Rin, anh sẽ khiến em là người phụ nữ hạnh phúc nhất. - Minh Trí dùng một ngón tay đưa đến miệng Rin ra hiệu cô không cần nói gì nữa.

Thấy sự nhẹ nhàng của Minh Trí, lại được nghe những câu nói ngọt ngào của một người đàn ông trong lòng mình làm tim cô đập mạnh, cô không thể lừa dối chính bản thân mình rằng cô yêu anh nhiều đến mức nào.

Đôi khi tình yêu cũng không cần có lí do, chỉ cần ta biết ta yêu, yêu nhiều đến mức có thể hy sinh tất cả vì người đó thì phải trân trọng lấy nó. Rin khê đưa bàn tay lên gương mặt Minh Trí vuốt lên bờ môi anh, vuốt lên má anh. Giọt nước mắt tràn trên khoé mắt, giọng cô nhoè đi mà nói: Minh Trí, em yêu anh rất nhiều, nhiều đến mức em muốn chết đi khi thấy anh cùng người phụ nữ khác, đến mức em đã từng khóc thật nhiều khi anh lạnh lùng vô tâm.

Minh Trí nghe câu nói của Rin liền ôm cô chặt vào lòng, bế cô lên hướng vào phòng.

- Không, em đang đói. - Rin biết anh muốn làm gì liền ngăn lại.
- Tha cho em lần này. - Minh Trí bế Rin đi xuống lầu.
- Buông em xuống, mọi người nhìn thấy rất kì. - Rin khê nói.
- Anh là ai? Lại sợ người khác sao? - Minh Trí mang cô đặt vào bàn ăn.

Rin khê mỉm cười nhẹ, sau khi Minh Trí được Minh Trí đặt xuống bàn ăn thì cô liền đứng lên mà đi tới phía bàn thờ Pi đã được Trần Hậu sắp xếp ổn thoả.

Cô thắp một nén hương cho Pi, miệng khê nói nhỏ: Pi, mình hứa sẽ chăm sóc bé con thật tốt, mình xin lỗi cậu vì không thể thực hiện điều cuối cùng cậu mong muốn. Mình không yêu Ken, mình biết mình đến với

Minh Trí cậu sẽ lo lắng mình gặp đau khổ. Nhưng lần này mình tin, mình tin mình quyết định đúng. Pi, hãy ủng hộ mình. Cậu luôn ủng hộ mình mà đúng không? - Rin nói, khẽ khóc thương cho Pi.

Minh Trí từ phía sau đi tới, tay đặt lên vai Rin nhẹ nhàng nói: Pi, cô hãy an nghỉ. Tôi hứa sẽ chăm sóc Rin và con gái cô cẩn thận.

Không biết Pi có nghe được tiếng lòng của Rin, lời hứa của Minh Trí hay không chỉ thấy những đóa hoa hồng trắng trên bàn thờ khẽ lay động.

Buổi sáng, khi Rin tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao từng tia nắng soi qua ô cửa sổ trải dài trên nền thảm. Cô ngồi dậy thì phát hiện Minh Trí đã không còn trong phòng, Rin bước xuống giường làm vscn liền đi xuống dưới lầu thì gặp một người làm trong nhà.

- Chào bác, bác có thấy Minh Trí đâu không? - Rin cúi đầu chào rồi hỏi.

- Chào tiểu thư, thiếu gia từ sớm đã đi đến công ty có dặn dò không được làm phiền tiểu thư đang ngủ. Tiểu thư mời qua ăn sáng. - Bác người làm nói.

- Dạ, cảm ơn bác.

Rin đi tới bàn ăn, ăn qua loa vài miếng bánh mì. Cô vừa đứng lên thì gặp Trần Hậu cùng một số người bên ngoài đang đi vào.

- Anh Hậu, đã ăn sáng chưa. Cùng tôi ăn nào. - Rin khẽ mỉm cười nói.

- Chào Hà My tiểu thư, tôi đã ăn rồi, cô cứ dùng tự nhiên. - Trần Hậu từ xa nói.

- Tôi đã nói anh không được gọi tôi là tiểu thư. - Rin không vui nói.

Trần Hậu không trả lời chỉ mỉm cười nhẹ với Rin sau đó liền chỉ bảo những người khác mang một số va li đi vào.

- Đó là gì vậy? - Rin khẽ hỏi.

- Đây là hành lý của cô, tôi cho người dọn từ biệt thự hoa hồng trắng về đây. - Trần Hậu đáp.

- À, anh cho tôi gửi lời cảm ơn đến chủ căn biệt thự ấy nhé, nếu không có họ tôi không biết sẽ ra sao. - Rin nhớ đến những ngày tháng khó khăn được người khác giúp đỡ thật rất biết ơn.

- Thật không có ai lại tự mình cảm ơn mình. - Trần Hậu nhìn Rin khẽ cười

- Ý anh là sao? - Rin khó hiểu.

- Thật ra căn biệt thự ấy là của cô, cô là người đứng tên chủ sở hữu. - Trần Hậu không cười khẽ đáp.

- Tôi... tôi sao lại là chủ nhà. - Rin bất ngờ nói.

- Trước khi tai nạn, Minh Trí thiếu gia đã âm thầm mua tặng cô.

- Vì sao? Có phải để sau khi Trịnh gia phá sản tôi còn nơi ở. - Rin ngạc nhiên.

- Đúng vậy. - Trần Hậu gật đầu.

- Có nghĩa là Minh Trí ngay từ đầu đã không hề yêu tôi? Nếu yêu tôi thì anh ấy đã không muốn đẩy tôi ra xa. - Rin khẽ mỉm môi. - Vậy vì sao trước kia anh lại nói anh ấy yêu tôi.

- Hà My tiểu thư, cô lại đa sầu đa cảm rồi. - Trần Hậu lắc đầu. - Cô có thể xem như một món quà của thiếu gia dành tặng ỉnh.

- Thật vậy ư? - Rin nhìn phía Trần Hậu nói.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, quan trọng là bây giờ thiếu gia yêu cô và cô cũng vậy.

- Cảm ơn anh. - Rin khẽ đỏ mặt.

- À, khi thu xếp đồ cho Pi, trong một góc kín tôi có nhìn thấy một quyển sổ. Có thể là nhật ký của cô ấy nên tôi không tiện xem, cô là bạn thân nhất của Pi nên tôi sẽ giao lại cho cô. - Trần Hậu lấy trong chiếc cặp một quyển sổ màu hồng đưa đến cho Rin.

- Nhật ký sao? - Rin đưa tay ra nhận, Pi viết nhật ký khi nào cô lại chưa bao giờ nhìn thấy.

Trần Hậu đưa quyển nhật ký của Pi cho Rin liền cáo từ để đi sắp xếp công việc khác mà Minh Trí đã giao cho. Trần Hậu đi thẳng không quay mặt nhìn lại cô gái mà trong lòng anh chứa đựng, nhủ thầm trong lòng được gặp một cô gái tốt như vậy là có duyên nhưng không có phận. Nếu thật lòng yêu quý thì chỉ mong cô ấy có được hạnh phúc.

Rin mang quyển nhật ký của Pi vào trong phòng mình. Cô mở ra những trang cuối của quyển nhật ký, cô thấu hiểu những cực khổ mà Pi đã trải qua và những kỉ niệm vui buồn của cả hai đều được Pi lưu giữ vào trong quyển sổ này. Rin tức giận vì Ken đã đối xử tệ với Pi, cảm thấy có lỗi khi vì mình mà cuộc đời Pi đi vào ngõ cụt.

Yêu anh mãi mãi là một nỗi đau to lớn trong lòng em, nhưng không hiểu vì sao em lại thích ôm cái nỗi đau ấy. Đêm nay thật dài.... em cảm thấy nhớ anh, baba của Phan Minh Hà. - Trích nhật ký của Pi.

Rin hôm nay đã đi được từng bước nhẹ nhàng, ôi cô bạn thân của mình cậu phải cố gắng lên nhé. Cuộc đời của mình khổ, của cậu lại bi đát hơn. Mình hy vọng cậu sẽ được hạnh phúc cùng người cậu yêu Rin à. - Trích nhật ký của Pi.

Rin ôm cuốn sổ vào lòng, khóc cho đến khi mệt lã rồi mê man vào giấc ngủ.

Tiếng ồn ào bên ngoài khiến Rin chợt thức giấc, cô mệt nhoài ngồi dậy thì trời đã nhá nhem tối. Cô mang quyển nhật ký của Pi cất vào trong tủ khoá lại rồi bước ra ngoài.

56. Chương 55: Phan Minh Hà - Rose

Mọi người đang chuẩn bị bữa tối thật nhộn nhịp, mọi việc đã gần như hoàn tất cả. Bên ngoài trời đã nhá nhem tối, Rin bước chân xuống cầu thang nằm ngay chính giữa căn biệt thự rộng lớn này. Từ xa, Minh Trí tiến tới phía cô nhẹ nhàng dịu lấy.

- Em như một con mèo lười. - Minh Trí trêu chọc.

- Em.. không phải. - Rin đỏ mặt

- Đi theo anh. - Minh Trí nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Rin mà kéo đi.

Rin cứ thế mà đi theo Minh Trí đến khi anh dẫn cô ra đến ngoài vườn thì đã thấy một chiếc bàn màu trắng cùng hai chiếc ghế đặt đối diện nhau. Trên bàn có một chai rượu màu vàng trên cổ chai được thắt một chiếc nơ thật xinh đẹp. Minh Trí thò tay của cô ra, đi tới phía ghế nhẹ kéo ra.

- Mời tiểu thư. - Minh Trí mỉm cười cuối đầu cung kính nói.

Rin nhìn anh cung cách trong buồn cười, thật không giống một Minh Trí ngông cuồng lạnh lùng mà cô từng biết. Rin cười nhẹ ngồi vào chiếc ghế thì Minh Trí cũng tiến tới chiếc ghế đối diện cô mà ngồi xuống. Khi cả hai cùng yên vị, một tiếng nhạc du dương vang lên.

2a.m and the rain is falling

Here we are at the crossroads once again

You're telling me you're so confused

You can't make up your mind Is this meant to be

You're asking me

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day
So i'll just play my park
And pray you'll have a change of heart
But I can't make you see it through
That's something only love can do
In your arms as the dawn is breaking
Face to face and a thousands miles apart
I've tried my best to make you see
There's hope beyond the pain
If we give enough, if we learn yo trust
But only love can say - try again or walk away
But I believe for you and me
The sun will shine one day
So i'll just play my park
And pray you'll have a change of heart
But I can't make you see it through
That's something only love can do
I know if I could find the words
To touch you deep inside
You'd give our dream just one more chance
Don't let this be our good-bye
But only love can say - try again or walk away
But I believe for you and me
The sun will shine one day
So i'll just play my park
And pray you'll have a change of heart
But I can't make you see it through
That's something only love can do.

Cả hai cùng lắng nghe bài hấy Only love một cách chăm chú và thấu hiểu nhưng gì lời bài hát đang muốn nói. Minh Trí rót một ít rượu vào ly cô và một ít vào ly của anh, khẽ đưa ly nâng lên ý muốn mời cô.

- Hôm nay anh thật là lạ. - Rin cầm ly rượu cùng vào ly Minh Trí nghe một tiếng Keng mà nói.

- Vì ngày chúng ta cuối cùng được hạnh phúc bên nhau. - Minh Trí đưa ly rượu lên môi khẽ nhấp.

Sau đó, người làm trong nhà từng người mang những món đồ ăn đặt lên chiếc bàn màu trắng, hai ánh nến được thắp lên rồi mọi người lui đi cả, để lại một không gian lãng mạn ột bữa tối dành cho hai người yêu nhau.

Rin gấp một miếng thịt trên bàn. thô bạo mà cắt gương mặt lộ rõ nét cáu kỉnh.

- Em không thích không khí này. - Minh Trí nhìn thấy nét mặt của Rin liền hỏi.

- Anh là tên xấu xa. - Rin ngược mắt lên nhìn Minh Trí rơm rớm.
 - Cô gái nhỏ, vì sao mắng anh. Minh Trí ngạc nhiên.
 - Hôm nay là ngày đặc biệt, anh lại chuẩn bị một bữa tối thật lãng mạn như vậy mà không hề báo em trước. Anh xem, không gian thật lãng mạn vậy mà em đang mặc một bộ đồ ngủ còn anh thì một bộ vest sang trọng. Thật là xấu hổ. - Rin ầm ừc nói.
 - Anh không quan trọng. - Minh Trí khẽ cười nhìn cô
 - Nhưng...
 - Trong mắt anh, em đẹp nhất dù là có mặc gì hay không. - Minh Trí cười lớn.
 - Anh... anh là tên xấu xa mà. - Rin đỏ mặt.
 - Em nên tha iếng thịt ấy đi, dùng cái này. - Minh Trí đưa đĩa của mình đã cắt thịt sẵn về phía cô.
 - Minh Trí, bé con khi nào mới có thể đón về.
 - Vài ngày nữa chúng ta có thể đón bé con về, em đã đặt tên cho con bé chưa?
 - Pi đặt cho bé con tên là Phan Minh Hà, em sẽ dùng tên ấy.
 - Ukm, cái tên hay.
 - Em đang nghĩ một cái tên gọi thông thường nhưng chưa nghĩ ra.
 - Gọi là Rose.
 - Rose sao. - Rin suy nghĩ. - Được, dùng tên ấy.
- Đang trò chuyện, điện thoại của Rin reo vang. Rin khẽ nhìn thấy là số của Ken gọi, có lẽ anh ta đến tìm cô ở biệt thự hoa hồng trắng nhưng cô đã chuyển đi nên gọi. Rin khẽ nhìn Minh Trí, đưa tay tắt máy.
- Em không nghe sao? - Minh Trí thấy cô tắt máy liền hỏi.
 - À, không quan trọng. - Rin ấp úng.
 - Là hửn. - Minh Trí chau mày.
 - Chỉ là một người bạn mà thôi. - Rin không muốn phá hỏng không khí lãng mạn này.
- Vừa dứt lời, điện thoại cô lại reo lên, vẫn là Ken đang gọi. Rin nắm chắc điện thoại trong tay dự tính tắt đi.
- Em nghe đi, có vẻ bạn em có chuyện gấp. - Minh Trí nhìn cô chăm chăm.
- Rin lúng túng, bật máy nghe.
- Alo, Rin nghe ạ.
 - Rin, em đang ở đâu. Vì sao anh đến nhà lại không tìm thấy em. - Ken nói với giọng hoảng hốt.
 - À, em chuyển nhà rồi. Em sống rất tốt anh không phải lo lắng. - Rin đáp. - Hiện giờ em đang bận, chào anh.
 - Rin, hiện giờ em đang ở đâu? - Ken lo lắng hỏi.
 - Em... em ở...
 - Cô ấy đang ở nhà tôi. - Minh Trí rút điện thoại trong tay Rin mà nói vọng vào.
 - Mày là ai? - Ken hét lớn.
 - Không nhận ra người quen sao, tôi và cậu đã từng gặp nhau. - Minh Trí lạnh lùng đáp/
 - Trần Minh Trí, là mày sao? - Ken tức giận.
 - Vâng, tôi là Trần Minh Trí.

- Chết tiệt, mau trả điện thoại cho cô ấy.

- Hiện giờ chúng tôi rất bận, Rin cũng có vẻ không thích nghe điện thoại của cậu. Từ nay không cho phép cậu gọi làm phiền người phụ nữ của tôi. - Minh Trí nói như gằm lên trong điện thoại.

- Phụ nữ của anh, nực cười. Bằng mọi giá, Rin sẽ là của tôi. - Giọng nói của Ken cũng không kém phần thách thức.

- Được, tôi sẽ đợi xem cậu sẽ làm gì. - Minh Trí cười nhạt rồi tắt máy.

Rin nghe những lời Minh Trí nói mà trong lòng cảm thấy ngọt ngào, Minh Trí đang ghen với Ken trong thật đáng yêu. Cô khẽ mỉm cười nhìn anh nói:

- Có thể trả điện thoại cho em.

- Từ hôm nay, không được liên lạc với tên đó. - Minh Trí đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô gương mặt không chút nét cười nào.

Cô chưa kịp trả lời, cũng không kịp cầm điện thoại về thì lại tiếp tục reo vang lên. Minh Trí lộ rõ nét tức giận, nhanh tay cầm điện thoại lại mà nói lớn vào trong.

Hả, nhầm số rồi sao? Không là số con bé Rin mà. - Bên đầu giây bên kia giọng một người phụ nữ có tuổi nói.

Minh Trí nghe vậy, nhìn lại tên đang gọi tới trong điện thoại thì khẽ giật mình, sau đó liền nhanh tay đưa cho Rin.

- Là mẹ em. - Minh Trí ngây mặt nói.

Rin đón nhận điện thoại, phát ra một tràng cười rơi cả nước mắt.

- Mẹ, là con đây ạ.

- Là Rin đúng không, vừa nãy mẹ nghe tiếng một thanh niên hét vào điện thoại thật đáng sợ. MẸ cứ nghĩ mình nhầm số.

- Dạ, là Minh Trí tưởng người khác phá máy con đó, làm mẹ giật mình.

- Ủ, cậu ấy bảo vệ con như vậy là tốt. Nếu mẹ là tên phá máy cũng sợ hãi mà không dám phá nữa.

- Dạ, hihi. Mẹ gọi con có chuyện gì ạ.

- À, chuyện hôm trước mẹ nói. - Mẹ cô đáp ứng.

- Dạ, chuyện Tuấn Hà ạ. - Rin khẽ đáp, mắt hơi nhìn Minh Trí. - Mẹ cứ đưa em con lên đi ạ, con sẽ chăm sóc cho Tuấn Hà thật tốt.

- Ủ, mai mẹ sẽ đón xe lên.

- Dạ.

Rin đặt điện thoại xuống bàn, không biết mở lời thế nào.

- Em trai em sẽ lên đây sao? - Minh Trí hỏi.

- Dạ, em có chuyện muốn nói. - Rin khẽ nói. - Em muốn đón em trai về sống cùng, nhưng thật ngại vì em và bé con đã phiền anh rất nhiều.

- Em chính là chủ nhân của căn nhà này, em có thể đón người nào đến và đuổi người kia đi. - Minh Trí vừa cắt miếng thịt bò trên đĩa vừa nói.

- Cảm ơn anh, Minh Trí. - Rin khẽ cười vì có thể chăm sóc Tuấn Hà.

- Em ốm quá, ăn nhiều vào. - Minh Trí đút cho cô miếng thịt vừa cắt xong.

Rin ngại ngần há miệng đón nhận. Cô đang vô cùng hạnh phúc vì được ở bên cạnh người cô yêu thương, được chăm sóc bé con và chuẩn bị đón em trai mà cô thương yêu coi như ruột. Đây sẽ là một gia đình hạnh phúc, Rin mỉm cười tin vào điều đó.

- Tôi đã nói cậu không được phép gọi người phụ nữ của tôi.

57. Chương 56: Ghen

Buổi sáng, Rin tỉnh giấc thì đã không còn thấy Minh Trí bên cạnh mình. Có lẽ vì công ty có quá nhiều công việc nên anh luôn bận rộn như vậy, nếu trước kia không có nhiều chuyện xảy ra cô đã không phải giữa chừng xin bảo lưu mà nghỉ học thì giờ cô có thể phụ giúp cho anh phần nào công việc. Hôm nay là ngày Tuấn Hà sẽ lên sống cùng với cô, trong lòng có thêm sự hân hoan nhưng cũng đầy trách nhiệm, ngày xưa cha mẹ đã nuôi dưỡng và yêu thương cô như con gái do chính họ sinh ra thì bây giờ cô sẽ chăm sóc Tuấn Hà như chính huyết thống của mình.

Buổi chiều mẹ và Tuấn Hà sẽ đến nên buổi sáng cô quyết định sẽ vào bệnh viện thăm bé con. Khi cô vừa bước ra khỏi cổng thì gặp Trần Hậu đang đứng phía trước, Rin mỉm cười đi tới phía anh.

- Chào buổi sáng, hôm nay anh không đến công ty sao? - Rin cười nói với Trần Hậu.

- Hôm nay tôi được thiếu gia phân cho công việc khác. Hôm nay trông cô đã đỡ tiêu tụy. - Trần Hậu đáp lời.

- Cảm ơn anh, tôi đi đến bệnh viện thăm bé con đây, tạm biệt. - Rin vừa nói chân bước về phía cổng lớn.

-Tôi đưa cô đi. - Trần Hậu vội đi theo.

- Anh còn làm việc mà, tôi tự có thể đi không phiền đến anh. - Rin từ chối.

- Cô muốn đi đâu tôi sẽ đưa cô đi, một mình ra ngoài thật không an toàn. - Trần Hậu nắm lấy tay Rin mà nói.

Rin hơi bất ngờ, vội rút tay mình lại: À, được rồi, tôi sẽ đi cùng anh.

- Mời tiểu thư lên xe. - Trần Hậu cúi đầu, gương mặt không một cảm xúc.

Chiếc xe được Trần Hậu cho ra khỏi Trần gia, trên xe một sự im lặng đang bao trùm. Rin ngượng ngùng cứ nhìn ra cửa sổ theo dõi dòng đường, Trần Hậu tập trung vào con đường phía trước. Cả hai không một ai nói ra bất cứ lời nào nhưng trong lòng đều đang rối bời suy nghĩ.

Đến bệnh viện, Rin bước xuống xe chào Trần HẬU rồi vội đi vào trong. Bên trong bệnh viện đã có người được bố trí để bảo vệ bé con nên Trần Hậu không đi theo cô, lặng lẽ bên ngoài đợi. Đôi mắt anh nhìn theo cô không dứt cho đến khi cô mất hút bên trong cánh cổng lớn. Trần Hậu khẽ lắc đầu: Hà My, em nhất định phải hạnh phúc. Anh sẽ làm tất cả chỉ cần em hạnh phúc.

Rin đến phòng bé con, hôm nay bé con đã có thể ra bên ngoài không cần nằm trong lòng kín nữa. Bác sĩ có nói rằng vài hôm nữa có thể đón bé về nhà chăm sóc, Rin cảm thấy rất vui, cô nhìn bé con mỉm cười đôi tay nhẹ nhàng chạm vào đôi má phún phún của Rose.

Rose có ánh mắt to tròn như mẹ Pi, đôi má phún phún và chiếc mũi cao thừa hưởng từ cha mình. Gương mặt Rose xinh xắn như một thiên thần khiến người khác chỉ muốn cưng nựng. Một cô bé mất mẹ từ khi mới lọt lòng nhưng Rin hứa sẽ thương yêu Rose hơn cả bản thân mình.

Ngắm nhìn Rose mãi không chán nhưng bác sĩ phải đưa Rose đi tắm và cho uống sữa. Rin nhẹ nhàng hôn và tạm biệt Rose ra về, cô háo hức một ngày có thể đón Rose về nhà, cp6 ngày nào cũng có thể ngắm nhìn thiên thần này.

Rin ra ngoài đi đến gần xe của Trần Hậu, anh đang nghe điện thoại của ai đó nét mặt khá căng thẳng. Cô không tiện làm phiền nên tự mình vào xe đợi.

- Hà My, có lẽ chuyện này nên nói cho cô biết. - Trần Hậu vẫn giữ nét căng thẳng mà nói.

- Có chuyện gì sao? - Rin cũng bất an.

- Chuyện nhà họ Trịnh. - Trần Hậu nói. - Trịnh Thiên Kim vì được cha nhận hết mọi trách nhiệm và buộc tội nên cô ta chỉ bị cảnh cáo vài tháng và hiện giờ đã được tự do.

Tim Rin đập liên hồi vì hoảng sợ, cô nhớ đến hình ảnh Trịnh Đạt dùng súng đưa thẳng vào đầu cô và Trịnh Thiên Kim mảnh khảnh muốn giết cô mà ở bên Minh Trí. cô im lặng không trả lời, người run lên.

- Thiếu gia nhất định sẽ khiến cô ta vào tù, cô ta phải trả giá cho những việc mình làm. Hà Mỹ, cô không cần phải e sợ. - Trần Hậu trấn an.

- Đừng, đừng ép chị ta vào con đường cùng. - Rin chợt nói, dù sao cũng là chị em của mình nhưng.... cô thật không biết mình muốn gì.

- Cô ta tự do sẽ tìm cách hại cô. - Trần Hậu đáp.

- Tôi sẽ cẩn thận, tôi sẽ không để chị ấy hạ được mình. - Rin giả như mỉm cười nói.

- Chuyện này cứ để thiếu gia quyết định. - Trần Hậu cho xe chạy đi.

- Minh Trí đã biết chuyện này chưa? - Rin vội hỏi.

- Có lẽ biết rồi, thông tin của thiếu gia làm sao chậm trễ hơn tôi.

- Anh có thể đưa tôi đến nơi Minh Trí đang làm việc. - Rin khẽ nói.

- Vâng. - Trần Hậu khẽ lắc đầu.

Xe được đậu trước cao ốc của tập đoàn tài chính Royal, Rin bước xuống xe với ánh mắt lạ lẫm của nhiều người. Chuyện giám đốc Minh Trí dính hôn với cô gái tên Tổ Uyên làm công ty một phen xôn xao rồi lại có thông tin cô ta dính dáng đến một vụ giết người và bị bắt. Chuyện này khiến cổ phiếu RoYal tụt giá nghiêm trọng nhưng Minh Trí đã lên tiếng từ hôn với cô ta và hiện tại chuẩn bị phát triển ra ngoài thị trường vàng bạc đá quý nên đã lấy lại phong thái như xưa. Hôm nay lại xuất hiện thêm một cô gái đi đến tìm giám đốc khiến nhiều người tỏ ra lo lắng.

Trần Hậu ở bên ngoài vì không muốn xen vào việc của hai người mà để Rin một mình đi vào. Cô đi tới quầy lễ tân khẽ cười.

- Chào chị, chị cần giúp gì ạ. - Một cô gái chân dài xinh đẹp hỏi.

- Dạ, em đến gặp Minh Trí. - Rin khẽ nói.

- Minh Trí, làm bộ phận nào ạ. - Cô gái mỉm cười nói, không nghĩ cô gái bình thường này đến gặp giám đốc tối cao.

- Làm giám đốc ạ. - Rin nói nhỏ hơn.

- Dạ, chị có hẹn trước không. - Cô gái có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Không. cô cứ nói có Rin đến thì giám đốc Minh Trí sẽ gặp.

- Vâng, đợi một chút ạ.

Trên phòng giám đốc, Ngọc Diệp nhận được một cuộc điện thoại nói rằng có một cô gái đến tìm giám đốc thì không suy nghĩ và không báo cho Minh Trí một câu mà tự động từ chối.

- Dạ, giám đốc không gặp ạ. Chị nên đặt lịch hẹn trước để giám đốc bên chúng em phê duyệt.

Gặp Minh Trí khó như vậy! Rin cúi đầu chào chị chân dài kia rồi đi ra phía bên ngoài lấy điện thoại ra gọi Minh Trí. Nhưng gọi mãi không thấy Minh Trí nghe máy, cô lo sợ anh lại ra tay thì Trịnh Thiên Kim khó mà thoát cảnh tù tội, dù sao cô ấy cũng chỉ là một cô gái mà thôi.

Cô ngồi trên những chiếc ghế chờ bên phía gần cửa cứ nhìn về phía chiếc thang máy rồi lảng tránh ánh mắt của những cô gái ở quầy lễ tân. Rồi đợi mãi vẫn không thể gọi cho anh, cô đang vừa định đứng lên ra về thì chợt nhớ vì sao không nhờ Trần Hậu đưa lên, tự mắng mình ngốc thì nhìn thấy Minh Trí bước ra khỏi thang máy cùng một cô gái xinh đẹp, chân dài và vô cùng quyến rũ.

Thì ra vì đang đón tiếp người đẹp nên khi biết cô tới vẫn không muốn tiếp sao, rõ ràng là thích phụ nữ lãng lơ mà hôm qua lại nói cô xinh đẹp nhất trong mắt anh. Rin tức giận đi về phía anh giả vờ đụng phải cô gái kia.

- Á, xin lỗi. - Rin nói nhưng ánh mắt nhìn Minh Trí vẻ giận dữ.

- Cô không nhìn đường sao. - Cô gái kia tức giận vì cú va chạm khá mạnh. - Trí, đây là nhân viên của anh sao. Công ty anh lại có nhân viên vô phép gặp giám đốc không thèm chào hỏi sao?

Minh Trí có vẻ bất ngờ vì sự có mặt của Rin, khẽ đáp: Cô ấy không phải nhân viên ở đây.

Rin cũng không nói gì đáp trả lại ánh mắt Minh Trí.

- Cô nghĩ xin lỗi tôi sẽ dễ dàng bỏ qua sao. Mau quỳ xuống xin lỗi, nếu không tôi mang cô tới công an vì có tình gây thương tích cho tôi.

- Chỉ là một cú va chạm nhỏ, em không nên làm quá như vậy. - Minh Trí khẽ nói, ánh mắt vẫn nhìn Rin.

- Em là người mẫu đang nổi nhất hiện nay, cô ta đụng trúng em khiến em bị thương anh nghĩ làm sao đền bù nổi.

- Cô có can hệ nào thì không phải bám theo giám đốc đây sẽ sung sướng cả đời sao. - Rin mỉa mai.

- Cô... tôi đây mà bám theo sao.

- Được rồi, động phải cô tôi xin lỗi, nếu cô muốn tôi quỳ tôi sẽ quỳ. - Rin vừa nói vừa chuẩn bị quỳ xuống.

Minh Trí nhanh chóng ôm lấy Rin trong tay mà hét: Ai cho phép người phụ nữ của tôi quỳ gối trước mặt người khác.

Giọng nói của Minh Trí hét lớn, khiến cả những người đang làm việc xung quanh nhìn lại to mắt ngạc nhiên.

- Người phụ nữ của anh? Ý anh là sao? - Cô người mẫu to mắt kinh ngạc.

- Cô về trước đi, hợp đồng của chúng ta đã ký kết, lần sau tôi sẽ mời cô dùng bữa. - Minh Trí lạnh lùng nói, tay bế Rin lên tiến về phía thang máy.

- Nhưng anh đã hẹn hôm nay sẽ dẫn em đi mà. - Cô gái kia tức giận.

- Không thấy tôi bận. - Minh Trí không quay lại nói mà đi thẳng.

- Anh mà bỏ đi tôi sẽ huỷ hợp đồng này.

- Gọi trưởng phòng kinh doanh xuống nói chuyện huỷ hợp đồng với cô ta. Số tiền bồi thường kê phía luật sư làm thật mạnh tay. - Minh Trí bế Rin đi ngang qua cô gái lễ tân khi nãy dặn dò cô ta.

- Dạ, thưa giám đốc.

Minh Trí bế Rin vào thang máy, cô tuy không còn tức giận như khi nãy nhưng có một chút giận dỗi.

- Anh thả em xuống. - Rin lạnh lùng nói.

- Thả em xuống để em dễ dàng quỳ gối trước mặt người khác. - Minh Trí hơi nghiêm nhìn cô.

- Anh nghĩ em sẽ quỳ sao, em chỉ làm vậy xem thái độ của anh. - Rin hờn dỗi nói.

- Em đến khi nào. - Minh Trí mỉm cười nói.

- Cũng khá lâu rồi, gặp giám đốc Minh Trí thật khó khăn. - Rin dỗi hờn.

- Là ai không cho em lên phòng anh.

- Cái chị xinh đẹp khi nãy nói là anh từ chối gặp em. Em phải ngồi ở dưới đợi anh rất là lâu nha, đến khi nhìn thấy anh thì anh lại đi cùng một cô gái vô cùng quyền rũ.

- Em ghen sao? - Minh Trí cười trêu chọc

- Em mà ghen sao, đừng hòng. - Rin hất mặt nói

- Vậy sao em lại cố tình va vào người ta. - Minh Trí tiếp tục trêu

- Chỉ là vô tình.

Cửa thang máy mở ra, Minh Trí bế cô đi vào phòng làm việc của mình. Ngọc Diệp nhìn thấy liền cúi đầu chào nhưng khi nhìn thấy anh bế trên tay Rin thì gương mặt đen đi, trong lòng vô cùng tức giận.

- Cho tôi một cafe và một sữa tươi. - Minh Trí đi ngang qua Ngọc Diệp nói nhưng không nhìn cô ta rồi đi thẳng vào phòng.

Trong phòng làm việc của Minh Trí, anh đặt Rin xuống ghế sofa.

- Cô gái nhỏ, tới tìm anh vì chuyện gì. - Minh Trí đưa sát gương mặt mình vào gương mặt Rin.

- Em...em... đến là có chuyện muốn nói. - Rin tránh né

- Vậy em nói đi. - Minh Trí hôn vào đôi môi đỏ ửng của Rin.

Rin vội đẩy anh ra, gương mặt đỏ lên như quả cà chua: Đừng như vậy, đây là phòng làm việc của anh.

- Chính em nói nó là của anh, anh có quyền làm bất cứ chuyện gì. - Minh Trí bá đạo nói.

- Em đang rất nghiêm túc mà. - Rin chau mày.

- Không được chau mày, được rồi em nói đi. - Minh Trí chỉnh lại gương mặt Rin rồi mỉm cười đáp.

- Chuyện là.....

Cô chưa kịp nói thì tiếng gõ cửa từ bên ngoài vọng vào.

- Vào đi. - Minh Trí nói lớn.

- Dạ, nước giám đốc gọi. - Ngọc Diệp cười tươi mang hai ly nước vào.

- Cô để đó, không có việc gì thì ra ngoài làm việc đi. - Minh Trí cầm ly sữa lên đưa về phía Rin. - Em uống đi.

Ngọc Diệp nhìn hành động của Minh Trí mà thấy lạ lẫm, Minh Trí lạnh lùng mà cô từng thấy đã hoàn toàn biến mất. Hiện tại, anh rất nhẹ nhàng và chiều chuộng cô gái kia mà ngay cả Tổ Uyên cũng không có được. Ngọc Diệp cứ đứng đó nhìn mà suy nghĩ không rời bước.

- Còn có chuyện gì sao? - Minh Trí nhẽ nhíu mày nhìn Ngọc Diệp.

- Dạ... không... tôi ra ngoài làm việc. - Ngọc Diệp vội vàng đi ra ngoài.

Rin đón lấy ly sữa trên tay Minh Trí, đưa vào miệng hợp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn.

- Minh Trí, em muốn nhờ anh một chuyện. - Rin thấy Ngọc Diệp ra ngoài liền nhanh nhẩu nói.

Minh Trí thấy một giọt sữa dính trên chiếc mũi của Rin, anh đưa gương mặt tiến sát lại phía cô dùng lưỡi liếm giọt sữa trên chiếc mũi: Cafe thêm một chút sữa hương vị thật lạ.

Rin đỏ mặt với hành động của anh, gương mặt Rin đỏ ửng lên. Minh Trí nhìn thấy Rin đỏ mặt trong lòng liền dâng lên cảm xúc nhẹ nhàng đưa môi đặt lên đôi môi nhỏ bé của cô như cuốn lấy toàn bộ hơi thở của Rin.

Rin đắm chìm với nụ hôn nhẹ nhàng mà đầy mãnh liệt của Minh Trí. Minh Trí nhắc bóng Rin trên tay từ từ tiến vào phòng nghỉ ngơi của giám đốc.

58. Chương 57: Người Một Nhà

Sau một màn kịch tình, từ trong phòng tắm Rin ngại ngần ra ngoài thì đã thấy Minh Trí ngồi vào bàn làm việc.

- Giờ thì em đã có thể nói chuyện với anh được chưa. - Rin ngồi trên chiếc ghế sofa vu vơ hờn trách.

- Em nói đi. - Minh Trí ngừng đánh máy, đưa mắt về phía Rin.
- Chuyện của Thiên Kim, có lẽ anh đã biết.
- Ủ! - Minh Trí vẫn chăm chú.
- Em không biết anh sẽ giải quyết ra sao, nhưng hy vọng anh để chị ấy một con đường hoàn lương.
- Em muốn như vậy?
- Đó thật sự là điều em muốn. - Rin ra vẻ mặt dứt khoát.
- Vậy cứ theo ý em. Nhưng nếu cô ta tự do, em đi đâu cũng phải có bảo vệ đi theo, em không được phép từ chối.
- Được, em đồng ý.
- Em đến vì chuyện cô ta thôi sao?
- Um, đúng vậy.
- Không phải vì quá nhớ anh chứ.
- Hứ, tên khó ưa như anh. Thôi em phải đi đón mẹ và Tuấn Hà, em về trước. - Rin đứng lên chuẩn bị đi về phía cửa.
- Anh sẽ đi cùng em. - Minh Trí khoác chiếc áo vest vào cùng cô sánh bước ra ngoài.

Minh Trí cùng Rin đi ra khỏi chiếc thang máy, Minh Trí ôm lấy eo Rin như dìu cô đi ra phía cửa chính của cao ốc trong ánh mắt dò xét của nhiều người. Khi cô và anh đã tiến ra khỏi cổng chính, tiếng xì xào của các nhân viên dần to lên.

- Các cậu thấy lạ không, giám đốc lạnh lùng chưa từng để một cô gái nào vào phòng quá 10p nay lại đưa cô ta vào hơn 2 giờ. Không phải họ làm gì trong phòng ấy chứ.
- Tôi đi làm cố tình trang điểm thật đẹp hy vọng một lần giám đốc nhìn quá thể mà lại mất đi dưới tay một con bé bình thường như vậy.
- Cô thì sao tức bằng cô thư kí của giám đốc, chảnh chọe như vậy nhưng bao năm qua chưa từng được giám đốc để mắt qua.
- Tôi nói các cô cứ nói thế, cô bé đó tôi trông cũng xinh xắn đáng yêu.

Cả bọn đàn bà nghe một cậu thanh niên nói thế liền nhảy dựng lên:

- Đúng là chỉ có bọn đàn ông có mắt như mù. Con bé xấu xí đó mà lại nói xinh xắn đáng yêu.

Cậu thanh niên nghe các đàn chị hung dữ liền lắc đầu bỏ chạy.

Minh Trí đưa Rin ra xe Trần Hậu đang đợi bên ngoài, Trần Hậu thấy hai người tay trong tay vui vẻ liền biết mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, chạy xuống mở cửa mời cả hai cùng lên xe.

- Thiếu gia, chúng ta đi đâu. - Trần Hậu khởi động xe mà hỏi.
- Đón mẹ và em trai của cô ấy. - Minh Trí mỉm cười nhìn Rin trả lời.

Rin đáp trả Minh Trí bằng nụ cười hạnh phúc, cô liền nhớ đến một chuyện mà nói:

- Minh Trí, Tuấn Hà ở cùng nhà với chúng ta, em nghĩ em sẽ chuyển sang phòng cùng Rose. - Rin không muốn em trai cô thấy chị gái mình chưa kết hôn lại ở chung phòng cùng người đàn ông khác.
- Vì sao phải chuyển? - Minh Trí hỏi lại, tắt hẳn nụ cười.
- Em không muốn em trai nhìn thấy chị gái chưa kết hôn lại ở cùng phòng cùng người đàn ông khác. - Rin thành thật trả lời.
- Chỉ cần chúng ta kết hôn là được rồi. - Minh Trí ngả lưng về phía sau, nhắm mắt lại mà trả lời.

Rin thấy không hài lòng với câu trả lời của anh, kết hôn với anh là điều mà thật sự cô mong ước. Nhưng lời cầu hôn này nhất định cô sẽ không nhận, nó thật không giống với những gì mà cô mong muốn, ít nhất cũng phải có một chút lãng mạn hoặc một lời cầu hôn ngọt ngào từ anh.

- Anh đi mà kết hôn với cái bóng của mình. - Rin giận dỗi đáp.

- Không muốn gả cho anh. - Minh Trí mở mắt quay sang nhìn cô.

- Ai nói rằng muốn gả cho anh. - Rin quay mặt về phía cửa xe mà đáp.

Bên ngoài, cô nhìn thấy một hình bóng thân quen. Vâng, đó chính là Trịnh Thiên Kim, chị song sinh của cô. Hai người giống nhau như hai giọt nước, nhìn thấy chị gái đang đi bộ trên đường, quần áo lộn xộn, đầu tóc như rối bời khiến tim Rin chợt đau xé. Nhìn người chị giống mình như đúc gặp hoàn cảnh như vậy cô liền nghĩ đó chính là mình. Rin nói lớn: " Dừng xe, mau dừng xe."

Trần Hậu ngạc nhiên quay sang nhìn Minh Trí. Minh Trí nhìn theo Rin thì biết cô muốn gì liền gật đầu.

Xe dừng lại vào lề đường, Rin vội bước chân chạy xuống đi tới bên Trịnh Thiên Kim.

- Chị! - Cô gọi to.

Trịnh Thiên Kim quay lại nhìn thấy Rin liền không nói gì mà bỏ chạy, Rin chạy theo nhưng Minh Trí từ phía sau kéo cô lại.

- Minh Trí, buông em ra. Em muốn đuổi theo chị ấy. - Rin đỏ au hai mắt mà nói.

- Cô ta bây giờ xem ra rất thảm hại, em mà đến gần e rằng lòng thù hận đổ kị của cô ta lại tăng lên. - Minh Trí nhìn về hướng Thiên Kim chạy đi mà nói.

Rin không đáp lời Minh Trí, xem ra anh nghĩ như vậy cũng đúng. Trịnh Thiên Kim trước kia là con người như thế nào thì cô cũng hiểu rõ, nhưng nhìn thấy người chị duy nhất của mình trông bộ dạng thê thảm như vậy cô lại không nỡ quay lưng.

Minh Trí dịu cô đi về phía xe, chiếc xe dời đi khỏi con đường tấp nập người. Từ phía xa một cô gái khề nhòa lệ: " Hà My, chị không còn mặt mũi gặp em."

Tâm trạng cô thật sự không tốt, hình ảnh của Thiên Kim cứ thế trong đầu cô xuất hiện. Minh Trí nhìn thấy Rin buồn bã liền nói:

- Trần Hậu, cho người đi tìm Trịnh Thiên Kim.

- Dạ, thưa thiếu gia. - Trần Hậu lái xe phía trước trả lời.

Rin nghe thấy Minh Trí cho người đi tìm Thiên Kim thì một phen hoảng hốt, cô lo lắng hỏi: " Anh tìm chị ấy để làm gì, chị ấy đã trả giá cho những việc làm của mình ở trong lao tù rồi, đừng làm tổn hại chị ấy."

- Trong mắt em, Minh Trí này thật sự tàn bạo. - Minh Trí bị hiểu nhầm liền tỏ ra không vui.

- Hà My tiểu thư, thiếu gia là muốn đón Thiên Kim tiểu thư về đoàn tụ cùng cô. - Trần Hậu giải thích.

- Thật không, có thật anh sẽ tìm chị ấy về với em. - Rin lau giọt nước mắt trên mi mà nói.

Minh Trí không trả lời, hai mắt nhắm lại tựa vào ghế như đang muốn yên tĩnh nghĩ ngợi. Rin nhìn thấy vậy nên cũng không hỏi nữa, chỉ khề cười rồi nói nhỏ: " Cảm ơn anh."

Chiếc xe đón Tuấn Hà và mẹ của cô về biệt thự Trần gia. Nhìn thấy vẻ nguy nga tráng lệ của căn biệt thự mà hai mẹ con Tuấn Hà hết sức kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên mà họ đặt chân vào căn nhà to đến mức này.

- Chị, chị ở nơi rộng lớn này sao. - Tuấn Hà phấn khích nói.

- Ừ, tạm thời chị và em sẽ ở đây. - Rin cười với em trai.

Hai từ "tạm thời" làm ánh mắt Minh Trí khề nheo lại nhưng khi Rin nhìn thấy liền cười cười nói tiếp.

- Chị đã chuẩn bị sẵn phòng cho em rồi. - Rin mở cánh cửa phòng đầy đủ tiện nghi ột cậu học sinh lớp 11.

Tuấn Hà bất ngờ trước sự hoành tráng của căn phòng trong mơ này. Như một đứa trẻ được kẹo ngọt, Tuấn Hà lao vào căn phòng được cô mở ra.

- Rin, mẹ cảm ơn con đã chu đáo với Tuấn Hà như vậy. - Sau đó quay sang Minh Trí: "Cảm ơn thiếu gia đã giúp đỡ gia đình chúng tôi."

- Bác đừng khách sáo, dù sao sắp tới đây chúng ta sẽ là người một nhà. - Minh Trí cúi đầu lễ phép nói.

- Người một nhà? - Bà khó hiểu.

- Sắp tới con và Rin sẽ kết hôn. - Minh Trí tiếp tục nói.

- Ai nói sẽ kết hôn với anh. - Rin ấp úng nói.

- Không gả cho anh, em muốn gả cho ai? - Minh Trí hơi cười hỏi.

- Em không gả cho ai được, cũng không gả cho anh. - Rin phồng má mà nói lớn.

Mẹ của cô không nói gì, miệng chỉ mỉm cười hiền từ. Bà mừng vì cô con gái đã tìm được một người bạn trai tốt như vậy.

- Phòng con ở đâu, tối nay mẹ muốn ngủ với con gái mẹ. - Bà nhìn Rin hỏi.

- Cô ấy hiện đang ở cùng phòng với con, nhưng nếu mẹ muốn con sẽ nhường cô ấy ẹ một đêm.

Rin á khẩu, há hốc mồm không biết nói gì thì Minh Trí đã tươi cười nói: "Mọi người chuẩn bị đi, con đã đặt bàn tại nhà hàng."

Một bữa tiệc vui vẻ, mọi người cười đùa cùng nhau thật giống như một gia đình hạnh phúc. Rin nhìn Minh Trí lễ phép với mẹ mình thì vô cùng hạnh phúc, một thiếu gia lạnh lùng tài ba lại đôi khi rất bá đạo lại ra sức lễ phép với trưởng bối của cô, xem ra trong mắt anh cô cũng có một chút trọng lượng.

Buổi tối, Rin cùng mẹ ngủ cùng nhau. Hai người tâm sự về nhiều chuyện xảy ra, mẹ cô vừa thương con mình, vừa trách ông trời quá bất công vì lại gieo bao nhiêu đau thương cho cô con gái nhỏ bé của mình. Bà cũng tự trách bản thân vì con trai mà lại giao cô cho cha mẹ ruột, để họ đối xử với cô một cách tàn nhẫn. Bà lau giọt nước mắt trên khóe mắt chỉ trích vết nhão của năm tháng.

- Rin, mẹ xin lỗi. - Bà ôm cô vào lòng mà nói.

- Mẹ, sao mẹ lại xin lỗi con. - Cô nép vào lòng mẹ ấm áp

- Nếu không phải ta vì Tuấn Hà bị bệnh sẽ không để con về nhà họ Trịnh đó. - Bà hối hận/

- Mẹ, mẹ không có lỗi, nhờ đến nhà họ Trịnh con mới có thể gặp Minh Trí. - Rin không muốn mẹ cô tự trách bản thân.

- Cậu ấy là người tốt, con hãy quý trọng. - Mẹ cô vuốt mái tóc của cô mà nói.

- Dạ, con nhất định sẽ không để vụt mất hạnh phúc này.

Cô ôm mẹ chặt hơn, gương mặt mỉm cười hạnh phúc chìm sâu vào giấc ngủ.

Đêm nay cô nằm mơ thấy Pi, nhìn thấy Pi cô đơn một mình trong một khoảng không trắng toát, cô đi về phía Pi mà nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của Pi.

- Pi, cậu sao lại ở đây. Hãy đi về cùng mình.

- Rin, mình không thể về cùng cậu được, nhưng mình sẽ mãi mãi dõi theo cậu. - Pi cười tươi với đôi môi tím bệt.

- Vì sao cậu lại bỏ mình như vậy, bé con rất cần cậu. - Rin lay đôi tay của Pi.

- Rin, hãy đến với Ken. Anh ấy là người tốt sẽ chăm sóc cậu và bé con. - Câu nói của Pi vang lên.

- Pi, mình không yêu Ken, mình yêu Minh Trí. - Rin cúi đầu nói.

- Mình biết chứ, nhưng ở bên cạnh Minh Trí. Cậu chắc chắn sẽ gặp nhiều thương đau.

- Mình mặc kệ, vì tình yêu mình gặp bao nhiêu thương đau cũng mặc kệ.

Pi nhìn Rin, mỉm cười rồi nhẹ đưa đôi tay lạnh buốt của mình lên má cô mà vuốt:” Rin, mình tôn trọng quyết định của cậu. Mình sẽ bên cạnh cậu mà phù hộ cho cậu giảm bớt đau thương.”

- Pi, quay về với mình đi, mình rất nhớ cậu. - Rin ngẩng mặt lên thì chỉ thấy làn khói trắng, một nhánh hoa hồng trắng phía trước. Cô hét to: ” Pi, cậu đi đâu, mình còn rất nhiều điều muốn nói.”

Rin giật mình trong đêm, mẹ cô bên cạnh vẫn còn đang ngủ say. Cô khoác chiếc áo đi ra ngoài liền thấy Minh Trí một mình uống rượu trong đêm, ánh mắt ưu sầu khiến cô khó hiểu. Anh có chuyện gì buồn phiền sao, đêm qua vẫn còn vui vẻ cơ mà.

59. Chương 58: Chị Em Song Sinh. Nhìn Chị Đau Em Cũng Thật Đau

Buổi sáng, cô thức dậy thì thấy mình đang nằm trong phòng của Minh Trí, nhớ lại đêm qua khi gặp Minh Trí tại phòng bếp.

3h sáng đêm trước

- Anh không ngủ sao? - Cô thấy anh uống rượu một mình liền đi tới hỏi.

- Ủ, em muốn dùng một ly không? - Minh Trí rót một ly đưa về phía cô. - Rượu này hương vị rất tuyệt.

- Anh có chuyện buồn sao? - Rin cầm ly rượu anh đưa tới, lắc lư không uống.

- Anh đang suy nghĩ một vài chuyện. - Minh Trí uống cạn ly, tiếp tục rót vào.

- Có vẻ anh uống nhiều rồi, em đưa anh vào phòng nghỉ ngơi. - Rin chưa bao giờ nhìn thấy một Minh Trí buồn bã và âu sầu như bây giờ liền lo lắng.

Minh Trí không trả lời, nghe theo lời cô mà cùng cô đi vào phòng ngủ. Rin tăng nhiệt độ phòng lên một chút, đắp chăn cho anh rồi chuẩn bị về phòng mình thì bàn tay Minh Trí nắm lấy bàn tay cô.

- Rin, đừng đi.

Rin khẽ mỉm cười, cô nắm chặt lấy bàn tay anh ngồi ngồi ngắm nhìn Minh Trí chìm sâu vào giấc ngủ. Cô nhìn ngắm gương mặt đẹp trai của anh, đúng là không có một gương mặt nào có thể hoàn hảo như đây. Rin cũng chìm sâu vào giấc ngủ khi hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

Hiện tại thì cô đang nằm trên giường và được đắp chăn kín cơ thể. Minh Trí giờ này có lẽ đã đến công ty làm việc. Hôm nay cô sẽ thu xếp trường học cho Tuấn Hà và kiếm tuyến xe bus để Tuấn Hà hằng ngày có thể đến lớp.

Cô đi ra khỏi phòng thì thấy mọi người đang ăn sáng phía dưới, Minh Trí vẫn chưa đến công ty mà cười vui vẻ cùng mẹ cô và Tuấn Hà.

- Rin, đã thức dậy rồi sao, mau đến ăn sáng. - Mẹ cô không hỏi về chuyện tối qua cô ngủ ở đâu.

- Dạ. - Cô đỏ mặt sợ mẹ nghĩ tối qua lại mò qua phòng nam nhân.

- Chị, hôm nay anh sẽ nói sẽ đưa em đến trường mới. - Tuấn Hà vui vẻ nói.

- Ai là anh rể. - Cô lườm Tuấn Hà.

- Anh Minh Trí bảo cứ gọi anh ấy là anh rể. - Tuấn Hà mỉm cười nhìn Minh Trí cũng khẽ cười đắc ý.

- Minh Trí phải đến công ty làm việc, chị sẽ đưa em đến trường nhận lớp và tìm tuyến xe bus cho em hằng ngày đến trường. - Cô liền nói.

- Dạ, em cũng có nhiều chuyện muốn tâm sự với chị. - Tuấn Hà cười tươi.

- Em ở nhà đợi tin từ Trần Hậu, anh sẽ dẫn Tuấn Hà đi. Trường Tuấn Hà học sẽ là trường RoYal, hằng ngày sẽ có tài xế riêng đưa đón.- Minh Trí im lặng này giờ thì mở miệng nói.

- Cái gì, trường RoYal sao. Học phí hằng năm làm sao mà trả nổi, chỉ mới là học sinh lớp 11 thì nên tự thân biết đến trường bằng phương tiện công cộng, đi xe hơi sẽ bị dòm ngó không tốt. - Rin phản đối.
- Thừa Hà My tiểu thư, Royal là trường danh giá và có nền giáo dục siêu tốt, tỷ lệ học sinh du học nhờ học bổng rất cao. Một trường danh giá thì đi xe riêng đi học là một chuyện bình thường. - Minh Trí chau mày.
- Lại càng không được, Tuấn Hà hiền lành sẽ bị các công tử nhà giàu hiếp đáp.
- RoYal không phải thuộc về anh sao? - Rin thắc mắc.
- Đúng, nó thuộc quyền sở hữu của tập đoàn RoYal. - Minh Trí đáp lời.

Không còn lý do gì để từ chối, Rin đành chấp nhận để Tuấn Hà theo sự sắp xếp của Minh Trí. Vì cha cô chỉ có một mình dưới quê nên mẹ cô cũng gấp gáp chào tạm biệt chị em cô và Minh Trí mà ra về trong buổi sáng.

Sau khi Minh Trí và Tuấn Hà đi ra khỏi Trần gia thì căn nhà trở nên im lặng hơn. Nhớ đến lời Minh Trí nói, ở nhà đợi tin từ Trần Hậu. Chẳng phải là tin của Thiên Kim sao, cô không thể ngồi đợi mãi liền gọi cho Trần HẬU.

- Vâng, thưa tiểu thư.
- Anh có tin tức gì chưa?
- Hiện tôi đang đến đón tiểu thư đây.
- Vậy tôi đợi anh.

Rin thay một bộ quần áo đơn giản, khi cô bước ra sân thì xe Trần Hậu cũng vừa tới. Cô nhanh chóng lên xe và rời khỏi Trần gia.

- Anh đã tìm được chị ấy sao? - Rin hỏi hộp hỏi.
- Vâng, tôi sẽ đưa cô đến đó ngay bây giờ.- Trần Hậu chậm rãi nói.

Rin ngồi trong xe mà cứ không yên, cô cứ ngóng trông đi nhanh đến nơi thì con đường càng xa hơn. Cô đi ra một vùng ngoại ô hẻo lánh, trong một con đường mà chỉ vừa đủ cho chiếc xe chui vào đây sinh đất có một khu nhà trọ nhếch nhác, còn tệ hơn cả phòng trọ trước kia của cô.

- Chị ấy ở nơi này. - Rin ngạc nhiên hỏi, một Trịnh Thiên Kim ngạo mạn lại ở một nơi như thế này.
- Chính xác là ở đây. - Trần Hậu bước xuống xe mở cửa cho cô.

Khu nhà trọ nghèo, có một chiếc ô tô sang trọng đi vào liền gây sự chú ý ọi người, bọn trẻ con bên trong chạy một mạch ra nhìn cô và Trần Hậu như thể người ngoài hành tinh. Trần Hậu cảm thấy khó chịu định đuổi bọn trẻ đi thì cô kịp ngăn lại.

- Các em cho chị hỏi, có thấy một chị gái giống chị sống ở đây.

Cả bọn trẻ con thấy người lạ lên tiếng thì tránh xa ra một bên, chỉ có một cô bé dễ thương đi tới phía cô đưa tay sờ lên gương mặt cô.

- Chị gái xinh đẹp, hôm nay chị còn xinh đẹp hơn mọi ngày.
- Chị là em gái chị xinh đẹp. Em biết nhà chị ấy ở đâu không? - Cô mỉm cười nói.
- Tất nhiên là biết, ngày nào em cũng qua nhà chị chơi với chị mà. Đến tối có hôm còn được chị ôm vào lòng ngủ.
- Em dắt chị về nhé.
- Dạ.

Cô bé tung tăng đi về phía phòng trọ kia, trên đường đi còn tung tăng hát bài hát con bướm vàng.

- Dạ, đến rồi ạ. - Cô bé dừng lại trước một căn phòng khá cũ, quay lưng lại nhìn cô nói.

- Cảm ơn em gái xinh đẹp, em tên gì? - Rin nựng cô bé.
- Em tên Hồng Nhi. - Cô bé cười
- Để cảm ơn em về chuyện hôm nay, em thích món quà gì chị sẽ tặng em.
- Thật sao, chị không gạt em chứ? - Cô bé có vẻ không tin.
- Vì sao chị phải gạt em, nói đi em thích gì nào?
- Em thích chiếc kẹp tóc trên đầu chị nè, nó thật xinh đẹp. - Cô bé chỉ chiếc kẹp tóc cô đang kẹp.

Rin mỉm cười, tháo chiếc kẹp tóc trên đầu xuống đưa tay kẹp lên mái tóc tơ của cô bé. Cô bé thích thú mỉm cười hôn cô một cái rồi ỏ chạy đi.

Chỉ là một món quà nhỏ bé nhưng cô bé đó lại mừng rỡ bên như vậy, ngày xưa cô cũng đã từng mong có một chiếc kẹp thật xinh đẹp.

Rin đứng dậy, quay về phía cửa phòng đưa tay khê mở cửa. Đứng một lúc lâu thì không thấy có tiếng người bên trong. Cô đẩy nhẹ thì cửa ngoài không khóa, đi vào bên trong thì thấy Trịnh Thiên Kim đã ngất xỉu từ khi nào. Rin hoảng hốt la lên khiến Trần Hậu từ bên ngoài chạy vào. Sau đó mang Trịnh Thiên Kim vào bệnh viện.

Bác sĩ Quốc Toàn chạy ra nhận bệnh nhân cấp cứu, vừa nhìn Thiên Kim cứ nghĩ đó là Rin thì một phen lo lắng nhưng khi nhìn thấy Rin từ bên ngoài chạy vào liền bất ngờ.

- Cô ấy là?
- Đó là chị gái song sinh của tôi, mau cứu lấy chị ấy. - Rin khóc thét.
- Yên tâm, chỉ là ngất đi thôi. Nhịp tim và hơi thở vẫn không đáng ngại. - Quốc Toàn trấn an.

Sau khi điều trị xong cho Thiên Kim, bác sĩ Quốc Toàn cho biết chỉ vì quá đói và kiệt sức nên Thiên Kim bị ngất đi. Hiện anh đang cho truyền nước và vitamin vào cơ thể, không có gì đáng lo ngại.

Rin thở phào nhẹ nhõm, nếu cô không tìm chị ấy không đến kịp lúc thì có thể thêm một người thân của cô sẽ rời xa cô sao. Trong lòng Rin rối bời, nắm lấy tay cô gái giống mình như hai giọt nước khiến cô không khỏi đau lòng.

Trần Hậu đi ra ngoài báo cáo cho Minh Trí biết sự tình, Minh Trí suy nghĩ một lúc thì ra lệnh đề Trần Hậu theo sát bảo vệ Rin tránh bất cứ sơ suất nào làm tổn thương cô.

Trịnh Thiên Kim từ từ hé mắt ra, một màu trắng toát hiện ra trước mắt. Mùi thuốc khử trùng xung quanh, cô khẽ động tay thì phát hiện một bàn tay đang nắm chặt tay mình. Rin đang nằm trên cạnh giường mà ngủ trong một mõi, giọt nước mắt vẫn còn đọng trên mi. Trịnh Thiên Kim dùng tay còn lại vuốt mái tóc mềm mại của Rin rồi đau lòng khóc thút thít.

Rin nghe tiếng khóc liền tỉnh giấc, nhìn thấy Thiên Kim đã tỉnh lại thì trong lòng vui mừng, nhưng cô không hiểu vì sao Thiên Kim lại khóc như vậy.

- Chị, chị tỉnh rồi sao? Sao chị lại khóc. - Rin khẽ hỏi.
- Hà My, chị xin lỗi vì những gì chị đã làm. - Thiên Kim không dừng rơi nước mắt.
- Không sao cả, em đã quên tất cả. Chúng ta là chị em song sinh mà, chị đau đớn em cũng thật đau. - Rin thấy chị rơi lệ thì cũng không kìm được lệ rơi.
- Em gái, sao lại có thể hiền lành như vậy. Em hận chị thì chị sẽ thấy ít nợ em hơn. - Thiên Kim nắm chặt tay Rin nói.
- Chị, em sẽ không hận chị. Hãy quên những chuyện cũ, chúng ta vẫn là chị em.
- Chị rất mừng khi em đã tha thứ cho chị.
- Chị, về nhà cùng em được không. Em không muốn chị một mình sống ở nơi đó.

- Em tha thứ cho chị chị đã mãi nguyện rồi, chị không thể phiền cuộc sống của em được. Và Trần thiếu gia sẽ không vui khi nhìn thấy chị.

- Không, em sẽ thuyết phục anh ấy.

Trần Hậu từ phía ngoài đi vào nghe được đoạn cô mời Thiên Kim về nhà thì khẽ nói.

- Hà My tiểu thư, tôi hiểu thiếu gia, thiếu gia sẽ không chấp nhận chuyện này.

- Nhưng tôi sao lại để chị ấy về nơi đó. - Rin quay lại nhìn Trần Hậu mà nói.

- Hay cô đưa đại tiểu thư về biệt thự hoa hồng trắng, nơi đó hiện tại cũng chưa có người ở.

- Một mình ở nơi ấy sẽ rất là buồn, tôi muốn hằng ngày được ở cùng và tâm sự với chị tôi. - Rin lắc đầu không đồng ý.

- Hà My, vậy cũng được. Một ngày nào đó em gả và Trần gia thì chị cũng không thể đi theo em được. Buổi sáng nếu không có việc gì làm em có thể đến chơi với chị. - Thiên Kim khẽ nói.

- Em sợ chị sẽ buồn.

- Chị ở một mình cũng đã quen rồi. Sẽ không sao cả/

- Quyết định vậy đi, tôi sẽ cho người đến dọn dẹp.

Rin đưa Thiên Kim về biệt thự hoa hồng.

- Em và Trần thiếu gia vẫn tốt chứ. -Trịnh Thiên Kim cười hiền.

- Dạ, em và anh ấy vẫn tốt. - Rin đỏ mặt.

- Ngày xưa, nếu chị và cha không mù quáng thì gia đình ta sẽ hạnh phúc.

- Đừng nhắc đến nữa, chuyện đã qua rồi. Chị có muốn đón mẹ về sống cùng không.

- Chị vừa ra khỏi tù, vẫn chưa đến thăm mẹ. Sợ mẹ đau khổ nhớ lại quá khứ.

- Ngày mai, em và chị sẽ đến đón mẹ về.

Hai chị em nói chuyện thì trời nhá nhem tối, cô muốn ở lại ngủ cùng chị gái mình nhưng lo sợ Minh Trí sẽ nổi giận vì chuyện cô đưa Trịnh Thiên Kim về biệt thự hoa hồng trắng này chưa được sự đồng ý từ anh.

Chiếc xe lăn bánh vào biệt thự Trần gia. Minh Trí thong song ngồi xem tin tức trên bàn ghế sofa. Cô rụt rè đi vào tiến lại gần anh, Minh Trí vẫn không nhìn cô ánh mắt vẫn nhìn vào bảng tin.

- Minh Trí, em đã về. - Rin khẽ nói.

- Ủ!- Minh Trí lạnh lùng đáp.

- Em đi tắm đây. - Rin sợ phải đối diện cùng anh

- Ủ! - Lại lạnh lùng.

Cô biết là anh đã được báo lại, nhưng hiện tại thật khó nắm bắt được thái độ hiện giờ của Minh Trí.

Cô tắm xong thì biết mình đã trớ vì suy nghĩ sợ hãi mà lại quên mang quần áo vào thay, cô choàng chiếc khăn lớn ngang ngực bước ra ngoài hy vọng Minh Trí vẫn còn ở bên dưới. Nhưng vừa bước chân ra thì đã thấy Minh Trí đứng tựa vào tường, trong có vẻ đang đợi cô.

- Anh, anh đứng đây làm gì vậy? - Cô bất ngờ hỏi.

Minh Trí nhìn cô khẽ cười nhếch:" Tự ý quyết định chuyện tày đình, lại muốn dụ dỗ anh sao."

- Em, em để quên quần áo bên ngoài. Không biết anh lại đang đứng bên ngoài.- Rin đỏ mặt.

Minh Trí nhìn Rin đỏ mặt, hôn thật sâu đôi môi của cô. Chiếc khăn tắm rơi xuống khiến Rin giật búng mình đẩy anh ra.

60. Chương 59: Đón Rose Về

Ngoài trời mưa rơi lất phất, bầu trời không màu che phủ một vùng. Trong một căn biệt thự rộng lớn, có một người đàn ông đôi mắt nâu thẫm, chiếc mũi cao kết hợp thành một đường nét hoàn mỹ đang nâng trên tay ly rượu tây đưa vào khóe môi uống cạn ánh mắt nhìn về cô gái nhỏ đang say sưa ngủ vô tư không ưu phiền.

Buổi sáng, Rin hé mắt đón luồng ánh sáng ột ngày mới. Nhìn xung quanh đã không còn thấy Minh Trí bên cạnh, cô làm vsen xong thì bước ra khỏi phòng. Đi tới phía cầu thang thì Tuấn Hà cũng đang đi về hướng cô.

- Chị. - Tuấn Hà vui vẻ nói.
- Em đi xem trường lớp thế nào rồi. - Cô quan tâm
- Dạ, rất tốt. Anh rể thật sự rất chu đáo. - Tuấn Hà hết lời khen Minh Trí.
- Không được phép gọi là anh rể, hiểu chưa. - Rin lườm Tuấn Hà.
- Haha, anh rể muốn em gọi như vậy. - Tuấn Hà tươi cười rồi bỏ chạy xuống cầu thang.
- Chậm một chút, cẩn thận. - Rin cũng cười nói theo.

Khi cô bước xuống thì Tuấn Hà đang đứng trước bàn thờ của Pi mà lạ lẫm nhìn. Sau khi thấy Rin bước xuống, đi đến thắp một nén hương cho Pi thì Tuấn Hà mới đi tới khẽ hỏi.

- Chị, người này là ai vậy?
- Là Pi, bạn thân của chị. - Cô không dời mắt ra khỏi ảnh của Pi.

Tuấn Hà còn nhỏ, không hiểu vì sao là bạn thân lại để di ảnh ở nhà thờ phụng nhưng lại không dám hỏi vì cậu nhìn thấy khóe mắt của chị gái mình đang đỏ lên.

- Chị, đừng quá xúc động. - Tuấn Hà đến bên cạnh chị mình an ủi.
- Ủ, em mau đi ăn sáng. Chị và em sẽ đến bệnh viện một chuyến. - Rin nhìn Tuấn Hà tỏ vẻ mình không sao.
- Chị bị ốm ở đâu sao? - Tuấn Hà lo lắng.
- Không, chúng ta đi đón Rose.
- Rose là ai?
- Là con gái của chị.
- Hả, chị có con vs anh rể khi nào?
- Bớt nói nhảm, không phải con do chị sinh ra nhưng sẽ là thiên thần đáng yêu mà chị mãi yêu thương và bảo vệ.

Tuấn Hà ngây người không hiểu, Rin cũng không muốn nói quá nhiều với cậu em trai nhỏ của mình.

Hôm nay Trần Hậu không có ở biệt thự Trần gia nên cô gọi taxi đưa cô và Tuấn Hà đến bệnh viện để đón Rose, sau khi làm xong mọi thủ tục Rin bế Rose trên tay trong lòng vui mừng xiết bao vì Rose ngày càng khỏe mạnh và đáng yêu.

Rose đưa đôi mắt to tròn nhìn cô, đôi mắt ngây thơ trong sáng khiến Rin nhớ đến Pi, cô ấy cũng có một đôi mắt thật to.

Khi vừa đưa Rose ra khỏi bệnh viện thì chiếc xe ferari màu đỏ cũng dừng trước mặt cô. Ken từ trên xe đi xuống, gương mặt tươi cười tiến về phía Rin. Rin nhìn thấy Ken thì liền muốn né tránh nhưng có lẽ đã muộn vì hiện tại Ken đã đứng trước mặt mình.

- Rin, hôm nay em đón bé con về sao? - Ken mỉm cười hỏi.

- Ukm, bé con đã ổn định sức khỏe nên tôi đón về chăm sóc. - Cô không nhìn Ken, mắt hướng về Rose.

- Cho anh bế cô bé một chút. - Ken đề nghị.

- Không, anh là đàn ông rất vụng về, tôi sợ anh làm đau Rose. - Cô ôm chặt Rose như sợ Ken cướp mất.

Tuấn Hà nhìn thấy thái độ không vui của Rin thì biết cô không thích người đàn ông này.

- Chị, chúng ta về thôi. - Tuấn Hà nói.

- Đây là? - Ken nhìn Tuấn Hà hỏi.

- Là em trai tôi. - Rin đáp lạnh lùng.

- Không phải Trịnh gia chỉ có 2 cô con gái thôi sao? - Ken thắc mắc.

- Vâng, tôi là em trai sống với chị ấy lúc nhỏ. - Tuấn Hà khó chịu, anh không thích người khác nói chị gái mình họ Trịnh.

- À, chào em. Anh là Ken, người theo đuổi chị gái em. - Ken mỉm cười đáp.

- Chị ấy sắp kết hôn, anh còn lại muốn theo đuổi. - Tuấn Hà châm chọc.

- Vậy là vẫn chưa kết hôn, vì sao anh không thể theo đuổi. - KEN vẫn mỉm cười, quay sang nói với cô: " Rin, anh đưa em về."

- Tôi tự đi taxi về. - Cô từ chối, thật ra từ khi đọc nhật ký của Pi, trong lòng Rin rất rất ác cảm với Ken.

- Xem như tôi muốn chở con gái của Pi về. - Ken bị từ chối trong lòng khó chịu.

- Anh không có tư cách. - Rin nói, quay mặt bỏ đi.

- Pi cũng là bạn của anh, con gái cô ấy anh cũng muốn một phần chăm sóc. - Ken đưa tay chặn Rin lại.

Tuấn Hà thấy vậy liền tức giận đi tới mà nói:" Anh trai, mau nhường đường cho chị tôi."

Ken không để ý lời Tuấn Hà, mắt nhìn thẳng vào Rin. Cô thật sự tức giận quay sang nói với Tuấn Hà:" Em đi ra ngoài đón xe, chị sẽ theo sau."

- Vâng. - Tuấn Hà không muốn nhưng đành nghe lời chị.

Thấy Tuấn Hà đi ra xa, Rin ngược mắt giận dữ của mình lên nhìn thẳng vào Ken khiến anh giật bắn mình. Từ khi gặp Rin đến tận bây giờ, chưa khi nào cảm thấy cô tức giận như vậy. Không phải chỉ vì anh muốn đưa cô về mà lại tức giận như thế.

- Rin, anh chỉ muốn đưa em và bé con về. - Ken nhẹ nhàng nói.

- Anh lấy tư cách là bạn Pi sao? - Rin cười khó hiểu.

- Đúng vậy. - Ken đáp.

- Có loại bạn bè nào mang cô ấy lên giường, lấy đi lần đầu tiên của cô ấy. Khi xong xuôi mọi chuyện thì bỏ đi và quăng tiền lại. Anh là đồ vô sỉ. - Rin mắng chửi.

- Em... em biết chuyện đó. - Ken thẹn không biết nói gì.

- Chuyện xấu sợ người khác biết sao? - Rin uất hận mà nói

- Anh... anh thật sự sai và hối hận rất nhiều. Rin, đừng nghĩ anh là kẻ xấu xa, chỉ vì anh quá yêu em.

- Anh im đi, đừng mang tình yêu ra để làm lý do cho hành động xấu xa của mình. Từ nay đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa. - Rin nói rồi ôm Rose bỏ đi.

Ken nhìn theo Rin nói lớn:" Vì Trần Minh Trí sao, vì anh ta mà em không chọn tôi sao? Rin, anh ta không xứng đáng với tình yêu của em."

Rin quay lại, nói:" Xứng hay không, do tôi quyết định." - Nói rồi tiếp tục bước đi.

Ken đứng lặng, dựa vào chiếc ferari màu đỏ mà buồn bã. Vì sao Rin không yêu anh, anh thua kém tên đàn ông xấu xa kia ở điểm nào.

Một cô gái xinh đẹp, quyến rũ nhìn thấy Ken âu sầu liền bước chân tiến tới trước mặt anh khẽ mỉm cười. Ken nhìn thấy liền chán ngán định quay lưng vào trong xe thì cô gái lên tiếng.

- Ken thiếu gia, anh mà đi sẽ hối hận.
- Tôi hiện không có hứng thú với cô. - Ken chán ghét nói.
- Tôi cũng không có hứng thú lên giường cùng anh.
- Cô biết tôi? - Ken chấn tỉnh lại khi nhớ tới cô ta gọi tên mình.
- Biết rất rõ.
- Cô muốn gì? - Ken tỏ vẻ khó chịu.
- Hợp tác.
- Hợp tác, hiện công việc trong công ty tôi không quan tâm. - Ken nghĩ cô ta là của một cty nào đến câu dẫn anh.
- Không liên quan đến chuyện trong công ty.
- Nói vào vấn đề chính. - Ken không muốn nghe cô ta dài dòng.
- Tôi muốn Minh Trí, anh muốn cô ta.
- Thì ra là muốn hại người sao. - Ken cười nhếch mép.
- Sẽ không tổn hại tới ai, chỉ là chia cách bọn họ. Tôi có thứ tôi muốn, anh có cô ta.
- Bằng cách nào. - Ken tò mò.
- Tôi có cách, nhưng cần có sự hợp tác của anh.
- Nói trước, nếu không tổn hại Rin tôi sẽ suy nghĩ.

Cô gái khẽ mỉm cười, đưa đôi môi đỏ chói lên tai Ken khẽ nói. Ken từ bắt ngờ này đến bất ngờ khác sau đó đẩy cô ta ra.

- Đủ rồi, tôi sẽ không cùng cô hợp tác. - Ken hơi tức giận.
- Được, đây là sdt của tôi. Nếu anh đổi ý có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.

Nói rồi cô gái kia bỏ đi, Ken nhìn qua sdt định vứt đi nhưng không biết nghĩ gì lại bỏ vào túi rồi lên xe rời đi.

Rin mang Rose về nhà thì mọi người trong nhà đều vui mừng vì trông Rose thật sự đáng yêu. Mọi người làm trong nhà cứ thế mà tất bật vì cô bé con này, ai cũng mún cưng nựng và bế trên tay.

- Rose tiểu thư thật đáng yêu, hệt như một thiên thần.
- Không, là một tiểu công chúa xinh đẹp.

Rin chỉ mỉm cười vì mọi người đều yêu quý Rose, cô suốt một ngày ở bên cạnh Rose cho đến khi Minh Trí quay về.

Minh Trí vào trong nhà, gặp một người làm thuận miệng hỏi:” Cô ấy đâu?”

- Dạ, tiểu thư đang ở trong phòng chăm sóc con gái.
- Từ nay gọi là thiếu phu nhân. - Minh Trí nói rồi đi về phía căn phòng chuẩn bị cho Rose.

Anh nhìn vào thấy Rin đang ngủ gục bên chiếc nôi xinh xắn, bên trong Rose cũng đã ngủ say. Minh Trí quay sang người làm nói:

- Tìm một người chăm sóc trẻ tốt nhất ngay bây giờ, hiện tại cử một người lên trông chừng tiểu thư.

- Dạ, thưa thiếu gia.

Minh Trí vào phòng, bế Rin lên đi về phòng mình. Có lẽ vì một ngày mệt mỏi nên cô ngủ li bì không hề hay biết gì. Đến khi áp vào lòng anh, ngửi được mùi hương trên cơ thể anh thật thân quen và ấm áp, Rin nép sát hơn vào lòng Minh Trí mà vui ngủ thật sâu hơn.

Minh Trí đặt cô xuống giường, khẽ hôn lên trán Rin rồi đắp chiếc chăn lên người cô rồi đi ra ngoài.

Minh Trí rút điện thoại gọi cho Trần Hậu:

- Tìm hiểu cho tôi, cách giải bùa chú. - Minh Trí nói

- Hả, giải bùa chú. - Trần Hậu ngạc nhiên.

- Đúng vậy.

- Thiếu gia có thể nói rõ hơn. - Trần Hậu kinh ngạc vì Minh Trí lại tin vào những thứ mà anh cho là nhảm nhí.

- Cậu cứ tìm hiểu về một pháp sư giỏi nhất. Chuyện cụ thể tôi sẽ nói sau, chuyện này không thể để cho người thứ hai biết.

- Dạ, tôi hiểu thưa thiếu gia.

Sau khi Minh Trí cúp máy, anh quay mặt vào trong phòng nhìn cô gái đang nằm ngủ trên chiếc giường khẽ nói:” Anh sẽ bảo vệ em, Trịnh Hà My.”

61. Chương 60: Lời Nguyền Của Nhà Họ Trịnh

Khi đứa trẻ sinh ra, gia đình họ Trịnh sẽ đi vào tàn tro.

Khi tiếng chuông nhà thờ reo vang, trên bàn tay ánh lên màu kim loại. Tình yêu sẽ phá hủy tất cả: danh vọng, tiền tài và sinh mạng. Kẻ nào đem lòng yêu thương kẻ bị nguyên rủa sẽ mất hết tất cả.

Khi bước qua con số 22, tất cả sẽ phải kết thúc bằng máu.

Minh Trí nhìn vào tài liệu trước mắt, đôi mắt anh nheo lại đầy tức giận. Tất tập tài liệu kia, là hình ảnh của Rin với nụ cười đáng yêu, đôi mắt Minh Trí mới trở về đôi chút dịu dàng.

Điện thoại Minh Trí reo lên, anh bắt máy thì được Trần Hậu thông báo rằng phía bên anh ta đã tìm được một pháp sư tiếng tăm từ vùng núi Ngân Sơn và đang trên đường mời ông ta về.

Sau cuộc nói chuyện với vị pháp sư, ông ta nghe xong chuyện và lời nguyện chỉ nói một câu và muốn quay về nhà.

” Người nào đặt lời nguyện kia, chỉ có người đó hoặc những người có huyết thống với người ấy loại bỏ được lời nguyện ấy.”

Tại trại giam, Minh Trí ngồi vào phòng thăm đặc biệt đợi gặp một người, gương mặt không một chút cảm xúc mà lạnh ngắt. Con người Minh Trí tỏa ra một sự đáng sợ khó ai tiếp xúc.

Trịnh Đạt được báo người đến thăm thì hồ hởi vì nghĩ rằng Thiên Kim đến nên tâm trạng thật vui mừng. Khi vừa bước vào phòng thăm đặc biệt thì ông hoài nghi, khi nhìn thấy Minh Trí đang ngồi phía trước thì có phần hoảng hốt.

- Đã lâu không gặp Trịnh lão gia. - Minh Trí nhếch môi nói.

- Mà muốn gì. - Trịnh Đạt nói lớn.

- Người cha thật cao thượng, nhân hết tội để con gái được tự do. - Minh Trí gương mặt không một xúc cảm.

- Mà... mà muốn làm gì Thiên Kim. - Trịnh Đạt nghe Minh Trí nhắc đến Thiên Kim thì không còn dám lớn tiếng.

- Cô ta gây ra những chuyện gì thì phải nhận lấy hậu quả. - Minh Trí tiếp tục nói. - Ông nghĩ tôi nên làm gì cô ta?

- Minh Trí, tôi xin cậu, đừng làm hại Thiên Kim, hãy tha cho con bé. - Trịnh Đạt hạ giọng, đôi cách xưng hô.

- Chuyện này... cũng không khó. Chỉ là....- Minh Trí nhoen cười, nhìn thẳng Trịnh Đạt.

- Cậu... cậu có điều kiện gì sao? - Trịnh Đạt vội nói.

- Chuyện của Trịnh gia, liên quan đến Hà My?

- Không phải cậu đã biết tất cả sao?

- Tôi cần biết ai là người đưa ra lời nguyên chết tiệt đó. - Minh Trí đập bàn nói.

- Chuyện này, thật ra tôi cũng chỉ nghe kể lại. Người đưa ra lời nguyên đó có lẽ cũng đã chết rồi. - Trịnh Đạt nói tiếp.

- Đầu đuôi như thế nào?

- Ngày xưa, cụ tổ nhà họ Trịnh là Trịnh Sang lấy một cô gái vô cùng xinh đẹp, cô ta là con gái của một pháp sư nhưng vì yêu cụ tổ nên bỏ lại gia đình mà theo cụ tổ về làm dâu tại Trịnh gia. Sẽ không có gì xảy ra nếu như cô ta chỉ sinh ra được độc nhất một cô con gái. Nhưng Trịnh Sang vì không muốn gia tài bị chia sẽ nên đã ép nếu như cô ta không sinh thêm một đứa con trai nối dõi tông đường thì cụ tổ sẽ lấy một người phụ nữ cùng làng khác. Bà ta nghe cụ tổ nói vậy thì rất đau khổ khóc lóc van xin ông đừng đi thêm bước nữa, con nào cũng là con vì đứa con gái này mà bà đã mất đi khả năng sinh con.

Trịnh Đạt gương mặt khê buồn nói tiếp:

- Nhưng vì mục tiêu có con trai nối dõi dòng họ, cụ tổ Trịnh đã không mản tình nghĩa mà cưới thêm một cô gái trẻ khác cùng làng về làm vợ lẽ. Sau đó khi cô gái kia mang thai thì được nuông chiều vô cùng nên càng ngày hai mẹ con bà ta bị đối xử tệ bạc. Uất ức vì bị chồng lạnh nhạt, người trong nhà không ai xem trọng nên trong một hôm trời tối đen như mực, không một chút gió bà đã ẵm đứa con gái mới tròn 3t bỏ đi.

- Vậy là vẫn còn người có huyết thống. - Minh Trí hỏi

- Đúng vậy, sau đó bà ta đã về lại gia đình mình nhận lỗi nhưng vì uất ức con gái bị phụ bạc nên cả nhà họ đã bỏ xứ ra đi.

- Vậy lời nguyên rửa kia, tại sao các người lại biết được.

Trịnh Đạt lắc đầu, giọng thâm trầm:” Có lẽ vì Trịnh Sang cụ tổ không muốn dòng giống của mình phiêu bạt ngoài đời nên cho người truy bắt bằng được cô con gái kia mang về. Khoảng một năm tìm kiếm, cuối cùng ông cũng đã truy lùng ra tung tích của gia đình bà ta. Lúc ấy bà ta đã là một pháp sư theo chân mẹ của mình, khi bị bao vây bà ta đã dùng máu mình đốt trên lửa mà đọc lời nguyên. Sau đó, ôm con gái chạy đến vực thẳm thì liêu mình nhảy xuống.

- Có tìm thấy xác của hai mẹ con họ. Còn người mẹ pháp sư của bà ta còn một đứa con nào hay không.

- Mẹ bà ta đã chết vì bệnh trước khi bà ta nhảy xuống. Cụ tổ rất tức giận vì lời nguyên của bà ta nên không muốn đi tìm xác. Mặc cho xác bà ta bị thú dữ ăn thịt.

- Các người tin lời nguyên ấy hay không? - Minh Trí lạnh lùng nói không một cảm xúc.

- Cụ tổ tôi tin, sau khi người vợ sau sinh ra một đứa con trai thì cho bà ta uống thuốc để không thể sinh con được nữa. Và các đời sau này đều được căn dặn chỉ có thể sinh ra một đứa con duy nhất. Đến đời của tôi, lại là mang song thai thật là ngang trái.

- Vì sao Trịnh gia lại không tìm cách phá bỏ lời nguyên, mà chính ông lại dùng cách giết chết con gái mình, đúng là thú vật. - Minh Trí nắm lấy cổ áo Trịnh Đạt nóng giận.

- Tôi cũng đã tìm cách, nhưng các pháp sư giỏi nhất đều nói chỉ có bà ta mới có thể xóa bỏ được. Nhưng bà ta đã chết, không phải chết dưới vực cũng đã chết vì tuổi già.

- Những người có huyết thống với bà ta cũng có thể hóa giải. - Minh Trí khẽ nói.
- Nhưng họ đều đã chết, tôi phải làm gì để bảo vệ Trịnh gia. - Trịnh Đạt ôm đầu.
- Bà ta có tên trong gia phả Trịnh gia hay không?
- Có, tất cả mọi người dù lớn bé đều được ghi chép lại.
- Tôi muốn những thông tin về bà ta.

Thiên Kim đang tưới những đóa hoa hồng trắng ngoài vườn thì có tiếng chuông cửa, cô buông vòi nước chạy liền chạy ra mở cửa vì chỉ nghĩ rằng Hà My đến thăm mình, nhưng khi mở cổng thì lại thấy Trần Hậu đứng phía trước cúi đầu chào cô.

- Chào Thiên Kim tiểu thư, Hà My tiểu thư muốn mời cô sang Trần gia một chuyến. - Trần Hậu mỉm cười nói.

- À, vâng. Có chuyện gì sao? - Thiên Kim đáp lời.

- Vì Hà My tiểu thư bận chăm sóc con gái, không có thời gian đến thăm cô nên cô ấy muốn mời cô sang Trần gia.

- Vậy xin đợi tôi một chút. - Thiên Kim chạy vọt vào trong nhà thay quần áo.

Trần Hậu nhìn theo bóng dáng Thiên Kim trong lòng cảm thấy xuyến xao, có lẽ anh vẫn còn tình cảm sâu nặng với Rin khi mà nhìn thấy một cô gái giống hệt người mình yêu.

Trên đường đến Trần gia, cả hai người không ai nói với nhau thay vào đó là một khoảng không gian yên lặng.

Khi đến biệt thự Trần gia, Trần Hậu lặng lẽ xuống xe mở cửa và mời Thiên Kim vào nhà. Rin từ lâu đã đứng ngóng trong xe của Trần Hậu quay về, khi xe vào trong đã chạy ra nắm tay mà đón chị gái mình vào nhà.

- Chị, em đợi chị sáng giờ. - Rin tươi cười.

- Thì giờ chị đã đến đây. Em có con gái khi nào? - Thiên Kim nhớ đến lời Trần Hậu thì hỏi lại.

- Là con gái của một người bạn thân, hiện giờ là con nuôi của em. - Rin không muốn nói những chuyện không vui cho Thiên Kim.

Rin đưa Thiên Kim lên phòng của Rose để cùng chơi với Rose và nói chuyện với chị gái của mình. Không hiểu vì lý do gì nhưng cô cảm thấy Thiên Kim đã thay đổi và cô tin vào chị gái của mình.

- Woa, đúng là một cô bé đáng yêu. - Thiên Kim nhìn Rose cưng nựng.

- Haha, tất nhiên nó là con gái em mà. - Rin cũng nựng Rose mà nói.

- Chị đến Trầngia thật bất tiện cho em, sau này không nên cho người đến đón chị. - Thiên Kim cầm tay em gái mà nói.

- Chị yên tâm đi, dạo này Minh Trí có việc gì đó xem ra rất bận rộn. Cả em còn không quan tâm thì đến chị có đến chơi hay không cỡ vẻ cũng không để mất tới. - Rin không vui trả lời.

- Ôi chao, cô em gái của tôi đang hờn giận đây. - Thiên Kim trêu chọc.

- Chị nghĩ xem con người anh ấy, lúc thì rất quan tâm cưng chiều, khi thì lại bỏ mặc em một mình tại căn biệt thự rộng lớn này.

- Rin, có lẽ Trần thiếu gia bận việc công ty. Nếu em thấy nhớ cậu ấy, hãy làm cơm mang đến công ty cho cậu ấy. Như vậy sẽ làm cậu ấy bất ngờ đến cảm động. - Thiên Kim khuyên bảo.

- Ai mà thèm nhớ anh ta. - Rin đỏ mặt nói/

- Nào, để bé xinh đẹp cho cô bảo mẫu. Chúng ta cùng nhau xuống bếp. - Thiên Kim mỉm cười kéo tay Rin đi.

Cả hai chị em cùng nhau làm một bữa cơm thật ngon cho Minh Trí, cuối cùng cả hai cũng đã trang trí xong món tô chiên bột và vui vẻ đi ra khỏi bếp với một đồng hồ ồn khiến người làm trong nhà ngao ngán.

- Bây giờ em hãy đến RoYal đưa cho cậu ấy thôi, đi nhanh kẻo đồ ăn nguội lại mất ngon. - Thiên Kim nói tiếp. - Chị sẽ về biệt thự hoa hồng, chị có cuộc hẹn đi phỏng vấn.

- Chị xin việc rồi sao? Ở công ty nào vậy.

- Chị vẫn đang phỏng vấn thôi, khi nào được nhận sẽ nói em biết. Thôi, chị về trước em mau đến chỗ Minh Trí.

- Để em gọi Trần Hậu đưa chị về, em sẽ đi taxi đến công ty.

- Không, cứ để cậu ấy đưa em đến RoYal, chị tự đi về được.

Không muốn chị gái phải chen chúc trên xe bus vì gọi taxi mà trả tiền cho Thiên Kim thì chắc chắn Thiên Kim sẽ rất ngại. Cô gọi Trần Hậu và Trần Hậu đưa Thiên Kim ra về.

Thiên Kim thật sự không muốn đi cùng Trần Hậu một phần vì không muốn làm phiền anh ta. Một phần vì ánh mắt anh ta nhìn cô có một chút thiết tha mà cô không thể nào hiểu nổi. Một cô gái sắc bén như Thiên Kim không khó khi nhận ra ánh mắt Trần Hậu len lén nhìn cô.

Rin một mình đón taxi đi đến cao ốc RoYal, vì lần trước Minh Trí tuyên bố cô là phụ nữ của anh nên hôm nay đến gặp anh thật không có gì khó khăn. Cô được ưu tiên đi vào thang máy riêng của anh nhưng ánh mắt của mọi người nhìn cô rất là lạ, mặc kệ bọn họ cô không quan tâm chỉ đang mong chờ Minh Trí ăn đồ ăn mà cô tự tay nấu cho dành riêng cho anh.

Cô đi ngang qua phòng thư kí đưa mắt nhìn vào thì không thấy Ngọc Diệp đâu nên không cần phải chào cô ấy mà đi thẳng đến phòng giám đốc. Rin vô tư mở cửa mà không gõ cửa, bên trong nhìn thấy hành động chướng mắt, hộp cơm rơi xuống đất nghe một tiếng "choang".

Rin chạy ra khỏi phòng giám đốc, nước mắt rơi lã chã. Thì ra, anh lạnh nhạt với cô mấy ngày nay chỉ vì người phụ nữ kia.

62. Chương 61: Bỏ Đi

Bên trong, Minh Trí không đuổi theo Rin thấy Ngọc Diệp đang ngồi trong lòng ra một cách nhàm chán.

- Giám đốc, anh sao vậy khi này còn rất nhẹ nhàng. - Ngọc Diệp bất ngờ.

- Chuyện đã xong rồi, cô ra ngoài tiếp tục làm việc. - Minh Trí lạnh lùng nói.

Ngọc Diệp nhìn nét mặt lạnh lùng của Minh Trí, cứ nghĩ anh đã chán ngán cô gái tên Trịnh Hà My nhưng khi thấy cô ta bất ngờ bỏ đi thì lại có thái độ lạnh lùng mà đuổi cô đi như vậy. Ngọc Diệp một lần nữa ôm lấy Minh Trí nũng nịu: "Giám đốc, đừng như vậy chúng ta thư giãn một chút được không?"

- Cút! - Minh Trí tức giận hét.

Ngọc Diệp thấy nét tức giận, lửa đang ở trong ánh mắt liền nước mắt bỏ ra ngoài.

Minh Trí đứng từ phía trên lầu, nhìn xuống phía dưới nhìn thấy bóng lưng của Rin, có lẽ cô đang khóc thật nhiều. Đến khi cô lên một chiếc taxi vụt đi trong dòng xe tấp nập thì Minh Trí mới ngồi gục trên bàn làm việc, không một hợp đồng nào anh có thể đưa vào tâm trí.

Nhìn thấy hộp cơm mà Rin mang tới đang lăn lóc trước cửa, Minh Trí bước ra cúi lưng nhặt lên bên trong đã bị xáo trộn không còn như lúc đầu mà cô trang trí. Minh Trí cứ nhìn mãi hộp cơm mà Rin làm ỉnh, khẽ nói: "Rin, đừng buồn, đừng khóc rồi em sẽ sống hạnh phúc. Anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để tìm ra cách giải cứu em."

Rin đi ra khỏi cao ốc RoYal, nước mắt cứ rơi mãi mà không kiềm chế lại được. Minh Trí đang ôm cô thư kí xinh đẹp kia trong vòng tay mà âu yếm. Khi cô nhìn thấy mà bỏ chạy đi, rõ ràng rằng anh đã nhìn theo cô bằng một ánh mắt khó hiểu nhưng cuối cùng anh vẫn không chạy theo cô. Cô luôn hy vọng rằng anh sẽ chạy đến bên cô, giải thích với cô những gì vừa rồi đã xảy ra nhưng chỉ là cô hy vọng mà thôi.

Rin ngồi bên ngoài cao ốc RoYal khóc đến hết nước mắt, cô leo lên một chiếc taxi nhưng hiện giờ cô không biết cô phải đi đâu.

- Tiểu thư, cô muốn đến nơi nào.

- Cho tôi về khu biệt thự, biệt thự Trần gia, đ/c:...

Chiếc xe chạy đi, Rin ngồi phía sau cứ thế mà khóc ngày càng to hơn, trong lòng đau đớn. Điện thoại cô liền nhận được cuộc gọi từ Thiên Kim.

- Hức...hức...hức... - Cô nghe máy, nghẹn lời không nói được câu nào.

- Rin, có chuyện gì đã xảy ra. - Thiên Kim tưởng chừng em gái mình đang rất hạnh phúc.

- Chị... hức....hức....

- Rin, bình tĩnh nói chị nghe hiện giờ em đang ở đâu? - Thiên Kim nhẹ nhàng nói.

- Em... em đang trên đường về Trần gia... nhưng em không muốn ở nơi ấy nữa... hức hức. - Rin khóc nghẹn cổ họng nói.

- Được, chị sẽ nhanh chóng đến Trần gia cùng em. - Thiên Kim đang ngồi trên xe Trần Hậu nói. - Anh có thể quay xe Trần gia.

- Gặp chị ở nhà. - Rin khóc huhu rồi cúp máy.

Rin về nhà thì Thiên Kim vẫn chưa về tới nơi, bên trong Trần Phó Quang đang đang ở bên trong phòng khách. Khi Rin bước chân vào trong thì nhìn thấy người lạ trong nhà liền bước chân đi tới.

- Xin lỗi, ông là.... - Rin đi về phía người ngồi trong phòng khách.

- Xin chào Hà My tiểu thư. - Trần Phó Quang đứng lên, quay mặt về phía Rin.

- Dạ, chào bác. - Rin nhận ra Trần Phó Quang cúi đầu chào. - Minh Trí hiện đang ở công ty.

- Ta tới đây không phải tìm Minh Trí, là tìm cô Hà My tiểu thư.

- Bác tìm con có việc gì ạ? - Rin lễ phép nói.

- Hiện tại cô và Minh Trí nhà tôi đang sống cùng tại đây? - Trần Phó Quang nói tiếp.

- Dạ. - Rin cúi mặt nói.

- Đây là một số tiền cô có thể sống sung sướng cả đời, hãy nhận lấy. - Trần Phó Quang đưa một sổ tiết kiệm về phía Rin.

- Vì sao bác đưa cho cháu thứ này, bác muốn nói gì thì hãy nói thẳng. - Rin đẩy sổ tiền kia về lại phía Trần lão.

- Rất thông minh, tất nhiên là ta có điều kiện. - Ông cười khinh khi.

- Con đang lắng nghe đây.

- Ta muốn con tránh xa Minh Trí nhà ta ra, suốt đời đứng xuất hiện trước mặt nó nữa. - Trần Phó Quang lạnh lùng nói.

- Không phải trước kia hai nhà Trần- Trịnh thâm tình rất tốt, vì sao bác lại không thể chấp nhận cháu làm dâu nhà họ Trần.

- Đúng, ta và Trịnh lão đã từng làm bạn bè tốt. Ta cũng không hề vì gia đình cô đã phá sản nên mới không đồng ý chuyện hai người, mà là vì... - Trần lão ngập ngừng.

- Vì sao ạ?

- Vì lời..... - Trần lão chưa nói hết câu, bên ngoài Thiên Kim đã đi vào nói lớn. - Rin, em có sao không?

Rin nghe tiếng chị gái, liền đứng lên nói:” Em ở đây” rồi nhìn về phía Trần lão hỏi tiếp:” Vì sao ạ, bác cứ nói tiếp.”

Trần Hậu nhìn thấy Trần lão đang ngồi trong phòng khách liền đi tới mà nhỏ vào tai Trần lão vài câu thì ông ta vội vã cáo từ ra về mặc cho Rin tiếp tục muốn biết lí do.

- Trần lão gia, bác yên tâm đi, con sẽ ra khỏi Trần gia. Không phải vì số tiền này. - Cô đưa lại cho Trần Phó Quang. - Mà là vì, Minh Trí không hề nghiêm túc với con, bác cứ yên tâm. - Rin nói, anh mắt buồn cùng cực.

Trần lão gia nhìn cô không nói lời nào lên xe bỏ đi.

Rin nhìn Trần Hậu hỏi:” Anh đã nói gì với ông ấy?”

- Một số việc riêng của công ty. - Trần Hậu đáp không ấp úng.

- Rin, chuyện gì mà khi này em lại khóc trong điện thoại. - Thiên Kim đi lên tiếng hỏi.

- Chị, em muốn rời đi. Chúng ta hai chị em mình sẽ sống cùng nhau. - Rin nước mắt lưng tròng khi nghe Thiên Kim nhắc đến chuyện khi này.

- EM gái ngoan, bình tĩnh nói cho chị biết chuyện gì đã xảy ra. Chị sẽ làm chủ cho em. - Thiên Kim vuốt mái tóc Rin mà nói.

- Em mang cơm đến nơi anh ta làm việc, thì thấy.... thấy anh ta đang cùng cô gái khác.... - Rin uất nghẹn không nói nên lời.

- Cô ta là ai, em có biết không? - Thiên Kim nghiêm giọng hỏi.

- Là cô thư ký riêng của anh ta, huhu chị ơi em ghét anh ta, không muốn sống tại nơi này nữa. - Rin khóc trong vòng tay Thiên Kim.

- Ngoan, nín nào. Chúng ta lên phòng em nói chuyện. - Thiên Kim nhìn Trần Hậu rồi kéo tay Rin lên phòng.

Trần Hậu sau khi nghe Rin kể lại khi này thì vô cùng khó hiểu, thiếu gia Minh Trí không phải là loại người phóng túng trêu đùa cùng nhân viên như vậy. Anh luôn có kỷ cương và phép tắc riêng của mình. Bao năm không có mối quan hệ với bất cứ phụ nữ nào cũng không hề dòm ngó đến thư kí Ngọc Diệp nay đang rất tốt lành với Rin sao lại cùng thư kí làm ra chuyện phong lưu. Trần Hậu nghĩ chắc chắn có hiểu lầm nhưng là thân phận kẻ dưới không tiện xen vào.

Trên lầu, Rin bước xuống cầu thang đi về phía anh mà nói:” Anh có thể đưa tôi đến cao ốc RoYal.”

- Vâng. - Trần Hậu không hiểu Rin lại tới đó để làm gì, nhưng vẫn đưa cô đến.

Xe dừng trước cao ốc RoYal. Rin bước xuống thì Trần Hậu mới kịp để ý hôm nay Rin lại trang điểm và mang giày cao như vậy, trong cô đã xinh đẹp lại càng xinh đẹp hơn. Mãi ngắm nhìn cô đến khi bước chân uyển chuyển kia đi vào bên trong toà nhà to lớn.

Cô không đến hỏi quây lễ tân như trước mà đi thẳng đến thang máy dành cho giám đốc mà đi lên phòng làm việc của Minh Trí. Thang máy mở ra, Ngọc Diệp phía trước đã đứng đợi, gương mặt ý cười khiêu khích.

- Cô còn dám quay lại. - Ngọc Diệp hừ cười.

- Tôi đến thăm chồng sắp cưới, thư kí bé nhỏ như cô có quyền lên tiếng. - Rin cười lạnh đáp trả.

- Nhìn chồng sắp cưới cùng phụ nữ khác lại còn dám tự tin như vậy. - Ngọc Diệp khiêu khích.

- Xem ra cô thật quê mùa, một giám đốc tài ba lại đẹp trai phong độ sao thể tránh khỏi chuyện bị các hồ ly tinh câu dẫn. - Rin bước chân đi tới không nhìn Ngọc Diệp nữa.

- Cô... cô nói ai là hồ ly tinh. - Ngọc Diệp tức giận.

- Sao thư kí lại tức giận như vậy, xem ra là đã nói trúng cô rồi sao? - Rin đặc ý quay lại. Thấy cánh cửa phòng giám đốc vừa hé mở, Rin bỗng tự mình bước tới gần Ngọc Diệp rồi vội té xuống. - Á, vì sao cô dám đẩy tôi. Chân tôi đau quá.

Minh Trí vừa bước chân ra khỏi phòng, thấy Rin bị ngã xuống đất liền vội bước tới đỡ cô lên mà lo lắng.

- Em không sao chứ?

- Huhu, Minh Trí là cô ta... cô ta đẩy em, chỉ vì em xin cô ta đừng câu dẫn anh nữa, trả anh về lại cho em.

- Rin khóc nức vào lòng Minh Trí.

- Cô dám đẩy Hà My. - Ánh mắt Minh Trí tức giận.

- Giám đốc, em không có, đừng tin lời cô ta. - Ngọc Diệp giật mình vì nghĩ Rin hiền lành không có mưu mô nay lại một bàn hạ cô ta.

- Minh Trí, chân em rất đau. - Rin xoa đôi chân của mình.

Minh Trí liền bế Rin trên tay hướng về phòng làm việc, nhìn về Ngọc Diệp đang đứng chết trân mà nói: "Làm đơn xin thôi việc nộp cho tôi."

- Giám đốc, hãy tin em, em không có mà. - Ngọc Diệp nín tay Minh Trí nhưng anh hất cô ra mà bế Rin đi thẳng vào phòng làm việc.

Khi cánh cửa phòng làm việc đóng lại, Minh Trí đặt Rin xuống đất đi thẳng đến bàn làm việc.

- Minh Trí, anh xem chân em rất đau.

- Hạ màn được rồi Thiên Kim tiểu thư. - Minh Trí lạnh lùng đáp.

- Haha, thì ra anh đã biết trước sao. - Thiên Kim không giả vờ nữa mà đứng lên.

- Nếu dễ dàng bị lừa như vậy, thì tôi không ngồi nơi này. - Minh Trí tiếp tục làm việc mà nói.

- Tôi đến đây để dạy dỗ thư kí của anh một chút, xem ra anh dùng xong thì loại bỏ ngay sao. - Thiên Kim đi tới phía ghế tiếp khách ngồi xuống nói.

- Nếu ý đồ đã thực hiện xong, mời cô ra về. - Minh Trí nói không nhìn Thiên Kim.

- Tất nhiên sẽ ra về, tôi chỉ muốn biết tôi và Rin giống nhau không một nét khác biệt. Vì sao anh lại nhận ra được là tôi. - Thiên Kim tò mò hỏi.

- Rin trong sáng không mưu mô, cô ấy không thích trang điểm khi không cần thiết và không mang giày cao như vậy. - Minh Trí đáp.

- Haha, thì ra chuyện tôi tự ngã anh cũng biết sao. - Thiên Kim cười to.

- Nếu không có chuyện gì, mời cô ra về tôi cần yên tĩnh làm việc. - Minh Trí không trả lời, tỏ vẻ khó chịu.

- Tôi đến đây để hỏi cho Rin về chuyện lúc trưa, ít ra anh cũng phải có lời giải thích cho em gái tôi. - Thiên Kim đi về phía bàn làm việc mà hỏi.

- Tôi không có chuyện gì để nói với cô ấy, những gì cô ấy thấy là sự thật. - Minh Trí nhàn nhạt trả lời.

- Kể cả Rin đòi dọn khỏi Trần gia anh cũng không muốn giải thích. - Thiên Kim bắt gờ.

- Tùy cô ấy.

Thiên Kim tức giận đi về phía cửa bỏ ra sau đó đóng mạnh lại nghe một tiếng "ầm".

Minh Trí đưa ánh mắt ra phía cửa, trong lòng đầy buồn phiền nhắc điện thoại gọi Trần Hậu, bắt buộc thuyết phục bọn họ dọn về biệt thự hoa hồng trắng.

Thiên Kim vừa đi vừa chửi Minh Trí chết tiệt lại dám đối xử với em gái mình như vậy. Lúc trước cô cũng từng có tình ý với Minh Trí vì gia đình nói cô và anh ta có hôn ước nên cô không mở lòng cho bất cứ ai. Bây giờ sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra, cô không còn tình cảm gì với Minh Trí nữa, tự nhận đó chỉ là tư tưởng mà cô tự đặt ra không hề có tình yêu. Ra đến xe, Trần Hậu đang đứng đợi thì cô cau có đi tới.

- Hà My tiểu thư, có chuyện gì sao?
- Ngay cả anh cũng không nhận ra. - Thiên Kim nhìn thẳng Trần Hậu.
- Nhận ra? - Trần Hậu đung phải ánh mắt của Thiên Kim thì tim đập mạnh.
- Không có gì, chúng ta về Trần gia thu dọn. - Thiên Kim lên xe, chán ngán nói.
Chiếc xe lăn bánh, hướng về biệt thự Trần gia
- Hà My tiểu thư, cô thật sự muốn dọn đi sao? - Trần Hậu hỏi.
- Tất nhiên, tên Minh Trí chết tiệt đó. Tôi mà là Hà My sẽ không bao giờ yêu anh ta. - Thiên Kim chửi mắng.
- Cô không phải Hà My sao? - Trần Hậu ngạc nhiên.
- Hừ, đúng vậy. Tôi là Trịnh Thiên Kim.
- Vì sao cô mặc quần áo của cô ấy. - Trần Hậu hỏi.
- Không liên quan đến anh. - Thiên Kim tức giận không nói gì nữa trong suốt thời gian trong xe. Trần Hậu cũng không hỏi nữa.
- Khi về tới biệt thự Trần gia, Rin đã chuẩn bị xong hành lý. Cô cũng không biết hai chị em cô và cả bé con sẽ dọn đi đâu, nhưng khi nghĩ tới hình ảnh đó trong lòng Rin lại đau xé không chịu nổi khi ở lại căn biệt thự đầy kỷ niệm của hai người.
- Chúng ta đi thôi. - Thiên Kim xách hành lý, Rin đang bế Rose.
- Về biệt thự hoa hồng trắng. - Thiên Kim nói với Trần Hậu.
- Không, biệt thự là của anh ta. Em không muốn liên quan đến anh ta nữa. - Rin không muốn về đó nữa.
- Hà My tiểu thư, đó là căn biệt thự thuộc quyền sở hữu của cô. - Trần Hậu lên tiếng.
- Nhưng... tôi không muốn mắc nợ anh ta. - Rin lắc đầu.
- Người mắc nợ là Minh Trí thiếu gia, xem như cô vì Pi vì Rose có cuộc sống thoải mái mà đến đó ở. Ra ngoài thật rất bất tiện và không an toàn. - Trần Hậu thuyết phục.
- Rin nhìn bé Rose còn quá nhỏ, nếu ra ngoài thì chắc chắn không tiện nghi như ở biệt thự hoa hồng trắng. Cô không nên vì sự ích kỷ và ghen tức của bản thân mà đưa Rose phải sống khổ cực cùng mình.
- Phải đó Rin, Rose còn quá nhỏ chúng ta cần phải lo đầy đủ tiện nghi cho con bé. - Thiên Kim tuy không ưa Trần Hậu nhưng lời anh ta nói cũng có lí.
- Được, vậy chúng ta đến biệt thự hoa hồng trắng.
- Cô vừa bước ra khỏi biệt thự thì một chiếc xe chạy đến trước cổng, Tuấn Hà từ trong xe đi ra ngoài hỏi.
- Chị, chị mang hành lý và Rose đi đâu?
- Em về thật đúng lúc, chúng ta sẽ dọn đi. - Rin vì nhiều chuyện mà quên mất phải dẫn theo Tuấn Hà.
- Vì sao không ở lại với anh rể, em không muốn đi. - Tuấn Hà không muốn rời đi.
- Mau mang hành lý theo chị. - Sau đó kéo Tuấn Hà vào phòng.
- Tuấn Hà nhất quyết không chịu dọn hành lý đi, nhất nhất đòi ở lại để hỏi rõ Minh Trí chuyện gì đã xảy ra. Rin tức giận về độ bướng của em trai:
- Tuấn Hà, mẹ giao em cho chị, em phải đi theo chị.
- Nhưng mẹ cũng giao em cho anh rể, em muốn ở lại nơi này. - Tuấn Hà ngồi trên giường không dời.
- Em... từ khi nào lại ngang bướng như vậy. Mau đứng lên đi theo chị.

- Chị không nói lý do thì em không muốn đi. Em rất quý anh rể, không muốn anh chị xa nhau. - Tuấn Hà nhất quyết không đi.

Phía ngoài, giọng nói của một người đàn ông vọng vào.

- Nếu cậu ấy không muốn đi, có gì lại ép cậu ấy. - Minh Trí dựa lưng vào tường thờ ơ nói.

Rin nghe giọng trầm của anh, quay mặt lại nhìn nhưng lại nhớ đến cảnh tượng kia: " Tôi đang dạy dỗ em trai, không đến anh xen vào." Sau đó quay sang nhìn Tuấn Hà: " Nếu em không theo chị, từ nay chị bỏ mặc em."

Tuấn Hà vẫn ngồi im lặng nhìn sang Minh Trí. Minh Trí quay lưng, khẽ nói: " Trần gia luôn mở cửa đón chào cậu, Tuấn Hà."

Được Minh Trí hậu thuẫn, Tuấn Hà càng quyết tâm không muốn đi. Rin tức giận bỏ đi xuống lầu không nhìn Minh Trí một lần.

- Anh rể, vì sao không ngăn chị lại. - Tuấn Hà thấy Rin đi xuống dưới liền chạy theo hỏi Minh Trí.

- Cứ để cô ấy đi, như vậy sẽ tốt hơn. - Minh Trí dựa vào tường, mắt nhìn theo hướng Rin đi.

Tuấn Hà không hiểu ý Minh Trí, nhưng luôn tin tưởng Minh Trí luôn muốn tốt cho chị gái mình.

63. Chương 62.1: Sự Thật "đau Lòng" Hơn Cả Đau Lòng.

Chương 62: Sự thật "đau lòng" hơn cả đau lòng.

Sau khi Rin rời khỏi Trần gia thì Minh Trí cũng ra xe lái về căn nhà ngày bé mà anh ở. Khi vừa bước vào nhà thì đã nhìn thấy Trần Phó Quang đang ngồi trong bên trong, Minh Trí đi đến phía ghế đối diện Trần lão mà ngồi xuống, gương mặt lộ ra nét thâm trầm.

- Đã bao lâu rồi con không về nhà. - Trần Phó Quang vui mừng khi nghe Trần Hậu nói Minh Trí nói muốn gặp ông tại nhà mình thì nhanh chóng đi về.

- Tôi muốn hỏi ông một số chuyện liên quan đến mẹ tôi. - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Ta cũng đã đoán trước được, được ta sẽ trả lời tất cả. - Trần lão nói với nét mặt đầy tâm sự.

- Trước khi mẹ mất, nói là nhất định phải trả thù cho bà. - Minh Trí nói trong sự căm giận. - Có phải là vì ông đang có quan hệ với một cô người mẫu bên ngoài khiến mẹ tôi đổ bệnh.

- Từ xưa đến nay con luôn nghĩ như vậy mà rời xa ta, vì sao hôm nay còn muốn hỏi lại. - Trần Phó Quang đáp lại

- Tôi muốn biết sự thật. - Minh Trí gằng giọng.

- Ta biết con đã biết một số chuyện nhưng đang trong giai đoạn nghi ngờ, thật ra thì ngay từ đầu con nên hỏi ta. - Trần Phó Quang lắc cái đầu điểm bạc của mình mà nói tiếp. - Thật ra thì mẹ con dù biết ta có mối quan hệ bên ngoài cũng không hề vì thế mà đổ bệnh, việc bà nói muốn trả thù cũng không phải là trả thù ta.

- Vậy mẹ tôi là muốn trả thù ai. - Minh Trí giọng nói hơi rung.

- Con đã biết, là Trịnh gia. - Trần Phó Quang ánh mắt buồn bã nhìn con trai.

- Ông biết được gì về mối thù oán đó. - Minh Trí hơi mất bình tĩnh.

- Ta biết Trịnh Đạt đã kể cho con nghe câu chuyện về Trịnh gia nên con đã tìm ra manh mối về người phụ nữ kia. Nhưng ông ta chỉ kể lấp lửng nửa chừng mà thôi, đoạn sau chắc có ăn gan hùm ông ta cũng không dám trước mặt con mà thú nhận.

Minh Trí không nói, đôi bàn tay nắm chặt thành một nắm đấm.

- Thật ra thì chuyện về Trịnh gia là chuyện có thật. Mẹ con chính là con cháu của người đàn bà bị bỏ rơi và trao lời nguyện kia. - Trần lão dừng lại, uống một ngụm trà nói tiếp. - Sau bao nhiêu năm truy tìm tung tích thì cuối cùng Trịnh Đạt cũng tìm ra mẹ của con chính là huyết thống có thể xóa bỏ lời nguyện. Ông ta tìm đến và van xin mẹ con hãy xóa bỏ nó đi để ông ta có thể đón con gái thứ hai của mình về chăm sóc. Nhưng mẹ con nhất định không chấp nhận, có lẽ vì tư tưởng từ bà ngoại con đã ăn sâu vào trong tâm trí nên luôn nuôi ý trả thù Trịnh gia khi có cơ hội, nay Trịnh Đạt lại sinh ra 2 đứa con há chẳng phải cơ hội của mẹ con.

- Vậy vì sao mẹ tôi đang khỏe mạnh lại lâm bệnh mà chết. - Minh Trí khó khăn mà hỏi.

- Thật ra thì mẹ con chết đi vì người của Trịnh Đạt bắt cóc bà ấy nhưng bà ấy phản kháng thì từ trên cao ngã xuống. Có lẽ vì sợ mình ra đi mà chưa nói với con về chuyện trả thù nên đã nhanh chóng gọi con từ Mỹ về. Nhưng thật không may cho bà ấy, vì con vừa về tới thì bà ta vừa đứt hơi thở cuối, chỉ có thể nhắm mắt hai từ ngắn ngủi là "trả thù".

- Vì sao ngay lúc ấy, ông không nói cho tôi biết mặc cho tôi hiểu nhầm ông bao nhiêu năm nay.

- Ta không muốn con sống trong thù hận như mẹ của mình. Thật ra thì ta và ông ấy muốn kết thúc mọi thù hận nhưng có lẽ mẹ con không muốn như vậy nên mới để con biết được điều này.

- Chuyện hôn sự có liên quan đến chuyện này hay không.

- Chỉ là khi con đã lấy con gái nhà họ Trịnh, sinh con để cái thật nhiều thì tình thương đối với con cái mà chính con là người có huyết thống xóa bỏ được lời nguyện.

- Trịnh Đạt giết mẹ tôi, ông còn muốn làm xui gia nhà họ Trịnh.

- Ta chỉ là không muốn con sống trong thù hận.

- Vậy vì sao ông lại không chấp nhận Trịnh Hà My.

- Vì đó là đứa con thứ hai đã trúng phải lời nguyện, dù là con cũng không thể hóa giải được. Nó sẽ phải chết ở tuổi 22, ta không muốn con tiếp tục đau lòng.

- Vì sao không thể, không phải tôi là người có huyết thống với người phụ nữ kia. - Minh Trí khó hiểu.

- Vì tình yêu đã lấn át lý trí của con. Con không thể thay đổi được gì, dù con có cố ý đẩy cô ta ra khỏi mình nhưng quan trọng là con yêu cô ta.

Minh Trí nghe xong những lời Trần Phó Quang nói lặng lẽ đứng lên ra về, tâm trạng hỗn loạn không như một kẻ thất bại. Từ trước đến nay tất cả mọi việc lớn nhỏ anh đều có thể xoay chuyển theo ý mình, nhưng hiện tại Minh Trí cảm thấy bất lực.

Rin cùng Thiên Kim đưa Rose về lại biệt thự hoa hồng thì tâm trạng của cô cũng không mấy là vui vẻ, cô thường hay ngồi buồn một mình nước mắt cứ thế mà rơi không kim nổi, không thể không nhận rằng cô rất nhớ anh.

Cô biết một giám đốc như anh sẽ có chuyện phong lưu cùng các cô gái xinh đẹp bên ngoài, nhưng cô không thể nào chịu được khi người mình yêu nhất lại âu yếm cùng một cô gái khác.

- Em gái, lại nhớ anh ta sao. - Thiên Kim bế Rose phía sau đi tới nói.

- Không, em không có. - Cô khẽ lau giọt nước mắt trên khóe mi.

- Ủ, đừng buồn nữa. Chị đã được nhận vào làm trong một công ty thương mại. Từ ngày mai chị sẽ bắt đầu đi làm. - Thiên Kim vui vẻ nói.

- Thật sao, em cũng muốn ra ngoài làm việc nhưng em không có bằng cấp gì. - Rin tủi thân nói.

- Em còn phải chăm sóc Rose nữa, công việc của chị lương rất khá đủ cho gia đình chúng ta sống. Chị có một chuyện muốn nói với em.

- Chị nói đi.

- Chị muốn đón mẹ về ở cùng. Trước đây chị không có việc làm nên sợ làm gánh nặng cho em nếu đón mẹ về. Hiện giờ chị sẽ lo ẹ.

- Thiên Kim, sao chị lại nói như vậy. Mẹ dù gì cũng là người sinh ra em sao em có thể, chỉ là em lo sợ mẹ không thích em vì em mà cha ở tù. - Rin rơm rớm nói.

- Em đừng nghĩ vậy, mẹ rất thương em, chị tin sau tất cả mọi chuyện đã qua cả nhà ta sẽ đoàn tụ vui vẻ, chúng ta sẽ nhận ra thế nào là hạnh phúc.

Rin ôm Thiên Kim thật chặt, cảm thấy thật ấm áp khi có một người chị gái để khi cô buồn có thể tâm sự nỗi lòng.

Bên ngoài trời mưa rả rít, có một người đàn ông đứng trước căn biệt thự màu trắng với một bộ vest sang trọng nhưng đã ướt đầm nước mưa. Ánh mắt anh nhìn vào căn biệt thự kia, tay chân bất động không tiến tới. Phía sau, một chiếc xe màu đen chạy đến, Trần Hậu phía sau mang dù đến che chắn cho anh.

- Thiếu gia, mưa rất lớn chúng ta về thôi. - Trần Hậu lo lắng.

- Trần Hậu, hãy mang Hà My đi thật xa, đi khỏi tầm mắt của tôi.

64. Chương 62.2: Kế Hoạch Trả Thù

Buổi tối, Rin cùng Thiên Kim đang ngồi cùng nhau ăn tối thì tiếng chuông cửa reo lên. Thiên Kim đi ra ngoài mở cửa thì nhìn thấy Trần Hậu đang đứng phía trước cửa.

- Anh tìm ai? - Thiên Kim ra vẻ không muốn tiếp người nhà Trần gia.

- Cô là Thiên Kim hay Hà My? - Trần Hậu thật không nhìn ra giữa hai chị em họ.

- Trần Minh Trí sai anh đến đây sao? - Thiên Kim lạnh lùng nói.

- Tôi có việc cần tìm Hà My tiểu thư, tôi có thể vào nhà. - Trần Hậu nghe cách nói chuyện thì xác định đây chính là Trịnh Thiên Kim.

- Em gái tôi, không phải ai cũng có thể gặp mặt, mời anh về cho. - Trịnh Thiên Kim đuổi khách.

Trần Hậu băng khuân không biết phải giải quyết cô gái này như thế nào thì từ bên trong Rin không thấy chị mình vào đã đi ra ngoài. Cô đi đến gần Trần Hậu khẽ mỉm cười nói:

- Anh đến tìm tôi sao?

- Hà My tiểu thư, tôi có chuyện cần nói với cô. - Trần Hậu mừng thầm khi Rin xuất hiện đúng lúc.

- Nếu là chuyện liên quan đến Minh Trí, tôi không muốn nói đến. - Rin cười buồn mà nói.

- Không phải là chuyện của Minh Trí thiếu gia, là chuyện tôi cần gặp cô.

Mặc dù Thiên Kim tỏ ra khó chịu nhưng cũng chiều lòng Rin mà mời Trần Hậu vào nhà. Trong phòng khách, hai cô gái giống nhau và một người đàn ông ngồi đối diện nhìn nhau. Trần _Hậu mở lời:

- Hà My tiểu thư, hiện tại bên học viện RoYal có một xuất học bổng sang Anh. Cô có muốn thử sức.

- Ý anh là tôi sẽ đi học lại, mà là sang Anh du học. - Rin ngạc nhiên nói.

- Là ý của Trần Minh Trí sao? - Thiên Kim nghi ngờ hỏi.

- Không phải, chỉ là tôi thấy Hà My tiểu thư vì nhiều chuyện không vui mà bỏ lỡ việc học giữa chừng thật đáng tiếc. Nay khi học viện có một suất học bổng liền nghĩ đến cô có thể cần nó nên tôi chỉ muốn tới thông báo. - Trần Hậu vui vẻ nói.

- Nhưng tôi còn phải chăm Rose, không muốn rời xa con bé. - Rin nhìn về phía Rose đang ngủ mà nói.

- Nếu không phải ý của tên kia, thì đúng là cơ hội cho em. Em cứ thử sức, đi hay không sẽ tính tiếp. Chị có thể chăm sóc Rose thay em. - Thiên Kim nhìn Rin nói/

- Thiên Kim nói đúng, việc của Rose cô đừng lo lắng. Tôi cũng từng đã hứa sẽ chăm sóc chu đáo cho con gái của Pi, đến nay vẫn chưa làm được gì. Nếu được tôi sẵn sàng một phần chăm sóc. - Trần Hậu nhìn về phía Rose mỉm cười nói.

- Tôi có thể tự lo cho con gái, không cần đến anh. - Thiên Kim hừ nói.

- Được, tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này. - Rin suy nghĩ nói.

- Mong cô sẽ cho tôi đáp án vào ngày mai, vì chỉ còn ngày mai là thời hạn cuối. - Trần Hậu cáo từ ra về.

Trần Hậu vừa bước ra khỏi cổng biệt thự hoa hồng trắng, ánh mắt vui vẻ lặng xuống thay bằng nét mặt lo lắng u sầu. Anh lên chiếc xe hơi phía trước, phóng xe đi thật nhanh trong gió.

Tiếng chuông điện thoại chợt reo lên, Minh Trí trên tay cầm một ly rượu mạnh uống hết một hơi, sau đó cầm điện thoại áp vào tai.

- Thiếu gia, mọi chuyện có lẽ đang tiến triển rất tốt. Nếu không có gì thay đổi, Trịnh Hà MY sẽ rời khỏi vào tuần sau. - Trần Hậu nói.

- Tốt, sắp xếp cho Trịnh Đạt ra ngoài. - Minh Trí nheo mắt nói.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Minh Trí lặng lẽ tắt điện thoại, thêm một ly rượu nữa được đưa vào miệng. Anh làm sao có thể quên được cái ngày mà mẹ anh ra đi chỉ dặn dò lại với anh hai từ "trả thù" và đưa cho anh một lá thư nguệch ngoạc chỉ có một câu: "Minh Trí của mẹ, nhất định phải trả thù kẻ đã khiến mẹ phải chết như thế này." Ngày ấy, Minh Trí nghĩ rằng là do Trần Phó Quang phong lưu bên ngoài khiến mẹ anh buồn khổ mà sinh bệnh. Khi bệnh án chỉ viết bà chết do bị đột quỵ, không đề cập đến chuyện bà bị ngã từ trên cao xuống. Có lẽ vì Trần lão muốn kết thúc mọi thù hận, nhà họ Trịnh phải trả giá bằng đứa con gái thứ hai. Ông muốn Minh Trí sống trong hạnh phúc không phải mang mối thù như mẹ của mình.

Minh Trí nhắm mắt lại, hình ảnh người mẹ hiện ra trước mắt. Anh đã từng hứa nhất định sẽ trả thù ẹ của mình, nên anh mới trở nên lạnh lùng với chính cha ruột để ông phải đau lòng vì đứa con duy nhất nắm mọi quyền hành. Hiện nay biết mình đã trả thù nhầm người, Minh Trí nheo đôi mắt nhìn phía xa xăm, nhà họ Trịnh sẽ phải trả giá cho những gì họ đã làm.

Anh muốn cô đi, vì thật sự anh không thể ra tay với Rin. Dù gì thì sau tuổi 22 cô cũng sẽ phải ra đi nên anh sẽ để cô một cuộc sống vui vẻ không phiền muộn. Trong tâm tư Minh Trí mang đầy thù hận về cái chết của mẹ mình.

65. Chương 63: Mong Chờ Tại Sân Bay

Rin bước ra khỏi phòng thi, cảm giác vô cùng lo lắng vì có vẻ như bài làm của mình không tốt lắm. Nhưng dù sao cũng vậy vì cô vẫn đang phân vân có nên đi hay không, cô từng hứa với Pi rằng sẽ chăm sóc Rose thật tốt nhưng lại vì bản thân mà bỏ đi như vậy thật có lỗi với Pi. Bên ngoài, Thiên Kim cùng Trần Hậu ngồi chờ đợi Rin ra thì đã xảy ra một chuyện rắc rối.

Ngồi trước học viện RoYal, trong một quán cafe nhỏ cô cùng Trần Hậu ngồi nhưng không ai nói với ai câu nào cũng như không nhìn nhau một lần, cả hai cùng hướng về phía cổng học viện để chờ đợi Rin ra. Khi Trần Hậu rời đi nghe điện thoại, từ phía xa có đám thanh niên đi tới phía Thiên Kim ra về đều cán mà cười cợt.

- Không phải đây là Trịnh tiểu thư sao, à không hiện tại chỉ là một con nhỏ không nhà. - Một tên nói cười cợt.

Thiên Kim ngược mắt về bọn người đó, nhận ra đây chính là những tên đã từng gặp trong bar. Bọn họ đã từng muốn hẹn hò, muốn nhảy cùng nhưng cô luôn từ chối và chê bai thẳng mặt nên khi ở Trịnh gia cô không ít kẻ ghét cay ghét đắng.

- Mau rút đi, bọn người thấp kém. - Thiên Kim quay mặt lại, tiếp tục nhìn về phía cổng học viện.

- A, con này ngon, mày tưởng rằng mày con là tiểu thư giàu có hay sao. - Một tên tiến đến gần Thiên Kim quát.

- Tụi mày muốn gì.- Thiên Kim trừng mắt hét.

- Ngày trước chảnh chọe với tao, thử xem bây giờ xem tụi tao sẽ làm gì mày. - Tên đứng đầy kéo lấy Thiên Kim lôi đi.

- Mau buông ra, thằng khốn kia. - Thiên Kim muốn rút tay về nhưng tay bọn chúng nắm quá chặt.

- Lần này xem bọn tao có sợ Trịnh gia nhà mày. - Cả bọn hả hê kéo Thiên Kim đi nhưng một người thanh niên cao lớn dùng chân đạp vào tường chặn đường cả bọn lại ngay trước cửa.

Trần Hậu nhìn bàn tay bẩn thỉu của hắn đập vào bàn tay nhỏ nhắn của Thiên Kim thì trong lòng vô cùng tức giận nhưng vẫn bình tĩnh nói:” Mau buông cô gái này ra.”

- Mày là ai, khôn hồn thì đừng xen vào chuyện của tụi tao. - Tên đang kéo tay Thiên Kim lên tiếng.

- Cô ấy không phải không muốn đi cùng các người. - Trần Hậu vẫn dùng chân cản đường.

- Thằng đàn này. - Một tên tiến tới vùng một cú đấm tới Trần Hậu.

Trần Hậu dùng một tay tóm lấy cú đấm, bóp mạnh tay bẻ qua một bên khiến gương mặt tên kia méo mó vì đau đớn mà nằm ôm tay một bên.

Tên đang kéo tay Thiên Kim liền bỏ tay cô ra mà tiến tới Trần Hậu vùng một cú đấm tới. Trần Hậu né đòn nhanh chóng, lấy một chân hạ đo ván đối thủ. Cả bọn thấy Trần Hậu không phải tầm thường mà bỏ chạy hết. Thiên Kim sau một phút hoảng sợ thì đã lấy lại tinh thần.

- Cảm ơn, nhưng lần sau không cần giúp đỡ. - Cô nói rồi đi về chỗ cũ.

Trần Hậu cũng không trả lời, lẳng lặng đến phía đối diện nhưng lần này là nhìn cô chăm chú và Thiên Kim cảm nhận được điều ấy.

- Anh vui lòng dời ánh mắt sang hướng khác. - Thiên Kim nhìn đáp trả ánh mắt của Trần Hậu mà nói.

- Vì sao cô luôn tỏ ra không ưa tôi. - Trần Hậu hỏi

- Vì tôi thật sự ghét anh. Tôi ghét cái ánh mắt anh nhìn tôi, xin anh hiểu rõ một chút tôi là Trịnh Thiên Kim không phải Trịnh Hà My mà anh thích. - Thiên Kim tức giận nói.

- Hiện tại, ánh mắt này là tôi đang nhìn Trịnh Thiên Kim. - Trần Hậu mỉm cười nói.

- Ý anh là gì? - Thiên Kim nhếch mép cười.

- Không thể nói ra.

- Anh cũng chưa xác định được thì đừng dương dương tự đắc mà chắc chắn.

Trần Hậu chỉ cười không trả lời, Trịnh Thiên Kim cũng không muốn nói nữa.

Trần Hậu tiếp tục nhìn ra phía cổng học viện RoYal nhưng lâu lâu ánh mắt vẫn ngiêng về phía Thiên Kim, đúng là một cô gái thông minh và sắc sảo. Đúng như Thiên Kim nói, Trần Hậu vẫn chưa xác định người trong mắt anh là ai, là Thiên Kim hay Hà My.

Rin bước ra ngoài học viện RoYal tiến về phía quán cafe đối diện nơi đã có hẹn từ trước với chị gái và Trần Hậu.

- Em gái, làm bài tốt chứ. - Thiên Kim cười tươi khi nhìn thấy Rin.

- Không tốt lắm, thời gian quá gấp còn em thì đã nghỉ học từ lâu. - Mặt Rin bí xị.

- Không sao đâu, mọi chuyện sẽ tốt. - Thiên Kim dùng tay vỗ về.

Trên đường về Thiên Kim muốn xuống xe trước vì có việc muốn ghé qua siêu thị mua một chút đồ.

Ngày Rin ra sân bay để đi du học, cô muốn có bằng cấp để ổn định mà lo cho Rose. Hiện tại, cô gửi lại Rose cho chị Thiên Kim chăm sóc, cô và Thiên Kim cũng đã đón mẹ cô về. Mẹ cô rất thích Rose và xem Rose như cháu ruột của mình mà cưng chiều.

Trên sân bay, cô nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm hình bóng ai đó. Nhưng xung quanh chỉ là những người xa lạ, đã từ lâu cô không gặp anh, anh như biến mất khỏi tầm mắt cô. Có lẽ anh đang nồng say cùng bao nhiêu bóng hồng, cô buồn bã ngồi yên đợi tới giờ kiểm vé.

- Rin, em qua đó nhớ giữ gìn sức khỏe. - Thiên Kim mỉm cười nói.

- Dạ, em sẽ nhanh chóng hoàn thành mà quay về cùng mẹ, chị và cả Rose đáng yêu nữa. - Rin ngấn nước mắt nói.

- Hà My tiểu thư, đi bảo trọng. - Trần Hậu cũng lên tiếng.

- Cảm ơn anh vì tất cả, những lúc khó khăn nếu không có anh thì có lẽ tôi không được như hôm nay. - Rin mỉm cười với Trần Hậu, ánh mắt mang ơn.

- Đó là việc tôi nên làm. - Trần Hậu dang rộng hai tay. - Có thể cho tôi ôm tiểu thư tạm biệt.

Rin mỉm cười, ôm chặt Trần Hậu với sự biết ơn người đàn ông luôn bảo vệ và che chở cho cô, cô luôn xem anh như anh trai thân thiết nhất.

Thiên Kim thấy được vẻ hạnh phúc trên mặt Trần Hậu thì cảm thấy không vui nhưng không muốn Rin buồn thì im lặng mà không nói gì.

Đến khi lên máy bay, cô mở điện thoại nhìn lần cuối xem có một tin nhắn hay một cuộc gọi từ biệt từ ai đó hay không. Rin cảm thấy thật vui mừng vì xuất hiện một tin nhắn báo đến. Cô vội vàng mở ra đọc nhưng lại lặng người, sau đó nhanh chóng ra khỏi máy bay, tiến về phía ra ngoài.

Cô chạy thật nhanh, thật nhanh. Tay bấm gọi lại số điện thoại kia nhưng không thể gọi được. Cô hoảng loạn khi nhớ lại dòng chữ trong tin nhắn,

- Phan Minh Thư đang trong tay tôi, chỉ cần cô bước ra khỏi thì vĩnh viễn không bao giờ thấy con bé thêm một lần nữa.

66. Chương 64: Cường Ép.

Rin vừa ra khỏi sân bay, một chiếc xe màu trắng vọt chạy đến trước mặt cô. Rin dừng lại, một cô gái từ bên trong bước ra ngoài nở một nụ cười bí hiểm.

- Cô là ai? - Rin nhìn cô gái kia mà hỏi.

- Cô không cần biết tôi là ai, nếu muốn con gái bình yên thì mau lên xe. - Cô gái không gấp gáp, đưa tay như mời không ép buộc.

Rin biết có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hơn ai hết cô rất lo lắng cho Rose. Rin đành nén lo sợ mà bước lên xe.

- Cô là ai, vì sao lại bắt Rose. - Rin không khỏi lo lắng. - Rose của tôi còn rất bé, tôi với cô cũng không thù oán vì sao lại hại chúng tôi.

- Cũng không hẳn là không thù oán. - Cô gái mỉm cười trước sự đau đớn của Rin.

- Tôi với cô lần đầu tiên gặp, vì sao lại có thù oán. - Rin kinh ngạc hỏi, từ trước giờ cô sống khép kín không bao giờ gây thù oán với ai.

- Xem ra cô thật sự không biết gì, xem ra Trần Minh Trí quá yêu cô rồi. - Cô ta lắc đầu nói.

- Anh ta có liên quan đến chuyện này sao? Anh ta đã có người phụ nữ khác, nếu vì anh ta mà bắt Rose và tôi thì cô đã chọn sai đối tượng. - Rin phân trần.

- Quả thật là cô rất ngây thơ. Trần Minh Trí chỉ mới dùng một ít thủ đoạn là có thể bảo vệ được cô, anh ta nghĩ anh ta quá tài giỏi rồi.

- Cô nói gì, tôi không hiểu. - Rin nói rồi nhìn về phía trước, xe đang chạy vào một con hẻm vắng. - Cô đưa tôi đi đâu, Rose đang ở đâu.

- Yên tâm, con bé đang ở một nơi rất an toàn. Trước tiên, cô cần phải giúp tôi làm một số chuyện. - Cô gái nở nụ cười hiểm ác nói.

- Cô muốn tôi làm chuyện gì. - Rin khẽ nói, trong lòng lo lắng không thôi.

- Thật đơn giản. Trước tiên cô phải công khai tình cảm với Phạm Lê Hoàng, sau đó tổ chức hôn lễ, tất nhiên phải đưa thiệp mời cho Trần Minh Trí.

- Cô... mục đích của cô là gì. - Rin trơ mắt bất ngờ.

- Tốt nhất cô đừng hỏi nhiều nữa, ngày hôn lễ của cô tôi sẽ gửi món quà là Rose đến. Nếu không, mãi mãi cô không được gặp con bé đó nữa.

- Làm sao tôi có thể cùng Phạm thiếu gia kết hôn, lỡ anh ta không thích tôi thì sao.

- Cô yên tâm, Ken thiếu gia rất yêu cô. Nếu anh ta không yêu cô đến điên lên thì đã không cùng tôi hợp tác.

- Ý cô là, Ken và cô bắt cóc Rose và ép tôi lấy anh ta. Dùng Rose ép tôi lấy anh ta. - Rin hoảng hốt.

Cô gái không trả lời, nhìn Rin khóc mà mỉm cười mãn nguyện.

Chiếc xe thả Rin xuống trước cổng Phạm gia, không cần bấm chuông thì từ bên trong Ken đã đi ra ngoài mở cửa cho Rin. Cô nhìn Ken không nói gì, chỉ biết khóc mãi không thôi.

- Em bình tĩnh lại chút, cô ta sẽ không làm hại con bé đâu. - Ken nhìn thấy Rin khóc thì xót xa.

- Anh mau cầm miệng lại cho tôi, chính anh đã đẩy con bé vào con đường nguy hiểm chỉ vì mục đích hèn hạ của mình. Anh yêu tôi sao, anh muốn lấy tôi làm sao. - Rin vừa khóc vừa cảm thấy yếu đuối không thể làm được gì.

- Con bé sẽ được an toàn, cô ta đã nói là sẽ không làm hại con bé. Chúng ta kết hôn sẽ mang Rose về nuôi dưỡng một gia đình có cả cha và mẹ. - Ken nói, tình yêu đã làm mờ mắt anh.

- Hèn hạ. - Rin không muốn nói nhiều, cũng không muốn nhìn Ken.

- Đúng, tôi hèn hạ vì em luôn bỏ rơi tôi mà chạy theo tên đàn ông khốn kiếp kia. Là bởi vì tôi yêu em, tôi muốn em phải ở bên cạnh tôi. - Ken nắm chặt hai tay cô kéo sát vào lòng.

- Buông tôi ra, mau rút đi. - Rin hét lớn, đẩy Ken ra nhưng không được.

- Em phải là của tôi. - Ken đẩy Rin ngã xuống ghế phòng khách, xé toạc lớp áo ngoài của cô.

- Anh... anh không được phép... mau rút đi... để tôi yên. - Rin khóc ngất, lấy tay che lại phần cơ thể hở ra.

Mọi người lần trong Phạm gia thấy vậy, muốn đến cứu cô gái nhưng không dám đành lùi xuống nhà trong để lại hai người trong phòng khách.

Ken tiến đến cưỡng hôn cô nhưng luôn bị cô chống lại không cho hôn, khi môi anh áp sát môi cô, cô dùng răng cắn môi anh đến chảy máu. Ken đau bước nghe mùi máu trên môi liền rời khỏi môi Rin.

Ken tức giận, tiếp tục tìm tới bờ môi cô mà hôn. Rin sợ hãi chống cự nhưng càng chống cự anh càng mạnh bạo hơn. Đôi bàn tay Ken tìm kiếm trên cơ thể cô, Rin hoảng sợ tột độ trong lúc không kiềm chế nổi mà hét lên: " Minh Trí, cứu em với."

Ken nghe lời Rin nói, tức giận mà dừng mọi hành động của mình lại. Nhìn thấy cô gái phía dưới nước mắt giàn dụa, như một đóa hoa dập nát. Ken buông Rin ra, dùng áo của mình đắp lên thân thể của cô rồi lạnh lùng bỏ đi.

Rin ngồi dậy, nước mắt vẫn còn đọng trên bờ mi. Thật may rằng anh ta đã dừng lại, nếu không thì cô sẽ hận anh suốt đời. Khi bị Ken ức hiếp, cô chợt nhớ đến Minh Trí, nhớ đến những lúc anh cứu cô những lúc cả hai cùng nhẹ nhàng ôm ấp bên nhau. Khi này cô gái kia nói, anh là đang muốn đẩy cô đi sao, chuyện gì đã xảy ra cho anh vì sao cô lại không biết chuyện gì cả.

Rin ngồi dậy, nhặt lại bộ váy mà Ken đã xé bỏ. Thật là không còn mặc được nữa. Khoác tạm chiếc áo mà Ken đưa, cô ngồi yên trong phòng khách Phạm gia mà không biết làm sao có trang phục mặc vào để đi khỏi nơi này.

Một cô gái người làm trong nhà họ Phạm, mang đến cho cô một bộ đầm màu hồng nhạt trong khá vừa với cô.

- Tiểu thư, thiếu gia bảo tôi mang tới.

- Cảm ơn. - Cô nhận lấy, nhanh chóng vào nhà vệ sinh mà thay đổi trang phục.

Rin bước ra với bộ váy màu hồng, cô nhanh chóng tiến về cửa lớn để ra khỏi Phạm gia, cô muốn tìm Minh Trí hỏi việc gì đã xảy ra và thông báo cho Thiên Kim để chị gái không phải lo lắng.

- Tiểu thư, thiếu gia căn dặn không để cô ra ngoài. - Một vệ sĩ mặc áo đen đứng trước cửa nói.

- Mau tránh ra, các người không có quyền giam tôi ở đây. - Rin nhào ra ngoài muốn trốn thoát.

Bọn vệ sĩ không nói gì, hai người giữ lấy hai tay cô mà đưa vào bên trong sau đó tiếp tục bên ngoài canh giữ.

Rin tìm điện thoại nhưng hình như đã bị lấy đi, cô dùng điện thoại bàn gọi.

- Rin, em đừng mong tìm tên ấy đến cứu. Tất cả cuộc gọi đều được chuyển vào máy anh. Có việc gì cần cứ gọi cho anh. - Ken nói với tiếng nhạc âm ỉm.

Cô biết mình đã bị Ken bắt giam tại đây, cô muốn thoát khỏi nơi này, cô nhớ Trần Minh Trí. Nếu như biết cô ở đây, liệu anh có đến cứu cô hay không?

Trần Hậu sau khi thấy Rin lên chiếc xe màu trắng thì mất dấu cô, anh không biết cô gái kia là ai mà Rin lại lên xe một cách tự nguyện như không hề bị ép buộc. Anh gọi điện thì điện thoại cô đã không còn liên lạc được, vì dự định sẽ theo Rin sang Anh nên xe đã đưa cho thuộc hạ lái về. Trần Hậu đứng nhìn chiếc xe chạy đi mà không làm được gì.

- Thiếu gia, Hà My tiểu thư không đi Anh. Cô ấy lên một chiếc xe cùng một cô gái lạ mặt. - Trần Hậu quay về Trần gia gặp Minh Trí.

- Đã chịu xuất hiện rồi sao, xem ra Rin đau khổ lần này không thiệt thòi. - Minh Trí cười nhếch mép.

- Ý thiếu gia là? - Trần Hậu khó hiểu nói.

- Đúng, chỉ là dụ rấn ra khỏi hang, nhưng xem ra lần này làm một được hai rồi. - Minh Trí đưa ly rượu trước mặt lên uống.

- Tiếp theo, ta phải làm gì. - Trần Hậu hỏi.

- Để yên xem bọn chúng muốn làm gì. Không nên hấp tấp quá.

- Vâng, thưa thiếu gia. Nhưng tôi lo cho sự an toàn của Rin và bé Rose.

- Tên Lê Hoàng đó rất yêu Rin sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Chỉ có bé con, xem ra chúng ta nên hành động để cứu bé con trước khi mọi việc xong xuôi.

- Thiếu gia đã biết Rose ở đâu.

- Từ khi cô ấy dọn đi, tôi luôn cho người đi theo bảo vệ cả hai mẹ con họ. Không phải tôi không tin tưởng mà không cho cậu biết trước, tôi chỉ muốn cậu hoàn thành nhiệm vụ của mình không bị chi phối. - Minh Trí biết Trần Hậu thắc mắc những gì nên nói một lần.

- Tôi sẽ đi cứu Rose. - Trần Hậu nói.
- Không, hãy để ngày mai rồi đi. Hôm nay xem chừng bức dây động rừng. Chuyện Trịnh lão thế nào.
- Dạ, ngày mai sẽ được thả về. Trịnh Thiên Kim gửi lời cảm ơn anh vì nương tay với cha cô ấy. - Trần Hậu nhắc đến Thiên Kim thì gương mặt hơi cười.
- Cậu thích cô ta. - Không qua khỏi mắt Minh Trí.
- Tôi không quan tâm đến chuyện tình cảm. - Trần Hậu chối.
- Được rồi, ngày mai khi Trịnh lão ra ngoài an toàn, nhanh chóng cứu Rose. Còn Rin, hãy để xem bọn họ muốn làm gì.

Trần Hậu ra ngoài, Minh Trí lắc ly rượu trên tay nhìn vào một màu đỏ thẫm.

- Xem ra. chị em ta phải một phen đấu trí rồi.

Sáng hôm sau, Rin thức dậy thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, bên cạnh là Ken vẫn còn ngủ say. Cô hoảng hốt kiểm tra thì thấy trên người vẫn còn bộ váy màu hồng hôm qua. Nhớ lại đêm hôm qua, khi không được ra khỏi nhà, cô chán nản ngồi lý trong phòng khác mà đợi Ken về hỏi rõ vì sao nhốt cô lại. Nhưng ngủ khi nào không biết, đến bây giờ thì lại nằm trên giường anh ta. Rin vội nhảy ra khỏi giường, nói lớn.

- Ken, mau tỉnh dậy cho tôi.
- Em dậy rồi sao, vẫn còn rất sớm. - Ken hé mắt, nhìn thấy cô liền mỉm cười.
- Anh còn cười được , mau nói đám vệ sĩ cho tôi ra ngoài. - Rin hét to.
- Đây là nhà của chúng ta, em còn muốn đi tìm ai. - Ken nhắm mắt lại không quan tâm.
- Ai bảo tôi sẽ ở cùng anh tại đây. Mau ra lệnh cho bọn họ để tôi đi. - Rin lết hết mền trên người Ken ra.
- Cô thật phiền phức. - Ken mở cửa đi ra ngoài lấy tờ báo mới nhất được đặt trước cửa phòng đưa cho Rin, rồi lên giường ngủ tiếp.

Trên tờ báo, in hình cô và Ken trước đây chụp chung để thông báo đính hôn, nhưng hôm nay lại là tin chính thức kết hôn vào ngày mai. Cô choáng váng ngồi ngả lên ghế.

- Anh... là anh làm chuyện này. - Rin vút tờ báo xuống đất,
 - Không phải là em đồng ý rồi sao. - Ken nhặt tờ báo lên, đưa bản tin in to dùng trên báo khẽ cười.
 - Anh lấy Rose ra mà ép tôi sao. - Rin tức giận.
 - Vì em, anh có thể làm bất cứ chuyện gì. - Ken đưa tay vuốt má Rin.
 - Nếu tôi không đồng ý, bọn họ sẽ giết Rose sao. - Rin rơi nước mắt.
 - Em sẽ không để chuyện đó xảy ra, đúng không vợ yêu. - Ken khẽ lau dòng nước mắt trên má cô.
 - Anh không phải là con người, lại đi bắt cóc chính con gái của mình để ép tôi. - Rin quyết định nói ra sự thật vì lo sợ sự an toàn của Rose, dù sao khi biết Rose là con ruột của mình Ken sẽ không làm tổn thương con bé..
 - Haha, em nghĩ anh sẽ tin sao. Em thật thông minh nhưng không thể lừa được anh. - Ken không tin Rin nói.
 - Được, anh đọc đi. - quyển nhật ký của Pi, cô vẫn luôn mang trong giỏ xách của mình.
- Ken đọc những dòng nhật ký đầy nước mắt của Pi, trong lòng nặng trĩu. Anh không ngờ lại có một người con gái yêu anh tha thiết và hy sinh vì anh mà sinh con. Ken không cử động, không nói gì cứ thế ngồi như một pho tượng.
- Anh mau thả tôi ra ngoài. - Rin lấy lại quyển sổ mà yêu cầu.

- Dù gì thì Pi cũng đã mất rồi, hôn lễ của chúng ta sẽ diễn ra bình thường. - KEn quay mặt đi nói.
 - Anh... anh không thể làm vậy. - Rin hét lên.
 - Em hãy làm một cô dâu thật xinh đẹp. Váy cưới sẽ mang đến trong hôm nay, em cứ lựa chọn những gì mà em thích. - Ken nói xong, đi về phía phòng thay đồ, chọn một bộ vest mặc vào rồi bỏ đi.
- Minh Trí cầm trên tay tờ báo mà vò nát trong tay.
- Thiếu gia, là muốn Rin kết hôn với Phạm thiếu gia sao? - Trần Hậu khó hiểu hỏi.
 - Không ngờ lại mang thủ đoạn dê hèn. Cô ta muốn diệt tận gốc Trịnh gia, ngày Trịnh HÀ My mang chiếc nhẫn kim loại trên tay, sẽ là ngày cô ta không còn tồn tại. - Minh Trí tức giận nói.
 - Chúng ta phải ngăn chặn lại. - Trần Hậu lo lắng nói. - Nếu kể cho Phạm thiếu gia biết về lời nguyện kia, liệu ậu ấy sẽ dừng lại.
 - Hắn ta sẽ không tin. Cậu nhanh chóng đi cứu Rose ra, tôi sẽ đi đến thăm Phạm gia một chuyến.
- Tại một khách sạn 5 sao lớn, trong căn phòng rộng lớn. Ken ngồi nhìn đứa trẻ đang nằm ngủ một cách ngon lành, anh âu yếm vuốt lên bờ má phún phính y như mẹ Rose. Ken trong lòng có một chút ân hận khi mang con gái mình vào kế hoạch này.
- Sao, đã nhận ra là con gái mình. - Bảo Ngọc từ ngoài đi vào nói.
 - Cả cô cũng biết chuyện này. - Ken đưa mắt tức giận hỏi.
 - Tất nhiên. - Dừng dừng trả lời.
 - Chết tiệt, cô cố tình đưa con gái tôi vào nơi nguy hiểm.
 - Không phải nhờ vậy anh đã có được cô gái anh muốn. Còn thứ tôi muốn, chỉ là mong anh nhớ phải giữ lấy lời hứa.
 - Được, sau hôn lễ cô mang Rose đến trả cho tôi thì tôi sẽ thực hiện lời hứa.

67. Chương 65: Quan Hệ Phức Tạp

Ken rời khỏi khách sạn quay về biệt thự Phạm gia thì nhận được điện thoại từ Phạm gia gọi đến.

- Thiếu gia, giám đốc Trần Minh Trí bên RoYal sang tìm cậu. - Một tên bảo vệ gọi đến.
- Bảo hắn ta hiện tôi đang không có nhà, khi nào rảnh tôi sẽ cho anh ta một cái hẹn. - Ken vừa nói, ánh mắt tia lên cơn lửa giận.
- Dạ, nhưng cậu ấy nói có việc gấp nên muốn vào nhà đợi đến lúc thiếu gia về.
- Đồ ngu, mau đuổi hắn ta đi. - Ken tức giận rít lên sau đó cúp máy.

Biết Minh Trí sẽ cố tình nán lại để đợi nên anh không cho xe về Phạm gia nữa mà rẽ lại hướng khách sạn.

Một chiếc xe hơi chạy vào biệt thự Phạm gia, trên xe là một đoàn người mang rất nhiều áo cưới và phụ kiện, thêm một tốp là chuyên viên thời gian sẽ giúp Rin trở nên lộng lẫy vào ngày mai. Đám vệ sĩ thấy không có gì đáng nghi ngờ nên mở cửa để chiếc xe đi vào biệt thự.

Rin ngồi trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, thông báo đoàn người của Ken sai đến để giúp cô thử áo đã đến. Cô từ từ bước xuống phía dưới, được người làm dẫn vào một phòng thay đồ, cô không có một chút hứng thú với những gì đang ở trước mắt mình, chỉ là một sự xa xỉ vô vị. Rin đưa tay chạm vào một chiếc váy cưới trước mặt, dòng lệ tuôn rơi. Không lẽ cuộc đời cô phải cưới một người mà cô không hề yêu thương.

Một cô gái mang một chiếc váy cưới được xem là lộng lẫy nhất đến đưa ra cho cô xem. Không muốn làm khó nên cô cũng im lặng gật đầu, họ giăng màn và giúp cô thay bộ áo cưới kia. Đó quả thật là một váy cưới thật đẹp, phần trên đính những hạt đá quý lấp lánh cúp ngực tôn lên bộ ngực đầy của cô, đằng sau là lớp ren dài phủ cả mặt sàn. Cô nhìn mình trong gương, chợt giật mình vì sự xa hoa của chiếc váy.

Khi chiếc màn buông xuống, cô gái giúp cô thay váy khê mỉm cười nói.

- Tiểu thư, bộ váy này rất hợp với cô. Trong cô rất xinh đẹp.

- Cảm ơn. - Rin trả lời không một chút vui.

- Bây giờ chuyên viên thời trang sẽ giúp cô tư vấn chọn trang sức phù hợp. - Cô gái trẻ cười nói chỉ về phía một người đang đứng dựa vào tường, đôi mắt chăm chú nhìn cô.

Rin không quay sang nhìn cái người gọi là chuyên viên tư vấn gì đó, cô cứ ngồi đó với gương mặt ủ dột. Khi một bàn tay khê chạm vào bờ vai thì Rin khê rùng mình.

- Nhị tiểu thư, cô mặc váy cưới thật xinh đẹp. - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tâm thần như chấn động, Rin vội quay mặt lại nhìn: "Anh..."

Rin chưa kịp nói dứt thì một ngón tay của Minh Trí đã đưa lên bờ môi cô ra hiệu cô đừng lên tiếng. Rin nhìn những người phía sau đang nhìn hai bọn họ có vẻ nghi ngờ nên cũng không nhìn anh chăm chú nữa.

- Nhị tiểu thư, chúng ta bắt đầu chọn trang sức thôi. Xem ra Phạm gia đối với cô thật tốt, những bộ trang sức này xem ra rất quý giá.

Rin im lặng, Minh Trí đang nói mĩa cô chẳng, ánh mắt Rin nhìn qua gương thấy nét mặt của anh lờm một cái.

- Trong lúc tôi làm việc, muốn đạt hiệu quả cao thì tôi cần một chút yên tĩnh cả không gian và thời gian. - Minh Trí nhìn xung quanh khê nói.

- Các người không nghe vị chuyên viên này nói sao, hãy ra ngoài một lát khi nào xong tôi sẽ ời các vị vào. - Rin quay sang nói về hướng những cô gái phía sau.

Nghe Rin nói vậy, bọn họ cũng lủi ra ngoài. Khi cửa phòng đóng lại, Minh Trí tiến tới khóa cửa phòng lại. Rin vẫn ngồi yên, trong lòng bấn loạn không biết phải bắt đầu nói điều gì.

Minh Trí từ từ tiến lại phía sau Rin, cô nhìn gương mặt anh qua gương và anh cũng đang nhìn ánh mắt của cô. Minh Trí không nói gì, từ từ phía sau mà ôm cô vào lòng.

- Anh... anh... - Rin giật mình ú ớ.

- Hãy im lặng, tôi rất nhớ em. - Minh Trí nói, ánh mắt đầy yêu thương.

- Có chuyện gì đã xảy ra, vì sao anh biết mà đến đây, vì sao phải giả làm một chuyên viên thời trang. - Rin hỏi một tràng không kịp để Minh Trí trả lời.

Minh Trí không trả lời, chiếc ghế xoay được anh xoay lại về hướng mình. Bây giờ cô và anh đã đối diện với nhau. Minh Trí cúi người xuống, nâng cằm Rin lên đặt lên môi một nụ hôn nhẹ nhàng.

Rin đón nhận nụ hôn của anh, trong lòng tràn đầy nỗi nhớ nhung.

Khi Minh Trí rời khỏi môi cô, Rin khê mở mắt chạm vào ánh mắt anh cũng đang nhìn mình.

- Minh Trí, cho em câu trả lời. - Rin tiếp tục hỏi.

- Rin, em không giận tôi sao? - Minh Trí đưa tay vuốt lên bờ má ửng hồng của cô.

- Anh làm như vậy là có lí do riêng của anh, là anh muốn tốt cho em đúng không? - Rin chột khê rơi nước mắt.

- Cô gái nhỏ, tôi tất nhiên không thể nào rời xa em, em sẽ mãi mãi thuộc về tôi. - Minh Trí dùng tay lau đi giọt nước mắt trên đôi má ửng đỏ.

- Vì sao anh không cho em biết, anh vẫn xem em là đứa trẻ ngốc nghếch hay sao. - Rin thật rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

- Em không nên suy nghĩ nhiều, hãy chuyên tâm làm một cô dâu thật đẹp cho ngày mai. - Minh Trí hôn lên trán cô mà nói.

- Sao? Anh không phải đến đây để cứu em sao, anh muốn em lấy Ken. - Rin không tin Minh Trí lại muốn cô kết hôn cùng Ken.

Minh Trí không nói gì, bước lại phía hộp trang sức nhìn qua một lần. Mang tới cho Rin một bộ anh cảm thấy thích hợp nhất. Sau đó đi tới cánh cửa ra vào, đưa tay lên cánh cửa, quay lại nói: " Tất nhiên em sẽ không bao giờ được phép kết hôn với ai ngoài tôi." Vừa nói dứt câu, cánh cửa mở ra, anh bước ra ngoài trước sự khó hiểu trong đôi mắt của Rin.

Minh Trí bước ra khỏi cổng Phạm gia thì lên chiếc xe của Trần Minh Trí giả để qua mắt bọn bảo vệ. Chiếc xe vọt đi thì xẹt ngang qua một chiếc ferari màu đỏ chạy hướng về biệt thự Phạm gia. Miếng Minh Trí khẽ cười, kẻ hoạch bắt đầu.

Cầm điện thoại trên tay, anh gọi cho Trần Hậu

- Bên cậu như thế nào? - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Đã bao vây khách sạn, chỉ còn đợi lệnh chúng tôi sẽ tiến vào. - Trần Hậu đáp.

- Được, Phạm Lê Hoàng đã về biệt thự của hắn, Rin cũng an toàn. Cậu tiến vào âm thầm, khi nào có biến mới được phép náo loạn. - Minh Trí ra lệnh.

- Vâng, thưa thiếu gia.

- Cho người đến bảo vệ biệt thự hoa hồng trắng? - Minh Trí hỏi tiếp.

- Vâng, đã bố trí người từ trước. Chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra. - Trần Hậu nói như chắc chắn.

- Xem ra cậu thật biết cách bảo vệ cô gái của mình. - Minh Trí khẽ cười.

- Thiếu gia...tôi... không hiểu ý anh. - Trần Hậu ngập ngừng.

- Không có gì, hành động đi.

Sau khi Minh Trí cúp máy, Trần Hậu tự mình đơn thân độc mã đi vào khách sạn. Ra lệnh cho bọn đàn em bên ngoài không được hành động hấp tấp mà bề chuyện.

Trần Hậu một mình ung dung đi vào bên trong, bọn người phía Bảo Ngọc đã xác định được Trần Hậu nhưng cũng chưa dám hành động đợi lệnh của cô ta.

Trên phòng khách sạn, Bảo Ngọc nhận được tin người của Minh Trí đã hành động. Miệng cô khẽ nhoen miệng cười: " Để cho anh ta lên đây."

Trần Hậu đi đến cửa phòng mà Bảo Ngọc và Rose đang ở bên trong. Thấy chuyện này thật dễ dàng thì trong lòng nghi ngờ mà không đi vào. Trần Hậu lui bước đi ra ngoài, tiếp tục đứng bên ngoài canh gác.

Bảo Ngọc được báo tin Trần Hậu đi lên tới nơi nhưng không hành động mà quay ra ngoài thì ánh mắt cô ta lộ nét tức giận chửi: " Chết tiệt, cửa chết đến nơi mà lại thoát được."

Thật ra là khi mà Trần Hậu cầm lên ổ khóa cửa cánh cửa phòng, nếu anh vặn chốt đi vào thì kéo kíp cò kéo mũi tên đã tẩm thuốc độc mà cô ta đặt sẵn bên trong khóa cửa. Nếu anh ta có chết cũng không liên quan đến cô, rất may Trần Hậu đã ngửi được mùi chết chóc nên quay đầu lại.

Minh Trí lái xe đến nhà cũ, nơi mà Trần Phó Quang đang ở. Anh bước chân lên phòng của cha mình thì thấy cảnh chương mắt khẽ đóng cửa lại đứng bên ngoài ho một cái: " Tôi có việc cần nói."

Minh Trí ngồi trong phòng khách, thấy một cô gái trẻ tuổi đi từ trên lầu xuống, nhoen miệng cười với anh rồi vội vã ra xe được tài xế của Trần lão đưa đi. Trần Phó Quang từ trên lầu ả ngại đi xuống nhìn nét mặt rất khó coi của Minh Trí.

- Con tới tìm ta sao không báo trước để ta đón tiếp. - Trần Phó Quang đi tới ghé ngồi đối diện Minh Trí nói.

- Tôi báo trước thì làm sao thấy được cảnh ông phong lưu như vậy. - Minh Trí gần giọng. - Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, tôi đến để hỏi ông một số chuyện về mẹ tôi.
- Con gặp ta ngoài chuyện về mẹ con, hình như không còn gì để nói. - Trần Phó Quang gương mặt buồn bã nói.
- Mẹ cô trước khi lấy ông có con riêng, ông có biết hay không? - Minh Trí hỏi.
- Xem ra không có chuyện gì có thể giấu được giám đốc rồi. - Trần lão nhấp ngụm trà nói.
- Vì sao trước giờ tôi không biết chuyện này. - Minh Trí nheo mắt, bóp chặt ly trà trong tay.
- Vì nó không phải con ta, ta chỉ có một mình con là con mà thôi.
- Cô ta có thể giải lời nguyên. - Minh Trí hỏi.
- Tất nhiên, vì nó có huyết thống từ mẹ con.
- Vì sao trước đây ông không nói cho tôi biết còn hướng giải quyết. Ông hẳn cũng muốn trả thù Trịnh gia sao? - Minh Trí nhìn thẳng vào ánh mắt của Trần Phó Quang.
- Haha, con có thể điều tra ra mọi chuyện, tại sao lại còn đến hỏi ta. - Trần lão ung dung nói. - Đúng, ta hận Trịnh Đạt.
- Nguyên nhân. - Minh Trí không ngờ mình đoán đúng, việc này anh đã điều tra nhưng thật không rõ.
- Trước đây người mẹ con yêu là Trịnh Đạt, không phải là ta. Mặc dù mối thù truyền kiếp từ nhà họ Trịnh nhưng bà ta bất chấp mà yêu lão ta. Lúc ấy Trịnh gia khi biết bà ta là con gái kẻ thù nên cũng ra sức ngăn cản, trong lúc suy sụp mẹ con đã đồng ý lấy ta. Nhưng khi đó, mẹ con đã mang thai của Trịnh Đạt.
- Vậy cô gái kia là chị cùng cha với chị em nhà Rin. - Minh Trí khẽ giật mình. - Cô ta có biết sự thật đó.
- Không, nó được sinh ra tại chưa được một ngày liền được đưa sang Mỹ. Mẹ con vì rất thương nhớ mà cầu xin ta, nhiều lần tìm đến cái chết nên ta không đành lòng, cho bà ta biết nơi nuôi dưỡng con gái mình. Thật không ngờ, mẹ con vì trước kia bị nhà họ Trịnh đối xử tàn độc nên sinh hận ý nên đã truyền lại mối thù cho con gái mình. Khiến con gái lại hận ý cha ruột, một tay tiêu diệt họ Trịnh.
- Cô ta được như ngày hôm nay là nhờ tiền của nhà họ Trần chúng ta. - Minh Trí trừng mắt nhìn Trần lão.
- Đúng vậy, nó được ta bảo trợ. - Trần lão ung dung nói.
- Ông cũng muốn tiêu diệt nhà Trịnh.
- Đúng, xem ra Bảo Ngọc đang làm rất tốt.
- Tôi sẽ không để ông thực hiện được đó. Trần lão gia, ông thật nham hiểm hơn tôi suy nghĩ.

68. Chương 66: Giải Cứu Rose

Ken quay về biệt thự Phạm gia thì nhìn thấy Rin đang mặc một chiếc váy cưới sang trọng, trên người cô lấp lánh bởi những viên đá quý mà chính anh đã chọn. Ken say mê nhìn Rin đi đến gần cô.

- Ra ngoài hết cho tôi. - Ken ra lệnh ọi người đang trong phòng.

Tất cả mọi người nghe thấy liền bỏ lại những thứ đang chuẩn bị mà bước ra khỏi phòng, không quên đóng cửa lại.

- Rin, em thật xinh đẹp. - Ken đứng phía sau, nhìn Rin qua chiếc gương lớn phía trước.

Rin im lặng cũng không nhìn Ken.

- Anh vừa đi thăm con bé, nó vẫn an toàn em không phải lo lắng. Hãy vui vẻ để làm một cô dâu xinh đẹp nhất của anh. - Ken vòng tay từ phía sau ôm lấy cơ thể Rin/

- Mau buông ra, một hôn nhân không tình yêu, bị cưỡng ép anh nghĩ tôi có thể vui vẻ có thể hạnh phúc sao/
- Rin dùng lực hất cánh tay Ken ra.

- Anh yêu em, từ khi gặp em đầu tóc rối bời, chân không mang giày trốn trước nhà anh, anh đã yêu em đã cố gắng muốn bảo vệ cô gái yếu đuối này. - Ken ôm chặt Rin trong tay, không muốn rời xa.

- Nếu như được chọn, tôi sẽ không chọn quen biết anh, không gặp gỡ anh để Pi phải đau đớn vì anh, để kẻ hèn như anh lại lấy chính con gái mình uy hiếp tôi.- Rin buông thẳng hai tay, mắt nhắm lệ nói, cô đau thương cho Pi.

- Anh xin lỗi, chỉ vì anh quá yêu em, anh không muốn mất em một lần nữa.

- Có được tôi, anh nghĩ mình có thể chiếm được trái tim tôi.

- Anh tin, tình yêu của anh sẽ chuyển hóa được tình cảm của em.

Rin không trả lời, cô tin Minh Trí sẽ đến đưa cô đi. Cô đã từng xem Ken như một người bạn nhưng hiện tại vì sao Ken lại trở thành một con người như vậy. Rin hiểu rằng một tình yêu sai lệch sẽ biến con người ta đi theo hướng xấu xa đi.

Minh Trí rời khỏi nhà cũ cho xe đi tới khách sạn Bảo Ngọc đang giữ Rose.

Bảo Ngọc được tin báo Minh Trí đang đến thì cô ta hé môi hơi cười đáp lời bọn thuộc hạ:” Nói nhân viên khách sạn hẹn cậu ta ở quầy bar, tôi sẽ xuống gặp.”

Chiếc xe màu đen của Minh Trí được lái đến khách sạn Hoàng Hà, khách sạn này trước kia thuộc về Trịnh gia, nhưng nay dưới sự quản lý của Trần gia nên trên dưới rất ngạc nhiên khi giám đốc điều hành công ty lại đến một khách sạn này. Minh Trí bước đến quầy lễ tân:

- Cho tôi gặp giám đốc khách sạn. - Minh Trí miệng hơi cười.

- Dạ, anh tên là gì? - Cô lễ tân choáng ngợp với vẻ đẹp trai của Minh Trí.

- Tôi là Trần Minh Trí, phiền cô. - Minh Trí vẫn giữ nguyên thái độ nhẹ nhàng.

- Dạ.

Sau khi vị giám đốc khách sạn nghe tên anh thì nhanh như gió mà vội vàng chạy ra sảnh tiếp tân mà đón tiếp.

- Giám đốc, anh đến khách sạn có việc gì sao? - Vị giám đốc nữ vội lên tiếng.

- Vâng, tôi muốn nghĩ ngơi nên cần một phòng, phiền cô. - Minh Trí cười đáp.

- Vâng, tất nhiên không phiền. - Quay sang lễ tân. - Mau chuẩn bị phòng VIP nhất cho giám đốc.

- Dạ, dãy phòng VIP đã được đặt full chỗ rồi thưa giám đốc. - Cô lễ tân kiểm tra danh sách mà nói.

- Nếu đã như thế, tôi sẽ tìm khách sạn khác. - Minh Trí tựa như muốn đứng lên.

- Giám đốc Minh Trí, chúng tôi sẽ sắp xếp. - Vị giám đốc kia hốt hoảng nói, được giám đốc con trai của tổng tài RoYal đến ở lại là một tin hết sức tốt cho việc kinh doanh khách sạn.

- Có thể sao. - Minh Trí không đứng lên mà tựa lưng ngồi xuống.

- Dạ, ngài có thể đợi chúng tôi vài phút.

- Được.

Giám đốc khách sạn được sự đồng ý của Minh Trí thì mừng như gặp hội, cô ta liền đi lê khu VIP của khách sạn. Vì lễ tân nói rằng khu VIP được một người đặt bao hết nên cô hy vọng cô gái kia sẽ nhường lại một phòng, dù có giảm cho cô ta 50% cũng không sao. Nếu giám đốc RoYal đến đây nghỉ ngơi một đêm, chắc chắn các vị cấp cao sẽ theo đến qua đêm. Vì ai cũng như ai, luôn nghĩ giám đốc Minh Trí luôn tìm đến những nơi tối nhất, như vậy há phải khách sạn sẽ ngày càng nổi tiếng.

Cửa phòng VIP A1 vang lên, Bảo Ngọc cảm thấy kì lạ không lẽ Minh Trí lên đến nơi tìm cô sao. Cô hé nhìn qua cửa, khi thấy là giám đốc khách sạn thì vội khoá công tắc nguy hiểm mà mở cửa phòng.

- Có chuyện gì sao? - Bảo Ngọc ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, thưa Bảo Ngọc tiểu thư, tôi là giám đốc khách sạn, tôi có việc muốn thương lượng mong cô giúp đỡ.

- Là chuyện gì?

- Chúng tôi đang cần một phòng VIP ột vị khách quý, hiện nay các phòng đều được cô bao trọn gói nhưng cô chỉ sử dụng một phòng này. Liệu cô có thể nhường lại cho khách sạn chúng tôi một phòng, chúng tôi sẽ giảm giá 50% tổng hoá đơn thanh toán.

- Là nhường cho ai? - Bảo Ngọc nghi ngờ.

- Dạ, là giám đốc của tập đoàn RoYal.

- Không cần giảm 50%, nếu đưa anh ta đến ở căn phòng kế bên. - Bảo Ngọc nhướn miệng cười.

- Vâng, thật cảm ơn tiểu thư.

- Không có gì. - Bảo Ngọc nói rồi, đóng cửa lại quay bước vào bên trong miệng khẽ nói:” Em trai, không lẽ lại sống lâu hơn chị.”

Minh Trí được giám đốc khách sạn đưa đến phòng VIP A2 nằm kế bên phòng của Bảo Ngọc. Minh Trí không nói gì, đi vào phòng đóng cửa lại, anh nhắc điện thoại gọi.

- Thiếu gia, tôi nghe.

- Mau đưa người lên vào khách sạn, bắt bọn thuộc hạ của cô ta một cách bí mật. Còn cô ta, tôi sẽ không để bước chân ra ngoài. - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Thiếu gia cẩn thận, tôi cảm thấy căn phòng đó rất kì lạ, không chừng có bẫy. - Trần Hậu vội nói.

- Được, tôi sẽ cẩn thận. Phải giải quyết vấn đề trước 9h tối. Tôi còn có chuyện phải làm. - Minh Trí vừa mở cửa vừa nói.

- Vâng.

- Bên Trịnh gia, vẫn ổn.

- Vâng, họ luôn được bảo vệ.

Minh Trí cúp máy, mở cửa phòng ra đi đến phòng kế bên khẽ gõ cửa.

Bảo Ngọc bên trong khẽ mỉm cười, đi đến mở cánh cửa đã khoá thiết bị nguy hiểm lại ra. Nhìn Minh Trí khẽ nói:” Anh tìm ai?”

Minh Trí cũng cười nói:” Chỉ là tôi nghe nói cô đã nhường phòng nên có lời cảm ơn.”

- Không có gì, tôi cũng không dùng tới. - Bảo Ngọc nhìn sang mà nói.

- Không dùng tới lại bao hết dãy VIP, xem ra tiểu thư đây thuộc tầng lớp thượng lưu.

- Cũng không hẳn, tôi cũng chỉ là ăn bám gia đình.

- Gia đình. - Minh Trí hơi cuối đầu cười.

Bảo Ngọc nghe Minh Trí nói hai chữ gia đình liền thấy bị anh làm nhục, từ trước giờ cô luôn sống một mình với một bà người làm luôn theo sát cô. Tiền bạc đều được cha gửi sang nhưng cô không hề cảm nhận được tình thương yêu của ông ấy, đến khi gặp mẹ và được mẹ kể về mối thù của gia đình thì cô hạ quyết tâm sẽ trả thù giúp mẹ thì chỉ duy nhất cô cảm nhận được tình thương từ người mẹ này.

- Nếu không có chuyện gì, tôi cần nghỉ ngơi. - Bảo Ngọc cầm cửa định đóng lại.

- Nếu được, tôi muốn mời cô một bữa. Chiều nay có thể chứ. - Minh Trí ngăn cánh cửa lại nói.

- Được, hẹn chiều gặp. - Bảo Ngọc đóng mạnh cửa lại.

Minh Trí thu ánh mắt cười cợt lại, nhìn cánh cửa một cách lạnh lùng. Dù sao cũng là chị anh, con gái của người mẹ mà anh vô cùng thương yêu, liệu có thể vì thế mà Minh Trí nương tay với cô ta.

Buổi tối, Minh Trí mặc một bộ vest màu xám đi sang phòng Bảo Ngọc gõ cửa. Bảo Ngọc cũng diện một bộ váy đầm đơn giản nhưng hợp với cô gái đứng tuổi như cô. Trong bữa ăn, hai người không ai nói gì chỉ có Bảo Ngọc nhìn xung quanh tìm thuộc hạ nhưng có vẻ toàn người xa lạ.

- Cô tìm người quen sao? - Minh Trí không nhìn cô, đưa miếng thịt vừa cắt vào miệng.
- Không, tôi chỉ muốn xem cách trang trí của khác sạn. - Bảo Ngọc hơi ngượng.
- Bọn họ đã bị người của tôi đưa đi cả rồi.
- Anh nói gì, tôi không hiểu.
- Có lẽ lúc cô và tôi nâng ly rượu khi nãy thì Rose cũng được mang đi an toàn. - Minh Trí ngược mặt nhìn Bảo Ngọc mỉm cười.
- Trước khi đến đây, tôi đã cho người đến canh giữ. Xem ra người của anh cũng không qua được bọn người được đào tạo từ Mỹ.
- Họ nhận tiền của cô sao? - Minh Trí khẽ cười khẩy.
- Tất nhiên.
- Tiền của cô, là tiền của Trần gia cung cấp mà người tạo nên nó là RoYal. Bọn họ được đào tạo từ Mỹ nên đủ thông minh phải nghe lời của ai, tôi chỉ nói rằng tôi là giám đốc RoYal và tôi sẽ không bảo trợ cho cô nữa.
- Anh... hừ, anh nghĩ bắt lại được con bé đó, thì mọi chuyện được giải quyết sao? - Bảo Ngọc ung dung nói.
- Tất nhiên là không, tôi chỉ muốn con bé an toàn. - Minh Trí uống một hớp vang nhẹ, lau miệng đứng lên.
- Bữa tối kết thúc, hẹn gặp cô vào ngày mai.
- Hừ, cậu không thể phá giải lời nguyền đó, chỉ có tôi có thể và tôi nhất quyết không bao giờ tha cho nhà họ Trịnh. - Bảo Ngọc nói khi Minh Trí quay lưng đi.
- Cô cứ làm theo những gì cô muốn, tôi sẽ không để cho Hà My có bất kì tổn thương nào, kể cả lấy mạng một người chị cùng mẹ khác cha. - Minh Trí không nhìn lại nói.
- Tôi lại không dễ chết như vậy, chính cậu và người cha của cậu phải xuống địa ngục, cả nhà họ Trịnh đáng nguyên rủa kia.

69. Chương 67: Tráo Cô Dâu 1

Trần Hậu mang Rose đến nhà họ Trịnh giao cho Trịnh Thiên Kim thì bị tra hỏi.

- Anh cho tôi biết hiện giờ em gái tôi đang ở đâu? - Thiên Kim mấy ngày không gọi được cho Rin thì vô cùng lo lắng, nhưng Trịnh gia luôn được vệ sĩ canh gác dày đặc khiến cô khó lòng ra ngoài.
- Trịnh tiểu thư cứ yên tâm, hiện tại Hà My tiểu thư ở nơi rất an toàn. - Trần Hậu đáp lời Thiên Kim.
- Tại sao tôi không thể liên lạc được với con bé, các người giam lỏng chúng tôi sau đó mang em gái tôi đi đâu. - Thiên Kim tức giận vì Trần Hậu trả lời cho có lệ.
- Mong cô bình tĩnh, ngày mai tôi hứa sẽ đưa Hà My tiểu thư an toàn trở về, hiện tại cô hãy chăm sóc Rose thay cô ấy. - Trần Hậu nói xong liền quay lưng bỏ đi.

Thiên Kim nhìn theo bóng Trần Hậu bỏ đi, cô biết dù có hỏi như thế nào thì anh ta cũng sẽ không trả lời cô rằng đang có chuyện gì đang xảy ra với em gái của mình, cô chợt nhớ đến chuyện cần mua vài thứ bên ngoài nên đi theo Trần Hậu để anh ta bảo bọn vệ sĩ kia để cô ra ngoài. Thiên Kim đi tới gần Trần Hậu thì điện thoại của anh reo lên, cô nép vào vách tường lắng tai nghe ngóng.

- Tôi đã mang Rose về biệt thự hoa hồng trắng thừa thiếu gia.

- ...

- Vâng, được tôi sẽ tập kích trước Phạm gia.

-...

- Vâng, tôi hiểu.

Trần Hậu cúp máy, nét mặt hơi khẽ nhần lại cặp chân mày nhíu đi vẻ lo lắng tột cùng. Anh quay lưng lại nhìn phía sau, chỉ thấy bức tường trắng rồi quay lưng bỏ đi với nét mặt u buồn.

Thiên Kim đứng đằng sau bức tường trắng, cô nghe được những lời Trần Hậu nói, theo phán đoán liền nghĩ rằng Rin nhất định đang ở Phạm gia, vì sao em gái cô lại ở Phạm gia khi mà lúc trước đã tiễn Rin ra sân bay đi Anh quốc. Vấn đề quan trọng là làm sao cô có thể qua mặt được bọn vệ sĩ mà trốn ra ngoài đến tìm Rin. Có lẽ những thắc mắc của cô sẽ được giải đáp khi cô gặp Rin.

Thiên Kim đi vào bên trong, ngắm nhìn Rose ngủ say trong nôi. Mẹ cô đi tới, gương mặt hiền hậu với ánh mắt đã có nét nhăng nism cười khi nhìn thấy Rose đang say sưa ngủ.

- Mẹ, cha đã ngủ rồi sao. - Thiên Kim hỏi Trịnh phu nhân.

- Ừ, con có thông tin gì của em gái chưa. - Trịnh phu nhân lo lắng.

- Dạ, con đã biết Rin đang ở đâu, nhưng hiện giờ chúng ta không thể ra ngoài. Con đang tìm cách phải ra trong đêm nay, chúng ta sẽ cứu Rin và mang em ấy về nếu để tên Minh Trí kia nhúng tay vào, thì hấn sẽ lại tiếp tục mang Rin ra xa gia đình ta.

- Là em gái con cũng có ý với người ta mà thôi, con đừng nghĩ xấu về cậu ấy như vậy. Hiện tại, em gái con đang ở đâu?

- Là Phạm gia, con sẽ đến đó một chuyến.

- Có thể ra ngoài sao, vệ sĩ của Trần gia rất khó qua mặt.

- Bọn họ thì làm sao thông minh bằng con gái của mẹ.

Thiên Kim mỉm cười ganh ma với Trịnh phu nhân. Trịnh Thiên Kim bảo mẹ cô giả vờ ngắt đi sau đó hét toáng lên, người do Trần Hậu mang đến cũng chạy toánh lên vì Trần Hậu từng đe dọa rằng phải chăm sóc thật tốt nếu có gì xảy ra thì anh ta sẽ không để yên. Thiên Kim khóc hét lên với gương mặt vô cùng đáng thương. Không kịp gọi báo cho Trần Hậu, đành đưa Trịnh Phu nhân đến bệnh viện và Trịnh Thiên Kim cũng đi theo.

Xe được chạy nhanh đến bệnh viện gần nhất, xe đẩy được đẩy ra mà dời Trịnh phu nhân vào phòng cấp cứu. Trịnh Thiên Kim được một toáng vệ sĩ đi theo phía sau cũng không có đường thoát thân, cô theo mẹ đi vào phòng cấp cứu còn bọn vệ sĩ thì bị các bác sĩ cản ở bên ngoài nên canh giữ phía ngoài tránh làm phiền các bệnh nhân khác. Đang loay hoay không biết tính cách nào trốn thoát, nếu lần này không thoát được mà con bị phanh phui là giả ngắt thì sẽ khó có lần sau. Một giọng nói nam nhân phía sau vang lên khiến Thiên Kim giật nảy mình.

- Rin, có phải Rin không? - Quốc Toàn cầm một xấp hồ sơ trên tay đi tới phía cô.

- Anh... anh là người quen của Rin? - Thiên Kim ngơ ngác nhìn.

- Không nhớ tôi sao, tôi là Quốc Toàn đây? - Quốc Toàn thấy Rin không nhớ ra mình liền thấy là lạ.

- Tôi là chị gái song sinh với cô ấy, nếu anh là bạn của Rin xin hãy giúp tôi. - Thiên Kim nhìn thấy Quốc Toàn mặc áo bác sĩ liền nói.

- Có chuyện gì sao? - Quốc Toàn nhíu mày hỏi.

- Hiện tại tôi đang bị đám người áo đen ngoài kia canh giữ, nhưng tôi muốn đi tìm em gái mình, anh có thể giúp tôi thoát khỏi nơi này không? - Thiên Kim chấp tay nài nỉ.

- Rin có chuyện gì sao? - Quốc Toàn lo lắng.

- Đúng vậy, nếu anh không giúp tôi có lẽ không bao giờ gặp được em ấy nữa. - Thiên Kim quan trọng vấn đề.

Quốc Toàn thấy gương mặt Thiên Kim và Rin giống hệt nhau cùng với tài nài nỉ của Thiên Kim thì đồng ý giúp cô.

Cửa phòng cấp cứu được mở ra, một chiếc giường đẩy được đẩy ra khỏi phòng. Chiếc khăn trắng đã đắp qua gương mặt cô gái kia, đi theo sau là một bác sĩ trẻ đẹp trai với nét mặt u buồn, các y tá đẩy xe ra ngoài cũng cùng một nét bi thương.

Bọn vệ sĩ thấy người chết cũng nép sang một bên mà không dám cản lại, chiếc xe không đẩy đến nhà xác bệnh viện mà được đẩy thẳng ra cửa của bệnh viện và một chiếc taxi đang chờ sẵn phía ngoài. Đẩy đến phía vắng người, Quốc Toàn kéo chiếc rèm ra ngoài người Thiên Kim. Biết đã thoát được, cô rớt rít cảm ơn rồi chạy thẳng về phía cổng mà không kịp để Quốc Toàn hỏi tên.

Taxi đỗ trước cổng Phạm gia, thấy nhiều vệ sĩ đứng canh trước cửa như vậy, trong lòng Thiên Kim liền chửi: "Cái bọn chết tiệt này, lúc trước họ Trịnh cũng giàu có không kém ai nhưng đâu có đến mức phải thuê vệ sĩ để canh giữ trước cửa như vậy".

Thiên Kim không biết cách nào đi vào trong thì cứ đứng phía ngoài nhìn vào. Lúc này trời đã tối hẳn, đứng phía trước thì thấy chiếc xe của Ken dời khỏi biệt thự, có vẻ như rất gấp nên anh ta phóng đi rất nhanh. Thiên Kim liền nảy ra một ý trong đầu liền đường đường chính chính mà đi tới phía cổng Phạm gia. Bọn vệ sĩ nhìn thấy Thiên Kim từ phía xa đi tới ai nấy cũng bất ngờ liền nhanh chóng chạy đến phía cô.

- Còn không mau mở cửa cho tôi vào. - Thiên Kim lớn giọng.

- Cô... cô ra ngoài bằng cách nào? - Bọn vệ sĩ ngạc nhiên hỏi.

- Không phải tôi vừa ra ngoài cùng thiếu gia nhà các người, cái tên chết bầm ấy chỉ mới cãi nhau vài ba câu liền đuổi tôi xuống xe nên đành đi bộ về đây. - Thiên Kim ra vẻ tức giận nói nhưng trong lòng thầm mừng rỡ vì chắc chắn Rin đang bị giam trong đây.

Nghe Thiên Kim nói vậy, bọn vệ sĩ khẽ cười rồi mở cửa cho cô đi vào bên trong. Thiên Kim ngang nhiên đi vào nhưng vừa đóng cánh cửa chính lại thì cô nép sang một phía sợ người làm trong nhà thấy mình, chắc chắn bọn họ sẽ biết rằng Rin không hề rời khỏi nhà. Nhìn thấy phía trước không có ai, cô liền mình chạy một mạch lên lầu, cô gõ cửa từng phòng rồi khẽ gọi nhưng không phòng nào trả lời. Cái biệt thự chết tiệt, xây gì mà lăm phòng vậy. Đi đến cửa phòng thứ 10, lần này cô không gõ nữa mà đẩy thẳng cửa ra liền thấy Rin đang mặc trên người chiếc váy cô dâu mà trên mi đầy nước mắt.

- Rin, vì sao em lại mặc như vậy? - Thiên Kim đi đến ngạc nhiên hỏi.

- Chị, vì sao chị biết mà đến đây. - Rin cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Kim.

- Chị nghe lén cuộc điện thoại của Trần Hậu nên đoán rằng em đang ở đây, vì sao em lại mặc váy cưới. - Thiên Kim một lần nữa nhìn bộ váy cưới mà nói.

- Ken... Ken hẳn ta ép em phải gả cho anh ta. - Rin lại rơi thêm một giọt nước mắt.

- Hẳn ta vì sao có thể uy hiếp được em. - Thiên Kim hơi nhú mày.

- Ken bắt cóc Rose, lấy con bé ra uy hiếp em.

- Em yên tâm, Trần Hậu đã mang Ken về giao cho chị rồi, em không cần phải gả cho hẳn ta nữa. Bây giờ chị sẽ đưa em thoát khỏi đây.

- Ở ngoài canh gác rất chặt, rất khó thoát thân. - Rin ngược nhìn Thiên Kim bắt lực nói.

- Chị có cách. - Thiên Kim nhướn miệng cười sau đó kề tai nói nhỏ với Rin.

- Không được, rất nguy hiểm.

- Được, em phải thoát ra khỏi đây, nếu không làm sao có thể gả cho Minh Trí của em. - Thiên Kim nheo mắt nói.

- Minh Trí nói, ngày mai sẽ đến. Chị không cần phải mạo hiểm hy sinh vì em như vậy. - Rin lắc đầu không đồng ý.

- Chị là chị ruột của em, chị có thể giúp thì không muốn để người khác giúp em gái của mình. Vả lại chị nợ em rất nhiều, chị muốn em được bình an và hạnh phúc. - Thiên Kim nói không kìm được cảm xúc mà khoe mắt cay cay.

Rin không biết đáp trả thế nào, không thể vì mình mà hy sinh chị ruột như vậy. Nhưng cô biết dù cô có từ chối thì Thiên Kim vẫn ngang bướng mà thực hiện theo kế hoạch mà chị ấy đưa ra.

Rin đi ra ngoài, gọi một cô người làm trong nhà mà nói:” Tôi cần chọn lại váy cưới, tôi thấy mình không hợp với bộ lúc này.”

Người làm nghe vậy liền gọi người man đến những bộ váy áo khác để Rin chọn, ai cũng chán ngán cô tiểu thư vợ sắp cưới của KEn thiếu gia thật biết dày người khác.

Thiên Kim mặc trên người bộ váy cưới mà cô cất công chọn tỉ mỉ, xem ra giống như là cô cũng háo hức muốn lấy chồng để mặc lên người bộ sare lỏng lẫ. Rin trước đó đã được Thiên Kim hoá trang thành một người trong đoàn để khi đoàn người kia về thì có thể lên ra ngoài. Khi mọi người ra về, Rin nhìn chị gái đang chọn một số bộ trang sức thì lại muốn ở lại để chị mình không gặp rắc rối, nếu biết người đã được thay không biết Ken sẽ làm gì Thiên Kim.

Trần Hậu đang ngồi trong xe chạy đến khách sạn nơi Minh Trí đang ở để canh chừng Bảo Ngọc thì nhận được điện thoại thông báo rằng Thiên Kim đã tìm cách và trốn đi. Trần Hậu một phen lo lắng, không hiểu cô gái này lại trốn đi đâu trong thời điểm hết sức nguy hiểm này.

Trần Hậu không thể quên được nhiệm vụ được giao nên vẫn cho xe chạy thẳng đến khách sạn, một mặt tăng cường người đi tìm Thiên Kim.

Trong phòng, Minh Trí ngồi trên ghế nhìn xuống phía dưới, ánh đèn bao phủ nhiều màu anh đang nhớ về cô gái đã chiếm toàn bộ trái tim và khối óc của anh. Tiếng gõ cửa vang lên, anh khẽ nhếch môi.

- Vào đi. - Minh Trí nói to.

- Thiếu gia, Trịnh Thiên Kim đã bỏ đi rồi. - Trần Hậu với nét mặt căng thẳng.

- Đã được bảo vệ lại muốn đi sao, nếu vậy thì phó thác cho số phận cô ta. - Minh Trí không quay lại, ánh mắt vẫn nhìn về phía chân trời.

- Thiếu gia, dù gì cũng là chị gái của Hà My tiểu thư. - Trần Hậu nghe Minh Trí lạnh lùng nói thì nét mặt còn căng ra hơn trước.

- Được rồi, cho người khác đến canh Bảo Ngọc cậu đến Phạm gia mà chờ cô gái của cậu. - Minh Trí miệng hơi cười.

- Thiếu gia, sao anh biết Thiên Kim sẽ đến đó. - Trần Hậu thắc mắc.

- Anh yêu cô ta mà không biết gì về cô gái của mình sao, một người thông minh sắc sảo nếu chưa biết chắc điểm đến sẽ không bay đi. Thật là lấy hết sự thông minh của em gái rồi. - Minh Trí lắc đầu nói.

Trần Hậu hiểu lời Minh Trí nói, vội vàng chạy đến biệt thự Phạm gia. Khi anh đến thì xe của đoàn người kia vừa ra khỏi biệt thự, Trần Hậu thấy bóng dáng quen thuộc liền đuổi theo chiếc xe kia. Chiếc xe bỗng nhiên dừng lại, Rin bước xuống bộ dáng khép nép ngó trước nhìn sau. Trần Hậu cho xe chạy đến khiến Rin sợ chết khiếp mà nép sát vào mép đường. Khi thấy Trần Hậu bước xuống, Rin mừng rỡ chạy đến.

- Trần Hậu, sao anh biết mà đến đón tôi vậy, chị Thiên Kim đã gọi cho anh sao?

- Là Hà My tiểu thư sao, còn Thiên Kim đang ở đâu?

- Chị ấy đang ở nhà Ken, chị ấy nói... là sẽ thay tôi làm lễ kết hôn với Ken. - Rin cúi mặt nói.

- Cái gì, kết hôn...

- Tôi... tôi xin lỗi.

- Không, cô không có lỗi. Tôi sẽ đưa cô tới chỗ thiếu gia. - Trần Hậu mở cửa mời Rin.

Rin biết Trần Hậu quan tâm đến Thiên Kim nên cảm thấy có lỗi, suốt đường đi cô đều cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn nét mặt căng thẳng của Trần Hậu khi này. Trần Hậu nghe xong một cuộc điện thoại thì khẽ nói:

- Tiểu thư, thiếu gia muốn cô về biệt thự hoa hồng trắng. Hiện giờ không muốn gặp cô.

- Vâng. - Rin vẫn cúi mặt không nhìn lên.

Trần Hậu tiếp tục lái xe đi hướng về biệt thự hoa hồng trắng.

Tâm tư Rin buồn phiền, khi ở trong Phạm gia thì cô đã rất nhớ anh. Khi thoát ra khỏi cô cũng chỉ nghĩ đến một mình anh, nghĩ sẽ cố gắng liên lạc với anh. Vậy mà nhận lại một câu rằng anh không muốn gặp cô. Cô không biết trong trái tim của anh, cô là gì.

Về biệt thự hoa hồng trắng, gặp lại Trịnh lão trong tâm tư Rin còn một chút e sợ. Cô nhớ đến cảnh bị người cha ruột một chút nữa là giết chết khiến toàn thân cô run rẩy, Rin ước gì có Minh Trí bên cạnh mà che chở, nhưng hiện giờ anh là không muốn gặp cô.

Rin rụt re bước chân vào trog biệt thự, đã từng một thời gian sống ở đây nhưng hiện giờ khi bước vào y như rằng toàn thân cô lạnh toát, mồ hôi chảy đầm đìa. Đến khi nghe tiếng khóc oe oe của Rose thì tâm trí của Rin mới bình tĩnh đôi chút. Rin bước đến phòng trước kia chuẩn bị cho Rose thì thấy mẹ của cô đang nằm kế bên chiếc nôi mà ngủ thiếp đi, Rose thì tè ướt cả tả nên khóc oeo như vậy. Cô mỉm cười nhìn nét đáng yêu của con gái, Rin lấy một miếng tả sạch mà thay cho Rose.

Rin bế Rose trên tay, à ơi ru hát, tiếng hát của cô làm Trịnh phu nhân thức giấc. Bà ôm chầm lấy cô mà nói:

- Phải là Rin không, đúng là Rin của mẹ rồi. Con đã gặp chị gái chưa?

- Da, con đã gặp chị Kim rồi. - Rin ôm lấy mẹ mà nói.

- Sao lại không về cùng, đã có chuyện gì xảy ra chứ. - Trịnh Phu nhân hỏi.

- Không có chuyện gì đâu, mẹ an tâm. - Rin sợ mẹ phải lo lắng mà nói.

- Được rồi, con về an toàn là tốt rồi. Con đã gặp ba chưa, từ ngày về ông ấy luôn hỏi con.

- Dạ, con sẽ lên gặp cha.

Rin buông Rose đưa qua ẹ cô bế, cô rón rén bước chân lên lầu và gõ cửa căn phòng mà Trịnh Đạt đang ở bên trong.

- Vào đi. - Trịnh Đạt nói lớn.

- Cha, là con. - Rin mở cửa, khẽ nói.

- Là Rin phải không, ta xin lỗi, ta đợi mãi ngày gặp con để nói hai từ xin lỗi. - Trịnh Đạt nhìn thấy Rin liền đứng lên đi như chạy đến phía cô mà nói.

- Cha, những chuyện đã qua hãy để nó qua đi, con không muốn nhắc tới nữa. - Rin nắm lấy đôi tay chai lỳ của cha mà nói.

- Cha có lỗi với con, Trịnh gia có lỗi với con. - Trịnh Đạt khoé mắt đã đỏ lên mà nói.

- Cha đừng nói vậy. - Rin lắc đầu nói.

- Nhưng ta không thể làm gì hơn cho con, Trịnh gia ta có một lời nguyên điều đó khiến ta hành động như vậy. - Trịnh Đạt ngồi xuống ghế phía trước mà kể cho Rin nghe toàn bộ về lời nguyên dành cho cô.

- Ý cha nói, rằng khi 22t con sẽ phải chết. - Rin run rẩy nói.

Trịnh Đạt đau lòng mà gật đầu.

- Và nếu con kết hôn trước 22t thì ngày con đeo nhẫn đính hôn là ngày con phải ra đi. - Rin lấp bắp.

Trịnh Đạt nặng nề gật đầu.

Rin bàng hoàng, bước lê đôi chân ra khỏi phòng Trịnh Đạt, vừa ra khỏi cửa cô ngã quỵ trước phòng trước sự bất ngờ to lớn này. Rin đi đến chiếc điện thoại bàn mà bấm số của Minh Trí, cô không biết làm gì bây giờ nếu như không nghe giọng nói của anh, có lẽ cô sẽ không thể đứng vững.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, Minh Trí nhướng mắt nhìn thì biết là Rin đang gọi. Anh bắt máy lên khẽ đáp.

- Alo?

- Minh Trí, là em. - Giọng Rin nức lên liên hồi.

- Có chuyện gì sao, không phải nói em về biệt thự nghỉ ngơi.

- Cha em... vừa cho em biết... về lời nguyện. Rằng 22t em sẽ phải chết, rằng em mà kết hôn cũng sẽ chết. - Rin khóc nức lên. - Em đã làm gì sai sao?

- Bé ngoan, bình tĩnh và đi ngủ thôi. Ngày mai em cũng không phải kết hôn, vậy là vẫn còn sống vào ngày mai đấy thôi. - Minh Trí bình tĩnh khuyên nhủ.

- Nhưng... em rất sợ

- Đừng sợ, tôi hứa sẽ giúp em.

- Thật sao.

- Anh không lừa gạt người. Được rồi, mau nghỉ ngơi một giấc.

- Dạ.

Minh Trí nói xong rồi cúp máy. Chuyện này xem ra ngày càng rắc rối, cả cô gái gốc gác kia cũng biết được thì mọi kế hoạch của anh đã đi sai đường chính rồi.

70. Chương 68: Cướp Cô Dâu

Trần Hậu đưa Rin về biệt thự hoa hồng trắng rồi cho xe phóng nhanh về phía Phạm gia, nghĩ đến việc Thiên Kim cùng Ken bước lên lễ đường thì trong đầu anh nóng lên như ngọn lửa thiêu đốt. Và Trần Hậu đã nhận ra, Thiên Kim chính là người mà anh toàn tâm toàn ý để mắt đến, khiến trái tim gang hồ sắt đá của anh tan ra. Không phải vì Thiên Kim giống với Rin, chỉ vì cô gái tên Trịnh Thiên Kim luôn có sự khác biệt về tính cách.

Chiếc xe màu đen đậu phía cách biệt thự Phạm gia không xa, Trần Hậu thật muốn ra lệnh cho bọn đàn em phá nát Phạm gia mà cướp lại Thiên Kim, nhưng làm như vậy sẽ bức dây động rừng, há chẳng mọi kế hoạch của thiếu gia đổ sông đổ biển hay sao. Trong tâm tư khó yên lòng, lại không muốn bị chi phối khi đang làm nhiệm vụ do thiếu gia sắp đặt, Trần Hậu ngồi trên xe ánh mắt như tia lửa cứ chằm chằm nhìn vào biệt thự Phạm gia.

Minh Trí ngồi trong phòng, nhìn ra phía cửa sổ bên ngoài. Hiện tại Rin đã trở về an toàn ở biệt thự hoa hồng trắng, Trịnh Thiên Kim đã thế mạng cho Rin thực hiện một kế hoạch khá là nguy hiểm mà cả hai cô gái kia đều chưa biết được. Minh Trí nâng ly rượu trên tay, hớp một hơi suy nghĩ rồi gọi cho Trần Hậu.

- Đến khách sạn, tôi cần bàn một số việc với cậu.

Trần Hậu nghe lệnh liền cho xe rời đi mà tới khách sạn Minh Trí đang ở. Trần Hậu nào nề vì mãi suy nghĩ về việc Trịnh Thiên Kim đang ở phía trong nhà Phạm gia.

- Cậu đang lo lắng? - Minh Trí nhìn vào Trần Hậu mà nói.

- Hiện tại Hà My tiểu thư đã an toàn, kế hoạch ngày mai vẫn thực hiện? - Trần Hậu không đáp câu hỏi.

- Hà My và Thiên Kim là chị em song sinh, và họ đều mang một số phận giống nhau. - Minh Trí nhấc ly rượu trên tay mà uống cạn.
- Thiếu gia, ý anh là sao? - Trần Hậu không hiểu ý của Minh Trí nhưng toan lo lắng.
- Trịnh Đạt đã có một đứa con ngoài giá thú, hai chị em Thiên Kim và Rin đều là con sau này. Theo cậu, họ có gì khác nhau sao?
- Vậy nếu ngày mai Thiên Kim đeo chiếc nhẫn kia, cô ấy sẽ...
- Đúng vậy, bởi vậy kế hoạch cứ như trước mà làm. Cậu không nên manh động, số phận cô ta dựa vào sự bình tĩnh của cậu.
- Tôi hiểu thưa thiếu gia, ngày mai chúng ta cứ xem Thiên Kim là Rin.
- Cậu chính xác là trợ thủ duy nhất và tốt nhất của tôi.

Trần Hậu gượng cười đi ra ngoài. Ngày mai sẽ nhanh đến, Trần Hậu dùng tay đập lên đầu để hình ảnh cô gái bướng bỉnh kia xua tan đi, anh cần phải thật bình tĩnh để cứu cô gái của mình.

Tại biệt thự Phạm gia, Ken quay về thì đã nhìn thấy Thiên Kim đang ngồi ngắm mình trong gương cùng một bộ váy cưới khác do chính cô chọn lựa kĩ càng. Thiên Kim luôn muốn mình đẹp nhất trong bất cứ tình huống nào. Cô đang sửa lại chiếc váy một chút cho kịp ngày mai thì Ken bước tới, cảm thấy thái độ của cô kì lạ nhưng theo chiều hướng tốt lên nên anh cũng không thắc mắc.

- Rin, tâm trạng của em rất tốt. Có phải em đã suy nghĩ kĩ rồi hay không?

Thiên Kim nhìn ánh mắt nồng nàn của Ken, trong lòng cảm thấy chàng trai này thật đáng thương nhưng cũng rất đáng trừng phạt. Cô không trả lời, chăm chú vào việc mình đang làm.

- Em để người làm họ làm, em nên nghỉ ngơi sớm ngày mai có lẽ sẽ rất mệt. - Ken dịu dàng khoát lên vai Thiên Kim.
- Đến bây giờ chúng ta vẫn chưa là vợ chồng, mong anh tôn trọng tôi đừng đụng chạm thân thể. - Thiên Kim dùng ánh mắt khinh bỉ mà nói.
- Được, được, anh hiểu mà. - Ken cười rồi bỏ tay ra khỏi người cô.
- Đám cưới là chuyện cả đời, tôi phải làm cho thật kĩ càng bọn người làm nhà anh liệu có thể làm đúng ý tôi sao.
- Đúng, đúng, chính là em làm chuyện gì cũng tốt nhất. - Ken thấy Rin chăm chú chuyện kết hôn thì trong lòng mừng thầm.
- Vậy anh có thể ra ngoài chưa, tôi cần yên tĩnh để tập trung. - Thiên Kim nói, vẫn không nhìn Ken một cái.
- Được, anh sẽ ra ngoài em hãy nhớ nghỉ ngơi sớm.

Ken trong lòng cảm thấy kì lạ về cách xử sự của Rin, nhưng thấy cô chăm chú trong việc kết hôn như vậy liền nghĩ có lẽ cô đã nghĩ rằng lấy anh và cùng nuôi bé con là tốt nhất. Dù sao anh cũng là cha ruột của Rose.

Buổi sáng hôm sau, trước sau Phạm gia nhộn nhịp khách mời. Ken mặc một bộ vest trắng đứng cùng Phạm lão và Phạm phu nhân đón tiếp khách mời, hôn sự này vì cương chiều cậu con trai duy nhất mà tổ chức, trước đây một lần từ hôn nay lại kết hôn khiến bọn họ không hiểu chuyện gì.

Thiên Kim ngồi trong phòng trang điểm, được các chuyên gia cao cấp nhất đến trang điểm và thay đổi bộ sare trắng mà cô đã chọn đêm qua. Thiên Kim đứng trước gương ngắm nhìn mình một loạt rồi cười cùng mọi người.

- Các người thấy tôi đã đẹp chưa.

- Tiểu thư, cô rất xinh đẹp, là cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp qua.
- Không cần nịnh tôi, được rồi tôi sẽ bảo chồng sắp cưới boia thêm cho các người.

Thiên Kim mỉm cười, cánh cửa phòng mở ra. Ken đắm chìm trong nhan sắc được các chuyên gia trang điểm hàng đầu tạo nên một cô dâu xinh đẹp tuyệt mỹ, Ken chờ người nhìn cô dâu cho đến khi một người làm nhắc nhở đã đến giờ dẫn cô dâu ra ngoài làm lễ.

- Rin, em rất đẹp.

Thiên Kim mỉm cười không trả lời, khoác vai Ken bước đi.

Cả hai cùng bước lên khán đài và được sự chúc phúc của mọi người. Bên ngoài, cánh cửa mở toang ra đi vào trong mà một đám người mặc áo đen đi trước là một người đàn ông tuấn tú đẹp trai nhìn đôi cô dâu chú rể mà cười nhếch lên lên tiếng.

- Phạm thiếu gia cưới vợ, lại không mời Trần gia chúng tôi, e có phải là thất lễ hay không. - Minh Trí nói.
- Ấy, Trần thiếu gia, chúng tôi chỉ sợ cậu bạn trăm công nhìn việc nên không dám làm phiền. - Phạm lão thấy Minh Trí tới liền ra đón tiếp.
- Vậy hôm nay tôi đến dự, có quá đường đột? - Minh Trí nhìn Trịnh lão lạnh lùng hỏi.
- Không, được Trần thiếu gia đến mừng chúng tôi rất là vinh hạnh.
- Tôi không mời anh, mau cút đi. - Ken từ trên khán đài mà nói.
- Xem ra tôi không được chủ nhân bữa tiệc hoan nghênh, dù sao tôi và nhị tiểu thư họ Trịnh cũng đã từng có chút qua hệ quen biết. Phải không nhị tiểu thư? - Minh Trí nhìn sang Thiên Kim miệng hơi cười.
- Nếu Trần thiếu gia có lòng, thì tôi xin nhận. Chúng ta tiếp tục thôi. - Thiên Kim cười một cái đáp trả rồi kéo áo Ken.

Ken thấy Rin trả lời như vậy thì trong lòng vô cùng háo hức nên cũng không muốn phiền phức mà đuổi Minh Trí đi. Bọn họ tiếp tục quay lại phía linh mục mà làm lễ. Khi quay lại, Thiên Kim đụng phải ánh mắt của Trần Hậu khiến cô hơi lúng túng nhưng lại vội vã ra về như bình thường.

- Phạm Lê Hoàng, con có đồng ý lấy Trịnh Hà My làm vợ hay không, dù.....
- Con đồng ý.
- Trịnh Hà My, con có đồng ý lấy Phạm Lê Hoàng làm chồng hay không, dù.....?

Thiên Kim không trả lời, cô cúi mặt xuống khẽ mỉm cười khi mà vị linh mục lặp lại thêm một lần. Ken bất giác lo lắng nắm lấy tay cô, Thiên Kim đưa miệng vào tai ken nói nhỏ

- Tôi là Trịnh Thiên Kim không phải Trịnh Hà My.
- Cô... cô là Trịnh Thiên Kim. - Ken bất ngờ hỏi lấp bắp.
- Chúng ta tiếp tục trò chơi này chứ. - Thiên Kim cười khê.

Ken đứng như chết lạng trước mặt Thiên Kim cho đến khi linh mục lại tiếp tục một lần nữa nhắc nhở Ken mới chột giật mình. Anh cũng khê nhếch môi đáp: " Cô đã có gan tráo người, tôi cũng không chịu lỗ."

Đến lượt Thiên Kim bất ngờ, cứ nghĩ rằng sau khi nghe mình không phải là Rin thì anh ta sẽ tức giận mà huỷ bỏ lễ cưới ngờ đâu lại muốn tiếp tục. Nếu như anh ta lại muốn cưới cô thật thì có lẽ cô chỉ có nước chết đi. Thiên Kim nhú mày lo lắng, ánh mắt nhìn về phía Trần Minh Trí đang ngồi. Anh ta sẽ giúp cô hay không, vì sao vẫn cứ ngồi đó không có một hành động nào. Đến nước này cô phải tự mình cứu mình.

- Xin lỗi mọi người, tôi không phải là không muốn trả lời. Nhưng vị giám mục đây không phải đang hỏi tôi nên tôi không thể trả lời.

Tất cả mọi người trong buổi lễ đều ngạc nhiên vì câu nói của Thiên Kim, Ken cũng không chịu thua tiến về phía trước đứng cạnh Thiên Kim mà nói:" Thật ra thì hôm nay người tôi lấy sẽ là Trịnh Thiên Kim, chị gái của Trịnh Hà My. Có lẽ có một chút nhầm lẫn ở đây."

Lần này thì máy chụp hình của phóng viên cứ chụp lia lịa vào hai người phía trước. Trịnh Thiên Kim bắt ngờ không biết phải làm sao, ánh mắt hướng về phía Trần Minh Trí đang ngồi im lặng cười nhếch mép. Phía sau Trần Hậu nắm chặt đôi bàn tay nhưng cũng không dám hành động khi chưa có lệnh của Minh Trí.

Vị mục sư sau khi được Ken nói vào tai thì liền đổi tên Trịnh Hà Mỹ thành Trịnh Thiên Kim. Ken khẽ cười nhếch môi nói: "Cô nghĩ tôi sẽ bỏ cuộc sao, tôi sẽ đi theo trò đùa của cô tới cùng."

Thiên Kim sợ sệt bị Ken kéo lại về phía linh mục, linh mục tiếp tục việc đang làm.

Trịnh Thiên Kim, con có đồng ý lấy Phạm Lê Hoàng làm chồng, dù....

Thiên Kim không biết xoay chuyển tình thế như thế nào, chỉ hy vọng Minh Trí cứu cô.

Minh Trí xem ra Trịnh Thiên Kim đang hoảng loạn, anh khẽ nói: "Hành động đi."

Trần Hậu nghe được liền rời khỏi vị trí phía sau Minh Trí mà đi tới phía trước tiến về phía Ken và Thiên Kim đang đứng mà nói:

- Trịnh Thiên Kim, torng người em đang có đứa con của tôi lại muốn kết hôn cùng người khác.

Giờ thì tất cả mọi ánh mắt kì lạ lại đổ dồn lên người Trần Hậu, đặc biệt là Trịnh Thiên Kim lại trợn mắt lên nhìn anh. Trần Hậu nhanh chóng tiến đến kéo Thiên Kim về phía mình mà tranh dành với Ken. Ken khẽ cười đầu mím cười: "Các người muốn bêu xấu Phạm gia trước báo chí sao, nghĩ là Trần gia có thể xem thường chúng tôi sao."

- KEn thiếu gia, cô ấy là phụ nữ của tôi. Cậu không muốn làm kẻ thế mạng lãnh chịu hậu quả của tôi? - Trần Hậu ôm lấy Thiên Kim trong lòng.

Ken không trả lời, giờ đây nếu trả lời sẽ làm trò hề cho giới báo chí. Anh bỏ mặc buổi tiệc mà ra xe lái đi.

Trần Hậu bế thốc Thiên Kim đi ra khỏi bữa tiệc, Thiên Kim cũng không phản kháng chỉ che mặt lại trước các ống kính của báo giới. Buổi lễ kết hôn mà cô dâu và chú rể đã bỏ đi cả, các khách mời cũng kì lạ mà lần lượt ra về. Phạm lão và phu nhân xấu hổ mà tức giận bỏ về trước hết.

Tất cả mọi ống kính quay sang Trần Minh Trí, Minh Trí khẽ cười mà trả lời từng câu hỏi.

- Trần thiếu gia, có phải người vừa rồi là người của Trần gia hay không?

- Đúng. - Minh Trí ung dung trả lời.

- Mối quan hệ của anh ta và Trịnh tiểu thư là có thật sao?

- Chuyện riêng của nhân viên, tôi là giám đốc làm sao quản hết.

- Chuyện ngày hôm nay, có phải anh cố tình mang người đến phá hôn lễ của Phạm thiếu gia?

- Tôi chỉ đi mừng cho cậu ấy, chuyện xảy ra cũng thật đáng kinh ngạc.

- Nghe đồn anh và nhị tiểu thư nhà họ Trịnh đang hẹn hò, có đúng như vậy không?

Minh Trí không trả lời, đứng lên từ từ rời khỏi buổi lễ trước sự bảo vệ của vệ sĩ đông đúc.

Rin ngồi trong nhà, thấy mọi chuyện rối tung lên nhưng mừng vì Thiên Kim đã được Trần Hậu cứu đi, nhưng tại sao đến giờ vẫn không mang chị gái mình về. Cô gọi cho Minh Trí.

- Minh Trí, vì sao đến giờ Thiên Kim chưa về nhà.

- Cô ta và Trần Hậu đã mất tích, tôi không thể liên lạc với họ.

- Sao, sao lại mất tích liệu có chuyện gì xảy ra.

- Đừng lo, Trần Hậu sẽ bảo vệ cô ta, sẽ nhanh mang cô ấy trả lại cho em.

- Vâng, Minh Trí em rất nhớ anh.

- Ủ!

- ...

- Tôi sẽ đến gặp em.

Nói xong, Minh Trí cúp máy cho xe đi tới biệt thự hoa hồng trắng.

Bảo Ngọc nhìn thấy xe của Minh Trí rời khỏi khách sạn khẽ cười: "Đúng là quá lơ là." Sau đó nhanh chóng rời khỏi khách sạn, bí mật đi tới biệt thự của Trần Phó Quang.

71. Chương 69: Cô... Từ Bây Giờ Chính Là Phụ Nữ Của Tôi

Trần Hậu ôm Thiên Kim ra xe, nhét cô vào bên trong đóng mạnh cửa kêu một tiếng "ầm" sau đó vòng qua bên lái xe rồi cho xe phóng đi nhanh như tia chớp. Thiên Kim ngồi trong xe sợ hãi với tốc độ mà Trần Hậu đang đi liên run rẩy lắp bắp.

- Anh... anh có thể đi chậm một chút hay không?

Trần Hậu không trả lời, tốc độ vẫn giữ nguyên như không nghe lời Thiên Kim nói.

- Này... tôi nói anh có nghe không, anh cứ chạy như vậy thì hãy cho tôi xuống xe. - Thiên Kim lần này hét lên.

- Cô ngồi yên ở đó. - Trần Hậu nói một cách răng đe.

Thiên Kim nghe Trần Hậu nói vậy thì vô cùng tức giận, nhưng hiện tại nhờ có anh ta nên cô mới không phải kết hôn cùng tên nhà họ Phạm đáng chết kia. Nhớ lại lúc này Thiên Kim liền đỏ ửng mặt, hắn ta lại nói mình đang mang cốt nhục của hắn ta sao. Chuyện này phải tính rõ ràng với anh ta, mình còn chưa một lần hẹn hò với nam nhân này lại mang tiếng có con trước thì thật mất thể diện, dù gì cũng là tiểu thư một thời giàu sang của nhà họ Trịnh uy quyền. Thiên Kim nghĩ trong đầu cũng quay sang nói với Trần Hậu muốn lấy lại thể diện.

- Này, lúc này cảm ơn vì đã giúp tôi. Nhưng vì sao lại lấy cái lí đó làm tôi mất cả thể diện như vậy, tôi còn chưa có bạn trai qua anh nói như vậy thì làm sao tôi có thể lấy được một người chồng.

Trần Hậu thắng kết ngay trước một chung cư cao cấp lớn, sau đó mở cửa xe lạnh lùng đi xuống rồi bế Thiên Kim trên tay mà đi vào bên trong mặc cho cô la hét và chống cự nhưng sức của cô thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé làm sao có thể chống lại một đại ca giang hồ như Trần Hậu.

Cánh cửa căn chung cư rộng lớn được Trần Hậu mở ra bằng mã số, anh bế cô trên tay đi vào đóng cửa lại đi thẳng đến chiếc ghế sofa phía trước quầy cô xuống chiếc ghế to.

- Anh phải nhẹ nhàng với phụ nữ một chút chứ. - Thiên Kim ngồi dậy trên tay cảm thấy đau nhức.

- Cô... mau cởi ra. - Trần Hậu bá đạo nói.

- Hả, anh... anh... vừa... nói... cái... gì? - Thiên Kim trợn mắt một lần nữa hỏi lại lời Trần Hậu vừa nói.

- Tôi nói, cô mau cởi chiếc áo trên người ra trước khi tôi xé nó giúp cô. - Trần Hậu nói xong đi vào bên trong lấy ra một chiếc áo sơ mi quăng xuống ghế phía Thiên Kim đang ngồi ngơ ngác. - Mau thay ra cho tôi.

- Anh làm sao vậy, tôi mặc chiếc áo này vì sao lại khó chịu như vậy? - Thiên Kim ngơ ngác hỏi.

- Trịnh tiểu thư, bây giờ cô muốn tự mình thay ra hay tôi sẽ giúp cô. - Trần Hậu tiến tới phía Thiên Kim đưa gương mặt mình đến gần phía cô mà khẽ nói.

- Á, được thôi tôi sẽ tự thay. - Nói rồi cô cầm lấy áo sơ mi mà Trần Hậu đưa à đi vào bên trong một phòng trống.

Thiên Kim bối rối vì áo cưới này thật sự không thể một mình mà thay ra được, mặc dù đã rất cố gắng nhưng lại đành bất lực. Cô mở cửa đi ra ngoài trong khi trên người vẫn còn chiếc áo cưới, Trần Hậu nhìn Trịnh Thiên Kim tỏ ra vẻ tức giận.

- Cô không muốn thay, vẫn còn lưu luyến đám cưới vừa rồi.

- Anh im đi, tự dừng bắt tôi về đây, bắt tôi phải thay đồ và mặc áo của anh. Anh nghĩ anh là gì chứ, tôi không thích thay đồ anh làm gì được tôi, anh ăn thịt tôi chắc. - Trịnh Thiên Kim vì không thể tự cởi chiếc áo ra sinh nóng nẩy.

Trần Hậu tiến một bước tới phía trước mặt Thiên Kim, đưa gương mặt sát vào mặt cô. Thiên Kim né tránh mà cuối về phía sau nhưng Trần Hậu càng lúc càng ép sát.

- Cô nghĩ tôi có nên ăn thịt cô không? - Trần Hậu khê hỏi.

- Anh... anh. - Trịnh Thiên Kim ấp úng, gương mặt điển trai sương gió của Trần Hậu ghé sát gương mặt khiến tim cô đập mạnh liên hồi ấp úng.

- Khi này cô hỏi tôi vì sao lại nói ra lí do kì hoặc, cô nghĩ tôi có nên thực hiện cho đúng lời nói hay không?

- Anh... anh muốn làm gì?

Trần Hậu không trả lời, đưa đôi môi đặt lên đôi môi của Thiên Kim nhẹ nhàng. Thiên Kim giật nảy lên khi nhận nụ hôn bất ngờ của Trần Hậu, cô liền đẩy anh ra.

- Ai cho phép anh hôn tôi. - Thiên Kim lấy tay phủi miệng.

- Cô... từ bây giờ chính là phụ nữ của tôi. - Trần Hậu bá đạo nói.

- Anh bị bệnh hoang tưởng sao, từ khi nào tôi là của anh chứ. - Thiên Kim cười khẩy.

- Ngày mai chắc chắn tin tức Trịnh tiểu thư đây và tôi sẽ lên trang nhất các mặt báo, xem ra cô cũng không thể không phải là của tôi.

- Tôi sẽ giải thích.

- Muốn giải thích sao?

Trần Hậu không đợi Trịnh Thiên Kim trả lời, bế cô lên đi về phía phòng ngủ. Thiên Kim vùng vẫy kêu la nhưng đây là chung cư cao cấp, bên trong có lớp cách âm rất tốt nên âm thanh từ miệng cô e rằng chỉ có một mình Trần Hậu nghe thấy, lại càng tăng thêm sự tức giận và ham muốn của anh.

Bá đạo xé bỏ chiếc váy cưới đắt tiền và đẹp lung linh trên người Thiên Kim, cô run rẩy trên người chỉ còn bộ đồ nhỏ che thân. Thiên Kim mạnh mẽ ngồi dậy dùng tay tát Trần Hậu.

- Tên hạ lưu.

- Đúng, tôi là hạ lưu, sẽ dùng mọi cách để cô mãi mãi phải nhớ đến tôi mà không nghĩ ngợi đến đàn ông khác.

Nói rồi mạnh mẽ cởi bỏ những thứ vướn víu trên hai người ra, mặc cho Thiên Kim la hét và chửi bới Trần Hậu từ từ chiếm lấy người con gái đã khiến anh phải tức giận mất đi lý trí.

Chiếc xe màu đen đậu trước biệt thự hoa hồng trắng, anh bước xuống xe thì đã thấy Rin đứng ngoài cổng mà đón mình. Thấy Minh Trí trái tim cô bỗng đập mạnh hơn, cô chạy ngay tới mà ôm lấy anh.

- Minh Trí, anh đã đến.

- Theo tôi.

Minh Trí đặt Rin vào trong xe rồi cho xe nhanh chóng dời đi. Trên xe Rin ngồi không yên, cứ quay đầu nhìn Minh Trí.

- Tôi sẽ thu phí em đấy. - Minh Trí chăm chú nhìn vào chiếc máy tính mà nói.

- Thu phí gì cơ? - Rin ngêch mặt hỏi.

- Thu phí ngắm nhìn tôi. - Minh Trí miệng hơi cười.

- Á, anh chỉ nhìn vào máy tính làm sao biết em nhìn anh. - Rin đỏ mặt nói.

Minh Trí lắc đầu không trả lời, anh vừa bấm nút enter một cái. Một hợp đồng được kí kết, sau đó nhanh chóng tắt máy tính đi mà quay sang Rin nói.

- Chúng ta đi du lịch một chuyến, em muốn đến nơi nào?

- Du lịch sao, vì sao lại đi du lịch.

- Không muốn? - Minh Trí nhú mồm nói

- Không phải, không phải, rất muốn. - Rin cười tươi.

- Muốn đi nơi nào?

- Em muốn đi đến biển, muốn ngửi mùi của gió biển mặn mà. Trước đây rất muốn đi nhưng điều kiện không cho phép. - Rin hơi cười rồi nói tiếp. - Em đã từng dặn lòng, trước khi chết đi nhất định phải đi biển một lần.

- Bé ngọc, yên tâm đi. Tôi sẽ không để em rời khỏi tay mình. - Nói rồi Minh Trí choàng tay ôm lấy Rin vào lòng.

- Em tin Minh Trí tài giỏi sẽ làm được. - Rin cúi đầu vào lòng anh cảm thấy ấm áp vô cùng. - Nhưng, chị Thiên Kim và Trần Hậu đã đi đâu, em không tin anh không biết họ đang ở đâu.

- Kể ngọc như em đừng nên tỏ ra thông minh, hãy để họ có một chút thời gian riêng tư để hiểu nhau hơn. - Minh Trí béo lỗ mũi của cô.

Rin mỉm cười nép vào lòng Minh Trí sâu hơn, anh nói cũng rất đúng xem ra không nên lúc nào cũng tìm chị. Trần Hậu lại là một nam nhân rất rất là tốt nên Rin cũng đôi chút yên tâm khi giao Thiên Kim cho Trần Hậu. (t/g: bây giờ ta mới nói, nam nhân tốt cách mấy cũng không phải là sự lựa chọn tốt nhất mà).

Điện thoại Minh Trí reo lên một hồi, nhìn qua số điện thoại gọi anh do dự một chút rồi nghe.

- Nói. - Minh Trí lạnh lùng đáp.

- Sao con lại lạnh lùng với cha như vậy, con có thể cho ta chút thời gian hay không. - Trịnh Phó Quang nói.

- Ông cũng biết là tôi không rảnh.

- Ta biết con đang đi cùng con bé đó, Bảo Ngọc đang ở đây ta cho con một cơ hội. Mang con bé tới đây nói cho Bảo Ngọc sự thật về thân thế của nó, có lẽ vì tình thân nó sẽ giải lời nguyên. - Trịnh Phó Quang nói với giọng ồm ồm.

- Trần lão gia nghĩ tôi sẽ tin.

- Tùy con thôi, nhưng ta tin với người thành công như con, sẽ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào. - Nói rồi Trần Phó Quang cúp máy nhìn cô gái trước mặt nở một nụ cười đắc ý.

Minh Trí phân vân vì lời của Trần lão có phần đúng, nếu như biết Hà My và Thiên Kim là em gái cùng cha của mình xem ra có thể khiến Bảo Ngọc vì chút tình thân mà thay đổi suy nghĩ. Anh cũng đã từng nuôi ý định trả thù cho người mẹ quá cố, nhưng đối với Minh Trí mà đối phó với cô gái mềm yếu này thì thật không phải đáng nam nhi vả lại cô lại là người anh yêu thương và luôn muốn bảo vệ. Do dự một lúc, Minh Trí cho xe quay về biệt thự của Trần Phó Quang.

72. Chương 70

Minh Trí đưa Rin về biệt thự Trần gia rồi cho xe đến biệt thự của Trần Phó Quang. Minh Trí không muốn cô gái ngọc ngà hay suy nghĩ kia phải u sầu thêm nữa. Một cú sock gia đình họ Trịnh có lẽ đã quá sức chịu đựng của cô.

Chiếc xe màu đen chạy đến biệt thự của Trần Phó Quang, Minh Trí từ trên xe bước xuống đi vào bên trong đã thấy Bảo Ngọc ngồi trong phòng khách nhìn anh mà mỉm cười.

- Xem ra cô cũng thật cao tay, có thể qua mắt được một đám vệ sĩ ở khách sạn. - Minh Trí lạnh lùng đi về phía ghế đối diện Bảo Ngọc mà nói
- Haha, có lẽ em trai đã quá xem thường người chị này rồi. - Bảo Ngọc cười lớn đáp.
- Thôi nào, Minh Trí có chuyện cần nói với con. - Trần Phó Quang quay qua nhìn Minh Trí. - Con nói đi.
- Tôi không tin là cô không biết chuyện gì, nếu cô có thiện chí muốn loại bỏ thì từ đầu đã không tốn công sức về đây mà bày nhiều trò như vậy.
- Nếu Trần thiếu gia đã biết điều đó, tại sao lại còn đến nơi này. - Bảo Ngọc nhếch môi hỏi lại.
- Tôi đến để gặp Trần lão gia đây có vài chuyện riêng. - Minh Trí nhìn sang Trần Phó Quang. - Ngày mai tôi sẽ triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị, có lẽ Trần lão gia phải nhường lại chức tổng giám cho tôi. Hiện nay cô phần của tôi nắm giữ cao nhất trong RoYal, lúc trước còn nể tình cha con nên cho ông một chút danh tiếng, nay có lẽ điều đó quá dư thừa.
- Ta cũng đã lường trước được điều này, hiện tại Bảo Ngọc đang nắm giữ không ít cổ phần của RoYal cộng thêm của ta nữa xem ra cũng không dễ đối phó. - Trần Phó Quang ung dung trả lời.
- Thì ra số cổ phiếu do cổ đông giấu mặt lại chính là cô đây. Nếu Trần lão không tự nhường chức, thì chúng ta gặp lại vào ngày mai. - Minh Trí nói rồi đứng lên quay đi.
- Nếu cậu chịu nhường lại RoYal, tôi sẽ giải lời nguyên kia. - Bảo Ngọc nói phía sau.

Minh Trí hơi khựng người, rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Con nghĩ xem, giữa cô ta và RoYal nó sẽ chọn bên nào. - Trần Phó Quang nhìn theo bóng Minh Trí mà nói.
 - Dù cậu ta có chọn phần nào, thì kết quả chỉ có một mà thôi. - Bảo Ngọc cười nham hiểm.
- Trở về lại biệt thự Trần gia, Minh Trí đi vào trong thì nhìn thấy Rin đang nằm trên sôpha mà ngủ. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, Minh Trí nhẹ nhàng bế cô lên đi vào bên trong phòng ngủ. Rin khẽ tỉnh giấc thì thấy mình đang nằm trên tay Minh Trí.
- Minh Trí, anh về khi nào. - Rin khẽ hỏi.
 - Sao không ngủ đi, trông em rất mệt mỏi.
 - Anh đến nhà cha anh có chuyện gì sao?
 - Chỉ là một số chuyện công ty, nghĩ ngơi sớm ngày mai anh phải đến công ty sớm.

Rin nhận ra vẻ khác lạ trên gương mặt kiên nghị và phong độ của anh. Cô không muốn hỏi thêm sợ gây thêm áp lực trên vai anh, Rin cảm thấy mình thật nhỏ bé thật vô tích sự không thể giúp được điều gì cho anh. Minh Trí đặt cô lên giường, khẽ hôn vào trán Rin một nụ hôn nhẹ tênh đắp chăn kỹ trên người cô rồi ngồi một bên mà ngắm nhìn.

- Anh không ngủ sao? - Rin mở mắt to hỏi.
- Muốn nhìn em ngủ. - Minh Trí nhẹ nhàng đáp.
- Không phải ngày mai phải đi sớm sao, anh mau chóng đi nghỉ ngơi đi. - Rin kéo tay Minh Trí nũng nịu.

Minh Trí cười nhẹ, chiều lòng cô mà lên giường nằm kề bên cô, ôm cô vào lòng vỗ về. Rin mệt mỏi trong những ngày qua nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, ngủ say đến mức Minh Trí rời khỏi giường khi nào không hay biết.

Giữa đêm, Rin thức giấc thì không thấy Minh Trí bên cạnh. Cô choang ngồi dậy nhìn một vòng căn phòng lạnh lẽo chỉ một mình cô, Rin khẽ mở cửa ra ngoài đi xuống phía dưới lầu cũng không thấy Minh Trí nơi nào. Hiện tại là giữa đêm đã xảy ra chuyện gì mà anh ấy lại ra ngoài, khi quay lại phòng cô nhìn ánh đèn phòng làm việc của Minh Trí sáng đèn, Rin khẽ đi tới nhìn qua khe cửa thấy bóng dáng Minh Trí đang ngồi cần mẫn trên chiếc máy tính. Có lẽ vì chuyện của cô mà anh bỏ bê công việc khá nhiều, không muốn làm phiền Rin đi xuống lầu pha cho anh một ly sữa mang lên.

Rin mang sữa đến cửa phòng, toan gõ cửa thì nghe giọng anh vang lên bên trong.

- Trần Hậu, đã giải quyết xong chuyện của cậu?

-....

- Ngày mai, họp hội đồng quản trị nhưng hiện tại về phía Trần lão đang có cổ phần cao hơn phía chúng ta. Cho nên cách duy nhất để chiếm lấy RoYal chỉ có một.

-...

- Tiêu diệt tận gốc.

Rin bên ngoài nghe được há hốc miệng, tay rung rung đánh rơi ly cafe xuống đất sau đó hoảng sợ mà chạy về phòng ngủ run rẩy. Không lẽ chỉ vì tiền tài mà Minh Trí lại muốn ra tay với cha ruột, không lẽ cô lại yêu một kẻ máu lạnh hay sao. Nếu Trần lão gia chết đi, tất nhiên tài sản sẽ thuộc về anh, nhưng trước sau gì cũng thuộc về anh tại sao lại muốn giết Trần lão gia. Rin nằm trên giường sợ đến cầu mong Minh Trí đừng quay lại phòng ngủ, sợ phải gặp anh.

Minh Trí nghe tiếng choang bên ngoài rồi tiếng bước chân chạy vội, nhìn màn hình điện thoại tối đen anh đi về phía cửa phòng làm việc thấy ly đổ xuống đất cùng chiếc cốc vỡ tan tành. Ánh mắt an chột ra vẻ u buồn, Minh Trí lặng lẽ đi vào bên trong rót một ly rượu mạnh đưa vào miệng từng ly.

Buổi sáng, khi Rin thức giấc thì Minh Trí đã rời khỏi biệt thự. Cô nhớ đến chuyện hôm qua thì vô cùng lo sợ, hiện tại cô đang hối hận vì sao mình không ra sức khuyên ngăn Minh Trí đừng làm điều sai trái mà hối hận cả đời. Cô cảm thấy mình quá hèn nhát và ích kỷ. Rin ra ngoài đi xuống phía dưới thì cảm thấy rất lạ, thường ngày Trần gia người làm đông đúc hiện tại lại không có một ai. Rin nhìn ra vườn cũng không thấy những người làm vườn thường hay cắt tỉa cây cảnh. Cô cảm thấy kì lạ liền gọi điện cho Trần Hậu nhưng không ai bắt máy, gọi thật nhiều lần thì có một giọng nữ nghe máy.

- Alo.... - Trịnh Thiên Kim nghe máy

- Alo, xin l số điện thoại này phải của anh Hậu hay không ạ. - Rin nghe giọng nữ thì sợ mình nhầm số

- Là Rin, phải Rin không? - Thiên Kim nhận ra giọng nói của Rin

- Vâng, ai vậy ạ. - Vì giọng Thiên Kim đã bị lạc đi nên Rin không thể nhận ra.

- Là chị đây, em đang ở đâu mau đến cứu chị với. - Thiên Kim nói nhanh như đang rất sợ hãi.

- Có chuyện gì vậy, không phải chị đang đi với Trần Hậu sao? Anh ấy đâu rồi. - Rin nhú mày hỏi, không lẽ Trần Hậu cũng bị hãm hại được sao?

- Anh ta... anh ta.... là một tên khốn kiếp. - Thiên Kim khóc sụt sùi trong điện thoại.

- Chị, bình tĩnh hiện giờ chị đang ở đâu? - Rin không hiểu chuyện gì liền hỏi.

- Chị không biết, đây có lẽ là nhà của anh ta, là một chung cư cao cấp. - Thiên Kim nhìn căn nhà rồi nói.

- À, có Trần Hậu ở đó không? Em sẽ nói chuyện rõ ràng với anh ta. - Rin vừa nói vừa đi lên phòng làm việc của Minh Trí.

- Không, từ sáng sớm đã bỏ đi và nhốt chị lại nơi này. - Thiên Kim nói tiếp. - Anh ta đánh rơi điện thoại lại, khi nào em đến chị mới phát hiện.

- Được, em sẽ tìm Trần Hậu để chị có thể ra ngoài, có lẽ có hiểu nhầm gì vì anh ấy thật sự là người tốt. - Rin trấn an.

- Rin, hấn ta... hấn ta...

- Được rồi, chị bình tĩnh em sẽ nhanh chóng tìm ra anh ấy.

Rin nhanh chóng lục tìm địa chỉ nhà của Trần Phó Quang trong những tư liệu của Minh Trí trong máy. Khi mở máy liên bắt nhập mật khẩu, cô suy nghĩ một lúc.

- Là ngày sinh của anh ấy.

Sai mặt khẩu.

- Là ngày sinh của mẹ anh ấy. - Nhìn thấy trong tấm hình treo trong phòng.

Sai mặt khẩu.

- Cửa anh và mẹ ghép lại.

Vẫn sai.

Rin ôm đầu không biết Minh Trí lấy mặt khẩu là gì, sau đó cô bấm bừa ngày sinh của mình vào thì máy tính lại hoạt động được.

Rin khẽ mỉm cười....

Máy tính mở ra, tấm hình nền trước kia là hình của Tố Uyên đã được thay bằng hình của cô. Có một cảm giác âm áp đan xen trong lòng, nhưng cô không quên mục đích nên bấm tìm kiếm tư liệu về gia đình anh nên biết được địa chỉ nơi mà Trần Phó Quang đang ở. Rin nhanh chóng đón taxi đến biệt thự của Trần Phó Quang.

Minh Trí trước khi đi đến RoYal đã ghé qua nhà của Trần Phó Quang một chuyến.

- Hôm nay không đợi ta mời mà con lại đến, đúng là chuyện rất lạ. - Trần Phó Quang ngồi đối diện Minh Trí nói.

- Tôi đến tìm Bảo Ngọc. - Minh Trí lạnh lùng đáp

- Trần thiếu gia mới sáng đã đến tìm tôi, thật vinh hạnh. - Bảo Ngọc từ trên lầu đi xuống nói.

- Chuyện cô nói, tôi đồng ý. - Minh Trí nhìn về phía Bảo Ngọc mà nói.

- Tôi đã nói chuyện gì, tôi có lẽ nói rất nhiều chuyện nha. - Bảo Ngọc cười cợt.

- Chuyện tôi nhường RoYal, cô giải thoát cho chị em nhà họ Trịnh. - Minh Trí nắm chặt đôi tay mà nói.

- Thật không ngờ Trần thiếu gia lại có thể bỏ qua cơ đồ mười mấy năm gây dựng chỉ vì một cô gái. - Bảo Ngọc ngạc nhiên nói.

- Tôi có một điều kiện, cô phải hoá giải trước. - Minh Trí không quan tâm lời Bảo Ngọc nói.

- Thật ra thì, theo mẹ chúng ta nói cách làm rất đơn giản chỉ là tôi có toàn tâm toàn ý hay không, nếu bị cưỡng ép cũng không có kết quả.

- Làm như thế nào? - Minh Trí nheo mắt hỏi.

- Ngày xưa tổ tông làm như thế nào, thì tôi sẽ làm như vậy.

- Được, hôm nay tôi sẽ giao hết cổ phần của RoYal cho cô, từ chức giám đốc điều hành. Và cô sẽ phải giải lời nguyên kia. - Minh Trí đứng lên nói rồi.

- Quyết định vậy đi.- Bảo Ngọc mỉm cười đắc thắng.

Minh Trí rời đi rồi, Trần Phó Quang nhìn Bảo Ngọc hỏi.

- Nó quyết định như vậy, con sẽ tha cho Trịnh gia sao?

- Tất nhiên là không, vì con cũng không thể giải được lời nguyên kia. - Bảo Ngọc cười nói.

- Sao? Con không phải là con của bà ấy, vì sao không thể. - Trần Phó Quang ngạc nhiên.

- Vì con là con gái nhà họ Trịnh. - Bảo Ngọc ánh mắt như tia lửa.

- Xem ra con biết nhiều hơn ta nghĩ rồi. - Trần Phó Quang hơi bất an.

- Cha yên tâm, con tất nhiên không nhận người cha đó, con sẽ trả thù Trịnh gia mà báo hiếu cho cha. - Bảo Ngọc thu lại ánh mắt dữ tợn.

- Ta hy vọng con biết, ai là người phía sau nâng đỡ cho con. - Trần Phó Quang nói rồi bước đi.

Bảo Ngọc nhìn theo Trần lão, miêng khê nhếch cười:” Những gì tôi và mẹ tôi chịu đựng, các người phải trả giá. Trần Minh Trí, còn một sự thật khá bất ngờ mà cậu làm sao có thể biết được, thật ra mẹ tôi và mẹ cậu là hai phụ nữ khác nhau.”

73. Chương 71

Khi Rin đến biệt thự của Trần lão thì Minh Trí và Trần Phó Quang đã đi đến RoYal dự cuộc họp hội đồng quản trị. Cô đứng trước cổng phân vân không biết có nên nhấn chuông hay không, cô đến một phần vì tìm Trần Hậu một phần vì lo lắng cho Minh Trí sẽ làm điều không nên. Đang bâng khuâng thì chiếc cổng của nhà họ Trần mở ra, cô gái khi trước bắt cô đến giao cho Ken bước ra ngoài khiến Rin hoảng hốt, cô ta vì sao lại ở trong Trần gia. Chuyện này thật kì lạ, cảm giác có rất nhiều chuyện khuất mắt phía sau mà cô chưa được rõ.

- Trịnh nhị tiểu thư đến đây thật bất ngờ nha. - Bảo Ngọc quan sát camera thì thấy Rin đi đến nhưng không bấm chuông mà lẩn quần bên ngoài nên quyết định ra ngoài.

- Tôi... cô... vì sao lại ở Trần gia, cô chính là người bắt cóc Rose. - Rin e sợ lùi về phía sau.

- Tôi vì sao ở Trần gia thì mời cô vào trong tôi sẽ nói cho cô rõ, còn về việc con bé không thể xem như tôi chăm sóc hộ cô vài ngày sao. - Bảo Ngọc trắng trợn nói.

- Cô... có thể phải sạch mọi chuyện xấu xa của mình như vậy sao? - Rin cảm giận nói, đối với cô như thế nào cô cũng chịu đựng nhưng Rose còn rất bé và vô tội.

- Tôi không muốn ở ngoài đường mà tán gẫu, nếu cô muốn mời vào nhà tôi sẽ trả lời thắc mắc của cô. - Bảo Ngọc nói rồi mỉm cười đi vào bên trong.

Rin đứng bên ngoài, lo sợ đi vào sẽ không có đường ra nhưng trong lòng có nhiều thắc mắc về những chuyện đang xảy ra. Chuyện Trịnh lão nói về lời nguyện kia liệu có liên quan đến cô gái kia hay không, vì sao lại ép cô kết hôn với Ken. Rin ngờ ngác suy nghĩ thì bước chân đã bước vào bên trong Trần gia. Cô đến bên chiếc ghế sofa cầu kì đắt tiền ngồi xuống, Bảo Ngọc từ bên trong mang một ly nước đặt về phía Rin mà nói.

- Uống nước trước, có chuyện gì thắc mắc cứ hỏi. Tôi sẽ trả lời khuất mắt của cô. - Bảo Ngọc khoanh tay phía trước mà nói.

- Vì sao cô ở trong nhà của Trần lão gia? - Rin bắt đầu hỏi

- Vì tôi là thành viên của Trần gia. - Bảo Ngọc đáp một cách lưu loát

- Cô có quan hệ gì với Minh Trí. - Rin bất ngờ khi biết cô ta lại là người của Trần gia

- Có thể nói là chị gái. - Bảo Ngọc nhìn ánh mắt bất ngờ của Rin mà cười khẩy.

- Chị gái... vậy... vì sao cô lại bắt cóc Rose, vì sao ép tôi kết hôn với Ken. - Rin lấp bắp.

- Tôi hỏi nhị tiểu thư, đã biết về lời nguyện của gia đình họ Trịnh. - Bảo Ngọc hỏi ngược lại.

- Tôi... tôi biết. - Rin đoán đúng, cô ta có liên quan đến lời nguyện kia. Toàn thân Rin run lên khi nhớ tới nó.

- Cô hiểu ý tôi rồi chứ. - Bảo Ngọc nhìn Rin run rẩy mà đắc ý.

- Cô... cô muốn tôi chết vì khi tôi kết hôn với Ken thì lời nguyện sẽ ứng lên người. - Rin run rẩy nói.

- Cô cũng thật thông minh, nhưng thật đáng tiếc tên Phạm thiếu gia ấy thật vô tích sự. - Bảo Ngọc vờ lắc đầu nói.

- Vì sao cô muốn giết tôi, cô chính là con cháu của người phụ nữ trong câu chuyện về lời nguyện kia sao? Cô nói là chị gái của Minh Trí, chẳng lẽ anh ấy cũng là.... - Rin thật sự hoảng loạn.

- Đúng vậy, tôi là muốn họ Trịnh các người phải nhận lấy hậu quả khi đã đối xử với tổ tiên của tôi như vậy.
- Bảo Ngọc rít lên, cô nhớ như in những gì mẹ cô phải chịu đựng.

Rin không hỏi nữa, có một cơn đau từ trong tim mình nhói lên. Nước mắt Rin chợt trào ra ngoài, cô không còn dám suy nghĩ mà đối diện với bất cứ chuyện gì. Cuộc đời thật bất công, cô ước cô mang họ Nguyễn là con gái của một gia đình nông dân nghèo khó. Để cô và Minh Trí không có cơ hội gặp nhau, không có chuyện thù hận từ nhiều đời trước. Rin bước chân đi về phía cửa chính, nước mắt đã chảy.

- Nhị tiểu thư, nhưng xem ra Trần Minh Trí đã quá mù quáng rồi. Có thể hy sinh cả RoYal để cứu lấy cái mạng nhỏ bé của cô. - Bảo Ngọc nhìn theo mà nói.
- Cô nói là ý gì. - Rin bất ngờ quay lại hỏi.
- Nó sẽ nhường lại cổ phần của RoYal cho tôi, chỉ vì muốn cứu lấy mạng của cô. Cô nói, cô còn đắt giá hơn cả tập đoàn RoYal to lớn kia, nghĩ thật nực cười.

Rin không trả lời câu nói của Bảo Ngọc, vội chạy ra khỏi biệt thự họ Trần mà nhanh chóng đi tới RoYal.

Bảo Ngọc ngồi trên sofa, đôi mắt chợt trùng xuống mà suy nghĩ. Một thân cận của cô từ phía sau đi tới nói:

- Tiểu thư, vì sao lại nói chuyện của Trần Minh Trí cho cô ta biết.
- Trước sau gì cũng phải chết, để nó chết trong hạnh phúc không phải có lòng người.
- Cô đã bị xiêu lòng rồi sao.

Bảo Ngọc không trả lời, đôi mắt hướng về phía Rin bỏ đi mà mông lung suy nghĩ.

Trần Hậu lái xe đưa Minh Trí đến RoYal sau đó cùng Minh Trí vào phòng họp hội đồng quản trị. Vừa bước vào bên trong RoYal, đụng mặt phải Trần Phó Quang cũng đi tới, hai cha con không ai chào ai mà tiến tới phía thang máy đi lên tầng họp. Mọi người bên dưới nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng thì liền cùng nhau to nhỏ.

- Lần này họp hội đồng quản trị, có lẽ giám đốc sẽ thể tổng giám, xem ra cha con họ muốn đấu với nhau một trận. - Một cô gái phòng kinh doanh khoanh tay mà nói
- Nhìn thái độ căng thẳng của họ xem ra con trai muốn lật đổ cha mà toàn quyền với RoYal. - cô gái khác cũng góp ý
- Nói đi cũng nói lại, Royal được như hôm nay cũng một tay giám đốc Minh Trí gây dựng. Từ lâu tổng giám đã không còn đến RoYal, mọi quyết định đều thông qua giám đốc. Nay họ chỉ hợp thức hoá thôi, cha xuống con lên thì Royal cũng là của Trần gia bọn họ. - Phòng nhân sự lên tiếng.

Mọi người khác cũng chỉ gật gù nghe mà không nêu lên ý kiến, vì cũng đúng ai làm tổng giám cũng là của Trần gia. Tổ chức cuộc họp chỉ là hình thức mà thôi.

Còn 15p nữa thì cuộc họp bắt đầu, Minh Trí ngồi hàng ghế đầu tiên về phía cửa ra vào. Anh đã quyết định vì Rin mà chuyển hết cổ phần cho Bảo Ngọc, nếu như mục đích của cô ta là tiền và tài sản của Trần gia thì anh không tiếc nuôi điều gì.

Trần Phó Quang từ bên ngoài đi vào, dừng ngay trước mặt Trần Minh Trí rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

- Giám đốc Minh Trí, con thật sự sẽ nhường lại RoYal sao. - Trần Phó Quang dựa đầu vào ghế mà hỏi.
- Tôi sẽ chuyển cổ phần cho cô ta, không chừng Trần lão gia cũng sẽ bị cô con gái trở mặt tước vị. - Minh Trí lạnh lùng đáp.
- Nó dám sao.
- Chuyện ông làm với mẹ và cô ta, tôi nghĩ nếu là tôi thì sẽ hận ông đến thấu xương.

- Những chuyện ta làm với mẹ con, cũng chỉ vì bà ta phản bội ta trước. - Trần Phó Quang nhìn thẳng phía trước mà nói.

- Đừng đổ trách nhiệm cho người đã khuất, vì tôi mang dòng máu của ông trong người, một lần nữa tôi muốn nói với Trần lão gia rằng cô gái tên Bảo Ngọc không phải hạng người mà ông dễ dàng sai khiến. - Minh Trí nói xong đứng lên đi về phía trước.

Minh Trí ra ngoài không muốn tiếp tục nói chuyện cùng Trần Phó Quang nữa. Vừa bước chân ra thì đã thấy Rin chạy tới mà kéo lấy anh ra phía xa.

- Minh Trí đừng vì em mà bỏ công ty, em biết đây là tâm huyết của anh. - Rin vừa nói nước mắt vừa rơi xuống.

- Vì sao em lại biết chuyện này? - Minh Trí khó hiểu, anh đã cố gắng đẩy cô ra khỏi mình.

- Không quan trọng, hãy hứa với em không được làm như vậy. - Rin nắm lấy tay Minh Trí mà nói.

- Rin, bỏ một RoYal có thể khiến em vượt qua ải này anh không có gì tiếc nuối cả. - Minh Trí ôm lấy gương mặt của Rin mà nói.

Sau đó Minh Trí mang Rin giao cho Trần Hậu mà đi vào phòng họp. Rin nhìn bước chân của Minh Trí đi mà lòng cô nặng nề hơn, vì sao một đứa như cô mà anh lại hy sinh nhiều như vậy. Thì ra tối hôm qua là anh cố tình muốn đẩy cô ra xa, để khi anh không còn gì chỉ là để bảo vệ cô. Không còn đứng vững nữa, Trần Hậu dìu cô ra khỏi Royal.

Trên xe, Rin nhớ đến chuyện ban sáng Thiên Kim nói với cô liền quay qua hỏi Trần Hậu.

- Hiện giờ chị Kim đang ở đâu, tôi muốn đến gặp chị ấy.

- Được, tôi sẽ đưa cô đến. - Trần Hậu đáp lời Rin.

- Buổi sáng, tôi thấy tinh thần chị ấy không được tốt, nói là anh nhốt chị tôi. - Rin nghi ngờ lườm qua Trần Hậu.

- Vâng, cô ta hay chạy lung tung làm những chuyện không biết suy nghĩ cho nên tôi đành phải nhốt lại.

- Dù sao thì chị ấy cũng từng là đại tiểu thư, anh cũng đừng nên quá khắt khe với chị ấy. - Rin suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp. - Anh yêu Thiên Kim phải không?

- Vì sao cô lại nói như vậy. - Trần Hậu hơi ngạc nhiên hỏi.

- Vì với ai anh cũng đối xử rất hài hoà, chỉ riêng Thiên Kim anh lại đối xử thật khác.

- Chuyện này, thật khó mà nói được. - Trần Hậu trả lời rồi rẽ xe vào khu chung cư nơi anh ở.

Trần Hậu đưa Rin lên căn hộ của mình, quét thẻ mở cửa ra thì đã thấy Thiên Kim khóc sưng hai mắt ngồi ôm người trên ghế sofa như một thay ma. Trần Hậu lặng lẽ đi vào bên trong nhà bếp. Rin nhìn thấy bộ dạng của Thiên Kim thì lo lắng chạy đến.

- Chị, sao lại ra nông nỗi thế này. - Rin nhìn những vết bầm trên người Thiên Kim, dấu hôn trên cổ thì liền biết chuyện gì đã xảy ra.

- Rin, chính tên khốn kiếp hấn ta, hấn ta... hấn ta... - Thiên Kim ôm lấy Rin mà khóc như một đứa trẻ, lần đầu tiên Rin thấy một Thiên Kim nhanh trí lanh lợi lại yếu mềm như vậy.

- Chị, được rồi em sẽ đưa chị về biệt thự hoa hồng trắng cùng với cha mẹ, sẽ bắt Trần Hậu nhận trách nhiệm với chị. - Rin vuốt mái tóc rối bời của Thiên Kim cho thẳng nếp.

- Không cần, chị không cần hấn nhận trách nhiệm gì cả, chị không muốn gặp lại tên khốn đó nữa. - Thiên Kim khóc suốt suốt.

Trần Hậu phía trong mang hai ly nước ra ngoài nghe những câu nói của Thiên Kim thì trong lòng không vui, hôm qua cũng không phải là anh ép cô ta hoàn toàn bây giờ lại mắng chửi như vậy, thật đúng là phụ nữ quá khó hiểu. Hôm qua còn nằm ôm anh mà ngủ ngon lành, sáng ra lại khóc lóc chửi bới.

- Uống nước. - Trần Hậu đặt hai ly nước xuống trước mặt hai cô gái giống nhau kia.
- Trần Hậu, anh giải thích thế nào về những dấu vết kia. - Rin giận dữ nhìn Trần Hậu mà nói.
- Tôi sẽ nhận trách nhiệm với cô gái này. - Trần Hậu nhìn những dấu vết còn sót lại đêm qua trên người Thiên Kim mà nói.
- Một câu nhận trách nhiệm không giải quyết được chuyện gì, anh sao có thể như vậy khi chị ấy không muốn, không lẽ tôi nhìn sai về con người của anh. - Rin xót xa nhìn chị mình mà nói.
- Vì sao cô biết cô ấy không muốn. - Trần Hậu bá đạo trả lời.

Rin nghe xong thì bở ngỡ, cũng không dám hỏi chị mình sợ chị ấy lại mất bình tĩnh. Cô lườm Trần Hậu mà nói:” Anh mau xin lỗi chị Kim, chúng tôi sẽ về lại biệt thự hoa hồng trắng.”

- Trịnh đại tiểu thư, cô còn nhớ những gì đêm qua chúng ta đã nói. - Trần Hậu mỉm cười nhìn Thiên Kim.
- Tôi không tin chỉ vì một câu nói nhảm nhí kia của anh, tôi lại không lấy được chồng. - Trịnh Thiên Kim tức giận trả lời.
- Nếu cô kết hôn với ai, tôi sẽ lại đến cướp đi. - Trần Hậu cười lớn rồi đứng lên. - Tôi sẽ đưa hai người về biệt thự hoa hồng trắng, thiếu gia Minh Trí có lẽ đang đợi.

Trần Hậu đưa hai cô về biệt thự hoa hồng trắng, Rin đưa Thiên Kim vào nhà muốn đi theo Trần Hậu đến Royal nhưng Trần Hậu nói sẽ rất có nhiều nhà báo đến sẵn hình nên cô không nên đến để mọi chuyện lại không tốt hơn nên cô đành ở lại biệt thự này mà ngóng chờ tin tức.

Minh Trí đã nhượng toàn bộ cổ phần của RoYal cho Bảo Ngọc và tuyên bố từ chức giám đốc rút hoàn toàn khỏi Royal. Hiện tại Bảo Ngọc là người có cổ phần lớn nhất RoYal và một luật sư riêng của Bảo Ngọc lên tiếng rằng sẽ ủng hộ Trịnh Phó Quang tiếp tục giữ chức chủ tịch. Sau cuộc họp hội đồng quản trị, Minh Trí một mình bước ra khỏi Royal mới hàng trăm nhà báo đang tiếng tới chụp ảnh phỏng vấn. Bảo vệ Royal ra sức ngăn cản tạo đường cho Minh Trí rời khỏi cao ốc ra xe Trần Hậu đang đợi sẵn.

- Đến biệt thự họ Trần. - Minh Trí lạnh lùng nói.

Bảo Ngọc ngồi xem tin tức đưa tin giám đốc của RoYal bất ngờ rút lui và nhượng toàn cổ phần của mình cho cổ đông giấu mặt mà ra đi khỏi Royal. Cô mỉm cười khẽ nói:” Mẹ, đã đi được 2/3 chặn đường.” Một tiếng chuông cửa vang lên, biết chắc rằng Minh Trí đến nên Bảo Ngọc cho người mở cửa.

- Đến lượt cô. - Minh Trí nói.
- Haha, không phải là hôm nay. - Bảo Ngọc cười lớn nói.
- Cô không muốn giữ lời sao. - Minh Trí nói như găm.
- Ấy chỉ là cần phải thu xếp một số thứ, và cả hai chị em cô ta đều phải có mặt. - Bảo Ngọc thoái thác.
- Là cần thứ gì.
- Máu.
- Nói rõ hơn.
- Một giọt máu của đứa trẻ bị lời nguyền, một giọt máu của tôi hoà vào nhau mang lên ngọn lửa xuyên qua. Và tất nhiên đó là hai chị em song sinh nhưng tôi cần của cả hai bọn họ.
- Tôi sẽ chuẩn bị, nếu cô không giữ lời tôi e rằng cô khó lòng vượt qua cái chết.

Minh Trí nói xong quay mặt bỏ đi, có lẽ cần phải nói ra sự thật này. Nhà họ Trịnh luôn nghĩ Thiên Kim là con lớn sẽ không bị phải lời nguyền, họ đâu biết trước đó mẹ anh đã mang thai Bảo Ngọc và sinh đứa con đầu lòng cho nhà họ Trịnh.

74. Chương 72

Sau một đêm làm bạn cùng men rượu, say tình cùng các cô gái trên bar đêm. Ken thức giấc khi bên cạnh là một cô gái vẫn còn ôm anh say giấc, chán ngán nhìn qua rồi anh đứng dậy hướng vào nhà vệ sinh mà mặc quần áo hoàn chỉnh. Để lại trên bàn xấp tiền chẳng cần đếm, anh bỏ đi ra ngoài phóng xe về nhà.

Trong căn phòng tân hôn, cũng chính là phòng của anh trước đây mọi thứ chuẩn bị từ trước đều còn nguyên, nhìn một lượt xung quanh sau đó Ken nhận ra một thứ bị kẹt trong góc giường. Với tay lấy quyển nhật ký của Pi, anh từ từ mở từng trang mà đọc.

" Hôm nay mình đã tin vào tình yêu sét đánh, mình nghĩ mình đã yêu Ken nhưng khoảng cách giữa hai người quá là xa. Thân phận của mình làm sao dám trèo cao."

" Anh thật là một hoa hoa công tử mà, dù sao thì rất giống các nam chính trong những tiểu thuyết mình đọc. Nhưng mình lại không giống nữ chính một chút nào."

" Mình nhận ra anh thích Rin, chính là Rin hợp với anh hơn. Mình hy vọng anh được hạnh phúc."

" Hôm nay, KEN và mình đã xảy ra chuyện rồi, thật sự rất sợ ánh mắt ấy của Ken. Anh ấy vứt một xấp tiền và bỏ đi như vậy khiến mình thật đau lòng, ít ra mình không phải hạ con gái ấy."

" Mình đã có thai với anh ấy, ba mẹ phát hiện và ép mình phải bỏ đi đứa bé nếu không mình sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Ước gì anh yêu mình, ước gì mình có thể tựa vào anh ngay lúc này."

" Vì con mẹ đã quyết định rời khỏi và trốn đi một nơi thật xa tất cả những người quen biết. Không phải vì mẹ xấu hổ nhưng mẹ sợ họ bắt mẹ phải bỏ con. Con chính là kết tinh từ một tình yêu tuy không phải từ cả hai nhưng ít nhất mẹ đã rất hạnh phúc khi biết có con trên đời."

" Cục cưng à, gắng chịu đựng một chút thôi nhé, ngày mai nhận lương mẹ sẽ bồi bổ cho con. Tiền của cha chúng ta không được động đến, mẹ con chúng ta phải giữ một chút thể diện, mẹ đến với ba bằng cả tình yêu không hề vì tiền của cha con."

" Hôm nay, họ bắt mẹ phải tiếp khách nhưng mẹ đã dũng cảm mà bỏ chạy. Cục cưng, con nhất định dù có chết đói cũng không thể làm những việc bị người khác khinh thường nhé. Hôm nay, mẹ rất nhớ cha của con. Ước gì cha con có thể ở ngay nơi khùng khiếp ấy mà che chở ẹ."

" Bé cưng à, mẹ con ta phải cùng nhau cố gắng, mẹ xin lỗi vì không thể cung cấp dinh dưỡng cho con. Bọn họ dù có đổ hết số nợ đó lên chúng ta, chúng ta cũng không đưa họ tiền của cha con, mẹ nhất quyết phải tự tay trả lại cho cha con."

" Hôm nay, mình gặp lại Rin và cậu ấy đã cứu mẹ con mình. Thật may mắn vì có một người bạn tốt như cậu ấy."

.....

" Mình gặp lại Ken tại siêu thị, anh ấy vẫn quan tâm đến Rin và nghĩ mình đã có chồng rồi. Nếu mọi chuyện anh ấy đã nghĩ như vậy, hãy làm theo những gì anh muốn vậy. Mình nhận ra tim mình vẫn đập mạnh khi đến gần anh."

" Yêu anh, em muốn hét lên rằng em yêu anh. Nhưng em sợ sẽ bị anh từ chối, vì em biết trong tim anh là ai."

" Em đang cố gắng khiến anh hạnh phúc, mặc dù hằng đêm em vẫn khóc khi anh không yêu em."

" Hôm nay, em quyết định sau khi tìm được Rin, em sẽ liều mình mà nói với anh rằng em yêu anh, rằng đứa con này là của anh. Em vẫn thấy rung lên khi nghĩ đến chuyện này. Nhưng em tin dù có bị anh từ chối, em vẫn sẽ yêu anh." - Trang viết cuối cùng mà Pi viết trong quyển nhật kí chan đầy nước mắt của cô.

Ken đọc hết một lượt quyển nhật ký trên tay, khoé mắt anh cũng cay lên vì Pi, mệt mỏi vì hơi men đêm qua vẫn còn say, anh ôm nhật ký chìm sâu vào giấc ngủ. Anh mơ thấy Pi đang chạy trên một sa mạc đầy cát trắng, cô mặc một chiếc váy màu trắng nhìn về phía anh mà cười thật tươi rồi cứ thế mà chạy đi như vui đùa.

- Pi, Pi em đi đâu vậy, mau quay lại đây?
- Anh Ken, em yêu anh. - Pi đứng thật xa mà hét to.
- Pi, quay lại gần anh một chút, anh rất cô đơn. - Ken tiến về phía Pi, càng tiến lại gần thì hình ảnh cô càng nhoà đi dần, một cơn gió cuốn cát trôi đi trôi luôn hình ảnh cô gái bé nhỏ. - Pi, em đâu rồi Pi.
- Một vòng tay từ phía sau ôm lấy Ken, hơi lạnh từ cô truyền qua người anh lạnh buốt.
- Anh, đừng quay lại. Là em, Pi đây.
- Pi, anh xin lỗi. Xin lỗi vì đã không nhận ra tình yêu của em. - Ken đứng im, hai tai cầm lấy bàn tay của Pi định quay lại.
- Anh đừng quay lại, nếu không em sẽ tan biến. Ken, dù hiện tại anh có hay không yêu em điều đó cũng không còn quan trọng. Em chỉ muốn anh sống thật hạnh phúc.
- Pi, anh rất cô đơn. Em đợi anh, anh sẽ cùng em đi đến một nơi mà không còn ai nữa.
- Không được, anh hãy chăm sóc con gái chúng ta. Ken, hãy thử yêu một cô gái khác, đừng ép Rin nữa cậu ấy đã quá bị thương rồi.
- Em là một cô gái tốt, vì sao trước đây anh lại không nhìn thấy em. - Ken ôm lấy đôi tay lạnh ngắt của Pi.
- Em phải đi rồi, có lẽ đây là lần cuối cùng em được ôm anh như vậy. Tạm biệt Ken. - Pi nói, bàn tay buông rơi khỏi người Ken.
- Nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ theo đuổi em. - Ken quay lại, hét lớn trong không trung mù mịt bụi mờ.

Minh Trí rời khỏi biệt thự họ Trần thì Bảo Ngọc ra lệnh cho người của mình cũng hành động.

Một đoàn người từ phía xa bao vây biệt thự hoa hồng trắng, đám vệ sĩ của Minh Trí không thể bảo vệ nổi với lực lượng người đông như vậy.

- Đại ca, bọn họ kéo tới rất đông. Tụi em chống không nổi rồi. - Một thuộc hạ gọi báo cho Trần Hậu.

Trần Hậu đang lái xe đưa Minh Trí về khác sạn thì nhanh chóng quay đầu xe phóng nhanh hướng biệt thự hoa hồng trắng.

- Có chuyện sao? - Minh Trí thấy hành động của Trần Hậu thì nghi ngờ.

- Có người muốn họ Trịnh.

- Chết tiệt, không lẽ Bảo Ngọc trở mặt.

- Chưa thể xác định được, phải tới nơi trước. - Trần Hậu vội cho xe phóng đi như bay.

Khi hai người họ đến nơi thì Rin và Thiên Kim đã bị lôi ra ngoài, mục đích của Bảo Ngọc chỉ bắt hai cô gái này mất tích để Minh Trí không thể tìm cô mà đòi giải lời nguyện. Đến khi qua 22t bọn họ sẽ tự ra đi mà cô không phải đụng tới chuyện gì. Không ngờ tài lái xe của Trần Hậu lại tốt đỉnh như vậy, bọn họ chỉ mới bắt hai cô gái ra ngoài thì anh đã tới.

Nhìn thấy cả hai đi tới, Trịnh Thiên Kim liền mình cắn mạnh tên đang khống chế tay cô mà toan bỏ chạy về phía Trần Hậu và Minh Trí đang chạy xe tới. Vết cắn của Thiên Kim khiến hắn ta chịu không nổi đành buông tay cô để cô chạy đi nhưng nhanh chóng có người đuổi theo. Trần Hậu lập tức dừng xe ngay phía cô mà đưa cô lên xe trong khi Rin vẫn còn bị chúng bắt và ép lên xe. Có lẽ biết không thể bắt lại được Thiên Kim nên cả bọn bỏ lên xe mà bỏ chạy.

- Hai người, mau cứu Rin. - Thiên Kim sợ hãi hét lên.

- Bọn chúng các cô có quen hay không? - Minh Trí liền hỏi.

- Không, bọn họ cứ thế mà xông vào nhắm vào tôi và Rin mà bắt đi, cha mẹ tôi ra sức ngăn cản thì bị họ đánh ngất đi rồi. Không phải nơi này luôn được canh gác và bảo vệ hay sao? - Thiên Kim khóc ngất trên xe. - Mau cứu Rin, em ấy vẫn còn trong tay bọn chúng.

- Bình tĩnh, chúng tôi sẽ cứu cô ấy. - Trần Hậu chạy theo chiếc xe trước mặt mà nói. - Cần phải xác định ai là người chủ mưu.

Minh Trí nắm chặt đôi tay, răng nghiến lại tức giận. Ngoài Bảo Ngọc ra thì ai lại muốn hãm hại một người vô hại như cô ấy, nhưng Bảo Ngọc chỉ vì RoYal nay cô ta đã có được vì sao lại bắt Rin, không lẽ cô ta không sợ trời cao đất dày hay sao.

- Cho xe đến biệt thự họ Trần, chuyện này cần phải làm rõ. - Minh Trí nói trong lo lắng và tức giận.

- Thiếu gia, cậu nghĩ là do Bảo Ngọc? - Trần Hậu suy nghĩ nói.

- Bảo Ngọc là ai? - Thiên Kim hỏi.

- Bảo Ngọc là người có thể giải lời nguyện của Trịnh gia các người, cũng có mối quan hệ với Trịnh gia. - Minh Trí trả lời.

- Quan hệ sao, tại sao trước đây không nghe cha mẹ nhắc tới. - Thiên Kim ngạc nhiên hỏi.

- Có lẽ cha cô cũng không hề biết sự có mặt của cô ta trên đời này, cô ta chính là kết quả của mối tình thời trai trẻ của ông ta và mẹ của tôi. - Minh Trí đáp.

- Anh... anh nói là sự thật. - Thiên Kim kinh ngạc.

- Hiện nay, chỉ có cô ta mới có thể giải được lời nguyện, nhưng hiện tại xảy ra vấn đề này, cô ta chắc chắn có liên quan đến.

- Chuyện này, quá khó tin. - Thiên Kim kinh ngạc vì có thêm một người chị, chẳng phải cô sẽ gánh lấy lời nguyện kia cùng Rin hay sao. Trước đây vì chuyện này mà muốn em gái thất lạc chết đi. - Vì sao, cô ta chẳng phải chị gái chúng tôi, vì sao có thể giải được lời nguyện kia.

- Mẹ tôi, chính là người có huyết thống của người đàn bà khi xưa đã gieo lời nguyện lên dòng họ Trịnh.

- Thật không ngờ, oan gia ngõ hẹp. Rin lại yêu anh như vậy. - Thiên Kim thấy mọi chuyện quá rắc rối thì lắc đầu. Có lẽ cô gái tên Bảo Ngọc kia muốn trả thù cho dòng họ, không một chút lưu luyến và tình chị em.

Chiếc xe chạy đến biệt thự họ Trần, Trần Hậu không muốn Thiên Kim đi vào mà ở lại xe nhưng cô nhất định đi vào để nhìn thấy người chị mà mình chưa bao giờ gặp mặt. Cả ba cùng đi vào Trần gia, Minh Trí tiến về phía Bảo Ngọc đang ngồi ngoài vườn hoa trong khuôn viên chăm sóc những đóa hoa đủ màu sắc.

- Ô, thật ngạc nhiên hôm nay Minh Trí thiếu gia hôm nay lại đến thăm nhiều lần như vậy. - Bảo Ngọc ngược nhìn thấy Minh Trí thì giả vờ bất ngờ. - Lại mang theo tiểu thư xinh đẹp đến. - Nhìn sang Thiên Kim mà nói.

- Đừng vờ vịt nữa, nói mục đích của cô là gì? - Minh Trí nắm chặt lấy bàn tay Bảo Ngọc đang tưới hoa, hất đổ hết nước trong bình.

- Á, anh nói gì tôi không hiểu. - Bảo Ngọc kéo lại tay mình, tỏ vẻ đau đớn.

- Cô thật sự không biết. - Minh Trí nheo mắt lại, tỏ vẻ tức giận.

- Tôi đã nói, có được RoYal là mục đích duy nhất. Không lẽ lời nói của tôi lại không có giá trị như vậy. - Bảo Ngọc vờ như không liên quan.

- Vậy được, hiện tại ở đây có cô gái này. Cô hãy giải lời nguyện cho cô ấy. - Minh Trí đưa Thiên Kim lên phía trước mà nói.

Bảo Ngọc nhanh trí liền cười đáp:” Tất nhiên là có thể nhưng...”

- Có vấn đề gì sao? - Minh Trí hỏi.

- Về lời nguyện, chỉ có thể làm một lần, nếu bây giờ giải cho cô gái này thì cô gái kia sẽ không còn cơ hội.

- Không được, phải đợi Rin. Nếu vì tôi mà em ấy gặp phải bất hạnh tôi thà không thể giải được. - Thiên Kim bước xuống phía sau Trần Hậu như muốn anh che chắn.

- Thật là người chị tốt, tôi thật ganh tỵ. - Bảo Ngọc nhìn về phía Thiên Kim mà cười khinh khỉnh.

- Minh Trí, Trần Hậu chúng ta về thôi, phải nhanh chóng tìm Rin ở đây cũng không thể tìm ra manh mối. - Thiên Kim kéo tay Trần Hậu.

Minh Trí nhìn Bảo Ngọc đứng đờ như vậy không thể xác định cô ta đang nói sự thật hay cô ta thật sự không liên quan đến chuyện Rin bị bắt đi. Khi Minh Trí ra về, Bảo Ngọc nhìn về phía bọn họ mà đôi mắt ánh lên giọt buồn: "Mẹ, ước gì mẹ còn sống để con có một người thân mà yêu thương và lo lắng cho nhau."

75. Chương 73.1

Một cuộc điều tra của các bang nhóm và nhờ đến cảnh sát nhưng tung tích của Rin là một con số 0. Minh Trí cho người giám sát Bảo Ngọc nhưng cô ta không hề tỏ ra hành động nào đáng nghi ngờ. Rin như tan biến vào không trung như một cơn gió.

Thiên Kim lo lắng ngồi trong biệt thự hoa hồng trắng. Vì sợ mẹ cô thêm đau buồn nên cô không nhắc đến chuyện của Bảo Ngọc trước mặt mẹ, chỉ khẽ hỏi cha mình thì được ông kể lại sự tình trước kia còn việc người phụ nữ kia đã có con với ông và trở thành Trần phu nhân ông không hề hay biết. Năm đó sau khi chia tay bà ấy, gia đình ép ông phải lấy Trịnh phu nhân hiện tại vì hai gia đình có nhiều hợp đồng làm ăn khá lớn. Sau đó ông có đi tìm nhưng bà ấy như biến hình, ông nghĩ có lẽ vì quá buồn nên đã bỏ xứ ra đi. Trần Phó Quang năm đó điều hành Royal chỉ mà một tập đoàn nhỏ, không quá nổi tiếng nên việc ông kết hôn không rầm rộ và nhiều người biết đến. Về thân phận của Trần phu nhân cũng ít ai được biết. Không ngờ, bà ấy lại có thai với ông trước khi đến với Trần gia.

- Cha, cha có biết Trần phu nhân kia chính là con cháu của kẻ thù họ Trịnh. - Thiên Kim nghe xong thì hỏi ngược lại.

- Biết, ta tất nhiên là biết, nhưng ta và bà ấy là yêu nhau thật lòng, chỉ vì ta là kẻ bất tài không thể bảo vệ người phụ nữ của mình. - Trịnh Đạt nhớ lại mà buồn bã.

- Có lẽ vì vậy mà chị ấy hận gia đình ta như vậy. Không thể trách được chị ấy.

- Có lẽ ta phải trả giá cho những việc ta đã làm. - Trịnh Đạt nhắm mắt dựa đầu vào ghế. - Ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi.

Thiên Kim yên lặng đi ra ngoài, trong lòng có nhiều chuyện khuất tất nhưng thấy cha đau buồn liền đi ra ngoài.

Vì sơ hở mà Rin lại dễ dàng bị bắt đi như vậy, Trần Hậu tăng cường người canh giữ biệt thự hoa hồng trắng và truy tìm tung tích của Rin. Thiên Kim đi ra ngoài thì gặp Trần Hậu đang đứng bên ngoài chỉ thị cho những tên vệ sĩ phía trước. Cô từ ngày hôm đó liền tránh mặt anh, không biết phải đối diện với Trần Hậu ra sao nên cô tránh mặt đi vào bên trong, Trần Hậu thấy vậy cũng không đi theo. Cả hai dường như không ai biết nói với ai lời nào, yêu thì chưa hẳn không yêu thì cũng không phải.

Đã hơn một tháng trôi qua dù đã tìm lật tung cả thành phố nhưng vẫn không hề tìm ra Rin. Minh Trí càng lúc càng điên cuồng truy tìm vì sinh nhật 22t của cô đang cận kề, RoYal thiếu Minh Trí như điều gì cũng càng ngày càng đi xuống, các hợp đồng luôn bị thua lỗ như rấn mất đầu.

- Thiếu gia, chỉ còn chưa tới một tháng nữa, chúng ta đã tìm tất cả mọi nơi cần tìm vẫn không tìm ra Rin tiểu thư. - Trần Hậu lo lắng nói.

- Tiếp tục tìm, nhất định phải tìm cho ra. - Minh Trí nắm tay nắm lên bàn thật mạnh, trong lòng vô cùng lo lắng.

- Vâng, tôi hiểu. - Trần Hậu quay bước ra ngoài.

- Trần Hậu, nếu trước ngày đó vẫn chưa tìm ra Rin, anh mang Thiên Kim đến chỗ Bảo Ngọc để cô ta giải lời nguyện khốn kiếp kia. - Minh Trí khẽ nói.

- Vâng, thiếu gia. - Trần Hậu lặng lẽ ra ngoài.

Rin bị bắt đến một nơi xa thật xa, cô cũng không rõ bọn họ đã nhốt cô trên xe và chạy lâu thật lâu đến những nào. Khi đến nơi thì cô bị bịt mắt lại mà mang xuống một căn hầm tối đen trong một căn nhà hoang sơ mà nhốt lại. Hằng ngày có người mang cơm và nước xuống cho cô, ngoài ra không một ai đến hỏi chuyện gì cũng không ra điều kiện bắt cóc là gì. Rin cứ thế mà sống qua từng ngày, từng ngày cô nhớ Minh Trí, nhớ gia đình mình, nhớ tất cả mọi người. Một nơi không có đèn, không có điện hằng đêm phải đối diện với bóng tối bao trùm khiến cô can đảm hơn nhưng rất lạnh khiến cô luôn bị bệnh mà không thể ăn uống được, thân gầy của cô lại càng gầy xơ xác hơn.

Một ngày nọ, một chiếc xe đến chở cô đi ra khỏi nơi tối tăm kia. Vẫn không ai nói gì, cứ thế mà mang cô đi đến một nơi tốt hơn nơi cũ. Đó là một căn phòng nhỏ, đủ ấm cho cô nhưng hiển nhiên vẫn không ai đến và ra một điều kiện gì để có thể thả cô đi.

Cô bị tách biệt với cuộc sống bên ngoài, chỉ nhìn thấy những tên to con đứng bên ngoài canh giữ và hiển nhiên cũng không hề dám xúc phạm đến cô. Có vẻ thấy cô quá buồn nên bọn họ mang đến cho cô những quyển tiểu thuyết hoặc những quyển sách văn thơ cho cô đọc qua ngày. Cô thường nghĩ tên bắt cóc nào thật có học thức, lại sợ con tin buồn mà mang sách đến.

Cũng không còn thể đếm được ngày mình bị bắt đến hôm nay là bao nhiêu ngày, có lẽ Minh Trí và mọi người đang rất lo lắng ỉn. Rin nằm trên chiếc giường ấm đang nhớ đến anh, nhớ đến cách anh lạnh lùng cách anh trêu đùa cô. Chợt cô mỉm cười khi biết ngày mình sắp ra đi sắp tới.

Cánh cửa phòng chợt mở ra, Rin giật mình ngồi dậy vì trước đây chưa tới giờ cơm thì bọn họ không bao giờ đi vào, hiện tại thì cô mới vừa dùng cơm trưa xong.

- Là cô bắt tôi? - Rin kinh ngạc khi thấy Bảo Ngọc đi vào.

- Có gì đáng ngạc nhiên sao? - Bảo Ngọc cười khinh khỉnh.

- Vì sao chứ, không phải Minh Trí đã đưa hết RoYal cho cô rồi sao? - Rin hỏi.

- Tôi đâu cần cái RoYal ấy, thứ tôi cần là cái khác.

- Chị cần gì, không phải chị là chị gái của anh ấy sao?

- Haha, tôi cũng không ngại nói với cô rằng tôi là muốn trả thù cả Trịnh và Trần gia.

- Thù. Họ đã làm gì cô sao?

- Nếu ngày xưa, cha cô không phụ bạc mẹ tôi thì bà đã không đau đớn đến mức và phải lấy Trần gia vì nghĩ ông ta là chỗ dựa ỉn. Không ngờ sau khi lấy Trần Phó Quang, biết bà mang thai đứa con của Trịnh Đạt liền tức giận bắt mẹ tôi phải bỏ đi nhưng mẹ tôi nhất quyết giữ lấy. Trần Phó Quang tức giận liền trả thù mẹ tôi bằng cách ra ngoài lăng nhăng cùng người đàn bà khác, đến khi người đàn bà kia mang thai thì dẫn về Trần gia như mẹ tôi không hề có mặt tại đó. Sau khi bà vất vả một mình sinh ra tôi, ông ta liền tách hai mẹ con tôi ra mà vứt tôi sang Mỹ khi vừa mới sinh ra đời. Mẹ tôi đau khổ nhưng bị ông ta dùng tôi mà khống chế, không dám bỏ đi cũng không dám đòi hỏi điều gì. Khi người phụ nữ kia sinh ra Trần Minh Trí, vì sinh khó mà chết đi thì ông ta mang về mà bắt trên dưới Trần gia không được phép tiết lộ ra ngoài. Từ đó giao nó ẹ tôi chăm sóc, ông ta thật nham hiểm và ác độc vì không để mẹ chăm sóc đứa con dứt ruột đẻ ra và đi chăm sóc con của ông ta và nhân tình.

Rin nghe lời Bảo Ngọc nói, từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

- Sau đó, vì mẹ tôi là người tốt nên chăm sóc Minh Trí như con ruột của mình, luôn yêu thương mà chăm sóc nó nên nó luôn lầm tưởng bà ấy là mẹ ruột của nó. Đến một ngày, bà ấy lên xem tài liệu của ông ta về tôi nên biết nơi tôi đang sống mà kiếm cố đi tìm tôi. Từ khi gặp lại mẹ, tôi đã nuôi quyết tâm phải trả thù cả hai dòng họ Trịnh Trần.

- Vậy ra, chị là chị cùng cha với em. - Rin nhìn Bảo Ngọc nói, một chút đáng thương cho cô ta.

- Không, tôi không bao giờ muốn mang dòng máu này. Thật ghê tởm.

- Em hiểu vì sao mà chị lại thù hận cha và Trần gia như vậy, vì vậy mà chị muốn em chết đi thì cha sẽ rất đau lòng. Muốn Trần gia phải thuộc về mình.
- Đúng là tôi muốn cô và cô chị gái song sinh phải chết đi, nhưng Trần gia đó tôi không hề muốn chiếm hữu tôi sẽ cho RoYal biến mất.
- Vậy sao chị lại không ra tay đi, em tình nguyện. - Rin nắm lấy bàn tay Bảo Ngọc mà nói.
- Không, tôi sẽ không ra tay mà bắn tay mình với dòng máu của họ Trịnh các người, chắc cô cũng biết về lời nguyện kia chỉ cần qua ngày sinh nhật thứ 22 cô và chị gái cô sẽ phải chết đi.
- Chị, một mình em được rồi. Hãy để một mình em chết đi mà giải quyết mọi mâu thuẫn hận thù, tha cho Thiên Kim và Minh Trí. - Rin đã ngấn nước mắt mà nói.
- Cô thật không biết lượng sức. Mau theo tôi đi. - Bảo Ngọc đứng dậy tiến về phía cửa.
- Em có thể hỏi chúng ta đi đâu? - Rin đi theo phía sau mà hỏi.

Bảo Ngọc không trả lời, đi thẳng về phía cửa.

Chiếc xe chở cô và Bảo Ngọc đi thẳng đến cao ốc RoYal. Bảo Ngọc kéo Rin nhanh đến chiếc xe khác rồi bấm kiếng đen bao phủ cả chiếc xe nhanh chóng đi về biệt thự họ Trần.

- Vì sao lại về nơi này, Minh Trí sẽ nhanh chóng tìm ra em mà gây khó dễ với chị. - Rin nhìn thấy biệt thự họ Trần phía trước mà nói.
 - Hắn ta sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện tôi lại mang cô về đây. - Bảo Ngọc lại nói. - Cô đang lo lắng cho tôi.
 - Tất nhiên, chị là chị của em, em không muốn tổn hại nào đến những người thân của em cả. - Rin cười tươi nói với Bảo Ngọc.
 - Đừng tỏ vẻ thân thiết, tôi sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào trong hai nhà Trịnh Trần.
 - Em chỉ mong chị có thể đừng nghĩ đến hận thù, vui vẻ mà sống. - Rin vẫn giữ nụ cười của mình mà nói.
- Bảo Ngọc không trả lời, xe chạy vào trong khuôn viên tránh xa tầm quan sát bên ngoài thì bước xuống cùng Rin đi vào bên trong nhà. Trần Phó Quang từ phía trong ra ngoài liền hỏi.
- Vì sao lại mang về đây, rất nguy hiểm.
 - An tâm, sẽ không có chuyện gì. - Bảo Ngọc nhìn về phía Rin rồi nói tiếp. - Chuyện cô muốn tôi sẽ suy nghĩ.
 - Cám ơn chị. - Rin mừng thầm, hy sinh một mình cô để Thiên Kim và Minh Trí an toàn cô cũng nguyện lòng.

Những ngày tiếp theo vì muốn đảm bảo sự bí mật nên Bảo Ngọc đã cho những người giúp việc trong biệt thự nghỉ hết. Buổi sáng Rin dậy sớm nấu bữa sáng cho Bảo Ngọc và Trần gia, buổi chiều khi bọn họ về lại được dùng những món ăn của Rin chuẩn bị sẵn. Rin cảm thấy cuộc sống ở đây tốt hơn biết bao nhiêu khi một mình ở những nơi xa xôi, ít ra cuối đời mình vẫn ở gần một người chị cùng cha khác mẹ, chỉ là cô cảm thấy nhớ Minh Trí, rất nhớ anh.

Mọi thứ dừng để liên lạc trong biệt thự đều bị cắt hết, lần quần trong nhà Rin làm việc lật vạt trong nhà, cô tìm được những tấm hình cũ của Minh Trí và người mẹ của Bảo Ngọc. Quả thật bà ấy xem ra rất thương yêu anh nên trong tấm hình này cảm thấy rất thân thiết, một người đàn bà rất đẹp và phúc hậu. Xem ra người phụ nữ khiến trái tim của Trịnh và Trần gia xao xuyến xem ra rất xuất chúng.

76. Chương 73.2

Thiên Kim ngồi dùng cơm với cha mẹ thì một cơn buồn nôn trong người trỗi dậy, cô chạy thẳng đến toilet mà nôn khan vì chưa ăn được thứ gì. Trịnh phu nhân lo lắng đi vào bên trong nhìn thấy con gái sinh nghi ngờ nhưng Thiên Kim trước giờ chưa hề hên hò cùng nam nhân nào.

- Thiên Kim, không sao chứ.
- Con chỉ cảm thấy khó chịu, có lẽ do dạ dày không tốt. - Thiên Kim gương mặt xanh xao nói.
- Tháng này, con đã đến ngày chưa?
- Mẹ, sao mẹ lại hỏi như vậy, chỉ là dạ dày không ổn định mà thôi. - Nói đúng với những gì Thiên Kim đang lo lắng nên cô vội chối.
- Được rồi, mau ra ngoài ăn chút gì đó rồi uống thuốc.
- Dạ.

Thiên Kim bên trong nhà vệ sinh mà lo lắng, từ cái ngày cùng Trần Hậu trải qua một đêm như vậy thì gặp nhiều chuyện mà không hề có biện pháp. Hiện tại cô lại đang mong chờ nguyệt san nhưng mãi mà không thấy ghé thăm, không dám nghĩ mình lại có thai với hắn ta.

Thiên Kim đi ra ngoài thì gặp Trịnh phu nhân đang nói chuyện cùng Trần Hậu, cô lo lắng mẹ cô sẽ nói điều gì liền nhanh chóng chạy tới.

- Thiên Kim, con ra thật đúng lúc, cậu đây nói là sẽ đưa con đi mua thuốc. - Trịnh phu nhân nói.
 - Con không sao cả, không cần phiền anh. - Thiên Kim quay đầu đi vào bên trong.
- Trần Hậu không nói gì, đi tới phía Thiên Kim kéo tay cô về phía mình mà kéo đi. Thiên Kim tức giận hét: "Tên hắc ám này, mau buông tôi ra."
- Đại tiểu thư, có bệnh cần phải chữa trị để lâu không tốt. - Nói rồi thấy cô chống cự liền kéo mà bế cô trên tay, mang ra xe.

Trịnh phu nhân thấy vậy liền mỉm cười, chàng trai này đi theo Trần Minh Trí khá lâu cơ về thực lực không kém, lại khôi ngô như vậy còn trị được tính bướng bỉnh của Thiên Kim, một chàng rể như vậy bà rất ưa là hài lòng.

Trong xe Trần Hậu nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện nhưng Thiên Kim một mực không chịu nói rằng mình bị bệnh dạ dày nên chỉ cần đến một nhà thuốc mua một số thuốc quen thuộc. Thật ra cô nghi ngờ nhưng lại không muốn Trần Hậu biết được, hắn ta sẽ dương dương tự đắc ép cô làm phụ nữ của hắn sao. Trần Hậu dừng trước một hiệu thuốc, Thiên Kim nhanh chóng xuống xe mua thì Trần Hậu cũng xuống theo nhưng cô lại nói: "tôi sẽ mua rất nhanh anh hãy ở lại đây, tôi còn mua một vài thứ dành riêng cho phụ nữ, sẽ rất ngại khi có anh đứng kế bên." Trần Hậu nghe vậy cũng không ép cô nên ở lại xe mà đợi.

Thiên Kim vào bên trong mua đại vài viên thuốc cảm sốt và quan trọng là que thử thai. Khi ra ngoài gương mặt Thiên Kim đỏ gấc vì đây là lần đầu tiên cô phải đi mua những thứ này.

- Anh có tin tức gì của Rin không? - Thiên Kim quay sang Trần Hậu mà hỏi.
- Có một chút tin tức từ hành tung của Bảo Ngọc. - Trần Hậu nói. - Nhưng chưa có gì là chắc chắn.
- Anh và Minh Trí vẫn nghi ngờ cô ta sao?
- Đúng vậy, nếu là bắt cóc tổng tiền thì đã mang ra điều kiện từ lâu. Chỉ là có thù oán, nếu thù oán đến mức ấy thì chỉ có cô gái đó.
- Anh nói hành tung của cô ta như thế nào?
- Vừa rồi người theo dõi cô ta đến RoYal rồi mất tích, nhưng sau đó xe cô ta lại từ RoYal mà đi về biệt thự. Trong thời gian đó chúng ta không giám sát được.
- Nếu như vậy có thể cô ta mang Rin về biệt thự??
- Tôi không tin cô ta lại liều lĩnh như vậy, vì đó vẫn là nhà của thiếu gia, nếu thiếu gia bắt chợt trở về thì không thể trở tay.
- Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, có lẽ cô ta cũng biết Trần Minh Trí sẽ không còn muốn quay về biệt thự đó nữa.

- Tôi sẽ hỏi ý kiến thiếu gia về việc này, còn cô hãy về biệt thự mà dưỡng bệnh. Đây là giai đoạn quan trọng, hãy giữ gìn sức khỏe, tôi không thể ở bên em bảo vệ suốt thời gian.

- Tôi... không cần...

Trần Hậu nghe xong, miệng khẽ cười không trả lời cho xe lái nhanh về biệt thự hoa hồng trắng. Sau khi Thiên Kim vào nhà an toàn thì nhanh chóng vút xe chạy đi về phía khách sạn RoYal.

- Thiếu gia, theo tôi thì Rin đang ở trong biệt thự của Trần lão gia.

- Chuyện không thể, cô ta lại ăn gan trời. - Minh Trí suy nghĩ rồi nói.

- Theo tôi thiếu gia nên viếng thăm nhà một chuyến. - Trần Hậu nói tiếp.

- Dù sao thì cũng nên thăm người thân một chút.

Tại biệt thự họ Trần, Rin đang ngồi xem ti vi thì Bảo Ngọc từ ngoài đi về. Tuy sống cùng nhau nhưng Bảo Ngọc luôn giữ thái độ xa cách và không muốn Rin lại gần nhưng Rin vẫn muốn thân thiện với người chị này, cô cảm thấy Bảo Ngọc rất đáng thương vì từ nhỏ đã không có tình thương yêu của cha mẹ, bản thân ôm mối thù hận mà không thể nghĩ cho tương lai gia đình và tình yêu của mình.

- Chị, hôm nay lại về sớm như vậy, em sẽ nhanh chóng làm cơm. - Rin vui vẻ đứng lên đi về phía bếp.

- Không cần, tôi muốn nói chuyện với cô. - Bảo Ngọc nhìn về phía Rin rồi nói. - Ngồi xuống đó đi.

- Có chuyện gì sao?

- Cô thật sự yêu thương bọn họ, tự nguyện ra đi mong muốn bình yên cho bọn họ sao?

- Đúng vậy, khi yêu thương ai đó chị sẽ luôn muốn người đó được bình yên và hạnh phúc.

- Nếu bọn họ không đối xử với mẹ con tôi như vậy, có lẽ tôi cũng có người yêu thương và được yêu thương như các người. - Bảo Ngọc nghĩ đến mẹ mà đau lòng.

- Không, chị còn có cha, em và Thiên Kim. Chúng ta là người một nhà, em rất yêu thương chị, cuộc đời của chị quá khổ rồi. Em hiểu vì sao chị lại trở nên như vậy mà không hề oán trách, cha đã làm sai, Trần lão gia cũng đã sai.

- Cô nói yêu thương tôi, vậy cô có vì tôi mà hy sinh bản thân như bọn họ.

- Tất nhiên, em sẽ không màn nguy hiểm mà bảo vệ chị.

Bảo Ngọc có phần không tin vào những gì Rin nói, cô khẽ cười rồi nói: "Điều gì cũng thật dễ nói."

Vừa nói dứt câu, bên ngoài nghe tiếng "đoàng". Một tiếng súng vang lên khiến cả Rin và Bảo Ngọc đều giật mình. Bảo Ngọc nhanh chóng trấn tĩnh, khẽ nói: "Bọn chúng đánh mùi quá nhạy rồi, còn nghĩ đã an toàn."

- Có chuyện gì vậy chị? - Rin lo lắng nhìn Bảo Ngọc.

- Xem ra, người cô yêu thương nhất muốn tới đây đòi người rồi. - Bảo Ngọc cười khẩy.

Trần Hậu dùng súng bắn về phía cổng thì hai tên phía trước liền bị thương, người của Minh Trí lần lượt tiến về phía cổng mà tiến vào. Dùng cách của Bảo Ngọc mà làm, bọn họ đông chúng ta kéo đến đông hơn nhiều lần.

Bảo Ngọc và Rin vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa, cô ta không hề biểu lộ một nét căng thẳng nào cho đến khi Minh Trí đến nơi.

- Rin. - Sau đó kéo Rin vào trong lòng. - Cô vì sao có được RoYal lại còn lật lọng. - Nhìn sang Bảo Ngọc mà nói.

- Vì phải trả thù, hỏi thừa. - Bảo Ngọc khoanh tay ngồi như không có chuyện gì xảy ra.

Minh Trí tức giận đưa súng trước mặt Bảo Ngọc, trong lòng chỉ muốn một phát giết chết cô ta nhưng chỉ có một mình cô ta có thể giải lời nguyên nên chần chờ.

- Minh Trí, dừng, chị ấy không có lỗi. - Rin chạy đến che chắn trước mũi súng cho Bảo Ngọc.

- Giải đống kịch, có cho vàng cậu ta cũng không dám giết tôi haha. - Bảo Ngọc đẩy Rin sang một bên mà đưa mặt vào nòng súng. - Hiện tại thì kế hoạch đã gần đến hồi kết thúc rồi. Trịnh gia phá sản, RoYal của Trần gia cũng trượt dốc thê thảm gần đến lúc tuyên bố phá sản. Hai cô con gái nhà họ Trịnh thì chỉ còn vài ngày nữa sẽ chờ chết haha, thù này trả thật xứng.” Sau đó cô đi về phía lầu, một toáng người trên lầu đi xuống đều mang súng trên tay mà bao vây cả bọn người của Minh Trí.

- Đến lúc này, chúng ta nên cho sự thật phơi bày đi Trần thiếu gia.

- Rừng càng già càng cay, xem ra cô thật nham hiểm.

- Tôi và anh thật ra cũng không thù hận gì, chỉ là cha anh đã quá ác độc với tôi và mẹ của tôi. Hiện tại hãy đợi hai vị tiểu thư nhà họ Trịnh này chết đi, haha chết trước mặt người mình yêu thật hạnh phúc.

Bên ngoài, người của Minh Trí cũng đã bị khống chế thay vào đó là người của Bảo Ngọc đã lấn thế. Một tên chạy vào báo cho Bảo Ngọc.

- Thưa, có một cô gái giống y như cô gái này đang loang quanh phía bên ngoài.

- Bắt vào. - Bảo Ngọc khẽ cười. - Lại mang mạng đến nộp sao, chẳng lẽ nghĩ tôi dễ qua mặt như tên Ken ngu ngốc kia.

Trần Hậu nghe được thì vô cùng lo lắng công thêm tức giận, cô gái kia đã dặn phải cẩn thận không hiểu nghĩ gì lại đến đây. Đúng là không nên cho phụ nữ bọn họ biết quá nhiều chuyện sẽ gây thêm rắc rối.

- Chị, xin chị hãy tha cho Thiên Kim. - Rin lo lắng buông cánh tay của Minh Trí chạy tới gần Bảo Ngọc mà nói.

Vừa nói hết câu thì bọn người đã mang Thiên Kim vào bên trong.

- Rin, em không sao chứ. - Tiếng của Thiên Kim lo lắng vùng khỏi bọn người mà chạy đến bên Rin.

- Chị, sao chị lại đến nơi này. - Rin cũng ôm Thiên Kim mà khóc ngặt.

- Haha, thật là cảm động mà. Yêu thương nhau như vậy thì cùng nhau chết cũng không phải là chuyện không tốt. - Bảo Ngọc khoanh tay đứng cười lớn. - Đủ hết rồi nhỉ, bắt hết lại, nhốt riêng 4 người này. - Chỉ về phía Minh Trí, Trần Hậu, Rin và Thiên Kim.

- Từ khi nào nhà của ta lại là nơi giam người. - Trịnh Phó Quang từ phía ngoài đi vào trong.

- Con đang làm theo kế hoạch mà thôi, muốn thành công cần phải hy sinh một chút. - Bảo Ngọc quay ra phía Trần Phó Quang mà nói.

- Ta chỉ nói con nên cẩn thận một chút, dù gì cũng không nên làm hại con trai duy nhất của ta. - Trần Phó Quang lướt nhìn qua Minh Trí.

Nói xong thì Trần lão cũng bỏ đi mặc cho Bảo Ngọc đang cho thuộc hạ trói 4 người bọn họ lại mà nhốt vào một căn phòng phía trên lầu. Đến khi cánh cửa phòng đóng lại thì Trần Hậu lên tiếng.

- Cô gái buồng bình kia, tôi đã nói với cô như thế nào?

- Anh đang nói với tôi sao? - Thiên Kim bị trói ngồi trên giường cạnh Trần Hậu và Rin mà nói.

- Cô thật là phiền phức. - Trần Hậu nói.

- Chúng ta phải tìm cách thoát khỏi đây. - Minh Trí nói, tay khẽ chạm vào tay Rin phía sau. - Em xích tới gần một chút, anh sẽ cởi trói cho em trước.

Rin nhanh chóng dùng sức nhấc toàn thân mà lui về phía Minh Trí, khó khăn lắm Minh Trí mới tháo được nút thắt cho Rin và cô nhanh chóng cởi trói cho cả 3 người bọn họ.

- Trước tiên tôi và cậu sẽ ra ngoài xử lý hai tên trước cửa, sau đó chia ra làm hai hướng mà nhanh chóng tìm cách thoát ra ngoài. Gặp nhau ở biệt thự hoa hồng trắng. - Minh Trí nói rồi cùng Trần Hậu ra ngoài.

Trần Hậu chỉ cần một thế đã đánh ngã cả hai tên mà không tới tay Minh Trí đụng đến. Sau đó bọn họ như đã định chia làm hai hướng mà thoát ra ngoài.

Minh Trí nắm tay Rin mà chạy đi về phía sau vườn nhà, Minh Trí tìm trong một bụi cây cao to có một bức tường phía sau, nếu chui vào trong thì bên ngoài chắc chắn sẽ không nhìn thấy họ, chỉ là nó chỉ đủ chỗ ột người.

- Em vào bên trong đi, anh cần đi tìm Trần Phó Quang. - Minh Trí đẩy Rin vào trong.
- Chỗ này thật là bên ngoài không nhìn ra là nơi chốn nha, vì sao anh lại biết. - Rin bắt ngờ nói.
- Khi còn bé, những lúc bọn họ to tiếng anh thường tìm tới nơi này. - Minh Trí hơi cười mà nói.
- Là nơi bí mật của anh?
- Suyt. - Minh Trí ra hiệu Rin im lặng. - Bí mật này, chỉ có một mình em biết. - Sau đó vuốt đôi má của Rin rồi nói tiếp. - Đợi anh.

Trần Hậu cũng kéo Thiên Kim đi, bàn tay nắm chặt bàn tay của cô nhưng cô luôn gượng ép và luôn tỏ ý muốn buông ra. Trần Hậu biết điều đó thì quay lại mà nói:” Yên tâm, cô theo tôi thoát khỏi nơi này, tôi sẽ không phiền cô nữa.”

Thiên Kim nghe xong câu nói của Trần Hậu trong lòng vô cùng không vui đến hệt hẳng. Đôi bàn tay nắm chặt trong tay Trần Hậu chợt không muốn buông ra, trong người quả thật lại mang cốt nhục của anh ta, hiện tại cô đang suy nghĩ bản thân có yêu hay không.

Bọn họ chạy đến gần cổng thì thấy cổng có 10 tên canh gác rất nghiêm nên nép vào bên bức tường.

- Bây giờ cô nhất định phải đứng tại đây, nhất quyết không được phép chạy lung tung. Tôi sẽ ra ngoài đó xử lý bọn chúng. - Trần Hậu buông tay Thiên Kim ra mà đi tới phía trước,

Thiên Kim vội cup lấy cánh tay Trần Hậu nói:” Đừng đi, rất nguy hiểm.”

- Không sao cả, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cô cũng không được phép xuất hiện. - Trần Hậu nén lại, đẩy Thiên Kim thụt lùi vào phía trong.

* Minh Trí tiến vào phòng của Trần Phó Quang, đây là phòng riêng của ông ta nên không hề có bất cứ tên thuộc hạ nào của Bảo Ngọc được phép bén mảng tới.

- Trần lão, ông cảm thấy hài lòng rồi sao? - Minh Trí đứng phía sau Trần Phó Quang mà nói.
 - Cả cuộc đời ta chỉ yêu bà ấy, vậy mà đến khi có được thì bà ấy vẫn là yêu cái tên họ Trịnh kia.
 - Vì vậy nên ông nuôi ý định trả thù đến hôm nay?
 - Đúng vậy, khi hai đứa con gái của lão ta chết, lại do chính đứa con gái đầu bức đến chết xem ông ta có sống mà không bằng chết hay không.
 - Ông nói mẹ tôi không yêu ông sao, không yêu mà lại sinh con cho ông?
 - Con không phải là con của bà ấy, mẹ con đã chết từ ngay lúc sinh ra con.
 - Nghĩa là sao?
 - Vì ta hận mẹ con lại mang thai đứa con của nhà họ Trịnh nên đã tì đến mẹ ruột của con, tuy trong đầu chỉ là muốn vui vẻ nhưng khi bà ấy có thai con ta lại muốn giữ lại. Không ngờ sinh ra con thì lại mất mạng nên con được người mẹ khác nuôi dạy.
- Minh Trí hơi bất ngờ, thì ra người mẹ trước giờ anh luôn tôn thờ chỉ là mẹ nuôi mà thôi. Một người mẹ nuôi thật tốt, luôn luôn yêu thương và chăm sóc anh cho dù biết anh là con trai của nhân tình của bà.
- Bảo Ngọc quả thật rất biết nghe lời, lại mang RoYal luôn bị con trâu tóm về lại cho ta.
 - Ông xem cô ta là con cờ, nhưng lại đi làm con cờ cho cô ta. - Minh Trí khẽ cười nói.
 - Ý con là gì?

- Ông xem Royal từ khi tôi từ chức đến hiện tại như thế nào, chính cô ta muốn đẩy nhà họ Trần đi vào phá sản.

Trần Phó Quang suy nghĩ, quả thật từ khi Minh Trí từ chức đi thì các hợp đồng luôn bị rút lại với nhiều lý do đa phần do nhà đầu tư không tin tưởng vào RoYal. Cứ nghĩ vận may không đến nên ông không hề để ý đến Bảo Ngọc đang dở trò gì:” Con có bằng chứng hay không?”

- Sau khi Rin mất tích, tôi đã cho người theo dõi cô ta. Có phải tuần trước bên ngân hàng SB bất ngờ rút vốn vào dự án đô thị King.

- Vì sao con biết?

- Chính cô ta đã đi đến nhà của giám đốc ngân hàng và ở trong đó rất lâu. Còn Hà chủ tịch đã rút vốn đầu từ cùng RoYal tại khu thương mại HE....

- Vì sao con lại biết hết những dự án không thể hoàn thành của RoYal.

- Vì đó là những nơi mà cô ta đến gặp các vị lãnh đạo của các tập đoàn ấy.

- Cổ phần của nó trong RoYal khá nhiều, ta không tin nó liều lĩnh đến mức muốn mất trắng.

- Một khi làm được điều mình muốn, hy sinh một chút cũng không có gì to tát.

Trần Hậu tiến về phía 10 tên thuộc hạ phía trước. Bọn chúng thấy anh đã trốn thoát ra được thì nhanh chóng tiến tới mà đánh gục từng tên một. Nghe tiếng động bên ngoài, Bảo Ngọc nhanh chóng đi ra ngoài thấy Trần Hậu đang lần lượt đánh gục thuộc hạ của mình, đánh giá tên này chính là tay sai đắc lực của Minh Trí nên một lòng muốn thủ tiêu. Bảo Ngọc rút súng hướng về Trần Hậu giờ lên.

Thiên Kim lộ đầu ra nhìn thấy Bảo Ngọc đang nhắm súng về phía Trần Hậu thì không suy nghĩ mà vừa chạy vừa hét lớn:” Anh, cẩn thận.”

Đoàng một tiếng làm rung động cả căn biệt thự, Rin đang ngồi trong tán cây nghe tiếng súng thì giật nảy mình lo sợ ai đó bị thương.

Máu tươi chảy xuống ướt cả mặt đất, một cô gái gương mặt xanh ngắt ngã xuống dưới chân Trần Hậu. Bảo Ngọc thấy vậy liền giương súng tính bắn tiếp viên đạn về phía Trần Hậu thì từ phía sau nòng súng đã kề đến gáy.

77. Chương 74

Tung một cước về phía tên thuộc hạ còn sót lại đang hướng về phía anh, Trần Hậu đo ván chỉ bằng một cú đá bằng tất cả sức mạnh. Anh nhanh chóng quỳ xuống đỡ Thiên Kim đang nằm dưới đất, mặt cô xanh ngắt đau đớn.

- Không phải tôi nói, dù có bất cứ chuyện gì cũng không được chạy ra sao. - Trần Hậu ôm Thiên Kim vào trong lòng mà hét lên.

- Tôi... tôi không muốn đứa bé chưa ra đời đã mất cha. - Thiên Kim gượng cười nói

- Đứa bé, cô đã có thai. - Trần Hậu bắt ngờ.

- Trần Hậu, anh nhất định phải chịu trách nhiệm cho tôi, nhất định không được xảy ra chuyện gì. - Thiên Kim nói xong thì ngất đi trong lòng Trần Hậu.

- Thiên Kim, em không sao chứ. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện.

Trần Hậu nhanh chóng bế Thiên Kim ra xe mà phóng đi như tia chớp.

Bên trong, Bảo Ngọc đứng im trước mũi súng phía sau nhưng không hề hoảng sợ, sự bình tĩnh của cô đến đáng ngờ.

- Con gái, mọi chuyện đã đến hồi kết thúc. - Trần Phó Quang đưa súng về phía Bảo Ngọc mà nói.

- Là ông sao? Vì sao trở mặt. - Bảo Ngọc hỏi lại.

- Đây không phải là trở mặt, từ đầu con đã không theo kế hoạch của ta. Muốn phá huỷ RoYal, hại Trần gia con nghĩ mình có đủ bản lĩnh.

- Haha, thì ra ông đã biết. Đúng, chính là tôi phá huỷ hết tất cả hợp đồng của ông.

- Khốn kiếp. - Trần Phó Quang tức giận khi nghe chính Bảo Ngọc thừa nhận. - RoYal một phần là của mày, tại sao lại muốn phá huỷ nó.

- Tôi sống đến hôm nay, không phải vì tiền tài tôi chỉ sống bằng thù hận. Haha, hiện tại kế hoạch trả thù đã xong, ông muốn giết tôi sao, xin mời. - Bảo Ngọc cười to mà nói.

Trần Phó Quang tức giận mà lên nòng súng, toan bắn một phát giết chết Bảo Ngọc. Minh Trí từ phía sau đi tới ngăn cản.

- Không được, cô ta không được chết.

- Vì sao, mạng sống của nó là ta ban cho, nay ta sẽ thu lại. Đúng là nuôi ông tay áo. - Trần Phó Quang không dời súng trên tay nhắm thẳng vào đầu Bảo Ngọc.

- Cô ta chính là người có thể giải lời nguyền của Rin, phải để cô ta sống. - Minh Trí đi một bước về phía trước để ngăn cha mình.

- Đúng là cáo già, ngay cả con cũng bị cô ta lừa trước giờ. Cô ta mang trong mình dòng máu của họ Trịnh, sao có thể phá lời nguyền kia. Số mạng của nhà họ Trịnh đã định, con không thể làm gì khác hơn được đâu Minh Trí.

Minh Trí đi tới trước mặt Bảo Ngọc:” Là sự thật.”

- Đúng, haha cha con các người chỉ là nước cờ của Bảo Ngọc thôi mà thôi. - Bảo Ngọc tiếp tục cười lớn.

- Cô đáng chết. - Minh Trí nói rồi, quay lưng bỏ đi muốn tìm Rin trong lòng rối bời, một giây một phút nào đó sợ cô sẽ ra đi mãi mãi.

Bảo Ngọc quay mặt lại đối diện Trần Phó Quang, nòng súng quay ngược trước trán cười mỉa mai:” Ông bắn đi, tôi cũng muốn đi theo mẹ mình. Vì ông mà cả tuổi thơ tôi không hề được bên cạnh mẹ. Giờ thì chúng tôi ở thế giới khác, ông đừng hòng ngăn cách.”

Trần Phó Quang nghe Bảo Ngọc nhắc đến người mình yêu thương thì trong lòng một phần rung động, ngày trước có lỗi với bà ấy vì sự háu thắng tuổi trẻ còn Bảo Ngọc lại mang nhan sắc giống hệt như người mẹ của mình khiến Trần Phó Quang cảm thấy lúng túng.

Rin khi nghe tiếng súng nổ thì trong lòng luôn không yên mà đi ra ngoài để tìm Minh Trí, trong lòng một cảm giác đau nhói không hiểu vì sao. Khi cô đi tới phía cổng thì nhìn thấy Trần Phó Quang đang giờ súng trước mặt Bảo Ngọc, Rin nhanh chóng chạy đến mà hét.

- Trần lão gia, xin ông đừng bắn, đừng giết chị ấy.

Cả hai đều bất ngờ nhìn về phía Rin đi tới, Minh Trí nghe tiếng của Rin ngay phía trước cổng cũng nhanh chóng đi tới về phía cô.

- Trịnh nhị tiểu thư, chuyện này không liên quan đến cô. - Trần Phó Quang phớt lờ nói.

- Không cần đến lượt cô bảo vệ, rồi chúng ta sẽ nhanh chóng gặp nhau haha. - Bảo Ngọc cười cợt nhìn về phía Rin.

Minh Trí từ phía sau ôm lấy Rin nói:” Chúng ta rời khỏi nơi này.”

- Không được, chị ấy dù sao cũng là chị gái của em. Và những chuyện mà chị ấy làm đều có lí do của mình cả. - Rin ướt đầm nước mắt, cô không muốn ai phải tổn thương.

- Là điều em muốn, cô ta xứng đáng sao? - Minh Trí lau nước mắt trên bờ mi Rin.

- Minh Trí, đừng thù hận nữa, hãy nói cha anh đừng làm hại Bảo Ngọc. - Rin vừa khóc vừa nói.

Minh Trí đưa môi hôn lên trán của Rin, sau đó đi về phía Trần Phó Quang.

- Không được bắn cô ta, tập đoàn RoYal tôi sẽ xử lý.
- Con có cách vực dậy sao? - Trần Phó Quang không tin mà hỏi.
- Nói được làm được. - Minh Trí ngược mắt nhìn khẩu súng.

Trần Phó Quang lưỡng lự một chút cũng hạ súng xuống. Ngày xưa RoYal do ông quản lý từ cha mình, do khả năng của mình còn thấp nên luôn không phát triển mà còn gặp nguy cơ phá sản. Từ khi Minh Trí vào làm, RoYal dưới sự dẫn dắt của anh mà phát triển vượt bậc. Vì muốn trả thù họ Trịnh, Minh Trí thì lại vì đứa con gái kia mà ra sức bảo vệ Trịnh gia nên ông muốn anh rút khỏi RoYal thì thế lực sẽ không còn vững mạnh mà bảo vệ để kế hoạch tiêu diệt Trịnh gia của ông có thể thực hiện. Nay mọi chuyện lại xảy ra như vậy, có lẽ vì RoYal phải nhường quyền lại cho con trai.

Minh Trí cười mỉa mai với Bảo Ngọc mà nói:” Cô được tự do, nhưng mà cô phải nhớ cái mạng này của cô là do Rin - một người cô luôn muốn lấy đi sinh mạng cứu.”

Sau đó Minh Trí kéo Rin ra ngoài, Rin nhìn thấy vết máu trên sân chợt nhớ tới tiếng súng phát ra khi này và không nhìn thấy Thiên Kim và Trần Hậu thì hỏi:

- Minh Trí, Thiên Kim và Trần Hậu đâu rồi.
- Họ đi trước rồi. - Minh Trí hơi ngập ngừng.
- Đi trước. - Rin hơi bất ngờ, không tin Trần Hậu lại bỏ Minh Trí lại mà đi trước, vì anh ta luôn ở bên bảo vệ Minh Trí mà. - Còn tiếng súng khi này, cả vết máu nhiều như vậy.
- Haha, vết máu đó chính là của chị em song sinh với cô đó, chính tôi đã một phát mà bắn cô ta. Sao, có hối hận khi đã muốn cứu tôi hay không. - Bảo Ngọc phía sau đi ra cười lớn.
- Chị... vì sao lại có thể bắn Thiên Kim, Thiên Kim là em gái của chị mà. - Rin run rẩy toàn thân, lo lắng cho Thiên Kim.
- Cả nhà họ Trịnh, nhà họ Trần, tôi hận các người. - Nói xong, Bảo Ngọc cầm khẩu súng trên tay tự bắn vào đầu mình.
- Bảo.... Ngọc.... - Rin ngất xỉu ngay khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Minh Trí ôm Rin trên tay, nhìn về phía Bảo Ngọc đang nằm dưới một vũng máu, anh khẽ lắc đầu buồn bã rồi bế Rin đến bệnh viện.

Rin tỉnh lại thì trước mặt mình trắng xoá, bàn tay cô luôn được bàn tay Minh Trí nắm chặt.

- Rin, tỉnh rồi sao. - Minh Trí vuốt mái tóc của cô mà nói.
- Minh Trí, Bảo Ngọc... chị ấy.... - Rin rơi nước mắt khi nghĩ đến chuyện vừa rồi.
- Cô ta... có lẽ đó là cách ra đi thanh thản nhất, sống vì hận thù không hạnh phúc. - Minh Trí an ủi, trong thâm tâm thật sự luyến tiếc.
- Đúng rồi, Bảo Ngọc nói đã bắn Thiên Kim. Chị Thiên Kim không sao phải không? - Rin chợt nhớ đến càng rồi bởi hơn.
- Em yên tâm, Trần Hậu nói rằng Thiên Kim mất máu nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Đạn không đi vào tim mà lệch ra ngoài.
- Thật không thể nghĩ vì sao Bảo Ngọc lại bắn Thiên Kim, khi chị ấy bắt cóc em đối xử với em rất tốt mà.
- Rin nghĩ đến mà đau buồn, Bảo Ngọc dù như thế nào vẫn là con nhà họ Trịnh.
- Đừng nghĩ ngợi nhiều, em nên nghỉ ngơi một chút. - Minh Trí không muốn Rin mãi khóc như vậy.
- Không, em muốn đến gặp Thiên Kim, phải chắc chắn chị ấy không sao em mới yên tâm. - Rin tháo sợi dây chuyền nước muốn đứng lên.

- Không được, em chưa khoẻ hẳn. - Minh Trí nhúu đôi mày không cho phép.

- Huhu, em muốn gặp Thiên Kim, em rất lo lắng mà. - Rin bị ngăn cản thì khóc to lên.

Minh Trí chịu thua cô gái hiền lành nhưng quá cứng đầu này, nhưng vì sợ sức khoẻ của Rin không tốt nên đặt cô trên xe lăn mà đẩy đi sang phòng Thiên Kim đang nằm.

- Em có thể tự đi mà. - Rin bị Minh Trí đặt trên xe lăn thì không vui.

- Em không muốn đi? - Minh Trí nhìn cô hỏi.

- Không, em muốn, em muốn, chúng ta đi thôi.

Khi bọn họ tới phòng của Thiên Kim thì gặp Trần Hậu đang đứng bên ngoài nói chuyện với bác sĩ.

- Vợ cậu hiện đang mang thai vài tuần, nay lại gặp sự cố này tôi e khó giữ lại. Cơ thể cô ấy rất yếu, lại mất máu quá nhiều. - Vị bác sĩ lắc đầu nói.

- Xin bác sĩ hãy cố gắng chỉ cần cô ấy khoẻ lại là được. - Trần Hậu nói với nét mặt căng thẳng.

- Anh hãy kí vào đây, chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật để bỏ thai. - Bác sĩ đưa ra một tờ giấy.

Rin ngồi phía sau, nghe câu chuyện liền nói:

- Bác sĩ, không còn cách nào để giữ đứa trẻ sao?

- Sẽ rất nguy hiểm, khi phẫu thuật sẽ mất rất nhiều máu, đứa trẻ trong bụng cũng có thể bị chết ngay trong bụng mẹ do không cung cấp đủ máu. Như vậy càng nguy hiểm hơn cho cô ấy. Hiện nay, nhóm máu của cô ấy là loại khan hiếm bệnh viện đã hết máu loại này.

- Tôi, tôi là chị em song sinh, hãy lấy máu của tôi. - Rin vội nói.

- Cơ thể cô yếu như vậy. - Bác sĩ ái ngại.

- Không, tôi rất khoẻ mà. Tôi sẽ rút máu để làm phẫu thuật cho chị ấy và giữ lại đứa trẻ. Các người muốn lấy bao nhiêu cũng được mà. - Rin đứng lên khỏi xe lăn tỏ vẻ mạnh khoẻ

- Em còn rất yếu. - Minh Trí đỡ cô mà nói.

- Minh Trí, đừng ngăn cản em. Em nhất định phải cứu lấy Thiên Kim và cháu của em. Nếu tính lại biết mất đi đứa con trong bụng, có lẽ chị ấy sẽ rất đau đớn. - Rin cười buồn.

Minh Trí nghe vậy cũng không thể ngăn cản Rin, đẩy cô vào phòng lấy máu để bác sĩ kiểm tra.

78. Chương 75

Trịnh Đạt ngồi trong phòng nhìn ra phía cửa sổ xa xa, những hàng hoa hồng trắng tươi tốt bên ngoài. Đôi mắt của ông buồn bã, những chuyện ngày xưa cứ thế như trở về. Người mà ông yêu thương cũng không thể vì cô ấy mà hy sinh danh vọng, nay Trịnh gia cũng tiêu tan trong tay mình, đúng là quả báo ột con người không chung thủy.

Ông vẫn còn nhớ như in cái ngày mà cha mẹ đuổi người phụ nữ ấy đi, nhất quyết không chấp nhận chỉ vì không môn đăng hộ đối và chính là con gái của kẻ có huyết thống thâm thù cùng Trịnh gia. Đôi mắt Trịnh Đạt nhắm lại, hai dòng nước mắt rơi xuống.

- Bây giờ tại nơi này anh khóc, thì không thể giải quyết điều gì? - Một giọng nói vang lên phía sau Trịnh Đạt.

- Em vào khi nào? - Trịnh Đạt quay lại nhìn thấy Trịnh phu nhân đứng phía sau.

- Cho đến hôm nay, anh vẫn không thể quên cô ta. Em đơn giản chỉ là anh theo ý gia đình mà cưới về. - Trịnh phu nhân buồn bã nói.

- Đã qua rồi, người cũng đã chết rồi. - Trịnh Đạt lắc đầu nói.

- Người chết nhưng để lại bao nhớ nhung cho người sống, con em luôn ở bên cạnh anh nhưng anh không hề có một chút quan tâm. - Trịnh phu nhân trách móc.
- Hơn 20 năm qua, anh không hề làm gì có lỗi với gia đình, thân là chủ tịch nhưng luôn giữ chừng mực mà không xã giao nam nữ bên ngoài. Em còn mong điều gì hơn điều đó.
- Nhưng trong lòng anh, không hề có em, anh luôn nghĩ đến người phụ nữ trước khi em lấy anh.
- Anh vẫn luôn thương yêu mẹ con em.
- Thương yêu sao? Chỉ một chuyện của Hà My đã cho thấy anh xem trọng cái gia sản của Trịnh gia hơn con gái của tôi.

Trịnh Đạt không biết phải trả lời để trấn an phu nhân như thế nào thì tiếng khóc của Rose vang lên bên phòng, Trịnh phu nhân vội vã đi ra ngoài để chăm sóc Rose. Từ ngày nhiều chuyện xảy ra, Trịnh phu nhân luôn chăm sóc Rose tận tình như cháu ruột của mình. Với vẻ đẹp đáng yêu của Rose, Trịnh phu nhân luôn thương yêu và bế bé con trên tay cưng nựng.

Rose sinh ra đời đã mất đi người mẹ nhưng lại được sự yêu thương của tất cả mọi người.

Trong phòng hồi sức, gương mặt Rin xanh xao do lượng máu đã rút đi. Cơ thể cô vẫn còn yếu nay lại ột lượng máu như vậy khiến cô không thể ngồi vững, chỉ vì lượng máu đủ cho quá trình phẫu thuật khá nhiều.

Minh Trí ngồi trên chiếc ghế nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Rin mở đôi mắt của mình mỉm cười.

- Chị Kim đã phẫu thuật chưa?
- Đã đưa vào phòng phẫu thuật, em đừng quá lo lắng. - Minh Trí nhẹ nhàng đáp.
- Hy vọng bác sĩ sẽ cứu được đứa con trong bụng chị ấy. - Rin biết sức mình không thể ngồi dậy mà đi tới phòng phẫu thuật, cô nằm im nhìn lên nóc nhà. - Minh Trí, chỉ còn một tháng nữa em phải đi rồi, em chỉ hy vọng làm được điều gì cho những thương thân yêu của em.
- Đừng suy nghĩ quá nhiều, nghĩ ngợi trước. - Minh Trí vuốt đôi má của Rin, lòng anh cũng rối rắm bất lực về chuyện của cô.
- Nếu theo như lời Bảo Ngọc nói thì em và chị Thiên Kim vào sinh nhật lần thứ 22t sẽ phải chết. - Rin khẽ rơi nước mắt.
- Sẽ có cách, nhất định sẽ có cách. - Minh Trí dùng tay lau giọt nước mắt đi.
- Em không sợ mình phải chết, em chỉ không muốn xa anh, thương tiếc cho đứa trẻ trong bụng của Thiên Kim. - Nước mắt cô càng rơi nhiều hơn. - Minh Trí, hứa với em khi em đi rồi, anh hãy thay em chăm sóc cha mẹ, em trai Tuấn Hà và bé Rose.
- Cô gái nhỏ, em sẽ không sao, anh nhất định tìm cách giải lời nguyền kia. - Minh Trí nắm chặt đôi bàn tay, anh nhất định tìm cách cứu Rin.

Rin biết Minh Trí chỉ nói vậy để trấn an mình, dù anh là một người tài giỏi trong thương trường nhưng đây là một khái niệm khác, nó liên quan đến tâm linh mà Minh Trí tài ba cũng không thể thay đổi được. Có lẽ cô phải chấp nhận số phận, chỉ tiếc cho Thiên Kim và Trần Hậu họ vừa nhận ra được tình cảm dành cho nhau đã phải chia lìa.

- Minh Trí, em rất hạnh phúc khi bên anh. Dù chúng ta một ngày sẽ chia lìa, em vẫn cảm ơn ông trời đã cho em gặp anh và yêu anh. - Rin đưa đôi tay sờ lên đường nét trên gương mặt Minh Trí, cô muốn nhìn anh thật kĩ để khi cô đi vẫn sẽ giữ mãi hình ảnh anh trong tim.
- Rin, chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi, nhất định là mãi mãi. - Minh Trí nắm lấy bàn tay Rin.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Trịnh Đạt và vợ bước vào. Sau khi Thiên Kim đưa vào phòng phẫu thuật thì Minh Trí cho người báo tin và đón hai người bọn họ đến, dù gì thì họ vẫn là cha mẹ của 2 cô. Trịnh phu nhân lo lắng đi tới gần Rin đang nằm trên giường bệnh với đôi mắt hoe đỏ.

- Rin, con không sao chứ?

- Mẹ, con không sao cả. - Rin cố gắng mỉm cười cho bà đừng lo lắng.

- Mẹ nghe tài xế nói, Thiên Kim bị trúng đạn sao, vì sao trở nên như vậy? - Trịnh phu nhân hỏi.

Rin đưa ánh máy hướng qua nhìn Trịnh Đạt, sau đó khẽ đáp:” Chị ấy, chị ấy... đến cứu con và bị bắn trúng. Hiện tại chị ấy đang làm phẫu thuật, mẹ hãy qua với chị ấy.”

Trịnh phu nhân nghe vậy liền nói:” Mẹ qua xem chị con như thế nào, con nhớ nghỉ ngơi thật tốt.” - Nói rồi bà được người của Minh Trí dẫn qua nơi mà Trịnh Thiên Kim đang làm phẫu thuật.

- Rin, con có chuyện muốn nói với ta sao? - Trịnh Đạt thấy Trịnh phu nhân vừa bước ra khỏi cửa thì nhìn cô mà hỏi.

- Đúng là không gì có thể qua mắt được cha.- Rin cố gắng ngồi tựa vào thành giường để nói.

- Cha có biết Bảo Ngọc hay không, chính là kết quả của mối tình giữa cha và Trần phu nhân quá cố.

- Ta cũng vừa mới biết sự có mặt của nó trên đời, nhưng... ta không có can đảm để nhận con gái. - Trịnh Đạt ngồi trên ghế trả lời, đôi mắt đau lòng.

- Cha cũng không còn cơ hội nhận chị ấy nữa, chị ấy là hận chúng ta đến mức đã tự sát. - Rin khoé mắt cay cay mà nói, tuy không thân thiết nhưng tình cảm chị em huyết thống khiến cô không thể không đau lòng.

- Con nói gì... Con bé, con bé đã tự sát.... - Trịnh Đạt kinh ngạc, không ngờ sự thù hận của Bảo Ngọc lại dẫn đến cái chết.

Rin không còn thể nói nữa, chỉ còn biết ôm mặt mà khóc nức nở, cô không thể nào quên hình ảnh Bảo Ngọc trước mặt cô mà ngã xuống. Minh Trí đi tới, Rin vừa rút lượng máu khá nhiều, giờ lại quá xúc động sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô. Anh đến bên cạnh dỗ dành.

- Đừng quá xúc động, mọi chuyện sẽ qua thôi, sẽ qua thôi. - Sau đó nhìn sang Trịnh Đạt đang ngồi thất thần:” Trịnh lão gia, tôi có việc cần nói với ông.”

Sau khi Rin khóc thì thiếp ngủ đi trong một hồi, lúc này Minh Trí ra hiệu cho Trịnh Đạt ra bên ngoài để nói chuyện.

- Trịnh lão gia, chắc hẳn ông biết về lời nguyện của họ Trịnh. Hiện tại chỉ còn một tháng nữa hai cô ấy sẽ đến sinh nhật 22t, ông có thể khoanh tay đứng nhìn họ ra đi sao? - Minh Trí ngồi trên hàng ghế màu xanh, vẻ mặt lo lắng.

- Tôi không đứng nhìn còn có thể làm được gì, Trịnh gia trước nay ai ai cũng sợ lời nguyện kia mà không dám sinh đứa con thứ hai hoặc có thì cũng đã bỏ đi từ khi chưa chào đời.

- Nhu nhược, không hề bất ngờ khi Trịnh Kim sụp đổ trong tay ông. - Minh Trí lắc đầu bỏ đi.

- Cậu cũng có thể làm được gì, lời nguyện đó chỉ có người có huyết thống của bà ta giải được, nhưng hiện tại có lẽ đã không còn ai. - Trịnh Đạt nói theo.

Minh Trí bước tiếp đi không trả lời, không lẽ lại không còn cách nào có thể giải quyết sao, anh sẽ mất đi cô mãi mãi sao?

Thiên Kim phẫu thuật thành công, đứa bé trong bụng được giữ lại. Minh Trí quay về RoYal tiếp tục điều hành tập đoàn, RoYal vì một thời gian Trần Phó Quang điều hành đi xuống thì khi Minh Trí bước chân vào làm chủ tịch thì nhanh chóng vực lại, những chiến lược và hợp đồng do chính mưu lược của anh dành lấy mang lại RoYal ngày một phát triển toàn cầu.

Rin một mực muốn quay về biệt thự hoa hồng trắng sống cùng ba mẹ và chị Thiên Kim, Minh Trí lại muốn đón cô về sống cùng mình tại biệt thự Trần gia nhưng cô quyết liệt từ chối. Cô không muốn để lại quá nhiều ký ức của cả hai, rồi một khi cô ra đi Minh Trí sẽ lại thật đau lòng. Những ngày này, Rin tỏ ra bận rộn chăm sóc Rose từng chút một, luôn từ chối những cuộc hẹn của anh nhưng trong lòng thì nhớ Minh Trí vô bờ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, thời gian của hai chị em cô chỉ còn lại 10 ngày cuối cùng.

Ngày thứ 10:

Rin cùng cha mẹ được Trần Hậu đưa đến bệnh viện để đón Thiên Kim về, tình hình sức khỏe của chị ấy đã ổn định nhưng hiện tại tình trạng ăn uống không được tốt, chị ấy luôn buồn nôn khi nhìn thấy thức ăn. Người lo lắng nhất có lẽ là Trần Hậu, anh luôn ở kề bên chăm sóc Thiên Kim từng chút một nhưng Thiên Kim luôn tỏ ra xa lánh Trần Hậu, người mang thai luôn suy nghĩ nhiều có lẽ chị ấy đang có tâm sự giống như cô.

Trở về lại biệt thự hoa hồng trắng, Thiên Kim đi thẳng vào trong phòng không nói với Trần Hậu một lời. Rin mỉm cười nói:

- Có lẽ chị ấy mệt, anh về trước. Cảm ơn anh thời gian qua đã giúp đỡ gia đình tôi. - Rin chân thành nói.
- Là trách nhiệm của tôi, cô ấy vì tôi mà bị thương. - Trần Hậu vừa nói vừa nhìn hướng phòng của Thiên Kim. - Tôi nợ cô ấy rất nhiều.
- Đừng tự trách bản thân nữa, mọi chuyện đã qua rồi.
- Vâng, tôi về trước. - Trần Hậu nói, nhìn về căn phòng của Thiên Kim một lượt rồi quay bước ra về.

Trần Hậu ra về, Rin đi tới trước cửa phòng của Thiên Kim gõ cửa.

- Chị Kim, là em, em có thể vào bên trong?
 - Ừ, em vào đi. - Thiên Kim bên trong nghe tiếng Rin thì đáp lời.
 - Chị, chị cảm thấy trong người đã khỏe hơn hay chưa, có muốn dùng gì em sẽ nấu cho chị. - Rin đi tới bên cạnh Thiên Kim mà ngồi xuống.
 - Chị đã khỏe hẳn rồi, vết thương cũng đã lành vài phần. Anh ta đã về chưa. - Thiên Kim nhìn cánh cửa đã đóng lại mà hỏi.
 - Trần Hậu đã ra về rồi, chị vì sao lại tránh mặt người ta. Suốt thời gian qua anh ấy luôn lo lắng chăm sóc chị.
 - Không phải là em, cũng tránh mặt Minh Trí. - Thiên Kim đau lòng nhìn em gái.
 - Đúng là chúng ta là chị em song sinh. - Rin cười buồn.
 - Thời gian còn lại chỉ là 10 ngày. Em có sợ không, Rin? - Thiên Kim nắm chặt tay Rin.
 - Em không sợ, chỉ cảm thấy luyến tiếc. Còn chị? - Rin đáp.
 - Chị rất sợ. Sợ nhìn thấy nước mắt của mẹ, nhìn thấy nét đau lòng trên gương mặt anh ấy. Đứa trẻ trong bụng chị không hề có lỗi. - Thiên Kim bật khóc, dùng tay nhẹ nhàng xoa bụng mình.
- Hai cô gái, mang hai số phận giống nhau ôm nhau khóc. Khóc không phải vì họ sợ tử thần đang ngày một đến gần. Họ khóc vì số phận cuộc đời của họ quá nghiệt ngã, quá bất công...

79. Chương 76

Khi ánh sáng đánh tan bóng tối, điều tốt đẹp sẽ đến với bạn và những người bạn yêu thương.

Rin đặt Rose lên xe đẩy và đẩy bé con ra ngoài vườn hoa, Rose đã đến tuổi tập ăn bột nên Rin quyết định những ngày tháng cuối cùng này sẽ dạy cho Rose dần quen với món ăn mới.

Đã mấy hôm cô tránh mặt Minh Trí, có lẽ anh cũng hiểu được lý do nên không gượng ép mà tôn trọng cách nghĩ và cách làm của cô. Rin khẽ thở dài rồi nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Rose cười tươi: "Con gái, thật tiếc khi không thể nhìn thấy con lớn lên sẽ xinh đẹp thế nào."

Tiếng còi xe bên ngoài, sau đó thì tiếng chuông cửa nhà cô bấm inh ỏi. Rin băng khuâng ai lại đến vào sáng sớm và mắt lịch sự bấm chuông như hồi thục. Cô đẩy Rose ra cổng.

- Anh tìm ai? - Rin nhìn một người xa lạ trước mắt, người đàn ông cao trên mét bảy, mặc một bộ vest màu đen đáng trịnh trọng.
- Tôi tìm Hà My tiểu thư. - Người đàn ông trả lời.
- Tôi chính là Hà My, tôi với anh có quen biết sao? - Rin cảm thấy không an toàn, toan kéo Rose về phía mình.
- Tôi là người của Phạm gia, Phạm lão và phu nhân muốn gặp tiểu thư. - Người đàn ông đáp.
- Họ muốn gặp tôi có việc gì, tôi và con trai họ đã không còn quan hệ gì. - Lần này Rin đẩy Rose ra phía sau mình.
- Thưa, là việc liên quan đến con gái của Ken thiếu gia. - Người đàn ông đưa mắt nhìn về phía Rose.
- Không, con bé không liên quan gì đến anh ta, nó là con gái của tôi. - Rin đẩy Rose vào bên trong đóng cổng lại.

Người đàn ông kia dùng tay chặn cánh cổng lại, từ tốn nói:” Tiểu thư, đây chính xác là huyết thống nhà họ Phạm, cũng không phải là của cô sinh ra. Hiện tại nếu Phạm gia có ý xấu thì đã bắt về. Mong cô theo tôi một chuyến đến Phạm gia để xem ý của lão gia và phu nhân rồi từ chối chưa muộn.”

Rin nghĩ người nghĩ một lát, điều cô lo sợ cũng đã tới ngày đó vì sao lại ngu ngốc nói với Ken sự thật này để hôm nay lại có sự tranh dành quyền nuôi bé con. Không biết ý đồ của bọn họ là gì, Rin đồng ý theo người đàn ông kia đến Phạm gia một chuyến.

Chiếc xe chạy vào biệt thự chính của Phạm gia, không phải biệt thự mà trước kia cô bị Ken nhốt bên trong. Tâm tư căng thẳng Rin bước chân vào Phạm gia mà trước đây cô một chút nữa 2 lần làm dấu.

- Phạm lão gia, phạm phu nhân, hai người tìm con. - Rin cuối đầu chào hai vị trưởng bối, dù sao trước đây cũng đã không phải với họ khi từ hôn.
- Con là Hà My, chắc chắn không phải Thiên Kim. - Phạm phu nhân nhìn Rin nói, hai cô gái này đã làm bà loạn lên cả, không thể phân biệt.
- Dạ, con là Hà My. - Rin cúi đầu nói.
- Ta tìm con là muốn nói với con chuyện liên quan đến con gái của Ken và một cô gái mà hiện tại đứa bé đang sống ở nhà con. - Phạm lão gia ôn tồn nói.
- Dạ, cô gái kia là bạn thân của con, sau khi sinh ra con gái đã mất rồi. Hiện tại con chính là mẹ của đứa bé đó. - Rin như muốn khẳng định Rose không có sự liên quan đến Ken.
- Không phải mẹ đã mất thì cha phải là người nuôi dưỡng sao? - Phạm phu nhân nói.
- Thưa phu nhân, đứa bé từ khi sinh ra đã không có cha. - Rin đáp.
- Không có đứa trẻ nào không có cha cả, chỉ là con không muốn nó nhận cha nhận lại huyết thống của mình.
- Phạm phu nhân tranh luận.
- Nhưng con gái con chính là đứa trẻ không có cha, từ khi mẹ ruột mang thai, những khó khăn mệt mỏi đều một mình cô ấy vượt qua, đến khi sinh ra đời đứa trẻ này, cha của nó cũng không hề biết sự tồn tại này. Chỉ đến gần đây vì một mục đích xấu xa của người đàn ông đó mà con buộc phải nói ra đánh tán thật sự vì sự an toàn của đứa trẻ.
- Chẳng phải con nói, trước đó Ken cũng không hề biết sự có mặt của con bé, vậy cũng không thể trách Ken vô trách nhiệm được. Con nghĩ lời ta nói đúng hay sai, Phạm gia cũng chỉ có một mình Ken là con trai duy nhất, nay lại có con thất lạc bên ngoài như vậy ta và phu nhân rất xót xa. Chúng ta gọi con đến là muốn con có thể để đứa trẻ kia về lại cội nguồn, đón về Phạm gia chúng ta. - Phạm lão gia lên tiếng, giọng nói thâm trầm.

Rin im lặng không trả lời, lời nói của Phạm lão gia cũng không phải không đúng, Rose quay về Phạm gia sinh sống cũng không phải là điều không tốt, dù sao cũng là cháu của họ, họ cũng không thể đối xử tệ bạc.

- Được rồi, con hãy suy nghĩ. Đây chỉ là điều ta mong muốn, con là một cô gái tốt biết suy nghĩ, ta mong câu trả lời của con. - Phạm lão gia không thấy Rin không từ chối gay gắt nữa thì lên tiếng.

- Vậy con xin phép về trước. - Rin nói rồi nhanh chóng đứng dậy.

- Được, ta đợi câu trả lời của con. - Sau đó quay sang gọi người đàn ông khi nãy đưa cô đến. - Đưa nhị tiểu thư về.

- Vâng, thưa ông chủ.

Trên xe, Rin nhìn ra ngoài cửa sổ đón những tia nắng, nếu một ngày cô ra đi và không giao trả Rose lại cho cha ruột, thì Rose là đứa trẻ bơ vơ không có cả cha lẫn mẹ hay sao. Một đứa trẻ dù được những người xung quanh yêu thương, chắc hẳn sẽ rất buồn tủi khi xung quanh ai ai cũng có cha mẹ còn riêng Rose lại không có. Cô suy nghĩ mông lung, ánh mắt chạm phải cao ốc RoYal phía trước, cô khẽ gọi: "Làm ơn dừng lại."

Phía trước mặt là bóng lưng quen thuộc, một người cô yêu thương tha thiết. Cô nhìn thấy chiếc xe màu đen của anh nên yêu cầu tài xế dừng lại, ý nghĩ muốn nhìn Minh Trí một chút thôi để vui đi nỗi nhớ nhung trong lòng. Ngồi trên một chiếc xe khác, cô nhìn bóng lưng của anh từ trên chiếc xe hơi màu đen kia bước xuống, Minh Trí vòng qua mở cánh cửa bên kia của chiếc xe, một cô gái sang trọng từ bên trong xe anh bước xuống. Cô gái kia khoác tay Minh Trí, sau đó cả hai cùng đi vào bên trong cao ốc RoYal với ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh nào đâu biết từ phía xa, một anh1 mắt đã đắm lệt từ khi nào chỉ biết ngồi yên lặng trong xe mà nhìn hai con người kia đi ngược hướng cô.

- Tiểu thư, cô không sao chứ. - Người đàn ông ái ngại hỏi.

- Không sao, chúng ta quay về thôi. - Rin quay mặt phía trước không nhìn về phía Minh Trí nữa.

Người đàn ông không hỏi nữa, cho xe chạy đi lướt qua khỏi cao ốc RoYal để lại một nỗi buồn trong lòng Rin.

Trần Hậu sau khi giúp Minh Trí giải quyết một số hợp đồng thì nhanh chóng lái xe đến biệt thự hoa hồng trắng tìm Thiên Kim nhưng Thiên Kim tự nhốt mình trong phòng không ra gặp mặt. Trịnh phu nhân bên ngoài khuyên bảo như thế nào cũng nhất định không ra, bà bất lực bỏ đi tùy vào Trần Hậu khuyên giải.

- Trịnh Thiên Kim, cô mau ra đây cho tôi. - Trần Hậu tức giận, anh cố ý giải quyết công việc một cách nhanh nhất chỉ để đến gặp cô, chỉ vì lo lắng cho cô gái này nhưng lại bị trốn tránh như vậy.

- Anh về đi, tôi không muốn gặp anh. Từ nay tốt nhất không nên đến đây. - Thiên Kim bên trong nói ra ngoài.

- Có hai sự lựa chọn. Một là cô tự nguyện bước ra, hai là tôi sẽ phá nát cánh cửa này. - Trần Hậu đứng dựa vào cửa nói vào.

- Anh... anh dám. - Thiên Kim âm ỉ.

- Cô nghĩ tôi có dám hay không? - Trần Hậu đáp.

- Anh giỏi thì đập đi, tôi không tin anh dám làm. - Thiên Kim cố chấp.

TRẦN HẬU máu tức giận lên đến não, dùng hết lực vào đôi bàn chân mà một đá rồi lại một đá vào cánh cửa phòng của Thiên Kim. Đến khi khoá cửa chịu lực không nổi mà bung ra, anh đi vào trong nắm lấy tay cô gái đang ngồi bàng hoàng trên giường mà kéo đi. Thiên Kim phản kháng không theo, Trần Hậu choàng tay nhắc cô lên mà bế đi trong sự kêu la cầu cứu của Thiên Kim. Trịnh phu nhân nghe tiếng hét của Thiên Kim chạy đến nhưng khi thấy cảnh tượng kia thì chỉ biết lắc đầu nhìn theo, bà biết con gái của bà ngang bướng như thế chỉ có Trần Hậu có thể khuất phục, huống chi đứa bé trong bụng kia lại là của cậu ấy.

- Anh mang tôi đi đâu. - Thiên Kim được Trần Hậu đặt vào xe và chạy đi.

- Đến nơi cô sẽ biết. - Trần Hậu nhìn thẳng hướng lái xe mà trả lời.

- Đây gọi là bắt cóc người bất hợp pháp, tôi không muốn đi cùng anh. - Thiên Kim dùng ánh mắt căm giận nhìn Trần Hậu.

- Đoạn đường khá xa, cô còn yếu hãy mau ngủ một lát.
- Anh đưa tôi đi đâu mà lại khá xa, tôi không muốn, mau cho tôi về nhà, cái tên khốn kiếp kia. - Thiên Kim mắng chửi không thôi.
- Cô thật ồn ào. - Trần Hậu chột thẳng xe lại, nhìn qua phía Thiên Kim sau đó chòm người sang phía cô, càng lúc càng gần.
- Anh... anh muốn làm gì... Cút đi. - Thiên Kim dùng tay đẩy Trần Hậu nhưng không thể để gương mặt anh xa cô một chút nào.
- Nếu cô còn ồn ào, thì những gì cô đang nghĩ sẽ là sự thật. - Trần Hậu khê cười, trở về vị trí tiếp tục cho xe chạy.

Thiên Kim một phen hoảng hốt, sau đó gương mặt đỏ bừng lên nhìn về phía Trần Hậu, không hiểu vì sao tim cô lại đập loạn lên thế này. Anh ta nói những gì khi này cô còn không thể hiểu nổi, chỉ biết rằng tốt nhất mình không nên nói nữa.

Trần Hậu đưa Thiên Kim đến một vùng núi khí hậu vô cùng mát mẻ trong lành, Thiên Kim trên chuyến đi ngủ li bì trên xe. Lúc đầu còn lo sợ đủ điều nhưng khi ngủ đi thì không biết gì, Trần Hậu muốn bán cô đi cũng còn có khả năng. Xe dừng trước một căn nhà bằng gỗ nhưng được thiết kế khá công phu, nhìn sang cô gái còn mê ngủ cạnh bên Trần Hậu xuống xe rồi bế cô đi vào bên trong. Trần Hậu đặt cô trên chiếc giường êm ái, nhẹ đặt một nụ hôn trên trán cô đắp kín mềm sau đó rời xuống nhà bếp tự tay chuẩn bị một bữa tối cho hai người.

Thiên Kim tỉnh lại thấy mình đang được nằm trên chiếc giường ấm áp, cô nàng thoái mái ôm lấy chiếc gối cứ nghĩ mình đang ở trong biệt thự hoa hồng trắng mà thoả mái như vậy, sau vài giây lấy lại tâm thức cô ngộp bật dậy.

- Đã ngủ đủ rồi sao? - Trần Hậu ngồi trên chiếc ghế đẩu cạnh giường.
- Anh... đây là đâu? - Thiên Kim nhìn xung quanh cảm thấy lạ lẫm.
- Đây là miền núi xxx, chúng ta sẽ ở lại đây đêm nay và ngày mai. - Trần Hậu đáp. - Tôi đã xin phép gia đình cô.
- Tôi có nói là muốn đi sao? Tôi muốn trở về. - Thiên Kim giận dữ vị Trần Hậu tự quyết định như vậy.
- Cô cũng thật ích kỉ. Tôi thức trọn 6 tiếng để lái xe đến nơi này, sau đó lại chuẩn bị bữa tối rồi canh cho cô ngủ ngon giấc như vậy. Hiện tại tôi rất mệt chỉ muốn dùng bữa rồi nghỉ ngơi, nếu cô muốn về thì đây là chìa khoá, cô cứ việc lấy xe về trước, ngày mai sẽ có người đến đón tôi. - Trần Hậu mang chìa khoá đặt lên giường rồi bỏ ra ngoài.
- Tôi không phải Rin dễ bị thiếu gia các người dễ dàng hiếp đáp. Tôi biết lái xe, tôi về đây anh ở lại tự mình tận hưởng. - Thiên Kim đắc ý cầm chìa khoá trong tay.
- Tôi phải nhắc cô trước, đoạn đường xuống núi rất hẻo lánh nha. Ma sống và ma chết đầy rẫy khắp nơi, cô có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm. Chỉ bằng ở lại một đêm, sáng mai cô về cũng không muộn. - Trần Hậu mỉm cười nói.
- Anh đừng nghĩ sẽ dọa được tôi. Thiên Kim tôi, trước nay không sợ gì cả. - Nói rồi bỏ đi ra ngoài.

Trần Hậu cầm trên tay ly rượu khê nhấp một hớp:" đêm từ 1 đến 10, em sẽ quay lại."

Trước mặt Trần Hậu tức giận thì Thiên Kim tỏ ra oai hùng như vậy, nhưng cô và Rin xem ra về cái khoảng nhất gan thật giống nhau. Mở cánh cửa ra là một màu đen mờ mịt phía trước, đoạn đường cây cối um tùm không có một bóng đèn nào khiến cô nổi gai ốc. Quả thật chỉ cần bước ra khỏi căn nhà, cô đã cảm thấy lạnh lạnh không dám bước tiếp. Nghĩ đi nghĩ lại sáng mai về cũng không chết ai, Thiên Kim quyết định quay vào.

- Um, tôi nghĩ kĩ rồi, dù sao cũng là thành ý của anh mời tôi đến nên cùng anh dùng một bữa tối cho phải đạo. - Thiên Kim quay vào gặp ánh mắt của Trần Hậu áp ứng nói.

- Hoan nghênh, những món tôi chuẩn bị xem đã nguội cả rồi. - Trần Hậu nhìn bàn ăn thịnh soạn mà nói.
- Không sao cả, tôi cũng đang đói, không câu nệ. - Thiên Kim giả cười ngồi vào bàn ăn.

Trần Hậu đi tới bàn ăn, rót một ly rượu vang nhẹ vào ly Thiên Kim rồi vào ly của mình. Ánh nến được anh thấp lên, bóng đèn điện chợt tắt đi. Thiên Kim nhìn không khí vô cùng lãng mạn thì rất ngạc nhiên. Trần Hậu đi tới bên cạnh Thiên Kim.

- Nâng ly?
- Vì chuyện gì? - Thiên Kim cầm ly vang cùng với Trần Hậu nhưng không quên hỏi lý do.
- Vì chúng ta đã lên chức. - Trần Hậu mỉm cười rồi đưa ly rượu một hơi uống hết.
- Anh quên chuyện tôi chỉ.... - Thiên Kim đang nói thì Trần Hậu đưa một ngón tay đến miệng cô ra hiệu im lặng.
- Đừng nói đến chuyện ấy, hôm nay chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện không vui, hãy nghĩ đến tương lai xa xôi.

Thiên Kim cười buồn, chỉ còn vài ngày nữa cô phải ra đi, một tương lai xa xôi sao. Anh ta thật biết đùa, nhưng đùa cũng vui cô cũng muốn nghĩ một chút đùa một chút.

- Được, tôi đồng ý. - Thiên Kim chấp nhận lời gợi ý.

Trần Hậu mở một bàn nhạc lên, mời cô nhảy một điệu nhạc. Sau khi hết điệu nhảy, cô đứng ở phía trung tâm ngôi nhà, anh quý xuống dưới chân cô lấy trong túi một chiếc hộp màu đỏ. Trần Hậu bật ra, chiếc nhẫn lấp lánh sáng lên đưa về phía Thiên Kim.

- Thiên Kim, em hãy đón nhận nó như một lời cầu hôn của anh. Vì ngoài anh ra, em sẽ không thể lấy người đàn ông nào khác. - Trần Hậu bá đạo tỏ tình.

Thiên Kim ngỡ ngàng với lời cầu hôn kì hoặc có phần bá đạo của Trần Hậu. Dù sao thì cô cũng đã đồng ý tham gia trò đùa này nên cũng không nên câu nệ lời nhảm nhí mà anh ta nói. Cô khẽ gật đầu.

Trần Hậu đứng lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô vừa khít sau đó đặt lên bàn tay kia một nụ hôn chát chứa nhiều tình cảm.

Rin sau khi quay về biệt thự hoa hồng trắng thì biết tin Thiên Kim và Trần Hậu đã cùng nhau đi du lịch xa rồi. Rin chợt vui giúp chị Thiên Kim, dù sao thì Trần Hậu yêu chị như vậy mặc dù chị luôn tỏ ra lạnh nhạt nhưng không bớt quan tâm. Còn Minh Trí mà cô một lòng thương yêu, trải qua bao nhiêu khó khăn lại nhanh chóng sánh bước cùng người phụ nữ khác.

Buồn bã ngồi trong phòng khách, Rin thuận tay mở tivi tìm phim mà xem thì lại mở ngay kênh tin tức, lại chiếu ngay tin về Minh Trí đang có tin đồn hẹn hò cùng cô người mẫu của công ty xxx nào đó. Tầm hình chụp được chính xác là ngay lúc sáng khi họ vừa xuống xe tay trong tay đi vào bên trong RoYal, nhìn lại hình ảnh này trái tim cô đau nhói nhưng tự nhủ lòng, dù sao cũng phải rời xa, anh ấy quen được một người khác lại tốt hơn.

Điện thoại cô reo vang, là Minh Trí gọi cho cô. Cũng vài ngày anh đã không liên lạc với cô, không hiểu hôm nay vì sao lại gọi tới. Để chia tay cô sao, cũng không đúng vì anh và cô là mối quan hệ rắc rối không thể nói trước điều gì. Rin ngập ngừng rồi quyết định không nghe. Minh Trí lại gọi thêm một lần nữa, Rin lại bấm nút tắt đi.

Điện thoại báo hiệu nhận một tin nhắn.

- Đang bận? - Minh Trí nhắn tới
- Không. - Rin ngập ngừng suy nghĩ hồi lâu rồi nhắn trả.
- Vì sao không nghe máy. - Tin nhắn gửi tới ngay lập tức.
- Vì sao tôi phải nghe. - Rin

- Giận? - Minh Trí.

- Không. - Rin

Rin nằm trên ghế sofa đợi Minh Trí sẽ nói gì, có thể là giải thích hay nói gì đó đọa loại như là xem như chưa từng quen. Nhưng đợi mãi mà không thấy Minh Trí trả lời, Rin nằm trên sofa ôm chiếc điện thoại mà chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Một bàn tay ấm áp ôm lấy cô, bế cô lên và đi vào trong phòng ngủ. Sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống giường như sợ cô thức giấc, Minh Trí ngồi đối diện chiếc giường ngắm nhìn cô gái trong lòng say mê ngủ. Khi anh đến, kênh tin tức vẫn còn mở trên gương mặt Rin vẫn còn đọng lại giọt nước mắt thì Minh Trí đã hiểu vì sao Rin lại cộc lốc với anh như vậy. Đôi môi khẽ mỉm cười:” Cô gái ngốc, em chính là không tin tưởng vào người yêu của em hay sao?”

Không lâu sau, Rin xoay người tỉnh giấc thì thấy Minh Trí cũng đang nằm kế bên cô ngủ say. Đôi bàn tay anh ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô trong lòng mình. Rin xoay người nhìn vào gương mặt của Minh Trí, anh ấy vì sao lại xuất hiện tại nơi này khi nào. Lúc này còn nhớ mình nằm ngoài sofa mà đợi tin nhắn của anh, Rin mỉm cười nhìn gương mặt anh đưa tay lên muốn sờ vào đường nét kia chợt nhớ đến anh cùng cô gái kia tay trong tay đi cùng nhau khiến cô khựng lại nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay Minh Trí.

- Minh Trí, anh mau dậy cho tôi. - Rin ngồi dậy ra khỏi giường gọi to.

- Rin, anh rất mệt mỗi cho anh ngủ một chút nữa. Mau đến đây, anh rất nhớ em. - Minh Trí mở mắt thấy cô thì mỉm cười- Anh mau cút khỏi phòng tôi, đi mà ôm cô gái của anh. - Rin uất ức nói.

- Cô gái nào? - Minh Trí nhú mày.

- Anh còn ở đó mà giả vờ, cả kênh tin tức cũng đã đưa lên, cả thế giới cũng biết anh nghĩ tôi khờ đến mức không hay biết. - Rin tức giận khi nghĩ bị Minh Trí xem thường.

- Là em không tin anh. - Minh Trí nhắm mắt lại, lười biếng đáp.

- Tin ư, chính mắt thấy hai người tay trong tay đi với nhau anh nói vì sao tôi tin được. - Rin ứa nước mắt nói.

- Sau những gì đã xảy ra, xem ra em không tin anh bằng tin đám nhà báo kia. - Minh Trí tỏ vẻ không vui đứng lên, chỉnh lại trang phục. - Chúng ta bên nhau, quan trọng là sự tin tưởng.

- Tôi chỉ tin vào mắt mình. - Rin cố chấp.

- Được rồi, anh có cuộc họp quan trọng ở RoYal, anh đi trước. - Minh Trí gọi điện cho thư kí riêng. - Alo, cậu thông báo cuộc họp sẽ tiến hành như dự định, tôi đã giải quyết xong việc riêng.

Sau đó Minh Trí quay sang nhìn Rin một lần:” Anh nói lại một lần nữa, chúng ta bên nhau thì nhất nhất phải tin tưởng nhau.” - Nói xong liền bỏ đi.

Rin ngấn nước mắt đứng nhìn Minh Trí đi, miệng cô khẽ nói:” Ít nhất, anh cũng phải cho em một câu giải thích. Ít nhất cho em một danh phận bên anh.”

80. Chương 77: Ngày Thứ 8

Ngày thứ 8:

Cả một đêm khó ngủ, Rin suy nghĩ về lời nói của Minh Trí. Anh nói cô phải tin tưởng anh trong khi không hề một lời giải thích về việc cô người mẫu quyến rũ xinh đẹp kia, báo chí kia đưa tin họ đang hẹn hò anh lại không hề một lời phủ nhận điều này. Chìm trong những suy nghĩ và mệt mỏi, Rin chìm vào giấc ngủ trong vẻ ưu lo.

Đồng hồ chỉ 7h sáng, Rin đi ra khỏi biệt thự hoa hồng trắng, đón một chiếc taxi đi đến cao ốc RoYal. Ban đầu, cô dự định sẽ đi đến biệt thự của Minh Trí nhưng có vẻ như quá đường đột. Vả lại Tuấn Hà đang ở nơi đó, cô đến gặp Minh Trí lo sợ Tuấn Hà biết được những chuyện không hay mà ảnh hưởng đến việc học của em ấy nên cô quyết định sẽ đứng ở cao ốc RoYal đợi anh.

Chiếc taxi dừng trước cao ốc RoYal, buổi sáng sớm ở nơi này khá vắng vẻ. Chỉ có vài người bảo vệ ca đêm đang chuẩn bị giao ca, nhân viên vệ sinh đang lau dọn ở bên trong. Rin ngồi trên một bậc thềm phía bên ngoài, nhìn trên chiếc đồng hồ đeo tay rồi ôm chiếc túi của mình mà mong đợi. Một bác bảo vệ do nhớ mặt cô trong vụ Minh Trí nói cô là phụ nữ của anh trước mặt mọi người nên đi tới phía cô.

- Cô là bạn gái của tổng giám đốc Minh Trí phải không? - Bác bảo vệ hỏi.

- Dạ, chào bác. Cháu.... - Rin ngập ngừng không biết phải trả lời thế nào.

- Cô đến tìm tổng giám thì xin mời vào bên trong ngồi đợi tổng giám đến, bên ngoài đang rất lạnh mà. - Bác bảo vệ chen ngang không đợi cô trả lời.

- Không sao ạ, hiện tại nơi này chưa mở cửa. Cháu vào e không tiện. - Rin ái ngại đáp.

- Không sao cả, không sao cả. Chúng ta mau vào thôi. - Bác bảo vệ vỗ nhẹ nhẹ vào vai cô, ý muốn cô đứng lên mà đi vào.

Rin không nỡ cứ từ chối mãi nên quyết định đứng lên mà cùng bác bảo vệ đi vào bên trong. Sau đó, người này dẫn cô đến bàn ghế tiếp khách phía dưới mà ngồi đợi rồi đi làm nhiệm vụ của mình không quên căn dặn cô rằng không được ra ngoài rất lạnh.

Rin đang ngồi thì một người phụ nữ đứng tuổi đi tới, vẻ mặt nghiêm nghị, hai cặp chân mày đen bóng nhú lại nhìn cô như thể cô đã làm sai việc gì.

- Cô là nhân viên mới phải không, đến đây để ngồi nơi này ngắm cảnh à. Mau đứng lên quét dọn nơi này cho tôi. - Người phụ nữ hung hăng nói.

- Tôi... không... phải... - Rin nhìn thấy nét mặt của bà ta cũng căng thẳng nói lắp bắp.

- Còn ở đó mà giả thích, đến là phải làm việc hiểu chưa. - Sau đó bà ta để lại một cây lau nhà và đồ quét dọn rồi bỏ đi trong khi Rin đứng hình không nói nên lời.

Haiz, dù sao ngồi không cũng rảnh rồi, cô nghĩ trước kia cũng nhận sự giúp đỡ từ Minh Trí quá nhiều. Hôm nay cô quét dọn công ty cho anh cũng không sao, coi như vận động tay chân mà trả bớt nợ ân tình từ anh. Rin cầm chổi và đồ lau sàn lên bắt đầu làm vệ sinh nơi cô đang đứng. Khi cô gần như hoàn thành xong công việc, RoYal cũng đã đông dần người người ra vào. Rin dùng khăn lau qua chiếc bàn phía trước nhanh chóng dọn dẹp, cô nhìn xung quanh tìm người phụ nữ khi nãy để trả bà ta những thứ bà ta đưa ình nhưng tìm mãi không ra, cô vừa khiêng một thùng nước bẩn và cây lau sàn vừa nhìn lạnh quanh và cuối cùng đụng phải người phía trước. Nước đổ lênh láng sàn nhà, quan trọng là lên cả người bị cô đụng phải.

Một tiếng thét chói tai vang lên, cô người mẩu xanh mặt vì chiếc váy trắng ôm sát cơ thể trên người cô đã hoá thành màu cafe sữa vì nước lau sàn trong thùng nước kia đổ lên, Rin cảm thấy vô cùng có lỗi vội vàng nhìn lên nói xin lỗi nhưng chạm phải gương mặt này thì cô chỉ biết cúi đầu.

- Cô... cô có biết chiếc váy này bao nhiêu tiền không? Loại nhân viên vệ sinh như cô làm cả đời cũng không thể mua nổi. - Cô người mẩu tức giận hét lên.

- Xin lỗi. - Rin nói nhỏ nhỏ trong miệng.

Lúc này ở bên trong RoYal đã đông người hơn, gặp chuyện lần này họ lại tụ tập xung quanh nhanh hơn.

- Mau gọi quản lý của cô ra đây, nhất định phải đuổi việc cô. - Cô người mẩu tím tái gương mặt vì xấu mặt khi diện một chiếc váy dính bẩn trước mặt đám đông.

- Cô ấy hình như không phải nhân viên RoYal, đây không phải là người yêu của tổng giám đốc hay sao? - Một giọng nói vang lên trong đám đông.

Rin chỉ biết cúi mặt không dám ngẩng lên. Cô ước gì mình có thể trốn được ra khỏi nơi này, mọi ánh mắt đều nhìn cô rồi nói điều gì đó với người kế bên. Là bạn gái của Minh Trí sao, bạn gái của tổng giám lại là nhân viên vệ sinh chắc chắn sẽ làm trò cười cho bọn họ. Hoặc giả không phải là bạn gái, nay đứng trước bạn gái trên báo chí của anh không phải thừa nhận là chưa mặt. Thật sự cô chỉ muốn chạy trốn, không biết phải làm thế nào.

- Cô là bạn gái của Minh Trí. - Cô người mẫu tỏ ra nét mặt khinh thường hỏi.

- Không phải, chỉ là có quen biết. - Rin đáp khẽ.

- Tất nhiên là không phải rồi, vì tôi đây mới chính là bạn gái của anh ấy. - Tuyên bố trước mặt tất cả nhân viên.

- Tôi thành thật xin lỗi về chiếc váy này, cô cho tôi biết nơi mua nó tôi sẽ tìm mua trả lại cho cô. - Rin muốn nhanh chóng thoát đi.

- Nếu cô nói là người quen của Minh Trí, tôi cũng không làm khó cô. Xem như hôm nay xui xẻo gặp phải loại người vụng về hậu đậu.

- Cảm ơn. - Nói rồi Rin cầm trên tay chiếc thùng và cây chổi lau nhà, nhìn thấy một người mặc bộ đồ nhân viên vệ sinh đang đứng coi theo đám đông mà đưa cho cô ta nói:” Nhờ cô đưa lại giúp cái người phụ nữ có cặp chân mày đen bóng giúp.” - Nói xong liền cầm đầu đi như chạy.

Hôm nay trước khi ra khỏi nhà, không biết bước chân nào ra trước mà lại xui xẻo như vậy. Cô chỉ muốn thoát khỏi đám đông cứ nhìn chăm chăm mình như thế nên không nhìn phía trước tông phải ai đó rồi bật ngửa ra như muốn ngã xuống, nào ngờ được một bàn tay đỡ lấy kéo cô ngược về phía người đó. Rin hoảng sợ đến mức nhắm nghiền đôi mắt lại, khi xác định mình an toàn cô mới hé đôi mắt ra thì lần này là thật sự hoảng hốt. Đúng là trời diệt đường sống của cô rồi mà.

- Minh... Trí... - Rin thẩn thốt kêu lên.

- Em đến tìm anh? - Minh Trí vẫn ôm Rin trong lòng mà hỏi.

- Không, em sẽ nói chuyện với anh sau. - Rin nhanh chóng giữ lại bình tĩnh, thoát ra khỏi vòng tay Minh Trí mà lùi ra xa.

Phía xa, cô người mẫu kia nụng nộ chạy tới khoát lấy tay Minh Trí.

- Tổng giám đốc, anh xem cô gái này đã làm chiếc váy của em ra thế này.

- Được rồi, anh sẽ mua cho em chiếc váy khác. Em nhanh chóng đi thay đổi trang phục để kịp cho buổi chụp hình, mặc chiếc váy như vậy không sợ mất hình tượng hay sao. - Minh Trí cương chiều nhẹ vỗ đầu cô người mẫu kia.

Cô người mẫu kia nghe như vậy, liền mỉm cười rồi nhanh chóng đi về hướng thang máy mà đi tới phòng chụp

Rin như chết lặng đứng nhìn Minh Trí, đối với phụ nữ trước giờ anh luôn lạnh lùng là vậy. Hiện tại lại rất cương chiều cô gái kia, có lẽ tình cảm của họ thật thiết tha, đối với cô, Minh Trí chưa từng có một lần cương chiều như vậy. Rin cúi mặt quay lưng bước về phía cửa.

- Đã đến rồi, chúng ta lên phòng nói chuyện. - Minh Trí hướng về phía Rin mà nói.

Rin quay mặt lại, cố gắng hé một nụ cười:” Em nghĩ mình không nên ở lại.” - Nói rồi cô tiếp tục bước đi.

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau. - Minh Trí không ngăn Rin lại, nói tiếp. - Tài xế của anh sẽ đưa em về.

- Không cần, rất phiền phức, em sẽ tự về được. - Nói rồi Rin nhanh chóng bước chân như muốn thoát khỏi địa ngục, thoát khỏi ánh mắt dị nghị từ mọi người xung quanh.

Rin rời bước khỏi RoYal, Minh Trí từ phía sau đứng nhìn hình ảnh cô khuất dần rồi cũng quay bước đi về phía thang máy đi thẳng lên phòng tổng giám đốc với vẻ mặt khó hiểu. Minh Trí rời đi hàng loạt nhân viên tại nơi này bắt đầu bàn tán:

- Các người xem, tổng giám vừa mới nhận chức đã bị nhiều cô gái đeo bám như vậy, tôi thật sự không mặt dày đến mức đến tận công ty mà đánh ghen như vậy nha. - Một phụ nữ đứng trong đám đông bàn tán.

- Không phải cô gái bỏ về kia chính là tổng giám nói là phụ nữ của mình, còn cô người mẫu hiện tại chỉ là tin đồn tổng giám còn chưa xác nhận. - Một cô gái khác lắc đầu khó hiểu.

- Cô xem, tổng giám không xác nhận cũng chẳng hề phủ nhận. Khi này cô người mẫu kia còn vênh mặt mà tuyên bố trước chúng ta, tôi xem điều này e là sự thật mất rồi. - Lại một giọng nói vang lên.

Rin ngồi trên chiếc taxi đi về lại biệt thự hoa hồng trắng, nước mắt không thể kìm lại được nữa mà khóc như một đứa trẻ. Có lẽ, cô nên học cách từ bỏ, Minh Trí hiện tại đã thay lòng rồi, hoặc anh ấy chính là dân kinh doanh luôn biết chọn những thứ có lợi

những thứ tốt nhất.

Trải qua một đêm ngọt ngào bên cạnh Trần Hậu, Thiên Kim tỉnh giấc phát hiện mình đang nằm trong vòng tay anh. Có đôi chút giật mình, nhưng khi nhìn vẻ mặt khi ngủ say của anh, Thiên Kim chợt nở một nụ cười. Bình thường cô nhìn Trần Hậu luôn mang một nét của kẻ giang hồ phong trần, hẳn là một tên giang hồ khá đẹp trai vì Trần

Hậu xét về mặt đẹp trai thì cũng không thua kém ai nha nhưng vẻ đẹp mang đến sự sợ hãi cho người khác, người khác nhìn thấy chỉ muốn tránh xa không hề có ý định yêu đương với tên giang hồ đẹp trai này.

Thiên Kim đưa một ngón tay giờ hình một khẩu súng, chỉ về phía trán của Trần Hậu đang ngủ tỉnh ngịch tỏ ra bắn một phát giữa trán sau đó đưa lên miệng giả vờ thổi, cô khoái trá cười thâm mắng chữ:” Anh hà hiếp tôi này, anh ép bức tôi này.”

- Em cần một khẩu súng thật? - Trần Hậu vẫn nhắm mắt mà nói, đã là một giang hồ thì một tiếng động nhỏ cũng khiến anh cảnh giác trong khi Thiên Kim liên tục bày trò trước mắt anh.

- Anh... tỉnh khi nào? - Thiên Kim xấu hổ ngồi dậy phía xa.

- Khi em bắt đầu nhìn tôi. - Trần Hậu hơi cười nhìn Thiên Kim.

- Đây... tôi mà lại đi nhìn anh. - Nói rồi quá xấu hổ nói. ”- Anh ở lại đó mà ảo tưởng, tôi về lại thành phố.”

- nói rồi đứng lên toan bỏ đi

- Nơi này khí hậu rất thoáng mát dễ chịu, vì sao không muốn ở lại. - Trần Hậu dựa đầu vào thành giường mà nói.

- Là tôi... không muốn cùng anh ở một chỗ. - Thiên Kim không quay lại nhìn Trần Hậu mà tiếp tục bước đi.

Trần Hậu ngồi bật dậy, tiến về phía Thiên Kim mà ngăn lại:” Không phải hôm qua đã đồng ý đeo chiếc nhẫn này, hôm nay cô lại muốn lật lọng?” - Trần Hậu tức giận cầm lấy bàn tay đang đeo chiếc nhẫn lấp lánh giờ lên.

- Không phải đây chỉ là một trò đùa hay sao? Nó không hề có ý nghĩa với tôi. - Thiên Kim dự định sẽ tháo ra, nhưng lại không tháo nữa, dằng khỏi tay Trần Hậu bỏ ra ngoài.

- Nhưng với tôi, nó có ý nghĩa rất quan trọng. Điều này chứng minh em thuộc về tôi, Trịnh Thiên Kim. - Trần Hậu đứng yên hét lớn.

Thiên Kim khựng lại một chút, gương mặt cô hơi đỏ ửng lên, tim cô bỗng dưng đập loạn nhịp:” Anh ta chỉ là muốn bá đạo hà hiếp mình, không nhất thiết phải đập mạnh như thế chứ.”- Thiên Kim đưa một tay lên ngực khẽ nói thầm.

- Anh là tên điên hay kẻ ngốc, rõ ràng anh biết tôi không còn sống được bao lâu sao lại cứ theo mà trêu chọc. Những ngày tháng này tôi muốn ở bên cạnh cha mẹ, tôi cảm ơn vì những thứ hiện tại anh đang làm nhưng thật sự không đáng, tôi không thể nhận được, một chút cũng không nhận được. - Thiên Kim quay mặt lại mà nói.

- Dù em chỉ còn tồn tại một khắc, tôi cũng muốn làm những điều tốt nhất cho em. Vì, tôi yêu em...- Trần Hậu đi tới phía Thiên Kim, ôm chầm lấy cô.

- Anh là kẻ ngốc, vì sao lại yêu tôi. - Thiên Kim như suy sụp tựa vào lòng Trần Hậu.

Trần Hậu ôm Thiên Kim vào trong lòng, anh khó khăn lắm mới có thể tìm được cô gái mà làm trái tim bang giá của anh tan chảy. Đôi mắt Trần Hậu ánh lên một tia đau thương, nhất định sẽ không rời xa, nhất định sẽ bảo vệ cô gái này.

Dù Trần Hậu thuyết phục như thế nào thì Thiên Kim cũng một mực muốn trở về lại thành phố vì cô không muốn xa cha mẹ, những giây phút cuối cùng này cô muốn bên cạnh cha mẹ mình mà đáp trả ơn nuôi dưỡng 22 năm.

Họ cùng nhau lên xe đi về thành phố, dù đã giải quyết những khuất mắt giữa cả hai. Nhưng dường như mỗi người một suy nghĩ, trên một đoạn đường dài đều im lặng. Đến khi Trần Hậu lên tiếng trước.

- Có mệt không?
- Không, vẫn ổn. - Thiên Kim không nhìn anh đáp.
- Nếu mệt, chúng ta sẽ ghé nơi nào nghỉ ngơi một chút. - Trần Hậu lo lắng cho Thiên Kim.
- Không cần, chúng ta nhanh chóng quay về thành phố.

Trần Hậu không nói gì cho xe chạy về thành phố, cả hai cùng nhau tiếp tục im lặng. Có lẽ cả hai đang mãi chạy theo những suy nghĩ của mình.

Sau khi đưa Thiên Kim về biệt thự hoa hồng trắng, Trần Hậu cho xe đi đến RoYal tìm gặp Minh Trí.

- Cậu đã giải quyết xong việc của mình. - Minh Trí nhìn Trần Hậu đứng phía trước nói.
- Thiếu gia, chuyện của thiếu gia và Lâm Hân tiểu thư là thật? - Trần Hậu vừa về nghe tin liền khó hiểu.
- Chuyện này tôi phải báo cho cậu biết sao? - Minh Trí đưa ánh mắt ngạc nhiên.
- Tôi không dám, nhưng còn Hà My tiểu thư...
- Yên tâm đi, cậu đi theo tôi bao nhiêu năm qua không lẽ lại nghĩ tôi như vậy. - Minh Trí đi tới tấm gương trợ lực phía sau nhìn xuống dòng xe đang chạy. - Chuyện này tôi sẽ tự lo liệu, cậu nhanh chóng thực hiện những chuyện tôi đã căn dặn.
- Thiếu gia, Hà My tiểu thư là người đa sầu đa cảm, mong thiếu gia đừng làm cô ấy quá đau lòng. - Trần Hậu cúi chào ra ngoài.

Trần Hậu bước ra khỏi phòng Minh Trí liền khó hiểu, chuyện hiểu nhầm này chỉ cần thiếu gia nói một câu thì mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Cô gái người mẫu tên Lâm Hân kia chính là bạn thuở nhỏ của thiếu gia. Ngày bé thiếu gia là một đứa trẻ cô đơn, luôn bị nhốt trong nhà không được giao du với các bạn bè bên ngoài. Nhưng Lâm Hân là con gái của một người hàng xóm thân tình nên thường xuyên qua chơi cùng cậu chủ. Nhưng không lâu sau đó thì gia đình Lâm Hân chuyển sang nước ngoài sinh sống, gần đây lại cô ta lại về nước và tìm tới Minh Trí, vì hiện đang là người mẫu nên được Minh Trí mời làm đại diện cho dòng trang sức mới nhất của RoYal. Hiện tại tin đồn về hai người ngập tràn các mặt báo, một tổng tài đẹp trai tài giỏi cùng một mỹ nhân sánh bước quả là trọn vẹn. Nhưng Trần Hậu đang lo lắng Rin sẽ thật sự sock vì chuyện này.

Cánh cửa thang máy đặc quyền của phòng tổng giám mở ra, Lâm Hân tươi cười từ bên trong bước ra. Sau đó tự ý đi tới phòng tổng giám mà đi vào, cô đi tới phía trước mặt Minh Trí nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Minh Trí, em đến mời anh đi ăn trưa đây.
- Đề dịp khác, hôm nay anh bận. - Minh Trí đưa mắt nhìn Lâm Hân một lượt rồi tiếp tục nhìn xuống xấp tài liệu.
- Người ta cất công đi tới tận đây mời anh, anh lại không nể mặt người đẹp như em sao? - Lâm Hân đi đến một bên Minh Trí, nũng nịu.
- Anh thật sự còn rất nhiều việc. - Minh Trí nhìn Lâm Hân mỉm cười.
- Không chịu đâu, không tốn nhiều thời gian mà.
- Được rồi, em vẫn không thể lớn nổi mà. - Minh Trí gấp xấp tài liệu lại đứng lên cùng cô ra ngoài.

Lâm Hân khoát tay Minh Trí đi từ bên trong RoYal ra ngoài xe mà Trần Hậu đang đợi, dưới ánh mắt của mọi người thì họ chính xác là một trai tài gái sắc.

Chiếc xe chạy đến một nhà hàng mang phông các Pháp, vừa ăn lại vừa ôn lại kỉ niệm thuở bé cùng nhau.

Sau khi về nhà, Thiên Kim nhìn thấy vẻ buồn bã trên gương mặt Rin thì quan tâm đi tới.

- Chị đã về sao, chị về sớm vậy? - Rin nhìn thấy Thiên Kim liền hỏi.

- Ủ, em làm sao vậy, trông em rất mệt mỏi. - Thiên Kim ngồi kế bên Rin mà hỏi/

- Chị, Minh Trí đã quen người khác... - Rin tựa vào vai chị mình, một giọt lệ lại rơi ra.

Thiên Kim hơi bất ngờ, không nghĩ sau bao nhiêu chuyện mà Minh Trí lại bỏ rơi em gái mình:” Có lẽ có hiểu nhầm, em đã hỏi trực tiếp anh ta hay chưa?”

- Chính mắt em nhìn thấy, tai em nghe... Minh Trí hiện tại đã không phải là của em, mà trước đây cũng có khi nào thuộc về em. - Rin buồn bã nói.

- Rin, như vậy cũng tốt dù sao chúng ta.... Thôi được rồi, chúng ta nói chuyện khác. - Thiên Kim không muốn Rin buồn bã mãi mà nói. - Chị em chúng ta chưa bao giờ đi dạo phố, mua sắm hay ăn uống cùng nhau phải không, những ngày còn lại chúng ta cùng nhau làm tất cả thôi. - Sau đó kéo tay Rin nhanh chóng chuẩn bị ra ngoài.

Rin mỉm cười nhẹ, sau đó cùng Thiên Kim ra ngoài.

Bọn họ dành cả buổi sáng để đi mua sắm, nhưng chỉ là mua cho cha mẹ và Rose là chính yếu, còn bọn họ tuy không ai nói gì với nhau nhưng có lẽ sẽ không còn cơ hội sử dụng nữa. Thiên Kim dẫn Rin đi vào một nhà hàng sang trọng, sau khi ổn định chỗ ngồi Rin nhìn xung quanh thì chết lặng, cô cúi đầu khẽ nói.

- Chị, chúng ta có thể đi nơi khác hay không?

- Sao vậy, đồ ăn Pháp rất là ngon nha. - Thiên Kim chỉ những món ăn mà nói.

- Không, em hơi mệt, em muốn về. - Rin vẫn cúi đầu mà nói.

- Em mệt sao, được rồi vậy chúng ta mau về nhà.

Thiên Kim đỡ Rin đứng lên thì Lâm Hân nhìn thấy cô liền mỉm cười đi tới, Minh Trí nghĩ rằng cô đi vệ sinh nên cũng không để ý.

- Thì ra nhân viên vệ sinh của RoYal cũng có thể đến nơi này dùng bữa sao? - Lâm Hân cười cợt.

Rin không trả lời chỉ biết cúi mặt xuống, Thiên Kim nghe giọng nói chanh chua thì khẩy cười, trước đây Thiên Kim tiểu thư ta cũng không thua kém gì cô gái này.

- Em quen không? - Thiên Kim hỏi.

- Dạ, là bạn gái của Minh Trí. - Rin không dám nhìn lên.

- À, thì ra vị tiểu thư này chính là bạn gái của tổng tài tập đoàn RoYal đây sao. - Thiên Ki tỏ ra ngạc nhiên

- Haha, thì ra là chị em song sinh sao. Cả hai cô chắc cũng làm nhân viên vệ sinh nhỉ.

- Lâm Hân khinh khi.

- Cô gái này cũng kém hiểu biết thật, muốn vào RoYal làm không phải là chuyện đơn giản nha. Xem ra bạn gái tổng tài quả là chỉ được gọi là cái danh từ gì nhỉ, để tôi nhớ xem, a a là chân dài nào ngắn. - Thiên Kim cười khẩy.

- Cô... cô nói ai chân dài nào ngắn. - Lâm Hân tức giận nói lớn.

Minh Trí thấy ồn ào liền quay lại thì thấy cảnh tượng trên thì lắc đầu đi tới.

- Có chuyện gì vậy? - Minh Trí lên tiếng.

- Minh Trí, bọn họ nói em... nói em là chân dài nãy đấy. - Lâm Hân uất ức nói.

- Không, chỉ có một mình tôi nói, Rin không liên quan đến. - Thiên Kim cười khinh về phía bọn họ.

- Chị, chúng ta về thôi. - Rin kéo Thiên Kim, mắt không nhìn Minh Trí.

- Đã đến, thì cùng ăn trưa. - Minh Trí nắm tay Rin kéo lại.

- Không, tôi không làm phiền hai người. - Rin giật tay mình khỏi tay Minh Trí.

- Rin, tổng giám đốc đã mời thì chúng ta không nên từ chối. Dù sao thì chúng ta cũng có mối quan hệ thân thiết từ trước. - Thiên Kim nhìn Lâm Hân mà nói.

Bọn họ cùng ngồi một bàn 4 người, Thiên Kim gọi thêm hai phần nhưng chỉ một mình cô đựng nĩa. Rin ngồi im không nói cũng không ăn.

- Rin, em ăn đi. - Minh Trí nói.

- Cảm ơn, tôi không đói. - Rin đáp.

- Khi này bọn họ nói có quan hệ thân thiết, là quan hệ thế nào vậy Minh Trí? - Lâm Hân tò mò.

- À à là chuyện hôn sự của tôi và Minh Trí, nhưng xem ra chúng ta không có duyên. - Thiên Kim vừa ăn vừa nhanh miệng đáp.

- Hôn sự?

- Đúng vậy, nhưng sau này Rin và Minh Trí yêu nhau nên tôi quyết định tác thành cho họ.

- Yêu nhau? - Lâm Hân tròn mắt nhìn Rin.

- Hiện tại, tình cảm của chúng vẫn đang rất tốt đúng không em nhỉ. - Quay sang Rin. - Đúng không Rin.

Rin im lặng không đáp, mong đợi câu trả lời của Minh Trí.

81. Chương 78

- Minh Trí, là cô ta đang đùa giỡn phải không? - Lâm Hân quay sang mong chờ Minh Trí phủ nhận.

- Chúng ta nhanh chóng dùng bữa thôi. - Minh Trí không đáp lời của cả hai, nhai hạ cắt miếng thịt trong đĩa đưa lên miệng.

Rin tự cười bản thân mình lại mong chờ trước mặt cô gái kia mà nói cô chính là bạn gái của anh, nhưng xem ra thật sự thì Minh Trí muốn che giấu chuyện cũ trách cho người yêu buồn. Rin đứng dậy không nói một lời cầm đồ đồ vừa mua được mà bỏ đi, Thiên Kim thấy vậy cũng chạy theo em gái để lại Minh Trí và Lâm Hân trên bàn ăn.

- Vì sao anh không phủ nhận lời cô gái kia. - Lâm Hân đứng lên bỏ đi.

- Vì lời cô ấy nói là sự thật. - Minh Trí đáp.

- Anh và cô gái kia đang hẹn hò sao, vì sao em thấy không giống như vậy? Mà nếu điều đó là sự thật vì sao lại không thừa nhận. - Lâm Hân khó hiểu mà hỏi.

- Em từng trước mặt cô ấy nói mình là bạn gái của anh, nếu như lúc này anh thừa nhận không phải em rất bề mặt sao. Hiện tại có lẽ giữa anh và cô ấy có chút hiểu nhầm.- Minh Trí nhìn ra phía Rin và Thiên Kim đang lên một chiếc taxi bằng ánh mắt ưu tư.

- Là anh đang quan tâm đến em đó sao. Minh Trí, anh đã có bạn gái rồi sao. - Lâm Hân chột buồn bã.

- Em chính là em gái anh cưng chiều nhất. - Minh Trí nhìn sang Lâm Hân mỉm cười.

- Trước mặt bạn gái anh, em lại nói chính mình mới là bạn gái của anh, anh không giận em sao. - Lâm Hân cười đáp.

- Là em không biết, không thể trách em được. Nhưng hiện tại em đã biết rồi, anh hy vọng sẽ không có lần sau. - Minh Trí nói tiếp. - Được rồi, anh phải về công ty.

Lâm Hân cùng Minh Trí trở về cao ốc RoYal sau đó Minh Trí bảo Trần Hậu đưa Lâm Hân về khách sạn RoYal nơi mà Lâm Hân ở tạm tại đây. Sau đó, một mình đi tới biệt thự hoa hồng trắng mà huỷ các cuộc họp buổi chiều.

Đứng trước biệt thự hoa hồng trắng, Minh Trí bấm chuông thì Trịnh phu nhân ra ngoài mở cửa mà mời anh vào nhà. Minh Trí đi thẳng lên phòng Rin, anh biết hiện tại cô gái này lại đang mít ứat cầu giận.

Minh Trí gõ cửa phòng.

Rin nghĩ là chị Thiên Kim nên khẽ đáp:” Chị vào đi”

Minh Trí mở cửa đi vào bên trong.

- Không phải Thiên Kim, mà là anh. - Minh Trí đi vào bên trong liền nói.

- Minh Trí... anh đến đây làm gì? - Rin ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Minh Trí.

- Không phải đang đợi anh đến hay sao? - Minh Trí đi tới một bên Rin ngồi kế bên.

- Mơ tưởng... hiện tại anh có thể ra khỏi phòng tôi. - Rin quay mặt sang hướng khác.

- Cô gái nhỏ, em muốn hỏi điều gì. - Minh Trí đưa tay qua vai Rin, kéo cô sát vào mình.

- Những thứ tôi cần biết, đều tự mình nhìn thấy. - Rin vẫn không quay đầu lại.

- Cô gái ngốc ngếch như em, trông gà hoá cuốc mà thôi. Nếu như anh đếm từ 1 đến 3, em không hỏi anh điều gì thì anh sẽ không bao giờ nói nữa. - Minh Trí bắt đầu đếm. - Nào Rin, 1...2....

- Rõ ràng là anh biết tôi đang muốn hỏi điều gì, vì sao lại không tự nói ra. - Rin tức giận quay mặt lại vừa nói dứt lời, Minh Trí kéo chiếc cằm bé nhỏ kia lại gần đặt vào một nụ hôn nhẹ nhàng.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Rin liền nhanh chóng đẩy Minh Trí ra khỏi: ” Anh... anh vì sao lại cứ ức hiếp tôi.”

- Anh chuẩn bị đếm số 3. - Minh Trí chợt cười khi thấy cô tức giận.

- Anh... anh... xem tôi là gì? - Rin vội vàng nói, không kịp suy nghĩ.

- Người yêu thương nhất. - Minh Trí trả lời không do dự.

- Cô gái kia. - Rin hỏi tới.

- Là em gái. - Minh Trí đáp.

- Có em gái nào tình tứ cùng anh trai như vậy, cùng đi đến công ty còn nói là bạn gái của anh trước nhân viên trong RoYal. Báo chí còn chụp được hình hai người tại khách sạn, họ nói anh và cô ta đang hẹn hò, anh lại không một lời phủ nhận. - Rin đem tức giận trút ra ngoài.

- Em gái thân thiết với anh trai là lẽ thường tình, Lâm Hân trẻ con háo thắng lại muốn thể hiện vị trí nên buột miệng nói ra. Cô ấy vừa từ Mỹ về lại đây không rành đường xá nơi này, anh thân là người cô ấy quen duy nhất nên không thể bỏ mặc được. Anh chỉ đưa cô ấy về khách sạn mà thôi, tuyệt nhiên không vào phòng cô ấy.

- Còn chuyện vì sao anh không phủ nhận trước báo chí kia. - Rin không ưng thuận lời giải thích.

- Lâm Hân là người mẫu có tiếng ở nước ngoài, về đây liền bị báo giới soi mói đời tư. Họ viết anh và cô ấy hẹn hò, để cô ấy phủ nhận sẽ tốt hơn anh ra mặt. Dù sao cũng là người trong giới phức tạp, không muốn làm bề mặt mà thôi. Nếu như em muốn, ngày mai tất cả các báo sẽ đưa tin em chính là người yêu của anh.

- Minh Trí kéo tay Rin đứng lên. - Theo anh.

- Đi đâu. - Rin không ưng thuận rời lại.

- Chúng ta đến trước cửa phòng báo mà hôn nhau, chắc chắn sẽ được đưa lên trang đầu. - Minh Trí trêu chọc.
- Anh điên à. - Rin không ngờ con người như anh có thể nghĩ ra chuyện điên rồ kia.
- Rin, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Em hãy tin anh, anh đã nói chúng ta bên nhau thì phải tin tưởng vào nhau.
- Minh Trí ôm Rin vào lòng mà nói.
- Em tin anh nhưng... em không tin cô gái kia. - Rin nghĩ đến Lâm Hân luôn có cảm giác không an toàn khi Minh Trí ở bên cô ta.
- Lâm Hân là một cô gái đáng yêu, khi còn bé luôn giúp đỡ anh rất nhiều. - Minh Trí nói.
- Em không muốn anh nhắc đến cô ta. - Rin dựa vào lòng Minh Trí mà nói.

Minh Trí mỉm cười, có lẽ Rin vì những chuyện không hay xảy ra gần đây nên xem ra không thích Lâm Hân. Đợi một dịp nào đó thích hợp, sẽ giới thiệu hai người họ với nhau một cách tử tế để có thể hiểu hơn về nhau.

Ngày thứ 7:

Minh Trí ngồi trên chiếc xe hơi màu đen, Trần Hậu lái xe vào một ngôi nhà nhỏ hoang vắng, xem ra nơi này ít ai lui tới.

- Thiếu gia, không nghĩ anh lại đến những nơi này. - Trần Hậu khi nghe Minh Trí đề nghị thì vô cùng ngạc nhiên.

Minh Trí không đáp, chăm chú quan sát ngôi nhà phía trước.

- Đây chính là một pháp sư ẩn danh, tôi được một người quen giới thiệu. Sau một thời gian tìm hiểu liền biết bà ta đang ở nơi này. - Trần Hậu nhìn vào ngôi nhà cũ kĩ kia mà nói.
- Pháp sư sao... Được thôi, thử một cách còn hơn chịu thua. - Minh Trí vừa nói vừa đi xuống xe.

Minh Trí đi trước, Trần Hậu đi theo phía sau. Đi đến trước cửa, Minh Trí liền gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời. Trần Hậu tiếng lên một bước, gõ mạnh vào cửa vừa gọi: "Xin lỗi, có ai không?". Có lẽ do dùng lực quá nhiều, cánh cửa bật mở ra.

Bên trong được bố trí bí hiểm với những hình thù kì lạ trên vách. Cả hai nhìn xung quanh một hồi, trong một góc tối tăm nhất của căn nhà có một giọng nói vang lên: "Hai người tìm ai."

- Chúng tôi đến tìm pháp sư. - Trần Hậu đáp.
- Ta đã mai danh ẩn tích từ lâu, vì sao lại muốn đến làm phiền, hãy mau về đi. - Giọng nói lại vang lên trong góc tối.
- Chúng tôi thật sự có việc cần người giúp. - Trần Hậu đáp.
- Hừ, vì sao ta phải giúp các người. Mau rút hết. - Vừa nói xong, cánh cửa đóng sập lại.
- Pháp sư, xin hãy giúp chúng tôi. - Trần Hậu tiếp tục gõ cửa nói vang.

Minh Trí đứng im lặng một lúc, cất giọng nói: "Trần Hậu, chúng ta về thôi. Theo như tôi thấy vị pháp sư này cậu giới thiệu là loại lừa đảo, sợ không thể giải quyết được chuyện của chúng ta nên trốn tránh như vậy. Người ta đã sợ hãi trốn tránh như vậy chúng ta cũng không nên làm bà ấy bẽ mặt."

Trần Hậu hiểu ngụ ý của Minh Trí nên cũng cùng Minh Trí chuẩn bị rời bước đi. Bỗng dưng phía sau họ, cánh cửa bật tung ra, một lực ép đẩy bọn họ vào bên trong rồi cánh cửa đóng sập lại. Trong mập mờ ánh nến, từ phía bóng tối một bà lão tóc bạc nhưng rồi bởi bước ra, dáng vẻ bà ta kì lạ trên trang phục đầy những chiếc vòng hình tròn.

- Đã đến tận nơi này, lại lên tiếng nói ta là loại lừa đảo. Xem ra hai người thật sự cần giúp đỡ. - vị pháp sư nói.
- Người đồng ý giúp chúng tôi. - Trần Hậu hỏi.

- Những người đã tìm tới nơi này ai ai cũng một phần nể trọng ta, hôm nay lại nghe một câu khi dễ, xem ra rất thú vị. Ta sẽ cho cậu thanh niên này mở mang tầm mắt.

- Chúng tôi đến nơi này, muốn nhờ bà giải một lời nguyện trên hai cô gái song sinh,....

- Trần Hậu nói về lời nguyện kia.

- Lời nguyện này, chỉ có người có huyết thống cùng với người đưa ra mới có thể giải được. - Vị pháp sư nói.

- Chúng tôi biết điều đó, nhưng hiện tại người có huyết thống lại là con gái của kẻ bị nguyện rửa và cũng đã qua đời. - Trần Hậu nói thêm.

Bà ta đi tới một tủ sắt cũ kĩ mà mở ra. Bên trong là hàng loạt sách giấy cũ, bụi đã đóng mờ mịt. Bà ta tìm tọc một lúc lôi ra một quyển sách màu nâu đen, đọc tìm từng trang một rồi khẽ nói:” Có rồi, tìm thấy rồi.”

- Các người nói, người cha của hai cô gái song sinh và người có huyết thống đã từng yêu nhau và có một người con?

- Đúng vậy.

- Hiện tại, ông ta còn sống hay không?

- Vẫn còn sống.

- Tốt, mang ông ta đến đây.

Trần Hậu nhanh chóng lái xe đến biệt thự hoa hồng trắng đón Trịnh Đạt, vì trên đường đã báo trước nên Trịnh Đạt đã chuẩn bị mà lên đường. Trịnh phu nhân thấy lâu ngày Trịnh Đạt mới ra ngoài thì vội hỏi nhưng ông chỉ nói mình có việc gấp rồi bỏ đi.

Minh Trí ở lại căn nhà nhỏ bé cũ kĩ này đợi Trần Hậu đón Trịnh Đạt. Vị pháp sư nhìn nét mặt của Minh Trí liền nói:” Chàng trai này, xem gương mặt xem ra không được tốt, sắp có đại nạn.”

Minh Trí nhú mào, không đáp.

- Để tôi xem...- Vị pháp sư nhìn sâu vào Minh Trí. - Nhưng không hẳn là xấu hoàn toàn. - Sau đó cười to.

Trần Hậu đưa Trịnh Đạt đến, trên đường đi đã nói qua cho Trịnh Đạt hiểu.

- Đây là người muốn tôi mang tới. - Trần Hậu nhìn về phía Trịnh Đạt nói.

- Tốt, hai người về, người này ở lại. - Vị pháp sư nói.

- Bà muốn làm gì ông ấy. - Trần Hậu lo lắng.

- Yên tâm, hai ngày nữa đến đưa ông ta về. Còn chuyện hai cô gái kia, khi nào đến sẽ có kết quả.

- Trịnh lão gia, ông có muốn ở lại. - Minh Trí lên tiếng nhìn về phía Trịnh Đạt.

- Hai cậu yên tâm về trước, vì Thiên Kim và Hà My dù chuyện gì xảy ra tôi cũng cam tâm. - Trịnh Đạt nói.

Nghe Trịnh Đạt nói vậy, Minh Trí và Trần Hậu rời bước ra về. Hai người vừa bước ra khỏi cửa thì cánh cửa liền đóng sập lại.

82. Chương 79

Chiếc xe màu đen đậu trước cao ốc RoYal, Minh Trí vừa xuống xe bước vào bên trong thì Lâm Hân từ đầu liền chạy đến ôm lấy Minh Trí.

- Minh Trí, anh đi đâu em đợi anh từ sáng đến giờ.

- Anh có việc, em tìm anh? -Minh Trí cười đáp.

- Có việc mới tìm anh được sao? - Lâm Hân xịu mặt.

Minh Trí không đáp, mỉm cười cùng Lâm Hân đi vào bên trong thang máy.

- Minh Trí, em ở khách sạn một mình cảm thấy rất buồn, em muốn về nhà anh được không?
- Không được, sẽ có những tin đồn không tốt. - Minh Trí lắc đầu.
- Em không sợ tin đồn chỉ sợ nỗi buồn mà thôi. Cứ nghĩ rằng về nước sẽ thường xuyên gặp anh nhưng buổi sáng anh luôn bận việc của công ty đến buổi tối thì dành thời gian cho cô bạn gái anh. Em ở lại một mình trong bốn bức tường kia hết sức buồn chán, không có một ai nói chuyện cả, ăn cơm cũng phải ăn một mình. Sau đó buồn bã nói tiếp:” Anh nói xem, em chỉ muốn gặp anh nói chuyện một vài câu lại rất khó khăn, em muốn về nhà anh ít ra còn tìm người hầu trong nhà nói chuyện.”
- Được rồi, nhưng anh nói trước rằng hiện tại anh đang rất bận, dù em có về nhà anh cũng không thể cùng thường xuyên ăn cơm cùng em, lúc đó không được trách anh trai này vô tâm nhé. - Minh Trí xoa đầu Lâm Hân nói tiếp. - Hiện nhà anh có một cậu thanh niên đang ở, có thể bầu bạn cùng em.
- Anh có em trai từ khi nào? - Lâm Hân ngạc nhiên.
- Là em của bạn gái anh, hiện đang học phổ thông.
- Lại càng hay, em cũng muốn hiểu thêm về cô gái mà Minh Trí đặt vào trong lòng.

Tiếng chuông cửa của biệt thự hoa hồng trắng vang lên, cánh cửa được Rin mở ra thì thoáng chợp người khi nhìn thấy người trước mặt.

- Nhị tiểu thư, Phạm gia mời cô đến nhà một chuyến. - Người đàn ông lần trước xuất hiện.
- Ông về nói với họ, hiện tôi vẫn đang suy nghĩ. - Rin thoái thác.
- Phạm phu nhân nhấn với cô, nếu cô không muốn đến gặp thì xin cô cho bọn họ chắc chắn một ngày nào đó có câu trả lời. - Người đàn ông lại nói.
- Khi nào có câu trả lời tự động tôi sẽ liên lạc với họ. - Rin lùi một chân vào cửa. - Không tiễn. - Muốn đóng cửa lại.
- Nhị tiểu thư, ngày mai tôi sẽ lại đến. - Nói vọng vào.

Rin tim đập mạnh đứng phía sau cánh cửa, hẳn là Phạm gia rất sốt ruột muốn bắt lại Rose của cô sao. Hiện tại tâm trạng rối bời không biết phải giải quyết như thế nào, mang Rose đến Phạm gia thì cô không nỡ, nhưng để lại Trịnh gia thì sau khi cô đi rồi sợ cha mẹ tuổi già sức yếu không thể chăm sóc Rose. Rin lo lắng đi vào bên trong căn biệt thự, đứng trong phòng khách đi tới đi lui với bao nhiêu sầu muộn trong đầu.

- Rin, em có chuyện gì cần suy nghĩ à. - Thiên Kim trên lầu đi xuống hỏi.
- Chị, phải làm sao bây giờ, Phạm gia họ muốn mang Rose về nhận lại huyết thống. - Rin nhìn Thiên Kim như muốn cầu cứu.
- Bọn họ không có tư cách nhận cháu, hẳn ta lại là kẻ xấu xa vì mục đích mà lại bắt cóc chính con ruột, dẫu không phải con ruột thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ vô tội. Em lo sợ họ sẽ dùng biện pháp mạnh bắt Rose đi sao?
- Chị, Phạm gia không phải nói là không làm được, nhưng nghĩ lại họ nói cũng đúng Rose về với họ có lẽ tốt hơn. Chị em mình trước sau gì cũng phải rời xa con bé, cha mẹ thì tuổi cao lại không còn phải là Trịnh gia của ngày xưa. Em không phải không muốn đưa Rose về họ Phạm, em lo lắng về Ken, anh ta sẽ lấy vợ khác rồi sẽ đối xử thế nào với Rose. Rose là do Pi sinh ra, nhưng anh ta không yêu Pi.
- Nhưng theo như em nói, nếu không giao Rose cho họ, chắc chắn họ sẽ cướp. - Thiên Kim lo lắng.
- EM cũng nghĩ như vậy. - Rin gật đầu lo sợ.
- Chị có ý này, em mang Rose qua nhà Minh Trí. Có ăn gan hùm Phạm gia cũng không dám đến họ Trần gây sự. - Thiên Kim cười gian xảo.
- Nhưng...

- Không nhưng gì cả, mang Rose đến biệt thự Trần gia là cách giải quyết tốt nhất, em không cần suy nghĩ nhiều nữa Phạm gia không xứng đáng nhận lại Rose.

- Em sẽ hỏi ý Minh Trí trước. - Rin ngập ngừng.

- Hiện tại đã hết giờ làm việc rồi, chúng ta trực tiếp đến nói chuyện. - Thiên Kim kéo Rin đi, bọn họ cùng nhau đi đến biệt thự Trần gia.

Cánh cổng biệt thự được bác Hoà mở ra, nhìn thấy Rin vô cùng vui mừng nhưng ngạc nhiên vì lại xuất hiện thêm một cô gái y hệt vị chủ nhân cũ này.

- Bác Hoà, có Minh Trí bên trong không ạ.? - Rin vừa vào trong vừa hỏi.

- Tiểu thư, thiếu gia đã về hiện tại đang dùng cơm. - Bác Hoà nói nhưng rồi hơi lo lắng, thiếu gia lại dẫn một cô gái khác về.

- Cảm ơn bác. - Rin nói rồi nhanh chân đi vào bên trong cùng với Thiên Kim trong lòng lại ngạc nhiên tự hỏi:” Hôm nay lại ăn cơm một mình ở nhà sao, thật kì lạ.”

Rin bước vào bên trong phòng ăn thì nhìn thấy Minh Trí và Lâm Hân đang cùng nhau dùng bữa, cô ta lại còn chăm sóc anh kĩ càng như vậy. Rin cùng Thiên Kim cứ đứng yên đó, Thiên Kim nhìn Rin lo lắng, ánh mắt Rin không hiện một cảm xúc nào, cứ yên lặng đứng nhìn bọn họ.

Bác Hoà từ ngoài đi vào hiểu cảnh tượng trước mặt, khẽ lên tiếng.

- Thiếu gia, Hà My tiểu thư cùng vị tiểu thư đây đến tìm.

Minh Trí nghe tiếng bác Hoà liền nhìn về phía họ,.

- Rin, vì sao lại đến đây? - Minh Trí đứng lên, tỏ ra ngạc nhiên đi đến bên Rin. - Có chuyện gì xảy ra sao?

- Minh Trí, tôi và em gái đến là có việc cần bàn bạc cùng anh. Nhưng có lẽ làm phiền bữa cơm của anh rồi.

- Thiên Kim mỉm cười nói.

Rin nhìn thẳng vào mắt Minh Trí:” Làm phiền anh vui vẻ rồi.” - sau đó bỏ ra ngoài.

Minh Trí liền đuổi theo Rin, Thiên Kim vẫn ở lại bên trong.

- Vì sao đến rồi lại ra về rồi, cùng chúng tôi dùng bữa nào. - Lâm Hân ra dáng chủ nhà.

- Xem ra lần trước tôi nói rõ ràng như vậy thì có người cố tính không hiểu, hoặc giả lại muốn đèo bồng. - Thiên Kim đi về phía bàn ăn, đến gần Lâm Hân.

- Việc cô nói em gái cô là bạn gái Minh Trí sao, bạn gái cũng không phải vợ anh ấy, cô cũng chỉ là chị của bạn gái có quyền gì mà quản tôi đến gần Minh Trí. - Lâm Hân thách thức.

- Xem cái ý đồ của cô hiện rõ trên mặt như vậy, haha tin tôi đi bọn họ không có thể ngăn cách được đâu, cô cố gắng cũng chỉ thiệt thân. - Thiên Kim lắc đầu nói.

- Cảm ơn cô đã quan tâm, tôi tất nhiên biết khả năng của mình. - Lâm Hân cũng không thua kém Thiên Kim mà đáp trả.

- Khả năng, haha, được tôi cũng muốn xem khả năng câu dẫn đàn ông của cô thế nào, cô đơn giản cũng chỉ là một bình hoa mà thôi. Đàn ông với bình hoa thì lại chỉ có hứng thú nhất thời, mà đối với Minh Trí lại nghĩ không có hứng thú như vậy. Bình hoa như cô chỉ cần sờ qua một lần là đã cảm thấy thấp hèn.

- Cô... - Lâm Hân tức giận, lấy ly nước trên bàn tạt thẳng vào mặt Thiên Kim.

Thiên Kim cũng không ngạc nhiên khẽ cười trong lòng.

Minh Trí đuổi ra ngoài kéo được Rin lại, hai người giằng co mãi đến khi Rin buông xuôi nói:

- Anh đi vào mà thân mật cùng cô em gái của anh, tôi... tôi dù sao cũng không còn sống được bao lâu nữa tôi hiểu thân phận của mình như thế nào.

- Chỉ là dùng cơm cùng cô ấy, em không cần phải giận dữ như thế. - Minh Trí khó hiểu.

- Anh xem, cô ta... cô ta đang mặc loại trang phục gì khi đến nhà anh như vậy. Em gái anh sao... - Rin nhìn thấy Lâm Hân mặc một bộ quần áo ở nhà khá mát mẻ thì nóng giận.
- Lâm Hân sống tại châu Âu từ bé nên khá thoáng, em cũng biết điều đó. Hiện tại cô ấy dọn về ở nơi này. - Minh Trí sẵn Rin ghé qua thì thông báo cho Rin.
- Sao, được... được... mang cả về nhà sao. Anh... Trần Minh Trí... anh... tôi không cần anh. - Rin giận dữ.
- Rin, em làm sao vậy. Anh chỉ xem Lâm Hân như em gái của mình, cô ấy ở đây vài tháng rồi sẽ quay về cùng cha mẹ. - Minh Trí nhìn Rin nói.
- Tôi nói cho anh biết, để một cô gái từng tuyên bố trước mặt em và mọi người cô ta chính là bạn gái anh, cả thế giới hiện đang nghĩ 2 người là một cặp trời sinh trai tài gái sắc. Anh hôm nay còn mang cô ta về nhà sống cùng không khác gì thừa nhận những gì họ nghĩ là sự thật. Anh xem Lâm Hân là em gái nhưng anh có chắc chắn cô ta xem anh như anh trai mình.
- Em quan trọng những điều đó hay sao, từ khi nào những lời nói của người ngoài có thể xen vào tình cảm của chúng ta. Hà My, anh nói em biết người anh yêu là em, Lâm Hân anh chỉ xem là em gái, còn cô ấy xem anh như thế nào anh không quan tâm.
- Minh Trí vừa dứt lời, bác Hoà từ bên trong chạy ra ngoài thông báo tình hình hai cô gái bên trong kia. Hiện tại thì bàn ăn của Trần gia đã không còn nguyên vẹn, những món ăn bày tung toé, còn hai cô gái xinh đẹp kia đang ôm nhau. Không phải cái ôm chất đầy tình cảm, mà chính là đang hung hãn một cuộc chiến.
- Chị, chị làm gì vậy mau buông cô ấy ra. - Rin nhìn thấy cảnh tượng này liền khó xử. - Lâm Hân, cô hãy buông chị tôi ra, có chuyện gì từ từ nói.
- Cả hai cô gái đang hăng say không ai nghe lời Rin nói mà lao vào nhau điên cuồng. Thiên Kim giữ một tay Lâm Hân từ phía trước kéo về sau, Lâm Hân dùng tay còn lại nắm tóc Thiên Kim, không ai buông ai chỉ nghe tiếng cả hai cô la hét mắng chửi. Người làm trong nhà đứng xung quanh ngăn ra nhưng bị dọa không ai dám can.
- Các người làm gì trong nhà của tôi, mau buông nhau ra cho tôi. - Minh Trí tức giận nói như hét.
- Lâm Hân nghe giọng Minh Trí lấy lại bình tĩnh lo sợ Minh Trí sẽ nghĩ không tốt về mình nên buông Thiên Kim ra trước. Thiên Kim cũng không muốn Rin khó xử nên cũng buông ra theo. Lâm Hân nhanh chóng chạy ra phía sau Minh Trí như muốn trốn tránh.
- Minh Trí, là cô ta ra tay trước...
- Rin đi tới phía Thiên Kim, nhìn những vết thương trên mặt Thiên Kim mà xót xa nhưng cũng giận vì sao lại đi đánh nhau với cô gái đó.
- Chị, mặt chị bị thương rồi. - Rin vuốt lại mái tóc cho Thiên Kim. - Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ, chị đã lớn rồi mà.
- Vì cô ta nói rằng sẽ cướp Minh Trí của em nên chị thật không kiềm được. - Thiên Kim cố tình nói lớn.
- Không đúng, Minh Trí đã có bạn gái, tôi chỉ xem anh ấy là anh trai, là cô bịa chuyện. - Lâm Hân cãi lại.
- Rin quay lại nhìn Lâm Hân không hề có một vết thương nào trên người, có lẽ Thiên Kim biết cô ta là người mẫu hiện đang làm đại diện cho RoYal nên nương tay với cô ta. Nào ngờ cô ta lại để lại vết thương trên mặt Thiên Kim như vậy, Rin uất ức mắng.
- Cô cũng biết gương mặt là quan trọng nhất của người con gái, cô là người mẫu chắc chắn là rất giữ gìn. Vậy mà lại cào mặt chị tôi thành ra như thế này, chuyện cô muốn làm bạn gái Minh Trí hoặc Minh Trí yêu hay không yêu cô tôi cũng không quan trọng. Nhưng nếu vết tích trên mặt chị tôi để lại dấu tích nhỏ nào, tôi nhất định tìm cô lấy lại công bằng.
- Minh Trí, em không có ý đâu, chỉ là em tự vệ mà thôi. - Lâm Hân kéo tay Minh Trí nói.

- Thiên Kim, xin lỗi vì Lâm Hân làm cô bị thương. Tôi sẽ tìm một bệnh viện tốt nhất để cô không để lại vết tích trên gương mặt. - Minh Trí nói tiếp. - Rin, em đưa Thiên Kim về nhà trước, có chuyện gì mai chúng ta giải quyết.

- Rin đến đây là muốn nói với anh rằng con bé sẽ mang Rose qua ở tại biệt thự Trần gia này. - Thiên Kim nói.

- Chị, đừng nói. - Rin kéo tay.

- Vì sao lại không thể nói chứ, Minh Trí, em gái tôi nói là muốn mang con gái qua nơi này ở liệu anh có muốn đón tiếp hay không dù sao thì Rose cũng là con của.... nên anh cũng phải có trách nhiệm. - Thiên Kim nói xong cười nham hiểm.

- Minh Trí, Rose là con của anh và cô ta. - Lâm Hân kinh ngạc.

- Anh sẽ nói em sau. - Quay sang Rin. - Nếu em muốn, anh luôn hoan nghênh em.

- Không cần nữa, tôi đưa Thiên Kim về. Tạm biệt. - Rin nhìn qua Thiên Kim. - Chúng ta về thôi.

Trần Hậu vừa về tới, đang muốn vào gặp Minh Trí báo cáo tình hình thì nhìn thấy cảnh tượng này. Thiên Kim đang mang thai lại bị thương như vậy khiến tâm can Trần Hậu như lửa đốt liền đi tới trước mặt Thiên Kim đưa tay lên vết thương trên mặt cô.

- Em lại gây chuyện nữa sao? - Trần Hậu nhíu đôi mày. - Vì sao không nghĩ đến đứa bé trong bụng, hả? - Giọng ngày càng hung dữ.

- Vì sao anh không hỏi tôi bị ức hiếp ra sao, tôi... tôi... - Thiên Kim bị Trần Hậu dọa đến uất ức.

- Hiểu nhầm một chút, Trần Hậu, cậu mang Thiên Kim đến bệnh viện kiểm tra một chút. - Minh Trí phía sau nói.

Trần Hậu quay sang nhìn Minh Trí, phía sau là Lâm Hân đầu tóc cũng rối bù nhưng lại không hề có một vết thương nào trên người.

- Thiếu gia, tôi đi trước. - Sau đó bế Thiên Kim trên tay đi ra phía ngoài. Thiên Kim cũng muốn Rin ở lại nên không phản kháng mà ngoan ngoãn để Trần Hậu đưa mình ra ngoài.

- Tôi cũng về. - Rin cũng bước chân ra cửa.

- Nếu em đã quyết định sang nơi này sống chắc chắn có lí do cấp bách. Trước tiên hãy nghỉ ngơi trước, ngày mai chúng ta nói chuyện. - Minh Trí bước tới phía Rin. - Anh cho người sang đón Rose và thu xếp hành lý của em rồi.

Nghĩ đến Rose, có thể nếu hôm nay cô không ở lại mà kiên quyết ra về thì ngày mai người của Phạm gia sẽ tới mà bắt mất Rose của cô. Rin cắn chặt môi mình đi lên lầu tìm đến căn phòng mà trước kia cô và Pi từng ở mà bước vào đóng chặt lại.

- Minh Trí, chuyện gì đã xảy ra. - Lâm Hân có nhiều khuất mắc trong lòng.

- Ngủ trước, mai chúng ta nói chuyện. - Minh Trí bước về phòng mình.

Lâm Hân cũng không hỏi thêm nên cũng mở cửa phòng mình mà đi vào.

Rose được người của Minh Trí mang đến cho Rin. Rin ru Rose ngủ ngoan trong nôi liền sắp xếp quần áo gọn gàng, ngày sinh lý tử biệt càng lúc càng gần đến. Nhưng vì những việc rắc rối này mà có vẻ cô và Minh Trí càng lúc càng xa nhau. Cô không tin vào ánh mắt của Lâm Hân dành cho anh là ánh mắt của một cô em gái. Rose ngủ ngoan trong chiếc nôi màu hồng xinh xắn, Rin hôn nhẹ vào má Rose rồi lên giường mộng lung suy nghĩ. Tiếng gõ cửa làm cô giật mình, cô nằm yên như là đang ngủ rồi.

- Anh biết em chưa ngủ, chúng ta nói chuyện một chút. - Minh Trí nói vọng bên ngoài.

Rin khá mệt mỏi, không muốn suy nghĩ nhiều đành mở cửa cho Minh Trí bước vào.

- Phạm gia muốn bắt lại Rose? - Minh Trí hỏi cô.

- Đúng là chuyện gì anh cũng có thể biết. - Rin ngồi trên giường dựa vào thành, trông cô khá mệt mỏi.
- Vì sao đến Phạm gia không cho anh biết. - Minh Trí nghiêm nghị hỏi.
- Vì anh bận lo cho em gái mình, nên tôi không có cơ hội để nói. - Rin trách giận.
- Em quyết định rất tốt, đến nơi này Phạm gia sẽ không làm gì được em và con bé. Anh đã hứa sẽ mãi bảo vệ em và cả Rose nữa. - Minh Trí nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.
- Anh buông ra. - Rin đẩy Minh Trí ra khỏi người.
- Còn giận chuyện Lâm Hân sao, ngày mai anh sẽ nói con bé quay về khách sạn. - Minh Trí suy nghĩ, anh biết Lâm Hân đến đây vì mục đích gì. Hiện tại Rin đã quay về hai cô gái này có lẽ không hoà hợp, tốt nhất muốn bình yên ngôi nhà này thì phải đưa một người đi. Và người anh giữ lại tất nhiên phải là Rin.
- Em gái của anh sẽ không vui đâu. - Rin quay mặt sang một bên.
- Anh chỉ lo lắng khi em không vui. - Minh Trí bẹo bờ má của Rin.
- Từ khi nào biết nói những câu sến như vậy. - Rin hơi mỉm cười.

Minh Trí không trả lời, ôm cô vào lòng cả hai cùng chìm sâu vào giấc ngủ ngọt ngào....

Thiên Kim được Trần Hậu mang vào một bệnh viện lớn kiểm tra và băng lại vết thương trên gương mặt.

- Cũng may là bé con không có chuyện gì. - Cầm tờ kết quả trên tay, Thiên Kim nhẹ nhõm.
- Em hãy nhớ hiện tại em sống vì hai người, đừng nghịch ngợm nữa. - Trần Hậu vuốt mái tóc Thiên Kim nói.

Thiên Kim mỉm cười, trong thâm tâm cô biết mình đã yêu người đàn ông khó ưa này.

- Thiên Kim, chúng ta kết hôn đi. - Trần Hậu quỳ xuống trước mặt Thiên Kim, trong một bệnh viện về đêm ít người qua lại mà nói.

Thiên Kim nhìn Trần Hậu một loạt, cảm thấy kém lãng mạn nhất chính là anh ta, vả lại chỉ còn vài ngày nữa. Kết hôn với cô, rồi cô đi như vậy Trần Hậu sẽ phải như thế nào. Vì sao bọn họ lại yêu nhau để làm gì, cô muốn một mình ra đi không để lại khổ đau cho người nào, nhất là người mình trót đem lòng yêu thương.

83. Chương 80

Ngày thứ 6:

Trần Hậu sau khi ngỏ lời muốn kết hôn cùng Thiên Kim thì liền đưa cô về nhà mình, lo sợ cô gái này không biết suy nghĩ lại chạy lung tung. Hiện tại biệt thự hoa hồng trắng chỉ còn một mình Trịnh phu nhân, Minh Trí sai người đến chăm sóc cho bà ấy để hai cô gái an tâm và anh cùng Trần Hậu có thể bảo vệ người phụ nữ của họ.

Buổi sáng, Rin thức giấc vẫn nhìn thấy Minh Trí đang nằm bên cạnh mình. Cô ngẩng nhìn gương mặt của anh mỉm cười, cuộc sống ngắn ngủi còn lại của mình được ở gần bên cạnh Minh Trí cô cũng cảm thấy hạnh phúc và đáng sống, chỉ sợ khi cô ra đi người đàn ông này sẽ đau thương. Cô từng nuôi ý định lạnh nhạt, muốn chia ly để một khi cô đi anh không đau khổ. Nhưng tình cảm dành cho anh mãnh liệt đến mức lý trí không thể thắng nổi.

Rin đưa ngón trỏ lên chiếc mũi cao của Minh Trí từ từ đưa xuống đôi môi của anh rồi khẽ cười.

- Cô gái nhỏ không được nghịch ngợm nữa. - Đôi môi Minh Trí nhấp miệng nói, đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại.
- Minh Trí, em muốn chúng ta cùng nhau đi thật xa nơi này, đến ngày sinh nhật em chúng ta sẽ cùng nhau đón trên bờ biển rộng. - Từ ngày cô và anh quen nhau, chưa bao giờ họ cùng nhau một chuyến đi xa.
- Em không muốn tham dự đám cưới của Thiên Kim sao? - Minh Trí mở mắt, nhẹ nhàng nhìn Rin khẽ nói.

- Hả, đám cưới của Thiên Kim? Với ai, khi nào? - Rin choáng khi chị gái mình chuẩn bị kết hôn cô lại không hề hay biết.

- Đêm qua Trần Hậu đã cầu hôn Thiên Kim, cậu ta quyết định trước sinh nhật của Thiên Kim một ngày sẽ chính là ngày họ tiến hành hôn lễ. - Minh Trí ôm lấy Rin vào lòng.

- Vậy là chỉ còn 4 ngày nữa để chuẩn bị đám cưới sao? Thiên Kim đồng ý với quyết định này sao? - Rin khó tin hỏi.

- Đám cưới sẽ được tổ chức tại biệt thự Trần gia này, thời gian này em ở nhà chuẩn bị trang trí. - Minh Trí không muốn cô ra ngoài gặp nhiều nguy hiểm từ Phạm gia.

- Được, em sẽ cố gắng. - Rin mỉm cười ngồi dậy, tiến về chiếc nôi của Rose, bé con vẫn đang say giấc. - Minh Trí, em có một chuyện khuất tất trong lòng?

- Em nói đi. - Minh Trí trầm mặt nhìn về phía cô.

- Hiện tại em vẫn còn sống em sẽ cố gắng hết lòng bảo vệ Rose, nhưng thời gian của em không còn nhiều, Rose phải làm sao đây?

- Rin, em hãy nhìn ở hiện tại, đừng nhìn về tương lai mà suy nghĩ nhiều, mọi chuyện tin tưởng vào anh. - Minh Trí từ phía sau ôm lấy cô.

- Em tin anh. - Rin vòng tay ôm lấy đôi tay to lớn của Minh Trí, anh nói như vậy có lẽ sẽ thay thế cô chăm sóc Rose.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng, Rin bế Rose trên tay Minh Trí từ phía sau ôm vòng eo cô tình tứ đi với nhau như thể một gia đình 3 người hạnh phúc, ai ai nhìn vào cũng có thể ghen tỵ. Tất nhiên không tránh khỏi ánh mắt khó chịu của Lâm Hân, nhưng cô ta nhanh chóng thu lại ánh mắt kia mà nhanh chóng lại gần Minh Trí.

- Minh Trí, buổi sáng tốt lành. - Lâm Hân cười rạng rỡ ôm lấy Minh Trí

- Buổi sáng tốt lành. - Minh Trí lịch thiệp ôm lại cô.

Cả ba cùng nhau ngồi vào bàn ăn sáng, một bữa mẫu được mời đến phụ giúp Rin chăm sóc Rose.

- Minh Trí, anh đúng là người kín miệng nha, có con bên ngoài lại không hề ai hay biết. - Lâm Hân thăm dò.

- Đó không phải là... - Rin muốn nói ra sự thật, sợ cô gái này ra ngoài tung tin xấu về anh.

- Lâm Hân, nhanh ăn đi. Hôm nay không nhớ em phải phỏng vấn về sản phẩm mới sao? - Minh Trí ngăn lời Rin lại.

- Đó không phải là gì? - Lâm Hân đắc ý quay sang hỏi Rin.

- Con bé là con của tôi, không phải con của Minh Trí. - Rin đáp.

- A, thì ra là con hoang. - Lâm Hân lỗ miệng nhếch mép cười.

Minh Trí đập bàn, ánh mắt giận dữ nhìn Lâm Hân.

- Anh xem con bé chính là con ruột của mình, từ nay về sau em không được phép nói ra những từ không hay. - Sau đó giận dữ đứng lên.

- Trí, em xin lỗi, em không cố tình đâu. Huhu, anh cũng biết em từ nước ngoài mới về lại đây, dùng từ không đúng khiến anh giận rồi. Lần sau em sẽ suy nghĩ thật kĩ càng trước khi nói. - Lâm Hân hoảng hốt khi thấy thái độ của Minh Trí.

Minh Trí không nói gì, gương mặt cũng giãn ra một chút. Anh hướng về phía Rin:” Anh đến RoYal, em ở nhà chuẩn bị theo những gì chúng ta đã bàn bạc.”

- Vâng, thưa tổng giám đốc. - Rin khẽ cười buồn, Minh Trí đúng là một tổng tài.

- Minh Trí, anh có thể đưa em đến RoYal không, hôm qua em không mang xe đến. - Lâm Hân cúi mặt nói.

- Được, anh đưa em đến RoYal. Sau đó một số hành lý của em sẽ chuyển về khách sạn cũ. - Minh Trí vừa nhìn đồng hồ vừa nói.

- Anh hứa sẽ cho em ở đây mà, vì sao chỉ vì cô gái này đến lại đuổi em đi. - Lâm Hân uất ức.

- Không liên quan đến Rin, anh cảm thấy chúng ta ở công ty là quan hệ tổng giám vs một người mẫu đại diện, em ở lại nơi này xảy ra tin đồn thật không tốt cho danh tiếng của em. - Minh Trí ôn tồn đáp.

- Anh đã nói như vậy, em sẽ quay lại khách sạn vậy. Anh ra xe trước đợi em, em lên phòng lấy một ít thứ. - Lâm Hân nói xong dờn bước lên lầu.

Minh Trí đợi Lâm Hân khuất trên lầu nhìn sang Rin khẽ cười:” Em đã hài lòng hay chưa, nhị tiểu thư của tôi?”

- Hừ, nếu anh không cam tâm có thể giữ lại vẫn còn kịp mà. - Rin tỏ ra vẻ giận dữ.

Minh Trí khẽ lắc đầu mỉm cười, sau đó bước về phía cửa mà lên xe.

Rin vẫn ngồi trên bàn ăn, đang đùa giỡn với Rose thì Lâm Hân từ trên lầu đi xuống, đôi mắt ánh lên sự tức giận nhìn Rin.

- Đừng vội đắc ý. - Cười lạnh bỏ đi.

Tâm thức Rin cảm thấy lo lắng, vội lắc đầu nói:” Hy vọng Minh Trí sẽ giải quyết tốt mọi chuyện.”

Ngày thứ 5:

Thiên Kim ngồi trong phòng, mặc một chiếc váy cưới lộng lẫy. Đây là lần thứ 2 cô mặc trên mình váy cưới, nhưng lần này là do cô tự nguyện nên tâm trạng luôn hồi hộp, Thiên Kim soi mình trong gương khẽ mỉm cười hạnh phúc.

- Kim, em rất đẹp. - Trần Hậu từ phía sau đi tới, ngắm nhìn cô qua chiếc gương lớn.

- Tất nhiên rồi. - Thiên Kim cười rạng rỡ quay lại trước mặt anh

- Anh đã chuẩn bị gần xong cho buổi lễ của chúng ta, hôm đó em sẽ là cô dâu đẹp nhất. - Trần Hậu cúi xuống hôn vào đôi môi của Thiên Kim.

Cánh cửa phòng bật mở ra, Rin từ ngoài đi vào vì không biết có sự xuất hiện của Trần Hậu bên trong.

- Chị... em chọn được trang sức.... - Rin đang nói thì nhìn thấy cảnh tượng trước mặt liền đỏ mặt. - Á, em xin lỗi, em... ra ngoài... hai người tiếp tục.- Rin nói rồi nhanh chân quay bước.

- Rin, mang trang sức đến cho chị sao? - Thiên Kim buông Trần Hậu ra chạy đến kéo tay Rin lại.

- Hà My, cô ở lại cùng cô ấy, tôi có việc đi trước. - Trần Hậu nói rồi rời bước đi.

- Đây là bộ trang sức mới nhất của RoYal, Minh Trí dành tặng riêng cho chị. - Rin đeo bộ trang sức lấp lánh trên người Thiên Kim. - Nó tên là ” Tình yêu trọn vẹn”.

- Gửi lời cảm ơn đến cậu ấy giúp chị, xem ra Minh Trí đối xử rất tốt với Trần Hậu. Hôn lễ bọn chị lại tổ chức ở biệt thự Trần gia này, chị có một chút e ngại.

- Minh Trí luôn xem Trần Hậu là thân cận nhất của anh ấy, là người anh ấy tin tưởng bên cạnh. Chị xem, chị thật đẹp khi làm cô dâu này.

- Rin, chị có một chuyện muốn nhờ em. - Thiên Kim nhìn Rin nói.

- Có chuyện gì ạ.

Thiên Kim đưa miệng vào tai Rin nói điều gì đó.

- Chị không tin tưởng Trần Hậu sao? - Rin tỏ ra không đồng tình.

- Em cũng biết, sau khi chị và Trần Hậu kết hôn thì cũng không thể bên cạnh anh ấy được. Rin, xem như chị cầu xin em. - Thiên Kim rơi một giọt lệ nói.

- Được, nhưng em sợ Trần Hậu sẽ tức giận. - Rin toan lo lắng.
- Chi sẽ chịu tất cả hậu quả. - Thiên Kim đáp.
- Được, em sẽ giúp chị. - Rin không nỡ từ chối.
- Cảm ơn em. - Thiên Kim cười buồn.

Rin lắc đầu nhìn chị gái của mình, đúng là hai cô gái giống như hai giọt nước nhưng tính cách thật sự khác biệt. Rin không thể ngờ trong ngày trọng đại của mình, Thiên Kim cũng muốn bày trò.

84. Chương 81.1: Tình Yêu Trộn Vện

Trong đại sảnh của cao ốc RoYal tập trung khá nhiều nhà báo, phóng viên trải dài cả một hàng từ ngoài vào trong. Buổi lễ giới thiệu sản phẩm nữ trang mới nhất do người mẫu Lâm Hân làm đại diện thật sự được quan tâm rất nhiều từ giới chuyên môn. Nhưng nhà báo xuất hiện tại nơi này không hẳn là vì sản phẩm này của RoYal, họ tới vì những tin đồn bên lề có thể hút lượng đọc giả.

Những mặt hàng được nhân viên bày ra cho khách tham quan và bên báo chí chụp hình lại. Poster của Lâm Hân treo xung quanh hội trường, người người sút xoa vì nét đẹp của cô gái trong ảnh.

Mọi người đều hướng về phía bên ngoài, Lâm Hân khoát tay Minh Trí cùng bước vào lễ đài dưới sự ngưỡng mộ của mọi người. Những ống kính xoay sang hai người chụp lia lịa, trên người Lâm Hân những trang sức lấp lánh ánh kim cương sang trọng. Cả hai bước lên lễ đài dưới sự vỗ tay chúc mừng sản phẩm mới của RoYal đã chính thức ra thị trường.

- Cảm ơn mọi người đã đến sự buổi lễ giới thiệu sản phẩm mới của chúng tôi, hy vọng sẽ được sự ủng hộ của tất cả mọi người. - Minh Trí mỉm cười trước tất cả quan khách.

Sau đó anh và Lâm Hân cùng nhau đi xuống phía dưới tiếp chuyện các khách mời và phóng viên.

- Trần tổng, xin hỏi vì sao anh lại chọn người mẫu Lâm Hân làm người đại diện cho sản phẩm lần này, được biết cô ấy rất nổi tiếng ở nước ngoài, nhưng ở trong nước có rất ít người biết đến. - Một phóng viên hỏi.
 - Chào bạn, có lẽ hiểu biết của bạn về lĩnh vực thời trang không tốt, Lâm Hân hiện đang rất được nhắc đến trong nước, cô ấy trẻ, đẹp và có tài. - Minh Trí đáp lời phóng viên.
 - Ở những sản phẩm nữ trang sau của RoYal, anh có dự định tiếp tục hợp tác với cô ấy?
 - Tôi có thể suy nghĩ.
 - Trong bộ sưu tập này, nổi tiếng nhất là bộ "Tình Yêu Trộn Vện", vì sao hôm nay lại không xuất hiện tại đây?
 - Tôi đã mua nó làm quà tặng. - Minh Trí cười đáp.
 - Trần tổng có thể bật mí người được ngài ưu ái như vậy, có phải là cô Lâm Hân hay không?
 - Tôi sẽ tặng Lâm Hân một bộ cô ấy thích.
 - Trần tổng, nghe nói anh và Lâm Hân tiểu thư có mối quan hệ đặc biệt, có thể tiết lộ là mối quan hệ gì hay không? - Một nữ phóng viên hỏi.
 - Cô ấy là người quan trọng đối với tôi. - Minh Trí đáp, sau khi nghe tiếng ồ của mọi người định nói tiếp thì phóng viên tiếp tục hỏi.
 - Trần tổng, một người bên tổ chức sự kiện vừa tiết lộ rằng đang chuẩn bị một lễ cưới tại biệt thự của anh, anh sắp kết hôn sao có phải cô dâu chính là cô Lâm Hân đây.
- Sau khi nghe tin tức từ phóng viên này, các phóng viên khác đều biết rằng đây chính là tin sốt dẻo nhất. Người đàn ông độc thân hấp dẫn các cô gái này lại sắp kết hôn vs cô người mẫu thật là trai tài gái sắc nha.
- Lâm Hân, có phải cô sắp kết hôn với Trần tổng?

- Lâm Hân, cô và Trần tổng yêu nhau trước hay sau khi cô nhận làm đại diện lần này?

- Tổng giám, anh có thể tiết lộ ngày kết hôn của hai người.

Minh Trí không thể xử lý trước những câu hỏi dồn về phía Lâm Hân, Đội ngũ bảo vệ chạy tới không ngăn nổi rừng phóng viên. Lâm Hân lên tiếng:” Tôi và Minh Trí yêu nhau từ trước, tôi và anh ấy sắp kết hôn, chuyện riêng tư của chúng tôi xin mọi người hãy chỉ chúc mừng đừng nên xen vào quá sâu.”

Xem ra chỉ chờ có câu xác nhận của 1 trong 2 người thì rừng phóng viên chĩa máy chụp và quay phim chụp lia lịa vào hai người. Minh Trí khẽ nhủ máy nhìn Lâm Hân, sau đó nắm lấy tay cô kéo đi. Hành động của anh lại bị mọi người hiểu nhầm là anh hùng cứu mỹ nhân trong rừng người đang tấn công, bọn họ lại có thứ để viết.

Tại biệt thự Trần gia, Rin ngồi trước tivi xem tin tức từ hào hứng về sự thành công của Minh Trí, sau đó lại là một nỗi buồn vô hạn. Vì sao Minh Trí không giải thích mà cứ thế bỏ đi, không lẽ mục đích của anh là sẽ cưới Lâm Hân sau khi cô chết, nên không muốn giải thích hay sao. Thiên Kim ngồi một bên tức giận.

- Cái con nhỏ đến chết này, dám bày trò sao.. - Thiên Kim nói quay sang nhìn gương mặt buồn bã của Rin.
- Đừng buồn nữa, em phải tin Minh Trí chứ, cậu ấy cũng không thừa nhận việc cô ta nói.

- Nhưng anh ấy không hề phản ứng lại, có thể sau khi em đi người anh ấy muốn ở bên cạnh chính là cô gái này. - Rin đáp lời.

- Chúng ta đợi Minh Trí về hỏi rõ, chuyện này chị sẽ làm chủ cho em, không thể để em bị ức hiếp mãi được.
- Thiên Kim nắm tay Rin nói.

- Chị nghĩ xem, nếu không vì Rose thì em đã không đến nơi này. Hai người bọn họ đã cùng nhau sống hạnh phúc ở đây, có phải Minh Trí chỉ vì tội nghiệp cho số phận của em mà đồng ý cho em tá túc nơi này.

- Hãy đợi cậu ấy về chúng ta thẳng thắn nói chuyện, lúc này em không nên nghĩ ngợi nhiều. - Thiên Kim đáp.

Thiên Kim đi ra ngoài chuẩn bị vài thứ cho hôn lễ, Rin ngồi một mình suy nghĩ nhiều việc, trong lòng tự cho rằng suy nghĩ mình là đúng nên tự làm bản thân bị thương. Cô bấm điện thoại ột người cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ muốn liên lạc.

- Alo, là Ken phải không?

85. Chương 81.2: Những Kế Hoạch Đau Lòng

Minh Trí kéo tay Lâm Hân vào bên trong phòng tổng giám đốc. Minh Trí không hài lòng với hành động của Lâm Hân, khi bước vào phòng tổng giám Minh Trí buông tay mình ra giận dữ nói.

- Vì sao em lại nói với bọn họ những điều không phải sự thật. - Minh Trí nhíu đôi lông mày rậm của mình mà hỏi.

- Lúc đó bọn họ cứ như muốn tấn công chúng ta, em làm vậy chỉ để bọn họ hài lòng mà không gây thương tổn cho chúng ta. - Thiên Kim sợ hãi đôi mắt của Minh Trí, sợ rằng anh biết mục đích của cô.

- Lâm Hân, em không tin tưởng bảo vệ do RoYal tuyển vào sao, bọn họ lại để anh là tổng giám đốc và em là đại diện bị thương/

- Không, lúc ấy quả thật rất hỗn loạn. Em xin lỗi, em không cố ý.

Minh Trí chưa biết phải giải quyết chuyện này như thứ nào thì điện thoại trong túi reo lên, Minh Trí nhìn màn hình rồi nhìn Lâm Hân mà nói:” Em về khách sạn ở yên bên trong đó, anh có việc phải giải quyết. Chúng ta phải giải thích chuyện này với Rin, cô ấy hay suy nghĩ nhiều việc không tốt.” - Sau đó nhanh chóng ra ngoài.

- Alo, thế nào rồi? - Minh Trí vội nghe điện thoại.

- Tôi đang đợi thiếu gia trước RoYal, nhưng phóng viên còn rất đông. - Trần Hậu đáp.

- Được, phía sau có lối đi khác. Cậu lái xe về cổng sau đợi tôi, tôi đang xuống. - Minh Trí vội nói.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Sau khi Minh Trí lên xe thì Trần Hậu nhanh chóng lái xe đi. Hai người đi đến nơi mà Trịnh Đạt và vị pháp sư kia, trong lòng nôn nóng kết quả. Đến nơi Minh Trí bước xuống xe, nhanh chóng đi tới cửa mà gõ. Trần Hậu đứng phía sau hồi hộp không kém.

- Vào đi. - Một giọng nói ồm ồm từ phía trong vọng ra.

Cánh cửa được mở ra, chỉ nhìn thấy Trịnh Đạt đang ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ, trên bàn tách trà đã nguội ngắt, nét mặt ông không một chút biểu cảm.

- Bà ấy đâu? - Minh Trí vội hỏi.

- Bà ta đi rồi. - Trịnh Đạt đáp, gương mặt vẫn lạnh như băng.

- Đã có chuyện gì xảy ra? Lời nguyên kia có thể huỷ bỏ. - Trần Hậu nóng lòng hỏi.

Trịnh Đạt không đáp, đứng lên đi về phía cửa ra vào mà nhìn ra ngoài. Những chuyện hai ngày qua, hết như một giấc mơ đối với ông.

- Hai người yên tâm, Thiên Kim và Hà My sẽ không phải hứng chịu lấy lời nguyên kia. Mọi thứ đã kết thúc... bà ấy sẽ tha thứ. - Trịnh Đạt nhìn về phía xa xôi.

Minh Trí và Trần Hậu không hỏi, đưa Trịnh Đạt trở về biệt thự hoa hồng trắng. Ông ta đã nói là bọn họ sẽ không sao cả, nhưng chuyện gì đã xảy ra, vị pháp sư kia thật sự có quyền năng xoá tan lời nguyên hay sao.

Hai ngày trước, tại căn nhà cũ nát một vùng xa xôi.

Trịnh Đạt bước vào một căn nhà cũ nát, trong thâm tâm cũng bất an nhưng vì hai cô con gái có nhảy vào biển lửa ông cũng không màn, nhìn thấy người đàn bà đang ngồi phía trước. Trịnh Đạt đi lại ngồi đối diện bà ta.

- Cậu là Trịnh Đạt sao, ngày xưa chỉ là một đứa trẻ chạy chơi ngoài hè nay lại là một người đàn ông có tuổi rồi.

- Bà biết tôi sao? - Trịnh Đạt ngạc nhiên hỏi.

- Ta còn biết về cha mẹ cậu, ngày xưa cũng một lần đến tìm ta.

- Và bà không giúp bọn họ. - Trịnh Đạt đáp, cũng không ngạc nhiên nữa vì cha mẹ ông có thể cũng muốn chấm dứt lời nguyên kia.

- Haha, không phải ta không muốn giúp, chỉ vì người mang huyết thống quá thù hận với Trịnh gia.

- Vậy hôm nay bà gọi tôi đến nơi này để làm gì, người mang huyết thống cũng không còn tồn tại nữa.

- Chính cậu là người quyết định mạng sống của con cái của cậu. - Pháp sư chỉ thẳng mặt Trịnh Đạt mà nói.

- Là... tôi... sao có thể. - Trịnh Đạt kinh ngạc ấp úng.

- Trong này có viết:” Tình yêu là một loại tình cảm thiêng liêng nhất hoán, không gì có thể vượt qua nó.” và ” loại tình yêu trong sạch nhất, yêu không hề toan tính chính là thứ có thể hoá giải bất cứ lời nguyên rửa nào.”

- Ý bà là...

- Đúng, chính là tình cảm giữa ông và người phụ nữ mang huyết thống kia.

- Nhưng, tôi... tôi đã phản bội cô ấy. - Trịnh Đạt lắc đầu, tình cảm đó không hề cao cả.

- Nhưng cô ta yêu anh rất thanh khiết, thâm tâm không hề tính toán điều gì. Hai người từ đầu đến với nhau đã nảy sinh ra một thứ gọi là ” Tình yêu thanh khiết”. Và nó chính là yếu tố hoá giải.

- Cô ấy đã chết, tôi đã phản bội mà lấy người phụ nữ khác. Tình yêu thanh khiết sao? không thể tưởng. - Trịnh Đạt không tin những gì pháp sư nói.

- Trịnh Đạt, ta sẽ gọi cô ấy về gặp ông. Nếu như cậu có thể cầu xin được sự tha thứ của cô ta, tình yêu sẽ nảy sinh ra mà hoá giải mọi chuyện.

- Được. - Trịnh Đạt gật đầu.

Một buổi lễ do vị pháp sư tạo nên, bà ta cho Trịnh Đạt uống một loại nước không mùi không vị. Một thoáng sau thì ông gục xuống bàn, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Giữa một nơi toàn màu trắng, mây trôi lênh bênh phía dưới, xung quanh không hề có một người nào. Trịnh Đạt như lạc vào một không trung không lối thoát. Từ phía xa, ông nhìn thấy lấp loá một bóng người quen thuộc. Ông nhanh chóng chạy đến nơi ấy.

- Bảo Châu, có phải là em hay không. - Trịnh Đạt tiến gần tới thì nói.

- Là anh gọi tôi sao. - Giọng nói một người phụ nữ khẽ lên tiếng.

- Là em thật sao, anh rất nhớ em. - Trịnh Đạt chạy đến muốn ôm chặt người phụ nữ trong lòng thương nhớ bấy lâu, nhưng chỉ ôm lấy không khí.

- Anh quên là tôi đã chết rồi sao?

- Bảo Châu, có thể tha thứ cho anh. Ngày xưa, anh thật có lỗi với em, điều đó đã làm anh dày vò bản thân mình cả một khoảng thời gian dài cho đến tận hôm nay.

- Tha thứ, điều này còn quan trọng hay sao?

- Rất quan trọng, hãy tha thứ cho anh. Từ ngày em đi, anh mặc dù kết hôn cùng người khác nhưng trong lòng luôn nhớ đến em. Luôn dằn vặt mình vì sao không thể mang lại hạnh phúc cho em.

- Vì hai cô con gái của anh và người phụ nữ kia, anh mới muốn tìm gặp tôi mà cầu mong tha thứ.

- Không phải, anh thật lòng cảm thấy ân hận mong sự tha thứ của anh. Anh chấp nhận làm bất cứ điều gì chỉ cần em có thể tha thứ cho anh.

- Bất kể điều gì sao?

- Đúng, em hãy nói ra điều em muốn.

- Vào ngày con gái ông hạnh phúc nhất, ông hãy chết ngay trước mặt nó để ngày hạnh phúc nhất biến thành ngày đau thương nhất. - Bảo Châu lạnh lùng nói, yêu quá hoá hận tình.

- Chỉ cần anh chết, em sẽ tha thứ cho anh. Sẽ hoá giải được lời nguyện lên bộn nhỏ.

- Được, chỉ cần anh theo tôi. Tôi sẽ sẵn lòng tha thứ.

Nói xong Bảo Châu từ từ tan vào không trung, Trịnh Đạt giật mình tỉnh lại thì chỉ còn thấy mình nằm trong căn nhà cũ nát, vị pháp sư kia cũng không còn ở lại nơi này.

Trên xe, Trịnh Đạt căn dặn Minh Trí và Trần Hậu khoan nói với Thiên Kim và Hà My chuyện lời nguyện kia được hoá giải, ông nói rằng muốn chính miệng mình nói cho hai cô con gái nên Minh Trí và Trần Hậu không có ý kiến.

Ngày thứ 4:

Thiên Kim và Rin cùng nhau hoàn thiện căn biệt thự Trần gia trang hoàng lộng lẫy nhất, và thực hiện kế hoạch của hai người.

Minh Trí bay sang Mỹ để tham gia cuộc họp cấp cao của RoYal tại Mỹ, Trần Hậu bận rộn điều hành RoYal trong nước.

Ngày thứ 3:

Minh Trí nhanh chóng hoàn thành công việc về nước, khi vừa bước ra khỏi sân bay định về biệt thự Trần gia tìm Rin thì điện thoại rung lên.

- Alo, Minh Trí. Anh đã về chưa. - Giọng Lâm Hân yếu ớt.

- Em bị bệnh sao? - Minh Trí đoán.

- Em bị sốt, em rất mệt lại không có ai thân quen tại đây. Minh Trí, anh có thể đến giúp em không. - Lâm Hân nói như khóc.

- Được, đợi anh. - Minh Trí cho xe đến khách sạn RoYal.

Anh bước chân vào bên trong khách sạn, đi đến phòng của Lâm Hân đang ở. Vội vàng lo lắng nên không để ý những máy chụp hình đang hướng về phía mình.

- Lâm Hân, là anh đây. - Minh Trí gõ cửa phòng của Lâm Hân.

Lâm Hân mặc một bộ đồ ngủ, bước ra mở cửa cho Minh Trí. Sau đó không biết cố tình hay vì quá mệt mỏi mà vừa mở cửa đã ngã nhào vào người Minh Trí. Minh Trí vội vàng bế cô lên mà đi vào bên trong.

Tại biệt thự Trần gia, ngày mai đã là ngày Thiên Kim và Trần Hậu đám cưới. Trong một căn phòng sang trọng, chỉ còn Rin và Thiên Kim ngồi bên nhau.

- Chị, chúc mừng chị. - Rin cười chúc mừng Thiên Kim.

- Con bé này, ngày mai mới là ngày chị cưới, đến lúc đó chúc mừng cũng không muộn mà. - Thiên Kim cười đáp.

- Em chúc trước, sẽ là người chúc mừng chị đầu tiên. - Rin cười buồn, cô sợ ngày mai sẽ không còn thời gian mà chúc mừng.

- Hôm nay Minh Trí về nước, em không đi đón cậu ta sao? - Thiên Kim nhìn ánh mắt Rin cũng xót xa.

- Em cũng không biết khi nào anh ấy đến nơi, vả lại em rất bận rộn vì kế hoạch của chị mà. - Rin lắc đầu. - Em thật sự không muốn tham gia chút nào, Trần Hậu sẽ rất rất tức giận.

- Không được đổi ý, chúng ta đã kì công bao nhiêu. - Thiên Kim đe dọa.

- Dạ được, em sẽ giúp chị vì chị là chị gái em mà. - Rin đành chịu thua.

Rin cười rồi đi ra ngoài, bên ngoài mọi người đang làm việc thì cả đám người tụ lại một chiếc điện thoại của ai đó mà bàn tán. Rin đi tới, ánh mắt của mọi người lơ đi mà giấu đi chiếc điện thoại.

- Mọi người không làm việc ă, ngày mai là đến ngày rồi. - Rin sợ sẽ không kịp.

- Vâng, chúng tôi làm ngay đây ă. - Một cô gái nói.

Rin quay bước đi chưa xa, một giọng xa xa nói.

- Hừ, cũng không phải chủ nhà này mà lên mặt. Lâm Hân đã tuyên bố là bạn gái Trần tổng rồi, hôm nay Trần tổng về nước lại ngay lập tức đến khách sạn của Lâm Hân. Trên mạng còn có hình Trần tổng ôm cô ấy trước cửa khách sạn thật thân mật.

Rin hơi khựng người, cô gồng bình tĩnh bước tiếp. Không muốn quan tâm đến những gì mọi người nói, những gì đang xảy ra và hiện tại Minh Trí đang bên cạnh ai. Cô đã kiên định với quyết định của mình.

86. Chương 82: Thực Hiện Lời Hứa

Đêm thứ 3:

Buổi tối, Rin ngồi trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách. Buổi chiều Trần Hậu đã đến đón Thiên Kim ra ngoài nên cô dành một mình ngồi nơi này với bao nhiêu nỗi lòng. Cầm trên tay chiếc điện thoại, cô nhìn hình ảnh Minh Trí cùng Lâm Hân tình tứ trước khách sạn, vậy mà anh nói là em gái và cô mới là bạn gái

của anh. Mới vừa từ sân bay đã chạy ngay đến nơi em gái mình đến chiều tối vẫn chưa về. Rin vừa đau lòng vừa giận dữ cứ thế quay nghiêng dọc chiếc điện thoại mà hành hạ nó.

Tiếng xe hơi bên ngoài đi vào cổng biệt thự Trần gia, Rin lúc này mãi mê suy nghĩ nên không hề để ý xong quanh đến khi Minh Trí bước vào bên trong thì cô mới biết là anh đã về nhà. Nhìn thấy Minh Trí, Rin đứng lên đi thẳng về phòng mình mà không nói một lời.

- Rin, không vui khi gặp anh sao? - Minh Trí đi tới kéo cô vào lòng.

Rin không đẩy anh ra ngoài, cũng không ôm anh: "Em chuẩn bị đám cưới của Thiên Kim rất mệt, muốn nghỉ ngơi." - Nói xong, cô tự mình dời khỏi anh mà đi lên lầu.

- Được, vậy em nghỉ ngơi sớm. Mai đã là ngày bọn họ kết hôn rồi. - Minh Trí cũng mệt nhoài vì chuyến bay vừa rồi và chăm sóc cho Lâm Hân bị bệnh.

Rin một mạch đi về phòng, thao thức mãi không ngủ được. Cô ngồi một bên chiếc nôi của Rose mà ngắm nhìn con bé, quá nhiều chuyện khiến cô phải suy nghĩ nhiều. Tiếng gõ cửa bên ngoài, Rin khẽ đáp: "Vào đi."

Minh Trí từ bên ngoài mở cửa đi vào, anh tiến lại gần cô cũng nhìn vào Rose.

- Rin, anh có quà tặng em. - Minh Trí đưa một hộp quà về phía Rin.

- Vì sao hôm nay lại tặng quà cho em. - Rin không nhìn hộp quà, ánh mắt chăm chú nhìn Rose.

- Em hãy mở ra xem thử. - Minh Trí đẩy hộp quà gần về phía cô.

Rin cầm lên mở ra, bên trong là bộ trang sức "Tình Yêu Trọn Vẹn" mà Minh Trí đã từng làm quà cho Thiên Kim. Bộ trang sức này chỉ sản xuất một bộ mà thôi, vì sao lại xuất hiện ở đây một bộ nữa. Cô hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Minh Trí.

- Đây là bộ "Tình Yêu Trọn Vẹn", anh đã nhờ bên sản xuất làm thêm một bộ nữa tặng em. Toàn thế giới này chỉ có em và Thiên Kim sở hữu nó, vì hai người là chị em song sinh, anh nghĩ em cũng rất hợp với nó.

- Cảm ơn anh. - Rin cất bộ trang sức trong tủ trang điểm.

- Em không thích nó sao? - Minh Trí nhìn hành động của Rin cảm thấy lạ lẫm.

- Không, em rất thích ngày mai em sẽ mang để tham dự tiệc cưới của Thiên Kim.

- Anh rất nhớ em. - Minh Trí choàng tay ôm lấy Rin.

- Hôm nay em muốn ngủ cùng Thiên Kim, anh hãy về phòng trước khi chị ấy về đây. - Rin tìm lí do xua đuổi.

- Anh biết rồi, em ngủ ngon. - Minh Trí hôn lên trán cô rồi ra ngoài.

- Anh ngủ ngon. - Rin cũng khẽ nói khi Minh Trí đã đi ra khỏi cửa.

Ngày thứ 2:

Buổi lễ đã được trang hoàng long lộng lấy nhờ Thiên Kim và Rin tự tay mình sắp xếp mọi thứ. Bên ngoài khách mời không đông vì Trần Hậu và cả Thiên Kim luôn thích sự riêng tư ấm áp.

Trên lễ đài chú rể đang cầm một bó hoa hồng màu trắng tinh khôi đứng đợi cô dâu. Từ phía xa xuất hiện Trịnh Đạt cùng cô dâu tiến tới, nhưng mọi khách mời đều ngạc nhiên vì ông ta không phải dẫn một cô dâu đến mà lại là hai cô dâu với trang phục, gương mặt, vóc dáng giống nhau như hai giọt nước vô cùng xinh đẹp.

Người kinh ngạc nhất chính là Trần Hậu, anh không ngờ đến ngày kết hôn mà chính Thiên Kim vẫn nghĩ ra chuyện bày trò này. Chưa biết cô gái của mình sẽ bày trò gì tiếp theo, Trần Hậu đứng im không phản ứng.

Minh Trí là người làm chủ hôn cho bọn họ, nhìn về phía hai cô gái đi tới, cũng lắc đầu chịu thua sự nghịch ngợm này.

Trịnh Đạt đưa hai cô con gái đi tới trước mặt Trần Hậu mà nói:

- Chào cậu, cậu thật sự yêu và muốn lấy con gái tôi làm vợ? - Trịnh Đạt khẳng khái hỏi.

- Dạ, thưa bác.

- Hôm nay, con gái tôi muốn thách thức cậu, nếu cậu thật sự yêu thương nó thì hãy tìm ra nó trong hai con người giống nhau ở đây. Tôi tin chắc một khi yêu thương thật lòng, không khó để cậu nhận diện, mặc dù tôi làm cha đôi khi cũng nhầm lẫn. - Trịnh Đạt cười lớn.

Mọi người trong buổi tiệc cùng cười cảm thấy thú vị, chú rể sẽ phải làm thế nào để nhận diện ra cô dâu của mình đây.

Trần Hậu nhìn qua một loạt hai cô gái trước mặt, hiện tại không thể nhìn ra vì họ trang điểm giống nhau, mặc váy giống nhau và cả bộ trang sức trên người cũng giống nhau. Nhìn qua nhìn lại, Trần Hậu cũng đã có quyết định, anh đi tới phía cô gái bên trái của Trịnh Đạt mà nắm lấy tay cô: "Em nghĩ bây giờ sẽ thoát được tôi sao, Trịnh Thiên Kim."

Cả đám đông khách mời đang chờ mong câu trả lời từ Trịnh Đạt, ông khẽ mỉm cười nói: "Tốt, đây chính là Thiên Kim, cậu đã nhìn đúng. Nay ta giao nó cho cậu, phải nhất định chăm sóc và bảo vệ con bé đến suốt kiếp, cậu có làm được không?"

- Con làm được, thưa cha. - Trần Hậu tự tin đáp.

Cả đám đông đứng lên vỗ tay chúc mừng đôi cô dâu và chú rể sánh bước bên nhau, có một cô gái nhỏ lùi về phía sau mỉm cười như chúc mừng chị gái rồi nhanh chóng chạy về phòng thay đồ thay đổi trang phục, cầm valy đồ nhỏ của Rose rồi bế con bé ra ngoài trong khi tất cả mọi người đều dõi theo đám cưới của Thiên Kim và Trần Hậu.

Một chiếc ferari màu đỏ dừng phía xa cổng biệt thự Trần gia, khi thấy hình bóng của Rin trên tay bé Rose ra ngoài nhanh chóng chạy đến. Rin bước lên xe, nhìn một lượt nơi mà vừa ngọt ngào vừa đau đớn cô từng trải qua, chiếc xe chạy vút đi như một cơn gió.

Trần Hậu và Thiên Kim làm lễ xong, khi hai người cùng nhau khiêu vũ. Thiên Kim khẽ hỏi:

- Vì sao anh lại nhận ra đó là em chứ, em và Rin đã cất công từ sáng sớm để hai người không có một điểm khác biệt.

- Em chính là người anh để trong mắt, tất nhiên anh phải nhận ra em. - Trần Hậu cười đáp.

- Từ khi nào dẻo miệng như vậy. - Thiên Kim cũng cười.

Trần Hậu ôm cô vào lòng, có lẽ cô sẽ không bao giờ biết Rin ra hiệu cho Trần Hậu lúc mà anh nhìn về phía Rin.

- Vì sao em lại muốn thử anh như vậy, có phải chưa tin tưởng vào anh. - Trần Hậu hỏi.

- Em sợ thứ gọi là tình yêu, nó rất là mờ ảo. Khi trước em biết người anh để mắt là Rin, về sau chúng ta lại đến bên nhau. Em và Rin lại giống nhau như vậy, em sợ là anh đang nhầm lẫn tình cảm của mình. - Thiên Kim trải lòng.

- Ngốc, mặc dù em quả rất thông minh. Một chút nữa là làm khó được Trần Hậu anh rồi.

- Trần Hậu, em yêu anh. - Thiên Kim mỉm cười dựa vào lòng Trần Hậu.

- Anh yêu em, anh sẽ làm tất cả vì em để em không còn có thể nghĩ rằng anh yêu em chỉ vì em giống Rin. - Trần Hậu ôm chặt cô vào lòng.

Minh Trí sau khi làm chủ hôn cho Thiên Kim và Trần Hậu thì tìm Rin một vòng nhưng không thấy, dò hỏi những người làm cũng không có kết quả. Kết thúc buổi tiệc khiêu vũ, Trần Hậu và Thiên Kim đi đến chỗ Minh Trí đang đứng mà vui vẻ hỏi.

- Thiếu gia, Hà My đâu rồi?

- Tôi đang tìm cô ấy, kể từ lúc buổi lễ hoàn thành vẫn không thấy Rin. - Minh Trí có vẻ lo lắng nhìn xung quanh.

- Có lẽ Rin đã về phòng thay đồ để thay lễ phục, anh đã đến đó. - Thiên Kim hỏi.
 - Tôi đã đến phòng thay đồ tìm, chỉ còn thấy chiếc váy cưới. Hiện tại không thấy cả Rin và Rose.
 - Trần Hậu, mau đi kiểm tra hành lý của cô ấy và bé con. - Thiên Kim dự đoán chuyện không hay liền lo lắng.
- Trần Hậu và cả Minh Trí ngạc nhiên trước suy đoán của Thiên Kim nhưng cũng nhanh chóng chạy đi. Thiên Kim vì mặc lễ phục dài và mang giày khá cao nên không thể đi cùng được, cô đứng yên mà lo lắng.
- Con gái, cha mừng con đã lấy được một người tốt. - Trịnh Đạt đi tới.
 - Cha, vì sao hôm nay mẹ con lại không đến. - Thiên Kim thắc mắc từ trước nhưng chưa có dịp hỏi.
 - Vì cha không muốn bà ấy đến, Thiên Kim con hãy chăm sóc mẹ mình thật tốt. Ta đã không tốt với bà ấy gần đây năm, vậy mà mẹ con vẫn luôn đi theo phía sau ta.- Trịnh Đạt dặn dò.
 - Cha đối xử rất tốt với mẹ con con mà, nhưng... con... cha cũng biết là không còn bao lâu nữa con và em... sẽ....
 - Yên tâm đi, mọi chuyện đã được chồng con và Trần Minh Trí tìm cách giải quyết, chỉ là người gây tội là Trịnh gia chúng ta, nên cha phải đền tội.
 - Ý cha là sao? Đền tội là gì? - Thiên Kim hoảng hốt nói.

- Cha xin lỗi vì phải làm chuyện này trước mắt con, nhưng đó chính là điều kiện đổi lấy mạng sống của hai đứa con gái thương yêu nhất của ta. - Trịnh Đạt đi lùi về phía sau vài bước, rút trong người một con dao tự mình đâm vào tim.

Thiên Kim nhìn thấy liền hét lên:” Không, chaaaaaaaaaaaa.....” nhanh chóng chạy tới nhưng con dao đã găm vào trong lòng ngực Trịnh Đạt.

Nghe tiếng thét của cô dâu, mọi người liền nhìn về phía họ mà hết hoảng, nhanh chóng đưa Trịnh Đạt đến bệnh viện. Trần Hậu và Minh Trí cũng vừa lúc quay lại, Thiên Kim ngã quỵ trên tay Trần Hậu, Minh Trí đang lo lắng vì hành lý của Rin còn nguyên nhưng của Rose đã biến mất lại gặp chuyện của Trịnh Đạt khiến lòng anh rối bời.

87. Chương 84: Biển

Chiếc ferari màu đỏ chạy nhanh trên đường, Rin bế Rose trên tay nhìn ngắm kĩ càng bé con của cô. Có lẽ từ hôm nay cô sẽ không còn bên cạnh mà bảo vệ con bé được nữa, cô nhìn sang Ken, hy vọng với tình yêu thương của người cha anh ta sẽ bảo vệ con gái mình. Cô từng nghĩ hy vọng Minh Trí sẽ vì Pi mà chăm sóc con bé, nhưng khi nghĩ Minh Trí quyết định chọn Lâm Hân thì cô nhất quyết không muốn giao Rose cho cô ta, cô ta quá là người không tốt mà.

- Ken, anh nhất định phải bảo vệ Rose. - Rin căn dặn.
 - Em yên tâm, đó là con gái của anh mà. - Ken cho xe dừng lại trước nơi chôn cất Pi.
- Cả hai cùng xuống xe, đi tới trước mộ phần của Pi.
- Pi, anh đưa Rin cùng Rose đến thăm em. - Ken dùng khăn lau lại tấm hình của Pi.

Rin im lặng, cảm thấy có lỗi với Pi, quá nhiều chuyện xảy ra nên đã lâu cô không đến thăm mộ phần của Pi.

- Pi à, Rin sẽ giao lại Rose cho anh. Anh mang cô ấy và Rose đến nơi này, trước mộ phần của em mà thế rằng anh sẽ luôn luôn yêu thương, chăm sóc, bảo vệ và mang những thứ tốt nhất đến con của chúng ta. - Ken cúi đầu nói.

- Pi, cậu không trách mình chứ. Mình xin lỗi nhưng mình nghĩ chúng ta sẽ có thể nói chuyện nhiều hơn mà, hôm nay mình không còn có thể chăm sóc con gái cậu nên mình sẽ giao lại cho cha của con bé, mình tin cậu sẽ hiểu tình mà, phải không Pi.

- Rin rớm nước mắt mà nói.

Cả hai cùng đứng nhìn phần mộ của Pi một lúc lâu, sau đó ra xe.

- Lần trước gặp, em cũng không nói rõ. Em muốn rời khỏi Trần gia, em muốn đi đâu?

- Em sẽ đi một nơi rất xa, nhờ anh chở em ra bến xe. - Rin mỉm cười với Ken.

- Em và anh ta chia tay rồi sao, báo chí hiện đang đưa tin cậu ta đang hẹn hò cùng một cô người mẫu. - Ken không tin điều đó nhưng khi gặp Rin và biết Rin muốn ra đi thì anh không thể không tin.

- Em và anh ấy đã có bao giờ có một mối quan hệ nào thật chất mà lại nói hai từ chia tay, chỉ em là ảo tưởng. - Rin cười buồn.

- Em sẽ không hối hận khi ra đi chứ. - Ken vừa lái xe vừa hỏi.

- Không còn cơ hội để hối hận. - Rin lắc đầu.

- Anh đã đọc nhật ký của Pi mà em làm rơi ở nhà anh, và anh đã rất hối hận vì ngày xưa lại không nhìn thấy những chân thành từ cô ấy. Có lẽ nào em cũng không nhìn thấy những chân thành từ anh ta.

- Thì ra là rơi nhà anh sao, cũng tốt. Anh hãy giữ lại kỉ vật đó của Pi xem như một kỉ niệm của hai người. Còn em, em cũng không quan tâm đến chân thành kia nữa.

Ken nhìn cô gái trong xe, ánh mắt u buồn không hồn. Có lẽ Rin đã phải chịu đựng nhiều chuyện nên mới bỏ đi như vậy, anh cũng không thể khuyên cô thêm điều gì đành đưa cô đến bến xe như cô yêu cầu.

Rin bế trên tay Rose ôm chặt, khẽ đặt một nụ hôn thật sâu lên bờ má phún phún của Rose rồi giao cho Ken. Rin bước xuống xe, đi về phía bến xe rồi mất hút.

Trong bệnh viện, Thiên Kim vẫn trong trang phục cô dâu mà ngồi trên băng ghế đợi mà khóc đến thương tâm, Trần Hậu một bên vỗ về cho đến khi Thiên Kim mệt nhoài mà ngủ đi. Ôm cô vào một phòng đặt sẵn, cho người trông chừng bên ngoài Minh Trí và Trần Hậu cùng ngồi bên ngoài căng thẳng tột độ.

- Ông ta vì sao lại làm như vậy trong đám cưới của tôi? - Trần Hậu khó hiểu.

- Có thể liên quan đến lời nguyện. - Minh Trí nhíu mày suy đoán.

- Nếu như ông ta chết đi, có thể Thiên Kim sẽ bị ám ảnh suốt đời. - Trần Hậu lắc đầu.

- Hiện tại các bác sĩ giỏi nhất đang tiến hành phẫu thuật, còn Rin vì sao lại mang Rose đi đâu mất. - Minh Trí lo lắng.

Vừa nói xong, điện thoại Minh Trí reo lên, anh nghe máy xong, ánh mắt tức giận pha trộn lo lắng.

- Có chuyện gì sao thưa thiếu gia? - Trần Hậu nhìn nét mặt Minh Trí căng thẳng hơn mọi lúc.

- Rin đã giao Rose cho Phạm gia. - Minh Trí đáp.

- Vì sao chứ? - Trần Hậu kinh ngạc.

- Tôi cho người qua Phạm gia nghe ngóng, họ báo Rose đã được Phạm Lê Hoàng mang về. Còn Rin thì không thấy.

- Cô ấy lại bỏ đi đâu chứ, có phải vì tin tức giữa cậu và Lâm Hân khiến cô ấy hiểu nhầm, cộng thêm chuyện Rin nghĩ mình sắp chết nên một mình muốn bỏ đi sao? - Trần Hậu lắc đầu nói. - Thiếu gia đã giải thích chuyện hai người ở khác sạn hay chưa?

- Khách sạn?? Có chuyện gì sao? - Minh Trí hỏi ngược lại.

- Cậu không đọc báo sao? Hình ảnh anh và Lâm Hân tình tứ trước khách sạn đã lấp đầy các trang báo chí.

- Chết tiệt. - Lâm Hân bị sốt cao lại không có người thân nên anh đến chăm sóc cô ấy, sau khi về lại mệt mỏi quá nên nghĩ ngơi mà không xem qua báo chí. Không lẽ vì chuyện này Rin lại bỏ đi sao.

- Chuyện ở đây để tôi giải quyết, thiếu gia mau chóng đi tìm Hà My đi e còn kịp. - Trần Hậu nói.

- Được, có tin gì báo ngay cho tôi. - Minh Trí vội đứng lên nhanh chóng ra xe.

Thiên Kim tỉnh lại khi bầu trời đã nhá nhem tối, cô giật mình hoảng loạn mà vội vàng lao ra khỏi phòng để đi tìm cha mình. Trần Hậu cũng vừa bước vào nên ôm chầm cô trong lòng.

- Anh... cha... em... anh... - Thiên Kim không nói nên lời.

- Vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật, em đừng quá lo lắng. - Trần Hậu ôm cô vỗ về.

- Cha nói rằng, cha phải đền tội để em và Rin được sống, cha đã chuẩn bị từ trước, Trần Hậu em rất sợ, em đã thấy máu từ lồng ngực cha em phun ra ngoài nhưng em không thể chạy tới được, người em như tê cứng không thể nhúc nhích, Trần Hậu anh nói cha em sẽ không sao đúng không? - Thiên Kim nói trong hoảng loạn.

- Sẽ không sao cả, không sao cả. Em hãy bình tĩnh lại, chúng ta hiện tại chỉ có thể cầu nguyện cho ông ấy. - Trần Hậu trấn an.

Thiên Kim chỉ biết rụt vào ngực Trần Hậu mà khóc sụt sùi.

Sau một chuyến đi dài, cuối cùng Rin cũng đến được nơi mình hy vọng sẽ đến một lần trong đời. Chính là biển xxx này, một cô gái mặc một chiếc đầm màu trắng đeo một chiếc túi màu hồng, gương mặt lộ nét u buồn đang đi vòng quanh bên một bờ biển rộng. Biển này rất đẹp và trong xanh, dù vậy họ vẫn chưa làm thành địa điểm du lịch nên rất heo hút người qua lại.

Cô đi trên bờ cát, từng con sóng vỗ ập vào chân cô. Rin cảm thấy rất dễ chịu, cô từ bé rất thích biển nhưng gia đình cô làm sao có thể đi du lịch biển được. Cô đã từng mơ ước làm thật nhiều tiền để cung gia đình mình đến biển hưởng không khí mát mẻ này. Cô đang đi thì gặp một đứa bé cũng đang đi về hướng cô, đứa bé cứ nhìn chăm chăm vào cô nhưng Rin không để ý lắm.

- Chị ơi, mẹ em đang ốm rất nặng, chị cho em xin tiền về mua thuốc ẹ được không? - Đứa bé đi tới ấp úng nói.

- Mẹ em bị bệnh gì? - Rin quay lại nhìn đứa bé mà hỏi.

- Em không biết, chỉ nghe mẹ nói mẹ rất đau hằng ngày đều phải đi mua thuốc để làm dịu cơn đau. Hôm nay em đi xin nhưng đến giờ vẫn không ai cho cả. - Đứa bé gương mặt buồn bã nói.

Rin tìm trong người hiện tại cô không có tiền mặt, cô chỉ mang đủ để đi xe đến đây mà thôi. Dù sao ngày mai cũng là ngày cô không còn sống nữa thì mang theo giúp ít được gì. Nhìn thấy đứa bé tội nghiệp, có lẽ không có tiền đưa mẹ đi bệnh viện nên phải đi chạy thuốc giảm đau từng bữa.

- Em đưa chị về nhà, chị sẽ giúp mẹ em đi bệnh viện.

Đứa trẻ vui mừng kéo Rin về nhà mình. Thật ra đó chỉ là một góc nhỏ giữa hai căn nhà hai bên, hai mẹ con che một tấm bạt che nắng được, nếu mùa mưa thì có lẽ sẽ ướt hết cả hai mẹ con. Rin cảm thông với hoàn cảnh của họ, trong người cô hiện tại chỉ còn bộ trang sức "Tình Yêu Trọn Vẹn" mà Minh Trí tặng mình, cô dự định sẽ mang theo món quà này của anh. Nhưng nhìn thấy nét mặt đáng thương của đứa trẻ, người mẹ thì đau yếu liên miên Rin quyết định mang bộ trang sức này cho hai mẹ con bọn họ.

- Chị, em đến nơi này không mang theo tiền. Trên người chỉ còn bộ trang sức này đáng giá, chị hãy mang đến cửa hàng nào đó bán đi mà lấy tiền thuốc mẹ và lo cho đứa trẻ này.

- Cảm ơn em gái, em quả thật rất tốt. Ông trời sẽ giúp đỡ những người tốt như em. - Người mẹ gắng gượng nói.

- Hãy chăm sóc đứa trẻ này, quả thật là một đứa con chí hiếu. Em đi đây, đây là bộ trang sức rất có giá trị, đừng để bị lừa. - Rin mỉm cười rồi đi.

- Cảm ơn cô. - Tiếng đứa trẻ nói lớn phía sau.

Rin không quay lại, mỉm cười đi thẳng.

Đêm, gió biển rất mạnh thổi mái tóc cô bay tung toé, chiếc váy màu trắng bay trong gió khiến cả thân cô như muốn bay theo cơn gió kia. Rin ước gì mình có thể tan biến theo cơn gió, cứ bay cứ bay bay khắp cả thiên hạ.

Đứng trên mỏm đá cao, phía dưới là biển lạnh. Rin vòng hai tay nhìn ra phía xa xăm tối đen kia, cô cảm nhận được cơn lạnh lẽo, cô nhớ đến gia đình, tình yêu, bạn bè. Nhìn chiếc đồng hồ chỉ đến 12h đúng, thế là bắt đầu ngày cô phải kết thúc mạng sống. Chết trước cũng được, sau cũng được, miễn là chết theo ý mình. Rin nhắm mắt gieo mình xuống làn nước lạnh lẽo.

88. Chương 84: Tha Thứ

Trịnh Đạt lạc vào một nơi tối đen, lạnh lẽo nhất. Ông biết mình đã chết và đi tới nơi này để tìm Bảo Châu hy vọng bà ấy sẽ tha thứ cho ông. Trịnh Đạt cứ đi mãi, đi mãi nhưng không biết sẽ đến nơi nào vì khoảng không phía trước tối đen. Ông nghe tiếng gọi phía sau lưng, ông nhìn lại thì thấy Bảo Châu đang đứng gọi mình, Trịnh Đạt nhanh chóng đi tới phía người mình mong nhớ.

- Bảo Châu, anh đã thực hiện lời hứa với em. Em có thể tha thứ cho anh. - Trịnh Đạt đi tới phía Bảo Châu.

- Là vì tôi, hay vì con gái của anh. - Bảo Châu đáp lại.

- Những thù hận này, là do nhà họ Trịnh gây ra với em. Anh phải trả giá là điều đúng đắn, bọn trẻ không có lỗi. - Trịnh Đạt lắc đầu nói.

- Vậy Bảo Ngọc có lỗi hay sao?

- Bảo Ngọc, chính vì em mà tự tìm đến cái chết, con bé sống trong thù hận mà quên mất cả bản thân.

- Tất cả là lỗi của anh, Trịnh Đạt. - Bảo Châu hét lên.

- Đúng, tất cả là do sự nhu nhược của bản thân anh, là do anh không dũng cảm lên tiếng. Hôm nay, anh đến nơi này là mong em tha thứ cho anh, cho Trịnh gia và cho hai đứa trẻ đáng thương kia. - Trịnh Đạt quỳ xuống dưới chân Bảo Châu.

- Anh mau đứng lên cho tôi, ngày trước kiêu ngạo thế nào nay lại quỳ gối trước mặt tôi.

- Anh sẽ quỳ đến khi nào em chấp nhận tha thứ cho anh.

- Anh hãy mau đi về đi, khi anh cầm trong tay con dao kia tôi đã biết mình đã tha thứ cho anh từ lâu rồi, chúng ta là có duyên mà không có nợ. Nhất dao kia sẽ lấy anh nếu như tôi không cố gắng đẩy nó lệch đi. - Bảo Châu ngồi xuống khề nói. - Tình cảm của anh và em đã khiến cho lời nguyên kia không còn ý nghĩa từ lâu, chỉ là em hận anh, hận anh không phải là của em.

- Bảo Châu, anh như thế mà em vẫn yêu anh sao. - Trịnh Đạt xấu hổ nói.

- Tình yêu không thể nói được lý do vì sao yêu, yêu quá hoá hận cũng không thể hết yêu.

- Bảo Châu, em có biết anh luôn nhớ đến em hay không. Trong tâm trí anh luôn tồn tại một cô gái có gương mặt bầu bĩnh, nụ cười như ánh mặt trời và quá lương thiện.

- Trịnh Đạt, chúng ta không thuộc về nhau. Anh có nghe tiếng con gái của anh đang gọi tên mình hay không, nơi này anh không thể ở lâu được. Có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, anh hãy sống thật tốt đối xử thật tốt với người vợ hiện tại và hai cô con gái của mình. Đặc biệt là Hà My, con bé ấy quá hiền lành và yếu mềm.

Nói xong, Bảo Châu lại nở một nụ cười đặt một nụ hôn lạnh vào môi Trịnh Đạt rồi từ từ biến mất. Trịnh Đạt nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn từ cô, khi ông mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, bên cạnh là Thiên Kim đang nắm lấy bàn tay mình, nước mắt giàn dụa.

- Cha, cha tỉnh rồi. - Thiên Kim thấy Trịnh Đạt mở mắt liền reo lên.

- Thiên Kim, cha xin lỗi. - Trịnh Đạt đau đớn nói.

- Cha không có lỗi gì cả, cha hãy nghỉ ngơi một chút, con đi gọi bác sĩ. - Thiên Kim liền chạy ra ngoài báo bác sĩ.

Sau khi kiểm tra một loạt, vết thương của Trịnh Đạt không đụng trúng tim nhưng mất máu khá nhiều vì vậy cần phải tỉnh dưỡng, giai đoạn nguy hiểm đã qua đi nhưng cần phải cẩn thận không để vết thương bị động. Thiên Kim thở phào nhẹ nhõm, nhưng xong chuyện của Trịnh Đạt trong lòng lại lo lắng cho Rin, vì sao lại bỏ đi mà không để lại bất cứ lời nào. Minh Trí đang cố gắng tìm kiếm nhưng vẫn chưa có tung tích.

Minh Trí đến Phạm gia một chuyến để truy hỏi tung tích của Rin, vì người cuối cùng gặp cô ấy có lẽ chỉ có một mình Ken. Cánh cổng biệt thự Phạm gia mở ra, một người làm trong nhà Ken ra ngoài mời Minh Trí vào nhà.

Ken đang bế Rose trên tay mà cho con bé tập ăn bột, từ khi nhận được Rose từ tay Rin, Ken không rời con bé nữa bước mà luôn bên cạnh cưng nựng.

- Thì ra là Trần thiếu gia, vì sao hôm nay rỗng ghé nhà tôm. - Ken vui vẻ hỏi.

- Tôi đến đây để hỏi về Rin. - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Không phải cô ấy là bạn gái anh sao, luôn tranh giành với tôi nay lại đến hỏi tôi. - Ken không nhìn Minh Trí, tiếp tục cho Rose tập ăn.

- Sau khi giao Rose cho anh, cô ấy đi nơi nào?

- Tôi không biết, có biết cũng không có lí do gì để nói với anh. - Ken đáp

- Tên khốn kiếp này, nơi cuối cùng cậu gặp Rin là nơi nào hả, mau nói ra, có biết là hiện cô ấy đang rất nguy hiểm hay không hả. - Minh Trí không còn kiểm soát được sự tức giận.

- Trần Minh Trí, anh còn quan tâm đến cô ấy sao, quan tâm mà cùng người phụ nữ khác vào khách sạn, công bố cô người mẫu kia là bạn gái của mình khiến Rin quá đau thương mà bỏ đi. Tôi không biết rằng Rin sẽ đi nơi nào, nhưng chắc chắn sẽ không nguy hiểm như ở bên cạnh anh.

- Tôi hỏi, lần cuối cậu gặp Rin ở nơi nào. - Minh Trí vừa nói, nắm lấy cổ áo Ken, ánh mắt bắn ra lửa.

- Tôi sẽ không nói. - Ken hất tay Minh Trí ra. - Tôi từng rất yêu cô ấy, tôi tôn trọng quyết định ra đi trốn thoát khỏi anh.

- Rin có thể sẽ tìm đến cái chết, cậu nghĩ cô ấy chết sẽ tốt hơn sống sao. - Minh Trí vung tay, đập vào gương mặt Ken.

Ken đứng lên, nghĩ có thể con người yếu mềm như Rin có thể sẽ nghĩ quẩn thật. KEn bèn nói:” Tôi thật sự không biết cô ấy đi đâu, lúc gặp cô ấy nhờ tôi chở đến bến xe rồi đi mất.”

Minh Trí nghe xong, không nói gì nhanh chóng bỏ đi.

- Trần Hậu, nhanh chóng cho người điều tra tại bến xe trưa nay Rin đã lên xe nào và đi tới đâu.

- Cô ấy đã ra khỏi thành phố rồi sao? - Trần Hậu đáp.

- Có lẽ là vậy. - Minh Trí nhắm đôi mắt mình lại, trong lòng vô cùng hối hận vì không giải thích rõ ràng.

Hai năm sau.....

Mọi tìm kiếm đều thất bại, Rin tan biến như một cơn gió. Dù vậy Minh Trí luôn cho người tìm kiếm dù kết quả đều là con số 0 nhưng anh vẫn cố gắng.

Thiên Kim hạ sinh một bé trai, cho dù gương mặt vô cùng ra nét nhưng lại rất ít khi cười, xem ra tính cách rất là giống cha Trần Hậu đây.

Thiên Kim hiện tại là thư kí riêng của Minh Trí, Trần Hậu vẫn làm một cánh tay đắc lực nhất của Minh Trí. Từ ngày Rin không còn tồn tại trong thế giới của Minh Trí, anh cứ lao đầu vào công việc, lạnh lùng vô cảm tiêu diệt các công ty đối phương không một chút khoan hồng mang RoYal vang danh cả thế giới. Chỉ

có một điều, anh luôn lẻ bóng không hề vấp phải một scandal với bất cứ cô gái nào mặc dù anh chính là tâm điểm của các cô gái mơ ước.

Thiên Kim cầm trên tay hợp đồng cần phải được Minh Trí kí gấp đến trước cửa phòng tổng giám mà gõ cửa nhưng không thấy bên trong trả lời, vì bên đối tác cứ hối thúc nên Thiên Kim bạo gan mở cửa đi vào, nghĩ rằng Minh Trí quá tập trung mà không nghe thấy. Thiên Kim đi tới nơi thì Minh Trí đang nằm ngủ trên bàn làm việc với một xấp hồ sơ đang cần giải quyết. Có lẽ từ đêm qua đã không về nhà rồi, Thiên Kim khẽ gọi.

- Tổng giám, tổng giám.

Minh Trí khẽ mở đôi mắt ra nhìn Thiên Kim, sau đó nhanh chóng ôm chầm lấy cô.

- Rin, em đã trở về sao.

- Trần tổng, tôi là Thiên Kim. - Thiên Kim đẩy Minh Trí ra mà nói, không thể trách được anh ta vì cô và em gái quá giống nhau.

Minh Trí tỉnh ngủ hẳn, sau khi lấy lại tâm thần ổn định liền nói.

- Xin lỗi cô. Cô vào có việc gì sao?

- Đây là hợp đồng bên hạng mục nữ trang, bên đối tác cần chữ kí của anh. - Thiên Kim đưa ra bản hợp đồng

Minh Trí xem qua một lần rồi đặt bút kí vào. Thiên Kim nói tiếp: "Đêm mai, anh có một bữa tiệc của tập đoàn đá quý Kim Thành. Kim Thành là một đối tác lớn của RoYal, chúng ta không thể không đi."

- Được rồi, ngày mai Trần Hậu và cô đi dự. - Minh Trí từ lâu đã chán ghét những buổi tiệc.

- Bên Kim Thành đã nêu đích danh là muốn anh đến, lần này có vẻ hơi khó khăn. Nghe đâu tổng giám Kim Thành muốn làm mai con gái của Kim gia cho anh. - Thiên Kim nói ra thông tin mà cô nghe ngóng.

- Thật đáng chán ghét. Từ chối đi. - Minh Trí đáp.

- Minh Trí, Rin cũng đã mất tích 2 năm rồi. Sống chết chưa biết như thế nào, anh cũng nên tự ình một cơ hội. - Thiên Kim dù thương em gái cách mấy cũng không thể bắt người ta chờ đợi trong vô vọng.

- Chết cũng phải thấy xác, sống phải tìm ra cho bằng được. Nếu như cô ấy còn sống, một ngày tìm về lại thấy tôi đang bên cạnh người phụ nữ khác, không phải một lần nữa khiến Rin đau lòng sao.

- Chờ cũng đã chờ đủ rồi. Hai năm qua không hề có một chút tin tức nào, tôi đã nhận lời bên Kim Thành rằng tổng giám sẽ đi đến buổi tiệc.

- Chưa có lệnh của tôi, cô lại dám tự quyết định.

- Nếu anh không hài lòng, cứ việc đuổi tôi.

- Cô muốn tôi đến gặp con gái của Kim Thành sao?

- Đúng, tôi đã điều tra rồi. Cô ta là một mỹ nhân, gia cảnh tốt và học cao. Tính tình cũng rất hiền lành tốt bụng, là người thường xuyên đứng đầu trong các buổi từ thiện trong các trại trẻ mồ côi. Xem ra là người tốt.

- Được, để tôi xem mắt nhìn người của cô. - Minh Trí nhìn về phía tấm thiệp mời.

- Vậy tôi ra ngoài trước. - Thiên Kim nói.

- Chiều nay có cuộc họp, cô chuẩn bị tài liệu cho tôi.

- Vâng thưa tổng giám.

Minh Trí không nhìn Thiên Kim ra ngoài, nhìn về tấm thiệp mời này rồi bóp nát mà vứt vào sọt rác.

Buổi tiệc nhà họ Kim chính là tiệc mừng cô con gái duy nhất của Kim Thành là Kim Mai vừa hoàn thành xong chương trình đại học. Khách mời trong bữa tiệc toàn những người trong giới kinh doanh khá nổi tiếng.

Chiếc xe màu đen sáng bóng chạy đến trước cửa Kim gia, Minh Trí mặc một bộ vest màu đen đứng phong cách lạnh như băng của anh. Từ trên xe bước xuống, các phòng viên đã từ lâu không còn sẵn lòng được tin tức gì của người đàn ông độc thân này nên nhanh chân chạy đến bao vây.

- Trần tổng, xin hỏi ngài đến đây có phải vì đang để mắt đến tiểu thư Kim Mai?
- Trần tổng, ngài và người mẫu Lâm Hân vì sao lại chia tay?
- Trần tổng, nghe nói ngài và Kim gia hợp tác ra sản phẩm mới trong năm nay đúng không?

Hàng loạt máy chụp hình, máy quay hướng về phía Minh Trí. Minh Trí không trả lời câu hỏi nào, cặp lông mày chau lại. Đội bảo vệ nhanh chóng chặn phóng viên lại mà đưa anh vào bên trong bữa tiệc.

- Thật hân hạnh, không ngờ Trần tổng lại đến tham dự bữa tiệc của Kim gia tôi. - Kim Thành từ xa nhìn thấy Minh Trí liền đi tới.
- Kim tổng thật nói quá, ngài mời vì sao tôi dám từ chối. - Minh Trí cầm một ly rượu mời Kim Thành.
- Hôm nay con gái tôi vừa tốt nghiệp đại học, mong Trần tổng để ý đến con bé, sau này sẽ thay đổi điều hành tập đoàn Kim Thành.
- Tôi nào đâu dám, với tài lãnh đạo của Kim tổng đây ắc hẳn tiểu thư sẽ trở nên kiệt xuất như cha mình.
- Haha, Trần tổng đã quá xem trọng rồi. Tôi xin phép đi trước, sắp đến giờ dắt con gái ra mắt mọi người rồi. - Kim Thành chào Minh Trí rồi nhanh chóng đi tới phía sân khấu.

Trên sân khấu, Kim Thành dìu Kim Mai ra ngoài gửi lời chào và cảm ơn mọi người đến tham dự. Sau đó tuyên bố lý do và mời mọi người nhập tiệc.

Ánh mắt Minh Trí từ khi Kim Mai xuất hiện trên sân khấu đến khi cô đi chào mọi người trong bữa tiệc đều không dời ra. Điều này khiến Kim Mai khá khó chịu nhưng Kim Thành rất vui mừng. Xem ra Trần Minh Trí lại để mắt đến con gái ông như vậy. Kim Thành nhanh chóng đưa Kim Mai đến nơi Minh Trí đang đứng nhìn về phía cô mà chào hỏi.

89. Chương 85: Anh Là Chồng Tôi Sao?

- Trần tổng, đây là con gái tôi tên là Kim Mai. - Kim Thành đưa con gái đến trước mặt Minh Trí giới thiệu.
- Mau chào Trần tổng, cậu ấy chính là tổng giám đốc của tập đoàn RoYal.
- Chào Trần tổng. - Kim Mai nghe lời cha cúi đầu chào.
- Chào tiểu thư Kim Mai, chúc mừng cô đã tốt nghiệp. - Minh Trí tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt mình.
- Thật ngại quá, tôi có việc phải đi sang kia một chút. Kim Mai, con thay cha tiếp đãi Trần tổng. - Kim Thành tìm đường rút, tạo không gian riêng cho con gái và Minh Trí.
- Nghe danh Trần tổng đã lâu, nay mới được gặp mặt. - Kim Mai cười thanh nhã, trong lòng cũng rất nể phục người đàn ông trước mắt nhưng vì sao anh ta cứ chăm chăm nhìn mình thật khó hiểu.
- Quá đề cao rồi, tôi có một chuyện mạn phép được hỏi Kim tiểu thư. - Minh Trí đáp.
- Vâng, Trần tổng có gì thắc mắc sao?
- Sợi dây chuyền trên cổ Kim tiểu thư, là sản phẩm của Kim gia sao? - Minh Trí nhìn sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ Kim Mai nheo mắt hỏi.
- À, đây là một món quà tôi được một người bạn tặng. - Kim Mai thật thà đáp.
- Sợi dây chuyền này thật sự rất bắt mắt, Kim Mai tiểu thư có thể hỏi người bạn kia mua nó ở nơi nào giúp tôi được hay không? - Dò hỏi
- Anh quan tâm đến nó như vậy sao? - Kim Mai ngạc nhiên, nghĩ đây chỉ là một sợi dây bình thường

- Tôi nghĩ nó hợp với một người tôi quen biết, tôi muốn mua tặng. - Tiếp tục điều tra
 - Được, tôi sẽ hỏi giúp anh. - Kim Mai đồng ý
 - Ngay bây giờ. - Minh Trí mắt kiên nhẫn.
 - Xem ra anh quả đúng là rất dứt khoát, một khi đã muốn sẽ nhanh chóng muốn đạt được. - Kim Mai mỉm cười, mang điện thoại trên tay bấm số.
- Sau khi Kim Mai nói chuyện với người bạn của mình xong, xoay sang thì thấy Minh Trí thì ra từ lúc này đến bây giờ chỉ chăm chú vào sợi dây trên cổ mình chứ không hề để mắt đến mình, thật không nghĩ một người giàu có như anh ta lại để tâm đến một sợi dây chuyền tầm thường kia.
- Tôi vừa gọi điện cho cô bạn ấy, cô ấy nói cô ấy mua trong một buổi đi biển cùng bạn bè trong một tiệm nữ trang nhưng đã rất lâu nên không thể nhớ nó nằm chính xác ở đâu. - Kim Mai đáp.
 - Cô ta là đi vùng biển nào du lịch. - Minh Trí khựng người, nhớ ngày xưa Rin từng một lần đề nghị muốn anh mang cô đến biển để trải qua sinh nhật cô cho là cuối cùng.
 - Là biển xxx. - Kim Mai đáp, cảm thấy Minh Trí rất thú vị, vì một sợi dây tặng ột người bạn lại điều tra kĩ càng như vậy.
 - Cảm ơn tiểu thư, xin phép tôi về trước, gửi lời chào đến Kim tổng. - Nói xong nhanh chóng đi ra ngoài xe.
 - Vâng, xin chào. - Kim Mai cúi chào.

Minh Trí vừa quay đi thì Kim Thành cũng vừa đi tới mà vui vẻ hỏi Kim Mai.

- Thế nào, con thấy cậu ta ra sao?
- Bề ngoài lịch lãm phong độ, làm việc gì cũng nhanh chóng. Xem ra rất thành công và chừng chặc.
- Haha, cậu ta là ai chứ, là người dẫn dắt RoYal nổi tiếng thế giới. Nếu con có cảm tình tốt đẹp như vậy, con nghĩ sao nếu ta sẽ tạo cơ hội cho con và cậu ấy gặp lại.
- Cũng tốt, thử xem. - Kim Mai nhovn cười.

Minh Trí bước ra xe, không vội khởi động xe mà gọi điện cho Trần Hậu.

- TRẦN HẬU, sai người đến vùng biển xxx điều tra tung tích của Rin. Có lật hết cả đáy biển cũng phải tìm ra cô ấy. Chết phải thấy xác, sống phải thấy người.
- Vâng, tôi hiểu. - Trần Hậu không hỏi nhiều, nhanh chóng cho đàn em đến nơi mà Minh Trí nói.

Nói xong, Minh Trí gọi điện cho Thiên Kim.

- Anh đã tìm ra tung tích của Rin sao? - Thiên Kim bên cạnh Trần Hậu nghe được phong phanh thì thấy tín hiệu Minh Trí gọi liền hỏi nhanh.
- Đúng vậy, hiện giờ tôi sẽ nhanh chóng đi đến đó. Cô nhanh chóng thông báo hủy các cuộc họp vào ngày mai, sau đó đến RoYal thay mặt tôi gặp đối tác từ Úc sang. Cô đã từng học về quản trị chắc chắn điều này không làm khó được cô. - Minh Trí phó thác công việc, muốn toàn thời gian mà tìm Rin.
- Được, anh đi lần này bắt buộc phải dắt em gái tôi về. - Thiên Kim cũng rất nhớ Rin.
- Cảm ơn cô đã bắt ép tôi đến tham dự buổi lễ của Kim gia. -Minh Trí nói rồi cúp máy, nhanh chóng cho xe về hướng ra biển, anh không muốn mất thêm một giây một phút nào tìm Rin.

Hai năm trước, tại một mỏ đá có một cô gái mặc một chiếc váy màu trắng đứng từ mỏ đá rất lâu rất lâu cứ tựa như cô muốn hứng lấy gió biển ồ ạt thổi bay mái tóc của cô. Đồng hồ điểm 12h đêm, xung quanh im lặng chỉ nghe thấy tiếng sóng đập diu đập vào mỏm đá ào ạt. Cô gái từ trên mỏ đá, từ từ tiến về phía trước gieo mình xuống dòng nước biển cuộn sóng.

Một chàng trai nhìn thấy cảnh tượng đó liền nhanh chóng nhảy theo, trời tối đen như mực, không biết cô ta trôi về hướng nào. Cứ thế mà lặn xuống sâu tìm kiếm, cuối cùng cũng chạm được vào cô gái mà kéo lên bờ. Cô gái nằm bất động, vết máu trên đầu chảy loan. Có lẽ vì cô ta nhảy xuống đập đầu vô đá sao, vừa bơi xuống dòng nước lạnh, giờ cứu được thì cô gái này bất tỉnh, đành phải cố gắng cô ta trên vai nhanh chóng chạy trên cát mang ra xe đưa đến bệnh viện.

Ngồi trên làn ghế của người thân bệnh nhân, Tuấn Kiệt quần áo ướt sũng. Hôm nay quả là một ngày xui xẻo đối với anh. Sau khi uống rượu cùng vài người bạn trong bar, anh một mình trên đường về nhà. Khi dừng lại ở vạch đèn đỏ liền nhìn thấy Mỹ Hòa đang bên cạnh người đàn ông khác bên chiếc xe ngang hàng. Mỹ Hòa là bạn gái của anh, bỏ anh mà đi theo người đàn ông khác mà không có một lý do nào. So về vẻ bề ngoài thì Tuấn Kiệt ăn đứt tên khốn đó, gia cảnh thì Tuấn Kiệt cũng là thiếu gia nhà Phạm. Thật không nghĩ Mỹ Hòa vì sao bỏ anh mà ra đi.

Tình yêu của anh và Mỹ Hòa kéo dài từ thời cả hai đang trên ghế nhà trường, đến nay có biết bao nhiêu kỷ niệm giữa hai người. Tuấn Kiệt sau khi nhìn thấy Mỹ Hòa cùng người đàn ông khác ôm ấp trên xe thì khó chịu đến mức muốn nhảy xuống biển. Anh lái xe ra bờ biển mà hai người hay đến để tìm lại một chút gì đó ngọt ngào, đi đến mỏm đá cao anh nhìn thấy một cô gái nhỏ bé, đứng trên mỏm đá cao ánh mắt hướng về phía trước. Mặc dù nhìn từ phía sau, nhưng anh nghĩ cô gái này hiện tại đang rất buồn. Anh không muốn nghe chuyện của người khác, đang muốn quay bước bỏ đi thì liền thấy cô ta gieo mình xuống biển. Thật là thấy chết không thể không cứu, Tuấn Kiệt nhanh chóng nhảy theo mà đưa cô ta vào bệnh viện. Giờ đây quần áo ướt sũng ngồi đợi cô ta cấp cứu bên trong.

Tuấn Kiệt sau khi đưa Rin vào trong cấp cứu cũng muốn bỏ đi nhưng người trong bệnh viện nói là cô ấy không có người thân nào để liên lạc, trên người không hề có một giấy tờ nào nên phải giữ Tuấn Kiệt ở lại.

- Thật là một ngày xúi quẩy mà. - Tuấn Kiệt ngồi xuống ghế mà chửi rủa.

Bên ngoài, một người đàn ông lớn tuổi nhanh chóng chạy vào bệnh viện, dáng vẻ hốt hải nhanh chóng chạy tới phía Tuấn Kiệt đang ngồi.

- Thiếu... gia... cậu bị làm sao mà phải đến bệnh viện.

- Tôi nói ông mang quần áo đến đây cho tôi thay, tôi có nói mình bị thương sao. - Tuấn Kiệt đứng lên, lấy túi quần áo trên tay người đàn ông lớn tuổi.

- Vâng, xin lỗi thiếu gia.

Tuấn Kiệt không nói gì, đi vào nhà vệ sinh thay đổi quần áo khô. Khi ra ngoài vẫn nhìn thấy người đàn ông kia đứng đó liền đi tới.

- Sao không về đi, còn đứng đây.

- Dạ, tôi đợi thiếu gia ra chào cậu một tiếng.

- Được rồi, cảm ơn ông trời tối còn vất vả mang đồ ra cho tôi, bây giờ thì về nghỉ ngơi được rồi.

- Thiếu gia không cùng về sao?

- Có người bạn đang cấp cứu, tôi ở lại xem có làm sao không.

- Là người bạn nào, người thân của người ấy đâu lại để thiếu gia trực tiếp ở lại.

- Tôi đi đâu làm gì phải báo cáo cho ông biết sao, mau rút về ngay. - Tuấn Kiệt tức giận quát.

Người đàn ông thấy Tuấn Kiệt tức giận thì nhanh chóng sợ hãi mà đi về.

Tuấn Kiệt tiếp tục ngồi trên chiếc ghế kia mà nhàm chán, cho đến khi cửa phòng cấp cứu mở ra, một vị bác sĩ lớn tuổi đi ra với nét mặt căng thẳng.

- Anh là người nhà của cô gái vừa rồi. - Nhìn Tuấn Kiệt hỏi.

- Cứ cho là vậy đi, cô ta có làm sao không? - Tuấn Kiệt nhàm chán hỏi.

- Cô ấy bị đập đầu vào vật cứng khá mạnh, cộng thêm có dấu hiệu của những lần trước đây đầu của cô ta cũng tổn thương không nhẹ. Cô ấy từng bị thương vùng đầu chưa?

- Làm sao tôi biết được. - Tuấn Kiệt nghe như không nghe mà đáp. - Tóm lại là có bị làm sao không?

- Rất may là đứa bé trong bụng không bị tổn thương, nhưng phải cẩn thận hơn. Có thể khi tỉnh lại cô ấy sẽ không còn nhớ được nữa. - Bác sĩ chuẩn đoán/

- Cái gì, có thai, mất trí nhớ. - Tuấn Kiệt bất ngờ.

- Anh không phải chồng cô ta sao, ngay cả việc vợ mình có thai lại bất ngờ. - Nhìn Tuấn Kiệt có vẻ ăn chơi liêu lác đầu. - Không bất ngờ khi cô ta vào viện trong tình trạng như vậy, rất may là giữ lại được cả hai mẹ con không thì cậu có mà ân hận suốt đời. - Bác sĩ già nói xong liền bỏ đi.

- Người tu ân vui lòng đi đóng tiền cho bệnh nhân, sau đó theo điều dưỡng đưa bệnh nhân đến nhận phòng. - Một vị y tá phía sau noi với Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt chỉ biết nghe theo lời mà làm theo, không biết giải quyết chuyện cô gái này thế nào. Trong lòng suy nghĩ, hoặc là mặc kệ cô ta mà bỏ đi. Khi theo một điều dưỡng đưa Rin vào phòng bệnh, nhìn thấy một cô gái nhỏ bé, nét mặt hiền lành đáng yêu. Tuấn Kiệt lại không nỡ bỏ cô lại nơi này, cô ta đã không còn nhớ được người thân thì làm sao có thể tìm đường về nhà. Anh ngồi bên cạnh Rin mà suy nghĩ, quyết định ở lại cho đến khi Rin tỉnh lại sẽ nói rõ mọi việc và tìm cách giải quyết.

Đến hôm sau thì Rin tỉnh lại, cô mở mắt ra thì thấy một người đàn ông đang ngồi dưới ghế ngủ ngon. Đầu cô nhức nhối không thể nhớ được việc gì, Rin đưa tay khẽ gọi người đàn ông kia.

- Anh... anh gì ơi

- Cô tỉnh rồi sao, để tôi tìm bác sĩ kiểm tra. - Tuấn Kiệt nói xong, nhanh chóng đi tìm bác sĩ.

Sau khi bác sĩ kiểm tra, Rin đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng cần tịnh dưỡng thêm, bồi bổ thêm cho cơ thể bổ sung dinh dưỡng cho cả mẹ và con. Đợi khi bác sĩ đi hết, Rin nhìn Tuấn Kiệt khẽ hỏi: " Anh là chồng tôi sao?".

90. Chương 86: Ngọc Nhi

Tuấn Kiệt hết sức bất ngờ trước câu hỏi của cô gái nằm trước mặt. Sau một hồi chần chừ, ánh mắt anh nhìn Rin không biết phải trả lời vì sao lại mang cô từ cõi chết trở về. Nói ra sự thật có lẽ đau lòng lắm đây, một phụ nữ mang thai một đứa trẻ vì sao lại đi tự tử khỏi nghĩ cũng biết bị người chồng phụ tình. Tuấn Kiệt vô đầu bức tóc không biết nên trả lời thế nào.

- Không phải sao? - Rin nhìn thấy Tuấn Kiệt bối rối liền hỏi tiếp. - Vậy anh có thể nói cho tôi biết vì sao tôi lại nằm ở đây?

- À, là cô... là cô. - Tuấn Kiệt không biết phải đáp thế nào.

- Anh hãy nói sự thật, tôi sẽ không sao đâu. - Rin nhận thấy sự ấp úng từ Tuấn Kiệt.

- Là thế này, tôi thấy cô từ trên mỏm đá nhảy xuống biển, không đành lòng thấy chết không cứu lên liền nhảy theo. Đến bây giờ thì cô đã biết vì sao tôi còn ở đây, tôi mang cô đến bệnh viện nhưng cô lại không có giấy tờ gì để liên lạc với người nhà. Hiện tại cô lại không thể nhớ ra, vì vậy dù không quen biết tôi còn phải ở đây mà trông coi cô đây.

Rin hơi bất ngờ vì những gì Tuấn Kiệt kể lại, cô quả thật không nhớ được điều gì. Cô gắng cách mấy thì đầu cô đau nhức không thôi, cô là ai? gia đình cô như thế nào? vì sao đang mang thai đứa trẻ trong bụng cô lại đi tìm đến cái chết, phải chăng người chồng hiện tại rất cay đắng khiến cô không thể chịu đựng nổi. Rin bàng hoàng vì lạ lẫm, không biết mình sẽ đi đâu. Đang suy nghĩ, Rin nhìn thấy ánh mắt của Tuấn Kiệt đang nhìn cô vẻ khó hiểu.

- Cảm ơn anh đã cứu mẹ con tôi, ơn này nhất định tôi sẽ báo đáp. - Rin cảm ơn Tuấn Kiệt rất nhiều, vì đứa trẻ trong bụng cô một chút nữa vì sự thiếu suy nghĩ của mình mà không còn cơ hội nhìn thấy cuộc sống.

- Cúi như tôi làm việc thiện, không có gì phải báo đáp. Quả thật cô không nhớ gì sao, chẳng hạn cô tên gì?
- Tuấn Kiệt cố gắng hỏi.

- Tôi quả thật không thể nhớ ra điều gì, anh đã cứu tôi mà tôi lại còn làm phiền anh như vậy. - Rin á ngại nói.

- Đã giúp thì giúp cho trót. Cô hãy nghỉ ngơi thêm nhiều, sức khỏe của cô rất là kém. - Tuấn Kiệt mang cháo trên bàn đổ vào chén. - Đây là cháo do người nhà tôi mang tới, cô ăn một chút đi.

Đặt chén cháo nghỉ ngơi khỏi trên bàn, Rin buồn chán không muốn ăn một chút nào, sau đó lại nghĩ đến đứa trẻ trong bụng mình nhanh chóng cố gắng ngồi dậy để ăn nhưng sức khỏe cô quá kém lại không thể gượng dậy nổi, Rin cảm thấy mình quá là vô dụng mà.

- Cô nằm yên đó, tôi sẽ đút cô ăn. - Tuấn Kiệt múc một muỗng cháo nóng, đưa lên miệng thổi qua rồi đưa về phía miệng Rin.

- Ai, không cần đâu, tôi có thể tự ăn. - Rin xấu hổ từ chối.

- Không cần phải ngại, hôm nay cô còn yếu nên tôi sẽ đút cô ăn. Đến khi nào cô khỏe thì phải tự ăn lấy, nói cho cô biết bốn thiếu gia tôi chưa bao giờ phải chăm sóc ai như cô đâu. - Tuấn Kiệt đưa muỗng vào miệng Rin nói mỉa, không ngờ có ngày thiếu gia như anh lại phải hầu hạ một cô gái không quen không biết.

Từng muỗng cháo được Tuấn Kiệt đút cho Rin ăn vào bụng, Rin cố gắng lắm mới nuốt được nửa chén rồi không thể nào ăn tiếp được. Tuấn Kiệt rót nước cho Rin uống sau đó đỡ Rin nằm xuống.

- Tôi có thể hỏi tên anh? - Rin khẽ hỏi.

- Tôi tên là Tuấn Kiệt.

- Cảm ơn anh, Tuấn Kiệt. - Rin mỉm cười một lần nữa cảm ơn người đã cứu mạng mẹ con cô.

- Được rồi, mau nghỉ ngơi đi. Tôi ra ngoài một chút. - Tuấn Kiệt nói rồi nhanh chóng bước chân ra ngoài. Không ai biết lúc nhìn thấy nụ cười trên môi Rin, trái tim anh khẽ đập rộn ràng. " Tuấn Kiệt à, cô ta là phụ nữ đã có chồng rồi, lại không biết thân phận như thế nào, mày tỉnh lại đi." - Tuấn Kiệt dùng tay tự gõ lên đầu mình một cái rồi bỏ đi.

Thoảng qua đã gần một tháng Rin nhập viện, hôm nay là đến ngày xuất viện. Cũng gần như một tháng có cô chỉ gặp Tuấn Kiệt, anh ngày ngày đều đến để chăm sóc cô. Đến hôm nay thì cô được bác sĩ cho xuất viện về nhà, nhưng mà cô biết đi về đâu khi mà trí nhớ đã mất đi.

- Cảm ơn bác sĩ thời gian qua đã tận tình chữa trị cho tôi. - Rin mỉm cười cảm ơn bác sĩ.

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi, chúc cô nhanh chóng hồi phục hoàn toàn. hôm nay cô có thể xuất viện, hôm qua chồng cô đã thanh toán tất cả chi phí rồi, cô có thể ngồi lại đợi anh ấy đến đón.

- Cảm ơn bác sĩ. - Rin một lần nữa cảm ơn, không buồn giải thích.

Đợi bác sĩ đi hết, Rin nhanh chóng thay bộ váy mà Tuấn Kiệt từng đưa ình nói là cô đã mặc khi anh gặp cô. Và tất nhiên hiện tại trên người cô chỉ còn chiếc váy này, hôm qua Tuấn Kiệt nói sẽ đến đón cô muộn một chút cho nên căn dặn cô đợi anh nếu anh đến trễ thời gian trả lại phòng bệnh. Rin cảm thấy mình mắc nợ Tuấn Kiệt quá nhiều, anh chắc chắn sẽ không bỏ cô một mình bên ngoài nhưng cô không thể mãi dựa vào anh.

Rin bước chân ra khỏi bệnh viện khi bầu trời đầy áp nặng ảm. Đứng giữa con đường đông người qua kẻ lại, Rin như lạc lăm không biết phương hướng nào dành ình. Trước mắt là tìm một chỗ ở, một công việc để nuôi sống bản thân. Rin bước nhanh trên con đường tập nập.

Trên đường đi, cô ghé qua tất cả những nơi nào có ghi là đang cần tuyển người nhưng vì cô không có một chút giấy tờ tùy thân nào nên không ai dám nhận cô. Rin chán nản ngồi trên một chiếc ghế trong bãi xe bus, trời đã chiều muộn không biết rằng tối nay mình sẽ ngủ lại nơi nào khi trên người không có tiền, sáng đến chiều cô chỉ uống một chút nước mà chưa ăn bất cứ thứ gì.

Đang ngồi chưa biết phải đi nơi nào thì có một người phụ nữ khá đẹp nhưng gương mặt sắc nét đi tới kế bên cô mà ngồi gần. Bà ta lân la nói chuyện.

- Em mới dưới quê lên tìm việc sao?

- Dạ, sao chị biết. - Rin thật thà đáp.

- Chị từng gặp mấy đứa như cưng rồi, xin việc ở nơi này khó lắm, cũng may chỗ chị còn thiếu một người nếu em thích thì theo chị về làm. - Người phụ nữ đơn đả tươi cười.

- Là làm việc gì ạ. - Rin hỏi tiếp.

- Việc rất đơn giản à, chị mở một quán ăn nên cần người về phụ giúp phục vụ thôi. Chị bao ăn ở, lương cố định cho em.

Đang không biết phải đi về đâu, nay lại có người đến giúp đỡ khiến Rin vui mừng khôn xiết nhanh chóng gật đầu đi theo người phụ nữ này đến nơi làm việc.

Khi về tới nơi làm việc, Rin nhận thấy nơi này có chút gì đó là lạ. Người phục vụ trong quán thì khá là đông đúc, toàn là những cô gái trẻ tuổi của cô, nhiều người còn nhỏ hơn. Phục vụ thì đông nhưng khách thì không có một bóng, các cô gái kia mặc đồng phục khá là hở hang, Rin có cảm giác bất an.

- Chị, em sẽ phải mặc quần áo giống những chị kia sao? - Rin khẽ hỏi người phụ nữ kia.

- Đúng, đó là đồng phục của quán chị.

- Em nghĩ mình không thể mặc những trang phục đó được, em xin lỗi công việc này em không làm được. - Rin muốn tìm đường lui.

- Em đã vào đến đây thì không còn đường ra rồi, phải ngoan ngoãn nghe lời biết chưa. - Người phụ nữ lát long.

- Vì sao em lại không thể từ chối, em đã nhận thứ gì của chị sao? - Rin lùi về phía xa.

- Vậy tiền đưa em về đây, tiền cho em ăn dọc đường, tiền nước em uống. Tất cả đều phải tính cả, đây là quần áo cũng sẽ tính cộng vào.

- Không, tôi sẽ kiếm tiền trả lại cho chị, tôi không muốn làm ở đây. - Rin toan bỏ chạy ra ngoài nhưng bị những tên đàn ông gán mắc bảo vệ phía ngoài cản lại.

- Nhốt nó vào bên trong nhà kho, bỏ đói cho đến khi bớt lì lợm. Đúng là đứa nào mới vào cũng cứng đầu, về sau lại ngoan ngoãn cả. Ngay từ lúc đầu ngoan ngoãn nghe lời thì đâu có tự làm khổ mình.

Bọn họ nhốt Rin vào một căn phòng tối om, Rin ngồi xuống đất khóc lóc van xin buông tha ình nhưng có vẻ bọn họ đi cả rồi. Rin lo sợ cho số phận hai mẹ con cô, không ngờ dòng đời lại đầy cay đắng.

Rin bị nhốt hết một ngày một đêm trong căn phòng kia, cô không được cho ăn nhưng được một cô gái trong quán mang nước đến ình. Cô gái kia trông có vẻ trẻ tuổi, gương mặt không quá đẹp nhưng nét xinh xắn.

- Chị à, chị mà không nghe lời bà ta, bà ta bỏ đói chị đến chết. - Cô gái kia nhìn Rin mà nói.

- Nhưng mà, chị đang mang thai không thể nào bị nhốt đến con của mình. - Rin khẽ rơi nước mắt đáp.

- Chị đừng nói chuyện này với bà ta, bà ta sẽ bắt chị phá bỏ đó. - Cô gái kia xanh mặt nói.

- Đúng là quân gian ác. - Rin đáp.

- Trước kia em cũng như chị, nhưng chịu không nổi hai ngày nên đành phải nghe lời bà ấy. - Cô gái kia lắc đầu nói. - Em nghe nói ngày mai bà ta sẽ lại đi tìm người, chị có người nào có thể đến cứu chị không, em sẽ liên lạc giúp.

- Thật không? - Rin mừng rỡ nhưng lại không nhớ là mình hiện tại bị mất trí nhớ, không còn người thân nào. Cô chợt nhớ đến một hình bóng người đàn ông có vẻ thân quen lắm nhưng cố gắng không nhớ được là ai.

- Chị đưa em số điện thoại đi, ngày mai em sẽ tìm cách gọi.

Rin đưa cho cô gái kia số điện thoại của Tuấn Kiệt, dù sao phải ra khỏi nơi này trước mặc dù cô rất ái ngại khi phải một lần nữa nhờ Tuấn Kiệt giúp đỡ.

Tuấn Kiệt sau khi tan họp tại công ty của gia đình mình, anh nhanh chóng lái xe đến đón cô gái nhỏ kia nhưng khi đến nơi thì chiếc giường bệnh trống trơn, hỏi y tá thì họ bảo cô gái ấy đã xuất viện từ sáng và ra về. Tuấn Kiệt lo lắng, một người đã mất đi trí nhớ thì biết đi đến nơi nào.

Anh chạy một vòng ra sức tìm kiếm nhưng vô vọng, hình dáng cô gái đã biến mất hoàn toàn. Tuấn Kiệt cảm thấy giận cô gái này, vì sao cả một tháng gặp nhau lại không nói một lời mà bỏ đi như vậy. Tuấn Kiệt không hiểu vì sao hình ảnh cô gái này đã đi sâu vào trong tim anh, một ngày không gặp liền thấy nhớ nhung. Thật ra việc Rin nằm viện cũng không liên quan đến anh, không nhất thiết anh phải đích thân tới chăm sóc. Nếu cảm thấy tội nghiệp thì Tuấn Kiệt có thể mượn một y tá chăm sóc cô, nhưng anh hằng ngày lại đến chăm sóc Rin vì không gặp cô trong lòng Tuấn Kiệt cảm thấy khó chịu.

Tìm mãi không ra cô gái nhỏ, đã hơn một ngày trôi qua nhưng không tìm thấy cô. Anh một nhòai nằm trên chiếc ghế salon trong ngôi biệt thự nguy nga của mình, Tuấn Kiệt nhắm mắt lại, nụ cười của Rin lại hiện ra. Điện thoại trên bàn bỗng reo vang lên, là một số điện thoại lạ Tuấn Kiệt tính không nghe nhưng nó cứ reo vang mãi, trong lòng suy nghĩ Rin gọi thì sao, anh vội chụp lấy điện thoại mà nghe.

- Alo, là cô sao. - Tuấn Kiệt vội nói to vào điện thoại.

- Chia tay chưa bao lâu, anh đã có cô nào rồi sao? - Giọng Mỹ Hoà vang lên trong máy.

- Em gọi có chuyện gì sao, cũng còn nhớ chúng ta đã chia tay. - Tuấn Kiệt hơi thất vọng, đây là lần đầu tiên anh nhận điện thoại của Mỹ Hoà mà trong lòng vô cùng thất vọng.

- Không cần nói những lời vô tình đó, chỉ là em muốn gặp anh một lần. - Mỹ Hoà đáp.

- Tên đó bỏ em rồi sao. - Tuấn Kiệt cười khinh.

- Là chính em chia tay anh ta, vì em nhận ra em vẫn còn rất yêu anh.

- Khác sạn KL, ngay bây giờ anh sẽ cho em một cơ hội chứng minh rằng em yêu anh. - Tuấn Kiệt cười nửa miệng sau đó cúp máy.

Tại phòng 1001, tầng 10, phòng VIP của khách sạn KL. Tuấn Kiệt nhấn chuông trước cửa phòng, Mỹ Hoà bên trong đơn giản ra ngoài mở cửa.

Tuấn Kiệt vừa nhìn thấy Mỹ Hoà ăn mặc khiêu khích, nhào vào bên trong đóng cửa lại kêu một tiếng ” ầm” rồi lao vào Mỹ Hoà như hổ đói.

- Kiệt, từ từ thôi, anh làm em đau. - Mỹ Hoà nhắm mắt lại khi Tuấn Kiệt nồng nàn ngay xưa không còn, thay vào đó như muốn xé cô ra.

- Không phải em nói yêu anh sao, yêu anh mà không thể chịu đau một chút mà phục vụ anh. - Tuấn Kiệt dùng tay nắm chặt vòng eo của Mỹ Hoà bóp mạnh.

- Vì sao mới vài tháng không gặp, anh lại khác như vậy?

- Vì lâu rồi không ngửi được mùi hương trên cơ thể em. - Tuấn Kiệt đưa đầu xuống chiếc cổ trắng nõn của Mỹ Hoà cắn nhẹ.

Tuấn Kiệt nhanh chóng cởi bỏ những lớp quần áo vướn bận trên cơ thể cả hai người, lao vào Mỹ Hoà như thú đói lâu ngày. Càng nghe tiếng rên rỉ của Mỹ Hoà, trong lòng Tuấn Kiệt càng thêm tức giận mà mạnh mẽ hơn, người đàn bà này có lẽ cũng đã rên rỉ dưới thân của tên khốn kia.

Đang kích tình mạnh mẽ, tiếng điện thoại của Tuấn Kiệt lại reo lên.

- Kiệt, mặc kệ đi. - Mỹ Hoà không muốn điều gì làm Tuấn Kiệt rời khỏi cô.

- Cục cưng, đợi anh. - Tuấn Kiệt rời khỏi Mỹ Hoà cầm điện thoại trên tay, lại là một số lạ, bỗng trong lòng hy vọng là cô gái nhỏ gọi. Tuấn Kiệt bắt máy:” Alo”

- Alo, anh có phải là Tuấn Kiệt hay không?

- Đúng, cô là ai?

- Anh nhanh đến cứu người, tôi không biết tên cô ta nhưng nếu anh đến trễ thì cô ấy xem như mất đời tại đây.

- Là cô gái có mái tóc ngắn ngang vai, gương mặt nhỏ nhắn.

- Đúng vậy, cô ấy đang mang thai. Anh mau đến địa chỉ xxx, mang theo nhiều người một chút, những người ở nơi này rất hung hăng. Chào anh. - Cô gi vội cúp máy.

Tuấn Kiệt một phen lo lắng, vì sao lại bị bắt như vậy. Anh nhanh chóng mặc lại y phục.

- Kiệt, anh đi đâu? - Mỹ Hoà nghe giọng một cô gái gọi, Tuấn Kiệt vội vàng bỏ đi thì trong lòng khó chịu.

- Chúng ta còn đang vui vẻ.

Tuấn Kiệt rút trong ví ra một ít tiền đưa về phía Mỹ Hoà: " Tiền của em đây, xem ra em vẫn còn rất hấp dẫn." - Sau đó cười bỏ đi.

- Tuấn Kiệt, em yêu anh không phải là gái bán hoa, sao anh nỡ đối với em như vậy.

- Phụ nữ của tôi, không được rên rỉ dưới thân người đàn ông khác. - Tuấn Kiệt cười nửa miệng, nhanh chóng bỏ đi.

Tuấn Kiệt nhanh chóng ra xe lái xe đến địa chỉ vừa nhận được, anh gọi cho người bạn thân của mình là Hải Phong. Hải Phong chính là đại ca của những bang nhóm, bảo kê cho các quán bar và nhà hàng. Từ bé 2 người đã chơi thân với nhau, tuy cả hai có hai chí hướng khác nhau nhưng tình anh em vẫn không phai mờ.

Hải Phong cho hai chiếc bốn chỗ cùng mình nhanh chóng đến giúp bạn thân.

- Kiệt, khi tới nơi không nên manh động.

- Tôi muốn nhanh chóng cứu cô ta ra. - Tuấn Kiệt lo lắng.

- Cứ nghe theo lời tôi. - Phong khuyên ngăn.

Tuấn Kiệt cùng Hải Phong đi vào quán trước, bọn đàn em vẫn ngồi yên trên xe đợi lệnh của Hải Phong. Khi thấy khách sang trọng đến quán, chủ quán vừa đi bắt hàng về niềm nở chạy ra đón tiếp.

- Ôi, khách quý ghé quán, hôm nay thật là một ngày may mắn lại được hai công tử đẹp trai hào hoa ghé qua.

- Không cần nói nhiều, đây là thiếu gia nhà chúng tôi muốn đổi gió một chút. Bà cần phải phục vụ cẩn thận.

- Phong hậm hực nói.

- Thiếu gia đây cứ an tâm, ở chỗ tụi em loại nào cũng có, món gì cũng có. - Sau đó gọi những cô gái xinh đẹp nhất trong quán đi tới.

- Chỉ có được tới như vậy sao, vậy mà nghe nói ở nơi này nổi tiếng hương đồng gió nội. - Hải Phong tỏ vẻ chán chê những cô gái trước mặt khi Tuấn Kiệt ra hiệu là không có người cần tìm.

- Chỗ chúng tôi có một cô gái vừa mới nhận vào, xinh đẹp nhưng có nét thôn quê, nếu thiếu gia không chê vì tôi chưa kịp trùng tu lại con bé.

- Cho vào xem. - Hải Phong đáp.

Một cô gái e dè đi vào bên trong, Tuấn Kiệt mắt hết kiên nhẫn nhìn không thấy Rin liền nói: " Chỗ các người không có cô gái nào trông ốm một tý, tóc ngắn một chút. Sở thích của thiếu gia không thích các cô gái son phấn, đơn giản một chút. "

- Các người chiều thiếu gia tôi, không lo đời. - Hải Phong chêm vào.

- Có, có nhưng con bé này ương bướng.

- Cứ để thiếu gia xem mặt, ương bướng cỡ nào để thiếu gia tôi xem thử. - Hải Phong đáp.

Mụ tú bà nhanh chóng sai người mang Rin đến, Rin nghe nói mình bị bắt đi tiếp khác liền chóng cự nhưng vô ích. Cô bị khống chế đi đến căn phòng mà Tuấn Kiệt cùng Hải Phong và mụ chủ quán đang ngồi.

Rin nhìn thấy Tuấn Kiệt thì khẽ vui mừng, nhưng sau đó liền thông minh mà cúi mặt như đang sợ hãi không quen biết người trước mắt. Tuấn Kiệt nhìn thấy Rin thì vô cùng vui mừng ra hiệu cho Hải Phong rằng đã tìm được người.

- Cô gái, ngẩng mặt lên. - Hải Phong nói.

Rin từ từ ngẩng mặt lên.

- Thiếu gia cảm thấy thế nào?

- Tốt, tôi chọn cô ta.

- Haha, tôi đã nói nơi của tôi chính xác là loại gì cũng có mà. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn phòng, mời thiếu gia qua bên ấy.

- Bà nghĩ sao thiếu gia tôi lại nghĩ ngơi nơi này, cậu ấy chỉ đến những khách sạn 5 sao VIP nhất.

- Vậy ý cậu là.

- Để thiếu gia mang cô gái này đi, tôi sẽ ở lại đây thanh toán cho bà. Đợi thiếu gia mang trả người tôi sẽ đi.

- Hải Phong đưa một cọc tiền về phía bà ta.

- Như vậy... cũng được.- Mụ bà khá áp úng, nhưng nghĩ tới tiền kiếm được liền đồng ý.

Tuấn Kiệt nắm lấy tay Rin kéo đi, ra đến xe biết đã an toàn liền cho xe chạy nhanh đi khỏi nơi dơ bẩn này.

- Cô vì sao lại bỏ đi, hả? - Tuấn Kiệt tức giận nói.

- Vì tôi không muốn làm phiền anh. - Rin cúi đầu

- Không muốn làm phiền vì sao lại tìm người gọi tôi đến. - Tuấn Kiệt hỏi.

- Tôi xin lỗi, tôi hứa từ nay sẽ không làm phiền anh nữa.

Tuấn Kiệt thẳng gấp xe lại, quay mặt sang nhìn Rin:” Từ nay cô không được phép bỏ đi nữa, tôi không muốn đi đến những nơi như thế.”

- Xin lỗi, nhưng tôi với anh không có quan hệ gì, không thể nhờ anh giúp đỡ quá nhiều.

- Là tôi muốn giúp cô, cô có biết tôi đã lo lắng như thế nào khi không thấy cô ở bệnh viện, có biết tôi đã đi tìm cô khắp nơi. - Tuấn Kiệt tức giận nói.

- Anh tìm tôi sao?

- Đúng vậy, cô muốn đi tìm việc đúng không?

- Vâng, tôi muốn tự sức mình làm việc để nuôi bản thân và bé con của tôi.

- Vậy cô về nhà tôi, tôi sẽ bố trí công việc cho cô.

- Là công việc gì? - Rin thắc mắc.

- Cô sẽ là người hậu đặc quyền của một mình tôi. - Tuấn Kiệt trả lời, nét mặt đầy vẻ thú vị.

- Lương thế nào, thời gian làm.

- Làm bất kể khi nào tôi có mặt tại nhà, lương 10tr. - Tuấn Kiệt đáp.

- Tôi sẽ suy nghĩ. - Rin khẽ suy tính.

- Cô không có cơ hội từ chối, cô tự tìm inh một cái tên đi, không biết gọi cô thế nào. - Tuấn Kiệt lại nói.

- Tên sao? Hay anh cứ gọi tôi là Ngọc Nhi.

- Ngọc Nhi sao, được quyết định vậy đi.

91. Chương 87: Only Love

Rin được Tuấn Kiệt đón về nhà, mặc dù anh nói mang cô làm người hầu của anh nhưng lại không hề cho cô đụng tới bất cứ việc gì. Hằng ngày buổi sáng Tuấn Kiệt đến công ty, đêm về lại dùng cơm cùng cô. Công việc của cô chính là chuẩn bị quần áo cho anh đến công ty, làm cơm mỗi buổi sáng và chiều và ngồi dùng cơm với anh. Thật sự không khác gì một người vợ đảm đang chăm lo việc nhà để người chồng ra ngoài kiếm tiền, chỉ có điều rằng cô và Tuấn Kiệt không cùng ngủ trên một chiếc giường.

Bụng Rin mỗi ngày một to lên, cũng đã sắp đến ngày cô sinh ra bé con của mình. Như mọi ngày, Rin chuẩn bị thức ăn cho bữa chiều và đợi Tuấn Kiệt về cùng dùng cơm với mình. Vì đó chính là công việc mà anh giao nên cô rất là chăm chút từng chút một, dẫu sao cô cũng phải làm để nhận lương. Rin dọn lên trên bàn ăn một bữa cơm thịnh soạn, bình thường chỉ vài phút nữa thì Tuấn Kiệt sẽ về. Rin ngồi trên chiếc ghế salon rộng, tivi phía trước mở chương trình giải trí nhưng mắt Rin vẫn hướng về phía cánh cổng, hôm nay Tuấn Kiệt về muộn như thế không biết trên đường đi có xảy ra chuyện gì hay không. Rin muốn gọi hỏi nhưng nghĩ lại thân phận mình chỉ là một kẻ dưới nên lại thôi.

Đến đêm, chiếc bàn ăn vẫn còn nguyên, những món ăn nóng hổi của Rin đã lạnh tanh. Rin đợi đến một hồi nên nằm trên ghế salon mà thiếp đi khi nào không biết. Tuấn Kiệt cho xe vào biệt thự, hôm nay anh đi gặp tiếp đãi khách hàng nên về trễ như vậy, trong người lại có hơi men. Tuấn Kiệt đi vào bên trong, nhìn qua bàn ăn vẫn còn thức ăn chưa ai động tới, sau đó đi vào phòng khách nhìn thấy Rin đang nằm ngủ như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Tuấn Kiệt đi gần lại phía Rin, đưa tay vuốt mái tóc của cô, nhìn cô ngủ rất đáng yêu như vậy, Tuấn Kiệt đưa gương mặt mình càng lúc càng gần Rin hơn, ngay lúc đó Rin bỗng dưng mở mắt.

- Á.... á.... anh muốn làm gì? - Rin nhanh chóng đẩy Tuấn Kiệt ra xa, nhanh chóng ngồi dậy.

- Tôi... tôi chỉ muốn xem cô ngủ say như thế nào? - Tuấn Kiệt xấu hổ mà đáp.

Rin nhìn lên đồng hồ đã điểm 11h tối:” Đã trễ vậy rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi.” - Nói rồi Rin đứng lên đi về phòng mình.

- Cô chưa dùng cơm sao?

- Tôi không đói. - Rin đáp, muốn nhanh chóng lên lầu.

- Cô không đói nhưng con cô đói, nhanh chóng ăn chút gì đi. - Tuấn Kiệt ra lệnh.

- Anh có đói không, tôi đi làm chút gì cho anh. - Rin khựng lại, thật ra cô đang rất đói nha, với lại đang mang thai cũng phải cần ăn uống đầy đủ.

- Ra bàn ăn. - Tuấn Kiệt nói rồi đi thẳng ra bàn ăn ngồi xuống.

Rin hâm lại thức ăn trên bàn, sau đó cũng ngồi xuống một bên Tuấn Kiệt.

- Ngọc Nhi, cô nói xem cô có muốn tìm lại kí ức của mình? - Tuấn Kiệt hỏi

- Tôi không muốn. - Rin đáp.

- Vì sao? Cô không muốn tìm cha đứa trẻ kia sao? - Tuấn Kiệt thắc mắc.

- Anh không phải nói, kí ức cuối cùng của tôi qua lời anh kể, một cô gái với nét u sầu một mình đứng trên mỏm đá à nhảy xuống dòng nước biển lạnh, trong khi đó tôi lại đang mang đứa con trong bụng. Kí ức ấy không tốt, tôi không muốn nhớ tới nữa. Tôi cũng đã tạ ông trời cho tôi quên đi nó để có đủ dũng khí mà sống và sinh ra đứa trẻ này.

- Vậy còn cha đứa trẻ?

- Một người đàn ông, khiến người phụ nữ đang mang thai đứa con của mình tìm đến cái chết. Tôi thật sự không muốn nhớ đến người đàn ông đó, tôi cảm thấy mình mất đi kí ức là điều may mắn.

- Không phải mất đi kí ức, mà chính là gặp tôi chính là điều may mắn của cô. - Tuấn Kiệt cợt nhả.

- Anh nói không sai, nếu không có anh cứu có lẽ mẹ con tôi đã chết trong dòng nước lạnh lẽo kia.

Cả hai không nói gì nữa mà cùng nhau im lặng dùng cơm. Tuấn Kiệt chăm chú quan sát cô gái nhỏ trước mắt mình, lần đầu khi nhìn thấy cô ở biển anh không chú ý lắm vì ngoại hình cô ấy không hấp dẫn như bao cô gái khác, đến khi nhìn cô ấy xanh xao trong bệnh viện thì cảm thấy đáng thương, đến lúc cô nói cảm ơn và nở một nụ cười với anh thì nụ cười ấy như ăn sâu vào trong tâm thức. Đến lúc này, anh chỉ muốn ích kỷ giữ cô ấy cho riêng mình. Hôm nay anh hỏi cô về chuyện đi tìm lại kí ức cũ của cô, với khả năng của mình Tuấn Kiệt tin chắc sẽ nhanh chóng điều tra ra thân phận của cô gái nhỏ, nhưng anh không muốn làm điều đó đến khi cô nói cô cũng không muốn đi tìm về kí ức, trong lòng Tuấn Kiệt có một chút gì an tâm, vì ít ra cô cũng quyết định không rời đi, anh có thể hằng ngày cùng cô ăn cơm, được nhìn thấy cô.

Thời gian dần dần trôi qua, cha mẹ anh cũng biết về sự có mặt của Rin trong nhà của Tuấn Kiệt, thay vì kể ra sự thật thì Tuấn Kiệt lại nói với cha mẹ mình rằng đứa bé trong bụng Rin chính là con của mình khiến cha mẹ anh cũng vui mừng vì sắp có cháu bông, lại còn hối thúc anh nhanh chóng đi đăng kí kết hôn để con cháu Phạm gia không thất lạc. Mọi người trong nhà ai ai cũng biết Tuấn Kiệt dành tình cảm đặc biệt cho Rin, nhưng chỉ có người trong cuộc là mắt mù không biết gì cả, ngày ngày làm tốt công việc của mình.

Đó là một ngày cuối thu, trời mưa rơi lất phất, Rin với cái bụng to ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Cuộc sống của cô sau khi mất trí nhớ cứ thế mà bình yên trôi qua, không sóng gió mà cũng không có nỗi buồn nào. Niềm vui duy nhất của cô chính là thiên thần đang mang trong bụng.

- Ngọc Nhi, ông bà chủ đến tìm cô. - Một cô người làm trong biệt thự đi tới thông báo với Rin.

- Sao, ông bà chủ, là cha mẹ của thiếu gia sao? - Rin ngạc nhiên, từ lúc về đây sống cô chưa từng nghe Tuấn Kiệt nhắc đến cha mẹ mình, và họ về nhà liền tìm cô, Rin lo lắng đi xuống.

Rin bước xuống cầu thang, trong phòng khách cha mẹ Tuấn Kiệt đang ngồi bên trong, Rin nhanh chóng đi tới.

- Dạ, chào ông bà chủ. - Rin cúi đầu chào.

- Cô là Ngọc Nhi? - Mẹ Tuấn Kiệt lên tiếng.

- Dạ, phu nhân tìm con có việc gì sao? - Rin hỏi.

- Đứa bé trong bụng đã bao nhiêu tháng rồi. - Mẹ Tuấn Kiệt tiếp tục hỏi.

- Dạ, việc này... vì sao phu nhân quan tâm đến đứa trẻ này? - Rin thắc mắc.

- Tất nhiên phải quan tâm, đó chính là con cháu nhà họ Phạm chúng tôi. - Mẹ Tuấn Kiệt nói tiếp.

Rin cảm thấy kì lạ, cha đứa bé là ai ngay cả cô còn không biết, mẹ của anh ta lại nói đứa trẻ này là con cháu của bà ấy. Rin ngồi im chưa biết phải đáp thế nào thì Tuấn Kiệt từ bên ngoài nhanh chóng đi vào nét mặt tức giận.

- Cha, mẹ hai người đến sao không báo con trước.

- Ta đến để gặp cô gái này, không tìm con. - Mẹ Tuấn Kiệt nhìn Rin rồi nói.

- Con đã nói với hai người từ trước rồi, con sẽ tự sắp xếp một ngày tốt để hai người gặp cô ấy, vì sao lại tự tiện như vậy?

- Ta đến thăm cháu đích tôn của mình có gì sai sao? - Cha Tuấn Kiệt lên tiếng.

Lúc này Rin mới hiểu hết chuyện gì đang xảy ra, cô im lặng đứng cúi đầu chào cha mẹ anh rồi đi tới phía Tuấn Kiệt nói: "Thiếu gia mới về, tôi mệt nên lên phòng trước." - Sau đó nhanh chóng bỏ lên lầu, chuyện này anh ta nói vậy ắt có lý do của anh ta, đợi khi cha mẹ anh ta rời đi sẽ trực tiếp nói chuyện sau.

Rin ngồi trong phòng một lúc thì cửa phòng cô vang lên tiếng gõ cửa.

- Vào đi. - Rin lên tiếng.

- Ngọc Mi, là tôi. - Tuấn Kiệt bước vào.

- Anh có thể nói rồi, từ khi náo đứa trẻ trong bụng tôi lại là con cháu nhà họ Phạm các người. - Rin tiếp tục hỏi.

- Tôi... xin lỗi. Vì cha mẹ tôi không đồng ý để một người có thai không rõ nguồn gốc trong nhà, nên tôi đành nói dối họ cô là có thai với tôi. - Tuấn Kiệt đáp.

- Thì ra là vậy, anh không phải xin lỗi tôi. Tôi mới phải xin lỗi anh, tôi lại mang tới phiền phức cho anh rồi.

- Rin khẽ nói, trong lòng cô dự tính bỏ đi.

- Cô đừng nghĩ vậy, là tôi tình nguyện giúp đỡ cô. Trước mắt chuyện cha mẹ tôi cứ để yên họ nghĩ như vậy, xem như tôi nhận đứa trẻ kia làm con nuôi. - Tuấn Kiệt đáp.

- Cảm ơn anh đã có ý tốt như vậy, nhưng tôi nghĩ lừa dối người lớn đặc biệt là cha mẹ anh như vậy là không tốt. Có lẽ tôi sẽ đi ra khỏi nơi này, anh nên về nói sự thật cho cha mẹ mình.

- Ngọc Nhi, tôi không cho phép em đi đâu cả. - Nghe Rin nói muốn bỏ đi, tâm trí Tuấn Kiệt liền không bình tĩnh.

- Vì sao, tôi ở đây thật sự mang lại quá nhiều phiền phức cho anh. Cha mẹ anh nói đúng, để một phụ nữ mang thai không rõ lai lịch như tôi ở trong nhà rất tai tiếng cho Phạm gia.

- Chỉ cần tôi cưới em, thì sẽ không còn tai tiếng gì cả. - Tuấn Kiệt nắm chặt tay Rin.

- Anh nói diên khùng chuyện gì vậy. - Rin giật mình, muốn kéo tay lại nhưng sức không bằng Tuấn Kiệt.

- Tôi nói là, tôi muốn cưới em, tôi yêu em, Ngọc Nhi. - Tuấn Kiệt ôm Rin trong lòng mà nói.

- Anh... anh... buông tôi ra. - Rin hoảng sợ, trong tâm trí cô chợt nhớ đến một người đàn ông xa lạ, cũng từng ôm cô và nói yêu cô như vậy. Bỗng một cơn đau đầu chợt đến khiến Rin ngất đi trong vòng tay Tuấn Kiệt.

Khi Rin tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, bên cạnh là Tuấn Kiệt đang nắm lấy tay cô với nét mặt lo lắng.

- Ngọc Nhi, em tỉnh rồi sao, em làm anh thật sự lo lắng.

- Tuấn Kiệt, vì sao tôi lại ở đây.

- Là tại anh, anh xin lỗi. - Tuấn Kiệt tự trách bản thân. - Khi này do em xúc động quá mạnh, phần đầu của em bị tổn thương chưa hồi phục nên khi em quá xúc động sẽ chịu không nổi mà ngất đi.

- Tuấn Kiệt, tôi... tôi... - Rin nhớ tới lúc trong phòng, liền rút tay khỏi tay anh.

- Đừng nói gì nữa, em nghỉ ngơi cho khỏe. - Tuấn Kiệt ngăn lại. - Anh sẽ nghe lời em, nói sự thật cho cha mẹ mình biết. Nhưng có một điều anh chắc chắn với em rằng, anh yêu em.

- Tuấn Kiệt, anh đối với tôi rất là tốt nhưng chính bản thân tôi biết tôi đối với anh không phải là tình yêu. Tình cảm hiện tại của tôi dành tất cả vào đứa bé trong bụng này, tôi không muốn nghĩ nhiều về những chuyện khác.

- Chỉ cần em đừng rời xa anh, đừng bỏ đi. Anh nhất định sẽ khiến em yêu anh. Xem như anh cầu xin em, đừng bỏ đi.

- Được, tôi sẽ không bỏ đi, dù cha mẹ anh có ép tôi đi tôi cũng sẽ không bỏ anh đi.

- Cảm ơn em, Ngọc Nhi.

Sau khi cha mẹ Tuấn Kiệt biết được sự thật thì ra sức đuổi Rin ra khỏi nhà anh, nhưng Rin vẫn không nói một câu nào chỉ im lặng lắng nghe những lời nói nặng nề từ Phạm phu nhân kia. Cô càng lúc càng giống như một cái bóng, nhốt mình vào trong phòng những khi không có Tuấn Kiệt ở nhà, sau đó giả như vui vẻ khi anh về đến. Cô không muốn gây thêm phiền hà đến Tuấn Kiệt, không muốn anh lo lắng hơn cho cô. Mọi thứ đều chỉ là lời nói ngoài tai cô không để tâm là được.

Ngày cô sinh bé con, cũng một mình Tuấn Kiệt bên cạnh như một ông bố thật sự. Tuấn Kiệt hết chạy đi đâu này lo giấy tờ đến nơi khác lo mua những thứ cần thiết, nhìn Tuấn Kiệt vì mình mà vất vả, đứa trẻ này cũng không phải con của anh nhưng anh luôn cưng chiều và chăm sóc, điều này khiến Rin biết ơn Tuấn Kiệt vô cùng và cô tự nguyện nhận đó chính là tình cảm dành cho anh.

Đứa trẻ sinh ra đặt tên là Tuấn Khôi, vì Tuấn Kiệt nhận đứa trẻ này làm con nuôi của mình nên anh dành luôn quyền đặt tên, Rin cũng mỉm cười chấp thuận dù sao mạng sống của đứa bé kia cũng chính do anh cứu lấy.

Thấp thoáng, Tuấn Khôi đã được hơn một tuổi, nhìn thấy đứa con trai của mình lớn lên từng ngày trong lòng Rin vui sướng biết bao, đứa trẻ sinh ra không giống Rin nhưng mang khí chất đẹp trai sáng láng. Rin đôi khi nghĩ về cha của đứa trẻ này, phải chăng cũng rất phong độ nên mới có thể tạo ra một đứa trẻ như vậy. Đang ngồi nhìn đứa trẻ trên nôi suy nghĩ thì giọng Tuấn Kiệt vang lên.

- Ngọc Nhi, hôm nay để con gửi lại cho vú nuôi, chúng ta trốn ra ngoài một hôm được không. - Tuấn Kiệt vui vẻ nói.

- Không được, em không yên tâm. - Rin cười đáp.

- Chỉ xin của em hai giờ thôi mà. - Tuấn Kiệt ra vẻ nài nỉ.

Rin im lặng suy nghĩ.

- Ngọc Nhi, đồng ý đi. - Tuấn Kiệt tiếp tục thuyết phục.

- Được rồi, chỉ hai giờ thôi. - Rin thấy vẻ mặt Tuấn Kiệt quá đáng thương nên đành chấp nhận.

Tuấn Kiệt đưa Rin đến một nhà hàng sang trọng, anh đã bao trọn nhà hàng hôm nay. Sau khi Tuấn Kiệt nhắc ghế mời Rin ngồi xuống, một bài hát vang lên, đó chính là bài Only Love

2 a.m. and the rain is falling

Here we are at the crossroads once again

You're telling me you're so confused

You can't make up your mind

Is this meant to be

You're asking me

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day

So I'll just play my part

And pray you'll have a change of heart

But I can't make you see it through

That's something only love can do

In your arms as the dawn is breaking

Face to face and a thousand miles apart

I've tried my best to make you see

There's hope beyond the pain

If we give enough, if we learn to trust

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day

So I'll just play my part

And pray you'll have a change of heart
But I can't make you see it through
That's something only love can do
I know if I could find the words
To touch you deep inside
You'd give our dream just one more chance
Don't let this be our good-bye
But only love can say - try again or walk away
But I believe for you and me
The sun will shine one day
So I'll just play my part
But I can't make you see it through
That's something only love can do
That's something only love can do

Rin im lặng nghe bài hát này, cô bỗng nhớ lại trước kia cũng từng ngồi cùng một người đàn ông xa lạ kia, nghe bài hát lãng mạn này. Nhưng kí ức chỉ thoáng qua rồi lại vụt tắt đi, Tuấn Kiệt sau khi bản nhạc tắt đi liền cho gọi người bên trong mang ra hai phần ăn mà ăn đặt sẵn. Một chiếc đĩa lớn, được đẩy kín đặt trước mặt Rin, cô tò mò không biết bên trong là món ngon gì lại cầu kì như vậy, Rin nhìn Tuấn Kiệt đang mỉm cười nhìn mình thì cô cũng cười đáp anh.

- Nhà hàng này xem ra rất cầu kì, món ăn lại đẩy kín như vậy.

- Em mở ra xem, anh đã đặt món này dành riêng cho em. - Tuấn Kiệt cười đáp.

Rin cũng không đợi Tuấn Kiệt nói, cô nhanh chóng mở chiếc đĩa lớn kia ra. Bên trong không có món ăn nào, chỉ có một chiếc hộp màu vàng, bên trong mà một chiếc nhẫn đính một viên kim cương lấp lánh, Rin cảm thấy bất ngờ và khó xử.

Tuấn Kiệt đứng lên, đi tới phía Rin cầm chiếc nhẫn bên trong chiếc đĩa lên. Anh quỳ xuống hướng mắt về Rin.

- Ngọc Nhi, em đồng ý lấy anh chứ.

Rin thật không biết phải trả lời anh như thế nào. Cô mang ơn anh quá nhiều, anh lại chăm sóc ẹ con cô rất chu đáo. Hai năm qua anh luôn tôn trọng cô và không đi quá giới hạn, anh chỉ như một người cha của Tuấn Khôi mà quan tâm đến thằng bé. Rin cảm động trước tình cảm của Tuấn Kiệt dành ình.

Rin nhìn Tuấn Kiệt, khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

Tuấn Kiệt vui sướng ôm chầm lấy cô, sau đó đeo chiếc nhẫn lấp lánh kia vào tay Rin.

92. Chương 88.1: Gặp Lại

Sau khi nhận được điện thoại của Minh Trí, Trần Hậu cũng nhanh chóng cho người đến nơi Rin đang sống mà tìm kiếm cô. Những nỗ lực của mọi người đều thất bại, một lần nữa không thể tìm ra người tên Hà My tại nơi này.

Đang ngồi trong khách sạn, những ngày qua tìm kiếm Rin khắp nơi nhưng vẫn chưa lộ ra một thông tin. Lần này Minh Trí nhất định phải lật hết cái thành phố biển nhỏ bé này.

Tiếng cửa phòng của Minh Trí vang lên, sau đó Trần Hậu bước vào.

- Thiếu gia, tôi đã đến bệnh viện và bên công an nữa, họ đều không có thông tin gì về Hà My cả, tôi con xem cả danh sách những cô gái bị tai nạn, bị giết hay tự tử đều không có cô ấy.
 - Như vậy thì tốt, ít ra cô ấy vẫn còn sống, nhưng vì sao còn sống lại không quay về. - Minh Trí nhìn ra cửa sổ với ánh đèn bên ngoài, cảnh sắc thật đẹp nhưng đối với Minh Trí thật chán ghét.
 - Thiếu gia, cậu có chắc rằng Hà My đến nơi này. Những ngày qua chúng ta đã đi đến tất cả những ngõ ngách để dò hỏi về cô ấy.
 - Kim Mai con gái của Kim Thành đang đeo trên người chiếc dây "Tình Yêu Trọn Vẹn" mà tôi đã tặng Rin. Cô ta nói nó được mua tại nơi này.
 - Nghĩa là Hà My đã bán sợi dây ấy đi sao? - Trần Hậu tỏ ra ngạc nhiên.
 - Chuyện này phải gặp Rin mới có thể biết được.
 - Thiếu gia hãy gọi tiểu thư Kim Mai để hỏi thăm, chúng ta phải xác định nơi bán cho cô ấy sợi dây của Hà My.
 - Là một người bạn cô ta tặng, lần trước đã hỏi thì họ nói đã rất lâu nên không thể nhớ.
 - Theo tôi thiếu gia hãy mời hai cô gái ấy đến đây, thành phố nhỏ bé này nơi bán những thứ xa xỉ kia cũng không nhiều. Chúng ta đưa họ đến từng nơi không phải khó.
- Minh Trí nghe Trần Hậu nói cũng có lý, Minh Trí nhanh chóng gọi điện cho Kim Thành để gặp Kim Mai.
- Thật ra khi điều tra biết Minh Trí đến nơi này thì Kim Mai cũng đã tự sắp xếp mà đi theo, cô muốn tạo ra một tình huống vô tình gặp nhau tại thành phố biển xinh đẹp này. Không ngờ cha cô lại thông báo rằng Minh Trí gọi tìm và muốn mời cô cùng Hải Yến đến nơi này, chắc là chuyện liên quan đến sợi dây này sao. Kim Mai tỏ ra thích thú với người tên Trần Minh Trí này, chỉ vì muốn tìm một món quà cho người bạn mình mà bỏ công như vậy.
- Minh Trí cùng Kim Mai và cô bạn tại một nhà hàng lớn, nhưng khi đến nơi chỉ có một mình Kim Mai, điều này khiến Minh Trí không vui vì mục tiêu chỉ là biết được nơi cô gái kia mua sợi dây. Thời gian tìm kiếm Rin trôi qua quá lâu, anh như không muốn đợi thêm một chút nào nữa, Minh Trí nhớ Rin không phút nào nguôi.
- Trần tổng, quả thật xin lỗi anh. Cô bạn hiện đang có việc không đến được. Cô ấy hẹn ngày mai sẽ gặp. - Kim Mai mỉm cười nói với Minh Trí.
 - Không sao, mời Kim tiểu thư ngồi. - Minh Trí lịch thiệp mời.
 - Không ngờ Trần tổng lại có hứng thú với sợi dây này như vậy, vất công như vậy. - Kim Mai lại nói.
 - Xin lỗi đã làm phiền Kim Mai tiểu thư, việc này đối với tôi có chút quan trọng nên phiền đến cô.
 - Không sao, nơi này đẹp như vậy, xem như tôi đi du lịch vậy.
- Minh Trí và Kim Mai vừa gọi món ăn thì từ phía xa, một người đàn ông đi tới phía hai người, gương mặt tươi cười đi tới.
- Kim Mai, có phải em không? - Tuấn Kiệt cười nói.
 - Tuấn Kiệt, không ngờ gặp anh tại đây. - Kim Mai nghe người gọi tên mình, liền quay lại thì bất ngờ gặp người quen cũ.
 - Em đến đây du lịch sao, vì sao đến không nói anh để anh đến đón.
 - Anh đến ăn cơm sao, cùng ngồi với chúng em. - Kim Mai mời Tuấn Kiệt ngồi xuống, sau đó quay sang Minh Trí nói. - Đây là anh họ của em, tên là Tuấn Kiệt. - Sau đó nói với Tuấn Kiệt: "đây là Minh Trí, tổng giám của RoYal."
 - Chào anh, nghe danh đã lâu nay mới được gặp. - Tuấn Kiệt đưa tay chào xả giao.
 - Chào anh, hân hạnh. - Minh Trí lịch sự chào hỏi.

- Kim Mai, anh đến gặp khách hàng, thấy cô gái xinh đẹp này rất quen nên mới đến gần thì ra lại chính là em. Em đi cùng Trần tổng sao? - Tuấn Kiệt đoán hai người họ có quan hệ thân mật.
 - Không, bọn em đến là có công việc. - Kim Mai nhìn Minh Trí khẽ nói.
 - Vậy khi nào giải quyết xong việc, mời hai người đến nhà anh dùng cơm. Bà xã anh nấu ăn rất ngon nha. - Tuấn Kiệt hạnh phúc nói.
 - Anh lấy vợ khi nào mà em không hay biết. - Kim Mai tỏ ra bất ngờ, chuyện của Tuấn Kiệt và cô gái bí ẩn kia cô cũng từng nghe cha mẹ kể lại.
 - Anh đã cầu hôn cô ấy, hiện tại đang tìm ngày tốt để tổ chức lễ cưới. - Tuấn Kiệt trả lời với niềm vui trong từng câu nói.
 - Hai bác liệu có đồng ý. - Kim Mai e dè hỏi.
 - Chuyện của anh trai em, lại để cho họ làm chủ sao. - Tuấn Kiệt không vui khi nghĩ đến cha mẹ anh ngăn cấm.
 - Dù sao em cũng chúc anh hạnh phúc. - Kim Mai cười đáp.
 - Được rồi, không làm phiền không gian của hai người nữa. Anh đi trước, nhớ đến nhà anh dùng cơm, tiện thể anh giới thiệu cô ấy với em. Nhất định em sẽ thích cô ấy, Ngọc Nhi không như cha mẹ anh đã kể lại đâu. - Tuấn Kiệt nói rồi quay sang chào Minh Trí rồi đi về phía bàn của mình.
- Kim Mai thấy anh họ đi rồi liền thở dài, nhà của hai bác chỉ có một mình anh họ, anh ấy lại ngang bướng muốn kết hôn với một cô gái không rõ lai lịch như vậy, dù cô ta có tốt thế nào thì chuyện hai bác ngăn cấm là điều tất nhiên, lại nói cô ta còn đã có con rồi.
- Có chuyện gì không vui sao? - Minh Trí thấy Kim Mai nhìn về hướng anh trai thở dài thì hỏi.
 - Thật không thể nghĩ, cô gái tên Ngọc Nhi kia có gì tốt lại khiến anh họ si mê như vậy.
 - Chuyện tình cảm không thể nói ra được lí do vì sao yêu, có thể anh ta nhìn ra những thứ tốt đẹp từ cô gái kia. Theo tôi chúng ta nên nhìn theo tình cảm của hai bên dành cho nhau.
 - Đúng, đúng là như vậy. Nhưng đối với những người như chúng ta. Khi yêu hay kết hôn với ai đều phải xem xét gia cảnh của đối phương. Nghèo cũng không sao, gia cảnh cơ hàn cũng không sao nhưng cô gái tên Ngọc Nhi kia lại là một ẩn số, không ai biết cô ta ở đâu. Bỗng dưng một ngày nọ, anh họ tôi dẫn cô ta về nhà với một cái thai trong bụng không phải của anh ấy. Thử hỏi xem hai bác của tôi ngăn cấm đều có lí lẽ của họ.
 - Xem ra anh họ của cô là một người tốt, lại chấp nhận lấy một cô gái đang mang thai đứa trẻ của người khác.
 - Điều tôi không hài lòng nhất chính là anh ấy luôn xem trọng cô ta mà cải lại gia đình, ra sức bảo vệ hai mẹ con cô ta...
- Minh Trí nhìn Kim Mai dò xét, xem ra cô tiểu thư nhà họ Kim này cũng là loại tiểu thư kênh kiệu, mặc dù học thức uyên thâm đến đâu nhưng tư tưởng đã ăn sâu vào bên trong suy nghĩ. Minh Trí không đáp lời Kim Mai, tập trung vào thức ăn trên bàn.
- Công ty của anh họ tôi kinh doanh về lĩnh vực điện tử, nếu RoYal có ý định phát triển thì mong Trần tổng để ý đến anh ấy. - Kim Mai thấy mình nói hơi lỗ đi, đành nói sang công việc chữa thẹn.
 - Tôi sẽ suy nghĩ. - Minh Trí không nhìn Kim Mai mà đáp.
 - Trong thời gian đợi bạn tôi đến, anh có thể cùng tôi ra biển dạo chơi được không, đi một mình rất là buồn và nguy hiểm. - Đây mới chính là ý định tiếp cận của Kim Mai, cô đã nói với Hải Yến nhất định ngày mai mới được phép tới nơi.
 - Tôi có cuộc họp quan trọng qua mạng, nếu cô sợ tôi sẽ cho người theo bảo vệ Kim tiểu thư. - Minh Trí từ chối.

- Vậy tối nay, chúng ta đến nhà anh họ tôi dùng cơm được không. - Kim Mai tìm lý do để được tiếp cận Minh Trí.

- Được, tối tôi sẽ mang đón cô. - Minh Trí dự từ chối, nhưng vì còn có việc nhờ vào Kim Mai nên đành nhận lời.

Sau khi Kim Mai được Minh Trí đưa về phòng trong khách sạn, cô gọi cho Tuấn Kiệt thông báo tối nay sẽ cùng Minh Trí đến nhà anh họ mình. Tuấn Kiệt vui mừng vì ít ra trong gia đình cũng còn có cô em họ mà anh thương yêu chấp nhận Ngọc Nhi, nhưng Tuấn Kiệt nào đâu biết những đắng cay sau này.

Rin nhận được thông báo buổi tối sẽ có khách là em họ của Tuấn Kiệt ghé chơi cùng bạn trai cô ấy. Trong lòng Rin có chút hồi hộp vì trước đây nhưng người nhà Tuấn Kiệt đến tìm mình đều dùng những lời cay độc với cô, nay em họ lại mang bạn trai tới chơi lại thông qua Tuấn Kiệt như vậy chắc rằng không như những người trước kia. Rin phấn chấn mà chuẩn bị những món ăn bày biện trên bàn.

Đồng hồ điểm 5h30, Tuấn Kiệt quay trở về nhà thấy Rin vẫn còn đang chuẩn bị những món ăn cùng người làm. Tuấn Kiệt vui vẻ xắn tay áo lên đuổi tất cả người làm ra ngoài mà một tay phụ giúp Rin. Rin chỉ biết cười với thái độ trẻ con này của anh.

7h, cánh cửa của biệt thự mở ra, một chiếc xe màu đen tiến vào bên trong. Rin hơi nghiêng người nhìn ra ngoài, trông chiếc xe rất quen thuộc giống như cô đã từng thấy trước đây. Trên xe một người đàn ông tuấn tú bước xuống, nét mặt rất quen thuộc nhưng cô không thể nhớ người đó là ai. Sau đó một cô gái từ trong xe bước ra, cô gái này là Kim Mai em họ của Tuấn Kiệt mà khi nãy anh đã cho cô xem hình. Cả hai người họ tiến vào bên trong biệt thự, cô cũng khoát tay Tuấn Kiệt đi ra đón chào em họ Tuấn Kiệt và bạn trai cô ấy.

93. Chương 88.2: Gặp Lại 2

Minh Trí tiến vào căn biệt thự sang trọng của Phạm gia, đi đến cửa nhìn thấy Tuấn Kiệt đang đứng cùng một cô gái. Ánh mắt Minh Trí dừng lại trên gương mặt Rin, hai hàng chân mày nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm khó đoán.

- Kim Mai, anh rất vui vì em đã chịu ghé thăm anh chị. - Tuấn Kiệt tươi cười chào hỏi. - Trần tổng, rất vui gặp lại anh.

- Chào anh. - Minh Trí trả lời, ánh mắt vẫn dán trên người Rin.

- À, đây là vợ sắp cưới của tôi, cô ấy tên là Ngọc Nhi. - Tuấn Kiệt giới thiệu.

- Chào Kim Mai, chào Trần tổng. - Rin ngược nhìn Minh Trí, nhận thấy ánh mắt như muốn nuốt trọn mình khiến cô có chút e dè liền quay mặt đi.

- Chào anh họ, chào cô. - Kim Mai cũng nhìn Rin, nhưng vì có anh họ và Minh Trí tại nơi này, Kim Mai mặc dù không thích nhưng cũng ra vẻ tươi cười.

- Được rồi, chúng ta vào nhà thôi. Anh chị đã chuẩn bị rất nhiều món ngon để đãi em gái cưng đây. - Tuấn Kiệt khoát tay Kim Mai đi vào thân thiết như lúc bé.

Bên ngoài còn lại Minh Trí và Rin. Cô nhận thấy con người này từ lúc bước vào nơi này ánh mắt của anh ta như muốn thiêu đốt cô vậy, Rin luống cuống nhanh chân bước theo Tuấn Kiệt thì bị vấp, một bàn tay đỡ lấy cô ôm trọn vào lòng, mùi hương trên cơ thể anh ta rất là quen thuộc khiến Rin ngây người.

- Ngọc Nhi tiểu thư, cô có làm sao không? - Minh Trí đỡ Rin trong tay mà nói.

- À, tôi... tôi không sao. Cảm ơn anh. - Rin nhanh chóng rời khỏi bàn tay anh. - Chúng ta mau vào thôi, Tuấn Kiệt đang đợi.

Nói xong Rin bước nhanh vào bên trong, vừa rồi ngã vào người anh ta cô có cảm giác quá thân quen. Nghĩ đi nghĩ lại cô cũng không thể quen một người ưu tú như anh ta được, theo như lời Tuấn Kiệt kể về bạn trai của Kim Mai thì anh ta là một người đàn ông cực kỳ xuất sắc.

Bốn người ngồi trên bàn ăn. Trên một chiếc bàn dài, Tuấn Kiệt ngồi vị trí chủ gia, bên phải là Rin, bên trái là Minh Trí và Kim Mai. Rin ngồi đối diện với Minh Trí, ngược mắt lên liền động phải ánh mắt của Minh Trí khiến cô vô cùng khó chịu nhưng dù sao cũng là bạn trai của Kim Mai. Gia đình Tuấn Kiệt cũng không thích cô, nếu như cô làm phật ý cả một cô em họ hiện không có nghĩ xấu thành nghĩ xấu về mình thì thật không tốt.

- Mọi người nâng ly, chúc mừng cho bữa tiệc hôm nay. - Tuấn Kiệt nâng ly rượu lên trước mà nói.

Cả bốn người cùng nâng ly lên, Minh Trí chợt nói:” Ngọc Nhi tiểu thư, rất vui khi gặp cô.”

Rin nhìn Minh Trí khó hiểu câu nói của anh ta, sau đó quay sang nhìn Tuấn Kiệt đang uống ly rượu của mình. Rin cũng mỉm cười đáp lời.

- Trần tổng, mời anh. Rất vui khi gặp anh. - Rin cũng nâng ly của mình đưa lên miệng uống cạn.

- Woa, không ngờ tửu lượng của em cũng khá đó nha, có thể uống cạn một ly. - Tuấn Kiệt thấy Rin uống cạn ly rượu liền hào hứng. - Kim Mai, em xem chị dâu của em thật xuất sắc.

- Trong mắt anh, chị ấy có nấu cháo cũng thành cơm mà thôi. - Kim Mai chịu thua anh họ.

- Cô ấy chỉ có thể uống thêm một ly nữa thôi là sẽ ngã gục. - Minh Trí nhìn về phía Rin mà nói.

- Ày, Trần tổng đừng xem thường Ngọc Nhi chứ. Nào, Ngọc Nhi anh mời em một ly, cho Trần tổng thấy tửu lượng của em. - Tuấn Kiệt cười nói.

Rin thẩm men trong người, không ngờ loại rượu này lại ngọt như vậy, cô nâng ly lên cùng với Tuấn Kiệt sau đó đưa hết vào miệng mà uống trọn. Vừa đặt ly xuống bàn, Rin cũng ngục đầu trên bàn.

- Ngọc Nhi, em say thật sao? - Tuấn Kiệt khẽ gọi.

Rin say khướt không nghe thấy gì.

- Trần tổng, xem ra anh đúng rồi. - Tuấn Kiệt bất ngờ nhìn Minh Trí.

- Haha, tất nhiên là Trần tổng có mắt nhìn người rồi, vì vậy anh ấy mới quản lý hàng ngàn người trong RoYal. - Kim Mai tăng bốc.

- Tôi cũng chỉ là một người bình thường, chỉ cần dùng mắt quan sát sẽ thấy mà thôi. - Minh Trí đáp lời. - Để đáp lại hôm nay Phạm thiếu gia mời tôi đến dùng cơm, ngày mai tôi mời cậu và tiểu thư đây đến một resort cạnh biển thuộc RoYal chúng tôi nghĩ dưỡng, mọi chi phí tôi sẽ chi trả.

- Thật không, tôi có trong sổ khách mời đó không? - Kim Mai vui mừng.

- Tất nhiên là phải mời Kim Mai tiểu thư. - Minh Trí đáp.

- Được, tôi nhận lời. - Tuấn Kiệt cũng muốn được cùng Rin ra ngoài vui chơi.

Từ bên trong, tiếng khóc oe oe của đứa bé vang lên. Minh Trí nhíu đôi mày nhìn vào, Tuấn Kiệt nhanh chóng chạy vào xem xét, đợi một lúc tiếng trẻ con đã không còn thì Tuấn Kiệt trở ra với nét mặt ái ngại.

- Xin lỗi, con trai tôi quấy khóc, Ngọc Nhi lại say mất rồi để hai người cười chê.

- Tuấn Kiệt thiếu gia thật làm tôi hâm mộ, tuổi trẻ đã có vợ đẹp con ngoan. - Minh Trí nhìn Rin rồi nói.

- Thật sự đó may mắn mà ông trời ban cho tôi, cô gái nhỏ là điều hạnh phúc nhất mà tôi có được cho đến hiện tại. - Tuấn Kiệt ân cần đỡ Rin lên, bế cô về phòng mình. - Thật ngại, tôi đưa cô ấy về phòng sẽ quay lại ngay.

Minh Trí khẽ run người, nhìn người đàn ông khác động chạm vào người phụ nữ đã từng thuộc về anh khiến anh cảm thấy giận dữ, nhưng chuyện gì đã xảy ra với Rin, vì sao lại không nhận ra anh, vì sao lại ở cùng người đàn ông này. Chuyện này cần phải làm sáng tỏ trước khi hành động.

Sau khi Minh Trí đưa Kim Mai ra về, liền nhanh chóng cho người điều tra về cô gái bên trong nhà của Tuấn Kiệt. Trần Hậu mang báo cáo của đàn em đến cho Minh Trí, hiện tại anh cũng rất khó xử, chuyện lần này thật rắc rối.

Minh Trí cầm trên tay báo cáo kết quả điều tra về cô gái mang tên Ngọc Nhi, bàn tay khê bóp nát tờ giấy trong tay tức giận mà vứt đi, đôi mắt anh khê nheo lại, hiện tia giận dữ:” Hà My, em dám mang con trai của tôi đi kết hôn với người khác sao, cả đời này em chỉ thuộc về Trần Minh Trí tôi mà thôi.”

- Thiếu gia, tiếp theo chúng ta phải làm sao?

- Cậu về lại trụ sở chính của RoYal, nhanh chóng điều tra công ty điện tử của Phạm gia đang vay vốn từ ngân hàng nào. Chuyện này, không được phép cho Thiên Kim biết. - Minh Trí ra lệnh.

- Thiếu gia muốn công ty của Phạm gia biến mất sao, họ có mối quan hệ với Kim gia tôi e nếu ngân hàng rút vốn từ họ, họ sẽ mượn danh Kim gia tìm nơi khác.

- Lão già Kim Thành tính toán rất kĩ lưỡng, cậu yên tâm cứ làm theo tôi. Tôi cũng không muốn nhúng tay vào chuyện làm ăn của họ, chỉ là dọa những kẻ nhát gan.

- Kẻ nhát gan, là thiếu gia nói Phạm thiếu gia hay là Hà My.

- Rin tuy mất trí nhớ nhưng tính cách của cô ấy chắc chắn sẽ không thay đổi. Nói ra sự thật e rằng Rin cũng không quay về, chỉ bằng tôi với cô ấy chơi một trò chơi.

- Thiếu gia, tôi chỉ e rằng....

- Được rồi, cậu mau quay về thành phố đi, nơi này tôi biết tự lo liệu. Còn nữa, không được phép nói với Thiên Kim tình trạng của Rin hiện tại. Cô ấy có hỏi cứ nói tin tưởng vào tôi, nhất định sẽ mang em gái cô ấy quay về.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Trần Hậu chào Minh Trí rồi bỏ ra ngoài. Chuyện này thiếu gia nghĩ cũng có lí lẽ của anh ta, Rin và đứa trẻ kia được sự chăm sóc và bảo bọc bằng cả tình yêu của Tuấn Kiệt. Dù không có tình cũng còn nghĩa, nếu sự thật được nói ra thì chỉ e Rin cho rằng đó là quá khứ mà không quay lại. Với tính cách nghĩ cho người khác, Rin làm sao để cho Tuấn Kiệt đau lòng mà bỏ theo Minh Trí. Vả lại hiện tại Rin đã quên mất Minh Trí, nói ra sự thật bây giờ chỉ toàn bất lợi. Trần Hậu nhanh chóng nghe theo lời Minh Trí mà quay về trụ sở chính của RoYal thay Minh Trí điều tra hoạt động của công ty điện tử Phạm gia.

Buổi sáng hôm sau, cả bốn người cùng nhau đến khu resort của RoYal. Hiện tại ở nơi này chỉ có bốn người bọn họ, dường như Minh Trí đã bao trọn khu resort này. Kim Mai thoải sức vui vẻ, cô đã cố tình chọn bộ đồ tắm khiêu gợi và nóng bỏng nhất để mặc trên người lộ ra đường cong quyến rũ, cô muốn Minh Trí phải bỏng mắt vì cô. Nhưng hoàn toàn thất bại khi ánh mắt Minh Trí đều nhìn về hướng của Rin, cô gái mặc một chiếc quần sort vs áo thun đơn giản đang ngồi đưa chân xuống hồ bơi thích thú.

- Ngọc Nhi, mau xuống đây bơi với anh. - Tuấn Kiệt đang bơi giữa hồ, vẫy tay gọi Rin.

- Em, em không biết bơi. Mọi người cứ vui vẻ đi. - Rin trên bờ vẫy tay lại vs Tuấn Kiệt.

- Mau xuống đây, anh sẽ dạy em bơi. - Tuấn Kiệt đáp lời

- Không, em không mang theo đồ bơi. Mọi người đừng để ý đến em. - Rin cười đáp, thật ra cô tự biết cơ thể mình không hấp dẫn nên không đủ can đảm mặc những bộ quần áo kia.

Phía xa, Minh Trí ngồi trên một chiếc ghế dựa dài, anh vẫn đang quan sát Rin.

- Trần tổng, chúng ta cùng xuống bơi. - Kim Mai mặc một bộ bikini màu cam gợi cảm nhất đi tới phía Minh Trí.

Minh Trí hơi cười với Kim Mai đáp:” Tôi xuống sau, cô xuống trước tắm cùng với Tuấn Kiệt.”

Kim Mai bị từ chối cũng không muốn đáp đành đi về phía hồ bơi. Kim Mai quay lại nhìn Minh Trí muốn rủ anh thêm một lần nữa thì thấy Minh Trí đang say mê nhìn Rin với ánh mắt khó hiểu. Kim Mai thâm chú:” Đúng là hồ ly mà, hai bác nói không sai cô ta chính là hồ ly chuyên dụ dỗ đàn ông. Có Tuấn Kiệt rồi lại muốn quyến rũ Minh Trí của mình.” - Nói xong cô đi đến hồ bơi cùng Tuấn Kiệt.

- Anh, vì sao không cùng chị ấy xuống bơi. - Kim Mai nhìn Rin ngồi trên bờ nghịch nước mà hỏi.

- Cô ấy không biết bơi, với lại có lẽ một lần suýt chết đuối nên cô ấy có vẻ e dè. - Tuấn Kiệt nhìn Rin trên bờ mà nhẹ nhàng nói.

- Vì sao anh yêu cô gái đó. - Kim Mai lại hỏi.

- Tình yêu không có lí do em gái à, giống như em vì sao lại yêu thích Trần tổng kia. - Tuấn Kiệt trêu chọc.

- Anh nhìn thấy em thích anh ta sao?

- Rất rõ ràng nữa là, cậu ta là một con người rất giỏi giang. Nếu gã em về nhà họ Trần thì thật là tốt rồi. - Tuấn Kiệt cười nói.

- Nhất định em phải là Trần phu nhân rồi. - Kim Mai tự tin.

Minh Trí ngồi dậy đi tới nơi mà Rin đang ngồi, đứng một khoảng cách đủ để nói chuyện.

- Tôi có một chuyện tò mò muốn hỏi Ngọc Nhi tiểu thư? - Minh Trí nhìn về phía xa lên tiếng.

- Anh nói đi? - Rin hơi bất ngờ nhưng cũng đáp.

- Tôi có nghe kể về chuyện của cô, vì sao cô không đi tìm lại quá khứ. Phạm gia dư sức giúp cô làm điều đó.

- Vì sao tôi lại phải đi tìm quá khứ, trong khi tôi sống bây giờ là cho hiện tại và tương lai. - Rin nhìn về phía Minh Trí, ánh nắng chói chang từ phía anh làm cô hoa mắt.

- Cô không sợ mình nuối tiếc điều gì đã quên mất trong quá khứ sao? - Minh Trí hỏi tiếp.

- Nếu còn nuối tiếc điều gì, tôi đã không chọn cách tìm đến cái chết. Thật may là có Tuấn Kiệt cứu lấy mẹ con tôi, tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra để tôi lại tự mình giết đi con mình, nhưng từ lúc chết đi sống lại tôi quyết định sẽ sống vì đứa trẻ này không cần đi tìm những thứ khiến tôi ngu ngốc.

- Cô yêu Phạm Tuấn Kiệt sao? - Minh Trí nghe Rin nói, trong anh có một loại khó chịu.

- Có lẽ là có, tình cảm tôi dành cho anh ấy có thể lớn hơn tình yêu.

- Tốt, cô và Phạm thiếu gia rất xứng đôi. - Nói rồi Minh Trí bỏ đi.

Tuấn Kiệt nhìn thấy Trần tổng lại gần cô gái nhỏ của mình thì trong lòng cảm thấy có nỗi bất an không yên, từ phía bên kia hồ bơi anh nhanh chóng bơi gần lại. Đến khi anh tới nơi Rin đang ngồi thì Minh Trí đã bỏ đi.

- Ngọc Nhi, Trần tổng đâu rồi.

- Anh ta đi rồi. - Rin đáp.

- Anh ta và em nói gì mà lại lâu như vậy? - Tuấn Kiệt lo lắng đến mất bình tĩnh.

- Chỉ là xã giao vài câu, anh ấy nói chúng ta rất xứng đôi. - Rin cười với Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt nghe câu nói này từ Rin thì thở phào nhẹ nhõm, không hiểu vì sao đối với vị Trần Minh Trí này anh có cảm giác bất an như vậy. Tuấn Kiệt leo lên bờ, khoác chiếc khăn choàng trên người nắm tay Rin đi vào bên trong những ô dù.

- Anh đi thay quần áo, em đợi anh tại nơi này. - Tuấn Kiệt trước khi đi liền căn dặn.

- Được, em cũng không phải trẻ con. - Rin cười đáp.

Sau khi Tuấn Kiệt đi vào bên trong thì Kim Mai đi tới phía của Rin.

- Tôi muốn nói chuyện với cô. - Kim Mai lên tiếng.

- Có chuyện gì sao? - Rin khẽ hỏi.

- Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện. - Kim Mai nói rồi đi thẳng ra phía hồ bơi nước sâu nhất.

Rin ngập ngừng một chút, rồi cũng đi theo Kim Mai phía sau. Dù sao thì cô và cô ta cũng chưa nói chuyện nhiều, qua lời kể của Tuấn Kiệt thì cô gái này rất thông minh và hiểu chuyện nhưng Rin chưa tiếp xúc nhiều nên cũng muốn nói chuyện.

- Cô và anh tôi sẽ kết hôn thật sao? - Kim Mai đứng đối diện Rin mà nói.
 - Tôi nghe theo quyết định của Tuấn Kiệt. - Rin đáp.
 - Chuyện hai người kết hôn tôi không ý kiến, nhưng vì sao cô có anh trai tôi còn lại câu dẫn bạn trai tôi. - Kim Mai nặng lời.
 - Có thể có hiểu nhầm ở đây, tôi không câu dẫn ai cả. - Rin bình tĩnh đáp.
 - Cô nghĩ tôi không biết gì sao? Cô chính là đang câu dẫn Minh Trí, tôi nói cô biết anh ấy là của tôi. - Kim Mai vừa nói vừa đẩy Rin lùi về phía sau.
 - Tôi đã nói tôi không có quyền rũ anh ta, cô vì sao không tin tôi thì ít nhất cũng phải tin bạn trai mình. - Rin tức giận đáp lại.
 - Cô chính là hồ ly tinh, du dỗ anh trai tôi lo ẹ con cô rồi lại bắt anh ấy cưới cô, nay gặp Minh Trí lại muốn quyến rũ đàn ông. Cô chính là loại phụ nữ lăng loàn. - Kim Mai vừa nói vừa đi tới, khi Rin đã lùi cho đến sát mép hồ, Kim Mai dùng tay đẩy nhẹ Rin xuống mặt nước. Sau đó mặc cho Rin ra sức tìm cách sống sót dưới nước, Kim Mai lạnh lùng nhanh chóng bỏ đi như không liên quan đến mình.
- Từ phía xa, Minh Trí quan sát mọi chuyện. Khi Rin ngã xuống mặt nước trong lòng Minh Trí lo lắng một phen nhưng phải đợi đến lúc Kim Mai bỏ đi anh vội lao xuống nước cứu Rin lên bờ. Minh Trí nỗ lực làm cho Rin hô hấp trở lại, rồi bế cô về phòng mình.
- Anh đưa tôi đi đâu. - Rin cạn kiệt sức lực mà hỏi.
 - Đến một nơi mà em sẽ nhìn thấy quá khứ dù muốn hay không.

94. Chương 89: Cha Của Tuấn Kiệt

Minh Trí trên tay bế Rin từ từ đi về phía phòng của mình. Cô không hiểu Minh Trí nói như vậy là có ý gì, hiện tại cô không còn sức lực mà chống cự được anh, Rin hé đôi mắt nhìn Minh Trí.

- Anh có ý gì? Tôi không muốn đi cùng anh, tôi muốn gặp Tuấn Kiệt. - Rin hơi lo sợ, từ đâu cô lại có cảm giác bất an về người đàn ông này.

Minh Trí không trả lời, cứ thế mà bế cô vào phòng, dùng chân đá cửa phòng mình đóng chặt lại. Sau đó mang cô đặt trên chiếc giường lớn. Rin cố sức ngồi dậy muốn bỏ đi, không hiểu nổi người đàn ông xa lạ này tại sao lại mang cô về phòng của anh ta. Rin vừa đứng lên ra khỏi chiếc giường, Minh Trí đi tới trước mặt cô.

- Cô gái nhỏ, từ khi nào gặp nguy hiểm nào em lại dám gọi tên người đàn ông khác. - Minh Trí tức giận nói.
- Trần tổng, anh thật lạ, tôi gọi tên chồng sắp cưới của mình có gì sai. - Rin nhận thấy giọng nói đầy vẻ giận dữ của Minh Trí liền khó hiểu.
- Tất nhiên sai, và em phải bị phạt. - Minh Trí vừa nói xong, bá đạo đặt môi mình trên bờ môi Rin mà chiếm lấy không thương tiếc.

Rin bị bất ngờ với hành động này của Minh Trí, nhưng cách hôn này đối với cô có một chút quen thuộc, một chút lưu luyến. Trần tĩnh lại suy nghĩ trong đầu Rin cố gắng đẩy Minh Trí ra khỏi môi mình nhưng anh càng siết chặt cô hơn.

Minh Trí siết chặt Rin trong tay, hôn cô thật lâu không cho cô một chút cơ hội thở ra. Rin từ tức giận chuyển sang bị động không phản kháng nổi anh, tim cô bắt đầu đập mạnh, đập mạnh không hiểu lý do gì. Cho đến khi Minh Trí rời khỏi đôi môi cô, gương mặt Rin đã đỏ ửng lên. Cô nhìn Minh Trí căm giận.

- Anh... anh... vì sao anh như vậy?
- Vì... tôi chính là cha của con trai em. - Minh Trí không còn bình tĩnh mà nói, người phụ nữ này cả gan gọi tên người đàn ông khác trước mặt anh.

Rin mở to mắt, nhìn trân trân vào Minh Trí. Cô không trả lời, chính xác hơn là kinh ngạc đến cứng miệng. Cô bắt đầu quan sát đường nét trên gương mặt anh, từng khoé mắt, chiếc mũi đến ánh mắt kia đều rất giống, đúng vậy Tuấn Khôi của cô mang đường nét của người đàn ông trước mặt. Nhưng mà, như vậy thì đã sao. Anh ta đã làm gì để cô và con trai mình phải tìm đến cái chết, Rin khinh miệt đáp.

- Nếu đó là sự thật, thì sao?

- Tôi đoán đã đoán được thái độ này của em khi tôi nói ra sự thật này, nhưng tôi vẫn quyết định sẽ nói. Dù biết tôi chính là cha của con trai mình cô vẫn quyết định kết hôn cùng Phạm Tuấn Kiệt, phải không? - Minh Trí nhìn vào mắt Rin mà hỏi.

- Tất nhiên, tôi đã đồng ý với anh ấy. Tôi đã quên đi tất cả quá khứ trước kia, hiện tại tôi chỉ nhìn thấy Tuấn Kiệt và con trai tôi. - Rin lạnh lùng quay đi nói.

- Được, em có thể lấy hân ta. Nhưng con trai tôi sẽ mang đi. - Minh Trí cũng lạnh lùng đáp.

- Anh lấy quyền gì mà muốn bắt con tôi. - Rin hơi lo lắng.

- Lấy quyền là cha của nó. Trần gia chúng tôi không phải không nuôi nổi một đứa trẻ mà phải nhờ Phạm gia nuôi giúp.

- Từ khi tôi mang thai, sinh con, nuôi con đến hôm nay đều không có sự xuất hiện của anh. Anh không liên quan gì đến đứa trẻ đó. - Rin phủ nhận vai trò của Minh Trí.

- Ngày trước là em tự ý bỏ đi, hai năm qua tôi tìm em vất vả. Đến khi gặp lại em đã sắp làm vợ người khác, tôi không ép em quay về nhưng Trần gia tôi không muốn con cái của mình lưu lạc bên ngoài.

- Cả tôi và Tuấn Kiệt sẽ bảo vệ Tuấn Khôi, anh sẽ không bao giờ có được nó.

- Em xem, nếu như Tuấn Kiệt biết tôi chính là cha đứa trẻ của em. Bây giờ em lại đang ở phòng của tôi, xem anh ta có tin tưởng em không. Một nam một nữ từng có với nhau một đứa trẻ ở chung một phòng, có trời mới biết chuyện gì xảy ra bên trong.

- Anh... anh... bây giờ thì tôi đã biết tại sao tôi lại đau lòng đến mức tìm đến cái chết. Vì sao trước đây tôi lại có thể có con với anh, có phải bị anh cưỡng bức. - Rin khinh bỉ tột cùng.

- Em thật biết tự đề ỉnh, Trần Minh Trí tôi lại cưỡng bức một cô gái như em sao. Tôi kể em nghe, trước đây là em câu dẫn tôi trước. - Minh Trí cười nửa miệng đáp. (t/g: khi nào thì Rin của tui câu dẫn ngài vậy =.=)

Rin nghe Minh Trí nói, gương mặt đỏ bừng vì tức giận và ngại ngùng, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa:” Tuấn Kiệt nhất định sẽ tin tôi và bảo vệ Tuấn Khôi.”

- Em nghĩ có thể đi ra khỏi nơi này dễ dàng sao? - Minh Trí kéo Rin về phía mình.

- Buông tôi ra - Rin hét

Minh Trí đẩy cô xuống chiếc giường lớn, ý chí vừa bị mất kiểm soát vì thái độ bướng bỉnh ngang tàn của Rin. Minh Trí muốn cô gái bất trị này phải dưới thân mình mà van xin. Nhưng vừa lao lên người Rin thì đóng đập cửa bên ngoài vang lên, là giọng Tuấn Kiệt.

- Trần tổng, xin anh mau mở cửa. - Tiếng đập cửa càng lúc càng vội.

Minh Trí nghe tiếng Tuấn Kiệt, rời khỏi người Rin khẽ cười nhếch:” Chồng em đến rồi, chúng ta bị bắt tại trận.”

- Đề tiện, hèn hạ. - Rin tức giận mắng chữi, trong lòng lo lắng Tuấn Kiệt sẽ hiểu nhầm.

- Nhưng nể tình em dù sao cũng là người sinh ra con tôi, tôi sẽ cho em một con đường sống với một điều kiện. - Minh Trí cười đắc ý.

- Anh muốn giở trò gì. - Rin nhìn Minh Trí căm hận.

- Cô đi vào bên trong, tôi sẽ ra gặp Phạm thiếu gia và đuổi hân ta về.- Minh Trí nói.

- Điều kiện.

- Ngày mai, 9h tại khách sạn RITA phòng 1007.

- Hèn hạ, anh hẹn tôi tại nơi đó để làm gì. - Rin giật mình khi nghe điều kiện của Minh Trí.

- Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em. Chỉ là muốn nói chuyện ôn lại chút chuyện xưa. - Minh Trí mỉm cười.

Tiếng cửa phòng cùng tiếng gọi của Tuấn Kiệt cứ vang lên bên ngoài, Rin vừa rồi mà không kịp suy nghĩ. Cô gật đầu rồi nhanh chóng đi vào bên trong. Minh Trí thấy Rin đã đi vào trong, anh đi ra mở cửa.

- Phạm thiếu gia, thật xin lỗi khi này tôi đang tắm. - Minh Trí mở cửa đáp.

- Trần tổng, tôi không thấy Ngọc Nhi nơi nào cả, đi một vòng hỏi các nhân viên thì họ bảo nhìn thấy anh bé cô ấy về phòng sao? - giọng Tuấn Kiệt như rung lên.

- À, khi này cô ta bắt cần ngã xuống hồ sâu, lúc ấy không thấy Phạm thiếu gia bên cạnh nên tôi có vớt cô gái của anh lên. Lúc đó thấy cô ta có vẻ kiệt sức nên đành mang về phòng.

- Vì sao không về phòng cô ấy hoặc phòng của tôi?

- Tôi không nghĩ nhiều như vậy. - Minh Trí tỏ ra vẻ bất cần.

- Hiện tại, cô ấy ở bên trong sao? - Tuấn Kiệt liếc qua bên trong nhưng không thấy Rin.

- Không, vào phòng tôi một lúc không lâu, cô ấy bớt hoảng sợ thì đã ra về. - Minh Trí nói như không quan tâm/

- Cô ấy hiện tại không ở trong phòng, đi tìm khắp nơi cũng không có. - Tuấn Kiệt lo lắng nhìn xung quanh.

- Cô gái của anh, anh tự mình quản lý. - Minh Trí nói xong, đóng cửa lại mà đi vào bên trong.

Sau khi xác định Tuấn Kiệt đã bỏ đi ra xa phòng Minh Trí, Rin nhanh chóng ra khỏi phòng Minh Trí quay về phòng mình để thay trang phục. Lúc này rơi xuống nước trang phục cô đã ướt cả. Rin vừa về đến phòng thì đã thấy Tuấn Kiệt lại đang ngồi trước cửa phòng mình chờ đợi, trong lòng Rin dâng lên cảm xúc có lỗi với anh. Chuyện Trần Minh Trí nói anh ta chính là cha của con trai mình, Rin phân vân không biết nên hay không nên nói với Tuấn Kiệt. Cô đi tới phía Tuấn Kiệt đang như thất thần ngồi phía trước.

- Tuấn Kiệt, anh làm gì ở đây? - Rin đi tới hỏi.

Tuấn Kiệt nghe giọng Rin, ngược mắt lên nhìn cô rồi nhanh chóng ôm chầm lấy cô trong lòng: "Ngọc Nhi, em đi đâu vậy? Có biết anh rất lo lắng."

- Em xin lỗi, khi này bị ngã xuống nước may nhờ có Trần tổng cứu giúp. - Rin không muốn Tuấn Kiệt lại cùng em gái mà anh đã nói là rất thương yêu có mẫu thuẫn nên không nói anh biết Kim Mai đã làm gì mình.

- Khi này anh đến phòng anh ta, anh ta nói em đã bỏ đi mất. Em đã đi đâu, anh đã đi khắp nơi tìm em. - Tuấn Kiệt nói.

- Em cảm thấy không khoẻ nên đã ra ngoài tìm mua thuốc, nhưng gần đây không có tiệm thuốc nào cả nên em quay về. - Rin nói dối.

- Em không khoẻ ở đâu, anh đưa em đi khám. - Tuấn Kiệt đưa tay lên trán Rin nói.

- Em không sao rồi, hiện tại chỉ thấy hơi mệt. Em muốn vào phòng nghỉ ngơi. - Rin đáp.

- Được, em nghỉ ngơi chút đi. - Tuấn Kiệt đưa cô vào bên trong.

Phía xa, ánh mắt Minh Trí nheo lại. Nhìn cảnh người phụ nữ của mình thân thiết cùng người đàn ông khác ai ai không khó chịu như vậy. Minh Trí ra xe và bỏ về khách sạn không chào trước một lời.

Trong khách sạn, Minh Trí nhận được báo cáo từ Trần Hậu về công ty điện tử Phạm gia. Thật ra công ty điện tử của Phạm gia là do cha của Tuấn Kiệt quản lý, Tuấn Kiệt chỉ là một giám đốc bộ phận mà thôi. Có lẽ vì anh ta không nghe lời cha mẹ mà muốn cưới Rin nên Phạm lão không để lại công ty cho Tuấn Kiệt mà sức già chống chọi. Minh Trí đọc qua báo cáo rồi gọi cho Trần Hậu.

- Vâng, thiếu gia.
- Thiết kế mới của công ty Phạm gia chuẩn bị tung ra thị trường nên bọn họ đang cần huy động vốn. Dùng RoYal gây sức ép với những nhà đầu tư cho Phạm gia.
- Tôi hiểu.
- Còn nữa, kế hoạch có chút thay đổi. Cậu tung tin cho phóng viên, Trần gia và Kim sẽ kết thông gia.
- Thiếu gia, anh có ý gì? - Trần Hậu khó hiểu.
- Tất cả những ai muốn làm hại Rin, đều phải trả giá. - Minh Trí nói xong, nhanh chóng cúp máy. Trên tay anh cầm một ly rượu đỏ, uống cạn ly những suy tính.

Nhân viên trong resort thông báo Trần tổng có việc đột xuất nên đã về trước, Tuấn Kiệt cảm thấy cuộc đi chơi này có chút vấn đề nên cũng đưa Rin và Kim Mai ra về. Trên xe, Kim Mai ra vẻ như không hề có chuyện gì xảy ra rôm ra trò chuyện cùng với anh họ, Rin thì im lặng không nói nhưng trong lòng cô đang lo lắng suy nghĩ chuyện khác. Trần Minh Trí chính là cha của đứa trẻ, có nên nói ra hay không?

Tại khách sạn RITA, trong phòng 1007, Rin đang đứng trước cửa phòng phân vân không biết nên đi vào hay ra về. Thật ra trước đây khi không biết chút gì về quá khứ thì cô không quan tâm tới. Nhưng khi gặp người đàn ông này, lại nói rằng là cha của Tuấn Khôi nên Rin có chút tò mò về những chuyện trước kia. Anh ta cũng đã hứa sẽ không làm gì cô, chỉ là nói chuyện trước kia mà thôi. Rin băng khuỷu đứng trước cửa mãi, cuối cùng cũng gõ cửa phòng.

Minh Trí bước ra sau cánh cửa, anh mặc một chiếc áo sơ mi không cài nút với một chiếc quần rộng thoải mái. Dáng vẻ của Minh Trí quả thật là rất khiêu gợi, Rin nhìn thấy thân thể của Minh Trí liền nhanh chóng đỏ mặt.

- Mời vào. - Minh Trí đợi Rin bước vào thì đóng cửa phòng lại.
- Tôi đã giữ đúng lời hứa. - Rin khẽ nói.
- Là em tò mò về quá khứ của mình, em muốn hỏi gì. - Minh Trí thoải mái ngồi trên chiếc ghế dựa lật tẩy suy nghĩ của cô.
- Tôi muốn biết tôi với anh đã kết hôn chưa? - Rin bắt đầu hỏi
- Chưa. - Minh Trí đáp
- Tên thật của tôi.
- Hà My, tôi thường gọi em là Rin.
- Gia đình tôi có mấy người.
- Cha, mẹ và chị gái. Thêm cha mẹ nuôi và một em trai.
- Quá khứ rất phức tạp sao?
- Không đơn giản.
- Anh và tôi yêu nhau sao? - Rin khựng lại khi hỏi câu này, nếu không yêu vì sao lại có với nhau đứa trẻ, trừ khi anh ta cưỡng đạo.
- Rất yêu. - Minh Trí khẽ cười đáp.
- Tôi không tin. - Rin nhún mày.
- Vì sao không tin? - Minh Trí hỏi lại.
- Nếu rất yêu nhau, vì sao tôi lại tử tự. Tuấn Kiệt nói nhìn tôi lúc đấy đáng vẻ đau khổ, như người mất hồn.
- Rin hơi tức giận.

- Hiểu nhầm và bị kịch gia đình. - Minh Trí thở dài. - Em luôn tự ình đúng, luôn không chịu nói ra suy nghĩ trong đầu. Đến khi mọi chuyện được giải quyết thì em lại một mình gốc gác đi tìm đường chết.

Rin nghe Minh Trí trả lời, cũng không biết phải nói gì thêm: - Tôi đã hỏi xong, tôi về trước. - Rin đứng lên.

- Chúng ta chưa ôn xong kỉ niệm đâu. - Minh Trí đứng lên theo kéo Rin lại.

- Anh đã hứa sẽ không động đến tôi. - Rin khựng người, trừng mắt nói.

- Tôi chỉ muốn mời em một ly mà thôi, là em qua nhạy cảm rồi. - Minh Trí nói xong, lặng lặng đi vào bên trong.

Rin ngồi trên chiếc ghế salon, cô nhìn trên bàn có một xấp tài liệu. Bên ngoài ghi chữ to: "Công ty điện tử Phạm gia." Rin cầm xấp tài liệu lên, vì sao nơi này lại có tài liệu về công ty của gia đình Tuấn Kiệt. Mở trang đầu tiên ra xem là những thứ như ngày thành lập, quy mô hoạt động và những sản phẩm của họ. Càng về sau nó đi càng chi tiết hơn, đến những ngân hàng và các nhà đầu tư đang đầu tư vào Phạm gia cũng được ghi lại cẩn thận. Suy nghĩ một lúc, Rin sợ hãi với suy nghĩ của mình, vì sao Trần Minh Trí lại điều tra công ty của Phạm gia.

Minh Trí trên tay cầm hai chiếc cốc và chai rượu hảo hạng ra ngoài, nhìn thấy cô đang cầm trên tay xấp tài liệu anh cố tình để trước mặt liền khẽ cười đi tới.

- Rin, chúng ta cạn ly. Chúc mừng ngày tái ngộ. - Minh Trí rót vào hai ly rượu cầm đưa về phía Rin.

- Anh vì sao lại điều tra về công ty của gia đình Tuấn Kiệt. - Rin nhìn Minh Trí hỏi.

- Chỉ là muốn biết chồng sắp cưới của em giàu đến mức độ nào mà thôi. - Minh Trí cười trừ.

- Nói dối, như vậy đâu cần phải điều tra cận kề như vậy.

- Em cũng biết đó, tôi muốn con trai mình. Làm cho Phạm gia phá sản, tôi sẽ dễ dàng đón con trai về Trần gia.

- Anh... không được phép đối với Tuấn Kiệt như vậy. Anh ấy đã chăm sóc Tuấn Khôi từ khi nó chưa lọt lòng.

- Rin hoảng sợ với lời nói của Minh Trí.

- Vậy em giao con cho tôi, tôi cho Phạm gia đường sống.

- Tôi không thể sống thiếu con trai mình. - Rin khẽ rơi lệ.

- Vậy em theo tôi về Trần gia. - Minh Trí lâu giọt lệ trên khoé mắt Rin.

- Không bao giờ. Tôi đã hứa sẽ không bao giờ bỏ đi khi Tuấn Kiệt vẫn còn muốn tôi ở lại. - Rin đẩy tay Minh Trí ra khỏi.

- Vậy em chờ ngày mất đi đứa trẻ này, tôi sẽ mang nó đi mãi mãi không cho em gặp lại. - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Anh... xin anh... đừng làm như vậy. - Rin khóc lóc van xin.

Minh Trí nhìn thấy Rin rơi lệ thì chợt đau lòng, nhưng anh không muốn dừng lại. Nếu như anh xiêu lòng sẽ mất đi cô gái này mãi mãi, Minh Trí đưa tay lau giọt nước mắt của Rin ôm cô trong lòng tha hồ bao nhớ nhung nhưng Rin lại đẩy anh ra. Cô biết dù có cầu xin thế nào thì người đàn ông tàn nhẫn này cũng không thay đổi, cô cũng không thể nói cho Tuấn Kiệt biết được. Với bản tính của Tuấn Kiệt, anh sẽ một mực cương quyết giữ lại Tuấn Khôi mặc cho Minh Trí có làm điều gì. Nhưng mà Tuấn Kiệt đã làm quá nhiều việc vì cô, cô không thể để anh mất đi cả sự nghiệp chỉ vì một cô gái không xứng đáng với anh như cô.

Rin không nói gì, đi về phía cửa sau đó không nhìn lại mà nói: "Anh cho tôi thời gian suy nghĩ, tôi sẽ trả lời anh." - Sau đó nhanh chóng bỏ đi.

- Em nhất định phải thuộc về tôi, Trịnh Hà My.

Rin về lại nhà của Tuấn Kiệt. Đi vào phòng của Tuấn Khôi, nhìn đứa con bé bỏng đang ngủ trong nôi cô ôm lấy con trai mà khóc to, không biết cuộc đời sẽ đi về đâu. Vì sao không để quá khứ trôi đi tất cả, vì sao cha của Tuấn Khôi lại tìm đến. Vì sao cô lại gặp lại người đàn ông đại ác ma kia.

95. Chương 90:

Những ngày sau đó, Minh Trí không còn xuất hiện trong cuộc sống của Rin nữa. Rin càng lúc càng cảm thấy bất an, lo sợ một ngày nào đó anh ta sẽ bắt Tuấn Kiệt đi. Rin không muốn gây thêm nhiều phiền toái cho Tuấn Kiệt nên chọn cách im lặng, nhìn Tuấn Kiệt hằng đêm ngồi trong phòng làm việc, nét mặt u sầu. Rin biết, nếu cô tiếp tục trốn trong căn biệt thự này thì người trả giá chính là Tuấn Kiệt.

Rin mang một ly sữa vào phòng làm việc của Tuấn Kiệt, cô đặt ly sữa trên bàn rồi ngồi đối diện anh mà hỏi: "Dạo này công việc anh thế nào?"

- Không suôn sẻ lắm, hôm nay em lại quan tâm đến công việc của anh? - Tuấn Kiệt băng quơ hỏi lại, trước giờ Rin chưa từng hỏi qua.

- Dạo này em thấy anh hay thức khuya trong phòng làm việc, công ty xảy ra chuyện gì sao? - Rin hỏi tiếp.

- Ngọc Nhi, anh có việc muốn xin lỗi em. - Tuấn Kiệt không trả lời câu hỏi của cô, đứng lên đi về phía cô nắm lấy đôi tay.

- Xin lỗi về việc gì? - Rin thắc mắc.

- Hôn lễ của chúng ta, có lẽ phải dời lại. Hiện nay công ty của Phạm gia đang gặp phải rắc rối. - Tuấn Kiệt rầu rĩ nói.

- Hôn lễ không quan trọng, quan trọng là chúng ta quan tâm lẫn nhau. - Rin cười đáp.

- Ngọc Nhi, nếu một ngày anh mất hết tất cả. Em liệu còn muốn kết hôn với anh. - Tuấn Kiệt hỏi.

- Tuấn Kiệt, khi em gặp khó khăn anh luôn giúp đỡ em, em biết ơn anh vô cùng và dù anh có là một kẻ nghèo hèn thì anh vẫn là một Tuấn Kiệt tốt bụng và vô cùng cao cả. Anh có thể nói với em, công ty anh đang gặp phải chuyện gì hay không?

- Công ty của gia đình anh hiện đang gặp phải một rắc rối lớn, nếu không giải quyết có thể dẫn đến phá sản mất hết tất cả.

- Nghiêm trọng như vậy. - Rin kinh ngạc.

- Đúng vậy, hiện tại bên anh chuẩn bị cho ra sản phẩm mới nên rất cần vốn từ bên ngoài. Bỗng dưng các nhà đầu tư trước đây hàng loạt rút vốn lại với lý do sản phẩm mới không đúng thị hiếu. Dù có cho người thuyết phục bọn họ nhưng họ luôn bác bỏ tất cả.

Rin sợ hãi im lặng, không ngờ Trần Minh Trí nói được làm được, anh ta chắc hẳn vì cô không trả lời nên đã bắt đầu hành động.

- Bởi vậy, công ty điện tử Phạm gia hiện đang nằm bất động chờ chết nếu như không có nguồn tài trợ. - Tuấn Kiệt rầu rĩ nói.

- Tuấn Kiệt, đừng quá lo lắng rồi sẽ có cách mà. - Rin an ủi anh.

- Ngọc Nhi, cảm ơn em. Anh sẽ làm hết sức vì chúng ta. - Tuấn Kiệt nhìn cô nói.

- Tối rồi, em quay về phòng đây. Anh cũng mau chóng nghỉ ngơi, đang trong lúc khó khăn này, anh không được để mình mệt mỏi.

- Ngọc Nhi, hôm nay để Tuấn Kiệt cho người làm ngủ cùng được không? - Tuấn Kiệt nắm lấy tay Rin nhìn sâu vào đôi mắt cô. Đôi môi anh từ từ lại gần Rin hơn.

Rin cảm thấy bối rối với hành động của Tuấn Kiệt. Hiện tại là anh đang muốn hôn cô sao, hoặc là những chuyện còn nhiều hơn thế. Rin thật sự chưa sẵn sàng đón nhận anh, hoặc tình cảm đối với anh chưa đủ lớn để đón nhận Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt đặt đôi môi mình lên đôi môi Rin, anh hôn một cách nhẹ nhàng quyến luyến. Tuấn Kiệt ôm lấy bả vai Rin lên đi qua phòng ngủ, môi vẫn không rời. Rin nhắm mắt lại, muốn đón nhận nụ hôn của Tuấn Kiệt. Nhưng khi nhắm mắt hình ảnh của Minh Trí hiện lên, nụ hôn bá đạo của anh tại khu resort khiến cô giật mình. Rin mở mắt ra đã thấy Tuấn Kiệt đặt cô trên giường lớn của anh.

- Tuấn Kiệt, dừng lại. - Rin nói khi đôi môi Tuấn Kiệt từ từ đi xuống phía cổ.
- Ngọc Nhi, em không yêu anh sao. - Tuấn Kiệt chìm sâu vào men tình ái.
- Anh mau dừng lại, em chưa sẵn sàng. - Rin đẩy anh ra, kéo chiếc mền mỏng che thân thể.
- Vì sao? Anh đã đợi em hai năm, đến hôm nay khi chúng ta chuẩn bị kết hôn thì anh muốn gần gũi em hơn mà thôi. - Tuấn Kiệt bắt ngờ với thái độ của Rin.

- Em... em xin lỗi, hãy đợi đến lúc chúng ta thật sự kết hôn, được không? - Rin cúi đầu, anh nói không sai. Cô cũng không phải là con gái mới lớn anh cũng là một người đàn ông mạnh khỏe, hai người ở chung một nhà hơn hai năm qua anh đã phải kiềm chế như thế nào chỉ vì tôn trọng cô.

- Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hôm nay, anh sẽ chỉ ôm em ngủ. Được không? - Tuấn Kiệt không muốn Rin nghĩ mình đến với cô chỉ vì thể xác.

Rin khẽ gật đầu, ít nhất một chút ngọt ngào cô phải cho anh. Nếu ngay cả một cái ôm cũng từ chối thì như vậy Tuấn Kiệt sẽ buồn lòng biết bao. Tuấn Kiệt ôm cô vào lòng, cả hai cùng nhau nằm trên chiếc giường rộng trải dài bao nhiêu suy nghĩ khác nhau.

Buổi sáng, Rin tỉnh giấc thì Tuấn Kiệt vẫn còn ngủ say. Một đêm suy nghĩ kỹ càng, Rin nhanh chóng ra ngoài.

Tại khách sạn RITA, phòng 1007. Một cô gái thân hình thanh mảnh, đứng phía trước lấy hết cam đảm mà gõ cửa.

Minh Trí bước ra từ phía sau cánh cửa nhìn thấy Rin đứng trước mặt thì có đôi chút ngạc nhiên nhưng cũng lấy lại bình tĩnh mà cười khẽ.

- Hôm nay phu nhân tương lai của Phạm gia đến tìm tôi có việc gì sao? - Minh Trí nói ra vẻ bất ngờ.

- Anh không phải nói móc tôi như vậy, tôi đến đây vì chuyện của Tuấn Khôi. - Rin đáp.

- Vào bên trong trước. - Minh Trí nói rồi lạnh lùng bỏ vào bên trong.

Rin đi theo phía sau, ngấm nhìn thân hình cường tráng của người đàn ông trước mặt. Dù rằng là cái dáng vẻ ngáp ngủ của anh ta, cũng thật hấp dẫn như vậy. Rin bỗng đánh đầu mình một cái, tỉnh lại đi Ngọc Nhi hẳn ta chính là người muốn bắt Tuấn Khôi và gấp tâm hại Tuấn Kiệt. Rin bước vào bên trong, vừa ngồi xuống chiếc ghế salon thì Minh Trí lên tiếng.

- Nói đi. - Anh thoải mái ngồi dựa vào ghế mà lạnh lùng nói.

- Tôi muốn cùng anh thương lượng. - Rin khẽ đáp.

- Tiếp tục. - Minh Trí đáp.

- Nếu như anh dừng lại việc hại công ty của Tuấn Kiệt, tôi đồng ý để Tuấn Khôi nhận anh làm cha... - Rin chưa nói hết, ánh mắt Minh Trí hằn lên đồng tức giận.

- Chỉ vì người đàn ông kia, cô chấp nhận bỏ con.- Minh Trí nói như găm.

- Không, tôi chỉ nói để thằng bé nhận anh mà thôi. - Rin đáp.

- Cô nghĩ mình có quyền không cho cha con tôi nhận nhau sao. - Minh Trí nhú mày, lần này cô gái nhỏ này đang nghĩ gì anh cũng không thể hiểu nổi.- Nếu như em có những suy nghĩ ngu ngốc rằng tôi sẽ để em mang đứa con của tôi theo người đàn ông khác thì hãy mau về cho.

- Trần Minh Trí, tôi phải làm gì anh mới có thể tha cho Tuấn Kiệt và tôi, vì sao anh lại chen vào cuộc sống êm đềm hiện tại của tôi. - Rin khóc thét.

- Nhưng đó không phải là cuộc sống của em, cuộc sống của em chính là phải ở bên cạnh tôi. - Minh Trí tức giận vì lời nói của Rin, giống như cô yêu Tuấn Kiệt rất nhiều và bị anh phá đám. Người phụ nữ của anh lại

dám nói yêu người khác, một tương phu nhân Minh Trí rất là tức giận. - Được, nếu em muốn lấy hán như vậy, tôi sẽ cho em một cơ hội.

- Anh sẽ không bắt Tuấn Kiệt? - Rin ngạc nhiên hỏi.

- Nếu như em làm tôi thoải mái, tôi sẽ suy nghĩ lại chuyện của con trai chúng ta. - Minh Trí kéo Rin vào lòng không cho cô phản kháng.

- Anh... anh muốn làm gì? - Rin hoảng sợ, muốn giằng lại nhưng không thắng nổi sức Minh Trí.

- Ngoan ngoãn, lần trước tôi và em chưa ôn xong kỉ niệm quá khứ đâu. Hôm nay chúng ta tiếp tục, nhưng không phải là tán gẫu nữa. - Minh Trí nói xong, đưa môi mình chạm vào môi Rin, hôn một cách tàn bạo nhất khiến Rin đau đớn phát khóc.

Minh Trí ném cô lên chiếc giường lớn, lao vào cô ân ái để thỏa bao nhớ nhung với người phụ nữ này. Anh như muốn nuốt trọn cô vào bên trong mình để cô không thể chạy đi đâu được nữa.

Minh Trí nằm trên người Rin, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái phía dưới thân đang cố gắng thoát khỏi mình.

- Nếu như em ngoan cố, xem như em mãi mãi mất đi con trai. - Minh Trí đe dọa.

Rin nghe đến con trai mình, không phản kháng lại nữa mà đành im lặng, cô nhìn sang hướng khác tránh ánh mắt của Minh Trí. Rin khẽ nhắm mắt lại, giọt lệ rơi xuống ga giường vệt tan biến mất.

Minh Trí thấy Rin quay sang một bên nhắm mắt lại, rất giống như mình đang cưỡng bạo cùng một xác chết. Anh dùng tay vuốt trên bờ má cô, đưa gương mặt cô đối diện mình.

- Trước kia những lúc thế này, em thường nói: " Minh Trí, em yêu anh" rất êm tai. Hôm nay tôi lại muốn nghe em nói. - Minh Trí nhìn thẳng vào Rin ra lệnh. (t/g: ông này bịa chuyện ghê thật)

- Anh... tôi... - Rin nhìn Minh Trí ấp úng, trước kia cô và anh ta rất hạnh phúc sao?

Minh Trí không đợi Rin nói, lột bỏ tất cả những thứ vớ vẩn trên người cả hai mà lao vào Rin.

Rin đau đớn, cảm thấy có lỗi với Tuấn Kiệt. Nhắm mắt lại mà khóc trong đau khổ.

Minh Trí mất hết lí trí. như hổ đói ăn thịt một con nai.

Chiều tối, Rin tỉnh lại trong đau đớn, mệt mỏi và tủi nhục. Trên người cô không còn một mảnh vải che thân, bên cạnh là người đàn ông mà cô chỉ xem là quá khứ. Nhưng anh ta đã mang quá khứ mà ép cô làm những việc cô không muốn. Rin nhìn Minh Trí đầy hận ý, sau đó muốn ngồi dậy mặc lại trang phục nhưng bị một cánh tay kéo lại.

- Muốn đi sao? - Minh Trí lên tiếng.

- Những gì anh làm, vẫn chưa đủ cảm thấy thoải mái. Anh nhớ giữ lấy những gì đã hứa với tôi. - Rin bị Minh Trí kéo lại nhưng cũng giằng lại mà nói.

- Tôi đã hứa gì nhỉ. - Minh Trí lật lọng.

- Anh... không được phép lật lọng. - Rin tức giận nói.

- Tôi nhớ có hứa rằng sẽ suy nghĩ lại. Trước kia thì tôi chỉ muốn con trai mình, nhưng khi cùng với em ân ái, tôi cảm thấy không nỡ để em đi cùng người khác. - Minh Trí lật ngôn.

- Anh... gạt người. - Rin run giọng.

- Hôm nay tôi mới biết rằng, xem ra người đàn ông kia có lẽ không hề dụng tới em sao. - Minh Trí nhếch cười.

- Không phải ai cũng coi thường tôi, Tuấn Kiệt rất tôn trọng tôi. - Rin xấu hổ hét lên.

- Nhưng xem ra, vợ sắp cưới đi ân ái cùng người đàn ông khác, anh ta sẽ nghĩ thế nào nhỉ, còn cái gọi là tôn trọng hay không đây, tôi rất là tò mò. - Minh Trí bá đạo.

- Anh.. nói vậy là ý gì?

- Hiện tại là 6h, tôi có hẹn với Phạm thiếu gia 6h30 tại đây để bàn bạc về chuyện RoYal sẽ đầu tư vào sản phẩm lần này. - Minh Trí nhìn đồng hồ rồi nói.

- Anh.. - Rin nhanh chóng nhặt quần áo chạy vào nhà vệ sinh mặc lại trang phục.

Khi cô ra ngoài thì Minh Trí vẫn đang nằm trên giường, ánh mắt nhìn cô chằm chọc. Rin muốn nhanh chóng ra ngoài, nếu như Tuấn Kiệt đến nơi này gặp cảnh tượng này chắc chắn sẽ rất đau lòng cho cả hai.

Rin nhanh chóng tiến về phía thang máy, khi thang máy mở ra Rin nhanh chóng đi về phía cửa ra vào. Phía trước Tuấn Kiệt cũng đang bước vào bên trong, Rin nhanh chóng nép vào một góc.

Tuấn Kiệt sau khi nhận được cuộc gọi từ Trần Minh Trí thì vô cùng vui mừng, đang lúc nguy kịch nhất liền nhận được sự giúp đỡ từ RoYal thì như tái sinh cho công ty anh. Tuấn Kiệt được Minh Trí hẹn tại khách sạn để bàn bạc về sản phẩm mới này, anh phải dùng tất cả kiến thức để thuyết phục Trần tổng đồng ý đầu tư.

Tuấn Kiệt đi vào bên trong khách sạn đi tới phía thang máy thì nghe tiếng gọi phía sau:” Kiệt, phải là anh không” - Một giọng nói ngọt ngào phía sau lưng.

- Mỹ Hòa, sao em lại đến đây. - Tuấn Kiệt quay lại thì nhìn thấy Mỹ Hòa.

- Em có hẹn gặp một người tại đây, còn anh? - Mỹ Hòa đi tới khoát lấy tay Tuấn Kiệt.

- Anh đến bàn việc làm ăn. - Tuấn Kiệt buông tay Mỹ Hòa ra mà đáp.

- Em lên tầng 10, còn anh. - Mỹ Hòa cùng Tuấn Kiệt đứng đợi trước thang máy.

- Anh cũng vậy. - Tuấn Kiệt cảm thấy có chút kì lạ.

Mỹ Hòa nghe nói vậy liền ôm lấy Tuấn Kiệt mà nói: ” Hay là chúng ta cùng vào chung một phòng mà ôn lại kỉ niệm, nghe nói anh sắp kết hôn sao. Có cần làm một bữa tiệc ăn ái trước khi đeo công vào cổ.”

- Mỹ Hòa, em không nên đùa giỡn như vậy. - Tuấn Kiệt lùi ra một bước.

Mỹ Hòa cười lớn, sau đó cửa thang máy mở ra. Hai người cùng đi vào bên trong.

Rin nhìn thấy người phụ nữ này rất quen mắt, có lẽ đã nhìn thấy nơi nào rồi. Cô ta có vẻ rất thân thiết với Tuấn Kiệt, thấy bọn họ vào bên trong thang máy Rin nhanh chóng ra khỏi khách sạn này mà trở về nhà.

96. Chương 91: Một Lần Nữa Đau Lòng

Tuấn Kiệt cùng Mỹ Hoà đến tầng 10 của khách sạn RITA, cả hai cùng bước ra đi cùng về một phía và cùng nhau định gõ cửa một phòng.

- Em cũng đến phòng này tìm người sao? - Tuấn Kiệt bất ngờ hỏi.

- Đúng vậy, anh cũng có hẹn với Trần tổng sao? - Mỹ Hoà cũng hết sức ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt cảm thấy có chút kì lạ, không lẽ tin đồn trên báo chí không đúng, rõ ràng buổi sáng báo chí đưa tin Kim Mai và Trần tổng đang hẹn hò, nay Mỹ Hoà lại đến đây tìm Trần tổng. Thấy Tuấn Kiệt đứng ngây người suy nghĩ, Mỹ Hoà nhanh chóng gõ cửa phòng của Minh Trí.

Minh Trí mở cửa phòng, thấy hai người cùng đứng trước cửa phòng mình thì giả ngạc nhiên:” Mời vào, cả hai người cùng đến thật đúng lúc”

Tuấn Kiệt và Mỹ Hoà cùng nhau bước vào, Minh Trí mời bọn họ ngồi trên chiếc ghế salon màu trắng trên bàn đặt hai ly nước.

- Phạm thiếu gia, lần trước có việc đột xuất phải về trước không chào anh thật sự có lỗi. - Minh Trí cũng ngồi xuống nói với Tuấn Kiệt.

- Không sao, công việc là quan trọng nhất. - Tuấn Kiệt đáp lời.

- Tôi có nghe về việc sản phẩm mới của công ty anh sắp tung ra thị trường nhưng thiếu nguồn đầu tư, tôi với anh xem ra cũng có chút quan hệ nên nếu như anh có thể mang sản phẩm thuyết phục được tôi, RoYal sẽ đứng ra giúp đỡ. - Minh Trí nói. - Giới thiệu với anh, đây là cô Mỹ Hoà, sẽ thay thế tôi cùng anh giao dịch nếu như chuyện hợp tác lần này thành công.

- Trần tổng, anh không phải giới thiệu. Em và Tuấn Kiệt có quen nhau từ trước. - Mỹ Hoà mỉm cười nhìn Tuấn Kiệt.

- Có quen biết trước sao, như vậy cũng tốt khi làm việc sẽ hiểu ý mà suôn sẻ hơn. - Minh Trí nhìn Mỹ Hoà nói tiếp. - Vì lần này thư kí của tôi phải ở lại trụ sở nên cô Mỹ Hoà được xem như thư kí tạm thời của tôi tại nơi này.

- Trần tổng, chúng ta bắt đầu chứ. - Tuấn Kiệt hơi e ngại Mỹ Hoà, nhưng đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để cứu lấy Phạm gia anh không thê từ bỏ.

Minh Trí gật đầu.

Sau khi Tuấn Kiệt trình bày những sản phẩm chủ chốt lần này, nói ra thế mạnh của các sản phẩm và siêu lợi nhuận khi sản phẩm nà ra mắt thị trường. Minh Trí ngồi im lặng lắng nghe không có một chút cảm xúc nào lộ ra ngoài, điều này làm Tuấn Kiệt cảm thấy rất hồi hộp, không biết Trần tổng có cảm thấy hứng thú với sản phẩm của công ty mình hay không. Tuấn Kiệt trình bày xong, liền nói thêm một câu:” Sản phẩm lần này của chúng tôi là tâm huyết của bao thế hệ, nếu như RoYal có thể giúp đỡ đầu tư vào chúng tôi, tôi nghĩ RoYal sẽ càng phát triển ra thêm lĩnh vực điện tử này.”

- RoYal người tài muốn vào đây không thiếu, muốn phát triển về điện tử không cần dựa vào công ty Phạm gia. - Minh Trí lắng lắng đáp.

- Trần tổng, ý tôi không phải là như vậy. - Tuấn Kiệt hoang mang vì câu trả lời không thiện chí từ Minh Trí.

Minh Trí như không để ý đến Tuấn Kiệt, nhìn sang Mỹ Hoà hỏi:” Cô nói cho tôi biết cảm nhận của cô về sản phẩm này.”

- Trần tổng, em thấy nó thật sự rất là tốt.

- Trần tổng, hãy tin vào Phạm gia chúng tôi. - Tuấn Kiệt lo lắng. Nếu RoYal lần này không giúp, xem như công ty phá sản.

- Được rồi, như tôi đã nói. Tôi và anh cũng có một chút quan hệ với nhau, tôi đồng ý giúp đỡ Phạm gia của anh. - Minh Trí nói không một chút biểu cảm. - Ngày mai, Mỹ Hoà sẽ đến công ty của anh trực tiếp tham gia các cuộc họp về sản phẩm lần này.

- Cảm ơn anh đã đồng ý đầu tư cho Phạm gia. - Tuấn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, Phạm gia đã có vị cứu tinh lớn mạnh như vậy không còn sợ đến đường phá sản.

- Tôi đến đây là nghỉ ngơi, không ngờ lại tiếp tục dính vào công việc. Được rồi, hai người về trước. - Minh Trí ra về không vui nói.

- Vâng, tôi về trước. Anh cứ nghỉ ngơi, lần này tôi sẽ cùng Mỹ Hoà giải quyết ổn thoà không ảnh hưởng nhiều đến thời gian nghỉ ngơi của anh. - Tuấn Kiệt đứng lên, nhanh chóng chào Minh Trí rồi ra về.

- Cô cũng về đi, lần này cô phải bên cạnh Tuấn Kiệt thiếu gia mà học hỏi thêm. - Minh Trí nhìn Mỹ Hoà nói.

- Vâng, em hiểu rồi Trần tổng. - Mỹ Hoà cũng đứng lên, nhanh chóng đuổi theo Tuấn Kiệt.

Mỹ Hoà đuổi theo kịp Tuấn Kiệt phía ngoài, cô đơn đả.

- Ha, không ngờ có một ngày chúng ta lại cùng nhau làm việc.

- Mỹ Hoà, chuyện trước đây... - Tuấn Kiệt e ngại nhất là Mỹ Hoà, trước đây dù sao anh cũng đã không phải với cô ta.

- Chuyện xảy ra cũng đã rất lâu rồi, em không còn để ý đến nữa. Dù sao người có lỗi trước cũng là em, hiện tại chúng ta vẫn là bạn, là đồng nghiệp chứ. - Mỹ Hoà cười nói.

- Đúng vậy, quên đi chuyện cũ, chúng ta sẽ cùng nhau hợp tác. - Tuấn Kiệt mừng rỡ khi nghe Mỹ Hoà nói.

Thấy Tuấn Kiệt nói vậy, Mỹ Hoà khẽ quay mặt đi nhếch miệng cười thầm.

Rin quay về biệt thự họ Phạm, trong đầu đang có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Nhìn đứa trẻ trông nôi cũng đang nhìn mình, Tuấn Khôi đưa bàn tay nhỏ bé lên gương mặt Rin, bàn tay nhỏ bé chạm vào giọt nước mắt trên bờ mi của người mẹ, đứa trẻ không hiểu chuyện ngây thơ đùa giỡn.

Tiếng xe của Tuấn Kiệt đang đi vào bên trong biệt thự, Rin luống cuống, cô không biết phải đối diện như thế nào với anh đây. Đến với anh mặc dù đã có một đứa con, nhưng đó chỉ là chuyện trước kia và anh chấp nhận. Nhưng hôm nay điều tác tệ lại xảy đến với cô, cũng tại bản thân mình tự đến dâng vào miệng sói cô cũng chỉ biết tự trách bản thân mình ngu ngốc.

Tuấn Kiệt vào nhà thì nhanh chóng đi tìm Rin. Khi thấy Rin đang trong phòng Tuấn Khôi liền vui vẻ đi vào.

- Ngọc Nhi, hôm nay anh cảm thấy rất vui. Chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn mừng. - Tuấn Kiệt ôm lấy Rin từ phía sau mà nói.

- Có chuyện gì mà anh vui như vậy? - Rin ái ngại đẩy anh ra, quay lại nhìn Tuấn Kiệt hỏi.

- Công ty được cứu rồi. - Tuấn Kiệt nhìn Rin cười nói.

- Đêm qua còn rất sầu não, là ai đã giúp công ty anh. - Rin vờ hỏi, cô cũng đoán được phần nào.

- Chính là Trần tổng, buổi trưa anh ấy đã gọi cho anh và nói rằng có chút quan tâm đến sản phẩm của công ty anh, muốn trực tiếp gặp để bàn bạc. - Tuấn Kiệt kể.

Rin hơi bàng hoàng, trưa nay anh ta gọi cho Tuấn Kiệt sao. Nghĩa là sau khi cưỡng ép cô, anh ta gọi cho Tuấn Kiệt giúp đỡ công ty Phạm gia. Rin tức giận, Trần Minh Trí lại xem cô như một món hàng mà trao đổi sao.

- Em sao vậy, có chuyện gì không vui sao? - Tuấn Kiệt thấy nét mặt khó coi của Rin liền hỏi.

- Em không sao, chúc mừng anh. - Rin lấy lại bình tĩnh cười đáp,

- Ngọc Nhi, giải quyết xong chuyện lần này. Chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ. - Tuấn Kiệt nắm lấy hai bàn tay Rin mà nói.

Rin nghe xong câu nói của Tuấn Kiệt, giả như trước đây thì cô cũng vui vẻ đồng ý. Nhưng sau khi xảy ra những chuyện với Minh Trí như vậy, liệu cô còn xứng đáng với Tuấn Kiệt, nếu như Tuấn Kiệt biết sự thật này, anh sẽ đau lòng biết mấy.

Rin không biết trả lời thế nào, nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Tuấn Kiệt mà khẽ gật đầu.

Những ngày sau đó, sản phẩm của công ty điện tử Phạm gia cũng nhờ sự giúp đỡ của RoYal mà tung ra thị trường một cách thành công. Chuyện của Minh Trí và Kim Mai hiện giờ là tin tức nóng nhất của các báo tài chính về người nổi tiếng. Hình ảnh hai người đi cùng nhau tràn ngập trên các mặt báo, Minh Trí không lên tiếng về chuyện này, Kim Mai thì rất phấn khởi.

Rin cầm tờ báo trên tay, đọc xong tin tức của Minh Trí liền cảm thấy trong lòng một chút không vui. Cảm giác này rất là quen thuộc, giống như bị ai lấy đi thứ gì quan trọng. Rin liếc nhìn hình ảnh hai người ngồi trong một nhà hàng lộng lẫy cùng nhau ăn tối, tim Rin bỗng dưng đập mạnh hơn. Cô tự mình mắng chửi bản thân vì sao phải phản ứng trước chuyện nam nữ của anh ta.

Rin đang ngồi thì Tuấn Kiệt gọi điện nói rằng tối nay sẽ không về nhà dùng cơm, sản phẩm của công ty tung ra thị trường thành công nên anh cùng các đồng nghiệp đi ăn mừng. Rin cũng vui mừng cho Tuấn Kiệt, nghĩ đến chuyện Tuấn Kiệt nói, khi nào xong chuyện lần này sẽ làm hôn lễ với cô. Nói tới chuyện hôn lễ, cô nhớ tới nét mặt của Minh Trí khi ở khu resort, trong ánh mắt anh ta có một nỗi buồn.

Sau khi dỗ Tuấn Khôi ngủ, Rin ngồi xem tin tức rồi chuyển sang xem phim trong phòng khách đợi Tuấn Kiệt đi ăn mừng cùng đồng nghiệp trở về. Cô nhìn lên đồng hồ đã gần 12h mà anh vẫn chưa về, có lẽ do quá vui nên quên mất thời gian sao. Cũng đúng, vì chuyện lần này một chút là Phạm gia phá sản, nay lại lấy lại uy thế trên thị trường thì còn gì vui hơn.

Chương trình tivi không còn gì để xem cả, Rin buồn chán tắt đi. Cô đi vào trong phòng làm việc của Tuấn Kiệt mà tìm một cuốn sách nào đó để đọc giết thời gian mà đợi Tuấn Kiệt về. Cô đi một vòng đều là những sách về kinh tế, Rin với tay lấy một quyển sách trên cao liền nhìn thấy một chiếc hộp lớn đặt phía sau những hàng sách dày. Rin tò mò mang chiếc hộp xuống xem, bên trong là hình Tuấn Kiệt cùng một cô gái quen mặt. Họ có rất nhiều hình đi nhiều nơi khác nhau, có lẽ là bạn gái cũ của anh, bên trong cũng có rất nhiều bức thư của hai người. Rin không xem thư của họ, chỉ chăm chăm nhìn vào cô gái này, liền nhận ra chính là cô gái ở khách sạn lần trước.

Đang xem hình thì điện thoại Rin phát ra tín hiệu tin nhắn:” Ngọc Nhi, anh say quá. Em đến khách sạn RITA phòng 704 đón anh.”

Đọc được tin nhắn kia, Rin nhanh chóng xếp hình lại bỏ vào bên trong chiếc hộp, đặt về vị trí cũ nhanh chóng đón taxi đến nơi Tuấn Kiệt nhắn mà đưa anh về.

Rin bước vào bên trong cửa khách sạn, một cô gái xinh xắn bước đến nói:” Cô là Ngọc Nhi tiểu thư?”

- Đúng vậy, tôi đến phòng 704 đón Phạm thiếu gia.

- Vâng, đây là chìa khoá phòng. Phạm thiếu gia căn dặn cô đến cứ mở cửa đi vào bên trong. - Cô gái mỉm cười nói.

- Cảm ơn. - Rin nhận lấy chìa khoá phòng, nhanh chóng tới thang máy đi lên tầng 7.

Đi đến trước cửa phòng 704. Rin từ từ mở khoá phòng bước vào. Vừa bước vào bên trong, cô nhìn thấy quần áo của cả nam và nữ trên sàn nhà lung tung. Rin cảm thấy khó hiểu liền đi thẳng vào bên trong phòng ngủ liền thấy cảnh tượng không nên thấy. Một đôi nam nữ trên người không còn gì che thân mà quần lấy nhau, đó chính là Mỹ Hoà- cô gái Rin vừa thấy trong hình cùng Tuấn Kiệt trên giường.

Rin cứng đờ người trong giây lát, sau đó cô nhanh chóng rời khỏi căn phòng đó. Trong lòng có chút bị thương.

Cô bước vào bên trong thang máy, bấm đầu đi như chạy nên không để ý bên trong thang máy đang có người.

- Vì sao em lại có mặt ở đây giờ này. - Minh Trí lên tiếng.

Rin giật nảy mình, nhìn về phía Minh Trí:” Anh... vì sao anh có mặt ở đây?” - Rin bắn loạn.

- Đây là khách sạn tôi đang ở. - Minh Trí nhíu mày.

- Tôi... tôi... tôi... - Rin không biết trả lời thế nào về chuyện vì sao nữa đêm lại ở khách sạn một mình. - Tôi vì sao ở đây là chuyện của tôi.

- Đã lỡ đến rồi, tôi mời em một ly. - Cửa thang máy mở ra, Minh Trí cầm tay Rin kéo đi.

Minh Trí gọi một chai rượu ra, rót vào ly Rin rồi rót vào ly mình. Nâng ly cùng vào ly cô, không nói gì đưa lên môi nhấp nhẹ. Rin cũng cầm ly rượu trên tay, nhớ đến cảnh của hai người kia khi nãy, uống cạn ly.

- Anh nói xem, đàn ông các người ai ai cũng đều ham muốn thể xác phụ nữ. - Rin ngấm men rượu bắt đầu nói.

Minh Trí mỉm cười:” Giữa đàn ông và đàn bà, đều bình đẳng cả. Ngay cả bản thân phụ nữ cũng ham muốn thể xác đàn ông.”

- Lật ngón, chính đàn ông các người là đồ đều giả cả. - Rin cầm lấy chai rượu tự rót vào ly mình mà uống.

- Không nên uống thêm, em sẽ mất bình tĩnh, đến lúc đó em ham muốn thể xác đàn ông thì tôi cũng không chịu trách nhiệm. - Minh Trí ngăn ly trên tay Rin lại.

- Trần Minh Trí, nhìn anh là tôi buồn nôn rồi, vì sao anh lại xuất hiện làm gì. Vì sao lại cứ ép tôi làm chuyện có lỗi với Tuấn Kiệt. - Rin uống thêm một ly. - Còn Tuấn Kiệt, vì sao lại lừa dối tôi. Anh ấy nói muốn cùng tôi kết hôn đó, vậy mà hiện tại đang ân ái cùng người phụ nữ khác lại chính là người yêu cũ. - Rin lại rót thêm một ly.

- Hôm nay tuổi lượng em cao như vậy, tôi uống cùng em. - Minh Trí nâng ly, cụng vào ly Rin rồi uống.

Đến hết ly thứ 3 thì Rin cũng gục xuống bàn, trên khoé mắt vẫn còn giọt nước mắt. Không ai hiểu rằng điều gì làm Rin phải khóc, cô rơi lệ vì quá mệt mỏi trong suy nghĩ, cô cũng có tư cách gì mà trách Tuấn Kiệt trong khi bản thân cô cũng bị Minh Trí cưỡng ép.

Minh Trí bế Rin về phòng mình, đặt cô lên giường đắp chăn cho cô. Sau đó một mình đi về phía cửa kính nhìn ra ngoài, ánh đèn soi sáng lấp lánh.

- Rin, xin lỗi vì đã làm em đau lòng như vậy. Chỉ vì anh không thể mất em.

3h, Rin khát khô cổ họng ngồi dậy tìm nước. Cô hoảng hốt vì nơi này không thân thuộc như nơi cô từng sống hai năm qua. Nhìn thấy người bên cạnh là Minh Trí, cô lại càng kinh sợ hơn. Kiểm tra quần áo vẫn còn nguyên trên người, Rin thở phào nhẹ nhàng bước khỏi giường.

- Em đi đâu? - Minh Trí khẽ hỏi.

- Tôi... tôi về nhà. - Rin đáp.

- Tôi đưa em về. - Minh Trí ngồi dậy, mặc tạm một chiếc áo khoác ngoài. Sau đó dùng xe đưa Rin về lại biệt thự Phạm gia.

Trên đường đi và khi cô xuống xe anh vẫn không nói một câu nào, cô cũng im lặng cho đến khi thấy bóng xe của Minh Trí chạy vụt đi. Rin bước vào bên trong biệt thự, chưa bao giờ cô cảm thấy nó lại lạnh lẽo đến như vậy. Cô bước vào bên trong phòng của Tuấn Kiệt, thấy con trai đang ngủ trong nôi cô mệt mỏi ôm vào lòng mình mà ngủ.

Sáng, Rin đang cho Tuấn Kiệt ăn ngoài vườn thì xe của Tuấn Kiệt chạy vào bên trong biệt thự. Chuyện tối qua, Rin thật sự không biết phải nói với anh điều gì.

- Ngọc Nhi, anh xin lỗi hôm qua anh uống hơi nhiều nên ngủ lại khách sạn. - Tuấn Kiệt bối rối nhìn Rin nói.

- Không sao, anh đã ăn sáng chưa. - Rin đáp.

- Trễ rồi, anh về thay trang phục rồi sẽ đến công ty. - Tuấn Kiệt nói.

Nói rồi Tuấn Kiệt nựng Tuấn Kiệt một cái, trong lòng cảm thấy có lỗi với Rin nhưng không dám đối diện sự thật. Anh lẳng lặng đi vào phòng mình thay trang phục mới rồi lái xe đến công ty.

Tuấn Kiệt bước vào phòng làm việc đã thấy Mỹ Hoà đang ngồi trong phòng mình, chuyện đêm qua khiến Tuấn Kiệt không biết đối diện thế nào.

- Em tìm anh có việc gì? - Tuấn Kiệt hỏi.

- Sao lại nói chuyện nghe xa cách như vậy, không phải đêm qua chúng ta rất cuồng nhiệt sao? - Mỹ Hoà đi ra phía sau Tuấn Kiệt ôm lấy.

- Chuyện hôm qua anh xin lỗi, vì anh quá say. - Tuấn Kiệt đẩy Mỹ Hoà ra.

- Hôm qua em định đưa anh đến khách sạn, rồi nhắn cho vợ anh đến đón nhưng không ngờ anh lại lao vào em như vậy. Anh cũng biết em yếu đuối như vậy, không thể phản kháng lại anh. - Mỹ Hoà cười gian xảo.

- Em gọi Ngọc Nhi đến sao? - Tuấn Kiệt giật mình.

- Em không có ý, em chỉ muốn cô ấy đón anh về hay hơn là em đưa anh về. Nào ngờ chuyện lại xảy ra như vậy, lúc sáng ra về em có hỏi nhân viên khách sạn rồi. Bọn họ nói cô ấy có đến, buổi sáng anh không về nhà sao? - Mỹ Hoà thấy Tuấn Kiệt như không có cái nhau với Rin liền thấy kỳ lạ.

Tuấn Kiệt đứng dậy, đẩy tay Mỹ Hoà ra khỏi người mình nhanh chóng quay trở về biệt thự Phạm gia.

Rin trên tay bế Tuấn Khôi, cô đang chơi đùa cùng con trai quý giá của mình. Tuấn Kiệt lao vào nhà như sợ Rin đi mất, khi thấy Rin trước mắt anh mới yên tâm.

- Anh để quên gì sao? - Rin nhìn thấy vẻ vội vàng của Tuấn Kiệt liền hỏi.

- Ngọc Nhi, anh xin lỗi, chuyện tối qua là anh sai, do anh quá say không kiểm soát được hành động. Em đừng tỏ ra như không có chuyện gì, anh biết em đang rất căm ghét anh. - Tuấn Kiệt đi đến bên Rin mà nói.

Rin đặt Tuấn Khôi vào xe đẩy, gọi một người làm trong nhà đẩy con trai ra ngoài dạo chơi. Cô đi tới phía cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh mắt cô buồn bã.

- Cô ấy là ai? - Rin khẽ hỏi.

- Chỉ là một đồng nghiệp mà thôi. - Tuấn Kiệt đáp, thật trong lòng anh hiện giờ xem Mỹ Hoà như một đồng nghiệp.

Rin khẽ cười, thì ra Tuấn Kiệt mà cô tôn thờ cũng biết lừa gạt cô.

- Đó chỉ là do anh quá say, xin em tha thứ cho anh. - Tuấn Kiệt phía sau nói.

- Em thì có tư cách gì mà tha thứ hay không tha thứ. Mạng sống của em và Tuấn Khôi là do anh cứu lấy, em không thể trách cứ anh được. Vả lại, em cũng có chuyện giấu anh. - Rin muốn nói ra hết tất cả, để trong lòng chỉ thêm đau khổ. - Tuấn Kiệt, cha ruột của Tuấn Khôi đã tìm đến và anh ta nói nếu em đã quyết định kết hôn với anh thì anh ta sẽ nhận lại Tuấn Khôi.

- Người đó là ai, vì sao em không nói cho anh biết. Tuấn Khôi là con trai của anh, không thể để ai bắt đi. - Tuấn Kiệt tức giận.

- Anh có quen người đó. - Rin cười đau đớn.

- Em nói đi, là ai? - Tuấn Kiệt lại gần Rin, nắm tay cô hỏi.

- Trần Minh Trí, tổng giám đốc tập đoàn RoYal. - Rin khẽ nói, nước mắt rơi xuống.

Tuấn Kiệt kinh ngạc tới độ, nhất thời không biết phải nói gì.

- Lúc đầu em không muốn nói vì sợ gây thêm áp lực cho anh, việc công ty anh bị các nhà đầu tư rút vốn cũng một tay anh ta gây ra, nhìn thấy anh hằng đêm không ngủ lo lắng. Em đã đến tìm câu xin anh ta tha cho anh, đừng bắt con trai. - Rin vừa nói nước mắt vừa rơi một nhiều hơn. - Cuối cùng thì bị anh ta xem như món hàng, đổi thẻ xác em để giúp vốn cho Phạm gia. - Rin nấc nhẹ. - Vậy nên em có tư cách gì mà trách cứ anh chuyện đêm qua, lấy gì mà nói đến chuyện tha thứ hay không. - Rin nhẹ nhõm khi nói ra được tất cả.

Tuấn Kiệt nghe Rin nói, trong lòng không biết làm làm gì, nói gì với cô gái nhỏ đứng trước mặt. Tuấn Kiệt lùi về sau một bước, quay lưng bỏ đi như không muốn chấp nhận sự thật.

Rin không đuổi theo, ánh mắt vẫn nhìn ra cửa sổ: " Thời gian sẽ xoa dịu nỗi đau, rồi anh sẽ tìm được người xứng đáng hơn em."

Rin thu xếp hành lý, một mình ẵm Tuấn Khôi ra khỏi biệt thự nhà họ Phạm.

- Tuấn Kiệt, em đã nói em sẽ ở lại đến khi nào anh còn cần em. Hôm nay có lẽ anh không cần loại người như em nữa rồi, em phải đi thôi. Cảm ơn thời gian qua đã cứu mang mẹ con em. Em mãi mãi mang ơn anh." - Một tờ giấy được đặt lên bàn làm việc của Tuấn Kiệt.

Rin một mình bế Tuấn Khôi lên xe bỏ đi.

Điều này Minh Trí không lường trước được, lại một lần nữa cô bỏ đi vì quá đau lòng.

Tuấn Kiệt khi quay về nhìn thấy dòng cuối cùng Rin để lại, mới như tỉnh lại một cơn mê nhanh chóng đuổi theo tìm kiếm trong vô vọng.

Hôm nay thức đến 2h viết, trong lòng cũng thấy buồn buồn mọi người ạ. Đón đọc chap 92 vào chiều mai nhé ^^!

97. Chương 92: Cuộc Sống Mới

Từ khi mất đi kí ức cũ, Rin chỉ sống tại nơi này, ở tại biệt thự của Tuấn Kiệt nên hiện tại cô không biết phải đi về đâu. Cô chỉ muốn trốn tránh hiện tại quá mệt mỏi.

- Ba ba. - Tuấn Khôi bập bễ nói.

Rin đặt Tuấn Khôi vào bên trong chiếc xe đẩy, nhẹ nhàng đẩy đứa con trai mà cô yêu thương đi về phía trước. Mặc kệ phía trước có bao nhiêu chong gai cô vẫn chấp nhận miễn rằng mẹ con cô được sống cùng nhau.

Trần Hậu bước vào phòng 1007, khách sạn RITA.

- Thiếu gia, lần này anh sai rồi. - Trần Hậu lắc đầu nói.

- Vậy cậu nói tôi phải làm gì đây, ngồi nhìn Rin kết hôn cùng người khác sao? - Minh Trí giận dữ nói.

- Nhưng cách của anh làm đã khiến Hà My chỉ thêm đau lòng. - Trần Hậu lại nói.

- Ít nhất Rin cũng không kết hôn với Tuấn Kiệt. - Minh Trí nén tức giận, lòng tự ái dâng trào

- Chuyện này không đem lại kết quả tốt, hiện tại Hà My mất tích, nếu có tìm được cô ấy thì nhìn thiếu gia cũng toàn hận ý.

- Cậu nhanh chóng tìm cô ấy, chắc chắn cô ấy không đi được xa đâu.

- Người của chúng ta đang tìm kiếm, thiếu gia yên tâm.

Trần Hậu đi ra khỏi khách sạn liền lắc đầu, một lần nữa thiếu gia lại mất đi một cơ hội.

Bên phía Tuấn Kiệt cũng nhờ Hải Phong tìm kiếm.

- Kiệt, cô gái của cậu xem như bốc hơi rồi. Tôi chắc chắn cô ấy không còn ở nơi này. - Hải Phong lắc đầu, từng góc ngách người của anh đều tìm đến.

- Sau khi bị mất trí nhớ, cô ấy đều ở nơi này thì liệu cô ấy sẽ đi đâu được chứ. - Tuấn Kiệt lo lắng nói.

- Điều này... tôi làm sao biết được, dính đến phụ nữ thật là rắc rối. - Hải Phong thờ dãi.

Mọi tìm kiếm lại đi vào ngõ cụt, cô gái nhỏ lại một lần nữa biến mất.

Ba năm sau....

- Thừa bà, thừa mẹ con mới đi học về. - Giọng nói của một đứa trẻ vang lên, một đứa trẻ khôi ngô tuấn tú.

- Tuấn Khôi, mau vào dùng rửa mặt rồi ra ăn cơm. - Một người phụ nữ lớn tuổi cười nói.

- Dạ, con vào liền ạ. - Tuấn Khôi nhanh chóng chạy vào bên trong rửa mặt.

- My à, thằng bé ngoan quá. - Bà quay sang cười nói.

- Dạ, nhờ có mẹ nên mẹ con con mới có thể sống tốt như hôm nay. - Rin vừa nhào bột vừa nói.

- Không đúng, năm đó không nhờ con ẹ bộ trang sức đắt tiền kia thì mẹ đã chết vì bệnh tật. Chính là con đã cứu mẹ một mạng. - Bà luôn nhớ cô gái xinh đẹp tốt bụng mang đến cho bà một bộ trang sức và nói bà hãy bán đi mà trang trải bệnh tật. Bà mang sợi dây chuyền trong bộ trang sức kia đi bán, không ngờ số tiền lại nhiều đến như vậy. Sau khi điều trị bệnh xong, bà thuê một căn nhà sống cùng đứa con trai mà bà nhặt được từ bé, có tiền làm vốn mà đẩy một xe bán bánh. Một ngày nọ, bà nhìn thấy cô gái kia đẩy một đứa bé lang thang trên đường đi bà liền đuổi theo và rồi hai mẹ con Rin được bà mang về cùng nhau chung sống như một gia đình. Từ đó để gần nhau hơn, Rin quyết định gọi và một tiếng mẹ.

Thời gian trôi qua, Rin được bà chỉ dạy cách làm bánh và cô không muốn ra ngoài vì sợ cả Minh Trí và Tuấn Kiệt tìm ra mình. Cô chọn cách ở nhà làm ra những chiếc bánh ngon lành xinh đẹp, còn mẹ cô sẽ mang ra ngoài bán. Số tiền kiếm được không nhiều, nhưng đủ ột gia đình bốn người sống qua ngày.

- Mẹ ơi, con muốn ăn bánh. - Tuấn Khôi từ bên trong chạy ra ngoài vui vẻ nói. - Bánh mẹ làm ngon nhất, đi học các bạn tặng bánh cho con không ngon bằng.

- Các bạn tặng bánh sao? - Rin không hiểu hỏi lại.

- Đúng vậy, các bạn nữ mang bánh đến nói rằng muốn làm bạn gái của con nên tặng bánh. Con xem tất cả các bạn ấy là bạn gái nên nhận cả mẹ ạ. - Tuấn Khôi ngây thơ đáp.

- Tuấn Khôi, mẹ bảo này, từ sau không được nhận bất cứ thứ gì của các bạn nữa biết không, các bạn cho bánh con rồi các bạn sẽ không còn bánh ăn.- Rin mỉm cười dạy dỗ.

- Vâng, dù sao bánh của các bạn ấy cũng không ngon. - Tuấn Khôi chạy đến bên bà. - Bà ơi, ngày mai con được nghỉ bà cho con đi bán chung nhé.

- Được rồi, ngày mai bà dẫn con đi bán, nhưng phải ngoan ngoãn đi theo bà, không thì sẽ bị lạc rồi người xấu bắt đi đấy. - Bà hiền từ đáp.

- Hoan hô, ngày mai được đi bán cùng bà. - Tuấn Khôi vui mừng nhảy lên.

Rin khẽ cười, đứa con trai này càng lớn càng giống cha. Gương mặt ưu tú không có khuyết điểm, mới bốn tuổi nhưng vô cùng thông minh lanh lợi. Những ngày có đứa trẻ này đi theo bán, bà đều hết bánh sớm mà quay về.

- My, Anh Tú sắp vào đại học rồi. Một mình nó vào thành phố học mẹ thật không an tâm. - Bà vừa xếp những mẻ bánh nóng vừa nói.

- Đường học là đường tương lai của em ấy, mẹ đừng lo. Anh Tú là người biết suy nghĩ. - Rin đáp.

- Thành phố nhiều cạm bẫy, một mình nó vào đó...

- Mẹ muốn chúng ta chuyển vào thành phố cùng em sao? - Rin như hiểu ý bà.

- Mẹ cũng muốn như vậy, chỉ sợ con và Tuấn Khôi vất vả. - Bà lại đáp.

- Nếu mẹ muốn thì con cũng đồng ý, dù sao đây cũng là nhà chúng ta thuê. Vào thành phố, chúng ta cũng thuê không có gì khác nhau. Vả lại bánh chúng ta làm ngon, không lo không có người mua.

- Cảm ơn con. - Bà xúc động.

Cà nhà dọn lên thành phố vì Anh Tú đến thời gian nhập học, bà nuôi Anh Tú từ bé nên rất thương đứa con này, đặt mọi hy vọng vào Anh Tú nên chuyện bà lo lắng như vậy không có gì là lạ. Rin cũng thương Anh Tú như em trai ruột thịt, Anh Tú là một đứa trẻ biết suy nghĩ và thương yêu gia đình.

Ngày đầu tiên, Anh Tú đến trường nhập học. Rin đưa Tuấn Khôi tìm một trường mẫu giáo để gửi con, tiền nhà và tiền học phí ở thành phố này rất đắt gấp nhiều lần dưới nơi cô ở cũ. Rin suy tính một lúc rồi cũng chọn được một trường gửi Tuấn Khôi vào, dù có vất vả thế nào cô cũng không muốn con trai mình thua kém bạn bè chịu vất vả.

Vì chi phí cuộc sống quá cao, Rin và mẹ cô phải cực lực làm việc. Thường ngày cô và mẹ đều đẩy ra bánh bán dạo bên ngoài, buổi tối thì cả hai cùng thức để làm ra những chiếc bánh ngon lành. Cuộc sống của Rin cơ cực nhưng tràn đầy niềm vui và hạnh phúc. Cô cam nguyện được ở bên cạnh con trai mình cho dù cực khổ đến đâu.

- Mẹ, mẹ con muốn mua bánh. - Tiếng nói của một cậu con trai vang lên trong chiếc xe hơi sang trọng, tay chỉ về xe bánh lề đường của một người đàn bà lớn tuổi.

- Được rồi bảo bối, mẹ sẽ đưa con đi mua. - Thiên Kim mỉm cười ôm con trai vào lòng, rồi dắt tay đi qua xe bánh của người phụ nữ kia.

- Cô muốn mua bánh nào ạ, bánh này là tự tay mẹ và bà của con làm rất là ngon. Cô ăn vào không ngon con sẽ nói bà con trả lại tiền. - Tuấn Khôi nhìn thấy Thiên Kim đi đến mua bánh liền niềm nở giới thiệu.

- Ôi, cậu nhóc này thật là lanh lợi. Bao nhiêu tuổi rồi hả bác? - Thiên Kim xoa đầu Tuấn Khôi nói.

- Thằng bé chỉ mới bốn tuổi nhưng vô cùng lanh lợi. - Bà đáp lời hơi giật mình khi nhìn thấy Thiên Kim

Thiên Kim nhìn Tuấn Khôi xúc động, trên đời này không phải ai cũng may mắn như con trai mình. Một đứa trẻ bốn tuổi đã phải phụ bà mình bán bánh mưu sinh.

- Là con trai cô muốn mua bánh. Nào, con muốn mua bánh nào.

Sau khi con trai chọn bánh xong, Thiên Kim đưa tiền nhưng không nhận lại tiền thừa liền đưa con đi. Tuấn Khôi nhanh chóng chạy theo.

- Cô ơi, con gửi tiền thừa.

- Cô cho con đó, giữ lại bỏ heo. - Thiên Kim cười đáp, nói xong đã leo lên xe.

- Con không nhận đâu, lần sau cô đến con sẽ trả lại. - Tuấn Khôi vội hét lên phía sau chiếc xe.

Tuấn Khôi quay trở lại nơi bà mình bán bánh mà hỏi.

- Cô lúc nãy trông y hệt mẹ con vậy. - Tuấn Khôi nói.- Lúc đầu con cứ nghĩ là mẹ chứ, nhưng thấy cô ấy dắt tay con trai cô ấy thì con tin đó không phải mẹ mình nữa.

- Đúng vậy, sao người lại giống người như vậy. - Bà nhìn về chiếc xe đã đi, cô gái kia quá cao sang mình lại thấp hèn nên đầu thế nhận bừa.

Sau đó hai người nhanh chóng quên đi chuyện vừa rồi mà tiếp tục bán hàng.

RoYal hiện tại vươn xa ra thế giới, Minh Trí trở thành người đàn ông quyền lực bậc nhất trong giới tài chính kinh tế. Mọi tin tức về Minh Trí đều trở thành đề tài nóng hổi trên các mặt báo, người đàn ông vàng này vẫn chưa quyết định kết hôn mặc dù có khá nhiều gia đình danh giá khác ngỏ ý muốn giới thiệu con gái họ thì Minh Trí đều tìm có từ chối bằng cô gái tên Kim Mai.

Nhà họ Kim không phải loại dễ đối phó. Minh Trí và Kim Mai cũng không phải là yêu đương hẹn hò gì, những tin tức mà báo chí đưa về hai người đều do bên Minh Trí tự tung tin ra ngoài, điều này khiến nhà họ Kim nổi mặt nổi mày và giá cổ phiếu họ Kim tăng lên liên tục chỉ vì tin đồn tổng giám RoYal sắp trở thành con rể nhà họ Kim

Tất nhiên Kim Mai cũng ưu mê trong những tin đồn kia, Minh Trí chưa một lần bày tỏ với cô, chỉ là hoa may mời cô đi ăn một bữa để báo chí hâm nóng lại tin tức giữa hai người.

Các nước bên ngoài có biến, giá vàng bỗng dưng đột ngột hạ thấp thê thảm. Minh Trí xem tin tức trên tivi, nghe mất lại có vẻ đây chính là thời cơ mà anh đang đợi.

Minh Trí hẹn Kim Mai tại một quán ăn sang trọng bậc nhất thành phố, sau đó tung tin cho phóng viên biết.

- Minh Trí, chúng ta đã qua lại ba năm rồi. Phải chăng anh nên tính đến chuyện xa hơn. - Kim Mai nắm tình hình gia đình đang thua lỗ, nếu như cô kết hôn cùng Minh Trí thì điều đó không phải lo lắng.

- Hình như tiểu thư Kim Mai hiểu nhầm điều gì đó, tôi và cô đã qua lại với nhau sao? - Minh Trí cắt một miếng thịt phía dưới đĩa mà nói.

- Ý anh là sao? Không phải ba năm qua chúng ta hẹn hò sao, báo chí cũng đưa tin chúng ta là đang quan hệ yêu đương, anh cũng không phản đối. - Kim Mai nói to.

- Nếu như báo chí nói tôi hẹn hò với anh, yêu đương với anh tôi đều phải ra mặt giải thích sao? Tôi không có thời gian cho những việc đó. - Minh Trí lạnh lùng đáp, vẫn chú tâm vào bữa ăn của mình.

- Vậy vì sao anh hẹn tôi đến đây. - Kim Mai tức giận.

- Vì hôm nay, tôi sẽ làm theo ý tiểu thư. Tôi sẽ nói rõ với báo chí mối quan hệ của chúng ta. - Minh Trí bỏ dao nĩa xuống, nhìn Kim Mai nói.

- Anh... - Kim Mai chưa kịp nói dứt câu thì bên ngoài phóng viên đã nhanh chóng kéo đến.

Minh Trí đứng lên, đi ra phía phóng viên đứng bên ngoài. Anh ra vẻ ngạc nhiên nhìn bọn họ.

- Trần tổng, anh và tiểu thư Kim Mai đã qua lại ba năm nay, hai người có dự định về việc kết hôn?

- Tôi chưa bao giờ nói tôi và cô ấy có quan hệ yêu đương.

Cả đám người nhón nháo, một người hỏi tiếp:” Nếu không phải hẹn hò, vì sao trước đây anh không phủ nhận?”

- Tôi vì sao phải để ý những điều báo chí nói.

- Vậy anh và Kim tiểu thư có quan hệ gì.

- Tôi và Kim gia có làm ăn chung nên có một chút quen biết.

- Vậy hiện tại anh đã có bạn gái hay chưa?

- Tôi đã có con rồi, còn vợ thì hiện tại vẫn đang tìm kiếm cô ấy. - Minh Trí trả lời xong liền nhanh chóng bỏ đi.

Kim Mai ngồi im bên trong nhà hàng không dám bước ra ngoài, đợi đến khi nào phóng viên về bớt thì Kim Thành cho người đến bảo vệ con gái mình an toàn về nhà.

Rin ngồi xem tin tức trên tivi, nhìn thấy Minh Trí trả lời phỏng vấn như vậy thì trong lòng có chút cảm giác kì lạ. Anh ta vẫn đang tìm kiếm Tuấn Khôi hay sao, anh ta trả lời như vậy là vẫn muốn bắt con trai và tìm người ưng ý làm vợ hay là anh đang tìm kiếm cô. Rin tự mình thắc mắc ngồi ngây người ra.

- Mẹ, người trên tivi là ai vậy mẹ? - Tuấn Khôi chỉ Minh Trí trên màn hình nói.

- Là một người kinh doanh nổi tiếng. - Rin nhẹ đáp.

- Trong chú ấy thật sự rất oách, được rất nhiều người bu quanh lại được lên tivi. - Tuấn Khôi nhìn với đôi mắt ngưỡng mộ.

- Tuấn Khôi của mẹ, lớn lên học thật giỏi thì sẽ tài giỏi hơn chú ấy.

- Lúc ấy con sẽ mua ẹ thật nhiều bánh để đi bán, hai người không phải vất vả buổi tối làm bánh nữa. - Tuấn Khôi ngây thơ nói.

- Con ngoan. - Rin mỉm cười ôm lấy Tuấn Khôi vào lòng, tắt hình ảnh Minh Trí trên tivi.

Buổi sáng, Rin đưa Tuấn Khôi đến gửi tại trường học. Sau đó cô đi bán hàng như mọi ngày, buổi trưa Rin nhận được điện thoại từ nhà trường thông báo rằng Tuấn Khôi bị ngã nên đã đưa vào bệnh viện.

Rin nghe xong liền nhanh chóng gửi xe bánh ột người quen rồi chạy nhanh đến bệnh viện nơi mà nhà trường thông báo. Tuấn Khôi vì hiếu động nên bất cẩn ngã xuống bàn nên được các thầy cô nhanh chóng đưa đến bệnh viện. Rin ngồi bên ngoài lo lắng mà rơi nước mắt, bà của Tuấn Khôi và Anh Tú cũng đến bên cạnh cô mà an ủi.

Một cô y tá mặc một bộ đồ màu trắng đi tới phía Rin nói:” Cô là người nhà của đứa bé vừa bị thương ở đầu?”

- Đúng vậy. - Rin gật đầu.

- Hiện tại bé mất quá nhiều máu, trong bệnh viện lại không còn đủ máu dự trữ. Cô gọi người nhà đến tiếp máu cho bệnh viện.

Rin nhận một tờ giấy, nhóm máu của cô và Tuấn Khôi không phù hợp. Rin hoảng loạn không biết tìm ai để có máu cho con mình, Rin nghĩ đến Minh Trí nhưng một sự lo sợ xen vào lòng. Cô đã muốn trốn tránh, cuộc sống bình yên của mẹ con cô chưa được bao lâu. Bây giờ tự mang mạng đến tìm anh ta, chẳng khác nào mang con mình tự chia lìa. Nhưng nếu không có đủ máu thì sẽ gặp nguy hiểm, Rin suy nghĩ một lúc liền nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Một cô gái mặc một bộ quần áo cũ, mang một đôi dép mòn đế nhưng lại rất sạch sẽ, gương mặt có nét cơ cực theo năm tháng đứng trước cao ốc RoYal to lớn với ánh mắt nhìn kì lạ của nhiều người.

Cô bước vào bên trong thì bị bảo vệ bên ngoài chặn lại.

- Cô vào đây làm gì? - Một bảo vệ hỏi.

- Tìm người. - Rin đáp.

- Tìm ai? - Anh mắt kì thì, người phụ nữ nghèo nàn này lại quen một người trong RoYal sao?

- Trần Minh Trí, tổng giám đốc tập đoàn RoYal. - Rin nói không ngắt quãng.

Hai tên bảo vệ cười sặc sụa, ngay cả nhân viên trong công ty cũng ít khi được gặp mặt tổng giám, cô gái ăn mặc thế này lại đến tìm tổng giám sao? Bảo vệ RoYal đuổi cô đi, không cho vào.

Rin bị đuổi ra ngoài, con trai mình thì nguy hiểm tại bệnh viện. Rin liều mạng một lần nữa đứng trước RoYal hét lớn:” Trần Minh Trí, anh mau ra đây cho tôi. Anh phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Câu nói của Rin hét lên, ánh mắt mọi người bắt ngờ nhìn cô. Sau đó bu quanh thành một đám đông trước cửa RoYal, tò mò nhìn cô gái này. Không nghĩ tổng tài lại thiếu thốn đến mức mà phải lùa gạt cô gái này.

Bảo vệ RoYal một lần nữa đi đến đuổi cô đi, cô càng hét to hơn và còn khóc sụt sùi vì lo lắng cho con trai. Nhìn cô gái tội nghiệp này khiến sự nghi ngờ của mọi người càng lúc càng lớn.

- Trần Minh Trí, anh nghĩ anh trốn được mãi trong đó sao, mau ra đây cho tôi, Trần Minh Trí.

Minh Trí trên tầng cao, làm việc căng thẳng sau đó liền đi ra phía cửa kính nhìn xuống mọi thứ. Anh nhìn thấy một đám đông trước cửa RoYal liền thắc mắc sau đó gọi ra ngoài hỏi Thiên Kim. Thiên Kim bất ngờ liền gọi xuống hỏi lễ tân thì lễ tân kể lại sự việc, Thiên Kim buồn cười nói với Minh Trí rằng phía dưới có một cô gái bắt anh phải chịu trách nhiệm mà la hét trước cửa.

Minh Trí cảm thấy thú vị, cô gái nào dám cả gan vu oan cho Minh Trí này chứ. Anh bước chân về phía thang máy đi xuống.

Minh Trí bước ra khỏi cánh cửa của RoYal, mọi người nhìn thấy Trần tổng tự mình xuống giải quyết thì sự nghi ngờ đột ngột tăng cao hơn. Chuyện này bình thường thì chỉ cần bảo vệ đuổi đi một lúc là xong, Trần tổng phải đích thân xuống thì mọi chuyện sẽ khác đi nha.

Hai hàng được tách ra để Minh Trí tiến tới phía cô gái trước mặt, Minh Trí bên ngoài nghe tiếng chửi bới của cô thì liền có một chút kinh ngạc sau khi đi tới tận mắt nhìn cô gái trước mặt Minh Trí khẽ mỉm cười:” Được rồi cô gái nhỏ, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em đừng làm ồn nữa.” - Sau đó ôm hôn cô trước mặt mọi người.

Mọi người xung quanh cảm thấy choáng váng vì hành động của Minh Trí, sau đó vỗ tay hoan hô cho cô bé lọ lem.

Rin đẩy Minh Trí ra khỏi môi mình, kéo anh đi ra phía xa.

- Tôi đến tìm anh không phải để anh làm trò trước đông người. - Rin tức giận.

- Vậy lí do em đến tìm tôi?

- Tuấn Khôi... Tuấn Khôi bị tai nạn mất rất nhiều máu, tôi cần anh đến giúp con tôi. - Rin khóc lớn.

Minh Trí vừa nghe xong, nhanh chóng lái xe đưa cô đến bệnh viện mà tiếp máu cho Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi trải qua nguy hiểm nhưng vẫn chưa thể tỉnh lại. Rin và Minh Trí đứng nhìn Tuấn Khôi một lúc thì cả hai được bác sĩ mời ra ngoài để Tuấn Khôi nghỉ ngơi.

- Rin... - Minh Trí mở lời.

- Anh đừng nói gì cả, tôi nhất định không giao con cho anh. - Rin liền nói.

- Không, anh xin lỗi vì những việc trước đây đã làm với em. - Minh Trí khẽ nói.

- Chuyện đã qua, hiện tại tôi sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Tôi muốn cả đời không gặp lại anh nữa, nhưng không ngờ sự cố này lại khiến tôi phải tìm đến anh.
- Cuộc sống của em, rất cơ cực sao?
- Tôi cảm thấy hài lòng.
- Rin, tôi muốn cầu xin em một việc? - Minh Trí khẽ nói.
- Trừ việc bắt lại con, tôi sẽ đền đáp chuyện anh giúp tôi. - Rin nhìn Minh Trí nói.
- Hãy cho cha con anh nhận nhau. Anh sẽ không ép em trao con trai cho anh, anh chỉ muốn cha con nhận mặt.
- Con trai tôi từ hơn một tuổi đã không có cha, nó vẫn sống vui vẻ. Có lẽ chuyện này không cần, nếu có thể anh hãy xem như hôm nay tôi chưa từng đến tìm anh. - Rin nói xong, đứng lên mà bỏ đi. Minh Trí nhìn bóng lưng của cô, không đuổi theo chỉ cảm thấy xót xa.

98. Chương 93: Quay Về Biệt Thự Hoa Hồng Trắng

Tin tức của Minh Trí tràn đầy các mặt báo, nụ hôn của tổng giám RoYal và một cô gái nghèo ngay trước cao ốc RoYal làm tốn biết bao nhiêu giấy mực của các tờ báo. Chuyện Minh Trí bỏ rơi Kim Mai tiểu thư của Kim gia công khai với một cô gái kia đã làm thể diện nhà Kim gia mất sạch, đang trên đường thua lỗ vì scandal này mà cổ phiếu của Kim gia tụt giá thê thảm.

Minh Trí ngồi trên bàn làm việc, nhìn qua hàng cổ phiếu của Kim Thành đang rơi từ từ trên sàn. Minh Trí cho gọi Thiên Kim vào trong.

- Tổng giám gọi tôi. - Thiên Kim đi vào nói.
- Cô liên lạc với Kim Mai, tôi muốn mời cô ta ăn tối. - Minh Trí nhìn Thiên Kim nói.
- Trần tổng của tôi ơi, anh đang làm gì tôi rất là không hiểu. Anh hôm trước còn nói rằng không có quan hệ với cô ta, ôm hôn một cô gái xa lạ trước công ty. Nay lại muốn gặp gỡ, tôi thật không hiểu nổi. - Thiên Kim xem qua tấm hình trên báo, Rin bị Minh Trí che hết gương mặt nên cô không nhận ra người đó là Rin.
- Tôi làm mọi việc này là vì em gái của cô. - Minh Trí khẽ đáp.
- Vì Rin sao, anh hẹn hò cùng Kim Mai là vì Rin, tôi thật không thể hiểu. - Thiên Kim lắc đầu. - Tôi sẽ thông báo bên Kim gia.

Thiên Kim đi ra khỏi phòng, Minh Trí nhìn theo ra phía cửa mà nói:” Tất cả những gì thuộc về Rin, không ai được quyền níu giữ.”

Trong bệnh viện, Rin ngồi bên cạnh Tuấn Khôi vẫn đang nằm trên giường bệnh. Cậu bé vẫn chưa tỉnh lại, Rin luôn cầu nguyện cho đứa con trai quý giá nhất của cuộc đời mình.

Tuấn Khôi từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Rin liền gọi mẹ. Cậu bé rất đau nhưng sợ mẹ lo lắng nên không khóc, Rin thấy con trai tỉnh lại thì rất vui mừng, xem như ông trời đã nghe được lời thỉnh cầu của cô.

- Mẹ, con xin lỗi vì đã làm mẹ lo lắng. - Tuấn Khôi nhìn dòng nước mắt trên mi mẹ mình mà tự trách bản thân.
- Không sao cả, chỉ cần con bình an là mẹ an tâm rồi. - Rin hôn vào tay Tuấn Khôi.
- Mẹ, con không muốn đến trường nữa. Con có thể ở nhà phụ giúp mẹ và bà. - Tuấn Khôi buồn bã nói.
- Nói mẹ biết, vì sao con không muốn đến trường. - Rin cảm thấy kì lạ, Tuấn Khôi trước kia chưa bao giờ sợ đến trường.
- Các bạn nói con là đứa không cha, không ai chơi với con cả. - Tuấn Khôi tiếp tục nói mà rơi nước mắt. - Họ nói xấu mẹ và con muốn bảo vệ mẹ nên đã cãi nhau với bạn ấy.

- Tuấn Khôi của mẹ, mẹ cảm ơn con đã bảo vệ mẹ nhưng lần sau đừng cãi nhau với bạn nữa nhé. - Rin tội nghiệp đứa trẻ của mình.

- Mẹ, con chỉ cần mẹ thôi. Nhưng mà, con thật sự không có cha sao? - Tuấn Khôi ấp úng nhìn vào mắt mẹ hỏi.

- Tuấn Khôi ngoan, con tất nhiên là có cha rồi. Nhưng cha con đi làm rất xa, rất xa nên không thể ở cùng chúng ta. - Rin an ủi con trai.

- Vậy cha có về thăm chúng ta không?

- Nếu Tuấn Khôi ngoan, mẹ hứa sẽ bảo ba về thăm Tuấn Khôi.

- Thật không, con hứa con sẽ rất ngoan. - Tuấn Khôi trở nên vui vẻ, điều mà cậu bé muốn nhất là nhìn thấy cha mình.

Sau khi dỗ dành con trai ngủ, lòng Rin nặng trĩu. Con trai cô đang thêm khát tình thương của người cha, có phải cô thật quá ác độc khi chia rẽ cha con bọn họ hay không. Nhìn đứa con đang say sưa ngủ, khoé miệng hơi mỉm cười mà Rin nặng lòng.

Thiên Kim nghe Trần Hậu thuật lại mọi chuyện liền nhanh chóng tìm đến em gái của mình. Đã rất lâu rồi, bao nhiêu năm cô vẫn luôn thương nhớ đứa em gái nhỏ của mình nhưng tin tức về Rin vẫn là một con số 0. Hôm nay nghe chồng mình nói Rin đã quay về Thiên Kim nhanh như bay lao đến địa chỉ mà Trần Hậu đưa cô.

Thiên Kim tìm mãi mới ra khu nhà trọ này, cô đi vào bên trong hỏi vài người cuối cùng cũng tìm đúng nơi mà Rin đang ở. Thiên Kim nhìn vào bên trong thấy một người phụ nữ lớn tuổi đang ngồi hát ru một đứa trẻ trên chiếc võng. Thiên Kim lên tiếng.

- Dạ, con chào cô.

- Cô là. - Người phụ nữ nhìn về Thiên Kim nói.

- Dạ, con đến tìm My ạ. - Cô được biết Rin ở nơi này gọi là My.

- À, con bé đi bán vẫn chưa về. Cô vào nhà chơi, có lẽ một lúc nữa sẽ về ngay thôi. - Người phụ nữ kia nhìn chăm chăm vào Thiên Kim.

- Dạ, My đi bán gì ạ. - Thiên Kim tò mò.

- Bán bánh, nhưng vì sao cô và con gái tôi trông rất giống nhau. Chỉ là cô ăn mặc quá sang trọng còn My thì không.

- Dạ, con chính là chị song sinh với My. - Thiên Kim cười nói.

- Chị song sinh sao? Vì sao cô biết mà đến tìm lại con bé. - Bà vui mừng khi Rin tìm lại được người thân.

- Con đã tìm Hà My khá lâu rồi, hôm nay con rất vui mừng khi đã tìm ra em gái. - Thiên Kim cười ra nước mắt. - Đây có phải là con trai của em ấy. - Thiên Kim nhìn Tuấn Khôi đang nằm trên võng ngủ.

- Đúng vậy, thằng bé thông minh lanh lợi. Chỉ có điều là không có cha nên tuổi thơ rất cơ cực. - Bà nhìn Tuấn Khôi buồn bã.

Thiên Kim nhìn kĩ đứa trẻ đang nằm trên võng, đây không phải đứa trẻ bán bánh khi trước cô rất ấn tượng sao. Rin nhìn kĩ lại người phụ nữ kia, quả thật chính là hai bà cháu thường xuyên bán bánh gần công ty. Thiên Kim cảm thấy trong lòng chua xót, gặp được đứa cháu trai đang bán bánh kiếm tiền sống từng ngày, quả thật nhìn kĩ thằng bé lại rất ngông cuồng giống hệt như Minh Trí.

Tiếng Rin bên ngoài về đến nhà, Thiên Kim vừa trông thấy em gái ăn mặc đơn sơ lại trên gương mặt có nét cơ cực của năm tháng bươn chải. Thiên Kim đau lòng ôm Rin thật chặt.

- Cô... cô là ai, cô đang làm gì vậy? - Rin bất ngờ khi Thiên Kim lao vào mình mà đẩy ra.

- Rin, là chị Thiên Kim đây. - Thiên Kim khóc vang lên.
 - Chị là người chị gái song sinh với tôi. - Rin nhìn thấy Thiên Kim gương mặt hết mình liền suy đoán.
 - Đúng như vậy, cuối cùng chị cũng đã tìm được em. Rin, chị rất nhớ rất nhớ em, cha mẹ cũng mong mỗi em từng ngày.
 - Xin lỗi, nhưng em đã mất hết ký ức về mọi người, nên không thể thấu hiểu hết được tình cảm của chị được.
 - Không sao, từ từ chị sẽ kể lại cho em nghe mọi chuyện. Còn bây giờ hãy dọn về nhà cha mẹ, có lẽ cha mẹ đang rất mong chờ em.
 - Chị Thiên Kim, em sẽ về thăm lại cha mẹ ruột. Nhưng chuyện dọn về e rằng không thể, em không thể để lại mẹ nuôi và em trai nơi này. - Rin lắc đầu từ chối.
 - Ai nói rằng em sẽ bỏ lại bọn họ. Chị tính thế này, biệt thự hoa hồng trắng rất là rộng, mẹ con họ sẽ về cùng em và cha mẹ sống cùng nhau. Em xem, nơi đó rất rất là tốt hơn nơi này.
 - Biệt thự hoa hồng trắng. - Rin nghe cái tên rất quen thuộc.
 - Đúng vậy, đó chính là nơi mà Minh Trí đã tặng cho em. Hiện tại nó vẫn thuộc quyền sở hữu của em, em có nhà lại không mang mẹ nuôi và em trai về ở sao, để họ cơ cực nơi này. Mẹ nuôi em cũng đã có tuổi, em trai thì thiếu điều kiện học tập, ngay cả con trai em cũng bị thương khi gửi những nhà trẻ không đảm bảo an toàn. Nghe lời chị đi, về nhà của em chính là lựa chọn đúng nhất. - Thiên Kim ra sức thuyết phục.
- Rin nghĩ lại những lời Thiên Kim nói quả rất là đúng. Mẹ nuôi tuổi cũng đã cao lại ngày ngày vất vả ra đường kiếm sống, dạo gần đây căn bệnh của bà lại hay tái phát. Em trai thì ngoài đến trường lại vất vả phụ giúp gia đình kiếm tiền trang trải, cả Tuấn Khôi là một đứa trẻ cũng có cuộc sống quá cơ cực. Rin đồng ý với Thiên Kim, đưa mọi người về cái nơi gọi là” biệt thự hoa hồng trắng”.
- Tuấn Khôi chạy thật nhanh vào ngôi nhà mới sang trọng nhà, cậu bé vui mừng ra mặt chạy khắp nơi đùa giỡn. Rin ngồi trong phòng khách nhìn hai người trước mặt chỉ có cảm giác xa lạ, cô không thể nhớ được họ.
- Rin, đây là bố mẹ chúng ta. - Thiên Kim mỉm cười nói.
 - Rin, con khỏe không. Những ngày tháng mất tích con vất vả rồi. -Trịnh Đạt khẽ nói.
 - Con vẫn khỏe, cũng may nhờ có mẹ nuôi con chăm sóc nên con mới sống khỏe mạnh đến hôm nay.
 - Thật là cảm ơn chị, chị quả thật là một người tốt. - Trịnh phu nhân ân cần nói.
 - Dạ, thật ra thì chính con bé.... - Bà muốn nói ra sự thật nhưng Rin lại nói.
 - Vâng, mẹ nuôi là một người rất tốt, đã chăm sóc con và Tuấn Kiệt như một người mẹ ruột. - Rin nhìn bà cười.
- Sau khi thu xếp chỗ ở ọi người, Rin ngồi trong một căn phòng rộng. Đây chính là phòng cô trước kia sao, xem ra 5 năm trước cô cũng là một tiểu thư ư. Rin ngồi nhìn xung quanh thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Thiên Kim bước vào bên trong đi tới phía Rin ngồi xuống một bên.
- Rin, quả thật chị cứ nghĩ mình đang mơ, chị đã hy vọng rằng sẽ tìm được em nhưng luôn thất vọng suốt 5 năm qua. Hôm nay thật sự em gái đã trở về an toàn rồi. - Thiên Kim ngồi một bên Rin mà nói.
 - Xin lỗi vì khi em quay về lại không thể nhớ được điều gì. - Rin khẽ đáp, cô cảm động với tình cảm của Thiên Kim dành ình.
 - Rin, em đã tìm gặp Minh Trí sao. Tuấn Khôi trông giống hệt Minh Trí. - Thiên Kim khẽ cười.
 - Thiên Kim, em và anh ta yêu nhau sao? - Rin khẽ hỏi.
 - Đúng vậy, rất yêu, yêu đến mức có thể hy sinh mạng sống vì nhau. - Thiên Kim mỉm cười nói.
 - Vậy vì sao khi em đang mang thai Tuấn Khôi, lại muốn tự tử. - Rin lại hỏi. - Đã có chuyện gì xảy ra.

- Chuyện này thật dài, khi ấy em mang thai Tuấn Khôi có lẽ chính bản thân em cũng không biết điều đó. Việc em tìm đến cái chết một phần vì chuyện gia đình ta, còn Minh Trí chỉ là hiểu nhầm.

- Ba năm trước, Minh Trí có tìm đến em, anh ta bá đạo đòi bắt lại con nếu như em kết hôn cùng Tuấn Kiệt. Sau đó lại dùng chiêu trò làm nhà Tuấn Kiệt đi vào phá sản, rồi lại một mặt cưỡng ép em khiến em không còn mặt mũi nhìn hôn phu của mình. Nếu như anh ta và em từng yêu nhau như chị nói, vì sao anh ta đối với em không có chút tính người.

- chuyện ba năm về trước, cả Minh Trí và Trần Hậu đều giấu chị. Nếu như chị biết được sự thật sớm hơn thì đã tốt hơn rồi. Những năm qua, Minh Trí đã rất hối hận với những gì anh ta đã làm.

- Thiên Kim, em quyết định rằng em sẽ một mình mà nuôi Tuấn Khôi khôn lớn. Minh Trí chỉ là một quá khứ của em. Quá khứ ấy đẹp cũng được, xấu cũng được, tất cả cũng đi vào quên lãng.

- Chị tôn trọng quyết định của em, Rin. Nhưng còn về Tuấn Khôi, hãy để nó nhận cha. Một đứa trẻ không có cha dù có thông minh, lanh lợi hay xuất chúng đến đâu cũng không bằng một đứa trẻ đầy đủ cả cha mẹ.

- Em sẽ suy nghĩ kĩ hôn về việc này.

- Được rồi, em nghĩ ngợi đi. Chị phải về cùng con trai và đức lang quân của chị rồi. - Thiên Kim mỉm cười bước ra cửa. - Ngày mai cuối tuần, vợ chồng chị sẽ dẫn con trai đi chơi, em cũng dẫn Tuấn Khôi đi cùng nhé.

- Vâng, có lẽ Tuấn Khôi sẽ rất vui mừng.

Thiên Kim bước ra khỏi cổng biệt thự hoa hồng trắng, bước chân nhanh chóng tiến tới chiếc xe màu đen trước mặt. Trên xe hai người đàn ông gương mặt căng thẳng đang trông ngóng Thiên Kim.

- Em đã nói chuyện với Hà My chưa? - Trần Hậu vội hỏi.

- Em đã nói rồi, nhưng tính cách của em ấy không thể vì vài câu nói của em mà thay đổi?

- Cô ấy đã nói gì? - Minh Trí ngồi phía sau hỏi.

- Cô ấy nói tổng giám chỉ là quá khứ mà thôi, cứ để nó trôi đi ra phía xa.

- Xem ra lần này Rin quyết tâm không muốn quay về cùng thiếu gia. - Trần Hậu dựa vào ghế lắc đầu.

- Trịnh Hà My, cứ để quá khứ trôi đi. Em với tôi bây giờ sẽ làm nên hiện tại. - Minh Trí khẽ nhếch cười, dựa vào ghế khẽ nói nhỏ.

Ngày hôm sau, Rin chuẩn bị cho Tuấn Khôi để cùng ra ngoài chơi với gia đình Thiên Kim. Dù sao cũng là người một nhà, cần phải hoà hợp với nhau. Rin nắm tay Tuấn Khôi đứng trước cửa biệt thự mà đợi. Một chiếc xe màu đen chạy tới, trên xe một người đàn ông bước xuống tiến về phía Rin mỉm cười.

- Chào nhị tiểu thư, mời em lên xe. - Minh Trí khẽ nói.

- Sao anh lại đến đây, tôi đang đợi chị Thiên Kim đến đón. - Rin lạnh lùng đáp.

- E rằng hôm nay cô Trịnh Thiên Kim phải thay mặt tôi gặp đối tác, còn Trần Hậu tối qua đã được công ty cử đi về miền tây khảo sát tình hình bất động sản. Vì Thiên Kim đã hứa dẫn Tuấn Khôi ra ngoài dạo chơi nên phó thác trách nhiệm cho tôi. - Minh Trí cười đáp.

- Tôi lại e rằng chuyện này do Trần tổng anh sắp đặt, nếu như chị ấy bận thì để dịp khác. - Rin nắm tay Tuấn Khôi muốn dắt con vào nhà thì bị bàn tay bé nhỏ này kéo lại.

- Mẹ, con muốn ra ngoài chơi. Chú này là người tốt mà. - Tuấn Khôi nhìn Minh Trí nói.

- Vì sao con nói chú ấy là người tốt. - Rin nhíu mày hỏi.

- Con đã nhìn thấy chú ấy trên tivi, trông rất là oai vệ. Con cũng muốn được lên tivi như chú ấy. - Tuấn Khôi thần tượng.

- Bé con, con có muốn đồ chơi hay không. Chú có mua rất nhiều cho con, hiện chúng đang trên xe. - Minh Trí dụ dỗ.

- Thật ạ. - Tuấn Khôi sáng mắt liền buông tay Rin ra mà chui tọt vào xe.

- Tuấn Khôi, không được phép nhận đồ của người lạ. - Rin chạy theo ra xe mà nói lớn.

Tuấn Khôi nghe mẹ nói vậy, tiếc nuối nhìn đồng đồ chơi kia mà xuống xe ủ rũ.

- Mẹ, Tuấn Khôi ngoan nghe lời mẹ, mẹ sẽ bảo cha về thăm Tuấn Khôi, mẹ hãy nói cha mua cho Tuấn Khôi đồ chơi nữa nha. - Tuấn Khôi cười buồn nói với Rin.

Minh Trí khẽ nhú mày nhìn đứa con trai của Trần Minh Trí này lại thiếu thốn như vậy trong lòng rục lên một cơn lửa lớn nhưng nhanh chóng kiềm chế.

- Con trai ngoan, chúng ta vào nhà thôi, hôm sau mẹ sẽ đưa con ra ngoài chơi. - Rin nói rồi không nhìn Minh Trí mà bước vào bên trong.

Tuấn Khôi được gửi cùng con trai Thiên Kim tại trường mầm non thuộc tập đoàn RoYal nên việc đảm bảo an toàn rất được đề cao. Rin ở nhà buồn chán nên quyết định cùng mẹ nuôi mở một tiệm bánh tại nhà, điều này khiến cha mẹ cô cũng vui vẻ hơn vì tuổi giá bột nhào chán có thể phụ giúp con gái buôn bán. Mặc dù mới mở ra, nhưng tiệm bánh của cô đông lạ kì. Ngày nào cũng có rất nhiều người xa lạ từ nơi nào đến mua bánh, mặc dù cô không hề giới thiệu trên mạng hay báo chí. Thiên Kim và mọi người trong nhà liền bảo bánh cô làm rất ngon nên tiếng lành đồn xa, Rin cũng bằng lòng với lời lí giải đó.

Tuấn Khôi đi học về, chạy nhào lại ôm lấy Rin hôn thật mạnh vào má cô. Rin cảm thấy bất ngờ, trước kia con trai mình không hề có hành động như vậy liền vui vẻ hỏi.

- Hôm nay con trai có gì vui sao? - Rin hỏi.

- Dạ, hôm nay con cực kì vui - Tuấn Khôi khoe

- Có thể kể ẹ nghe được không? - Rin hỏi tiếp.

- Không được, đó là bí mật. - Tuấn Khôi cười vui vẻ, chạy nhanh vào bên trong trên miệng không thôi hát líu lo.

Rin nhìn con trai chạy đi trong lòng cũng vui vẻ, nhưng hôm nay lại có bí mật với mẹ sao. Rin lắc đầu nghĩ rằng đứa trẻ này càng lúc càng tỏ ra nguy hiểm như cha của nó.

99. Chương 94: Cha Cháu Đã Trở Về

Kim Mai đi vào bên trong cao ốc RoYal, một mạch thẳng tiến lên phòng tổng giám đốc. Vì cô gái này có mối quan hệ với tổng giám nên bọn họ cũng không dám cản lại, chuyện tình cảm của những người giàu có thật rất phức tạp, nhân viên bình thường lại không muốn liên lụy.

Cửa thang máy tại phòng tổng giám mở ra, Kim Mai tiến đến văn phòng của Minh Trí bước vào. Thiên Kim đang ở bên trong chờ Minh Trí xét duyệt hợp đồng cũng giật mình nhìn ra ngoài, ai lại có thể lên phòng tổng giám mà chưa báo trước với thư kí như cô. Minh Trí cũng nhìn về phía Kim Mai, sau đó như không có gì xảy ra mà tiếp tục xem văn bản trên tay.

- Kim Mai tiểu thư, vì sao lại xông vào phòng tổng giám như vậy. - Thiên Kim không vui nói.

- Tôi đến tìm Minh Trí, cô có quyền lên tiếng. - Kim Mai thấy Minh Trí không để ý, một thư kí như Thiên Kim lại dạy bảo cô liền tức giận. Kim Mai nhìn gương mặt Thiên Kim rất quen mắt nhưng không nhớ ra đã gặp khi nào.

- Xem ra lời đồn thổi về cô quả là không đúng, tiểu thư uyên thâm học thức, con nhà gia giáo gì đó đều bịa đặt. - Thiên Kim liền nói, cũng không nhìn Kim Mai nữa mà quay sang Minh Trí. - Trần tổng, có cần gọi bảo vệ.

Minh Trí lại một lần nữa nhìn về phía Kim Mai. Lần trước gặp mặt đưa ra điều kiện để anh cứu lấy Kim gia, có lẽ hôm nay đến để trả lời.

- Không cần, cô ra ngoài làm việc, mang nước cho Kim tiểu thư. - Minh Trí đưa bút kí vào văn bản phía dưới đưa về phía Thiên Kim.

- Vâng, thưa tổng giám đốc. - Thiên Kim cầm xấp hồ sơ ra ngoài, đi ngang qua Kim Mai không quên nhìn cô một cái khó chịu.

Minh Trí đứng lên, đi về phía ghế tiếp khách của văn phòng sau đó thoải mái ngồi xuống.

- Kim tiểu thư, mời ngồi. - Minh Trí nhìn về phía Kim Mai đang đứng mà nói.

- Minh Trí, xin lỗi vì đã xông vào nơi này như vậy. - Kim Mai nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện anh mà nói.

- Không sao, cô đến đây chắc hẳn là vì chuyện hôm trước tôi đề cập. - Minh Trí gương mặt không biểu lộ cảm xúc mà nói.

- Không vội, trước khi tôi trả lời điều kiện của anh. Tôi có vài thắc mắc cần hỏi anh. - Kim Mai khẽ cười chua chát.

- Được, Kim tiểu thư cứ hỏi. - Minh Trí đáp.

- Anh vì một sợi dây kia có thể bỏ ra một số tiền lớn cứu lấy Kim gia chúng tôi có thể nói sợi dây đó rất quan trọng với anh sao?

- Không quan trọng.

- Vậy vì sao anh lại muốn có nó? - Kim Mai nhún mày, trong tay cầm sợi dây chuyền Tình Yêu Trọn Vẹn.

Minh Trí chưa trả lời, Thiên Kim từ bên ngoài mang nước đi vào. Đặt ly nước trên bàn, nhìn thấy Kim Mai cầm trên tay sợi dây chuyền giống của cô đang đeo liền bất ngờ. Trần Hậu nói trên đời này chỉ có hai sợi một là cô đang giữ, hai là Rin đang giữ, vì sao cô gái kia lại có. Minh Trí nhìn thấy ánh mắt của Thiên Kim nhìn chăm chăm vào sợi dây liền nói.

- Sợi dây này thuộc quyền sở hữu của người khác, tôi chỉ là muốn mang nó về cho chính chủ nhân của nó.

- Đây là món quà bạn tôi tặng tôi, tôi không phải chủ nhân của nó thì là ai. - Kim Mai không hiểu điều Minh Trí nói.

- Nó thuộc về bạn gái tôi. - Minh Trí đáp. Thiên Kim khẽ cười đi ra ngoài, thì ra lần trước Minh Trí hẹn Kim Mai là muốn lấy lại sợi dây chuyền mà anh ta tặng cho Rin.

- Vậy à, có thể cho tôi biết cô gái may mắn đó là ai hay không. Có phải cô gái nghèo nàn lần trước lên báo cùng anh sao? - Kim Mai cười mỉa.

- Đúng vậy. - Minh Trí trả lời xác nhận.

- Anh... - Kim Mai tức giận.

- Chính tự bản thân cô làm ỉn tức giận. Nếu như cô chịu giao lại cho tôi sợi dây này, tôi đảm bảo Kim gia nhà cô sẽ trải qua được giai đoạn khó khăn này. - Minh Trí không còn kiên nhẫn.

- Được, nó cũng không có nhiều ý nghĩa với tôi, Trần tổng lại xem như báu vật thì tôi xin tặng lại anh. - Kim Mai đưa sợi dây về phía Minh Trí, cô không muốn chịu thua anh nhưng vì cha cô bắt ép cô đành nhượng bộ.

- Cảm ơn cô, Kim Mai tiểu thư. - Minh Trí cầm sợi dây trên tay, đi về phía bàn làm việc bấm điện thoại ra ngoài. - Thiên Kim, tiễn khách.

Kim Mai nghe Minh Trí đạt được mục đích liền đuổi mình đi thì vô cùng tức giận, cô đi đến nơi nào cũng được hoan nghênh như công chúa bà hoàng, vậy mà tại nơi này lại bị anh ta làm nhục như vậy, trong lòng Kim Mai nuôi một nỗi hận lớn. Xem như sĩ diện của tiểu thư nhà họ Kim đã bị Minh Trí làm tan tành. Cô tức giận bỏ ra ngoài đóng mạnh cửa vang to.

Minh Trí ngồi vào bàn làm việc của mình, nhìn sợi dây một lúc thì đặt nó làm trong ngăn bàn và tiếp tục làm việc.

Cả một tuần trôi qua, ngày nào Tuấn Khôi đi học ra về đều vui vẻ lạ thường lại ôm hôn Rin mỗi ngày một nơi, khi thì má, khi thì trán, khi thì mũi. Điều Rin đáng ngờ nhất là không nghe Tuấn Kiệt đòi gặp cha nữa, thái độ lại vui vẻ bất thường.

Vì bận chuyện làm bánh và bán bánh nên thường thì Thiên Kim sẽ chở Thiên Bảo sang đón Tuấn Khôi cùng đi học. Mọi ngày Rin đều chuẩn bị mọi thứ cho Tuấn Khôi rồi đưa lên xe Thiên Kim đưa đi còn cô thì sẽ trở vào nhà tiếp tục làm việc. Nhưng vì sự bất thường của con trai, hôm nay Rin vẫn như bình thường chuẩn bị quần áo cho Tuấn Khôi đến trường mẫu giáo. Sau khi Tuấn Khôi tạm biệt mẹ lên xe của Thiên Kim, Rin cũng bắt một chiếc taxi đi phía sau.

Xe Thiên Kim đi ra khỏi đoạn đường vào khu biệt thự hoa hồng trắng thì bỗng nhiên dừng lại, Rin cũng bảo bác tài xé dừng lại mà quan sát. Thiên Kim từ trên xe bước xuống, sau đó đi về phía cửa xong mở ra bế Tuấn Khôi ra khỏi xe. Một người đàn ông mặc một bộ vest đen đi tới phía hai người họ đón nhận Tuấn Khôi trong vòng tay rồi mang thằng bé về chiếc xe màu đen sáng bóng. Rin tức giận bước xuống taxi chạy nhanh đến phía Minh Trí đang bế Tuấn Khôi mà nói.

- Anh... các người đang làm gì vậy hả? - Rin tức giận nói lớn.

- Rin, vì sao em lại ra đây, không phải kh nãy em đã vào bên trong rồi sao? - Thiên Kim giật mình vì sự có mặt của Rin, xem ra lần này to chuyện.

Minh Trí đặt Tuấn Khôi xuống, đi về phía Rin, gương mặt anh không có một chút biểu cảm nào:” Anh chỉ muốn đón con đi học và đưa thằng bé về, em cũng không nên tỏ thái độ quá khích như vậy?”

- Nếu như vậy vì sao lại làm sau lưng tôi chứ, các người cùng nhau lừa gạt tôi. - Rin tức giận, không nghĩ chị gái mình lại hợp tác với Minh Trí mà qua mặt cô.

- Chuyện này là do anh ép Thiên Kim phải làm, không liên quan gì đến cô ấy. Nếu như anh nói anh muốn đưa đón Tuấn Khôi đến trường liệu em có đồng ý hay không, anh chỉ còn cách sau lưng em mà bù đắp cho con. - Minh Trí liền đáp.

- Mẹ, mẹ đừng giận mà. Chú ấy là người rất tốt, chú ấy biết con rất thương nhớ cha mình nên nói rằng trước khi cha con về đưa đón con đi học thì chú ấy sẽ thay cha đưa đón con. Mẹ biết không, các bạn trong lớp cứ nghĩ chú ấy là cha của con nên con không còn bị ai ức hiếp hay chọc ghẹo cả. Mẹ, mẹ đừng giận chú nữa. - Tuấn Khôi buồn bã đi lại về phía Rin nắm tay cô mà nói.

Rin nhìn con trai mình, có lẽ cô đã quá sống cho bản thân mà không nghĩ đến con trai lại thêm khát tình thương của cha như vậy. Rin ôm con trai vào trong lòng khóc lớn, cô ước gì cô có thể thay thế làm cả cha lẫn mẹ của Tuấn Khôi nhưng điều đó là vô vọng.

- Mẹ biết không, chú ấy nói có lẽ nơi xa nào đó cha cũng rất thương nhớ mẹ nên bảo con một ngày hãy hôn mẹ một lần để thay cha hôn mẹ. Nụ hôn thường ngày con hôn mẹ chính là nụ hôn của cha ẹ. - Tuấn Khôi thấy mẹ khóc thương tâm, nghĩ rằng mình nhắc tới cha thì mẹ lại thương nhớ cha.

- Con trai, rất ngoan. Mẹ rất yêu thương con. - Rin ôm Tuấn Khôi mà khóc.

- Rin, em hãy để anh mỗi ngày được đưa Tuấn Khôi đến trường. - Minh Trí dùng tay lau nước mắt trên khoé mi Rin mà nói.

- Mẹ, mẹ đồng ý nha. Con hứa chỉ đi với chú ấy đến khi cha về thôi, khi cha con về thì cha sẽ đưa con đến trường. - Tuấn Khôi lay mẹ nói.

- Rin, em hãy nghĩ cho Tuấn Khôi mà để Minh Trí đưa thằng bé đến trường. - Thiên Kim thương cảm nói.

Thiên Bảo nhìn thấy chuyện này thật phức tạp, vì sao em ấy cứ đòi chú Minh Trí đưa đi như vậy, đi cùng mẹ cậu có phải tiện hơn không. Sau đó, Thiên Bảo đi về phía mẹ mình mà nói:” Mẹ, con thích mẹ đưa con đi, không thích cha đưa đi.”

- Thiên Bảo, sao lại nói như vậy. Cha con nghe sẽ không hài lòng. - Thiên Kim lắc đầu mỉm cười nói với con trai.

- Cha lúc nào cũng nghiêm nghị, trước khi còn vào lớp cũng không hôn con. - Thiên Bảo trề môi.

Thiên Kim mỉm cười hạnh phúc ôm lấy con trai, xem ra Trần Hậu tính tình không đổi. Khi nào cũng ít nói khó gần, ngay cả với con trẻ.

Rin bình tĩnh hơn, nhìn thấy gia đình chị thật hạnh phúc. Thiên Bảo có cả cha lẫn mẹ luôn yêu thương, Tuấn Khôi dù được cô yêu thương hơn cả bản thân nhưng đứa trẻ này cần có cha, Rin nhìn Tuấn Khôi nói.

- Được rồi, từ nay chú ấy sẽ đưa đón con đi học. Nhưng con hứa với mẹ rằng, không được hôn mẹ thay cha nữa. Nếu con muốn hôn mẹ, thì đó phải là nụ hôn từ mong muốn của con. - Rin khẽ nói.

Minh Trí nghe cô nói vậy liền khó chịu, ngay cả khi anh muốn hôn cô nhưng không được, nhờ con trai gửi nụ hôn dành tặng cô cũng bị cấm. Xem ra Rin nhà ta nhanh chóng trở thành bà già khó tính.

- Mẹ, mẹ không yêu cha con sao? - Tuấn Khôi ngây thơ hỏi.

Minh Trí liền bật cười trước câu hỏi của Tuấn Khôi, trong lòng hào hứng nghe câu trả lời.

Rin khó xử trước mặt con trai, nói không yêu cha Tuấn Khôi cũng không được, nhưng có Minh Trí nơi này làm sao cô có thể trả lời là có. Rin nghĩ một lúc rồi khẽ nói:” Con nít, không được hỏi chuyện người lớn.”

Tuấn Khôi không chấp nhận câu trả lời này liền nói:” Chắc chắn là có rồi, chỉ là mẹ xấu hổ mà thôi.” - Nói xong cười lớn chạy ra phía sau Minh Trí.

- Thăng nhóc này, dám trêu chọc mẹ sao? - Rin đỏ mặt nói.

- Được rồi, hôm nay em cùng anh đưa con đi học được không? - Minh Trí mỉm cười nói.

- Thích quá, được cha mẹ đưa đi cùng. - Tuấn Khôi vui sướng.

- Ai bảo con gọi chú ấy là cha? - Rin nhún mày không vui.

- Chú ấy nói sẽ thay cha con, vì vậy con sẽ gọi chú ấy là cha đến khi nào cha con về. Chú ấy cũng đã đồng ý rồi, chuyện này là chuyện giữa hai nam tử hán đã quyết, mẹ không thể xen vào được. Nam tử hán, nói là làm. - Tuấn Khôi nhìn Minh Trí cười lớn, chính anh đã bảo thằng bé nếu mẹ phát hiện thì hãy nói như vậy.

Rin nghe con trai nói như vậy, xem ra hai người này chưa nhận ruột thịt nhưng đã bắt tay ức hiếp cô rồi. Nhưng thấy con trai vui vẻ như vậy thì trong lòng Rin bỗng hạnh phúc dâng tràn. Sau đó, cô lên xe Minh Trí đưa con trai đến trường.

Ngày hôm sau, tất cả các báo đều in hình ảnh Rin và Minh Trí đứng trước trường học của Tuấn Khôi. Có cả hình ảnh Minh Trí bế Tuấn Khôi hôn vào má thằng bé, rồi Rin cũng hôn tạm biệt khi Tuấn Khôi đi vào bên trong. Lần này phóng viên lại chụp rõ ràng gương mặt của Rin và Tuấn Khôi, Trần tổng đã có vợ con bên ngoài là tin tức hot nhất trong ngày hôm đó. Điện thoại từ các đối tác, phóng viên các báo đổ về RoYal yêu cầu xác nhận liên tục. Minh Trí từ chối tất cả các cuộc gọi, xem ra điều này sẽ khiến Rin không vui. Anh lo sợ, cô chịu không nổi áp lực.

Kim Mai cầm trên tay tờ báo kia, nhìn thấy hình ảnh cô gái trong báo rất là quen mặt. Đây không phải là Ngọc Nhi, người vợ lần trước mà Tuấn Kiệt cãi lại gia đình mà muốn kết hôn sao, nhưng cuối cùng cô ta biết khó sống mà đã bỏ đi. Cuối cùng thì ra là đến với Minh Trí sao, Kim Mai nhìn kỹ gương mặt Rin thì chợt nhớ đến Thiên Kim thư kí của Minh Trí cũng mang khuôn mặt này. Chỉ là Ngọc Nhi không trang điểm còn Thiên Kim thì trang điểm khá kỹ càng. Kim Mai tức giận đập tờ báo kia xuống bàn chửi mắng trong lòng:” Thì ra là câu được cá lớn nên mới bỏ anh họ của cô mà đi, nếu như lần đó không đưa Minh Trí về nhà anh họ thì bọn họ không có cơ hội gặp mặt mà tư tình như vậy. Đúng là cáo già hồ ly, có anh họ tốt với cô ta như vậy lại muốn Minh Trí của cô.”

Kim Mai nghĩ một lúc liền gọi điện cho Tuấn Kiệt.

- Alo, anh nghe đây em gái. - Tuấn Kiệt bắt ngờ vì cuộc gọi của Kim Mai.

- Anh trai đã đọc báo chưa? - Kim Mai nói.

- Anh đang rất là bận, kế hoạch mới vừa được tiến hành nên không còn thời gian quan tâm đến chuyện bên ngoài. - Tuấn Kiệt khó hiểu đáp.

- Anh nên mua một tờ báo hôm nay mà xem đi, sẽ rất là bất ngờ nha. - Kim Mai cười nham hiểm.
- Có chuyện gì lớn xảy ra sao? - Tuấn Kiệt hỏi.
- Em không nói, để anh trực tiếp xem mới thú vị. - Kim Mai nói xong thì cúp máy, miệng cong lên với mưu tính.

Tuấn Kiệt nghe Kim Mai nói vậy cũng tò mò, anh gọi thư kí mang báo sáng nay vào bên trong phòng giám đốc. Khi thư kí của Tuấn Kiệt đặt tờ báo trên bàn, hình ảnh của Rin hiện rõ trước mặt, điều này khiến Tuấn Kiệt náo loạn trong lòng. Thấy Rin đang cùng một đứa trẻ vui vẻ bên Minh Trí, trong thâm tâm Tuấn Kiệt tự cười bản thân mình, ba năm qua tìm kiếm chờ đợi một ngày Rin quay lại, hôm nay khi biết được tin tức từ cô thì cô đã chọn cách quay lại với người cũ, người đàn ông hơn anh về mọi mặt. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng đôi chân Tuấn Kiệt không yên. Anh nhanh chóng lái xe tiến về thành phố, tìm kiếm người con gái đi vào trong lòng anh.

Theo điều tra từ Hải Phong, Tuấn Kiệt đứng trước căn biệt thự hoa hồng trắng. Bên ngoài là một tiệm bánh nhỏ xinh mà Rin đang đứng bán hàng cho rất là đông khách đến mua. Nhìn cô gái đơn giản, cặm cụi làm việc mà trong lòng Tuấn Kiệt cảm thấy an lòng, nhưng năm tháng qua anh không một ngày nào không nghĩ đến Rin, mỗi khi nghĩ đến lại lo lắng không nguôi. Cô gái ấy đã mất đi kí ức, lang thang cùng một đứa trẻ không biết trôi dạt về phương nào. Nay khi thấy cô vẫn khoẻ mạnh trước mắt, Tuấn Kiệt không khỏi vui mừng.

Tuấn Kiệt không xuống xe, cứ ngồi trên xe mà ngắm nhìn Rin vui vẻ bán hàng, cười với khách hàng đến mua bánh. Nụ cười của Rin hiện tại và của ba năm trước không hề thay đổi, nụ cười đó đã đi sâu vào tim của anh. Chính nụ cười ấy đã khiến anh phải hằng đêm mong nhớ, đến lúc này cô hiện trước mắt anh nhưng anh không biết có nên gặp mặt hay không. Nhìn thấy Rin đang ngồi trong quầy hàng, khách đã không còn ai, Tuấn Kiệt bước xuống xe tiến đến phía Rin.

- Ngọc Nhi, em khoẻ không? - Tuấn Kiệt nhìn Rin mà hỏi.

Rin nghe cái tên Ngọc Nhi, bất ngờ ngược mắt lên nhìn thấy Tuấn Kiệt thì trong lòng đôi chút bất ngờ và lo lắng.

- Tuấn Kiệt, vì sao anh biết mà đến đây. - Rin nhìn Tuấn Kiệt mà hỏi.
- Anh nhớ em. - Tuấn Kiệt ôm lấy Rin trong vòng tay.

Rin bất ngờ không kịp đẩy Tuấn Kiệt ra ngoài thì Tuấn Kiệt từ bên trong nhà chạy ra nhìn thấy một người đàn ông ôm mẹ của mình, mẹ lại không có phản ứng gì, lại nghe người đó nói nhớ mẹ. Không phải đây là cha của cậu sao, Tuấn Kiệt nhanh chóng chạy đến bên Tuấn Kiệt mà ôm lấy.

- Ba, có phải là ba không? - Tuấn Kiệt ôm Tuấn Kiệt mà khóc.
 - Ngọc Nhi, là Tuấn Kiệt phải không, con trai của anh ngày đó còn bé như vậy, hôm nay đã lớn thế này. - Tuấn Kiệt ôm lấy Tuấn Kiệt, từ ngày mới sinh ra anh đã xem Tuấn Kiệt như con ruột, xa cách bao lâu anh vẫn luôn nhớ đến tiếng khóc của thằng bé.
 - Tuấn Kiệt, là Tuấn Kiệt. - Rin khẽ nói, dù sao Tuấn Kiệt chính là người cứu mạng sống của đứa trẻ này, lại từ bé chăm sóc Tuấn Kiệt, cô không có quyền ngăn anh cưng nựng thằng bé.
 - Ba, con rất nhớ ba. - Tuấn Kiệt ngấn nước mắt nhìn Tuấn Kiệt nói.
 - Tuấn Kiệt, con vào nhà chơi với ông bà. - Rin nắm tay Tuấn Kiệt nói, chuyện này cô không tiện giải thích trước mặt Tuấn Kiệt, dù sao trước kia anh và Tuấn Kiệt chính là cha con, Rin nghĩ tối nay sẽ giải thích với con trai.
- Tuấn Kiệt nghe mẹ nói vậy, nghĩ mẹ và cha lâu ngày không gặp chắc chắn sẽ có nhiều chuyện cần nói với nhau. Cậu nhanh chóng nhìn Tuấn Kiệt mà nói:” Ba, ba nói chuyện với mẹ xong thì nhất định phải tìm con đó, con có rất nhiều chuyện muốn nói với ba.” - Tuấn Kiệt nói xong, vui vẻ chạy vào trong nhà.
- Không phải em và Minh Trí sống cùng nhau sao, vì sao Tuấn Kiệt còn chưa biết cha mình là ai? - Tuấn Kiệt bất ngờ hỏi.

- Hiện em đang sống cùng cha mẹ ruột. - Rìn khẽ đáp, không biết phải nói gì với Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt khẽ đưa tay nắm lấy đôi bàn tay Rìn mà hỏi:” Ngọc Nhi, em có hạnh phúc không?”

Tuấn Kiệt đi vào trong nhà tâm trạng rất là vui vẻ, cậu nhanh chóng dùng điện thoại bàn nhấn số của Minh Trí đã đưa cho phòng trường hợp đặc biệt sẽ gọi cho anh.

Minh Trí nhìn thấy số từ biệt thự hoa hồng trắng gọi đến liền nhanh chóng bắt máy.

- Alo? - Minh Trí nói.

- Chú ạ, là cháu. - Tuấn Kiệt vui vẻ nói.

- Không phải đã thống nhất gọi là cha sao? - Minh Trí hỏi.

- Cháu cũng muốn gọi chú là cha nhưng hiện tại cha cháu về với mẹ con cháu rồi nên đành phải gọi chú là chú thôi. - Tuấn Kiệt chia sẻ niềm vui với Minh Trí (t.g: cười lặn =))))))))))))))

Minh Trí nhúu cặp lông mày rậm lại, cha của Tuấn Kiệt không phải là mình sao, vậy người cha nào của thằng bé trở về. Minh Trí dần tức giận trong lòng mà nói.

- Cha cháu về khi nào?

- Cha cháu vừa mới về, hiện đang nói chuyện với mẹ cháu, khi nãy cháu còn thấy họ ôm nhau cơ. - Tuấn Kiệt cười khanh khách nói.

Minh Trí nóng bừng tức giận, người như phát lửa.

- Vậy cha cháu tên gì?

- Cháu chưa hỏi, nhưng mẹ cháu gọi là Tuấn Kiệt ạ. - Tuấn Kiệt nói tiếp.

Minh Trí khẽ nhúu cặp mắt lại, trong lòng bùng bùng lửa.

- Ngày mai có lẽ cháu sẽ được cha chở đi học nên chú không phải qua đón cháu nữa. Thật ra cháu rất thích đi với chú nhưng mà cha cháu đã về rồi cháu không muốn cha buồn. - Tuấn Kiệt ngây thơ nói. - Chú không giận cháu chứ.

- Không đâu, chú sao có thể giận đứa trẻ lanh lợi như cháu. - Minh Trí đáp.

- Vậy cháu yên tâm rồi, thôi cháu ra ngoài với ba mẹ đây, tạm biệt chú. - Tuấn Kiệt cười nói.

- Tạm biệt. - Minh Trí nghe tiếng tắt máy bên kia, chiếc điện thoại cũng bay vào vách tường vỡ nát.

100. Chương 95:

- Hiện tại em đang sống rất hạnh phúc, còn anh? - Rìn nhìn Tuấn Kiệt mà hỏi, không biết sau khi cô đi anh có cùng người cũ nối lại tình cảm.

- Anh vẫn đợi em. - Tuấn Kiệt đáp.

Câu nói của Tuấn Kiệt làm Rìn như bị động, cô biết trong tim mình hiện tại không hề có hình ảnh của Tuấn Kiệt. Điều cô mong muốn hiện tại chính là sự bình an, là niềm hạnh phúc của con trai. Rìn nhìn sang Tuấn Kiệt vẫn đang nhìn cô:” Tuấn Kiệt, chuyện đã qua rồi hãy cho nó qua đi. Hiện tại, em và con trai đang rất vui vẻ hạnh phúc sống cùng nhau. Em không muốn ai xen vào cuộc sống bình an này. Tuấn Kiệt, anh hãy quên em đi.”

- Vì Trần Minh Trí sao? Nên em một lần nữa không muốn ở cạnh anh.

- Không, em và Trần gia không có quan hệ gì cả. - Rìn nghe Tuấn Kiệt nói vậy liền bất ngờ, cô rõ ràng không hề liên quan đến Minh Trí.

- Vậy chuyện em và anh ta cùng đưa con đi học, rồi chuyện hai người hôn nhau trước RoYal. Em nói xem Ngọc Nhi, em yêu anh ta sao? - Tuấn Kiệt nắm chặt lấy hai tay Rìn mắt bình tĩnh mà nói.

- Tuấn Kiệt, vì sao anh biết những chuyện này. - Rin ngạc nhiên hỏi.

- Em chưa đọc báo sao, hình hai người đã tràn ngập trên các tờ báo. - Tuấn Kiệt nói lớn.

Rin bây giờ mới nhìn qua sấp báo trên kệ tủ. Từ sáng khi cô dọn hàng thì khách kéo đến không kịp bán thì làm sao có thời gian mà đọc báo chứ. Rin nhìn những hình ảnh và tiêu đề của bài viết, gương mặt thoáng đỏ lên vì tức giận rồi nhanh chóng nói:” Họ bịa chuyện.”

- Ngọc Nhi, em có thể quay về bên anh? Gia đình ba người chúng ta sẽ hạnh phúc như ngày xưa. - Tuấn Kiệt nghe Rin phủ nhận quan hệ với Trần Minh Trí thì lập tức bắt lấy cơ hội.

- Em không thể, hãy quên em đi Tuấn Kiệt. Chúng ta mãi mãi không thể. - Rin lắc đầu lùi một bước, cô không thể ở bên cạnh Tuấn Kiệt được.

- Có thể, chúng ta có thể cùng nhau đi trên con đường phía trước. Em nói đúng, hãy quên đi tất cả những chuyện không vui trước đây mà sống. Em vẫn còn trách chuyện lần đó của anh sao? - Tuấn Kiệt hỏi, nghĩ Rin không chấp nhận anh không phải vì Minh Trí thì chắc hẳn là vì chuyện giữa anh và Mỹ Hoà lần đó.

Điều mà cô không muốn nhắc đến là chuyện giữa anh và cô gái kia, lần đó chính vì chuyện giữa anh và Mỹ Hoà nên cô biết mình không hề yêu anh. Đối với anh cô chỉ là sự kính trọng, biết ơn mà thôi, nhận lời kết hôn cùng anh chỉ là cô không có tư cách từ chối tình cảm của Tuấn Kiệt. Nhưng bao nhiêu việc xảy ra, đối với của Rin và Tuấn Kiệt đều đã có một khoảng cách, hiện tại Rin biết mình không yêu và không thể kết hôn cùng người đàn ông trước mắt.

Rin chưa kịp đáp lời của Tuấn Kiệt thì Tuấn Khôi từ bên trong lại chạy ra, gương mặt rạng rỡ ánh mắt nhìn về Tuấn Kiệt đầy yêu thương: ” Ba, ba đã nói chuyện xong với mẹ chưa, con có rất nhiều chuyện muốn nói với ba đó.”

- Tuấn Khôi, đây không phải cha của con, chỉ là một người quen của mẹ. - Rin khẽ ngồi xuống bên cạnh Tuấn Khôi mà nói, cô không muốn thằng bé hy vọng vào một người không phải cha của cậu, càng không muốn Tuấn Kiệt có hy vọng về cô.

Tuấn Khôi nghe mẹ nói vậy, khẽ buông tay ra khỏi người Tuấn Kiệt, đôi mắt trở nên buồn bã mà đỏ hoe:” Thật sự không phải là cha của con sao”. - Sau đó khóc lớn hơn:” Vì sao không nói ngay từ lúc này.”

Rin ôm lấy con trai vào trong lòng khẽ vỗ về:” Tuấn Khôi ngoan, đây tuy không phải là cha ruột của con nhưng là người yêu thương con rất là nhiều. Con phải kính trọng chú ấy như cha của mình.”

- Mẹ, vậy khi nào cha mới về. - Tuấn Khôi ngấn nước mắt mà hỏi.

- Con trai ngoan, đừng khóc nữa. Mẹ hứa cha con sẽ nhanh về thăm con thôi. - Rin lau nước mắt cho Tuấn Khôi khẽ cười.

- Khi này con đã lỡ khoe với chú đẹp trai rồi, còn bảo chú ấy ngày mai không cần đến chỗ con đi học vì cha con đã quay về. Bây giờ lại không phải là cha, chú ấy thế nào cũng cười chê con. - Tuấn Khôi nói về giận dỗi.

Rin nghe con trai nói vậy thì trong lòng vô cùng lo sợ, Trần Minh Trí nếu biết Tuấn Kiệt đến tìm cô thì sẽ thế nào đây. Lần trước không phải đã dùng thế lực mà làm Phạm gia một chút nữa đi vào con đường phá sản. Gương mặt Rin trắng toác lên, nhìn về phía Tuấn Kiệt nói.

-Tuấn Kiệt, anh ta mà biết anh đến sẽ một lần nữa gây khó dễ với Phạm gia. Anh hãy mau về đi, đừng tìm em nữa. Em chỉ mang đến phiền phức cho anh mà thôi.

- Trong mắt em, tôi là người gian ác nham hiểm như vậy sao? - Minh Trí sau khi

nghe Tuấn Khôi nói nhanh chóng lái xe đến biệt thự hoa hồng trắng, anh lo sợ cô sẽ một lần nữa đi cùng Tuấn Kiệt

Rin nghe giọng nói quen thuộc từ đằng sau, bất giác giật mình quay lại thì đã nhìn thấy Minh Trí bước vào với nét mặt không lộ chút cảm xúc nào đang chăm chăm nhìn về hướng cô. Hai mắt chạm vào nhau, Rin nhanh chóng run rẩy cả người, không hiểu từ khi nào nhìn thấy người đàn ông này cô luôn có cảm giác sợ hãi này.

- A, chú đẹp trai đến chơi với cháu sao. - Tuấn Khôi nhìn thấy Minh Trí đến thì vui mừng buông mẹ mình ra mà chạy đến bên Minh Trí, trong lòng Tuấn Khôi luôn cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh người chú này.

- Vẫn kêu là chú sao? - Minh Trí khẽ nhủ mà nhìn Tuấn Khôi.

- Không, là baba. Đã xảy ra một chút hiểu nhầm baba ạ, người kia không phải cha ruột con. - Tuấn Khôi buồn bã đáp.

- Tất nhiên baba của con biết, hôm nay baba đến đón con đi gặp cha ruột của mình. Con có muốn theo baba không? - Minh Trí ôm Tuấn Khôi trong tay mỉm cười hỏi.

- Thật không ạ. - Tuấn Khôi ngạc nhiên hỏi, ánh mắt lộ nét vui mừng.

Rin chấn động khi nghe Minh Trí nói như vậy, chẳng khác nào anh đang tuyên bố sẽ bắt Tuấn Khôi của cô đi hay sao.

Minh Trí bế Tuấn Khôi ra xe đặt con trai vào bên trong xe, quay lại thì nhìn thấy Tuấn Kiệt đi tới.

- Trần tổng, đã lâu không gặp. - Tuấn Kiệt nhìn nét mặt của Rin sợ hãi liền đi tới một bước chào Minh Trí.

- Chào cậu, Phạm thiếu gia. - Minh Trí chào như không chào.

- Trần tổng, Tuấn Khôi là con trai của Ngọc Nhi. Anh hãy để cho cô ấy tự quyết định những chuyện liên quan đến con trai cô ấy.

- Phạm thiếu gia xem ra cũng thật rảnh rỗi, có lẽ Phạm gia dạo này rất yên bình. -

Minh Trí nhìn Tuấn Kiệt giận dữ, nhớ lời Tuấn Khôi nói người đàn ông này đã ôm

Rin của anh.

- Anh... Trần Minh Trí... Anh không được giở trò hèn hạ của mình. - Rin nghe Minh Trí tiếp tục đe dọa thì tức giận.

- Con trai tốt nhất để cho tôi chăm sóc, em không xứng đáng. - Minh Trí tức giận nhìn Rin nói.

- Anh mới chính là người không xứng đáng, anh không được bắt con trai của tôi. - Rin đi đến gần Minh Trí nói như hét lên.

- Một người mẹ, lại trước mặt con trai ôm ấp người đàn ông khác không phải cha của con trai mình. Em nghĩ mình có tư cách nuôi con sao, tôi sẽ mang Tuấn Khôi về Trần gia. Còn em, nếu còn muốn gặp con trai mình thì hãy tự biết cách giải quyết người đàn ông của em. - Minh Trí nói rồi, nhanh chóng ra xe lái vụt đi.

Rin đứng nhìn theo chiếc xe, ngã quỵ xuống. Không lẽ con trai cô mang nặng đẻ đau, cực khổ chăm sóc lại bị anh ta bắt đi chỉ vì cho rằng cô không xứng đáng.

- Ngọc Nhi, có lẽ Trần tổng quá tức giận nên mới hành động như vậy, tình cảm mẫu tử thiêng liêng anh nghĩ anh ta cũng không thể chia lìa. - Tuấn Kiệt đỡ Rin đứng trên đường vắng.

- Tuấn Kiệt, anh không hiểu anh ta sao, anh ta chính là đại ác ma. - Rin ngấn nước mắt nói.

- Anh xin lỗi, có lẽ vì anh đến tìm em nên anh ta mới tức giận như vậy.

- Không phải lỗi của anh. - Rin ngược mắt nhìn Tuấn Kiệt. - Anh về trước đi, em phải đến Trần gia nói rõ ràng với anh ta, con trai của em em nhất định không để mất."

Rin nói rồi, để lại một mình Tuấn Kiệt đứng đó mà bỏ vào bên trong. Tuấn Kiệt nhìn bóng dáng cô đơn của Rin với ánh mắt buồn bã, cô vẫn như năm nào bóng dáng vẫn luôn khiến cho người khác thương tâm như vậy. Anh muốn che chở và bảo vệ cho cô nhưng có lẽ điều đó quá khó khăn với anh vì hiện tại anh biết trong trái tim cô, không có vị trí nào cho anh. Tuấn Kiệt thở dài nhìn bóng Rin đã khuất sau bức tường lớn:" Có lẽ, em không cần phải trả lời, anh đã tự biết đáp án cho tình cảm của mình."

Trên xe, Tuấn Khôi nhìn thấy mẹ mình rất buồn nhưng cậu rất muốn gặp cha nên dự định khi gặp cha sẽ mang cha về ẹ vui hơn.

- Baba ơi, vì sao khi này mẹ con lại buồn như vậy ạ.

- Là vì baba không ẹ con đi theo.
- Haha, không ngờ mẹ lại trẻ con như vậy.
- Tuần Khôi, con có muốn sống cùng cha ruột của mình. - Minh Trí hỏi.
- Tất nhiên là có rồi ạ, một gia đình có cha, có mẹ thì rất tuyệt.
- Nếu như mẹ con không muốn ở cùng với ba, con sẽ làm gì?
- Con sẽ thuyết phục mẹ, mẹ thương con nhất mà, nhất định sẽ nghe lời con. -
- Tuần Khôi hỏi:” Baba, nhưng cha ruột con đang ở đâu vậy?”
- Sẽ nhanh đến thôi. - Minh Trí mỉm cười lái xe.

Chiếc xe đi vào bên trong biệt thự Trần gia, Minh Trí dắt tay con trai đi vào bên trong. Gọi tất cả người làm trong nhà ra ngoài thông báo.

- Đây là con trai của tôi, sẽ là tiểu thiếu gia trong ngôi nhà này. Mọi người phải chăm sóc cẩn thận. - Minh Trí giới thiệu Tuần Khôi ọi người

Mọi người trong biệt thự Trần gia đồng loạt cúi đầu chào Tuần Khôi:” Xin chào tiểu thiếu gia.”

Minh Trí hài long đưa Tuần Khôi vào bên trong phòng mà anh đã dọn dọn chuẩn bị cho con trai mình. Tuần Khôi hết sức ngỡ ngàng liền hỏi.

- Baba, vì sao đưa con đến nơi này. Cha ruột của con đâu ạ.
- Tuần Khôi, đây chính là nhà của cha ruột con. Cũng chính là nhà của baba. - Minh Trí mỉm cười nói.
- Ý baba là, người chính là cha ruột của con sao? - Tuần Khôi ngạc nhiên.
- Con trai rất thông minh. - Minh Trí khen ngợi.
- Vậy vì sao bab không nói từ sớm, vì sao phải để con thương nhớ baba đến thế.
- Tuần Khôi vui mừng đến phát khóc khi biết Minh Trí chính là cha ruột của mình..
- Con trai ngoan, là nam nhi thì nhất định không được phép khóc. - Minh Trí nhìn thẳng mắt Tuần Khôi nói.
- Vâng, con không khóc. Con chính là nam nhi mà. - Tuần Khôi lau nước mắt của mình mỉm cười. - Nhưng baba vì sao không đón mẹ về ở cùng chúng ta.
- Mẹ con đang giận baba nên không thể về ở cùng chúng ta. Con yên tâm, baba nhất định sẽ đưa mẹ con về với chúng ta. - Minh Trí xoa đầu Tuần Khôi nói.
- Con sẽ giúp baba, con muốn có baba và mẹ, chúng ta sẽ là một gia đình. - Tuần Khôi ôm lấy Minh Trí, cảm nhận được tình yêu thương từ người cha.

Rin mặc một bộ váy màu trắng đi vào bên trong cao ốc RoYal, vì hình ảnh cô và Minh Trí đã được báo chí hằng ngày nhắc đến nên mọi người trong cao ốc nhìn cô với ánh mắt kì lạ, lại không dám đến gần cản cô như lần trước. Rin đi tới một cô gái ngay quầy tiếp tân mà nói.

- Tôi đến tìm Trần tổng.
- Dạ, mời cô đi lối này. - Cô gái tiếp tân không dám làm phật lòng phụ nữ của tổng giám liền tươi cười dắt lối Rin đi đến thang máy, đưa cô đến tận văn phòng tổng giám.
- Thiên Kim nhìn thấy Rin bước ra từ cửa thang máy thì vô cùng ngạc nhiên liền bước đến.
- Rin, em đến tìm Minh Trí sao?

- Chị, anh ta bắt Tuấn Khôi đi rồi. Em đến đòi lại con. - Rin nhìn thấy Thiên Kim liền cảm thấy bất đi lo sợ.

- Sao, Minh Trí vì sao lại làm như vậy? - Thiên Kim ngạc nhiên, rõ ràng là dạo gần đây Trần Minh Trí này rất hiền lành mà, tại sao hôm nay lại gây chuyện.

- Vì Tuấn Kiệt đến tìm em, Minh Trí nói em không có tư cách nuôi con. Hôm nay em đến, để nói chuyện về tư cách với anh ta. - Rin bước đến trước cửa phòng của Minh Trí.

- Rin, cố lên. Chị ủng hộ em. - Thiên Kim vỗ vai em gái, thật khó hiểu hai con người này.

Rin bước vào văn phòng của Minh Trí, cảm thấy nơi này rất quen thuộc. Cô nhìn thấy Minh Trí đang tập trung làm việc như không biết cô đã đi vào.

- Trần Minh Trí, hãy trả Tuấn Khôi lại cho tôi. - Rin lớn tiếng.

Minh Trí nhìn về phía Rin, sau đó lại tiếp tục nhìn máy tính của mình không đáp.

- Anh đừng khinh người quá đáng, là tôi đang nói chuyện với anh. - Rin tức giận đi lại phía gần Minh Trí nói tiếp.

- Tự động xông vào không gõ cửa, lại tự la hét trong nơi của người khác, xem ra em không đủ trình độ để nuôi dạy con trẻ. - Minh Trí không nhìn mà nói.

- Anh không có tư cách phê bình tôi. Chính là anh đã bắt con trai tôi đi khi tôi chưa đồng ý. - Rin mắng

- Tôi là cha thằng bé, tôi chỉ đón con trai về nhà, nơi thuộc về thằng bé. - Minh Trí lại nói, đôi mắt nhìn Rin sâu lắng. - Còn em, Trịnh Hà My, nếu như em muốn sống cùng con thì ngoan ngoãn về sống cùng tôi.

- Anh... hạ lưu. - Rin đỏ mặt. - Mang con ra ép tôi về sống cùng anh sao, nằm mơ. - Rin mắng chửi.

- Em vẫn muốn sống cùng người đàn ông kia? - Minh Trí tức giận nhìn về phía Rin.

- Chuyện đó không liên quan đến anh. - Rin hất giọng.

- Có thật không liên quan. - Minh Trí đi về phía Rin.

- Tôi đến là muốn thông báo với anh, nếu như anh không trả con cho tôi tôi sẽ kiện anh. - Rin hùng hổ nói.

- Em đừng quên Tuấn Khôi là con của anh, anh là cha thì tất nhiên có quyền nuôi dưỡng. Điều kiện mọi mặt đều tốt hơn em, em đi kiện chỉ rước rắc rối mà thôi.

- Hiện tại tôi đủ điều kiện nuôi Tuấn Khôi, Tuấn Khôi chắc chắn sẽ theo tôi. - Rin đáp trả.

- Em từ khi nào muốn đấu với anh sao. Một tiệm bánh bé nhỏ, công thêm một giám đốc của Phạm thị bé nhỏ, muốn đấu với tôi? - Minh Trí cười khinh.

- Tuấn Kiệt không liên quan đến chuyện này, anh đừng dùng cách hèn hạ mà làm hại anh ấy nữa.

- Tôi hèn hạ thế nào, cũng chỉ vì muốn có được em. - Minh Trí nắm chặt hai tay Rin, đưa gương mặt sát lại gần cô.

Rin từ từ lùi về phía sau tránh né, Minh Trí lại tiến thêm một bước. Cứ thế mà Rin bị ép vào cửa ra vào. Minh Trí thuận tay khoá trái cửa ra vào, sau đó ôm chặt lấy cô, đôi môi chạm vào môi mặc cho Rin né tránh mà phản kháng đều bị Minh Trí vô hiệu. Biết không thể thoát khỏi tay sói dữ, Rin đứng im mà mặc cho Minh Trí chiếm lấy đôi môi mềm mọng.

Rin một lần nữa tự trách bản thân, lại tự mang mình vào hang sói...

101. Chương 96.1

Tối nay sẽ up tiếp chap 96 nha, mọi người nhớ ghé đọc :*

Minh Trí bá đạo chiếm lấy đôi môi Rin quyền luyện không rời, không cho cô một cơ hội dứt ra được. Anh thương nhớ người phụ nữ này quá lâu và chỉ muốn cô luôn ở bên cạnh mình.

Rin nhận nụ hôn của Minh Trí một cách cưỡng ép. Lúc đầu chỉ muốn đẩy anh ra nhưng anh càng hôn cô lâu hơn. Rin cũng không từ chối nữa mà nhẹ nhàng đáp trả Minh Trí, cô không hiểu vì sao mình lại đáp trả nụ hôn ấy nhưng nó giống như một thói quen, mùi hương trên cơ thể anh làm cô mê hoặc. Rin hoàn toàn bị lôi cuốn nó, tim cô đập rộn ràng, cô nhận ra mình đang hoàn toàn chủ động khi đưa tay ôm lấy người đàn ông lúc đầu bá đạo với mình.

Minh Trí cảm nhận được sự đáp trả từ Rin thì đưa môi rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô. Nhìn gương mặt đáng yêu đang đỏ ửng liền châm chọc: " Em xem, em dễ dãi như vậy, con trai ở cùng em chắc chắn không ổn."

- Anh... - Rin giật mình thoát khỏi u mê, cô đang bị anh hạ nhục.

- Nếu em còn muốn gặp con trai thì nhanh chóng dọn đến Trần gia sống cùng tôi. - Minh Trí đưa gương mặt mình gần lại Rin mà nói.

- Tôi sẽ gửi đơn kiện anh, chúng ta gặp lại ở tòa án. - Rin tránh né Minh Trí rồi nói.

- Minh Trí tôi lại sợ hãi trước một Hà My bé nhỏ hay sao. - Minh Trí mỉm cười đáp.

Rin vội mở cửa nhưng cửa đã khóa lại, cô nhìn về phía Minh Trí.

- Anh mau mở cửa, tôi không muốn ở lại nơi này. - Rin tức giận nói.

- Em nghĩ nơi này có thể tự tiện đi vào, rồi tự tiện đi ra sao. - Minh Trí đứng khoanh tay dựa vào phía sau chiếc ghế.

- Anh... muốn gì. Không lẽ nhốt tôi ở đây sao? - Rin cố gắng mở cửa nhưng không được.

Minh Trí đi tới phía Rin, ôm cô vào trong lòng mình siết chặt:" Trịnh Hà My, em phải nhớ rõ một điều. Nếu em không thuộc về tôi, thì không ai có thể có được em." - Nói xong, Minh Trí đưa tay phía sau Rin định mở cánh cửa ra vào.

- Trần Minh Trí, anh cũng nhớ rõ một điều. Anh sẽ không bao giờ có được tôi, hiện tại và tương lai đều chán ghét anh. - Rin nhìn Minh Trí đáp.

- Em thật sự chán ghét. - Minh Trí dừng lại, cánh cửa vẫn đóng chặt.

- Đúng, chính là tôi chán ghét kẻ hống hách như anh, nghĩ mình có thể lực liễn ức hiếp kẻ yếu. - Rin mắng.

Minh Trí trong lòng tức giận, cô gái này vì chuyện anh làm với Phạm gia mà lo lắng. Không phải là đã quá quan tâm tới tên Phạm Tuấn Kiệt kia rồi sao. Minh Trí

dùng đôi mắt như tia lửa nhìn vào mắt Rin, đôi bàn tay đặt vào vùng eo nhỏ nhắn của Rin mà nắm chặt:" Không những tôi dùng thể lực ức hiếp kẻ yếu, tôi còn muốn dùng cả con người này mà ức hiếp em."

Không đợi Rin trả lời, Minh Trí lần này dùng tức giận mà chiếm lấy đôi môi cô. Bàn tay không còn nhẹ nhàng mà xé nát bộ đầm màu trắng cô đang mặc.

Rin hoảng hốt với thái độ của Minh Trí, anh ta lại lộ nguyên hình là một con sói dữ, một đại ác ma rồi. Rin tự trách mình lại chọc giận anh ta, hiện tại khó lòng thoát khỏi.

Minh Trí bế Rin vào bên trong phòng nghỉ của tổng giám, đặt cô trên chiếc giường rộng. Căn phòng này không thua kém gì khách sạn VIP, mọi thứ đều đẹp hoàn hảo, chiếc giường này chỉ có một người nằm vì sao lại bái trí rộng như vậy, đúng là có ngụ ý riêng.

Minh Trí vẫn hôn môi Rin, cuồng nhiệt trên người cô. Rin khẽ nhắm đôi mắt lại, nước mắt lăn dài xuống. Hiện tại cô không biết cô với người đàn ông này vì sao trở thành như vậy. Nếu như yêu cô thật lòng, vì sao anh không để cô thở được trong cuộc sống này, vì sao cứ đặt cô dưới thân anh mà cưỡng ép không buông. Rin nhắm đôi mi lại, nước mắt lăn chã rơi.

Bàn tay Minh Trí dừng lại trên cơ thể Rin, khẽ lau đôi mi đầm lệ kia.

- Rin, đừng khóc. - Minh Trí nhìn dòng nước mắt của Rin liền dừng lại.

- Đại ác ma, anh buông tha tôi sao? - Rin mở mắt ra nhìn người đàn ông phía trên mình.

- Vì sao em thích chống lại tôi. - Minh Trí hỏi.
- Tôi không muốn ở gần anh, tôi luôn sợ hãi khi nhìn thấy anh.- Rin khẽ đáp.
- Nếu như không nhìn thấy tôi, em vui không? - Minh Trí buông Rin ra, đứng dậy quay mặt đi mà hỏi.
- Chắc chắn cuộc sống của tôi sẽ bình yên, tôi và con trai sẽ sống như trước đây rất là hạnh phúc. Chính anh đã khiến cuộc sống của tôi đầy bi thương. - Rin nhìn phía sau Minh Trí mà nói.
- Được, tôi sẽ buông em ra. EM hãy đến Trần gia đón Tuấn Khôi, từ nay chúng ta là hai người xa lạ. Em nhất định phải sống hạnh phúc, nếu không đừng trách tôi. - Minh Trí bước đi ra ngoài, đôi mắt người đàn ông quyền lực kia hình như đã rơi một giọt lệ, nhưng cô gái kia chỉ nhìn hình bóng phía sau Minh Trí, không thể nào nhìn thấy nét đau thương của anh.

Minh Trí đi ra ngoài, đi ngang qua phòng Thiên Kim liền nói cô mang một bộ quần áo của mình vào cho Rin sau đó gương mặt anh trở nên xám xịt mà bỏ đi ra khỏi RoYal.

Thiên Kim nhanh chóng đi vào bên trong, cô đoán hai người họ bên trong lâu như vậy chắc đã có chuyện xảy ra. Bên ngoài hy vọng hai người họ thảo luận sẽ nhanh chóng quyết định cùng nhau nuôi Tuấn Khôi, nhưng có vẻ chuyện đã đi quá xa cô suy nghĩ rồi.

Rin lấy tấm chăn đắp ngang người, che đi những dấu vết trên người do người đàn ông kia để lại. Thiên Kim đi vào nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của em gái liền nhanh chóng đi tới.

- Rin, chuyện gì đã xảy ra với em. - Thiên Kim lo lắng.
- Chị, em thắng rồi. Em đã thắng rồi. - Rin mỉm cười chua xót, cô không hiểu vì sao khi nhìn thấy bóng dáng Minh Trí bỏ đi trong lòng cô liền dâng lên một cảm giác kì lạ.
- Anh ta chấp nhận giao trả con trai cho em ư. - Thiên Kim há hốc bất ngờ, Trần tổng mà cô biết lại chịu thua em gái mình rồi ư.
- Đúng vậy, anh ta hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa. Cuộc sống của em và con trai sẽ bình an như trước đây, không còn phải lo lắng suy nghĩ.
- Thật sự em muốn như vậy sao, em cũng biết trước đây em và Minh Trí yêu nhau thế nào mà. Vì sao luôn cự tuyệt anh ta. - Thiên Kim khẽ hỏi, cô không tin Rin không có một chút cảm giác gì với Minh Trí.
- Chị, em... em không biết. Trước tiên em muốn rời khỏi nơi này, sau đó đến nhà anh ta đón Tuấn Khôi. - Rin khẽ nói.
- Được, chị mang quần áo cho em thay. Xem ra anh ta đã rất giận dữ, em lại thích chọc cợt dữ rồi. - Thiên Kim nhìn bộ váy bị xé nát liền lắc đầu.
- Em đang lo lắng, có lẽ Tuấn Khôi đã biết Minh Trí là cha ruột của mình. Thăng bé sẽ không chịu rời xa cha, Tuấn Khôi luôn hy vọng có một người cha.

- Rin, chị nói điều này. Em hãy sống lạc quan lên một chút, nhìn mọi thứ gần lại một chút. Trần Minh Trí là đã hơn 5 năm qua đều chờ đợi em, em nghĩ một người đàn ông thành đạt như anh ta nếu không yêu em vì sao phải chờ đợi. Biết bao nhiêu cô gái dùng mọi cách đến gần nhưng anh ta đều từ chối cả, chỉ vì không muốn khi em quay lại một lần nữa bị em hiểu nhầm có quan hệ với phụ nữ khác. Chuyện của Lâm Hân khiến Minh Trí rất sợ dính liếu tới phụ nữ mà khiến em đau lòng đến mức bỏ đi. Em mất hết đi kí ức, quên đi Minh Trí như vậy, chị cảm thấy Trừng tổng thật sự đáng thương.

Rin im lặng lắng nghe Thiên Kim nói, trong lòng lại là một cảm xúc khó hiểu. Nhưng nếu anh ta yêu cô, vì sao luôn muốn cô tự mình đáp trả anh mà anh không hề bày tỏ trước.

Thiên Kim đưa Rin về lại biệt thự Trần gia. Cảm giác thân quen trong căn nhà này, Rin nhìn thấy bàn thờ hình một cô gái rất quen mắt, bàn thờ được chăm chút kỹ lưỡng, xem ra cô gái này có quan hệ đặc biệt với Minh Trí.

102. Chương 96.2

Cái Word trong máy nó bị điền mọi người ạ. Nên hơi khó đọc một tý, thông cảm ỉnh nha. LOVE alllllllllll :*

Rin đứng trước bàn thờ, cô nhìn kĩ càng cô gái trong hình. Gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn đáng yêu. Cô ấy vì sao còn trẻ tuổi như vậy mà đã ra đi, Rin thắc mắc trong lòng, cảm thấy cô gái này với mình có lẽ có quen biết, trong rất thân quen.

- Chị, cô ấy là ai? - Rin hỏi Thiên Kim, ánh mắt vẫn nhìn về hướng bàn thờ.

- Chị chưa kể cho em về Pi, là bạn thân của em. Cuộc đời của em, trải qua rất nhiều bi đặc và cô gái này cũng vậy. Chị không biết nhiều về cô ấy, chỉ biết đây là một cô gái tốt và luôn bên cạnh em mỗi lúc em khó khăn nhất. - Thiên Kim cũng nhìn về di ảnh của Pi mà nói.

- Vì sao bàn thờ cô ấy lại đặt nơi này, cô ấy có liên quan gì đến Minh Trí hay sao? - Rin thắc mắc.

- Ngày xưa, em ở cùng Minh Trí tại biệt thự này. Khi Pi mất đi em quá thương nhớ nên mang di ảnh cô ấy về nơi này. - Thiên Kim không muốn nhắc lại quá nhiều bi thương, quá khứ hãy để nó trôi đi.

- Em đi đã 5 năm rồi, thế mà anh ta vẫn chăm sóc cho bàn thờ cậu ấy như vậy. Xem ra Pi thật sự là người tốt. - Rin mỉm cười đi lại phía đối diện di ảnh của Pi :” Pi, mình xin lỗi đã quên mất cậu, nhưng mình tin ngày xưa chúng ta đã rất thân thiết với nhau.”

Người làm nhận được lệnh của Minh Trí cũng nhanh chóng đưa Tuấn Khôi xuống nhà gặp Rin. Cô ôm con trai vào lòng, chỉ một ngày không gặp nhưng cô cảm thấy thời gian trôi quá dài dằng như vậy.

- Con trai, vì sao lại bỏ rơi mẹ như vậy hả. - Rin ra vẻ hờn dỗi.

- Mẹ, baba nói người chính là cha ruột của con. Con rất vui mừng mẹ ạ, baba chính là thần tượng của con. Con muốn mẹ, baba và con cùng nhau sống cùng nhau. Chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc nhất. - Tuấn Khôi dựa vào lòng Rin mà nói.

- Tuấn Khôi, chúng ta về nhà ông bà ngoại thôi. Baba của con và mẹ không thể chung sống được. - Rin buồn bã ôm con, cô biết Tuấn Khôi nếu biết Minh Trí là cha ruột sẽ không dễ dàng rời bỏ.

- Nhưng con muốn ở cùng baba và mẹ nữa, mẹ đừng giận baba nữa mà.

- Con về cùng mẹ trước. - Rin nắm tay Tuấn Khôi kéo đi.

Rin vừa cầm tay Tuấn Khôi thì điện thoại cô reo vang, là số từ biệt thự hoa hồng trắng. Mẹ cô gọi thông báo rằng hiện tại rất nhiều phóng viên đang quay quanh cửa hàng của cô, cha mẹ cô đều không thể đuổi họ về được đành đóng cửa từ bên trong mà không cho họ vào. Hiện tại họ đã vây đặc từ bên ngoài, bên trong cũng không thể ra ngoài. Ngay cả Anh Tú muốn ra ngoài để đến trường cũng không thể nào bước qua khỏi đám phóng viên quay quanh.

- Chị, hiện tại không biết vì sao có rất nhiều phóng viên bao vây nhà mình rồi. Có lẽ không thể đưa Tuấn Khôi về nhà trong hôm nay. Nhưng để thằng bé lại nơi này, lỡ như hôm sau anh ta đổi ý thì làm sao? - Rin khó nghĩ.

- Vậy để Tuấn Khôi sang nhà chị đi. Dù gì Thiên Bảo và Tuấn Khôi học cùng một trường, chị sẽ đưa đón thằng bé. Em về nhà trước đi, ba mẹ chắc đang lo lắng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ bọn phóng viên đã điều tra được việc người phụ nữ của Trần tổng đang ở nơi đó rồi. - Thiên Kim suy đoán.

- Thật sự rất là phiền mà, vậy giờ chị đưa Tuấn Khôi về nhà chị giúp em. Khi nào giải quyết ổn thoả em sẽ đến đón con trai. - Rin giao Tuấn Khôi cho Thiên Kim.

- Được rồi, em mau ra về đi. - Thiên Kim cũng dắt Tuấn Khôi ra xe.

Rin đón một chiếc taxi nhanh chóng về biệt thự hoa hồng trắng.

Thiên chở Tuấn Khôi lái xe trên đường, hai dì cháu trò chuyện vui vẻ. Thiên Kim không để ý 2 chiếc xe màu đen đang dõi theo phía sau bọn họ.

Thiên Kim dừng xe tại một siêu thị lớn. Hôm nay cô sẽ trở tài nấu nướng cho ông xã và 2 đứa trẻ ăn. Thiên Kim nắm tay Tuấn Khôi bước xuống xe tiến về phía siêu thị.

Trong bãi đậu xe ít người, hệ thống camera bị một vật che phủ. Thiên Kim và Tuấn Khôi bị hai chiếc xe kia đưa đi nhanh chóng, chiếc xe của cô vẫn nằm gọn trong bãi gửi xe.

Trần Hậu nhìn trên đồng hồ đã hơn 9h tối, Thiên Kim vẫn chưa về đến nhà. Điện thoại cô không hề liên lạc được, trước đến nay chưa hề có chuyện này. Trần Hậu như ngồi trên đống lửa, trong lòng vô cùng lo lắng, cộng thêm con trai Thiên Bảo luôn mè nheo hỏi mẹ khiến Trần Hậu càng lo lắng hơn.

Tiếng chuông cửa vang lên, Trần Hậu ra mở cửa thì nhìn thấy Thiên Kim đứng trước cửa, muốn mắng cô một trận vì đi về trễ không báo trước với anh nhưng chưa kịp mắng thì cô gái trước mặt đã nói.

- Anh rể, chị và Tuấn Khôi đâu rồi, vì sao em gọi mãi không được. - Rin lo lắng tìm đến tận nhà Thiên Kim.

- Là Hà My sao? - Trần Hậu ngỡ ngàng, xem ra hai cô gái này thật sự không thể phân biệt. - Anh cũng đang đợi chị em, cô ấy đi đâu đến giờ chưa về, lại còn dắt theo Tuấn Khôi sao?

- Đúng vậy, em và chị ấy chia tay nhau từ trưa. Đến lúc em về biệt thự hoa hồng trắng giải quyết đám phóng viên đến chiều tối, sau đó gọi điện hỏi thăm Tuấn Khôi thì không thể liên lạc được.

Trần Hậu khẽ nhủ mày, trong lòng dâng lên nỗi bất an. Cô gái này dù ham chơi đến mức độ nào, cũng không thể bỏ con trai quý giá của mình. Trần Hậu gọi điện cho đàn em của mình điều tra tin tức.

Sau một lúc không lâu, điện thoại Trần Hậu reo lên.

- Alo, đại ca.

- Nhanh nói đi.

- Dạ, chiếc xe của vợ anh đang nằm bên trong siêu thị A.T, nhưng người thì không thấy. Camera lúc chị ấy đi vào bị vật đen che phủ nên không biết chị ấy đi hướng nào. Có lẽ chuyện này không đơn giản, bên bảo vệ họ nói lúc chị ấy đi vào bên trong có một chiếc xe màu đen khác cũng vào theo nhưng sau đó không lâu thì lại đi ra. Biển số của chiếc xe kia em cũng đã thu thập rồi, nhưng nó lại là biển giả nên hiện tại chưa tìm ra chị ấy được.

- Được, cậu tiếp tục truy tìm cho tôi. - Trần Hậu nghe xong báo cáo của đàn em thì cúp máy, ánh mắt như có ngọn lửa sáng bừng.

- Hừ, tên nào lại dám động đến vợ của đại ca, đúng là ăn trứng gan hùm rồi. - Tên đàn em của Trần Hậu nhìn chiếc điện thoại lắc đầu.

Trần Hậu một lần nữa gọi cho Minh Trí nhưng hiện tại điện thoại Minh Trí đã khoá máy, biệt thự Trần gia Minh Trí cũng không quay về. Không ai biết liệu anh đang ở đâu khi con trai đang gặp nguy hiểm.

- Anh rể, đã tìm được chị và con trai em chưa? - Rin lo lắng hỏi.

- Người của tôi đang tìm kiếm. Em về biệt thự hoa hồng trắng trước đi, có tin tôi sẽ báo. - Trần Hậu đáp.

- Khi nào có tin tức của họ, anh nhất định phải báo, em rất lo lắng. - Rin ra về căn dặn.

- Tôi biết rồi. - Trần Hậu trong lòng vô cùng căng thẳng.

Thiên Kim hôm nay an phận làm vợ của Trần Hậu, hằng ngày đi làm ở RoYal sau đó quay về chăm sóc Thiên Bảo. Một kẻ thù bên ngoài cũng không có, vậy vì sao cô lại bị bắt cóc. Nếu như tổng tiền thì lại chọn nhầm đối tượng, Trần Hậu quả thật là đại ca trong thế giới ngầm nhưng luôn giấu mặt. Bên ngoài anh chỉ là một tài xế của Minh Trí, khả năng tổng tiền là không thể.

Trần Hậu dỗ dành con trai đi ngủ, sau đó lại không an tâm nên đưa Thiên Bảo sang nhà ông bà ngoại gửi lại để anh yên tâm hơn mà đi tìm Thiên Kim.

Trần Hậu đi đến khách sạn RoYal, phòng VIP gõ cửa. Anh hiểu rõ thiếu gia, mỗi khi gặp chuyện không vui luôn một mình đến nơi này uống rượu, nhìn từ trên cao xuống phía dưới để suy nghĩ.

Trần Hậu bước vào nhìn thấy Minh Trí trên tay cầm ly rượu, ánh mắt buồn bà nhìn xuống những ánh đèn đường phía dưới, có lẽ tâm trạng không được tốt.

- Thiếu gia, có chuyện rồi. - Trần Hậu nói.

- Nói đi. - Minh Trí không nhìn lại mà nói.

- Thiên Kim và Tuấn Khôi mất tích rồi. - Trần Hậu đáp.

Minh Trí khẽ chau mày, không phải bảo Rin đón con trai đi đi rồi, vì sao lại bị mất tích cùng Thiên Kim.

- Đã tìm được người bắt? - Minh Trí nói.

- Chuyện này không đơn giản thừa thiếu gia, chúng có kỹ thuật cao và không hề để lại dấu vết gì.

- Được rồi, chuyện lần này xem ra liên quan đến cả tôi và cậu rồi. Xem kẻ nào lại dám động tới con trai của Trần Minh Trí tôi.

Nói rồi, Minh Trí đặt ly rượu xuống bàn, cùng Trần Hậu nhanh chóng đến nơi anh em tụ họp.

- Đại ca, chuyện này thật sự không thể tìm được. Thành phố rộng lớn, họ mất tích không một dấu vết nào cả.

- Liên hệ với các băng nhóm khác. Huy động tất cả lực lượng mà tìm cho ra hai người bọn họ. - Trần Hậu tức giận hét, hai người bọn họ không được xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Trần Hậu, cậu bình tĩnh đã. Suy nghĩ xem Thiên Kim có kẻ thù nào không? - Minh Trí hỏi.

- Năm năm qua, cô ấy đi làm về nhà chăm sóc gia đình, không ra ngoài giao du với ai thì lấy đâu ra kẻ thù.

- Nếu Thiên Kim không phải mục tiêu chính, thì là Tuấn Khôi, không phải là nhắm vào tôi sao? - Minh Trí suy nghĩ, trong thương trường kẻ thù của anh thì không đếm hết, không thể xác định là ai.

- Thiếu gia, hoặc là bọn chúng nhằm lẫn giữa Hà My và Thiên Kim, chị em bọn họ giống nhau như nước. - Trần Hậu suy đoán.

- Ý cậu nói, họ muốn bắt cóc mẹ con Rin. - Minh Trí nhíu mày, nếu mục tiêu đích thị là Rin thì chỉ có nhà họ Kim, đích thị là Kim Mai. - Cho người bao vây nhà họ Kim, theo dõi từng cử chỉ của bọn chúng, đặc biệt là Kim Mai, con gái của Kim Thành.

- Thiếu gia nghi ngờ nhà họ Kim sao, không phải RoYal vừa giúp đỡ họ thoát khỏi khó khăn sao? - Trần Hậu thắc mắc.

- Đàn bà có nhiều loại, nguy hiểm nhất là loại si mê thứ của người khác sẽ sinh ra thù hận, mặc dù có thể không đạt được nhưng chắc hẳn sẽ phải bỏ.

- Thiếu gia, xem ra chính là cô ta rồi.

-Chỉ là suy đoán,nhưng Trần Minh Trí tôi thương trường này chưa bao giờ đoán sai. - Minh Trí nói xong, đi ra phía xe dự định về lại khách sạn, quay đầu lại nói. - Trần Hậu, tuyệt đối không để cho Rin biết tôi xen vào chuyện này. - Nói xong liền bỏ đi.

Trần Hậu nhìn theo chiếc xe lao đi trong gió, thiếu gia nói vậy không lẽ muốn buông Rin ra thật. Bao nhiêu năm qua chờ đợi ngày người phụ nữ để trong tim quay lại, hôm nay cô ấy quay lại thì lại muốn buông tay hay sao?

Trần Hậu cũng lên xe chạy đến nhà họ Phạm đậu xe phía trước, mọi người trong giới gian hồ đều sôi sục lên vì chuyện của Trần Hậu, phu nhân của đại ca bị bắt cóc, chuyện này nếu như ai tìm được manh mối ắc hẳn sẽ lập công lớn mà được đại ca để mắt tới.

Rin ở trong biệt thự hoa hồng trắng như ngồi trên đống lửa, cô lo lắng gọi mãi cho Trần Hậu nhưng anh chỉ nói rằng hiện đang truy tìm và cô hãy yên tâm ở nhà đợi tin. Con trai và chị gái bị mất tích, cô làm sao có thể ngồi yên nơi đây.

Những khi gặp khó khăn, cô luôn cảm thấy mình quá đơn độc. Cô hiện tại chỉ một mình mà lo lắng, Rin cảm thấy mình thật bất lực. Bỗng nhiên trong đầu nhớ đến Minh Trí, anh ta có thể lực như vậy, Tuấn Khôi lại là con trai anh ta, liệu anh ta có giúp đỡ hay không. Lần trước anh ta đã nói không liên quan đến cô nữa, cô cũng yêu cầu điều đó từ anh. Hiện tại gặp khó khăn lại đến tìm anh sao, có phải cô quá ích kỉ hay không. Nhưng con trai là quan trọng nhất, dù Minh Trí có ra yêu cầu gì để ra tay cứu con trai mình, Rin đều có thể chấp nhận.

Rin nhấn số điện thoại của Minh Trí, bấm nút gọi. Bên kia nghe tín hiệu nhưng đã huỷ cuộc gọi. Rin kiên nhẫn gọi thêm một lần nữa.

- Alo? - Minh Trí nghe máy.

- Là tôi. - Rin đáp.

Minh Trí im lặng.

- Xin anh, có thể cứu Tuấn Khôi được không? - Rin khóc nức lên trong điện thoại, sợ rằng Minh Trí không chấp nhận.

- Tôi đã nói, tôi và em không còn quan hệ gì, vì sao tôi phải giúp em. - Minh Trí khẽ nói.

- Tuấn Khôi là con trai của anh mà, anh hãy cứu lấy thằng bé. Anh muốn tôi làm điều gì tôi đều có thể chấp nhận. - Rin vội nói.

- Hiện tại, em không còn giá trị trong lòng tôi. - Minh Trí buông lời, khẽ tắt máy.

Rin khóc nức lên nghe tiếng ngắt điện thoại, trong lòng cảm thấy cực kì tồi tệ. Câu nói không còn giá trị trong lòng của anh, vì sao khiến cô đau lòng như vậy.

103. Chương 97

Chương 97

Minh Trí ngồi trong phòng làm việc tại biệt thự Trần gia, chuyện xảy ra với Tuấn Khôi khiến anh thật sự mất đi sự bình tĩnh thường có. Hiện tại trước mặt Minh Trí là Kim Thành đang bị các đàn em của Minh Trí bắt giữ. Nếu như cô ta dám động tới con trai và Thiên Kim, Minh Trí cũng không tiếc hai người quan trọng nhất của cô ta.

- Trần tổng, vì sao lại đưa tôi đến nơi này. - Kim Thành nhìn nét mặt bặm trợn của những người xung quanh, Minh Trí thì ngồi im trên ghế tại bàn làm việc.

- Chỉ là thuận tiện mời Kim tổng đến nhà chơi, dùng trà đàm đạo. - Minh Trí đi về phía Kim Thành đang ngồi trên ghế.

- Cái này cậu gọi là mời hay là bắt ép. - Kim Thành tỏ vẻ tức giận.

- Kim tổng bình tĩnh, đợi con gái của ông mang người đến giao trả, tôi sẽ để ông bình yên rời khỏi đây. - Minh Trí ngồi xuống, tay đưa ly trà lên môi nhấp một ngụm.

- Ý cậu nói là Kim Mai sao, mang người đến là ý gì? - Kim Thành ngạc nhiên hỏi.

- Con gái ông đã bắt cóc con trai và thư kí của tôi. Tôi cũng tiện tay mang ông về đây. - Minh Trí cười nhạt. - Khi này đã để lại lời nhắn cho phu nhân rồi, một mạng của ông đổi lấy mạng con trai tôi là quá có giá cho ông.

- Vì sao cậu chắc chắn là Kim Mai, con bé hiền lành đáng yêu không bao giờ làm hại người khác, nó lại là một đứa học hành chăm chỉ như vậy, không thể làm chuyện xấu. - Kim Thành tin tưởng con gái.

- Trong mắt người cha nào, con cái cũng là người lương thiện. Nhưng con gái của ông, xem ra không như ông nghĩ. Kim lão gia, xin chia buồn cùng ông. - Minh Trí nói tiếp. - Tôi cho ông gọi điện cho cô ta, nếu như cô ta ngoan ngoãn giao trả thì tôi sẽ xem chuyện này chưa từng xảy ra, còn ngoan cố thì Minh Trí tôi cũng không biết mình sẽ làm nên chuyện gì.

Kim Thành nghe Minh Trí hù dọa, trong lòng run rẩy cả người. Trong thương trường Minh Trí nổi tiếng là lạnh lùng sắc bén, để đặt được mục đích đề ra dù có dẫm đạp lên bất cứ kẻ vướn chân nào. Ông tin là Minh Trí đã nói là sẽ làm, chuyện này nếu thật sự con gái mình đã bắt cóc con trai cậu ta thì thật sự là chọc vào tổ kiến rồi, thật là nông cạn thiếu suy nghĩ. Kim Thành nhanh chóng dùng điện thoại mà gọi cho con gái.

- Alo, con nghe đây ba. - Kim Mai nhìn thấy Kim Thành gọi liền nghe máy.

- Kim Mai, có phải con đã bắt cóc con trai của Trần tổng, hiện tại ta đang ở nhà của Trần tổng đợi con đến giao trả. - Kim Thành hỏi.

- Ba, hần ta biết là con bắt sao. Vì sao hần ta biết được chứ. - Kim Mai giật mình, hành động của cô gọn gàng như vậy.

- Ta không biết, con hãy mau giao trả người cho Trần tổng. Nếu không tính mạng cha sẽ rất nguy hiểm. - Kim Thành biết con gái đã làm sai thì vô cùng lo sợ.

- Cha, cho cố gắng một chút nữa con sẽ đến cứu cha. Còn Trần Minh Trí, hần ta sẽ phải trả giá cho những gì đã làm với con. - Kim Mai nói xong cúp máy.

Kim Thành nhìn Minh Trí với ánh mắt lo sợ. Minh Trí không nói gì, bước ra khỏi phòng làm việc.

- Sao, đã dò được cô ta đang ở đâu hay không? - Minh Trí nhìn vào máy tính của chuyên gia mà anh mời về.

- Trần tổng, đã xác định được vị trí của con mồi. - Vị chuyên gia xác định.

- Tốt lắm, nhanh chóng mang người đến đó. Tôi sẽ trực tiếp đi. - Minh Trí vừa đi vừa nói. - Cộng thêm cho người bao quanh biệt thự hoa hồng trắng, có thể cô ta đã biết bắt nhảm người."

- Vâng, thưa thiếu gia. - Cả đám người đồng loạt hô to.

Minh Trí đi vào bên trong phòng làm việc, nhìn Kim Thành rồi khẽ nói: "Kim lão gia, ông có thể về được rồi. Trần Minh Trí tôi không bao giờ làm việc sai trái."

Kim Thành nhìn Minh Trí ngỡ ngàng, không ngờ anh ta lại thả ông ra trong khi chính con gái ông đã bắt cóc con trai Minh Trí. Kim Thành không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng ra về.

Trần Hậu quay về biệt thự hoa hồng trắng để xem con trai và cho Rin bớt lo lắng, hiện tại đang đợi lệnh Minh Trí sẽ nhanh chóng lên đường.

- Anh rể, chưa có tin tức gì sao? - Rin một đêm không ngủ, gương mặt hốc hác mà hỏi.

- Cô yên tâm, tôi nhất định không để Thiên Kim xảy ra chuyện gì. - Trần Hậu cũng quá lo lắng một đêm đã qua vẫn không có tung tích từ bọn đàn em, biệt thự họ Kim vẫn yên ắng cho đến khi Minh Trí bắt Kim Thành đi.

- Tôi muốn theo anh đi tìm họ, tôi không thể ngồi yên ở đây được. - Rin trải qua một đêm lo lắng không yên.

- Hiện tại điều cô có thể làm là hãy giữ an toàn ình, lần này họ muốn bắt là cô nhưng lại nhằm thành Thiên Kim. - Trần Hậu vì quá lo lắng mà lỡ lời.

- Sao, chính là họ muốn bắt tôi sao? Họ là ai, là ai hả? - Rin giắt mình hỏi.

Trần Hậu biết mình lỡ lời, rõ ràng biết cô gái này sẽ không chịu ngồi yên nếu như biết được Thiên Kim vì cô mà gặp nguy hiểm. Điện thoại Trần Hậu reo lên, anh đi ra ngoài nghe máy.

- Thiếu gia. - Trần Hậu nhanh chóng nghe

- Cậu mau đưa người bên cậu đến địa chỉ XXX, tôi muốn bao vây cả khi vực đó, không ột con kiến nào thoát ra ngoài được. - Minh Trí nói.

- Vâng, tôi hiểu rồi. - Trần Hậu nói xong, nhanh chóng ra xe lái đi.

Thiên Kim bị Kim Mai đưa đến một ngôi nhà trong một con hẻm nhỏ nhốt lại một đêm. Thiên Kim là một cô gái thông minh, nhìn thấy Kim Mai liền biết mục tiêu của Kim Mai là Rin chứ không phải cô, nhưng hiện tại ở nơi này còn có Tuấn Khôi, nếu như biết cô là Thiên Kim thì chắc chắn cô ta sẽ nhanh chóng đi tìm Rin. Thiên Kim khẽ đưa miệng vào tai Tuấn Khôi mà nói: "Con trai, từ bây giờ dì là mẹ của con hiểu không."

Tuấn Khôi nhìn thấy nhiều người lạ, chỉ biết nghe lời dì: "Dạ."

Hôm sau, hai người bọn họ được đưa lên một sân thượng trên tầng cao nhất của ngôi nhà này.

- Sao, mày có bất ngờ không con tiện nhân. - Kim Mai nhìn Thiên Kim mắng.

- Tôi vì sao phải bất ngờ, từ khi đến với Minh Trí, loại người như cô gặp nhiều rồi. - Thiên Kim cười khinh nói.

- Haha, hôm nay sao không tỏ ra yếu đuối nữa mà lại trở thành kiên cường thế này. Mày dụ dỗ anh họ tao nay lại mang đứa con hoang này nói là của Minh Trí. Mày xem mày có xứng với Minh Trí hay không chứ. - Kim Mai đưa tay bóp cằm Thiên Kim giận dữ.

- Haha, tôi có nhan sắc và sự thông minh nên tất cả những người đàn ông kia đều phải để mắt tới, chỉ tội cô gái như cô 3 năm mang danh nghĩa bạn gái Minh Trí nhưng chỉ có hữu danh vô thực, haha. - Thiên Kim cười lớn.

Bốp. - Kim Mai tức giận tát Thiên Kim.

- Bà phù thủy ác độc, không được đánh mẹ tôi. - Tuấn Khôi đứng lên, dang hai tay che chắn cho Thiên Kim, cậu vẫn nhớ Minh Trí đã nói, là đàn ông phải che chở cho người phụ nữ mình yêu thương. Hiện tại, dì Thiên Kim nói hãy xem dì là mẹ, mà mẹ là người phụ nữ cậu yêu thương nhất, nhất định ra bảo vệ.

- Thăng ranh, muốn làm anh hùng sao. Được, tao có trò này rất vui dành cho hai mẹ con mày. - Kim Mai cười nham hiểm. - Mang thăng nhóc này xuống hồ sâu cho tôi.

Thiên Kim hoảng hốt, Rin không biết bơi chắc hẳn sẽ không đưa Tuấn Khôi đi học bơi. Dù gì trước đây Rin sống cuộc sống khó khăn như vậy, làm gì còn thời gian nữa.

Bọn người của Kim Mai ôm Tuấn Khôi xuống hồ sâu, quả thật cậu bé không hề biết bơi mà dấy dựa.

- Sao, mày nhảy xuống cứu con trai mày đi, rồi hai mẹ con ôm nhau chết. - Kim Mai cười lớn.

Thiên Kim nhanh chóng nhảy xuống, bơi về phía Tuấn Khôi mà đưa thăng bé lên bờ.

- Mày biết bơi sao? - Kim Mai há hốc ngạc nhiên.

- Tôi có nói với cô là tôi không biết bơi? - Thiên Kim thở dốc, ôm lấy Tuấn Khôi đang xanh mặt vì sợ hãi.

- Người đàn bà đề tiện, cả trẻ con cũng không tha.

Kim Mai nhìn Thiên Kim một hồi lâu liền cảm thấy lạ lẫm, đúng là gương mặt này không thể sai vào đâu được vì sao cung cách nói chuyện lại khác ngày xưa như vậy, không lẽ vì lần trước bị cô đẩy xuống hồ nên quyết tâm đi học bơi sao. Kim Mai không nghĩ ngờ nữa đi tới phía Thiên Kim nói.

- Hai mẹ con mày mạng lớn không chết, nhưng tao sẽ từ từ hành hạ bọn mày. Trần Minh Trí sẽ thấm dần nỗi đau mất đi đứa con của mình và người phụ nữ anh ta để mất tới.

- Mục đích cô bắt chúng tôi là vì bị anh ta từ chối tình cảm sao? - Thiên Kim nhìn con người điên rồ này.

- Im miệng, chính tao không thích hấn ta. Vì sao hấn ta có mắt như mù, một thanh nữ như tao lại không để mắt tới, lại thích một đứa con gái không ra gì như mày.

- Minh Trí không yêu cô vì cô là một cô gái quá suy tính, từ đầu cô tìm cách đến với anh ta chỉ vì cảm thấy anh ta phù hợp với gia đình cô. Trong cô không tồn tại tình yêu, chỉ tồn tại sự tính toán.

- Anh ta đã chọn tao suốt ba năm qua, cũng chỉ vì mày xuất hiện nên mới buông lời xua đuổi tao. Tất cả cũng chỉ vì mày, vì sao năm đó mày bỏ đi rồi không đi luôn cho khuất mắt.

- Kim Mai, cô là một cô gái xinh đẹp, tài giỏi, lại có gia thế cần gì phải bám theo Minh Trí. Cô đủ khả năng yêu một người đàn ông tốt hơn, yêu cô bằng cả trái tim. - Thiên Kim nhìn Kim Mai mà nhớ đến bản thân khi trước, cảm thấy cô gái này có nét đáng thương.

- Chỉ có Minh Trí mới xứng đáng với tao. - Kim Mai hét lên.

Thiên Kim lắc đầu, xem ra Kim Mai vẫn hy vọng viễn vông.

Cả đoàn người của Minh Trí đã bao vây căn nhà nơi Kim Mai giữ Thiên Kim và Tuấn Khôi. Xe của Trần Hậu cũng lái tới, Trần Hậu nhanh chóng xuống xe đi về phía Minh Trí.

- Thiếu gia, cô ấy đang ở trong ngôi nhà này sao? - Trần Hậu lo lắng, hiện tại rất muốn đưa Thiên Kim thoát ra khỏi nguy hiểm.

- Theo thiết bị dò tìm thì Kim Mai đang ở nơi này, chúng ta vào. - Minh Trí cùng Trần Hậu và một số người cùng nhau tiến vào bên trong.

Khi mọi người tiến vào bên trong, trên xe Trần Hậu ở chiếc ghế sau Rìn trốn phía dưới bật dậy mở cửa xe mà nhanh chóng đi vào trong căn nhà này.

Những tên căn gác trong căn nhà đều bị người của Trần Hậu đánh gục trong yên ắng mà không hề gây nên một tiếng động lớn. Đi tìm từng phòng nhưng đều trống trơn, bọn họ đi lên tới sân thượng. Cánh cửa sân thượng được Trần Hậu dùng chân đạp mạnh, cánh cửa mở tung ra. Kim Mai kinh ngạc quay lại thì nhìn thấy người của mình đã bị người của Trần Hậu khống chế.

- Kim Mai tiểu thư, không ngờ hôm nay lại gặp mặt trong tình huống này. - Minh Trí đi tới mà nói.

Kim Mai trong tay rút ra một con dao, dùng sức đẩy Thiên Kim ra khỏi Tuấn Khôi mà dành lấy đứa trẻ uy hiếp. Thiên Kim vì ra sức cứu Tuấn Khôi lên bờ nên không có sức dành lại, bị Kim Mai đạp ngã xuống sân ôm Tuấn Khôi tránh ra xa. Trần Hậu nhanh chóng chạy đến đỡ Thiên Kim ngồi dậy.

- Thiên Kim, em có làm sao không? - Trần Hậu ôm Thiên Kim vào lòng mà nói.

- Em không sao, ông xã. - Thiên Kim tựa vào người Trần Hậu mà nói.

Kim Mai ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng này, không lẽ con đàn bà đề tiện kia lạ dụ dỗ thêm một người đàn ông khác hay sao?

- Kim Mai, cô thả lỏng bé ra. Tôi hứa sẽ không truy cứu chuyện này. - Minh Trí nhìn Tuấn Khôi đang khóc thét mà nói.

- Tôi cần anh không truy cứu sao, anh đã làm tôi xấu mặt trước mọi người. Ba năm qua tôi chờ đợi anh, anh thì chỉ vì một con đàn bà ti tiện mà ruồng bỏ tôi. - Kim Mai hét lên.

- Cô đáng bị như vậy, trước giờ tôi bên cô chỉ vì chờ cơ hội trả lại món nợ cô đã làm với cô gái của tôi. - Minh Trí khẽ đáp.

- Cô gái của anh, haha, lại đi ân ái với người đàn ông kia. - Kim Mai cười lớn.

- Xin lỗi cô Kim Mai, tôi là Thiên Kim chị song sinh của người cô cần bắt. - Thiên Kim khẽ nói.

Kim Mai giật mình, chuyện lần này thật sự rối rắm mà. Nhưng trong tay cô hiện tại vẫn có con trai của Minh Trí, Kim Mai đưa dao vào cô Tuấn Khôi mà nói: "Trần Minh Trí, anh mau đưa con đàn bà kia tới đây, nếu không con trai anh sẽ phải chết."

- Tôi đến rồi, đừng làm hại con trai tôi. - Rìn nghe tiếng con trai khóc thét từ phía dưới thì nhanh chóng chạy đến.

- Sao em lại đến đây. - Minh Trí nhìn Rìn kinh ngạc.

- Kim Mai, xin cô đó, thằng bé con nhỏ không liên quan đến hận thù trong lòng cô. Cô muốn tôi làm gì, tôi sẽ làm miễn cô để thằng bé an toàn. - Rìn không nghe lời Minh Trí, chỉ van xin Kim Mai,

- Haha, đây đúng là mày rồi, con đàn bà ti tiện. - Kim Mai đắc ý.

- Xin cô, đừng làm hại con tôi. - Rin khóc ngất.

- Được thôi, mày nhìn thấy hồ nước kia không. Nhanh chóng lại đó, nhảy xuống. - Kim Mai ra lệnh, lần trước không cho cô đuối nước được, lần này nhất định phải làm cho được.

Rin nhìn thấy hồ nước sâu, cô lại không thể bơi được. Nhảy xuống hồ sâu chỉ có thể tìm con đường chết.

- Sao, không dám sao. Vậy thì mày sẽ không bao giờ nhìn thấy con trai mày nữa. - Mũi dao dính vào cổ Tuấn Khôi, tựa máu.

- Không, đừng, tôi sẽ nhảy xuống, đừng làm con tôi đau. - Rin nhìn thấy dòng máu đỏ của Tuấn Khôi mà lòng đau như cắt.

- Rin, em không được nhảy xuống. - Minh Trí kéo tay Rin lại. - Kim Mai, là tôi đã gây ra mọi tổn thương cho cô. Tôi sẽ thực hiện điều kiện cô muốn thay Rin.

- Minh Trí, anh phải sống, sống để nhìn thấy người anh yêu thương chết thương tâm như thế nào. - Kim Mai cười lớn, sau đó nhìn Rin nói. - Còn chờ gì nữa, mau nhảy xuống.

Rin buông tay Minh Trí ra, đi về phía hồ sâu. Rin đứng trước mép hồ sâu, quay người lại nhìn Tuấn Khôi: "Con trai, phải thật ngoan ngoãn nghe lời, không còn mẹ phải biết tự bảo vệ mình."

- Thiên Kim, con trai em nhờ chị chăm sóc. - Rin nhìn Thiên Kim đắm lệ.

- Rin, đừng nhảy xuống -Thiên Kim hét lên muốn chạy đến nhưng bị Trần Hậu ôm lại.

- Minh Trí, em xin lỗi vì đã quên mất anh. Hôm qua khi anh nói trong anh em đã không còn giá trị, lúc đó em nhận ra thật sự rằng thật sự em cần " giá trị" đó biết bao nhiêu. Nhưng khi em nhận ra, thì em cũng phải đi rồi. Phụ nữ xung quanh anh rất nhiều, em không muốn Tuấn Khôi sống cùng mẹ kế nên đành giao lại cho Thiên Kim. Minh Trí, hãy nhớ một điều, dù hiện tại em không nhớ trước đây em và anh là quan hệ gì, nhưng em biết rằng trong lòng em bây giờ, chỉ có mỗi hình bóng của anh, Trần Minh Trí em yêu anh...

Rin nói xong, dang tay thả mình vào dòng nước, không phản lại sức nước cô chìm sâu vào đáy hồ trong xanh.

104. Chương 98

Chương 98:

Minh Trí nhìn Rin nhảy xuống hồ, muốn lao tới cứu cô nhưng Kim Mai nhìn anh hét lên, tay lăm lăm dao kề cổ Tuấn Khôi:

- Trần Minh Trí, anh mà bước đến một nước con dao này không ngại lấy đi mạng con trai anh. - Kim Mai nói.

Minh Trí nhìn Tuấn Khôi đang hoảng sợ nhìn về phía hồ sâu hét kêu tên mẹ, cô gái Kim Mai này thật sự có thể ra tay với Tuấn Khôi vì trong lòng thù hận của cô ta đã cao như núi.

Thiên Kim được Trần Hậu ôm chặt trong tay, Thiên Kim khóc thét lên gọi Rin nhưng nhìn Tuấn Khôi cũng không dám bước lên cứu em gái.

- Trần Minh Trí, cảm giác của anh như thế nào hả? Đó là người anh yêu nhất sao, vì cô ta anh đối với tôi như vậy? - Kim Mai nhìn Minh Trí nói.

Minh Trí không đáp lời, nhìn về phía hồ sâu mà hoảng loạn không biết mình phải làm thế nào để cứu Rin và Tuấn Khôi an toàn.

- Baba, mau cứu mẹ đi. Hồ sâu đó rất lạnh, nước rất khó thở. - Tuấn Khôi nhìn Minh Trí cầu cứu. - Không phải baba nói nhất định phải bảo vệ người mình yêu thương hay sao?

- Haha, thằng ranh con... mày muốn chết rồi sao? - Kim Mai cười lớn nói với Tuấn Khôi.

- Phù thủy ác độc, tôi không sợ bà. - Sau đó quay sang nói với Minh Trí. - Baba, mau xuống cứu mẹ.

Kim Mai nghe xong, trong lòng tức giận.

- Anh đến cứu nó, tôi lập tức giết chết thằng nhóc này. Nhanh đi, cứu lấy nó đi, hahaha. - Kim Mai hét lớn.

”Đoàng ”- Một tiếng súng hướng về phía Kim Mai. Tay cầm dao của Kim Mai tuông máu, con dao rớt xuống dưới mặt đất. Trần Hậu nhìn thấy tình thế có lợi liền cướp Tuấn Khôi về phía mình, Minh Trí vội lao xuống mặt hồ mà cứu Rin.

Kim Mai ôm tay đau đớn quay lại về phía sau, hướng mà tiếng súng phát ra. Cô hoảng hốt nhìn người đã bắn mình.

- Anh họ, vì sao lại đối với em như vậy. - Kim Mai nhìn Tuấn Kiệt nói

- Em gái, từ khi nào trở thành con người như vậy. Em biết cô ấy và Tuấn Khôi đối với anh rất quan trọng, vì sao lại làm hại bọn họ.

- Là do bọn họ, bọn họ đã phản bội anh vì sao anh lại bảo vệ họ. Chính tay bắn em sao, anh không còn thương em nữa sao? - Kim Mai khóc thét lên trong đau đớn.

- Anh họ rất thương em, Kim Mai. Bởi vậy hướng súng chỉ nhắm về phía cánh tay. - Tuấn Kiệt đi đến bên Kim Mai, gương mặt đau đớn. - Anh họ đưa em đi bệnh viện.

Minh Trí lặn sâu xuống hồ cứu Rin lên thì Rin đã ngất đi, Minh Trí đặt cô xuống mặt đất hô hấp nhân tạo để lấy lại hơi thở từ cô gái nhỏ. Tuấn Khôi ngồi một bên mẹ mà khóc lớn khi nhìn thấy gương mặt xanh xao không còn một chút gì sự sống.

- Mẹ, mẹ mở mắt ra nhìn Tuấn Khôi đi.- Tuấn Khôi lay người Rin mà hét.

Minh Trí ra sức mọi cách nhưng hơi thở của Rin vẫn không quay trở lại, trong lòng Minh Trí một chút không còn bình tĩnh, một lần nữa đưa đôi môi áp vào môi cô mà thổi vào. Bên ngoài Tuấn Khôi hoảng loạn lay Rin mãi nhưng mẹ không mở mắt.

Thiên Kim chặn ngang Kim Mai lại, ánh mắt hằn lên sự căm hận:” Nếu em gái tôi có chuyện gì, cô nhất định không thoát khỏi.”

Sau một lúc nỗ lực, Rin đã lấy lại được hơi thở. Nước trong bụng từ miệng trào ra ngoài, cô khẽ mở mắt.

- Mẹ, mẹ đã tỉnh rồi. - Tuấn Khôi vui mừng khi nhìn thấy Rin đã qua khỏi nguy hiểm.

Rin không trả lời, đưa đôi tay vuốt bờ má của con trai khẽ mỉm cười:” Con trai ngoan.”

- Rin, em cảm thấy thế nào? - Minh Trí bế cô trên tay.

- Minh Trí, em vẫn còn sống sao? - Rin nhìn Minh Trí nói.

- Đúng vậy, là Phạm Tuấn Kiệt đến kịp lúc không chế Kim Mai. - Minh Trí đáp, nhìn về phía hai người Kim Mai và Tuấn Kiệt đang bước đi.

Rin khẽ nhắm mắt lại, cô mệt mỏi ngất đi.

Tại một bệnh viện lớn, Minh Trí ngồi bên cạnh giường bệnh của Rin. Cô vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói rằng cô không có gì nguy hiểm, chỉ là cơ thể quá mệt mỏi nên chỉ cần nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ sẽ nhanh chóng khỏe lại.

Rin lạc vào một khoảng không vô tận, cô đi mãi về phía trước mà cảm thấy mệt mỏi. Rin cảm thấy mình vô cùng cô đơn lạc lõng. Từ phía xa, có một cô gái bước

đến bên cạnh Rin nhìn cô mỉm cười lương thiện.

- Cô là ai? - Rin nhìn cô gái quen mặt này mà hỏi

- Mình là Pi đây, là bạn thân của cậu đây. - Pi vẫn giữ nụ cười trên môi.

Rin nhìn cô gái trước mắt, nhớ lại hình cô gái trên di ảnh trong nhà Minh Trí thì nhận ra. Rin đã quên đi quá khứ nên không thể nhận ra người bạn thân này.

- Pi, mình xin lỗi, mình không thể nhớ ra cậu. - Rin khẽ nói.

- Không sao cả, mình hy vọng cậu sẽ quên đi hết những chuyện trước đây. - Pi ngồi xuống bên cạnh Rin nói tiếp. - Hôm nay là lần cuối mình đến tìm cậu, từ nay về sau mình sẽ không dõi theo cậu được nữa rồi. - Pi buồn bã nói.

- Cậu vẫn luôn dõi theo mình sao? - Rin bất ngờ.

- Rin à, ngày xưa mình không thích cậu ở bên Minh Trí vì mình biết được tương lai cậu sẽ phải chịu lấy những đau khổ này. Hiện tại cậu và anh ta đã trải qua tất cả thử thách, mình hy vọng cậu sẽ hạnh phúc bên cạnh Minh Trí, dù sao thì Minh Trí không phải là đại ác ma như cậu nghĩ đâu. - Pi mỉm cười nói.

- Anh ta chính là đại ác ma, nhưng mình biết trong lòng mình đại ác ma này chiếm hết mọi suy nghĩ. - Rin thở dài.

- Minh Trí bao nhiêu lâu luôn vì cậu mà làm tất cả mọi chuyện. Ngày cậu đến tìm anh ta tại RoYal, có lẽ cậu không thể biết được rằng khi Minh Trí quay lưng đi, anh ta đã đau lòng đến mức rơi nước mắt. Một người đàn ông như Minh Trí là rơi nước mắt vì cậu có nghĩa là cậu rất quan trọng với anh ta.

- Minh Trí đã vì cậu nói của mình mà khóc sao? - Rin tỏ ra không tin.

- Khi ấy, mình cảm thấy anh ta thật sự đáng thương. - Pi lắc đầu mỉm cười.

- Pi, không nói chuyện của anh ta nữa. - Rin nói tiếp. - Cậu nói là lần cuối tìm mình, cậu phải đi đâu sao?

- Đúng vậy, mình đã xin được bên cậu những khi cậu khó khăn nhất. Đến hôm nay, hạnh phúc hay không là do cậu chọn lựa. Mình hy vọng cậu sẽ cùng Minh Trí bên nhau.

- Pi, cảm ơn vì đã luôn bên cạnh mình. - Rin mỉm cười nhìn Pi nói.

- Chúng ta mãi mãi là bạn thân, sự gắn kết này là mãi mãi. - Pi nói xong liền đứng lên. - Cậu hãy quay về đi, Minh Trí đang đợi cậu. Mình phải đi rồi, cậu nhất định phải hạnh phúc. - Pi nói rồi, mỉm cười quay mặt đi không nhìn lại.

- Pi, mình sẽ mãi mãi nhớ đến cậu. - Rin nói lớn về phía Pi, khi cô gái trước mắt đã nhòe đi trong bóng tối.

Rin khẽ mở đôi mắt của mình, phía trước là một màu trắng xóa. Cô quay mặt sang một bên nhìn thấy Minh Trí đang nắm lấy đôi bàn tay mình.

- Tuấn Khôi đâu rồi, thằng bé có làm sao không? - Rin khẽ nói.

- Em tỉnh rồi sao? Thằng bé đã được Thiên Kim đưa về nhà nghỉ ngơi rồi. - Minh Trí đáp.

- Em những tưởng, em sẽ không còn được gặp anh nữa. - Rin nhìn Minh Trí nói, cô nhớ đến giấc mơ vừa rồi.

- Cô gái nhỏ, em không bao giờ trốn thoát được anh đâu. - Minh Trí hôn lên trán Rin mà nói.

- Nhưng em rất muốn chạy trốn mọi thứ, chạy trốn quá khứ và tương lai. Để hiện tại này, em biết trước mắt em chính là Trần Minh Trí, người luôn dõi theo em.

Minh Trí mỉm cười nhìn Rin, không ngờ sau bao nhiêu chuyện cô gái nhỏ của anh lại có thể nói ra những lời ngọt ngào này. Minh Trí không đáp lời, đôi môi anh đặt lên môi cô nhẹ nhàng chiếm trọn bờ môi ngọt ngào.

Minh Trí rời khỏi bờ môi Rin. Minh Trí nắm lấy tay cô mỉm cười nói: "Rin, em có đồng ý là bạn gái anh không?"

Rin khẽ mỉm cười, Minh Trí muốn quên hết mọi chuyện cả hai bắt đầu lại từ đầu nên bày tỏ tình như trẻ con sao, dù sao anh ta cũng đã 35t rồi, thật là không hợp chút nào.

- Vâng, em đồng ý. Nhưng em còn phải hỏi ý kiến của con trai, xem con trai có đồng ý em hẹn hò hay không? - Rin trêu chọc.

- Tuấn Khôi chắc chắn đồng ý. - Minh Trí đáp.

- Ai bảo con sẽ đồng ý cho hai người hẹn hò chứ. - Cậu con trai của Rin từ bên ngoài được Thiên Kim dắt tay tới, bước vào bên trong bá đạo nói.

Minh Trí khẽ nheo mắt nhìn thằng bé, lại muốn bày trò phá chuyện tốt của anh sao?

- Nhóc con, có thật không đồng ý. - Minh Trí hỏi.

- Hai người đến hôm nay còn muốn hẹn hò sao, ít nhất baba cũng phải nhanh chóng cưới mẹ con chứ. Xem ra baba là người không có trách nhiệm gì cả. - Tuấn Khôi chạy đến bên mẹ mình tỏ ra không hài lòng như một ông cụ non.

- Vậy con trai nói xem, con lên hôn cô bạn cùng lớp khi cô ta đang ngủ trong giờ trưa. Con đã có trách nhiệm với cô nhóc ấy chưa. - Minh Trí trêu chọc.

- Baba, người lại lấy chuyện bí mật con kể với baba ra trêu chọc sao. - Tuấn Khôi xấu hổ tức giận.

Cả Thiên Kim, Rin và Minh Trí đều cười to, xem ra cậu con trai độc nhất của Trần tổng rất là bá đạo giống cha.

105. Chương 99: Em Đã Đánh Cắp Trái Tim Anh

Chương 99:

Minh Trí đưa Rin về lại biệt thự Trần gia, vì không muốn rời xa Rin nữa nên anh nhất quyết không đồng ý cho Rin quay về biệt thự hoa hồng trắng. Chiếc xe dừng lại phía trước, Minh Trí mở cửa ra ngoài sau đó bế Rin ra khỏi xe đi vào trong nhà, Tuấn Khôi từ trong nhà nghe tiếng xe Minh Trí đi vào thì từ bên trong chạy ra ngoài.

- Hoan hô, baba đã đưa mẹ về rồi. - Tuấn Khôi nhảy lên vui sướng.

- Chị đã về. - Tuấn Hà cũng từ phía sau Tuấn Khôi đi ra ngoài.

Rin nhìn Tuấn Hà, sau đó nhìn Minh Trí. Minh Trí hiểu cô muốn nói gì liền nói: "Đây là Tuấn Hà, là em trai của em."

- Em trai của em sao, từ khi về lại Trịnh gia em không hề nghe nhắc tới. - Rin khẽ hỏi.

- Em quên anh từng nói, em còn có cha mẹ nuôi và đứa em trai sao. Tuấn Hà sau khi lên thành phố này học tại trường RoYal, sau đó nhận được học bổng du học nước ngoài. Nay anh đón cậu ấy về RoYal làm việc. - Minh Trí nhìn Tuấn Hà tin tưởng.

- Cảm ơn anh nhé, nhờ có anh mà em có ngày hôm nay. - Tuấn Hà biết ơn nói. - Chị, em nghe anh kể nói chị đã bị mất đi trí nhớ, chúng ta là chị em tốt từ nhỏ chị đã rất thương em.

- Chúng ta vào nhà nói chuyện. - Minh Trí bế Rin đi vào bên trong nhà, anh không cho cô bước đi vì bác sĩ đã căn dặn cô phải nghỉ ngơi nhiều không được làm gì nặng nhọc.

Cả 4 người cùng nhau bước vào bên trong biệt thự, Minh Trí đặt Rin trên chiếc ghế sofa, Tuấn Khôi mang một ly nước đến cho Rin.

- Mẹ, có phải chúng ta sẽ dọn về đây sống cùng baba hay không ạ. - Tuấn Khôi nói đầy hy vọng.

- Con có thích nơi này không. - Rin mỉm cười hỏi.

- Thật ra thì, con rất thích ạ. - Tuấn Khôi phấn khởi.

- Được, vậy chúng ta sẽ dọn về nơi này. - Rin đáp.

- Hoan hô mẹ. - Tuấn Khôi nhảy lên người ôm lấy mẹ.

Minh Trí cảm thấy rất vui vì điều này, cuối cùng sau bao nhiêu gian nan, đau khổ cả nhà 3 người đã được đoàn tụ về tại nơi này. Tuấn Hà nhìn thấy chị mình hạnh phúc cùng anh rể thì vui hơn ai hết, Tuấn Hà lặng lẽ lên phòng mình để lại ba người họ trọn vẹn niềm hạnh phúc gia đình.

Minh Trí đưa Rin lên phòng của mình, Minh Trí đặt Rin trên giường không kiềm lòng nhìn đôi môi ngọt ngào của cô mà hôn lên. Rin đáp trả lại nụ hôn của Minh Trí, đến khi bàn tay của anh không tự chủ mà đụng chạm vào Rin thì cô liền đẩy đi.

- Đúng là sói mà, anh quên bác sĩ nói em không được làm việc gì quá sức sao? - Rin trách mắng.

- Anh đâu để em phải làm gì, cứ để anh làm. - Minh Trí cười bá đạo tiếp tục.

- Này, tên đại ác ma kia.- Rin hét lên khi Minh Trí nhanh chóng cởi bỏ những thứ vướn bận trên người cô.

Sau một hồi chống cự yếu ớt, Rin cảm nhận được mùi hương trên cơ thể của Minh Trí sau đó nồng nàn đáp trả.

Rin tỉnh lại sâu một giấc ngủ dài, cô nhìn xung quanh thì không còn thấy Minh Trí đâu cả. Cô chỉnh chu lại trang phục, đi ra bên ngoài thì thấy Tuấn Hà và Tuấn Khôi đang ngồi phía phòng khách mà đùa giỡn. Rin mỉm cười đi về phía hai người.

- Tuấn Khôi, đang làm gì đó. - Cô ôm con trai vào lòng mà nói.

- Mẹ đã dậy rồi ạ, con đang cầu cậu Tuấn Hà chơi xếp nhà. - Tuấn Khôi ôm mẹ nói.

- Baba của con đâu rồi.

- Baba đã đi đến công ty rồi ạ. Trước khi đi baba nói rằng không được làm phiền mẹ ngủ, mẹ đã không nghe lời ba mà làm việc nặng nhọc nên kiệt sức. - Tuấn Khôi ngây thơ nói, sau đó liền hỏi. - Mẹ đã làm việc gì ạ, mẹ còn bệnh thì không nên làm việc nặng nhọc nhé.

Rin thoáng đỏ mặt, cái tên đại ác ma này ngay cả con trẻ cũng không bỏ qua, cô nhất định phải trấn chỉnh lại anh ta. Nuôi con trẻ như anh ta sẽ khiến con trai cô trước sau cũng bá đạo giống cha thôi.

- Baba con thấy mẹ ngủ say không muốn bị tỉnh giấc nên nói như vậy thôi. - Rin đáp.

- Mẹ ạ, cậu nói rằng con còn một người chị gái tên là Rose, con thật háo hức khi có thêm một người thân. - Tuấn Khôi nói.

- À, Rose là con gái của chị Pi. Hiện tại Rose đang sống cùng cha, ngày xưa khi chị Pi mất có một thời gian chị đã nuôi Rose và xem như con gái ruột. - Tuấn Hà giải thích.

Rin mỉm cười đáp:” Đôi khi có những chuyện trong quá khứ khiến chị cảm thấy tiếc nuối khi không thể nhớ lại, thì ra Pi có một đứa con gái sao.”

Tuấn Hà không đáp lời, chỉ cười nhìn Rin.

Minh Trí rời khỏi biệt thự Trần gia thì nhanh chóng đi đến bệnh viện nơi Kim Mai đang trị thương. Trước cửa phòng của Kim Mai được bố trí canh gác nghiêm nghị, chuyện cô gái Kim Mai này ra tay với vợ đại ca giang hồ là Trần Hậu và vợ con của Trần tổng của RoYal khiến rất nhiều người kinh sợ một cô gái nhỏ bé như vậy lại dám đắc tội với hai người này. Trần Hậu đứng bên ngoài đợi Minh Trí đến nơi, trong thâm tâm muốn một phát giết chết Kim Mai vì đã dám hành hạ Thiên Kim nhưng sự việc này liên quan đến Minh Trí nên Trần Hậu không tự mình quyết được.

- Thiếu gia, cô ta phải xử lý thế nào? Lần này nếu Phạm Tuấn Kiệt không đến giúp có lẽ mọi chuyện đã không được như vậy. - Trần Hậu gặp Minh Trí liền nói/

- Cô ta cả gan động đến người của chúng ta, chết quá dễ cho cô ta rồi. - Minh Trí nhìn về phía phòng bệnh mà tức giận, một chút nữa anh đã mất đi người con gái anh yêu thương nhất.

- Ý thiếu gia là... - Trần Hậu hỏi.

Minh Trí chưa kịp đáp thì một tên đàn em của Trần Hậu đi đến nói.

- Đại ca, Phạm Tuấn Kiệt đến.

- Được rồi, cho cậu ta đến nơi này. - Minh Trí khẽ nói, dù sao cũng nhờ anh ta mà Rin được cứu.

Tuấn Kiệt đi đến phía của Minh Trí, anh lo lắng nhìn về phía Kim Mai đang nằm. Hôm đó anh đi đến chào cha mẹ Kim Mai trước khi ra về thì được Kim Thành kể về chuyện Kim Mai bắt cóc Thiên Kim và Tuấn Khôi. Trong lòng vô cùng lo lắng, anh được Kim Thành cho rằng Kim Mai có thể nhốt người tại căn nhà của Kim gia vừa lấy lại từ người thuê. Tuấn Kiệt nhanh chóng chạy đến thì chứng kiến sự việc, dù gì Kim Mai cũng là em họ của mình có thể vì lần đầu yêu đương nên suy nghĩ sai trái, trong lòng anh vẫn vô cùng thương yêu đứa em này.

- Trần tổng, tôi đến đây là xin anh hãy tha cho Kim Mai, con bé còn nhỏ không biết suy nghĩ đã gây ra những chuyện sai trái. - Tuấn Kiệt đứng trước Minh Trí mà nói.

- Phạm thiếu gia, đầu tiên tôi xin cảm tạ anh vì nhờ anh mà Rin và Tuấn Khôi được cứu thoát, thứ hai chuyện ơn tôi nhất quyết sẽ đền những chuyện cô ta ra tay với người thân tôi, xem ra không thể làm lơ. - Minh Trí đáp lại, không muốn nhượng bộ bỏ qua.

- Kim Mai vốn là cô gái hiền lành, đáng yêu chỉ vì đặt tình cảm vào sai vị trí nên mới hành động không suy nghĩ. Trần tổng là người trên xin hãy bỏ qua một lần cho Kim Mai. - Phạm Tuấn Kiệt tiếp tục cầu xin.

- Tôi đã quyết, xin Phạm thiếu gia đừng nói vô ích. Chuyện cậu cứu Rin và Tuấn Khôi, tôi nhất định sẽ trả ơn. - Minh Trí nói rồi quay đi.

Tuấn Kiệt muốn đuổi theo cầu xin cho Kim Mai nhưng bị Trần Hậu ngăn lại.

- Phạm thiếu gia, mời anh về cho. Thiếu gia tôi đã quyết rất khó thay đổi. - Trần Hậu nói.

Tuấn Kiệt lo lắng một lần nữa nhìn vào phòng bệnh của Kim Mai, Kim Mai là con gái độc nhất của Kim thành và phu nhân nếu như xảy ra chuyện gì thì chắc chắn hai cậu mợ sẽ rất đau lòng. Tuấn Kiệt suy nghĩ một hồi lâu thì lái xe về phía biệt thự hoa hồng trắng, nhưng đến nơi thì Trịnh phu nhân cho biết rằng Rin đã về biệt thự Trần gia cùng Tuấn Khôi hiện tại không còn ở đây. Vậy là cô ấy đã chọn lựa người cô ấy muốn bên cạnh là Minh Trí chứ không phải anh, Tuấn Kiệt dù biết như vậy nhưng trong lòng vẫn vô cùng yêu người phụ nữ kia.

Chiếc xe dừng trước biệt thự Trần gia, người làm vào bên trong thông báo cho Rin rằng Tuấn Kiệt đến tìm. Cô nhớ chuyện anh đã bắt Kim Mai mà cứu cô thì trong lòng vô cùng áy náy, vì cô mà anh lại ra tay với người em gái vô cùng yêu thương kia, và một lần nữa cô lại mắc nợ anh.

- Tuấn Kiệt, mời anh vào bên trong. - Rin nhìn thấy Tuấn Kiệt đứng bên ngoài liền nói.

- Ngọc Nhi, em đã khoẻ hẳn chưa. - Tuấn Kiệt nhìn thấy nét xanh xao trên gương mặt Rin liền nói.

- EM khoẻ rồi, em cảm ơn vì một lần nữa anh lại giúp em, em nợ anh quá nhiều rồi. - Rin khẽ nói.

- Anh đến đây là có chuyện muốn cầu xin em. - Tuấn Kiệt liền nói.

- Anh cần em giúp gì em nhất định sẽ giúp, đừng nói hai chữ cầu xin, em không dám nghe. - Rin nhìn Tuấn Kiệt mà nói, cô nhất định phải giúp anh để đáp trả ơn nghĩa.

- Kim Mai đã bị Trần tổng bắt rồi, hiện tại không biết cô ấy như thế nào. Anh đã đến tìm nhưng Trần Minh Trí nhất định không bỏ qua. Ngọc Nhi, anh biết Kim Mai đã sai có lỗi với em, nhưng dù sao con bé còn trẻ người non dạ làm không suy nghĩ. Anh biết anh ta sẽ nghe lời em mà, em hãy nói một lời để anh ta tha cho con bé. Xem như là anh cầu xin em vậy, Ngọc Nhi. - Tuấn Kiệt đau đớn nói.

- Tuấn Kiệt, anh yên tâm, em nhất định sẽ giúp anh. Anh đưa em đến nơi Kim Mai đang bị bắt. - Rin đồng ý không do dự.

Tuấn Kiệt vui mừng nhanh chóng đưa Rin đến bệnh viện nơi Kim Mai đang nằm.

Minh Trí và Trần Hậu cũng đang ở tại nơi này, nghe đàn em thông báo rằng Tuấn Kiệt quay lại và mang theo cả Rin, điều này lại khiến Minh Trí không hài lòng.

- Em sao không ở nhà nghỉ ngơi lại đến nơi này. - Minh Trí thấy Rin cùng Tuấn Kiệt đi tới, nhanh chóng ôm cô vào lòng về phía mình.

- Minh Trí, em đến có việc mà. Anh hãy bỏ qua cho Kim tiểu thư đi, dù sao em và Tuấn Khôi cũng không xảy ra chuyện gì mà. - Rin nhìn Minh Trí mà nói.

- Em vì anh ta mà cầu xin cho cô ta. - Minh Trí lại nói.

- Minh Trí, em mang ơn Tuấn Kiệt rất nhiều. Anh ấy chính là ân nhân của em và Tuấn Khôi, đã rất nhiều lần giúp em qua khỏi con đường sinh tử. - Rin khẽ đáp.

- Em muốn anh tha cho Kim Mai. - Minh Trí lại hỏi.

- Đúng vậy. - Rin gát đầu chắc chắn.

- Được, nhưng em phải hứa với anh một điều. - Minh Trí nói, quay sang nhìn Tuấn Kiệt. - Cả Phạm thiếu gia, cũng phải thực hiện.

- Là chuyện gì? - Rin khẽ nhún mày

- Kim Mai thả ra, Phạm thiếu gia và cô ta sẽ không được xuất hiện trước mặt chúng ta, đặc biệt là cậu không được đến tìm người phụ nữ của tôi. - Minh Trí ôm chặt Rin mà nói, muốn nói với Tuấn Kiệt rằng Rin thuộc về anh.

Rin nhìn Minh Trí lắc đầu, người đàn ông này nay lại ghen tuông sao.

- Được, tôi sẽ thực hiện. - Tuấn Kiệt nhìn Rin rồi nói, dù sao cô ấy cũng đã lựa chọn một người tốt với cô ấy như vậy, việc quan trọng là sinh mạng của Kim Mai hiện tại.

- Nói được làm được. - Minh Trí khẽ nói, nhìn về phía Trần Hậu.

Trần Hậu hiểu ý, ra lệnh bọn đàn em lui về phòng của Kim Mai được giải thoát. Minh Trí ôm lấy Rin bế cô ra xe không cho cô ở lại đây mà nhìn thấy tên đàn ông một chút nữa đã trở thành chồng Rin.

Rin ngồi trên xe Minh Trí, nhìn anh nét mặt không một chút cảm xúc nào. Cô mỉm cười.

- Trần tổng, xem ra ngài đã ghen quá rồi.

- Ghen không có gì đáng xấu hổ, chỉ là anh không ghen. - Minh Trí đáp

- Còn chối, thế vì sao ngăn cấm Tuấn Kiệt tìm đến em. - Rin trêu chọc.

- Không có một người đàn ông nào lại muốn phụ nữ của mình gặp mặt nam nhân khác. - Minh Trí lại nói.

- Như thế mà không nhận là mình ghen sao, mau nói đi là anh đang ghen. - Rin cười to.

- Trịnh tiểu thư, em nên xem lại mình đi. Nhan sắc có hạn, cũng không dụ dằng khuê các, đã thế cơ thể kém hấp dẫn em lấy gì để anh phải ghen chứ. - Minh Trí trêu chọc.

- Anh dám chê bai em sao. - Rin tức giận đưa miệng cắn vào tay Minh Trí.

- Đã vậy còn có sở thích kì lạ. - Minh Trí cười lớn.

Rin nhìn nụ cười của Minh Trí cảm thấy ấm áp như mùa xuân của cô vậy, đã từ bao giờ cô không nhìn thấy nụ cười thoải mái không chứa bất cứ lo toan nào.

- Minh Trí, anh đã nói em kém hấp dẫn như vậy, vậy lần trước anh nói muốn em làm bạn gái là giả sao? - Rin hỏi.

- Anh tìm bạn gái không nhìn vào cơ thể, không nhìn vào gương mặt. - Minh Trí đáp.

- Vậy tiêu chuẩn của anh là gì? - Rin tò mò.

- Tiêu chuẩn của anh rất là cao, và rất tiếc mà em không có chút gì đạt tiêu chuẩn cả.

- Được, em thấp kém như vậy đó, nên chuyện anh muốn em làm bạn gái gì đó không nói tới nữa. - Rin bị chê bai nên giận dữ.

Minh Trí thắng xe lại, nhìn về phía Rin mà nói:” Mặc dù em không đạt tiêu chuẩn nào, nhưng em lại xấu xa đến mức chạy theo đường vòng mà đến trái tim anh để đánh cắp nó.” Minh Trí đặt tay Rin lên ngực mình mà nói tiếp.

- Tại nơi này, đã không còn là của anh nữa vì nó tràn đầy hình bóng của em.

Rin gương mặt ửng đỏ, không ngờ Trần tổng lạnh lùng hôm nay lại có thể nói những lời ngọt ngào như vậy. Rin mỉm cười tự mình chủ động nhẹ đặt lên môi Minh Trí một nụ hôn ngọt ngào.

106. Chương 100.1: The End: T&m

- Trịnh Hà My - Một cô y tá bước ra từ phía sau cánh cửa gọi tên Rin.

- Dạ, có. - Rin nghe tên mình lên nhanh chóng đứng lên đi về phía cánh cửa.

- Bác sĩ đang đợi cô. - Cô y tá nhìn Rin một lượt rồi nói.

Rin theo phía sau cô y tá kia mà đi vào bên trong cửa phòng bác sĩ.

- Cô là Trịnh Hà My. - Bác sĩ hỏi.

- Dạ.

- Mời cô ngồi. - Vị bác sĩ lịch sự nói, sau đó mở màn hình máy chiếu lên và tiếp tục nói. - Đây là kết quả chụp não bộ của cô, và đây là kết quả đo điện não.

Rin nhìn qua một lượt nhưng thật không hiểu, dạo gần đây cô thường xuyên bị choáng nên quyết định đi kiểm tra một lần. Không ngờ bị mang đi xét nghiệm cả buổi và cuối cùng là ngồi trước một mớ kết quả mà cô xem chẳng thể hiểu nổi.

- Cô thường xuyên bị choáng là do ảnh hưởng từ lần tai nạn trước đó. - Vị bác sĩ chỉ một màn đen nhỏ trên màn hình. - Cô xem, đây chính là máu bám tích tụ trong não, gây nên hiện tượng cô bị mất đi trí nhớ, hiện tại lượng máu bám này bên trong không tự tan được nên thường xuyên gây ra hiện tượng choáng váng chóng mặt. Tôi e rằng cô cứ để tình trạng này thật sự không ổn, có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Rin nghe lời vị bác sĩ nói, trong lòng có chút lo sợ không ngờ chỉ choáng một chút thành ra nguy hiểm đến mạng sống của mình.

- Chúng tôi khuyên cô nên tiến hành phẫu thuật càng sớm càng tốt. - Vị bác sĩ kia nói.

- Phẫu thuật xong sẽ khỏi hẳn sao, cũng có thể nhớ lại những chuyện trước đây? - Rin hỏi

- Đúng vậy, nhưng... thành công không cao.

Thành công không cao, có nghĩa là thất bại cô sẽ ra đi mãi mãi sao. Rin run rẩy lo sợ, cô mất đi ai sẽ chăm lo cho Tuấn Khôi của mình.

- Vậy nếu tôi không phẫu thuật. - Rin bàng hoàng hỏi.

- Bất kì lúc nào, cô đều có thể ra đi không báo trước.

- Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ quay lại sau. - Rin đứng lên, nhưng không đứng vững nổi mà té ngã. Vị bác sĩ cùng cô y tá liền chạy tới đỡ Rin ngồi vào ghế.

- Cô gái, tôi khuyên cô nên về thu xếp gia đình nhanh chóng tiến hành phẫu thuật. Thời gian càng sớm hy vọng càng cao. - Vị bác sĩ chân thành khuyên bảo.

Rin khẽ gật đầu, chấn tĩnh lại nhanh chóng gọi taxi quay về.

Chiếc taxi chạy đến biệt thự Trần gia, Rin như người mất hồn nhanh chóng đi vào bên trong nhà tìm kiếm Tuấn Khôi, giống như thời gian của cô và con trai ngày càng hiếm hoi.

- Chị, có chuyện gì vậy, trong chị rất vội. - Tuấn Hà nhìn Rin lạ lẫm.

- Tuấn Khôi đâu rồi, chị muốn Tuấn Khôi. - Rin nói trong hoảng loạn.

- Tuấn Khôi đã đi đến trường từ sáng rồi, chị làm sao vậy có chuyện gì sao? - Tuấn Hà đỡ Rin đến chiếc ghế salon ngồi xuống.

- Không có chuyện gì đâu, chị đi ra ngoài nên hơi mệt. - Rin khẽ đáp.

- Chị đi đâu về vậy? - Tuấn Hà quan tâm.

- Chỉ có việc, được rồi chị lên phòng đây. - Rin đứng lên, trên người vội vàng nên kết quả xét nghiệm trong túi rớt xuống, Tuấn Hà tiện tay cầm lên nhìn thấy dòng chữ chuẩn đoán của bác sĩ thì nhìn chị mình.

- Chị, chuyện này... - Tuấn Hà ngạc nhiên không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Tuấn Hà, chuyện này chị tự có cách giải quyết. Chỉ là bị choáng bình thường thôi, em đừng nói để mọi người quá lo lắng. - Rin nhìn Tuấn Hà nói.

- Nhưng chị thật sự không sao chứ? - Tuấn Hà lo lắng.

- Thật sự chỉ là bị choáng vì vết thương củ thôi, chỉ cần chị uống thuốc sẽ nhanh chóng khỏe mạnh. - Rin đáp.

- Chị phải giữ gìn sức khỏe nhé. - Tuấn Hà đứng lên theo Rin nắm lấy bàn tay chị mình nói tiếp. - Em rất hạnh phúc khi nhìn thấy chị và anh rõ hạnh phúc.

- Cảm ơn em, chị muốn đi nghỉ ngơi một chút. Tuấn Hà, hứa với chị sẽ không ai biết chuyện này. - Rin không muốn ai biết chuyện này, cô không thể để mọi người cứ phải lo lắng ỉn mãi.

- Em hứa nhưng chị cũng phải hứa là phải cố gắng uống thuốc để khỏi bệnh nhé.

- Chị hứa. - Rin cười buồn với em trai rồi đi về phòng.

Phẫu thuật thì thành công rất thấp có nghĩa là nếu ngày mai phẫu thuật đi chẳng nữa thì cô cũng sẽ phải chết, còn nếu không phẫu thuật thì có lẽ cô uống thuốc đều đặn sẽ vẫn còn thời gian bên cạnh con trai, Minh Trí và gia đình mình. Rin quyết định sẽ giữ bí mật này trong lòng, nếu Minh Trí biết được sẽ ép cô đi phẫu thuật nhưng thật sự cô không muốn xa anh sớm như vậy, sau bao nhiêu chuyện thì cô và anh mới được hạnh phúc như hôm nay. Miên man trong bao nhiêu suy nghĩ, Rin thiếp đi trong sự bất hạnh mà cô phải mang theo.

Một bàn tay nhẹ chạm vào da thịt Rin, đôi môi cô như bị ai đó tách ra, chiếc lưỡi chiếm lấy miệng cô, hơi thở và mùi hương quen thuộc đó khiến Rin biết kẻ phá đám giấc ngủ kia là ai.

- Minh Trí, đừng phá em, em đang ngủ mà. - Rin khẽ nói trong cơn mê.

- Heo lười, em đã ngủ nguyên ngày rồi. - Minh Trí hôn lên cổ Rin, đôi tay không yên trên cơ thể.

- Máy giờ rồi? - Rin hé mắt ra nhìn thấy người đàn ông đối diện.

- Em nghĩ bây giờ là mấy giờ mà anh có mặt tại nhà. - Minh Trí cười đáp

Rin chợt nhận ra, thật ra cô đã ngủ cả ngày thật sao. Giờ tan làm của Minh Trí là 5h chiều đôi khi trễ hơn, vậy mà hiện tại cô vẫn đang ngủ thật là đáng xấu hổ mà. Rin muốn ngồi dậy nhưng bị Minh Trí dùng tay chặn hay tại cô lại.

- Ngủ thêm chút nữa cũng không sao cả. - Minh Trí đều giả nói.

- Không phải gọi em là heo lười sao, mau buông em ra, em xuống làm bữa tối cho anh và Tuấn Khôi, còn cả Tuấn Hà nữa. - Rin nhìn Minh Trí nói.

- Nhà họ Trần anh lại thiếu người làm hay sao mà để phu nhân xuống tận bếp làm cơm. Công việc em có thể làm duy nhất chỉ có một. - Minh Trí bá đạo nói.

- Ai là phu nhân chứ, gì mà công việc duy nhất. - Rin đỏ mặt nói.

Minh Trí nhìn thấy gương mặt đáng yêu của Rin càng hứng thú muốn trêu chọc.

- Là em đang nghĩ sai trái điều gì sao? - Minh Trí hỏi tiếp.

- Em không có. - Rin đáp.

- Có hay không? - Minh Trí đưa tay vào bên trong lớp áo ngủ mỏng manh.

- Không. - Rin cương quyết.

- Ngoan cố. - Minh Trí khóa môi cô, hôn say mê chiếm lấy toàn bộ hơi thở của Rin.

Rin ban đầu bị anh ức hiếp thì vô cùng không cam chịu, nụ hôn nồng nhiệt kia làm cô đắm chìm trong cơn mê tình ái mà từ từ chủ động hôn anh.

Minh Trí không kiềm chế, không còn chỉ muốn trêu chọc mà muốn cởi bỏ toàn bộ vớ trên cơ thể hai người, chiếc áo cuối cùng trên người Rin vừa được Minh Trí cởi bỏ thì...

- Rầm, rầm.... - Tiếng đập cửa vang lên.

- Baba, mẹ, hai người nhanh xuống dùng cơm. - Tuấn Khôi bên ngoài phá đám.

- Chết tiệt. - Minh Trí nghe tiếng con trai kêu thì trong lòng vô cùng bức bối.

Rin khẽ mỉm cười, không ngờ con trai chính là ân nhân cứu mạng, không thì mẹ con lại bị baba ức hiếp rồi. Minh Trí nói lỏng tay ra khỏi người Rin, cô nhanh chóng vượt khỏi anh mà nhanh chóng chỉnh trang lại trang phục. Minh Trí nhìn Rin rồi đi ra phía cửa miệng khẽ nói: "Nhóc con phá đám chuyện tốt của ta, hậu quả sẽ không tốt đẹp." Lại nhìn qua Rin khẽ mỉm cười kì lạ: "Thời gian của chúng ta còn dài, không sao cả."

Rin nghe câu nói của Minh Trí, chợt cảm thấy buồn không thể tả. Thật ra thời gian của cô và anh có còn dài như anh nghĩ hay không. Rin buồn bã trong lòng nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ.

Minh Trí bước ra cửa mở ra nhìn thấy đứa con trai đáng yêu pha chút đáng ghét đứng ngay trước cửa.

- Con có biết vừa phá chuyện tốt của baba? - Minh Trí xoa đầu con trai nói.

- Chuyện tốt là chuyện gì ạ? - Tuấn Khôi đưa ánh mắt ngây thơ hỏi.

- Minh Trí, không được nói bậy trước mặt con trai em. - Rin từ phía sau đỡ mặt đi tới.

Tuấn Khôi nghe mẹ nói vậy lại càng tò mò.

- Baba mau nói cho con biết là chuyện gì đi ạ?

- Là baba mà mẹ con đang bàn tính kế hoạch cả gia đình 3 người chúng ta đi du lịch, mẹ con sắp đồng ý rồi thì con lại phá đám. - Minh Trí mỉm cười nói.

Tuấn Khôi nghe nói được đi chơi lại tỏ ra vô cùng phấn khởi nhảy cẫng lên.

- Mẹ, đồng ý đi mẹ, con rất muốn được hai người dắt tay đi chơi.

- Rin, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau ra biển chơi. Em đã từng nói rất thích biển. - Minh Trí nói.

Rin mỉm cười gật đầu, đi chơi cũng tốt. Cả gia đình 3 người, điều gì hạnh phúc bằng.

Hôm sau, nói là cả gia đình 3 người cùng nhau đi nhưng thật ra là chỉ có cô và Minh Trí đi còn Tuấn Khôi sẽ được Thiên Kim và Trần Hậu đưa đi chơi riêng.

- Sao anh không đưa Tuấn Khôi theo? - Rin không vui nói, cô luôn muốn được ở bên cạnh con trai.

- Thằng nhóc phá đám ấy đáng lẽ ra phải bị phạt ở nhà, nhưng dù sao nếu con trai không được vui vẻ em cũng không vui vẻ nên anh đã gửi cho vợ chồng Trần Hậu dắt hai đứa trẻ cùng đi. - Minh Trí đáp, ánh mắt vẫn hướng về phía trước lái xe

- Anh thật là không giữ chữ tín, hiện tại chúng ta đi đâu. - Rin khẽ hỏi.

- Một nơi hoàn toàn chỉ thuộc về hai chúng ta. - Minh Trí cười đáp.

Minh Trí lái xe đến một bến cảng, sau đó Rin được Minh Trí đưa lên một chiếc du thuyền lớn nhưng chỉ có hai người và những người phục vụ mà thôi. Trên chiếc du thuyền xa hoa kia, một chiếc bàn tiệc đặt chính

giữa trang hoàng lồng lẩy nhất. Minh Trí cầm tay Rin đi tới, cô hoàn toàn bất ngờ trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động.

Rin ngồi xuống chiếc ghế được Minh Trí kéo ra mời ngồi.

- Rin, em có vui không? - Minh Trí đưa miệng vào tai Rin hỏi.

- Anh làm em rất bất ngờ, không ngờ anh lại giàu có như vậy. - Rin nhìn xung quanh mà nói, nơi này xác định chỉ dành cho những người giàu có.

Minh Trí khẽ nhàu mày, cô gái này thật là ngay cả không khí lãng mạn này mà không hề chú ý đến thành tâm của anh lại phán một câu làm anh hết sức khó hiểu.

- Em mất trí nhớ nhưng trong năm năm qua không nhìn thấy RoYal ngày càng phát triển hay sao? Lại hỏi một câu dư thừa như vậy? - Minh Trí không vui nói.

- Haha, chỉ là em quá bất ngờ không biết phải nói gì. - Rin khẽ cười, biết mình đã phá mất không khí mà Minh Trí đang tạo nên.

Minh Trí đi về phía ghế của mình, sau đó những người phục vụ dọn những món ăn lên trên bàn sau đó lui về phía trong, không gian chỉ còn lại hai người. Minh Trí nâng ly rượu đổ trên bàn, đưa về phía Rin.

- Vì tình yêu của chúng ta. - Minh Trí mỉm cười nhìn Rin

Rin khẽ nâng ly lên, nhẹ cộng vào ly rượu của Minh Trí sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

- Xem ra em đã biết uống rượu rồi. - Minh Trí nhìn Rin nói, lần này cô gái nhỏ không một hơi uống hết nữa.

- Anh lúc nào cũng xem thường em sao? - Rin lườm Minh Trí.

- Ai lại dám xem thường cô gái của Trần Minh Trí này, thật quá ngông cuồng rồi.

- Hừ, lại tự mãn nữa rồi. - Rin tỏ ra khinh khi.

- Rin, nhắm mắt lại. - Minh Trí đi lại phất gần cô.

- Anh muốn làm gì sao? - Rin ngờ vực.

- NGhe lời một chút đi cô gái nhỏ. - Minh Trí che mắt Rin lại.

Rin không hỏi nữa, khẽ nhắm đôi mắt của mình lại.

Nhìn thấy Rin đã nhắm mắt lại, Minh Trí lấy từ trong túi quần một sợi dây chuyền vô cùng sắc sảo mà đeo vào cổ cô. Rin cảm nhận được trên cổ mình có vật nặng thì trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào nha, hôm nay Trần tổng lại tặng quà cho cô.

- Được rồi, em hãy mở mắt ra. - Minh Trí tiến lên phía trước mặt Rin sau khi đã đeo sợi dây vào cổ cô.

Rin mở mắt ra, nhìn xuống phía cổ cô là một sợi dây chuyền vô cùng đặc biệt, những hạt kim cương sáng bóng trên mặt dây tạo thành một hình ngôi sao nhỏ bao quanh một trái tim. Rin nhìn vào bên trong thấy đã được khắc vào bên trong hai chữ

” T&M”.

- T&M? - Rin nhìn xuống mà hỏi.

- Đây chính là sợi dây ” Tình Yêu Trọn Vẹn”, ngày xưa đã một lần anh trao nó cho em nhưng em đã đánh mất nó. Hôm nay một lần nữa anh trao nó cho em như tình yêu của anh dành cho em là trọn vẹn dành cho em. T&M chính là tên anh và em ghép lại, để dù chiếc dây này có đi đến đâu nó vẫn thuộc về chúng ta, chứng minh cho tình yêu của chúng ta. Trịnh Hà My, em phải giữ thật chắc nó, nếu không đừng trách anh. - Minh Trí nhìn sâu vào đôi mắt Rin mà nói.

- Minh Trí, anh vì sao lại yêu em như vậy. - Rin khẽ rơi nước mắt nói.

- Là vì em chính là Trịnh Hà My, không phải một cô gái nào khác. - Minh Trí lau dòng nước mắt trên bờ mi.
 - Minh Trí, nếu một ngày nào đó em không thể ở bên cạnh anh thì đó chính là vì em không thể cãi lại số phận, nhưng tình yêu của em dù trước đây, hiện tại hay sau này đều dành cho anh. - Rin đau đớn nói.
 - Cô gái nhỏ ngốc nghếch, em nghĩ thoát được anh sao? - Minh Trí không nghĩ sâu xa thâm ý trong lời nói của Rin, ôm chặt cô vào lòng. - Rin, chúng ta kết hôn đi.
- Rin nghe hai chữ kết hôn cảm thấy rất vui nhưng cũng rất buồn. Cô không biết đến khi nào mình sẽ chết đi, Rin buồn Minh Trí ra, nhìn vào ánh mắt anh.
- Ngày mai, chúng ta kết hôn được không? - Rin cười nhưng nước mắt lại rơi.
 - Xem ra em rất nôn nóng. - Minh Trí trêu chọc.
 - Em rất muốn Tuấn Khôi mang họ cha ruột. - Rin biện minh.
 - Đám cưới của tổng giám RoYal không thể không chuẩn bị chu đáo. Mặc dù anh biết em rất nóng lòng gả cho anh, nhưng cô gái nhỏ nhất định em phải là cô dâu xinh đẹp nhất. - Minh Trí không muốn một đám cưới đơn sơ, anh muốn cả thế giới biết được cô gái Trịnh Hà My này đã thuộc về anh.
 - Vậy em cho anh một tuần, anh nhất định phải cưới em. - Rin kiên quyết.
 - Được, một tuần nữa em chính thức trở thành phu nhân Trần gia, vợ của tổng giám RoYal. - Minh Trí ôm cô vào, cuối cùng cô cũng đã ưng thuận theo anh về nhà họ Trần.

107. Chương 110.2: The End: Trải Qua Thử Thách Cuối Cùng

Những ngày sau đó, Rin ở lại biệt thự Trần gia mà chuẩn bị cho lễ cưới của chính mình và Minh Trí.

Minh Trí vì công việc tại RoYal khá bận rộn, anh đã bay sang Anh để tham gia cuộc họp cấp cao từ hôm trước. Mọi thứ đều được Rin chuẩn bị chu đáo, chỉ chờ đến ngày cả hai người chính thức thành vợ chồng trước sự chứng kiến của hai gia đình và quan khách.

Rin đang thử một bộ váy cưới mà Minh Trí đã cho người mang tới, cô nhìn mình trong gương xem ra rất là lộng lẫy nha. Nếu hôm nay Minh Trí đứng gần cô mặc một bộ vest sang trọng thì họ cũng có thể kết hôn cùng nhau ngay bây giờ.

- Mẹ, mẹ đẹp quá.- Tuấn Khôi nhìn Rin mà nói.
 - Tất nhiên rồi,một cô gái nào khoát lên chiếc váy cưới đều trở nên xinh đẹp. -Rin mỉm cười giải thích với con trai.
 - Thế bạn Anh Thư trong lớp mặc váy cưới lên sẽ xinh đẹp hơn nữa sao ạ.-Tuấn Khôi hỏi.
 - Anh Thư là cô bé con trai mẹ để ý sao. - Rin khẽ cười.
 - Cậu ấy nhất định sẽ là bạn gái của con. - Tuấn Khôi tuyên bố.
 - Nhóc con, xem ra lại bá đạo giống cha sao? - Rin thích thú.
 - Baba nói một khi đã để mắt đến người nào, nhất định phải làm người đó thuộc về mình mới đúng là con trai của baba. - tuần Khôi nhớ lại mà nói.
- Rin khẽ thở dài, người đàn ông này sao lại chuyên dạy hư con trai chứ.
- Mẹ, dì Thiên Kim nói rằng một chút nữa sẽ đến đưa mẹ và con đi thăm một người rất quan trọng. - Tuấn Khôi nhắc nhở Rin.
 - Mẹ nhớ rồi,chúng ta đi thăm chị Rose là con gái của dì Pi.-Rin nhớ tới Pi thì trong lòng có một chút xót xa.

Rin nhanh chóng thay bộ váy cưới ra rồi nắm tay Tuấn Khôi đi đến điểm hẹn với Thiên Kim. Tuấn Khôi được ra ngoài chơi nên rất phấn khởi.

- Mẹ ơi, chị Rose và con giống như con và anh Thiên Bảo ạ.

-Không giống như vậy, con và Thiên Bảo là anh em họ, còn Rose do hơn tuổi Tuấn Khôi nên Tuấn Khôi phải xưng hô là chị.

Thiên Kim đứng bên kia đường vẫy tay đón hai mẹ con cô, Rin bước lên chiếc xe của Thiên Kim rồi cả ba người nhanh chóng đi đến biệt thự của Ken.

Ken được Thiên Kim báo trước nên vô cùng vui vẻ đón tiếp mẹ con của Rin. Rose càng lớn càng trở nên xinh đẹp, cô bé nhìn Rin rồi quay sang hỏi Ken.

- Ba, cô này là ai ạ.

- Là mẹ nuôi của con. - Ken đáp.

- Vậy người ba hay dẫn con đến thăm?

- Là người sinh ra con.

- Vậy ba yêu ai hơn. - Rose ngây thơ hỏi.

Ken nghe câu hỏi của con gái, nhìn Rin hơi khựng lại mà đáp:” Ba yêu con gái ba nhất.”

Rose nghe vậy liền vui vẻ, hôn lên má Ken một cái thật kêu.

- Rose, con thật là xinh đẹp hết như một công chúa. - Rin nhìn Rose mỉm cười.

- Cô cũng rất xinh đẹp ạ, nếu cô là mẹ nuôi thì con sẽ gọi cô là mẹ được không ạ?

-Được, lại đây nào con gái. Rin dang rộng đôi tay, tội nghiệp con bé từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh.

Rose nhanh chóng lại gần phía Rin mà ôm lấy cô, trong lòng bé con thật sự rất yêu quý người cô này. Không hiểu cảm giác thế nào lại cảm thấy an toàn khi được cô ôm vào lòng, hết như người mẹ che chở.

- Mẹ, mẹ ơi. - rose khẽ gọi.

Ken nhìn con gái trong lòng cũng cảm thấy buồn bã, tội nghiệp đứa con ngây thơ từ bé đã không có bàn tay người mẹ chăm sóc. Nay được Rin ôm vào lòng có lẽ con bé rất vui sướng.

- Được rồi, chúng ta mau ra thăm Pi thôi. - Thiên Kim lên tiếng.

Rin đã mất đi kí ức nên không thể nhớ ra Ken ,không có một chút kí ức nào về người đàn ông trước mắt. Chỉ cảm thấy khi Pi mất đi nhưng Ken vẫn không kết hôn mà chăm sóc Pi thì cảm thấy KEn là một người đàn ông tốt.

-Vì sao anh không tìm một người mẹ chăm sóc cho Rose. -Rin ngồi phía sau chiếc ghế cùng với Ken và hai đứa trẻ.

- Khi Pi mất rồi tôi mới biết tình cảm tôi dành cho Pi thật sự quá lớn, tôi chưa sẵn sàng trao tình cảm đó ột người phụ nữ khác. Vả lại, có lẽ Pi cũng không muốn Rose bị đối xử không tốt của một người mẹ kế.

- Những chuyện trước đây tôi không thể nhớ được nhưng cảm ơn anh đã chăm sóc rất tốt cho Rose, có lẽ Pi trên trời sẽ rất vui. - Rin khẽ cười nhìn hai đứa trẻ.

- Nghe nói cô và Trần Minh Trí sắp kết hôn? - Ken khẽ hỏi.

- Đúng vậy, đợi Minh Trí từ Anh quốc về chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới. Hy vọng anh có thể mang Rose đến dự.

- Tất nhiên tôi sẽ đến chúc mừng cô. - Ken đáp

Cả 5 người đứng trước mộ phần của Pi, Rin bước lên một bước khẽ nói.

- Pi, mình xin lỗi vì không đến thăm cậu trong thời gian qua. Hôm nay mình đến để nói rằng mình đã sắp kết hôn rồi, mình sẽ hạnh phúc nên cậu hãy an nghỉ nhé đừng lo lắng ỉn nữa.

Ken không nói gì, nhìn về phía di ảnh của Pi mà thương nhớ, anh luôn cảm thấy ân hận vì không níu giữ được một cô gái tốt như vậy...

- Cậu xem, mẹ tớ đẹp hơn mẹ cậu. - Rose nhìn Tuấn Khôi nói.

Tuấn Khôi bắt chước cha nhú mày mà đáp.

-Dưới con mắt của tớ thì cả hai mẹ đều xinh đẹp cả,nhưng cậu mới chính là người xinh đẹp nhất.

- Dám trêu chọc tớ sao? - Rose ngượng ngùng khi nghe Tuấn Khôi nói vậy.

- Tớ nói thật, tớ rất thích cậu và chắc chắn cậu phải thuộc về tớ. - Tuấn Khôi bá đạo.

Rin nghe con nói thì liền ngượng ngùng với Ken. Ken đi lại gần phía Tuấn Khôi nhưng xem ra thằng bé không hề sợ hãi.

- Cậu nhóc, lại muốn tán tỉnh con gái ta. - Ken ham đùa.

- Không cần phải tán tỉnh ạ. Cậu ấy nhất định sẽ phải để mắt đến con. - Tuấn Khôi đáp lại.

- Thật là tự tin nha, thế con có gì để con gái ta phải để mắt tới. - Ken lại nói.

- Con sẽ cho cậu ấy tất cả kẹo, bánh, đồ chơi của con miễn là làm cho cậu ấy vui. - Tuấn Khôi tự tin nói.

- Nhưng con gái ta đã có đầy đủ những thứ kia rồi. - Ken khẽ lắc đầu, trong lòng vô cùng hứng thú với cậu nhóc này, xem ra lại y hệt tên Trần Minh Trí.

Tuấn Khôi nghe Ken nói như vậy thì không biết phải trả lời thế nào để qua được phụ huynh của Rose, Tuấn Khôi nhìn mẹ cầu cứu.

- Tuấn Khôi nhà ta rất là tốt, nhưng không nên kiêu ngạo như vậy. - Rin ôm con trai vào lòng mà nói.

- Con trai em thật giống cha. - Thiên Kim cũng khẽ cười nói.

- Đứa trẻ này, xem ra lớn lên sẽ gây nhiều chuyện động trời. - KEn xoa đầu Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi bị mọi người đánh giá liền cảm thấy không vui, nhưng nhìn Rose đang nhìn về phía mình mà ngại ngùng mỉm cười. Tuấn Khôi liền muốn trở thành nam nhi vững trãi nên ra vẻ không hề e ngại.

Một tuần sau, tại biệt thự Trần gia trang hoàng lồng lysz nhất. Rin ngồi trong phòng đã mặc chiếc váy cưới mà Minh Trí đã đặt dành riêng cho cô, tránh trường hợp cô gái Thiên Kim kia lại bày trò phá phách. Rin ngồi trước gương, nhìn mình trong gương thật giống như một nữ hoàng, trên đầu được gắn một chiếc vương miện nhỏ xinh với hàng đá quý lấp lánh. Rin hồi hộp, tim đập mạnh hơn vì cuối cùng ước nguyện gả cho Minh Trí cũng thành hiện thực.

- Rin, sắp đến giờ làm lễ rồi. Nhanh chóng đi ra ngoài cha sẽ dắt em vào lễ đường. - Thiên Kim từ bên ngoài đi vào nói.

Rin mỉm cười đứng lên, một cơn choáng váng lại đến cô khựng người lại mà ngồi quy xuống ghế.

- Em làm sao vậy? - Thiên Kim nhanh chóng chạy đến đỡ Rin.

- Có lẽ do em quá căng thẳng, em không sao cả. - Rin nhắm đôi mắt lại, lấy lại trạng thái bình thường.

- Đừng căng thẳng quá, kết hôn chỉ là hợp thức hóa quan hệ của em và Minh Trí mà thôi, không quá quan trọng. - Thiên Kim trấn an/.

- Chúng ta ra ngoài thôi. - Rin vẫn còn chóng mặt nhưng cô gắng bước ra đến lễ đường.

Gương mặt cô xanh ngắt nhưng được lớp phấn son kia che chắn lại, Rin bước từng bước theo cha mình về hướng Minh Trí đang đứng đợi. Nhìn Minh Trí như nhòe đi, Rin cuối cùng cũng bước gần đến anh, người đàn ông của cô.

Trịnh Đạt giao Rin cho Minh Trí, cô khoát tay Minh Trí. Minh Trí đưa Rin lên trung tâm sân khấu.

- Trịnh Hà My, Anh hứa dù sau này em có xinh đẹp hay xấu xí, trẻ trung hay già yếu anh đều yêu em mãi mãi. Vậy em có đồng ý lấy anh làm chồng hay không? Minh Trí nói lớn.

Rin mỉm cười, nước mắt khẽ rơi ra. Cô đáp:” Em đồng ý. Dù ốm đau hay bệnh tật, dù anh thành công hay thất bại em đều ở bên cạnh anh.”

Tuấn Khôi từ bên dưới mang một cặp nhẫn để bên trong chiếc hộp màu bạc lấp lánh. Minh Trí lấy một chiếc đeo vào tay Rin, và Rin cũng nhẹ nhàng cầm chiếc nhẫn còn lại mà đeo vào tay Minh Trí.

Giọt nước mắt trên bờ mi Rin khẽ rơi xuống, anh ôm lấy cô. Tuấn Khôi vui vẻ nhảy lên vì thấy baba và mẹ đã cưới nhau thật hạnh phúc.

- Trịnh Hà My, anh yêu em. - Minh Trí ôm lấy Rin mà nói.

- Minh Trí, em yêu anh nhưng... em xin lỗi. Anh hãy chăm sóc thật tốt cho con trai chúng ta. - Rin nói rồi, đôi bàn tay đang đặt trên lưng Minh Trí ôm lấy bụng lỏng ra nhẹ nhàng mất cảm giác, cô nhắm mắt lại để một giọt nước mắt còn sót lại trong bờ mi rơi xuống.

- Rin, em làm sao vậy? - Minh Trí cảm thấy Rin như ngắt đi vợi vàng ôm lấy cô mà nói.

Rin vì quá choáng váng mà ngắt đi, từ lúc cùng Trịnh Đạt bước đi trên lễ đài cô đã không còn đứng vững nổi nhưng cô đã cố gắng bằng mọi sức lực và lí trí của mình để đi tới phía anh, người đàn ông bá đạo lạnh lùng nhưng thật sự yêu cô chân thành.

Mọi người đều kinh hoàng vì cô dâu đã ngắt ngay khi trao xong nhẫn cưới. Thiên Kim nhanh chóng chạy đến.

- Trần tổng, lúc này Rin có cảm giác bị choáng nhưng tôi nghĩ em ấy quá căng thẳng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. - Thiên Kim nói.

Minh Trí bế Rin trên tay, bộ váy cô dâu rũ xuống trên người. Minh Trí bế cô ra xe, nhanh chóng đưa đến bệnh viện lớn.

Rin được đưa vào bên trong cấp cứu. Minh Trí và mọi người bên ngoài lo lắng đi đi lại lại phía ngoài.

- Anh rể, có lẽ chị ấy đã bị như vậy khá lâu. Hơn một tuần trước em thấy chị ấy đã đến bệnh viện khám, nhưng khi em hỏi thì chị ấy lại nói không sao. - Tuấn Hà bên ngoài nói.

- Vì sao cậu không nói sớm với tôi. - Minh Trí tức giận nói.

- Chị ấy không muốn mọi người lo lắng nên bắt em không được nói. Em xin lỗi.

- Được rồi, không phải lỗi của cậu. Quan trọng bây giờ là lí do vì sao cô ấy ngắt đi. - Minh Trí nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, nhớ lại những lời Rin nói mà trong lòng lo lắng, không phải cô ấy biết trước điều đó nên gửi lại lời sau cùng nhẫn nhủ.

Trần Hậu từ bên ngoài đi vào, anh đến trước mặt Minh Trí nói.

- Thiếu gia, tin tức Hà My ngắt đi trong đám cưới đã lan truyền trong báo giới rất nhanh.

- Bọn họ muốn làm gì mặc kệ đi, quan trọng là cô ấy nhất định không sao. - Minh Trí bỏ mặc tất cả, chỉ có người phụ nữ bên trong kia là quan trọng nhất đối với anh.

- Thiếu gia đừng quá lo lắng, cô ấy là người tốt ông trời sẽ không cướp đi sinh mạng của cô ấy. - Trần Hậu cũng nhìn về hướng cửa phòng cấp cứu mà nói.

- Đúng vậy, Rin đã trải qua quá nhiều đau thương rồi, em ấy nhất định phải được sống trong hạnh phúc. - Thiên Kim khẽ lên tiếng.

Trong phòng cấp cứu một vị bác sĩ bước ra ngoài.

- Ai là người thân của bệnh nhân?

- Tôi là chồng cô ấy. - Minh Trí nhanh chóng đứng lên tiếng lại gần bác sĩ. - Cô ấy bị gì vì sao lại ngắt đi?

- Cô gái này lần trước đã đến đây khám một lần, tôi đã khuyên cô ấy nên phẫu thuật để loại bỏ máu bầm trên phần đầu nhưng cô ta lại đi không quay lại. Hôm nay ngất đi cũng là lẽ thường, dấu hiệu đang xấu dần đi. - Vị bác sĩ lắc đầu nói tiếp. - Hiện tại cần phải làm phẫu thuật, người nhà kí vào đây.

- Phẫu thuật xong, cô ấy sẽ tỉnh lại. - Minh Trí hỏi.

- Hiện tại điều này không thể nói trước. Nhưng nếu không phẫu thuật thì cô ta sẽ bị chết não, sống đời sống thực vật. Còn phẫu thuật thì thành công chỉ là một con số nhỏ vì cô ấy đã để quá muộn.

- Ý ông nói, vợ tôi sẽ chết nếu không thành công? - Minh Trí mặt bình tĩnh.

- Đúng vậy, nếu người nhà đồng ý thì kí vào đây và đi đóng tiền. Còn không thì cô ta sẽ sống với tình trạng thực vật trong quãng đời còn lại.

Minh Trí cầm trên tay tờ giấy mà vị bác sĩ kia đưa, trong lòng hoãn loạn với bao nhiêu suy nghĩ. Vì sao Rin của anh, lại bất hạnh đến như vậy.

- Thiếu gia, anh quyết định thế nào. Thời gian không còn nhiều nữa. - Trần Hậu đi tới nói, Minh Trí đã ngồi trên chiếc ghế đó cầm tờ giấy kia rất là lâu rồi.

- Nếu là cậu, cậu sẽ quyết định thế nào? - Minh Trí không muốn mất cô mãi mãi, nhưng để cô sống thực vật nằm đó anh càng không muốn.

- Thiếu gia, Hà My là một cô gái hiền lành nhưng rất năng động luôn muốn bay nhảy khắp nơi. Cậu đừng để cô ấy hằng ngày phải nằm trong bốn bức tường lạnh lẽo, chúng ta phải tin vào cô ấy tin vào sự thiện lương của Hà My, chắc chắn trời cao sẽ phù hộ.

Minh Trí nghe lời Trần Hậu nói, lặng lẽ đặt bút kí vào tấm giấy kia.

Bác sĩ tiến hành phẫu thuật. Nhịp tim Rin yếu dần, yếu dần...

Rin lạc vào một vùng tối đen, xung quanh không thấy ai cả. Cô tìm kiếm Minh Trí và Tuấn Khôi nhưng không một ai trả lời. Rin cảm thấy lạnh, rất lạnh. Cô đi đến phía trước một lỗ người thì ngồi lên trên một tảng đá lớn.

- Cô gái, mau đến đây. - Một người phụ nữ mặc một bộ đồ kí lạ nói.

Rin nhìn về phía bà ấy khẽ hỏi: "Người là ai?"

- Ta là người cai quản nơi này.. - Bà hiền từ mỉm cười nói.

- Con đang đi tìm chồng và con trai của con, nhưng đi mãi đến nơi này. - Rin khẽ đáp.

- Thật ra, số mạng của con đến hôm nay là đã hết. Thân xác của con đang yếu dần đi, và con sẽ thuộc về nơi này.

Rin nhớ lại những lời vị bác sĩ nói, cô có thể ra đi bất cứ lúc nào. Biết phải làm sao được, cô chỉ biết chấp nhận số phận.

- Điều cuối cùng con mong muốn là gì?

- Con muốn Minh Trí gặp một cô gái tốt, sẽ nhanh chóng quên con đi và sống hạnh phúc trọn đời cùng Tuấn Khôi và người vợ mới. - Rin đáp.

- Con yêu cậu ta nhiều như vậy, lại muốn cậu ta chung sống cùng người khác hay sao?

- Vì con yêu anh ấy nên không muốn vì con mà anh ấy đau lòng, con muốn tự mất mình nhìn Tuấn Khôi khôn lớn, cùng Minh Trí hạnh phúc nhưng con đành chấp nhận số phận của mình. Chỉ cầu mong cho người ở lại một cuộc sống không vì con mà quá đau lòng.

- Ta sẽ cho con nhìn thấy những người thương yêu lần cuối. - Bà đưa tay lên gom một khoảng mây lại, cho Rin xem lại hình ảnh những người thân yêu từng đi qua cuộc đời của mình. Nó như một đoạn phim tua lại cuộc đời bi ai của Rin.

Rin nhìn mọi thứ, cảm thấy yêu thương Minh Trí nhiều hơn. Khi tận mắt nhìn thấy giọt nước mắt của anh rơi vì cô, trong lòng cô dâng lên cảm giác vô cùng hạnh phúc, một người lạnh lùng vô cảm như anh lại có thể vì cô mà khóc thật sao?

- Đây là tất cả cuộc đời con trải qua. Nói cho ta biết con có muốn quay lại tiếp tục con đường kia mặc dù sẽ còn nhiều gian khổ phía trước.

- Được sao, không phải người nói số mạng của con đã kết thúc. - Rin ngỡ ngàng.

- Con là một cô gái tốt, nên được thật nhiều người yêu thương. Con xem mọi người đang cầu nguyện cho con tỉnh lại. Và một linh hồn nhỏ cam chịu hy sinh để con có thể quay trở về dương gian.

- Linh hồn nhỏ cam chịu hy sinh. - Rin hỏi lại. - Ý người là ai?

- Cô gái, phía trước là đường về. Con hãy trở thành một người thật tốt, vị tha bao dung để đáp lại lòng thành của mọi người vì con. Linh hồn nhỏ bây giờ có lẽ đã tan thành những làn mây kia, dẫn lối con về. Bà thổi một làn gió nhỏ, hàng mây trắng xung quanh tạo thành một đường dài.

- Là Pi sao? Cậu ấy hy sinh vì con sao? - Rin nhìn đám mây kia đau lòng hỏi.

Khi Rin quay đầu lại thì người phụ nữ kia đã biến mất, cô nhìn con đường phía trước mà bước tới. Pi đã hy sinh một lần nữa vì hạnh phúc của cô sao. Vì sao số phận của cô lại tốt đến như vậy, có một người bạn dù đã chết đi cũng muốn bảo vệ mình. Nước mắt Rin khẽ rơi xuống, Rin khẽ nói: "Pi, cậu có nghe mình nói không. Mình suốt đời này nhớ đến cậu, mang ơn cậu."

Bác sĩ bước ra khỏi phòng phẫu thuật với nét mặt căng thẳng, Minh Trí ngồi bên ngoài liền nhanh chóng đi tới vội vàng nói.

- bác sĩ, vợ tôi đã qua khỏi nguy hiểm.

- Cậu phải hết sức bình tĩnh. Cuộc phẫu thuật diễn ra khá thành công nhưng nhịp tim của bệnh nhân đang yếu dần. Hiện tại cần phải kiểm tra lại để xác định bệnh nhân có thể qua khỏi nguy hiểm hay không.

- Không phải nói cô ấy là bị chấn thương trên đầu sao, vì sao bây giờ là tim đập yếu. - Minh Trí tức giận nắm áo vị bác sĩ. - Các người làm việc vô trách nhiệm thế sao, tôi sẽ cho dẹp bỏ cái bệnh viện này.

- Thiếu gia, bình tĩnh lại. - Trần Hậu từ phía sau ngăn Minh Trí lại.

- Cậu đừng làm ồn nữa, chúng tôi đã làm hết sức có thể rồi. Nếu như cô ấy có thể tỉnh lại thì mọi chuyện xem như đã ổn.

Minh Trí ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh của Rin. Anh khẽ vuốt lấy mái tóc của cô, nhìn cô xanh xao trong lòng Minh Trí cảm thấy đau đớn. Vì sao lại giấu anh mà chịu đựng như vậy. Nếu như ngày đó cô thật sự ra đi, liệu anh biết phải sống thế nào khi mất cô.

Máy đo điện tim của Rin báo tín hiệu báo động, nhịp đập con tim của Rin xuống đến mức thấp nhất. Minh Trí vội vàng gọi bác sĩ vào, các bác sĩ dùng máy hô hấp lấy lại nhịp đập cho Rin nhưng đều vô vọng. Đường điện tim chỉ còn là một đường thẳng đến đau lòng.

Minh Trí ôm lấy Rin mà hét: "Trịnh Hà My, ai cho phép em rời khỏi tôi. Ai cho phép em bỏ mặc tôi. Em mau tỉnh lại cho tôi." - Nước mắt của Minh Trí một lần nữa rơi xuống, ôm cô gái nhỏ vào lòng mà đau đớn. Các bác sĩ nhìn thấy cảnh tượng một chàng trai ôm người vợ mới cưới đau đớn đến rơi nước mắt thì vô cùng thương tâm.

Tiếng máy đo nhịp tim bỗng vang lên tiếng động, nhịp tim của Rin lại từ từ đập lại. Chuyện kì lạ này khiến các bác sĩ vừa cảm thấy vui mừng vừa cảm thấy chuyện này rất là kì lạ.

Rin khẽ mở đôi mắt mình ra, nhìn thấy dòng nước mắt trên mắt Minh Trí vẫn còn đọng lại. Cô khẽ mỉm cười: "Cuối cùng em đã nhìn thấy tận mắt Trần tổng lạnh lùng vì em mà rơi nước mắt."

Minh Trí nhìn Rin mà vô cùng vui mừng, ông trời đã động lòng với lời thỉnh cầu của anh sao. Minh Trí ôm chặt Rin vào lòng mà nói.

- Rin, em tỉnh lại rồi. Em sẽ không rời xa anh nữa.

- Em sẽ trói anh vào trái tim em. Chúng ta gia đình 3 người sẽ hạnh phúc bên nhau. - Rin đưa bàn tay nhỏ bé ôm lấy Minh Trí đáp trả.

Các bác sĩ nhìn thấy hai người họ cùng nhau nói chuyện hạnh phúc thì lẳng lặng không ai nói ai mà tiến ra ngoài đóng cửa phòng lại.

- Rin, em xem chúng ta đã kết hôn rồi. Nhẫn cũng đã đeo rồi, em chính thức là Trần phu nhân của anh.- Minh Trí đưa cặp nhẫn trên tay hai người giờ lên.

- Minh Trí, anh có thể nói cho em biết vì sao anh lại yêu em nhiều như vậy hay không? Từ lúc mới gặp nhau, anh đã yêu em từ khi nào? - Rin hỏi.

- Em đã nhớ lại những chuyện trước kia rồi sao? - Minh Trí hơi ngạc nhiên.

- Anh mau trả lời em. - Rin không đáp mà hỏi lại.

- Ukm, nụ hôn đầu tiên dành cho em anh cảm nhận được sự ngọt ngào, lần đầu tiên bị em cưỡng ép anh không thể quên mùi vị trên cơ thể của em. Đến lúc em gặp nguy hiểm là lúc anh nhận ra rằng em là một cô gái quan trọng đối với anh. - Minh Trí vừa trả lời vừa trêu chọc.

- Nay, từ khi nào là em cưỡng ép anh. - Rin đỏ mặt.

- Hôm đó không phải là em cưỡng bức anh sao? Anh thật sự không phải người tùy tiện như vậy.

- Anh... anh là tên biến thái. Lại dám nhắc tới chuyện khó xử của em. - Rin xấu hổ nói.

- Chuyện đó cũng không có gì là xấu hổ, anh sẽ giữ bí mật cho em. - Minh Trí khẽ cười.

- Anh thật là kẻ xấu xa mà. - Rin hờn dỗi.

- Rin, anh yêu em. - Minh Trí đưa bàn tay vuốt trên bờ má.

- Minh Trí, em yêu anh. - Rin thỏ thẻ.

Minh Trí nhìn sâu vào đôi mắt của cô gái nhỏ trước mắt, đặt nụ hôn vào đôi môi cô nhẹ nhàng chiếm lấy.

Rin nhắm đôi mắt lại, vui vẻ đón nhận mà tận hưởng hạnh phúc...

Trong một bệnh viện lớn, căn phòng bệnh tại khu VIP. Có một đôi nam nữ đang trải qua niềm vui hạnh phúc sau khi trải qua biết bao nhiêu thử thách của cuộc đời....

108. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 1)

16 năm sau...

Minh Trí và Rin giao lại gia nghiệp cho Tuấn Khôi cùng nhau đi khắp mọi nơi để giúp đỡ mọi người, sống cảnh an nhàn hạnh phúc.

Tuấn Khôi tr thành một tổng giám thật giống hệt cha anh, xem ra anh học được từ Minh Trí khá nhiều chiêu trò từ việc lãnh đạo một công ty và việc bao bọc người phụ nữ của mình.

Tuy nhiên, ngày xưa Minh Trí có những tin tức cập kè cùng các cô gái người mẫu xinh đẹp, còn Tuấn Khôi luôn bị lên các trang nhất thời báo kinh tế về việc hẹn hò cùng các chân dài.

Thiên Bảo lớn lên không theo Trần Hậu làm chủ một giới giang hồ hiểm ác mà anh chọn đi theo con đường nghệ thuật. Thiên Bảo hiện tại là diễn viên được yêu mến nhất trong cả nước. Tuy nhiên điều này khiến Trần Hậu không hài lòng, nhưng vì Thiên Kim ủng hộ con trai nên anh không thể cưỡng ép cả hai mẹ con.

Rose lớn lên là một cô gái vô cùng xinh đẹp, thừa hưởng đôi mắt to từ mẹ và gương mặt thanh tú từ cha. Rose như một bông hoa giữa thành phố chen chúc, cô chọn học một ngành thiết kế trang sức để phụ giúp cha mình quản lý một tập đoàn đá quý.

Tại sân bay, một cô gái xinh đẹp đeo kính mát màu nâu đỏ, đôi môi nhỏ xinh xắn đang kéo vali bước tới phía trước, nhìn cô gái tự tin kia chắc hẳn làm say mê bao nhiêu con người. Cô nhìn thấy một đám đông đan chen nhau ồn ào, cô cúi bỏ cặp kính xuống nhìn phía trước rồi lắc đầu.

- Anh ấy đi đâu cũng ồn ào như vậy. Thật là phiền phức. - Một giọng nói từ phía sau cô vang lên.

- Thì ra là Trần tổng sao. - Rose quay lại mỉm cười.

- Tôi đến đón em, có gì lạ lắm sao? - Tuấn Khôi hỏi lại.

- Cậu nhóc, đã bao lần bảo phải xưng hô đúng rồi. - Rose chỉnh Tuấn Khôi.

- Đối với em, tôi luôn có trách nhiệm bao bọc. - Tuấn Khôi đáp.

- Tôi thật không cần điều đó nha, hãy gọi tôi là chị như lời mẹ Rin và baba tôi nói. - Rose không hài lòng với cách xưng hô của Tuấn Khôi, dù sao cô vẫn hơn tuổi cậu ấy. - Chúng ta nên giải cứu Thiên Bảo. - Rose nhìn về phía Thiên Bảo mà lắc đầu.

- Thật là phiền phức. - Tuấn Khôi bước tới một bước, về phía Thiên Bảo. - Các người chưa biết tin gì sao, bên kia nhóm nhạc AAA của Hàn Quốc vừa mới xuống máy bay, không mau đến xem. - Tuấn Khôi nói lớn.

Đám đông nghe như vậy liền quay sang Tuấn Khôi mà hỏi đều:” Ở đâu cơ?”

Tuấn Khôi chỉ tay về một hướng, cả đám đông xung quanh Thiên Bảo đều chạy về hướng đó.

- Haha, cách này thật tốt nhưng có hơi xúc phạm diễn viên hạng A như Thiên Bảo không? - Rose cười lớn đi tới.

Mặt Thiên Bảo đỏ bừng vì ức chế người em trai khó ưa, nhưng nhìn thấy nụ cười như hoa mùa xuân của Rose lại dịu xuống.

- Không sao cả, em thoát được còn họ là tốt, cảm ơn em Tuấn Khôi. - Thiên Bảo khẽ nói.

- Về thôi. - Tuấn Khôi nói như ra lệnh, khi này đã mất hết thể diện mà trước đám đông nói nhăng nói cuội. Trong lòng có một chút không vui.

Tuấn Khôi lái chiếc xe màu đen hết như cái màu hắc ám của Minh Trí chạy đến đón Rose và Thiên Bảo lên xe.

- Tuấn Khôi, xem ra Trần tổng ưa chuộng màu đen như vậy nha. - Rose trêu chọc, vì trên người Tuấn Khôi đang mặc một bộ vest đen.

- Bỏ cái từ Trần tổng ấy đi, tốt nhất là xưng anh. - Tuấn Khôi nhếch miệng nói.

- Em trai, cả anh cũng phải kêu Rose là chị, em lại lộng ngôn sao? - Thiên Bảo không hài lòng.

- Nếu như anh kêu cô ấy là chị, thì anh phải xem lại cách xưng hô của mình rồi. Dù sao thì cô ấy cũng sẽ làm vợ em, không phải là em dâu họ của anh. - Tuấn Khôi nói như đúng rồi.

- Nay, cậu nói nhăng cuội điều gì. - Rose đỏ mặt.

- Điều mà Tuấn Khôi này nói, chắc chắn sẽ thực hiện được.

Thiên Bảo không nói điều gì, ngồi phía sau nhưng tâm trạng không vui. Rose cũng không đáp lời Tuấn Khôi, từ nhỏ lúc lần đầu tiên gặp đã quá quen thuộc với tính tình ngang ngược bá đạo của cậu nhóc này, tuy nhỏ tuổi hơn cô nhưng luôn tỏ ra chính là đàn trên và lúc nào cũng ra sức bảo vệ cô.

Cả ba người quay về biệt thự Phạm gia, cánh cổng lớn của căn biệt thự mở rộng đón tiểu thư được cưng chiều nhất du học quay về, Ken đứng trước cửa nhìn ngắm con gái yêu quý từ trên xe bước xuống.

- Baba, con đã về. Con rất nhớ baba - Rose ôm lấy Ken thương nhớ.

- Con gái lớn rồi, lại còn làm nũng sao. - Ken cười vỗ về con gái.

- Con lớn thế nào nhưng trước mắt baba con vẫn là một bé con mà, đúng không? - Rose tinh nghịch nói.

Tuấn Khôi và Thiên Bảo cũng từ trên xe bước xuống đi về phía Ken.

- Chào bác. - Tuấn Khôi và Thiên Bảo cùng nói.

- Chào hai cậu, cảm ơn vì đã đến đón Rose giúp ta. - Ken nhìn hai đứa trẻ trước mặt mỉm cười, từ ngày mọi chuyện được giải quyết tình cảm giữa Phạm gia và Trần gia rất thân thiết từ gia đình đến việc làm ăn trong các hợp đồng.

- Lần này Rose về bác trai dự định sẽ đưa cô ấy vào Phạm gia làm việc hay để cô ấy tự lựa chọn. - Tuấn Khôi lên tiếng.

- Ta hy vọng Rose sẽ giúp ta quản lý công việc tại Phạm gia nhưng con bé có chủ kiến của nó, ta không ép.

- Ken nhìn Rose hỏi. - Con đã suy nghĩ về việc này chưa.

- Baba, con chưa sẽ ra ngoài học hỏi kinh nghiệm trước. Vả lại không muốn mang tiếng là con gái của tổng giám mà được vào Phạm gia. - Rose nói.

- RoYal luôn đón chào nhân tài. - Tuấn Khôi nói.

- Ý Trần tổng nói muốn mời tôi sao? - Rose nhìn Tuấn Khôi nói.

- Chỉ là đưa ra ý kiến mà thôi, nếu như Rose không muốn người khác xem thường thì chỉ có thể chọn RoYal.

- Tuấn Khôi xem như không quan tâm.

- Tuấn Khôi nói đúng, nếu Rose từng làm việc tại RoYal thì mọi người sẽ không thể chê bai năng lực của chị. - Thiên Bảo nói.

- Tôi sẽ suy nghĩ. - Rose đáp lời.

- Tôi e là tiểu thư Phạm Minh Hà đây kém tài không thể được bộ phận nhân sự của RoYal tuyển dụng. - Tuấn Khôi khích tướng.

Rose giận đỏ mặt, cô tốt nghiệp loại xuất sắc ai ai cũng công nhận về tài năng của cô. Tên hách dịch kia lại dám nói cô kém tài sao?

- Trần Tuấn Khôi, cậu cứ đợi đó. RoYal sẽ phải dang rộng cánh cửa mà chào đón tôi.

- Tôi sẽ đợi đến ngày đó. - Tuấn Khôi gương mặt lạnh lùng, không một chút biểu cảm.

Thiên Bảo khẽ cười, xem ra Rose vẫn còn quá ngây thơ để cho Tuấn Khôi dụ dỗ như vậy. Nhưng Rose vào RoYal làm việc lại là điều khá hợp tình hợp lý, cô muốn chứng tỏ tài năng thì chỉ có thể chọn một lựa chọn này.

Những ngày sau đó, Rose cầm hồ sơ của mình đến RoYal nộp đơn xin việc vô cùng tự tin, nhưng cô thật không ngờ bên trong RoYal có thật nhiều tài năng khác mà cô không thể so sánh được. Đúng là vào nơi này sẽ học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm và không dễ gì được bọn họ nhận.

- Cô Phạm, hồ sơ của cô thật sự rất tốt nhưng hiện tại bộ phận thiết kế đã đủ người rồi nên chúng tôi không có nhu cầu tuyển dụng cô. - Giám đốc nhân sự nói với Rose.

Rose cảm thấy xấu hổ, đã lỡ tuyên bố trước mặt cha và hai anh em nhà họ Trần kia sẽ nhanh chóng bước chân vào RoYal. Nay lại bị từ chối thật là không còn mặt mũi nhìn mặt ai, cô buồn bã muốn đứng lên.

- Vâng, cảm ơn anh. - Rose đứng lên, đôi mắt to tròn trở nên buồn bã hơn.

- Chúng tôi còn một vị trí khác, tuy không phải đúng với ngành cô học nhưng một người thông thạo nhiều loại ngoại ngữ như cô Phạm chắc hẳn sẽ đảm nhiệm tốt. - Vị giám đốc nhân sự nói tiếp.

- Tôi không làm công việc trái ngành tôi học. - Rose từ chối.

- Để được vào RoYal không phải là chuyện dễ, tôi sẽ cho cô hôm nay để suy nghĩ. Nếu như đồng ý ngày mai cô đến làm việc, sẽ có người chỉ dẫn. - Giám đốc nhân sự nói, sau đó đi về phía cửa.

Rose cũng đứng lên mà đi ra khỏi RoYal, trước đại sảnh của cao ốc RoYal cô nhìn thấy Tuấn Khôi đang đi vào bên trong. Anh nhìn cô rồi lướt qua cô như không quen biết mà đi thẳng, trong lòng Rose có chút kì lạ không phải mỗi khi nhìn thấy cô anh luôn bám lấy hay sao. Trong lòng có chút không vui vì nghĩ Tuấn Khôi đã thay đổi sau nhiều năm không gặp.

Rose đi ra ngoài buồn chán không biết đi đến nơi nào, cô gọi cho Thiên Bảo vì Thiên Bảo sẽ luôn luôn cho cô lời khuyên tốt nhất mỗi khi cô khó nghĩ nhất.

- Thiên Bảo, chị đang cần em. - Rose nói.

- Chị đang ở đâu? - Thiên Bảo đáp.

- Trước cổng cao ốc RoYal. - Rose đáp.

- Đợi em 10p. - Thiên Bảo cúp máy.

Đúng 10p sau, một chiếc xe hơi màu trắng chạy nhanh như gió lao tới trước mặt nơi Rose đang đứng thẳng kết lại.

- Woa, chị biết Thiên Bảo rất đúng hẹn mà. - Rose mỉm cười nói với Thiên Bảo.

- Có chuyện gì xảy ra với Rose sao? - Thiên Bảo nhìn Rose nói.

- Không có gì quan trọng, chúng ta đi thôi. - Nói rồi nhanh chóng lên xe.

Trên xe cô mới để ý trên gương mặt Thiên Bảo vẫn còn lớp hoá trang chưa kịp tẩy đi. Cô thắc mắc.

- Cậu đang quay phim sao?

- Ủ, em đang quay bộ phim truyền hình mới. - Thiên Bảo đáp.

- Vậy sao không nói mà còn chạy đến đây. - Rose khó hiểu.

- Vì em sợ Rose có chuyện gì. - Thiên Bảo ánh mắt vẫn nhìn về phía trước mà đáp.

- Làm phiền cậu rồi, hôm nay khá buồn chán nha. Chúng ta quay về nơi cậu đang quay, cậu quay xong rồi Rose sẽ mời Thiên Bảo đi ăn. - Rose mỉm cười nói.

- Nơi đó rất là buồn chán, Rose đợi được chứ. - Thiên Bảo hỏi.

- Dù gì Rose cũng không biết đi đâu hôm nay mà, đến xem Thiên Bảo quay cũng thú vị mà.

Thiên Bảo chạy đến nơi đoàn phim đang quay. Khi này đang trong giờ hoá trang lại thì nhận được điện thoại của Rose nên anh nhanh chóng bỏ đi không nghĩ đến hậu quả. Nhưng hiện tại Thiên Bảo đang là ngôi sao lớn, đạo diễn cũng không thể nói nặng lời với anh.

- Đã chuẩn bị xong hết, cậu lại bỏ đi làm chúng tôi không biết xoay sở thế nào. - Đạo diễn thấy Thiên Bảo quay lại liền đi tới mà nói.

- Tôi có chút việc riêng, bây giờ chúng ta bắt đầu. - Thiên Bảo nói, sau đó quay sang Rose. - Rose qua bên quản lý của em ngồi đợi nhé.

Vị quản lý được Thiên Bảo gọi đến mà dẫn Rose về vị trí của mình, Thiên Bảo tiếp tục cảnh quay của mình.

Rose ngồi quan sát Thiên Bảo cùng cô diễn viên nữ đang diễn cảnh hai người ngồi trong một công viên, Thiên Bảo là một lãng tử phong lưu tán tỉnh dẫn dụ cô gái, cô khá ấn tượng về cách diễn của Thiên Bảo, cậu ấy là một người trầm tính và không thích dục đưa với phụ nữ như Tuấn Khôi. Nay lại đóng một vai đáng ra Tuấn Khôi thích hợp nhất.

Cảnh quay của Thiên Bảo xong, anh nhanh chóng đi tới phía Rose.

- Có buồn chán không? - Thiên Bảo nói.

- Không hề nha, rất thú vị không ngờ Thiên Bảo diễn đạt như vậy. - Rose mỉm cười.

Thiên Bảo hơi cười, nhìn cô gái trước mặt đáng yêu như vậy.

- Nếu buồn chán thì có thể đi dạo, công viên này thật sự rất trong lành.

- Được, Thiên Bảo không phải lo cho Rose. - Cô đáp lời

Đạo diễn đi về phía Thiên Bảo to nhỏ điều gì đó, chỉ thấy Thiên Bảo lắc đầu từ chối nhưng vị đạo diễn kia không tha mà cứ đi theo nói mãi. Cuối cùng thì Thiên Bảo đi về phía Rose.

- Rose, hiện tại một nhân vật nữ không thể liên lạc được. Cảnh này không thể thiếu cô ấy được, đạo diễn nói muốn nhờ Rose thử vai đó. Ông ấy nói nhìn thấy được tổ chất từ Rose.

- Nhưng Rose sợ sẽ làm hỏng mọi thứ thôi. Rose chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. - Rose lắc đầu.

- Đúng cùng với em, Rose cứ đọc kịch bản rồi diễn theo cảm xúc. - Thiên Bảo thuyết phục.

- Được rồi, Rose chỉ giúp Thiên Bảo lần này thôi nhé. - Rose đành chấp nhận, đóng phim có lẽ cũng có chút thú vị.

Rose đọc qua kịch bản, đây là một phân cảnh cô được phân vào vai một cô nhân tình của Thiên Bảo khi cùng bạn bè đi dạo chơi trong công viên thấy anh và một người phụ nữ khác đang ôm nhau ngồi trên chiếc ghế thì tức giận đi tới.

Trong phim...

Rose đi tới, đứng trước mặt Thiên Bảo và cô gái kia. Cô gái kia nhìn Rose rồi quay sang hỏi Thiên Bảo.

- Anh quen cô gái này sao?

- Có quen một chút. - Thiên Bảo dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn Rose.

- Anh, cô ấy là ai? - Lúc này Rose lên tiếng.

- Cô ấy là bạn gái của anh. - Thiên Bảo nhìn Rose đáp.

Đôi mắt của Rose đỏ lên ngấn nước tiếp tục hỏi: "Vậy còn em là gì của anh?"

- Em và anh chỉ là bạn bè. - Thiên Bảo đáp.

Rose giơ tay lên muốn tát Thiên Bảo nhưng không thể ra tay, không ngờ chỉ giả vờ tát thôi mà còn khó khăn như vậy. Nào ngờ cô chưa kịp tát thì cô gái kia đứng lên chặn tay cô lại và tát cô một cú giáng trời. Rose đứng trơ người, đoạn này có trong kịch bản sao? Mà nếu có thì mỗi lần tát giả trong phim đều phải ra tay mạnh như vậy sao? Cô nhớ kịch bản là cô tát Thiên Bảo khóc lóc bỏ chạy mà.

- Cô có tư cách gì mà chấp vắn người yêu của tôi, còn không mau cút đi. - Cô diễn viên xinh đẹp nói.

Rin không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chưa nghe tiếng cắt của đạo diễn liền theo như kịch bản cuối mà khóc lóc bỏ chạy.

Cô vừa bỏ chạy thì tiếng cắt của đạo diễn cũng vang lên, gương mặt cô đỏ ửng vì cú tát giáng trời vừa rồi.

- Ôi, thật xin lỗi cô. Khi này tôi nghĩ cô quên kịch bản nên mới làm như vậy để nhắc cô, để chúng ta không phải quay đi quay lại nhiều lần. - Cô diễn viên nổi tiếng đi tới mỉm cười xin lỗi.

- À, không sao cả. - Rose đau lắm nhưng không thề trách vì dù sao cô ấy cũng không cố ý.

- Có muốn nhắc cũng không nên ra tay mạnh như vậy, cô xem gương mặt cô ấy đỏ ửng cả hết. - Tuấn Khôi nhún mày, nhìn gương mặt Rose mà lo lắng.

- Em không cố ý đâu, có lẽ vì quá nhập tâm. - Cô diễn viên nghe Thiên Bảo lên tiếng thì như rùa rụt cổ.

- Được rồi được rồi, Rose không sao cả Thiên Bảo đừng trách cô ấy. - Rose thấy cô gái thật tội nghiệp.

- Không ngờ cô diễn lại đạt như vậy, chỉ cần quay một lần cũng đã hoàn thành cảnh diễn này. Cái tát khi này không có trong kịch bản có lẽ khiến cô bối rối rồi, nhưng tôi cảm thấy cô cũng rất biết xử lý tình huống.

- Cảm ơn về lời khen. - Rose đáp.

- Những cảnh quay sau, mong cô cũng giữ được phong thái như hôm nay. - Đạo diễn cười lớn.

- Cảnh quay sau? - Rose nhìn Thiên Bảo kì lạ.

- Không phải ông nói chỉ quay cảnh hôm nay thôi, về sau dễ sửa lại kịch bản đôi chút. - Thiên Bảo nhìn đạo diễn tức giận.

- Bên phía người viết kịch bản họ không đồng ý, tôi vừa gọi cho họ. Tiểu thư, cô làm ơn giúp chúng tôi được không, nhân vật cô đảm nhận cũng không có nhiều đất diễn. Sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu. - Đạo diễn nài nỉ.

Rose nhìn Thiên Bảo, nếu cô từ chối thì có vẻ giống như Thiên Bảo mất mặt lắm vì cô đến đây cùng anh, nhưng nếu nhận lời mà diễn không xong thì lại càng khiến Thiên Bảo mất mặt hơn.

- Rose có quyền từ chối. - Thiên Bảo nói.

- Không, Rose sẽ nhận lời. Dù sao RoYal cũng không tuyển chị, chị đi đóng phim cùng em. - Rose cười đáp.

- Thật cảm ơn cô, tiểu thư. - Vị đạo diễn vui mừng nói.

- Không có gì, tôi không phải diễn viên nên ông còn khổ dài dài với tôi. - Rin tình nghịch nói.

Vị đạo diễn cười lớn rồi tạm biệt để quay cảnh khác.

Rose đợi Thiên Bảo đến chiều thì cũng xong những cảnh quay kia, khi nào cần hoá trang hay nghĩ một chút thì Thiên Bảo đều quan tâm hỏi han cô.

Rose cùng Thiên Bảo lái xe đến một nhà hàng dùng cơm tối, Thiên Bảo liền nói.

- Rose có muốn rủ Tuấn Khôi ra cùng ăn tối.

- Không cần, khi trưa gặp cậu ta ở RoYal thì cậu ta liền làm lơ chị. Thật là tên khó ưa mà, lúc trước còn lúc nào cũng bám theo.

- À, hôm nay chị đến RoYal xin vào sao? Kết quả thế nào?

- Họ nói đủ người, nhưng có một việc trái ngành đang cần và họ cảm thấy chị phù hợp nên cho chị suy nghĩ, nếu chị muốn thì ngày mai đến làm.

- Em thấy chị nên thử làm công việc kia, có thể chị sẽ thích thú sao? RoYal là một nơi không phải ai cũng có thể vào làm. Chị không nên bỏ lỡ cơ hội này.

- Nhưng...

- Không nắm bắt cơ hội, chỉ là một kẻ bại trận. - Giọng nói quen thuộc từ phía sau Rose nói tới.

Rose quay sang nhìn người phía sau, trong lòng nhớ đến lúc sáng bị Tuấn Khôi lơ liềm cảm thấy không vui.

- Chị đã nói đừng gọi cậu ta. - Rose nhìn Thiên Bảo giận dữ.

- Là Tuấn Khôi gọi cho em mà hỏi, em không thể nói dối em trai được. - Thiên Bảo cười trù.

Tuấn Khôi ngồi xuống chiếc bàn ăn, gọi tùy tiện một món trong thực đơn liền nhìn qua Rose khẽ nheo mắt.

- Mặt Rose vì sao đỏ ửng lên như vậy?

- Khi này đóng phim cùng với Thiên Bảo, trong phim có cảnh bị tát. - Rose đáp không suy nghĩ.

- Đóng phim? - Tuấn Khôi nhếch miệng nói.

- Đúng vậy, khi sáng cùng Thiên Bảo đi đến nơi cậu ấy đang quay, Rose được đạo diễn khen là có tài năng diễn xuất nha. Có khi nào trở thành minh tinh nổi tiếng không. - Rose tưởng tượng rồi tự một mình cười thoả mãn không để ý ánh mắt khá giận dữ của Tuấn Khôi và ánh mắt khó hiểu từ Thiên Bảo.

Suốt buổi ăn Tuấn Khôi không nói thêm lời nào, đợi đến lúc Rose đi vào trong nhà vệ sinh thì ánh mắt Tuấn Khôi hướng về Thiên Bảo.

- Chuyện này em không muốn thấy thêm một lần nữa. - Tuấn Khôi nói.

- Đó là quyết định của Rose, không liên quan đến anh và cả em. - Thiên Bảo đáp.

- Nếu không thể bảo vệ, đừng đưa cô ấy vào nguy hiểm. - Tuấn Khôi nhìn Thiên Bảo tức giận.

- Chỉ là một cái tát trong khi diễn, em cũng không nên làm quá như vậy. - Thiên Bảo cũng tức giận với sự áp đặt của Tuấn Khôi.

- Chuyện này anh thừa biết, vì là đóng phim nên không có lí do gì lại tăt mạnh đến mức gương mặt của Rose đỏ ửng xưng phồng như vậy. - Tuấn Khôi liền nói.

Thiên Bảo cũng hiểu chuyện này, không đáp.

- Trong cái giới của anh rất phức tạp, em không muốn Rose chịu tổn thương vì những thứ không đáng. - Tuấn Khôi nói.

Rose từ trong nhà vệ sinh đi ra ngoài, nhìn thấy nét mặt của Tuấn Khôi không đổi nhưng Thiên Bảo thì vô cùng tệ.

- Cậu không khoẻ chỗ nào sao? - Rose quan tâm hỏi.

- Không sao cả, em về trước đây, Tuấn Khôi sẽ đưa chị về sau. - Thiên Bảo nói xong cầm áo khoác mà bước nhanh ra ngoài.

Rose lạ lẫm nhìn theo...

- Cậu ấy bị soa vậy nhỉ? - Nhìn Tuấn Khôi nói.

- Có lẽ cả hôm nay đều quay nên mệt, em ăn đi.- Tuấn Khôi nói.

Rose nghe tiếng em liền chúng tai, nhưng có sữa bao nhiêu lần Tuấn Khôi cũng không bỏ được nên cô không quan tâm nữa mà tập trung vào bữa ăn.

- Ngày mai em đến RoYal làm việc. - Tuấn Khôi không nhìn Rose mà vừa ăn vừa nói.

- Tôi đã nhận lời đi đóng phim rồi, không thể đến RoYal rồi. - Rose dự định hoàn thành xong bộ phim này sẽ tìm đến công ty lớn khác mà làm lấy kinh nghiệm.

- Em đóng phim thì cũng không ai coi nổi, vì vậy hãy ọi người con đường sống.

- Này, vì sao cậu cứ chăm chọc tôi vậy?

Tuấn Khôi ăn xong, lấy khăn chùi miệng liền nhìn cô nói:” Ngày mai có mặt tại RoYal đúng giờ, còn bộ phim kia không phải lo có ăn gan trời tay đao diễn đó cũng không dám mời phụ nữ của tôi đi đóng phim cho thiên hạ ngăm nhìn.”

- Cậu... ai là phụ nữ của cậu chứ. - Rose tức giận.

- Không sớm thì muộn. - Tuấn Khôi khẽ cười đáp

109. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 2)

Phần 2.1

Hôm sau Rose mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, chiếc váy đen công sở đi đến cao ốc RoYal. Sau một đêm suy nghĩ cặn kẽ thì đến làm việc tại RoYal mới chính là lựa chọn tốt nhất, Tuấn Khôi nói không sai, không nắm bắt cơ hội thì chẳng khác nào cô chính là kẻ bại trận. Rose bước vào cao ốc RoYal với sự tự tin ngất trời của mình. Sau khi gặp vị giám đốc nhân sự kí kết hợp đồng làm việc, cô ra ngoài gặp một cô gái hướng dẫn.

- Chào mừng cô đến với RoYal. - Một cô gái đi tới phía Rose cười nói. - Tôi được giám đốc nhân sự cử đến để đưa cô đến nơi làm việc của mình.

- Vâng, cảm ơn chị. - Rose đáp.

Nói rồi cô gái kia đưa Rose lên một phòng làm việc riêng.

- Chị có thể nói cho em biết công việc hiện tại của em? - Rose phía sau khẽ hỏi.

- Vâng, cô Phạm Minh Hà, cô sẽ phụ trách việc dịch các tài liệu tiếng nước ngoài và cùng tổng giám đốc tiếp khách nước ngoài nếu có. - Cô gái kia nói.

- Không phải tổng giám đốc cũng rất giỏi ngoại ngữ sao? - Rose hơi ngạc nhiên với cái công việc này, chẳng phải Tuấn Khôi ngoại ngữ thuộc hàng siêu đỉnh sao, cả cô còn phải học hỏi.
- Chuyện này cô tự đi hỏi giám đốc nhân sự. Nhưng sao cô biết tổng giám rất giỏi ngoại ngữ. - Cô gái đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Rose.
- À, à tôi nghĩ một tổng giám đốc của một công ty lớn chắc chắn sẽ rất tài giỏi. - Rose vội nói, không muốn mọi người biết mối quan hệ giữa cô và Tuấn Khôi.
- Điều đó là tất nhiên, tôi nói cô biết tổng giám đốc rất là tài giỏi, lại đẹp trai phong độ và đào hoa nữa. Không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, có cả người mẫu diễn viên đều điều đứng vì tổng giám. - Cô gái kia bắt đầu mơ mộng.
- Rose lắc đầu, cái tên nhóc Tuấn Khôi đó, thật sự tài ba hơn người nhưng không đến mức phải làm cho nhiều người để mắt đến như vậy chứ.
- Cô thật may mắn, với công việc này cô sẽ được tiếp cận với tổng giám nhiều nhất. Tôi nói cô biết, cô mà câu dẫn tổng giám của chúng tôi chúng tôi sẽ không tha cho cô. - Cô gái kia lại đe dọa.
- Rose im lặng không đáp, không phải cô vẫn gặp Tuấn Khôi hoài đấy sao, muốn câu dẫn thì đã câu dẫn từ lâu. Những cô gái này vì một người đàn ông mà phát điên cả rồi.
- Xin lỗi, tôi đã có thể bắt đầu công việc được chưa? - Rose đuối khéo.
- Cô gái kia nghe Rose nói vậy thì cũng bỏ ra ngoài, nhìn thấy Rose là một cô gái xinh đẹp như vậy, lại được làm vị trí gần tổng giám thường xuyên thì có chút ghen tỵ.
- Rose vừa ngồi xuống bàn làm việc thì điện thoại trên bàn đã reo lên.
- Vâng, Minh Hà nghe ạ.
- Cô Phạm, mang cho tôi cốc cafe. - Tuấn Khôi bên kia lên tiếng.
- Này, tôi đến RoYal là làm công việc phiên dịch viên chứ không phải thư ký của cậu, cậu đi mà bảo thư ký của anh mang cafe ỉnh. - Rose không vui mà đáp.
- Em xác định là không mang cho tôi sao? - Tuấn Khôi khẽ nói trong điện thoại.
- Xác định. - Rose nhấn mạnh.
- Chuyện em nhờ có mối quan hệ vs tổng giám nên mới có thể đến RoYal làm việc nếu đến tai mọi người thì sẽ thế nào nhỉ? - Tuấn Khôi nhếch miệng cười.
- Này, tôi đến đây vì năng lực của tôi? - Rose hét lên.
- Em làm vị trí nào nhỉ? - Tuấn Khôi hỏi.
- Phiên dịch viên? - Rose đáp đầy tự tin.
- Công việc của phiên dịch viên là gì?
- Đi theo tổng giám đốc để phiên dịch với đối tác.
- Em nghĩ, tôi cần em phiên dịch sao? - Tuấn Khôi nhú mày nói.
- Vậy cậu tuyển tôi vào nơi này làm gì hả, tôi sẽ nghĩ việc. - Rose tức giận nói.
- Mới ngày đầu tiên đi làm đã đòi nghĩ việc, xem ra Phạm tiểu thư không phải là người có trách nhiệm với công việc rồi. Phạm gia quản lý hàng vạn người, nếu để em một cô gái như em quản lý thật là mối đe dọa nha.
- Cậu... mục đích của cậu là gì hả. - Rose tức giận nói như hét, xem ra chỉ có Tuấn Khôi có thể làm cô tức điên lên như vậy.
- Mang cafe lên phòng tôi, tôi sẽ nói em nghe mục đích của tôi. - Tuấn Khôi nói xong mỉm cười đắc ý.

Rose ra khỏi phòng làm việc, mang một ly cafe lên phòng Tuấn Khôi, cô luôn không thể nói lý lẽ thắng được anh ta. Rose nhìn ly cafe trên tay khẽ mỉm cười nham hiểm bước vào.

- Trần tổng, cafe của cậu đây. - Rose đặt cafe lên bàn nói.

Minh Trí nhìn ly cafe, dùng tay cầm ly đưa lên miệng uống vào một ngụm. Đôi chân mày khẽ nhíu lại nhưng rồi cũng giãn ra ngược mắt về phía Rose mỉm cười.

- Cảm ơn cô Phạm.

Rose ngạc nhiên, rõ ràng là cô cố tình không bỏ đường vào cafe, vậy mà Tuấn Khôi không hề tỏ ra tức giận.

- Vậy hiện tại Trần tổng có thể nói cho tôi biết mục đích ngài đưa tôi đến đây làm việc hay không?

- Em đã nói từ ” đến làm việc” thì chắc chắn không phải đến để vui chơi rồi. - Tuấn Khôi nói.

- Vậy ngài thông thạo các loại ngoại ngữ, cần đến tôi để làm gì? - Rose dùng gương mặt giận dữ mà hỏi.

- Vì em rất là hiểu ý tôi nha. - Tuấn Khôi cười khẽ.

- Hiểu ý? - Rose mở to đôi mắt của mình.

- Tôi bảo em mang cafe lên không hề cần dặn em không được bỏ đường, nhưng em lại hiểu mà không cho đường vào. Tôi rất hài lòng. - Tuấn Khôi nhìn gương mặt đáng yêu của Rose mà nói.

Rose như từ trên trời rơi thẳng xuống mặt đất, thì ra muốn hại cậu ta lại là giúp cậu ta châm chọc ngược lại mình.

- Ý cậu muốn tôi đến đây là để pha cafe cho cậu sao?

- Có rất nhiều người muốn pha cafe cho tôi nhưng không được. - Tuấn Khôi bá đạo nói.

- Trần Tuấn Khôi, cậu đang đùa với tôi đúng không. Tôi đường đường là một sinh viên tốt nghiệp loại giỏi của một trường quốc tế danh tiếng. Cậu lại tuyển dụng tôi chỉ để mang cafe cho cậu. - Rose tức giận mà nói.

- Cũng không hẳn, đó chỉ là việc phụ mà thôi. Việc chính của em vẫn là phiên dịch viên. - Tuấn Khôi đáp.

- Tôi không làm nữa. - Rose giận chín người.

- Em đã quên mình đã kí hợp đồng làm việc tại nơi này sao? - Tuấn Khôi khẽ nói, không nhìn Rose mà tập trung vào máy tính.

- Chuyện này có phải do cậu bày trò. - Rose nói.

- Rose, em phải nhớ rằng những gì tôi làm đều muốn tốt cho em. - Tuấn Khôi đứng lên, nhìn sâu vào đôi mắt đang bùng lửa tức giận mà nói.

- Vâng, tôi cảm ơn lòng tốt đó của cậu. Một người tốt nghiệp ngành thiết kế trang sức lại phải làm công việc phiên dịch và pha cafe cho cậu. Đó là tốt cho tôi sao? - Rose cười trong tức giận.

Tuấn Khôi lắc đầu, không nói gì tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính:” EM về vị trí của mình đi, 2 tiếng nữa tôi sẽ họp cùng đối tác từ Úc. Em chuẩn bị tinh thần đi.”

Rose nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng sắc bén, không biểu thị một chút thái độ của Tuấn Khôi thì khó hiểu, sau đó bước ra khỏi phòng làm việc của Tuấn Khôi.

- Dù sao thì cậu ta cũng không mang mình làm bình phong, không phải một lát nữa mình sẽ làm phiên dịch viên sao? Được rồi, để xem cậu ta còn muốn bày trò gì, Rose đây sẽ tiếp tục gương mặt xem. - Cô vừa đi vừa khẽ nói, quay về phòng làm việc của mình.

Trải qua buổi họp giữa Tuấn Khôi và đối tác người Úc kia thì Rose mới tận mắt thấy, tận tai nghe tin đồn về Tuấn Khôi thật quả không sai. Tuấn Khôi dùng những lời lẽ vừa tiến vừa lùi, nhả 1 nhưng muốn lại 10 để đưa ra kế hoạch hợp tác. Xem ra cô còn phải học hỏi từ Tuấn Khôi rất là nhiều về cách ứng xử với các đối tác khi cô quay về quản lý Phạm gia.

Nghĩ đến đó, Rose mới chợt tỉnh ra. Không phải cậu ta không có lí do gì mà đưa cô công việc kì lạ này nha. Có thể cậu ấy muốn cô học hỏi những kinh nghiệm khi Tuấn Khôi cùng đối tác làm việc sao? Cô học ngành thiết kế nhưng tương lai sẽ là người đứng đầu Phạm gia. Rose khẽ cú đầu mình một cái mà thầm nói:” Tuấn Khôi đúng là biết nghĩ trước sau, xem ra lần này trách nhầm cậu ấy rồi.” - Rose nói xong mỉm cười, đi ra phía cửa phòng tiến về phòng tổng giám đốc.

Bây giờ đã là giờ tan ca, cô thư kí cũng đã ra về. Rose không biết Tuấn Khôi đã về chưa nhỉ, hiện tại cũng không còn ai ở đây nên cũng không cần e dè sợ mọi người biết mình có quen biết với tổng giám đốc nữa. Rose không thèm gõ cửa, tự mình mở cửa nhìn vào bên trong xem Tuấn Khôi còn ở lại văn phòng hay không.

Cô vừa mở cánh cửa ra, liền nhìn thấy một cô gái ăn mặc khá là khiêu gợi đang ngồi trong lòng Tuấn Khôi mân mê bờ ngực đầy của anh. Chiếc áo vest đã cởi ra, chiếc áo sơ mi bên trong cũng buông nút. Tuấn Khôi vẫn nhìn vào màn hình mặc cho cô gái kia muốn làm gì thì làm.

Nghe tiếng mở cửa thì cả hai cùng nhìn ra phía cửa, Tuấn Khôi khẽ nhíu mày lại đẩy cô gái kia ra đi về phía Rose.

- Vì sao vào mà không gõ cửa trước. - Tuấn Khôi tiến tới phía Rose đang trơ mắt nhìn.

- À... à... tôi... à ... tôi xin lỗi, tôi về trước. - Rose lấp bắp lùi về sau toan ra về.

- Đến tìm tôi có việc gì sao? - Tuấn Khôi kéo tay Rose lại.

- À... không... chỉ là đến để xem Trần tổng ra về chưa mà thôi.

- Em là đang quan tâm tôi sao? - Tuấn Khôi dùng ánh mắt ấm áp nhìn cô.

- Đã làm phiền Trần tổng rồi, tôi về trước đây. - Rose kéo tay mình ra khỏi tay Tuấn Khôi mà bước đi.

Tuấn Khôi lại một lần nữa kéo Rose lại nói:” Để tôi đưa em về.”

- Không cần đâu, không phải bạn gái anh đang đợi sao? - Rose nhìn về cô gái kia mà nói.

- Không quan trọng, vẫn là một câu nói, đối với tôi em chính là thứ quan trọng nhất. - Tuấn Khôi khoác chiếc áo vest nhìn qua cô gái kia nói. - Em về trước đi, anh sẽ liên lạc sau.

Cô gái kia như một chú cún ngoan ngoãn, nghe Tuấn Khôi nói như vậy thì bỏ về không quên nhìn Rose bằng một ánh mắt khó chịu.

Tuấn Khôi nắm tay Rose ra khỏi phòng làm việc. Rose nhanh chóng rút tay khỏi lòng bàn tay Tuấn Khôi.

- Được rồi, tôi sẽ về cùng cậu không cần kéo tay tôi, mọi người nhìn thấy sẽ hiểu nhầm.

Tuấn Khôi nhìn Rose cũng không nói gì, Rose lặng lặng theo phía sau Tuấn Khôi ra xe.

Trên xe, không khí khá là ngọt ngào. Hình ảnh cô gái kia trong lòng Tuấn Khôi cứ hiện ra trước mắt Rose.

- Cô gái khi nãy là bạn gái cậu à? - Rose hỏi.

- Em quan tâm tôi đã có bạn gái hay chưa sao? - Tuấn Khôi nói.

- Không, nhìn cô ta có vẻ không đứng đắn lắm. Tôi chỉ có mẹ Rìn và bác Trần không đồng ý. - Rose đáp.

- Cảm ơn đã lo nghĩ cho tôi như vậy, nếu như em làm con dâu mẹ tôi thì chắc chắn bà ấy sẽ rất là vui mừng. - Tuấn Khôi lại nói.

- Tuấn Khôi, cậu cũng biết rằng tôi lớn hơn cậu mà, vì sao lại thích trêu chọc tôi như vậy. - Rose khó chịu.

- Phạm tiểu thư, số tuổi là do ông trời định, nhưng tình cảm là do tôi định. - Tuấn Khôi bá đạo tuyên bố.

Chiếc xe dừng trước biệt thự họ Phạm, Rose rời khỏi xe nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ về câu nói của Tuấn Khôi, ý cậu ta là đang nghiêm túc với tình cảm của mình sao? Nhưng vừa nãy, cô gái kia với Tuấn Khôi như vậy, xem ra chàng trai trẻ này vẫn còn ham chơi lắm.

Rose vào nhà thì Ken cũng đã về nhà, cô chạy lại ôm cha mình như còn lúc bé. Chuyện về đời trước, cả Ken, Rin, Minh Trí đều thống nhất không muốn nhắc lại với bọn trẻ, để chúng lớn lên với sự trong sáng của mình.

- Ngày đầu tiên đi làm ra sao, con gái. - Ken mỉm cười hỏi đứa con bảo bối của mình.
- Dạ, công việc rất tốt. Con chính là Rose của ba Ken mà. - Rose nằm trong lòng Ken tự tin nói.
- Có ai ức hiếp người mới không?
- Ai mà dám ức hiếp con chứ, chỉ trừ tên Tuấn Khôi đáng ghét kia thôi. - Rose cười nói.
- Haha, thằng nhóc đó ức hiếp con chuyện gì, con mách mẹ Rin thì nó sẽ ăn bị ăn đòn. - Ken cười lớn.
- Haha, Tuấn Khôi lớn rồi, con cũng đã lớn rồi. Không còn như xưa nữa, lúc trước mỗi lần Tuấn Khôi chạy theo trêu chọc con tức giận thì đều bị mẹ Rin đánh đòn nhưng cậu ấy lại không hề biết sợ. Cứ gặp con là trêu chọc con đến khi con phát khóc thì lại dễ dàng.
- Con gái của ta, đã lớn và xinh đẹp thế này rồi. Cũng phải tính đến chuyện gã chồng rồi nhỉ. - Ken mỉm cười nói.
- Con sẽ ở bên cạnh baba mãi mãi luôn, không cần lấy chồng. - Rose lắc đầu.
- Con gái ngốc, vì hiện tại con chưa yêu ai thôi. Một khi đã yêu thì sẽ không còn nghĩ đến người cha ngày nữa đâu.
- Ba, làm thế nào để biết mình đã yêu người đó ạ? - Rose khẽ hỏi.
- LÀ gặp người đó cảm thấy quyến luyến không muốn rời, là cảm thấy ở bên cạnh người ta rất hạnh phúc, là không muốn người đó quan tâm đến một ai khác ngoài con ra. - Kendùng một chút rồi nói tiếp/ - Vì sao hôm nay hỏi chuyện này, có phải đã để ý ai rồi sao?

- Không có ạ, con chỉ hỏi cho vui thôi mà. - Rose xấu hổ nhanh chóng bỏ chạy vào bên trong.

Ken nhìn con gái của mình đã lớn như vậy nhưng tâm hồn vẫn còn rất là trẻ con, trong lòng lại nhớ đến Pi, người đã sinh ra bảo bối cho anh. Những năm qua một mình Ken cùng Rose sống với nhau, Ken không muốn tìm một cô gái khác vì thương Rose và không thể quên được cái chết của Pi.

Tuấn Khôi quay về biệt thự Trần gia, chiếc xe vừa chạy vào cổng đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. Anh nhanh chóng bước xuống xe đi về phía căn nhà.

- Tuấn Khôi của mẹ đã về rồi sao? - Rin ôm lấy con trai mà nói.
- Hai người về sao không nói cho con trước để con đi đón chứ? - Tuấn Khôi trách.
- Ta và baba con biết con vì công ty mà rất bận nên lặng lẽ đi về. Con có khỏe không?
- Con rất khỏe, chỉ là một người bỏ việc đi hưởng thụ để lại quá nhiều công việc cho con thôi. - Tuấn Khôi hướng mắt về phía Minh Trí mà nói.
- Tiểu tử, không cần nói xỏ baba của con.

Rin nhìn hai cha con như vậy thì buồn cười, ngày bé luôn đeo bám cha là vậy càng lớn thì tính cách càng giống Minh Trí. Thành ra hai cha con gặp nhau đều có cuộc khẩu chiến mà đôi khi cô còn không hiểu họ đang nói gì.

- Anh là Tuấn Khôi ạ. - Một cô gái từ bên trong đi ra vui vẻ bước tới.

Tuấn Khôi nhìn cô gái lạ mặt này sau đó hướng mắt về mẹ mình tỏ ý muốn hỏi là ai?

- Đây là con gái của người quen baba con, lần này cùng chúng ta về nước để thăm thú quê hương. - Rin nói.
- Con trai, ngày mai con đưa Jenny đi tham quan một chút. Con bé lần đầu về đây nên không biết đường đâu/ - Minh Trí nói/
- Xin chào, em tên là Jenny, rất vui được gặp anh. - Jenny cười nói.

- Chào em. - Tuấn Khôi cũng mỉm cười đáp lời.

Nhận thấy cái nhìn không hề chán ghét của Tuấn Khôi, Jenny cười thầm. Ngày trước mẹ cô không thể bước vào nhà họ Trần, hôm nay cô phải thay mẹ thực hiện điều đó.

P/s: Jenny là con gái của Lâm Hân. Lần đó khi phải từ biệt Minh Trí về nước thì cô vẫn tìm cách liên lạc với Minh Trí nhưng anh chỉ đáp trả do phép lịch sự. Đến khi Minh Trí thẳng thừng nói rằng anh yêu Rin và không thể chấp nhận bất cứ cô gái nào thì Lâm Hân đành bỏ cuộc để giữ lại tình cảm tốt của mình và anh. Sau đó cô kết hôn cùng một người đàn ông khác sinh ra Jenny nhưng cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc. Hiện tại Jenny sống cùng Lâm Hân, một lần sang Mỹ thì Rin và Minh Trí ghé thăm Lâm Hân và được cô gửi Jenny về Việt Nam vì lý do cô đang bận làm một show bên ấy mà không có thời gian đưa con về quê hương.

110. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 1)

16 năm sau...

Minh Trí và Rin giao lại gia nghiệp cho Tuấn Khôi cùng nhau đi khắp mọi nơi để giúp đỡ mọi người, sống cảnh an nhàn hạnh phúc.

Tuấn Khôi tr thành một tổng giám thật giống hệt cha anh, xem ra anh học được từ Minh Trí khá nhiều chiêu trò từ việc lãnh đạo một công ty và việc bao bọc người phụ nữ của mình.

Tuy nhiên, ngày xưa Minh Trí có những tin tức cập kè cùng các cô gái người mẫu xinh đẹp, còn Tuấn Khôi luôn bị lên các trang nhất thời báo kinh tế về việc hẹn hò cùng các chân dài.

Thiên Bảo lớn lên không theo Trần Hậu làm chủ một giới giang hồ hiểm ác mà anh chọn đi theo con đường nghệ thuật. Thiên Bảo hiện tại là diễn viên được yêu mến nhất trong cả nước. Tuy nhiên điều này khiến Trần Hậu không hài lòng, nhưng vì Thiên Kim ủng hộ con trai nên anh không thể cưỡng ép cả hai mẹ con.

Rose lớn lên là một cô gái vô cùng xinh đẹp, thừa hưởng đôi mắt to từ mẹ và gương mặt thanh tú từ cha. Rose như một bông hoa giữa thành phố chen chúc, cô chọn học một ngành thiết kế trang sức để phụ giúp cha mình quản lý một tập đoàn đá quý.

Tại sân bay, một cô gái xinh đẹp đeo kính mát màu nâu đỏ, đôi môi nhỏ xinh xắn đang kéo vali bước tới phía trước, nhìn cô gái tự tin kia chắc hẳn làm say mê bao nhiêu con người. Cô nhìn thấy một đám đông đan chen nhau ồn ào, cô cố bỏ cặp kính xuống nhìn phía trước rồi lắc đầu.

- Anh ấy đi đâu cũng ồn ào như vậy. Thật là phiền phức. - Một giọng nói từ phía sau cô vang lên.

- Thì ra là Trần tổng sao. - Rose quay lại mỉm cười.

- Tôi đến đón em, có gì lạ lắm sao? - Tuấn Khôi hỏi lại.

- Cậu nhóc, đã bao lần bảo phải xưng hô đúng rồi. - Rose chỉnh Tuấn Khôi.

- Đối với em, tôi luôn có trách nhiệm bao bọc. - Tuấn Khôi đáp.

- Tôi thật không cần điều đó nha, hãy gọi tôi là chị như lời mẹ Rin và baba tôi nói. - Rose không hài lòng với cách xưng hô của Tuấn Khôi, dù sao cô vẫn hơn tuổi cậu ấy. - Chúng ta nên giải cứu Thiên Bảo. - Rose nhìn về phía Thiên Bảo mà lắc đầu.

- Thật là phiền phức. - Tuấn Khôi bước tới một bước, về phía Thiên Bảo. - Các người chưa biết tin gì sao, bên kia nhóm nhạc AAA của Hàn Quốc vừa mới xuống máy bay, không mau đến xem. - Tuấn Khôi nói lớn.

Đám đông nghe như vậy liền quay sang Tuấn Khôi mà hỏi đều:” Ở đâu cơ?”

Tuấn Khôi chỉ tay về một hướng, cả đám đông xung quanh Thiên Bảo đều chạy về hướng đó.

- Haha, cách này thật tốt nhưng có hơi xúc phạm diễn viên hạng A như Thiên Bảo không? - Rose cười lòn đi tới.

Mặt Thiên Bảo đỏ bừng vì ức chế người em trai khó ưa, nhưng nhìn thấy nụ cười như hoa mùa xuân của Rose lại dịu xuống.

- Không sao cả, em thoát được còn họ là tốt, cảm ơn em Tuấn Khôi. - Thiên Bảo khẽ nói.

- Về thôi. - Tuấn Khôi nói như ra lệnh, khi này đã mất hết thể diện mà trước đám đông nói nhăng nói cuội. Trong lòng có một chút không vui.

Tuấn Khôi lái chiếc xe màu đen hết như cái màu hắc ám của Minh Trí chạy đến đón Rose và Thiên Bảo lên xe.

- Tuấn Khôi, xem ra Trần tổng ưa chuộng màu đen như vậy nha. - Rose trêu chọc, vì trên người Tuấn Khôi đang mặc một bộ vest đen.

- Bỏ cái từ Trần tổng ấy đi, tốt nhất là xưng anh. - Tuấn Khôi nhếch miệng nói.

- Em trai, cả anh cũng phải kêu Rose là chị, em lại lộng ngôn sao? - Thiên Bảo không hài lòng.

- Nếu như anh kêu cô ấy là chị, thì anh phải xem lại cách xưng hô của mình rồi. Dù sao thì cô ấy cũng sẽ làm vợ em, không phải là em dâu họ của anh. - Tuấn Khôi nói như đúng rồi.

- Nay, cậu nói nhăng cuội điều gì. - Rose đỏ mặt.

- Điều mà Tuấn Khôi này nói, chắc chắn sẽ thực hiện được.

Thiên Bảo không nói điều gì, ngồi phía sau nhưng tâm trạng không vui. Rose cũng không đáp lời Tuấn Khôi, từ nhỏ lúc lần đầu tiên gặp đã quá quen thuộc với tính tình ngang ngược bá đạo của cậu nhóc này, tuy nhỏ tuổi hơn cô nhưng luôn tỏ ra chính là đàn trên và lúc nào cũng ra sức bảo vệ cô.

Cả ba người quay về biệt thự Phạm gia, cánh cổng lớn của căn biệt thự mở rộng đón tiểu thư được cưng chiều nhất du học quay về, Ken đứng trước cửa nhìn ngắm con gái yêu quý từ trên xe bước xuống.

- Baba, con đã về. Con rất nhớ baba - Rose ôm lấy Ken thương nhớ.

- Con gái lớn rồi, lại còn làm nũng sao. - Ken cười vỗ về con gái.

- Con lớn thế nào nhưng trước mắt baba con vẫn là một bé con mà, đúng không? - Rose tinh nghịch nói.

Tuấn Khôi và Thiên Bảo cũng từ trên xe bước xuống đi về phía Ken.

- Chào bác. - Tuấn Khôi và Thiên Bảo cùng nói.

- Chào hai cậu, cảm ơn vì đã đến đón Rose giúp ta. - Ken nhìn hai đứa trẻ trước mặt mỉm cười, từ ngày mọi chuyện được giải quyết tình cảm giữa Phạm gia và Trần gia rất thân thiết từ gia đình đến việc làm ăn trong các hợp đồng.

- Lần này Rose về bác trai dự định sẽ đưa cô ấy vào Phạm gia làm việc hay để cô ấy tự lựa chọn. - Tuấn Khôi lên tiếng.

- Ta hy vọng Rose sẽ giúp ta quản lý công việc tại Phạm gia nhưng con bé có chủ kiến của nó, ta không ép.

- Ken nhìn Rose hỏi. - Con đã suy nghĩ về việc này chưa.

- Baba, con chưa sẽ ra ngoài học hỏi kinh nghiệm trước. Vả lại không muốn mang tiếng là con gái của tổng giám mà được vào Phạm gia. - Rose nói.

- RoYal luôn đón chào nhân tài. - Tuấn Khôi nói.

- Ý Trần tổng nói muốn mời tôi sao? - Rose nhìn Tuấn Khôi nói.

- Chỉ là đưa ra ý kiến mà thôi, nếu như Rose không muốn người khác xem thường thì chỉ có thể chọn RoYal.

- Tuấn Khôi xem như không quan tâm.

- Tuấn Khôi nói đúng, nếu Rose từng làm việc tại RoYal thì mọi người sẽ không thể chê bai năng lực của chị. - Thiên Bảo nói.

- Tôi sẽ suy nghĩ. - Rose đáp lời.

- Tôi e là tiểu thư Phạm Minh Hà đây kém tài không thể được bộ phận nhân sự của RoYal tuyển dụng. - Tuấn Khôi khích tướng.

Rose giận đỏ mặt, cô tốt nghiệp loại xuất sắc ai ai cũng công nhận về tài năng của cô. Tên hách dịch kia lại dám nói cô kém tài sao?

- Trần Tuấn Khôi, cậu cứ đợi đó. RoYal sẽ phải dang rộng cánh cửa mà chào đón tôi.

- Tôi sẽ đợi đến ngày đó. - Tuấn Khôi gương mặt lạnh lùng, không một chút biểu cảm.

Thiên Bảo khẽ cười, xem ra Rose vẫn còn quá ngây thơ để cho Tuấn Khôi dụ dỗ như vậy. Nhưng Rose vào RoYal làm việc lại là điều khá hợp tình hợp lý, cô muốn chứng tỏ tài năng thì chỉ có thể chọn một lựa chọn này.

Những ngày sau đó, Rose cầm hồ sơ của mình đến RoYal nộp đơn xin việc vô cùng tự tin, nhưng cô thật không ngờ bên trong RoYal có thật nhiều tài năng khác mà cô không thể so sánh được. Đúng là vào nơi này sẽ học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm và không dễ gì được bọn họ nhận.

- Cô Phạm, hồ sơ của cô thật sự rất tốt nhưng hiện tại bộ phận thiết kế đã đủ người rồi nên chúng tôi không có nhu cầu tuyển dụng cô. - Giám đốc nhân sự nói với Rose.

Rose cảm thấy xấu hổ, đã lỡ tuyên bố trước mặt cha và hai anh em nhà họ Trần kia sẽ nhanh chóng bước chân vào RoYal. Nay lại bị từ chối thật là không còn mặt mũi nhìn mặt ai, cô buồn bã muốn đứng lên.

- Vâng, cảm ơn anh. - Rose đứng lên, đôi mắt to tròn trở nên buồn bã hơn.

- Chúng tôi còn một vị trí khác, tuy không phải đúng với ngành cô học nhưng một người thông thạo nhiều loại ngoại ngữ như cô Phạm chắc hẳn sẽ đảm nhiệm tốt. - Vị giám đốc nhân sự nói tiếp.

- Tôi không làm công việc trái ngành tôi học. - Rose từ chối.

- Để được vào RoYal không phải là chuyện dễ, tôi sẽ cho cô hôm nay để suy nghĩ. Nếu như đồng ý ngày mai cô đến làm việc, sẽ có người chỉ dẫn. - Giám đốc nhân sự nói, sau đó đi về phía cửa.

Rose cũng đứng lên mà đi ra khỏi RoYal, trước đại sảnh của cao ốc RoYal cô nhìn thấy Tuấn Khôi đang đi vào bên trong. Anh nhìn cô rồi lướt qua cô như không quen biết mà đi thẳng, trong lòng Rose có chút kì lạ không phải mỗi khi nhìn thấy cô anh luôn bám lấy hay sao. Trong lòng có chút không vui vì nghĩ Tuấn Khôi đã thay đổi sau nhiều năm không gặp.

Rose đi ra ngoài buồn chán không biết đi đến nơi nào, cô gọi cho Thiên Bảo vì Thiên Bảo sẽ luôn luôn cho cô lời khuyên tốt nhất mỗi khi cô khó nghĩ nhất.

- Thiên Bảo, chị đang cần em. - Rose nói.

- Chị đang ở đâu? - Thiên Bảo đáp.

- Trước cổng cao ốc RoYal. - Rose đáp.

- Đợi em 10p. - Thiên Bảo cúp máy.

Đúng 10p sau, một chiếc xe hơi màu trắng chạy nhanh như gió lao tới trước mặt nơi Rose đang đứng thẳng kết lại.

- Woa, chị biết Thiên Bảo rất đúng hẹn mà. - Rose mỉm cười nói với Thiên Bảo.

- Có chuyện gì xảy ra với Rose sao? - Thiên Bảo nhìn Rose nói.

- Không có gì quan trọng, chúng ta đi thôi. - Nói rồi nhanh chóng lên xe.

Trên xe cô mới để ý trên gương mặt Thiên Bảo vẫn còn lớp hoá trang chưa kịp tẩy đi. Cô thắc mắc.

- Cậu đang quay phim sao?

- Ủ, em đang quay bộ phim truyền hình mới. - Thiên Bảo đáp.

- Vậy sao không nói mà còn chạy đến đây. - Rose khó hiểu.

- Vì em sợ Rose có chuyện gì. - Thiên Bảo ánh mắt vẫn nhìn về phía trước mà đáp.
- Làm phiền cậu rồi, hôm nay khá buồn chán nha. Chúng ta quay về nơi cậu đang quay, cậu quay xong rồi Rose sẽ mời Thiên Bảo đi ăn. - Rose mỉm cười nói.
- Nơi đó rất là buồn chán, Rose đợi được chứ. - Thiên Bảo hỏi.
- Dù gì Rose cũng không biết đi đâu hôm nay mà, đến xem Thiên Bảo quay cũng thú vị mà.

Thiên Bảo chạy đến nơi đoàn phim đang quay. Khi này đang trong giờ hoá trang lại thì nhận được điện thoại của Rose nên anh nhanh chóng bỏ đi không nghĩ đến hậu quả. Nhưng hiện tại Thiên Bảo đang là ngôi sao lớn, đạo diễn cũng không thể nói nặng lời với anh.

- Đã chuẩn bị xong hết, cậu lại bỏ đi làm chúng tôi không biết xoay sở thế nào. - Đạo diễn thấy Thiên Bảo quay lại liền đi tới mà nói.
- Tôi có chút việc riêng, bây giờ chúng ta bắt đầu. - Thiên Bảo nói, sau đó quay sang Rose. - Rose qua bên quản lý của em ngồi đợi nhé.

Vị quản lý được Thiên Bảo gọi đến mà dẫn Rose về vị trí của mình, Thiên Bảo tiếp tục cảnh quay của mình.

Rose ngồi quan sát Thiên Bảo cùng cô diễn viên nữ đang diễn cảnh hai người ngồi trong một công viên, Thiên Bảo là một lãng tử phong lưu tán tỉnh dẫn dụ cô gái, cô khá ấn tượng về cách diễn của Thiên Bảo, cậu ấy là một người trầm tính và không thích dây dưa với phụ nữ như Tuấn Khôi. Nay lại đóng một vai đáng ra Tuấn Khôi thích hợp nhất.

Cảnh quay của Thiên Bảo xong, anh nhanh chóng đi tới phía Rose.

- Có buồn chán không? - Thiên Bảo nói.
- Không hề nha, rất thú vị không ngờ Thiên Bảo diễn đạt như vậy. - Rose mỉm cười.
- Thiên Bảo hơi cười, nhìn cô gái trước mặt đáng yêu như vậy.
- Nếu buồn chán thì có thể đi dạo, công viên này thật sự rất trong lành.
- Được, Thiên Bảo không phải lo cho Rose. - Cô đáp lời

Đạo diễn đi về phía Thiên Bảo to nhỏ điều gì đó, chỉ thấy Thiên Bảo lắc đầu từ chối nhưng vị đạo diễn kia không tha mà cứ đi theo nói mãi. Cuối cùng thì Thiên Bảo đi về phía Rose.

- Rose, hiện tại một nhân vật nữ không thể liên lạc được. Cảnh này không thể thiếu cô ấy được, đạo diễn nói muốn nhờ Rose thử vai đó. Ông ấy nói nhìn thấy được tố chất từ Rose.
- Nhưng Rose sợ sẽ làm hỏng mọi thứ thôi. Rose chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. - Rose lắc đầu.
- Đóng cùng với em, Rose cứ đọc kịch bản rồi diễn theo cảm xúc. - Thiên Bảo thuyết phục.
- Được rồi, Rose chỉ giúp Thiên Bảo lần này thôi nhé. - Rose đành chấp nhận, đóng phim có lẽ cũng có chút thú vị.

Rose đọc qua kịch bản, đây là một phân cảnh cô được phân vào vai một cô nhân tình của Thiên Bảo khi cùng bạn bè đi dạo chơi trong công viên thấy anh và một người phụ nữ khác đang ôm nhau ngồi trên chiếc ghế thì tức giận đi tới.

Trong phim...

Rose đi tới, đứng trước mặt Thiên Bảo và cô gái kia. Cô gái kia nhìn Rose rồi quay sang hỏi Thiên Bảo.

- Anh quen cô gái này sao?
- Có quen một chút. - Thiên Bảo dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn Rose.
- Anh, cô ấy là ai? - Lúc này Rose lên tiếng.
- Cô ấy là bạn gái của anh. - Thiên Bảo nhìn Rose đáp.

Đôi mắt của Rose đỏ lên ngấn nước tiếp tục hỏi:” Vậy còn em là gì của anh?”

- Em và anh chỉ là bạn bè. - Thiên Bảo đáp.

Rose giơ tay lên muốn tát Thiên Bảo nhưng không thể ra tay, không ngờ chỉ giả vờ tát thôi mà còn khó khăn như vậy. Nào ngờ cô chưa kịp tát thì cô gái kia đứng lên chặn tay cô lại và tát cô một cú giáng trời. Rose đứng trơ người, đoạn này có trong kịch bản sao? Mà nếu có thì mỗi lần tát giả trong phim đều phải ra tay mạnh như vậy sao? Cô nhớ kịch bản là cô tát Thiên Bảo khóc lóc bỏ chạy mà.

- Cô có tư cách gì mà chấp vắn người yêu của tôi, còn không mau cút đi. - Cô diễn viên xinh đẹp nói.

Rin không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chưa nghe tiếng cắt của đạo diễn liền theo như kịch bản cuối mà khóc lóc bỏ chạy.

Cô vừa bỏ chạy thì tiếng cắt của đạo diễn cũng vang lên, gương mặt cô đỏ ửng vì cú tát giáng trời vừa rồi.

- Ôi, thật xin lỗi cô. Khi nãy tôi nghĩ cô quên kịch bản nên mới làm như vậy để nhắc cô, để chúng ta không phải quay đi quay lại nhiều lần. - Cô diễn viên nổi tiếng đi tới mỉm cười xin lỗi.

- À, không sao cả. - Rose đau lắm nhưng không thể trách vì dù sao cô ấy cũng không cố ý.

- Có muốn nhắc cũng không nên ra tay mạnh như vậy, cô xem gương mặt cô ấy đỏ ửng cả hết. - Tuấn Khôi nhún mày, nhìn gương mặt Rose mà lo lắng.

- Em không cố ý đâu, có lẽ vì quá nhập tâm. - Cô diễn viên nghe Thiên Bảo lên tiếng thì như rủa rụt cổ.

- Được rồi được rồi, Rose không sao cả Thiên Bảo đừng trách cô ấy. - Rose thấy cô gái thật tội nghiệp.

- Không ngờ cô diễn lại đạt như vậy, chỉ cần quay một lần cũng đã hoàn thành cảnh diễn này. Cái tát khi nãy không có trong kịch bản có lẽ khiến cô bối rối rồi, nhưng tôi cảm thấy cô cũng rất biết xử lý tình huống.

- Cảm ơn về lời khen. - Rose đáp.

- Những cảnh quay sau, mong cô cũng giữ được phong thái như hôm nay. - Đạo diễn cười lớn.

- Cảnh quay sau? - Rose nhìn Thiên Bảo kì lạ.

- Không phải ông nói chỉ quay cảnh hôm nay thôi, về sau dễ sửa lại kịch bản đôi chút. - Thiên Bảo nhìn đạo diễn tức giận.

- Bên phía người viết kịch bản họ không đồng ý, tôi vừa gọi cho họ. Tiểu thư, cô làm ơn giúp chúng tôi được không, nhân vật cô đảm nhận cũng không có nhiều đất diễn. Sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu. - Đạo diễn nài nỉ.

Rose nhìn Thiên Bảo, nếu cô từ chối thì có vẻ giống như Thiên Bảo mất mặt lắm vì cô đến đây cùng anh, nhưng nếu nhận lời mà diễn không xong thì lại càng khiến Thiên Bảo mất mặt hơn.

- Rose có quyền từ chối. - Thiên Bảo nói.

- Không, Rose sẽ nhận lời. Dù sao RoYal cũng không tuyển chị, chị đi đóng phim cùng em. - Rose cười đáp.

- Thật cảm ơn cô, tiểu thư. - Vị đạo diễn vui mừng nói.

- Không có gì, tôi không phải diễn viên nên ông còn khổ dài dài với tôi. - Rin tỉnh nghịch nói.

Vị đạo diễn cười lớn rồi tạm biệt để quay cảnh khác.

Rose đợi Thiên Bảo đến chiều thì cũng xong những cảnh quay kia, khi nào cần hoá trang hay nghĩ một chút thì Thiên Bảo đều quan tâm hỏi han cô.

Rose cùng Thiên Bảo lái xe đến một nhà hàng dùng cơm tối, Thiên Bảo liền nói.

- Rose có muốn rủ Tuấn Khôi ra cùng ăn tối.

- Không cần, khi trưa gặp cậu ta ở RoYal thì cậu ta liền làm lơ chị. Thật là tên khó ưa mà, lúc trước còn lúc nào cũng bám theo.

- À, hôm nay chị đến RoYal xin vào sao? Kết quả thế nào?

- Họ nói đủ người, nhưng có một việc trái ngành đang cần và họ cảm thấy chị phù hợp nên cho chị suy nghĩ, nếu chị muốn thì ngày mai đến làm.

- Em thấy chị nên thử làm công việc kia, có thể chị sẽ thích thú sao? RoYal là một nơi không phải ai cũng có thể vào làm. Chị không nên bỏ lỡ cơ hội này.

- Nhưng...

- Không nắm bắt cơ hội, chỉ là một kẻ bại trận. - Giọng nói quen thuộc từ phía sau Rose nói tới.

Rose quay sang nhìn người phía sau, trong lòng nhớ đến lúc sáng bị Tuấn Khôi lơ liên cảm thấy không vui.

- Chị đã nói đừng gọi cậu ta. - Rose nhìn Thiên Bảo giận dữ.

- Là Tuấn Khôi gọi cho em mà hỏi, em không thể nói dối em trai được. - Thiên Bảo cười trừ.

Tuấn Khôi ngồi xuống chiếc bàn ăn, gọi tùy tiện một món trong thực đơn liền nhìn qua Rose khẽ nheo mắt.

- Mắt Rose vì sao đỏ ửng lên như vậy?

- Khi nãy đóng phim cùng với Thiên Bảo, trong phim có cảnh bị tát. - Rose đáp không suy nghĩ.

- Đóng phim? - Tuấn Khôi nhếch miệng nói.

- Đúng vậy, khi sáng cùng Thiên Bảo đi đến nơi cậu ấy đang quay, Rose được đạo diễn khen là có tài năng diễn xuất nha. Có khi nào trở thành minh tinh nổi tiếng không. - Rose tưởng tượng rồi tự một mình cười thoả mãn không để ý ánh mắt khá giận dữ của Tuấn Khôi và ánh mắt khó hiểu từ Thiên Bảo.

Suốt buổi ăn Tuấn Khôi không nói thêm lời nào, đợi đến lúc Rose đi vào trong nhà vệ sinh thì ánh mắt Tuấn Khôi hướng về Thiên Bảo.

- Chuyện này em không muốn thấy thêm một lần nữa. - Tuấn Khôi nói.

- Đó là quyết định của Rose, không liên quan đến anh và cả em. - Thiên Bảo đáp.

- Nếu không thể bảo vệ, đừng đưa cô ấy vào nguy hiểm. - Tuấn Khôi nhìn Thiên Bảo tức giận.

- Chỉ là một cái tát trong khi diễn, em cũng không nên làm quá như vậy. - Thiên Bảo cũng tức giận với sự áp đặt của Tuấn Khôi.

- Chuyện này anh thừa biết, vì là đóng phim nên không có lí do gì lại tát mạnh đến mức gương mặt của Rose đỏ ửng xưng phồng như vậy. - Tuấn Khôi liền nói.

Thiên Bảo cũng hiểu chuyện này, không đáp.

- Trong cái giới của anh rất phức tạp, em không muốn Rose chịu tổn thương vì những thứ không đáng. - Tuấn Khôi nói.

Rose từ trong nhà vệ sinh đi ra ngoài, nhìn thấy nét mặt của Tuấn Khôi không đổi nhưng Thiên Bảo thì vô cùng tệ.

- Cậu không khoẻ chỗ nào sao? - Rose quan tâm hỏi.

- Không sao cả, em về trước đây, Tuấn Khôi sẽ đưa chị về sau. - Thiên Bảo nói xong cầm áo khoác mà bước nhanh ra ngoài.

Rose lạ lẫm nhìn theo...

- Cậu ấy bị soa vậy nhỉ? - Nhìn Tuấn Khôi nói.

- Có lẽ cả hôm nay đều quay nên mệt, em ăn đi. - Tuấn Khôi nói.

Rose nghe tiếng em liền chú ý tai, nhưng có sữa bao nhiêu lần Tuấn Khôi cũng không bỏ được nên cô không quan tâm nữa mà tập trung vào bữa ăn.

- Ngày mai em đến RoYal làm việc. - Tuấn Khôi không nhìn Rose mà vừa ăn vừa nói.

- Tôi đã nhận lời đi đóng phim rồi, không thể đến RoYal rồi. - Rose dự định hoàn thành xong bộ phim này sẽ tìm đến công ty lớn khác mà làm lấy kinh nghiệm.

- Em đóng phim thì cũng không ai coi nổi, vì vậy hãy ọi người con đường sống.

- Này, vì sao cậu cứ chăm chọc tôi vậy?

Tuấn Khôi ăn xong, lấy khăn chùi miệng liền nhìn cô nói:” Ngày mai có mặt tại RoYal đúng giờ, còn bộ phim kia không phải lo có ăn gan trời tay đạo diễn đó cũng không dám mời phụ nữ của tôi đi đóng phim cho thiên hạ ngấm nhìn.”

- Cậu... ai là phụ nữ của cậu chứ. - Rose tức giận.

- Không sớm thì muộn. - Tuấn Khôi khẽ cười đáp

111. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 2)

Phần 2.1

Hôm sau Rose mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, chiếc váy đen công sở đi đến cao ốc RoYal. Sau một đêm suy nghĩ cặn kẽ thì đến làm việc tại RoYal mới chính là lựa chọn tốt nhất, Tuấn Khôi nói không sai, không nắm bắt cơ hội thì chẳng khác nào cô chính là kẻ bại trận. Rose bước vào cao ốc RoYal với sự tự tin ngất trời của mình. Sau khi gặp vị giám đốc nhân sự kí kết hợp đồng làm việc, cô ra ngoài gặp một cô gái hướng dẫn.

- Chào mừng cô đến với RoYal. - Một cô gái đi tới phía Rose cười nói. - Tôi được giám đốc nhân sự cử đến để đưa cô đến nơi làm việc của mình.

- Vâng, cảm ơn chị. - Rose đáp.

Nói rồi cô gái kia đưa Rose lên một phòng làm việc riêng.

- Chị có thể nói cho em biết công việc hiện tại của em? - Rose phía sau khẽ hỏi.

- Vâng, cô Phạm Minh Hà, cô sẽ phụ trách việc dịch các tài liệu tiếng nước ngoài và cùng tổng giám đốc tiếp khách nước ngoài nếu có. - Cô gái kia nói.

- Không phải tổng giám đốc cũng rất giỏi ngoại ngữ sao? - Rose hơi ngạc nhiên với cái công việc này, chẳng phải Tuấn Khôi ngoại ngữ thuộc hàng siêu đỉnh sao, cả cô còn phải học hỏi.

- Chuyện này cô tự đi hỏi giám đốc nhân sự. Nhưng sao cô biết tổng giám rất giỏi ngoại ngữ. - Cô gái đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Rose.

- À, à tôi nghĩ một tổng giám đốc của một công ty lớn chắc chắn sẽ rất tài giỏi. - Rose vội nói, không muốn mọi người biết mối quan hệ giữa cô và Tuấn Khôi.

- Điều đó là tất nhiên, tôi nói cô biết tổng giám đốc rất là tài giỏi, lại đẹp trai phong độ và đào hoa nữa. Không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, có cả người mẫu diễn viên đều điều đứng vì tổng giám. - Cô gái kia bắt đầu mơ mộng.

Rose lắc đầu, cái tên nhóc Tuấn Khôi đó, thật sự tài ba hơn người nhưng không đến mức phải làm cho nhiều người để mắt đến như vậy chứ.

- Cô thật may mắn, với công việc này cô sẽ được tiếp cận với tổng giám nhiều nhất. Tôi nói cô biết, cô mà câu dẫn tổng giám của chúng tôi chúng tôi sẽ không tha cho cô. - Cô gái kia lại đe dọa.

Rose im lặng không đáp, không phải cô vẫn gặp Tuấn Khôi hoài đấy sao, muốn câu dẫn thì đã câu dẫn từ lâu. Những cô gái này vì một người đàn ông mà phát điên cả rồi.

- Xin lỗi, tôi đã có thể bắt đầu công việc được chưa? - Rose đuối khéo.

Cô gái kia nghe Rose nói vậy thì cũng bỏ ra ngoài, nhìn thấy Rose là một cô gái xinh đẹp như vậy, lại được làm vị trí gần tổng giám thường xuyên thì có chút ghen tỵ.

Rose vừa ngồi xuống bàn làm việc thì điện thoại trên bàn đã reo lên.

- Vâng, Minh Hà nghe ạ.

- Cô Phạm, mang cho tôi cốc cafe. - Tuấn Khôi bên kia lên tiếng.

- Này, tôi đến RoYal là làm công việc phiên dịch viên chứ không phải thư ký của cậu, cậu đi mà bảo thư ký của anh mang cafe ỉnh. - Rose không vui mà đáp.

- Em xác định là không mang cho tôi sao? - Tuấn Khôi khẽ nói trong điện thoại.

- Xác định. - Rose nhấn mạnh.

- Chuyện em nhờ có mối quan hệ vs tổng giám nên mới có thể đến RoYal làm việc nếu đến tai mọi người thì sẽ thế nào nhỉ? - Tuấn Khôi nhếch miệng cười.

- Này, tôi đến đây vì năng lực của tôi? - Rose hét lên.

- Em làm vị trí nào nhỉ? - Tuấn Khôi hỏi.

- Phiên dịch viên? - Rose đáp đầy tự tin.

- Công việc của phiên dịch viên là gì?

- Đi theo tổng giám đốc để phiên dịch với đối tác.

- Em nghĩ, tôi cần em phiên dịch sao? - Tuấn Khôi nhúm mày nói.

- Vậy cậu tuyển tôi vào nơi này làm gì hả, tôi sẽ nghĩ việc. - Rose tức giận nói.

- Mới ngày đầu tiên đi làm đã đòi nghĩ việc, xem ra Phạm tiểu thư không phải là người có trách nhiệm với công việc rồi. Phạm gia quản lý hàng vạn người, nếu để em một cô gái như em quản lý thật là mối đe dọa nha.

- Cậu... mục đích của cậu là gì hả. - Rose tức giận nói như hét, xem ra chỉ có Tuấn Khôi có thể làm cô tức điên lên như vậy.

- Mang cafe lên phòng tôi, tôi sẽ nói em nghe mục đích của tôi. - Tuấn Khôi nói xong mỉm cười đắc ý.

Rose ra khỏi phòng làm việc, mang một ly cafe lên phòng Tuấn Khôi, cô luôn không thể nói lý lẽ thắng được anh ta. Rose nhìn ly cafe trên tay khẽ mỉm cười nham hiểm bước vào.

- Trần tổng, cafe của cậu đây. - Rose đặt cafe lên bàn nói.

Minh Trí nhìn ly cafe, dùng tay cầm ly đưa lên miệng uống vào một ngụm. Đôi chân mày khẽ nhíu lại nhưng rồi cũng giãn ra ngược mắt về phía Rose mỉm cười.

- Cảm ơn cô Phạm.

Rose ngạc nhiên, rõ ràng là cô cố tình không bỏ đường vào cafe, vậy mà Tuấn Khôi không hề tỏ ra tức giận.

- Vậy hiện tại Trần tổng có thể nói cho tôi biết mục đích ngài đưa tôi đến đây làm việc hay không?

- Em đã nói từ "đến làm việc" thì chắc chắn không phải đến để vui chơi rồi. - Tuấn Khôi nói.

- Vậy ngài thông thạo các loại ngoại ngữ, cần đến tôi để làm gì? - Rose dùng gương mặt giận dữ mà hỏi.

- Vì em rất là hiểu ý tôi nha. - Tuấn Khôi cười khẽ.

- Hiểu ý? - Rose mở to đôi mắt của mình.

- Tôi bảo em mang cafe lên không hề cản dặn em không được bỏ đường, nhưng em lại hiểu mà không cho đường vào. Tôi rất hài lòng. - Tuấn Khôi nhìn gương mặt đáng yêu của Rose mà nói.

Rose như từ trên trời rơi thẳng xuống mặt đất, thì ra muốn hại cậu ta lại là giúp cậu ta châm chọc ngược lại mình.

- Ý cậu muốn tôi đến đây là để pha cafe cho cậu sao?

- Có rất nhiều người muốn pha cafe cho tôi nhưng không được. - Tuấn Khôi bá đạo nói.
 - Trần Tuấn Khôi, cậu đang đùa với tôi đúng không. Tôi đường đường là một sinh viên tốt nghiệp loại giỏi của một trường quốc tế danh tiếng. Cậu lại tuyển dụng tôi chỉ để mang cafe cho cậu. - Rose tức giận mà nói.
 - Cũng không hẳn, đó chỉ là việc phụ mà thôi. Việc chính của em vẫn là phiên dịch viên. - Tuấn Khôi đáp.
 - Tôi không làm nữa. - Rose giận chín người.
 - Em đã quên mình đã kí hợp đồng làm việc tại nơi này sao? - Tuấn Khôi khẽ nói, không nhìn Rose mà tập trung vào máy tính.
 - Chuyện này có phải do cậu bày trò. - Rose nói.
 - Rose, em phải nhớ rằng những gì tôi làm đều muốn tốt cho em. - Tuấn Khôi đứng lên, nhìn sâu vào đôi mắt đang bừng lửa tức giận mà nói.
 - Vâng, tôi cảm ơn lòng tốt đó của cậu. Một người tốt nghiệp ngành thiết kế trang sức lại phải làm công việc phiên dịch và pha cafe cho cậu. Đó là tốt cho tôi sao? - Rose cười trong tức giận.
- Tuấn Khôi lắc đầu, không nói gì tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính:” EM về vị trí của mình đi, 2 tiếng nữa tôi sẽ hợp cùng đối tác từ Úc. Em chuẩn bị tinh thần đi.”
- Rose nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng sắc bén, không biểu thị một chút thái độ của Tuấn Khôi thì khó hiểu, sau đó bước ra khỏi phòng làm việc của Tuấn Khôi.
- Dù sao thì cậu ta cũng không mang mình làm bình phong, không phải một lát nữa mình sẽ làm phiên dịch viên sao? Được rồi, để xem cậu ta còn muốn bày trò gì, Rose đây sẽ tiếp tục giương mắt xem. - Cô vừa đi vừa khẽ nói, quay về phòng làm việc của mình.
- Trải qua buổi hợp giữa Tuấn Khôi và đối tác người Úc kia thì Rose mới tận mắt thấy, tận tai nghe tin đồn về Tuấn Khôi thật quả không sai. Tuấn Khôi dùng những lời lẽ vừa tiến vừa lùi, nhả 1 nhưng muốn lại 10 để đưa ra kế hoạch hợp tác. Xem ra cô còn phải học hỏi từ Tuấn Khôi rất là nhiều về cách ứng xử với các đối tác khi cô quay về quản lý Phạm gia.
- Nghĩ đến đó, Rose mới chợt tỉnh ra. Không phải cậu ta không có lí do gì mà đưa cô công việc kì lạ này nha. Có thể cậu ấy muốn cô học hỏi những kinh nghiệm khi Tuấn Khôi cùng đối tác làm việc sao? Cô học ngành thiết kế nhưng tương lai sẽ là người đứng đầu Phạm gia. Rose khẽ cú đầu mình một cái mà thầm nói:” Tuấn Khôi đúng là biết nghĩ trước sau, xem ra lần này trách nhầm cậu ấy rồi.” - Rose nói xong mỉm cười, đi ra phía cửa phòng tiến về phòng tổng giám đốc.
- Bây giờ đã là giờ tan ca, cô thư kí cũng đã ra về. Rose không biết Tuấn Khôi đã về chưa nhỉ, hiện tại cũng không còn ai ở đây nên cũng không cần e dè sợ mọi người biết mình có quen biết với tổng giám đốc nữa. Rose không thèm gõ cửa, tự mình mở cửa nhìn vào bên trong xem Tuấn Khôi còn ở lại văn phòng hay không.
- Cô vừa mở cánh cửa ra, liền nhìn thấy một cô gái ăn mặc khá là khiêu gợi đang ngồi trong lòng Tuấn Khôi mân mê bờ ngực đầy của anh. Chiếc áo vest đã cởi ra, chiếc áo sơ mi bên trong cũng buông nút. Tuấn Khôi vẫn nhìn vào màn hình mặc cho cô gái kia muốn làm gì thì làm.
- Nghe tiếng mở cửa thì cả hai cùng nhìn ra phía cửa, Tuấn Khôi khẽ nhú mày lại đẩy cô gái kia ra đi về phía Rose.
- Vì sao vào mà không gõ cửa trước. - Tuấn Khôi tiến tới phía Rose đang trố mắt nhìn.
 - À... à... tôi... à ... tôi xin lỗi, tôi về trước. - Rose lấp bắp lùi về sau toan ra về.
 - Đến tìm tôi có việc gì sao? - Tuấn Khôi kéo tay Rose lại.
 - À... không... chỉ là đến để xem Trần tổng ra về chưa mà thôi.
 - Em là đang quan tâm tôi sao? - Tuấn Khôi dùng ánh mắt ám áp nhìn cô.

- Đã làm phiền Trần tổng rồi, tôi về trước đây. - Rose kéo tay mình ra khỏi tay Tuấn Khôi mà bước đi.
- Tuấn Khôi lại một lần nữa kéo Rose lại nói:” Để tôi đưa em về.”
- Không cần đâu, không phải bạn gái anh đang đợi sao? - Rose nhìn về cô gái kia mà nói.
- Không quan trọng, vẫn là một câu nói, đối với tôi em chính là thứ quan trọng nhất. - Tuấn Khôi khoác chiếc áo vest nhìn qua cô gái kia nói. - Em về trước đi, anh sẽ liên lạc sau.
- Cô gái kia như một chú cún ngoan ngoãn, nghe Tuấn Khôi nói như vậy thì bỏ về không quên nhìn Rose bằng một ánh mắt khó chịu.
- Tuấn Khôi nắm tay Rose ra khỏi phòng làm việc. Rose nhanh chóng rút tay khỏi lòng bàn tay Tuấn Khôi.
- Được rồi, tôi sẽ về cùng cậu không cần kéo tay tôi, mọi người nhìn thấy sẽ hiểu nhầm.
- Tuấn Khôi nhìn Rose cũng không nói gì, Rose lặng lặng theo phía sau Tuấn Khôi ra xe.
- Trên xe, không khí khá là ngột ngạt. Hình ảnh cô gái kia trong lòng Tuấn Khôi cứ hiện ra trước mắt Rose.
- Cô gái khi nãy là bạn gái cậu à? - Rose hỏi.
- Em quan tâm tôi đã có bạn gái hay chưa sao? - Tuấn Khôi nói.
- Không, nhìn cô ta có vẻ không đứng đắn lắm. Tôi chỉ có mẹ Rìn và bác Trần không đồng ý. - Rose đáp.
- Cảm ơn đã lo nghĩ cho tôi như vậy, nếu như em làm con dâu mẹ tôi thì chắc chắn bà ấy sẽ rất là vui mừng.
- Tuấn Khôi lại nói.
- Tuấn Khôi, cậu cũng biết rằng tôi lớn hơn cậu mà, vì sao lại thích trêu chọc tôi như vậy. - Rose khó chịu.
- Phạm tiểu thư, số tuổi là do ông trời định, nhưng tình cảm là do tôi định. - Tuấn Khôi bá đạo tuyên bố.
- Chiếc xe dừng trước biệt thự họ Phạm, Rose rời khỏi xe nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ về câu nói của Tuấn Khôi, ý cậu ta là đang nghiêm túc với tình cảm của mình sao? Nhưng vừa nãy, cô gái kia với Tuấn Khôi như vậy, xem ra chàng trai trẻ này vẫn còn ham chơi lắm.
- Rose vào nhà thì Ken cũng đã về nhà, cô chạy lại ôm cha mình như còn lúc bé. Chuyện về đời trước, cả Ken, Rìn, Minh Trí đều thống nhất không muốn nhắc lại với bọn trẻ, để chúng lớn lên với sự trong sáng của mình.
- Ngày đầu tiên đi làm ra sao, con gái. - Ken mỉm cười hỏi đứa con bảo bối của mình.
- Dạ, công việc rất tốt. Con chính là Rose của ba Ken mà. - Rose nằm trong lòng Ken tự tin nói.
- Có ai ức hiếp người mới không?
- Ai mà dám ức hiếp con chứ, chỉ trừ tên Tuấn Khôi đáng ghét kia thôi. - Rose cười nói.
- Haha, thằng nhóc đó ức hiếp con chuyện gì, con mách mẹ Rìn thì nó sẽ ăn bị ăn đòn. - Ken cười lớn.
- Haha, Tuấn Khôi lớn rồi, con cũng đã lớn rồi. Không còn như xưa nữa, lúc trước mỗi lần Tuấn Khôi chạy theo trêu chọc con tức giận thì đều bị mẹ Rìn đánh đòn nhưng cậu ấy lại không hề biết sợ. Cứ gặp con là trêu chọc con đến khi con phát khóc thì lại dỗ dành.
- Con gái của ta, đã lớn và xinh đẹp thế này rồi. Cũng phải tính đến chuyện gã chồng rồi nhỉ. - Ken mỉm cười nói.
- Con sẽ ở bên cạnh baba mãi mãi luôn, không cần lấy chồng. - Rose lắc đầu.
- Con gái ngốc, vì hiện tại con chưa yêu ai thôi. Một khi đã yêu thì sẽ không còn nghĩ đến người cha ngày nữa đâu.
- Ba, làm thế nào để biết mình đã yêu người đó ạ? - Rose khẽ hỏi.

- LÀ gặp người đó cảm thấy quyền luyến không muốn rời, là cảm thấy ở bên cạnh người ta rất hạnh phúc, là không muốn người đó quan tâm đến một ai khác ngoài con ra. - Kendrington một chút rồi nói tiếp/ - Vì sao hôm nay hỏi chuyện này, có phải đã để ý ai rồi sao?

- Không có ạ, con chỉ hỏi cho vui thôi mà. - Rose xấu hổ nhanh chóng bỏ chạy vào bên trong.

Ken nhìn con gái của mình đã lớn như vậy nhưng tâm hồn vẫn còn rất là trẻ con, trong lòng lại nhớ đến Pi, người đã sinh ra bảo bối cho anh. Những năm qua một mình Ken cùng Rose sống với nhau, Ken không muốn tìm một cô gái khác vì thương Rose và không thể quên được cái chết của Pi.

Tuấn Khôi quay về biệt thự Trần gia, chiếc xe vừa chạy vào công đã nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. Anh nhanh chóng bước xuống xe đi về phía căn nhà.

- Tuấn Khôi của mẹ đã về rồi sao? - Rin ôm lấy con trai mà nói.

- Hai người về sao không nói cho con trước để con đi đón chứ? - Tuấn Khôi trách.

- Ta và baba con biết con vì công ty mà rất bận nên lặng lẽ đi về. Con có khỏe không?

- Con rất khỏe, chỉ là một người bỏ việc đi hưởng thụ để lại quá nhiều công việc cho con thôi. - Tuấn Khôi hướng mắt về phía Minh Trí mà nói.

- Tiểu tử, không cần nói xỏ baba của con.

Rin nhìn hai cha con như vậy thì buồn cười, ngày bé luôn đeo bám cha là vậy càng lớn thì tính cách càng giống Minh Trí. Thành ra hai cha con gặp nhau đều có cuộc khẩu chiến mà đôi khi cô còn không hiểu họ đang nói gì.

- Anh là Tuấn Khôi ạ. - Một cô gái từ bên trong đi ra vui vẻ bước tới.

Tuấn Khôi nhìn cô gái lạ mặt này sau đó hướng mắt về mẹ mình tỏ ý muốn hỏi là ai?

- Đây là con gái của người quen baba con, lần này cùng chúng ta về nước để thăm thú quê hương. - Rin nói.

- Con trai, ngày mai con đưa Jenny đi tham quan một chút. Con bé lần đầu về đây nên không biết đường đâu/ - Minh Trí nói/

- Xin chào, em tên là Jenny, rất vui được gặp anh. - Jenny cười nói.

- Chào em. - Tuấn Khôi cũng mỉm cười đáp lời.

Nhận thấy cái nhìn không hề chán ghét của Tuấn Khôi, Jenny cười thầm. Ngày trước mẹ cô không thể bước vào nhà họ Trần, hôm nay cô phải thay mẹ thực hiện điều đó.

P/s: Jenny là con gái của Lâm Hân. Lần đó khi phải từ biệt Minh Trí về nước thì cô vẫn tìm cách liên lạc với Minh Trí nhưng anh chỉ đáp trả do phép lịch sự. Đến khi Minh Trí thắng thường nói rằng anh yêu Rin và không thể chấp nhận bất cứ cô gái nào thì Lâm Hân đành bỏ cuộc để giữ lại tình cảm tốt của mình và anh. Sau đó cô kết hôn cùng một người đàn ông khác sinh ra Jenny nhưng cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc. Hiện tại Jenny sống cùng Lâm Hân, một lần sang Mỹ thì Rin và Minh Trí ghé thăm Lâm Hân và được cô gửi Jenny về Việt Nam vì lý do cô đang bận làm một show bên ấy mà không có thời gian đưa con về quê hương.

112. Chương Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Đời Sau (Phần 3)

Buổi sáng hôm sau Jenny diện một chiếc áo cộc tay, ngắn ngắn khoe vòng eo thon thả cùng với chiếc quần jean ngắn trong Jenny thật sự rất cá tính và năng động.

- Hôm qua anh đã hứa đưa em đi tham quan thành phố đúng không? Chúng ta bắt đầu thôi. - Jenny chạy lại nơi Tuấn Khôi đang ngồi đọc tờ báo kinh tế buổi sáng.

Tuấn Khôi nhìn qua cô gái bên cạnh, lại nhìn ánh mắt của mẹ Rin sau đó đặt tờ báo xuống bàn mà nói.

- Hôm nay con có cuộc họp tại RoYal, có lẽ để hôm khác con sẽ đưa cô ấy đi chơi.

Jenny nhìn qua Rin như cầu cứu.

- Hôm qua không phải đã hứa đưa con bé đi rồi sao? - Rin nói với Tuấn Khôi, vì dù sao đây Jenny cũng theo họ về nước phải có trách nhiệm.

- Hay là gọi Thiên Bảo đi, anh ấy hôm nay có lẽ không bận. - Tuấn Khôi đưa mắt nhìn Rin. - Cuộc họp rất là quan trọng.

- Thiên Bảo là diễn viên nổi tiếng, không thể thoải mái đi cùng Jenny được. Được rồi, bảo cậu Tuấn Hà của con thay mặt con dẫn dắt cuộc họp, còn con thì đưa Jenny ra ngoài, tiện cả đôi đường. - Minh Trí ngồi cạnh Rin mà ra lệnh cho con trai.

- Nếu anh ấy bận thì để hôm sau cũng được ạ. - Jenny nghe Minh Trí nói vậy thì vui mừng nhưng vờ như cảm thông.

- Thôi được rồi, chúng ta đi. - Tuấn Khôi không dám cãi lại lời cha, trên tay cầm một chiếc áo khoác da màu đen bước chân thong dong ra ngoài xe.

Jenny ngồi trên xe của Tuấn Khôi, khẽ đưa mắt nhìn kĩ người đàn ông trước mặt. Đôi mắt hổ phách hút hồn người, gương mặt đẹp không một chút khuyết điểm khiến trong lòng cô rung rinh.

- Xin lỗi đã làm phiền anh. - Jenny quay mặt sang Tuấn Khôi nói, tỏ ra ái ngại.

- Không sao cả, dù sao tôi cũng phải giữ lời hứa của mình. Nói cho tôi biết em muốn đến đâu? - Tuấn Khôi không nhìn Jenny, hướng mắt thẳng phía trước.

- Em chưa về nơi này lần nào cả, anh đưa em đi dạo một vòng nhé. - Jenny tươi cười nói.

Tuấn Khôi không trả lời, lái xe một vòng thành phố không hề quan tâm đến cô gái bên cạnh. Sau đó nhìn sang Jenny mà hỏi:

- Tôi đã đưa em đi một vòng như em muốn, bây giờ em muốn đi đâu?

Jenny ngỡ ngàng nhìn Tuấn Khôi khi anh nói ra câu nói bá đạo như vậy. Cô thật tình không thể tìm một chút bình thường từ người đàn ông này nha.

- Em muốn đến nơi mà anh thích đến nhất và nơi đẹp nhất thành phố này. - Jenny nói, lần này thì Tuấn Khôi không thể lạnh lùng nữa rồi nhé.

Tuấn Khôi nghĩ một chút rồi vừa đáp ga vừa đáp:” Thật tiện, hai nơi em muốn đến thật ra chỉ là một.”

Jenny hào hứng khi Tuấn Khôi đồng ý đưa cô đến nơi anh thích nhất.

Chiếc xe dừng trước cao ốc RoYal. Tuấn Khôi bước xuống xe mở cửa cho Jenny rồi mỉm cười đáp.

- Nào, chúng ta đã đến nơi rồi.

Jenny không biết đây là nơi làm việc của Tuấn Khôi nên cũng thích thú theo anh đi vào bên trong.

Khi bước vào cửa liền bắt gặp những cái nhìn kì lạ từ những người xung quanh, họ còn lại xì xầm điều gì đó.

- Tuấn Khôi, không phải cha con nói hôm nay con không đến công ty được sao? - Tuấn Hà được Minh Trí nhờ chỉ trì cuộc họp. Anh đang trên đường đi đến phòng họp thì gặp Tuấn Khôi.

- Cậu, con được yêu cầu đến thôi. Con lên phòng làm việc, cậu cứ thay con vào phòng họp. - Nói rồi Tuấn Khôi bước đi, phía sau Jenny đi theo.

Tuấn Hà nhìn Jenny ngạc nhiên, hôm nay Tuấn Khôi dắt đâu một cô gái ăn mặc không ra sao đến công ty thế này. Xem ra khẩu vị của thằng bé có chút lạ thường.

Jenny đi vào bên trong phòng tổng giám đốc thì mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhìn bộ quần áo trên người mình thì đã hiểu vì sao mọi người lại nhìn mình như vậy.

- Đây là nơi đẹp nhất và anh thích đến nhất đó sao?

- Đúng vậy. - Tuấn Khôi đi đến bàn làm việc, khởi động máy tính để làm việc.
 - Anh... vì sao tới nơi này không nói trước với em để em thật mất mặt như vậy? - Jenny nhớ lại ánh mắt của mọi người thì vô cùng xấu hổ.
 - Không phải đây là nơi em yêu cầu sao? - Tuấn Khôi đưa ánh mắt không liên quan mà hỏi.
 - Đây chính là nơi đẹp nhất thành phố này sao? - Jenny hỏi, trong lòng vô cùng khó chịu.
 - Em xem, đây là cao ốc của tập đoàn RoYal lớn nhất cả nước. Đứng ở phòng tổng giám, có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố. Đối với tôi đó là nơi đẹp nhất. - Tuấn Khôi đáp.
 - Vậy nơi anh thích đến nhất, ngày nào cũng đến nơi này anh lại nói nó là nơi anh thích nhất.
 - Từ khi còn bé, tôi rất hâm mộ cha tôi và luôn muốn được như ông ấy ngồi vào vị trí tối cao nhất của tập đoàn RoYal. Tôi không thích làm việc thì sao có thể ở vị trí này.
- Jenny không biết phải đáp lại thế nào, nơi này cũng chính là do cô tự đào hố chôn mình, chính cô yêu cầu anh đưa đến thì không thể trách được nữa.
- Jenny, em thích thì ở lại nơi này tham quan. Buồn chán có thể bảo tài xế đưa đi nơi nào em thích. Hiện tại tôi đang rất nhiều việc. - Tuấn Khôi lạnh lùng nói, đối với anh công việc hiện tại quan trọng hơn cô gái trước mắt.
 - Được rồi, không làm phiền anh. - Jenny quay mặt đi ra phía cửa, đối với Tuấn Khôi cảm nhận được cái lạnh từ con ng anh ta.
- Jenny vừa mở cánh cửa ra thì nhìn thấy một cô gái đang đứng trước cửa. Hai cô gái nhìn nhau một lúc thì Jenny lên tiếng trước.
- Cô là ai, tìm Tuấn Khôi có việc gì sao?
 - À, tôi là Minh Hà bên bộ phận thông dịch viên. - Rose đáp.
- Tuấn Khôi nghe tiếng của Rose thì đưa mắt nhìn về phía cửa.
- Rose, vào đi. - Tuấn Khôi cất giọng.
 - Cảm phiền cô tránh đường. - Rose nhìn Jenny nói.
- Jenny cảm thấy Tuấn Khôi không hề để ý đến sự có mặt của mình, lại quan trọng một nhân viên bình thường hơn mình, trong lòng có một sự ganh ghét.
- Khi Jenny rời khỏi phòng tổng giám đốc, Rose nhìn Tuấn Khôi mà thầm lắc đầu đúng là những kẻ lảm tài thường nhiều tật. Một ngày cô đến tìm thì lại gặp những mỹ nhân khác nhau từ bên trong của phòng Tuấn Khôi.
- Đến tìm tôi có việc gì sao? - Tuấn Khôi lạ kì hỏi.
 - Nghe cậu Tuấn Hà nói gặp cậu ở đại sảnh nên tôi đến tìm xem cậu có làm sao hay không mà lại bỏ cuộc họp vừa rồi.. Đó không phải là cách làm việc của Tuấn Khôi.
 - Xem ra em rất là hiểu tôi. - Tuấn Khôi mỉm cười nói.
 - Nhưng có vẻ cậu không sao cả rồi, vẫn còn đủ sức khoẻ để mang mỹ nhân lên tận phòng làm việc.
 - Em đang ghen đó sao?
 - Khéo tưởng tượng. - Rose đáp với vẻ khó chịu.
- Tuấn Khôi đứng lên đi về phía Rose đang ngồi trước mặt, gương mặt tiến tới gần sát bên Rose một chút, đôi môi khẽ nhếch lên thốt ra tiếng nho nhỏ:” Thừa nhận đi, em đang ghen vì tôi thân mật cùng cô gái khác.”
- Khoảng cách giữa hai gương mặt gần sát nhau, chỉ cần cô nhúc nhích thì có thể chạm vào môi Tuấn Khôi ngay lập tức. Rose xấu hổ đến mức đôi má ửng hồng lên, lắp bắp đáp.
- Cậu... tránh xa tôi ra.

- Mau nói em đang ghen đi. - Tuấn Khôi ép sát Rose vào thành ghế, hai tay giữ chặt hai tay.
- Kể diên này, mau tránh ra cho tôi. Tôi là gì của cậu mà phải ghen chứ, cậu có hàng tá cô gái bên cạnh tôi phải ghen với hết thấy họ sao?

- Em nhớ ngày xưa mẹ Rin từng nói, ai nói dối sẽ bị phạt. Hiện tại, tôi sẽ phạt em. - Tuấn Khôi nói rồi, khẽ đặt môi mình chạm vào bờ môi cong cong của Rose. Rose bắt ngờ mở to đôi mắt hoảng hốt, nụ hôn đầu đời của cô chính là vào tay tên nhóc này sao.

Tuấn Khôi không hôn bá đạo như Minh Trí, đôi môi nhẹ đặt vào đôi môi cong cong của Rose rồi rời ra ngoài. Tất nhiên anh đoán được đây là nụ hôn đầu tiên của Rose. Từ bé đã ở bên nhau, đến khi cô du học anh cũng âm thầm cho người theo bảo vệ nên mọi thông tin về cô anh đều nắm rõ. Tuấn Khôi khá hài lòng vì Rose luôn không bao giờ cho đối phương cơ hội đến gần, dù cô rất là xinh đẹp nhưng lại không hề quen bạn trai.

Tuấn Khôi buông Rose ra, Rose kinh ngạc vì nụ hôn bị đánh cắp liền trấn tĩnh.

- Bóp. - Rose đưa tay tát vào mặt Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi không tức giận, nét mặt vẫn lạnh như băng nhếch môi cười như không.

- Trần Tuấn Khôi, cậu... cậu lại giám hôn tôi. - Rose hét lên.

- Đó là do em nói dối nên bị phạt. - Tuấn Khôi đáp, gương mặt đều không thể tưởng.

- Tôi.. tôi sẽ mách ba Ken và mẹ Rin. - Rose nước mắt lưng tròng, chạy ra khỏi phòng làm việc của Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi gỡ bỏ gương mặt lạnh lùng, nở một nụ cười ít ai thấy.

- Haha, cô bé năm nào thật ra vẫn chưa lớn sao.

Thiên Bảo đi tới phía Rose đang ngồi một mình trong đường thang bộ của cao ốc RoYal mà âm ức khóc. Nụ hôn đầu tiên của cô giữ cho người cô thật sự yêu thương, lại bị tên nhóc khốn kiếp đó cướp mất như vậy.

- Chị Rose, sao lại ngồi đây mít ứt. - Thiên Bảo ngồi xuống gần Rose mà nói.

- Hức... hức... Thiên Bảo sao em lại đến đây... - Rose nhìn thấy Thiên Bảo thì ngạc nhiên.

- Cha em nhờ đến đây lấy giúp ông tập hồ sơ quan trọng. - Thiên Bảo nhìn Rose khóc thì nói tiếp. - Ai ức hiếp chị sao?

- Còn ai ngoài tên đáng ghét đó nữa. - Rose càng lúc càng âm ức.

- Lại là Tuấn Khôi sao. - Thiên Bảo lắc đầu. - Chị cũng biết cậu ấy hay trêu chọc chị nhưng chỉ là đùa giỡn mà thôi, lòng dạ Tuấn Khôi rất tốt.

- Chị không biết, đừng nói về tên đó nữa. - Rose nghĩ tới nụ hôn của mình càng khóc lớn hơn.

Thiên Bảo đưa tay quàng quay cổ Rose để Rose dựa vào bờ vai mình mà khóc cho chút hết sự âm ức trong lòng. Trái tim Thiên Bảo loạn nhịp vì đây là lần đầu anh được gần Rose như vậy.

Từ phía trên nhìn xuống, Tuấn Khôi nhìn thấy cảnh tượng này nhưng không nói gì lẳng lặng bước đi trong lòng nặng trĩu.

Tại biệt thự Trần gia, mọi người quay quần trong bữa cơm tối do Rin chuẩn bị.

- Mẹ, cơm mẹ nấu là ngon nhất. - Tuấn Khôi mỉm cười với Rin.

- Con trai lớn rồi, vẫn còn nịnh mẹ sao? - Minh Trí không hài lòng nói.

- Con trai em nịnh em là chuyện bình thường mà. - Rin liếc Minh Trí.

- Tuấn Khôi, con chính là con trai duy nhất của nhà họ Trần. Là nam nhi nhất định phải cứng cỏi và quyết đoán. Ngay cả việc chọn bạn gái cũng vậy, phải xác định đâu là người con yêu và đâu là người tình qua đường.

- Đây, anh nói cái gì vậy hả, con trai em ai cho phép anh dạy những điều không đúng đắn như vậy hả. - Rìn tức giận, Tuấn Khôi của cô có tất cả hư hỏng đều do Minh Trí mà ra.

- Haha, mẹ ơi. Con biết phân biệt đâu là đúng đâu là sai mà. - Tuấn Khôi thấy mẹ tức giận liền xoa dịu.

- Giống như con bé Jenny, nhìn qua là đã biết con bé để ý đến con rồi. Cần phải dứt khoát quyết định. - Minh Trí không nhìn hướng hai mẹ con nữa.

- Ba mẹ cũng biết người con thích hiện tại là ai, nhưng có lẽ con phải nhường bước. - Tuấn Khôi từ gương mặt vui vẻ sang gương mặt buồn bã.

- Ta đã nói con thế nào? - Minh Trí nhún mày không hài lòng.

- Nhưng Thiên Bảo cũng thích Rose. Con không muốn anh ấy buồn. - Tuấn Khôi đáp, trong lòng vô cùng khó xử.

- Con quan tâm đến Thiên Bảo như vậy? Đã có chuyện gì sao? - Rìn cảm thấy kì lạ, Tuấn Khôi trước giờ chưa từng nghĩ cho Thiên Bảo nhiều như vậy.

Tuấn Khôi nhớ về chuyện hôm trước. Khi anh đến tìm bác cả là Trần Hậu, trong phòng làm việc có cả Thiên Bảo. Không cố tình nghe trộm nhưng cuộc cãi vã có nhắc đến tên cha anh nên anh nán lại bên ngoài.

- Con không muốn đi theo con đường của cha, không muốn làm cái bóng của người khác. - Thiên Bảo nói.

- Ai nói với con ta là cái bóng của người khác? - Trần Hậu tức giận

- Không phải cha chính là cái bóng của nhà họ Trần sao?

Trần Hậu không biết đáp trả điều gì, chính xác bao nhiêu năm qua anh chính là cái bóng bên cạnh Minh Trí.

- Con sẽ theo đuổi sự nghiệp riêng của con, và con nhất định không phục tùng Tuấn Khôi như cha phục tùng dưỡng Minh Trí.

- Nhà họ Trần có ơn với ta, nếu không có dưỡng của con, ta đã chết dưới tay bọn giang hồ ngoài kia. Cái ơn đó ta trả cả đời không hết, và dưỡng con không hề xem ta là người phục tùng, luôn coi trọng và tin tưởng tuyệt đối vào ta. Còn con, nếu như con đã lựa chọn đi theo nghiệp đó, ta từ nay không phản đối cũng không xen vào.

- Cha có con đường cha chọn, con cũng vậy. Và con chắc chắn rằng nhà họ Trần không thể quản được con.

- Thiên Bảo cứng găng nói. - Và con còn biết, chuyện giữa cha và dì Rìn, cha trước kia thích dì Rìn nhưng vì dưỡng Minh Trí nên quyết định rút lui.

- Ai nói cho con biết những điều nhảm nhí đó. - Trần Hậu căng mặt nói.

- Là con vô tình đọc trong nhật kí của mẹ. Chuyện tình cảm của đời trước con không muốn xen vào. Nhưng chỉ vì một lần cứu mạng, cha phải hy sinh tất cả vì nhà họ Trần sao, kể cả người mình yêu.

- Người ta yêu duy nhất là mẹ con. - Trần Hậu nóng mặt

- Đó là hiện tại, nhưng trước kia...

- Chuyện trước kia qua rồi, ta không muốn nhắc lại và con không được phép nói tới chuyện người lớn.

- Cha, tương lai của con không bao giờ dựa vào Trần gia.

Tuấn Khôi sau khi nghe như vậy thì không muốn nghe nữa mà dời đi, trong lòng vô cùng buồn bã. Không nghĩ rằng Thiên Bảo nghĩ về cha mình như vậy, càng chưa bao giờ xem Thiên Bảo là phục tùng dưới anh. Đối với Tuấn Khôi, Thiên Bảo luôn là anh họ, người mà anh kính trọng.

Tuấn Khôi nhìn cha mẹ mình, hai người này quả thật khó khăn lắm mới có thể hạnh phúc cho đến hôm nay. Anh không thể nào quên được những ngày tháng cơ cực cùng bà ngoại ra đường bán bánh, những ngày gia đình bị chủ nhà đòi tiền khi chưa chuẩn bị đủ. Trong lòng Tuấn Khôi chất chứa nhiều suy nghĩ, cảm thấy thương Thiên Bảo hơn là giận. Hai người so ra vẫn là ngang tầm lứa tuổi, Tuấn Khôi luôn được mọi người kì vọng hơn hết, có lẽ vì điều này đã sinh ra suy nghĩ ấy của Thiên Bảo.

Hôm nay lại trong thấy Rose và Thiên Bảo, Tuấn Khôi thông minh hiểu được anh họ có tình cảm với Rose. Chuyện tình cảm từ đời trước lại giống như chuyện của anh, Rose và Thiên Bảo. Nếu như tranh giành Tuấn Khôi tự tin phần thắng, nhưng Tuấn Khôi quyết định kết hợp cho hai người bọn họ, vì Thiên Bảo có lẽ sẽ càng ghét gia đình anh hơn dù sao cũng là tình thân...

113. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần 4: Chọn Người

Tuấn Khôi cầm điện thoại bấm số gọi cho ngôi sao nổi tiếng Thiên Bảo. Thiên Bảo thường sử dụng hai số, một số anh chỉ cung cấp cho những người thân quen, còn với những đạo diễn hoặc người cùng ngành nghề anh thường cho số quản lý của anh giữ. Tuấn Khôi nhấn số điện thoại quen thuộc, chờ một lúc thì Thiên Bảo cũng nghe máy.

- Có chuyện gì sao? - Thiên Bảo nhận được cuộc gọi từ Tuấn Khôi thì ngạc nhiên, từ khi anh từ chối vào RoYal theo con đường nghệ thuật thì bọn họ ít khi nói chuyện riêng.

- Phải có chuyện em mới được gọi cho anh sao? Hôm nay ngôi sao của chúng ta có rảnh không, em mời anh vài ly. - Tuấn Khôi đáp.

- Ở đâu, khi nào? - Thiên Bảo biết chắc chắn có lí do nào đó thì Tuấn Khôi mới hẹn gặp riêng anh.

- Chỗ cũ, 9h tối. - Tuấn Khôi nói xong liền hơi cười, cứ ngỡ Thiên Bảo sẽ từ chối.

- OK. - Thiên Bảo đồng ý rồi cúp máy, tiếp tục cầm kịch bản mà tập lời thoại cho bộ phim mới.

9h tối, tại Ciz Bar.

Tại một bàn rượu trong một góc khuất, Tuấn Khôi cầm một ly rượu trên tay đưa lên miệng khẽ nhấp một hớp nhỏ. Rượu đưa vào cuốn họng cay xè, Tuấn Khôi đưa mắt về sàn nhảy những cô tiếp viên ăn mặc gợi cảm lưỡng lự trước mắt. Một cô gái đang tiến về phía anh, cô gái ăn mặc có thể nói là đơn giản nhất trong bọn họ từ từ bước về phía Tuấn Khôi, đôi môi đỏ mọng nhoen cười.

- Không ngờ lại gặp Tuấn Khôi nơi này. - Cô gái mỉm cười nói.

- Cô quen tôi sao? - Tuấn Khôi nhìn cô gái xa lạ kia mà nói, anh từng quen nhiều phụ nữ nhưng không hề ấn tượng gì về cô gái trước mắt.

- Mình là Anh Thư đây? Khi bé chúng ta hay chơi cùng nhau. - Anh Thư mỉm cười nói, làm sao có thể quên được cậu bạnkhôi ngô nhất lớp luôn đi theo cô mà đùa giỡn.

- Anh Thư? - Tuấn Khôi điều chỉnh là trí nhớ, thường nghe baba kể lúc bé anh đã thích một bé gái cùng lớp, không phải là Anh Thư này chứ.

- Cậu không nhớ mình cũng đúng, chúng ta chỉ quen biết nhau từ lúc còn bé tí. - Anh Thư mỉm cười. - Không muốn nhận lại bạn cũ sao? Không mời mình một ly được sao?

- Xin lỗi, mời ngồi. - Tuấn Khôi nhìn cô gái trước mắt mà đánh giá. Sau đó gọi phục vụ mang một ly rượu đến. - Mời Anh Thư.

Anh Thư khẽ cười, nâng ly rượu trên tay khẽ cụng vào ly của Tuấn Khôi rồi đưa lên đôi môi gợi cảm uống một hớp nhẹ.

- Cậu đến đây một mình sao? - Anh Thư nhìn Tuấn Khôi ngồi một mình liền hỏi.

- Tôi có hẹn bạn. - Tuấn Khôi nhàn nhạt đáp.

- Có vẻ như cậu không nhớ mình, vậy mình sẽ không phiền Tuấn Khôi nữa. - Anh Thư mỉm cười nhẹ nhàng đứng lên.

Tuấn Khôi không ngăn cản cô gái xa lạ phía trước, theo như anh thì chỉ có những cô gái con nhà giàu có ăn chơi lêu lổng mới tìm đến những nơi nhộn nhịp xô bồ này với những mục đích khác nhau. Có thể cô gái phía trước kia cũng không loại bỏ, vì sao học cùng nhau khi còn bé tí lại có thể nhận ra anh mà đến chào hỏi, chẳng phải là đã điều tra về thân phận anh sao?

Từ cửa bước vào một người mặc chiếc áo khoác màu đen, đội nón che đi gương mặt điển trai, dáng người cao ráo và thanh mảnh kia không ai khác chính là Thiên Bảo. Anh đang đi về phía Tuấn Khôi.

- Gặp ngôi sao thật là quá khó khăn. - Tuấn Khôi trêu chọc.

- Xin lỗi, tôi gặp vài chuyện rắc rối trên đường tới đây. - Thiên Bảo nhàn nhạt đáp, nhìn trên bàn có 2 ly rượu thì cũng cười cợt. - Không phải không có người anh trai này tới, cậu cũng tìm ỉnh một cô gái xinh đẹp bên cạnh sao?

- Phụ nữ xung quanh em không thiếu, vì sao phải vào nơi này tìm. - Tuấn Khôi nhìn xung quanh các cô vũ nữ mà lắc đầu.

- Gọi anh đến nơi này là muốn nói điều gì? - Thiên Bảo không vòng vo mà hỏi thẳng.

- Đã khá lâu không cùng anh uống rượu, hôm nay em trai này mời anh đến phải có điều gì sao?

- Con người của cậu tôi còn không hiểu rõ sao? Cậu làm điều gì cũng có mục đích và chắc chắn thành công thì mới hành động.

Nghe Thiên Bảo nói vậy, Tuấn Khôi khẽ cười cầm chai rượu trên tay mà rót đầy vào hai ly.

- Đây, uống với em một ly em sẽ nói lý do vì sao em mời anh đến.

Thiên Bảo cầm ly rượu trên tay đưa vào miệng một hơi uống cạn. Tuấn Khôi khẽ bật cười lớn.

- Xem ra rất nôn nóng sao? Cũng không có chuyện gì quan trọng.

- Nếu không có gì quan trọng, tôi về trước. - Thiên Bảo dự định đứng lên.

- Nay, từ khi anh trai làm ngôi sao nổi tiếng thật sự không xem em trai này đáng giá một chút nào sao? Được rồi, em không đùa dai nữa.

Thiên Bảo im lặng không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn Tuấn Khôi, cảm thấy hôm nay cậu ta vô cùng lạ lùng không giống như phong cách thường ngày của Tuấn Khôi.

- Có phải anh yêu Rose không? - Tuấn Khôi hỏi.

- Chuyện này thì liên quan gì đến cậu? - Thiên Bảo bắt ngờ trả lời.

- Em nói anh biết, phụ nữ bọn họ giống như một đứa trẻ con chịu kẹo ngọt bánh ngon. Anh dù rất chiều chuộng cô ấy nhưng cứ gọi cô ấy là chị thì đến bao giờ mới có thể thành công.

- Tôi cần cậu phải dạy dỗ điều đó sao?

- Chỉ là hai anh em chúng ta tâm sự về phụ nữ mà thôi, nếu anh thật lòng yêu Rose thì hãy cùng cô ấy bước thêm một bước nữa. Em sẽ ủng hộ hai người.

- Không phải cậu rất thích Rose sao? - Thiên Bảo cảm thấy lạ lẫm, từ trước đến nay mọi người đều biết Tuấn Khôi luôn luôn muốn Rose là của cậu ta.

- Haha, phụ nữ bên cạnh em không thiếu nha. Em quan tâm cô ấy cũng bởi vì xem cô ấy như một người em gái thiếu thốn tình cảm của mẹ, em là nam tử hán nên muốn ở bên cạnh bảo vệ.

- Nghĩa là cậu không hề yêu Rose sao?

- Đúng vậy, em sẽ chúc phúc cho hai người.

Tuấn Khôi nói xong câu nói trên, đưa ly rượu trên tay uống cạn sạch. Thiên Bảo không nghĩ rằng Tuấn Khôi lại tự miệng mình nói như vậy, có lẽ vì cậu ta không thích Rose thật, chỉ xem là em gái. Trước đây Thiên Bảo mặc dù rất yêu Rose nhưng vì trờ ngại Tuấn Khôi nên không thể bày tỏ. Hiện tại rào cản đã được tháo xuống, lại nhận được ủng hộ như vậy thật sự có phải là may mắn đang mỉm cười với anh.

Tiếng nhạc nổi lên âm âm, họ không còn nghe thấy nhau nói điều gì nữa. Đèn chớp nhoáng không thể giấu nổi ánh mắt buồn bã từ người đàn ông tài hoa.

Tuấn Khôi gọi cho Rose lên phòng làm việc của mình để hỏi ý kiến của cô về địa điểm du lịch mới mà RoYal vừa khai thác được. Anh muốn cô dần dần làm quen với những quyết định quan trọng và nhạy bén giải quyết công việc của người đứng đầu.

- Rose, chị thấy nơi du lịch này thế nào? - Tuấn Khôi không nhìn Rose mà hỏi, đôi mắt hướng về màn hình chụp những cảnh đẹp tại địa điểm du lịch mới.

- À... nơi này có vẻ rất là có tiềm năng đó Trần tổng, đây có phải là nơi mà RoYal vừa khai thác và chuẩn bị đưa ra cuộc họp về chiến lược quảng cáo. - Rose cảm thấy Tuấn Khôi gọi thì bằng chị có vẻ rất kì lạ, lại không nghe quen tai. Cô vẫn còn giận Tuấn Khôi về chuyện vừa qua nhưng hôm nay cậu ta gọi cô lên đứng là vì công việc, không thể nào lấy việc tư đàn xen việc riêng.

- Đúng vậy, chị có thể cho tôi ý kiến về chiến lược quảng cáo hay không?

- Chúng ta mời một người mẫu, diễn viên nổi tiếng nào đó đến đây chụp ảnh và tung ra thị trường hình ảnh tuyệt đẹp của nơi này. - Rose liền nói.

- Ý tưởng không tệ, nhưng không hay. - Tuấn Khôi lắc đầu.

- Vậy cậu nói ý tưởng của cậu thế nào? - Bị Tuấn Khôi che bai Rose liền không vui.

Tuấn Khôi nhìn thái độ của Rose liền khẽ cười như không, cô gái này mãi mãi trẻ con như vậy, sau đó liền nói.

- Đây là nơi du lịch, không phải địa điểm chụp hình nên khi Rose nói mời người nổi tiếng đến chụp ảnh rất là có điều không đúng. Theo tôi, chúng ta sẽ mời một nam một nữ đóng thành một cặp tình nhân cùng nhau đi đến nơi này vui chơi, để lại những hình ảnh thật tự nhiên.

Rose nghe Tuấn Khôi nói trong lòng thầm ngưỡng mộ, không ngờ cậu ta lại có thể nghĩ sâu sắc như vậy. Trong lòng tán phục nhưng ngoài mặt vẫn ương bướng.

- Làm theo Trần tổng đi. - Rose tỏ ra không hài lòng.

- Theo Rose, hai người họ chúng ta nên chọn ai? - Tuấn Khôi đưa ra một danh sách do thư kí riêng sàn lọc những người làm nghệ thuật nổi tiếng nhất hiện nay.

- A, có Thiên Bảo nè, chúng ta mời cậu ấy đi. - Rose nhìn thấy Thiên Bảo là người đầu tiên trong danh sách thì reo vui.

Đôi mày Tuấn Khôi chau lại, có cần thiết phải reo vui mừng như là cô ta thần tượng Thiên Bảo như vậy.

- Phải xem những người phía sau nữa, không nên thiên vị trong công việc. Đó chính là một người lãnh đạo xuất sắc cần phải có. - Tuấn Khôi không hài lòng đáp

- Nhưng không phải Thiên Bảo là lựa chọn tốt nhất sao? Cậu ấy hiện tại chính là diễn viên nổi tiếng và có lượng Fan nhiều nhất. Những bộ phim cậu ấy ra mắt đều được mọi người đón nhận nồng nhiệt.

- Chúng ta còn phải xem xét về chi phí phù hợp, Thiên Bảo nổi tiếng như vậy xem ra sẽ mất khoảng chi phí không nhỏ. Về chi phí quảng cáo trong cuộc họp trước chúng ta đã đưa ra con số cụ thể.

- Nếu như Rose thuyết phục được Thiên Bảo đồng ý về catxe mà bên RoYal đề ra thì Trần tổng sẽ chọn Thiên Bảo đúng không?

- Được rồi, Rose chọn nhân vật nữ đi. - Tuấn Khôi không muốn tranh cãi với cô gái này nữa, đúng là một đứa trẻ lớn xác.

Rose lật từng trang từng trang nhìn các nhân vật nữ trong album hình để chọn cho Thiên Bảo một cô gái thật hợp và ngang tầm nhưng chọn mãi không được người nào.

Bỗng nhiên điện thoại cô reo lên, bài hát "Fake Love" vang lên khắp căn phòng làm việc của Tuấn Khôi. Rose e ngại nhìn Tuấn Khôi sau đó tắt đi điện thoại.

- Xin lỗi, Rose quên tắt điện thoại.

- Tôi không mong có lần sau. - Tuấn Khôi lạnh lùng nói.

- A, đúng rồi, chúng ta chọn cô ca sĩ vừa hát bài hát này đi. Cô ấy không có trong danh sách này nhưng hiện tại chính là ca sĩ đang có triển vọng. Rose rất thích chất giọng của cô ấy.

- Cô gái đó tên gì? - Tuấn Khôi hỏi.

- Cô ấy tên là Anh Thư, nghĩ đến mới cảm thấy cô ca sĩ này có vóc dáng rất hợp vs Thiên Bảo nha. Họ mà đóng vai cặp tình nhân thì quá đỉnh rồi hahaha, xem ra Rose rất thông minh. - Rose reo lên vui sướng.

- Nếu Rose nói vậy, Rose nhanh chóng tìm cách liên lạc với phía cô gái kia. Chúng ta sẽ catting họ trước, chị chọn ra vài người nữa. Quảng cáo lần này không phải một mình chị có thể quyết định.

- Này, vậy này giờ cậu hỏi tôi để làm gì hả?

- Tham khảo ý kiến.- Tuấn Khôi lạnh lùng đáp trả.

- Nhất định người được chọn phải là Thiên Bảo và Anh Thư. Nếu không phải họ tôi sẽ... tôi sẽ....

- Sẽ làm gì? - Tuấn Khôi đưa mắt nhìn Rose không biểu lộ cảm xúc nào.

Rose nhớ lại chuyện Tuấn Khôi bức hôn mình liền cảm thấy gương mặt cậu ta lúc này khá là nguy hiểm nên nhanh chóng bỏ chạy ra khỏi phòng làm việc.

Hôm sau là ngày tổng duyệt đợt catting chọn người quảng cáo cho khu du lịch mới của RoYal. Nhắc đến RoYal thì bao nhiêu người nổi tiếng cách mấy đều muốn được tham gia, tiếng tăm của họ có thể từ đây mà đẩy cao hơn nữa. Đặc biệt là các nữ diễn viên, ca sĩ or người mẫu, nghe nói tổng giám nơi này rất là trẻ tuổi tào cao lại vô cùng đẹp trai hệt như Trần Minh Trí lừng lẫy năm xưa.

Thiên Bảo được chọn đặc cách chọn vì Tuấn Khôi bị áp lực từ mẹ Rin, hôm đó Rose đã gọi ẹ Rin mà mách rằng Tuấn Khôi ganh tỵ vì Thiên Bảo đang rất nổi tiếng nên cố tình không chọn Thiên Bảo. Tuấn Khôi chỉ biết lắc đầu với cô gái này, và cả lời mẹ Rin nói rằng hãy giúp Thiên Bảo phát triển hơn nữa trong sự nghiệp. Dù sao chúng ta cũng là tình thân, phải biết giúp đỡ nhau.

Hiện tại chỉ là đang chọn người để đóng cặp hợp với Thiên Bảo.

- Xin mời ca sĩ Anh Thư.

Cô gái tên Anh Thư bước vào bên trong phòng catting, Tuấn Khôi nhìn cô ca sĩ này trong thật quen mắt. Sau đó liền nhớ ra đã từng gặp tại Ciz Bar, không ngờ cô ấy lại là ca sĩ và có thể gặp lại tại RoYal này.

- Mời cô. - Một thành viên trong giám khảo nói.

Anh Thư tuy là ca sĩ nhưng về cách tạo dáng chụp hình vô cùng chuyên nghiệp, Thiên Bảo được chỉ định đứng im như khúc gỗ, mắt nhìn về phía trước để ầu nữ tự tạo dáng để đánh giá trình độ trước ống kính. Anh Thư có dáng đi vô cùng uyển chuyển, bước đến gần Thiên Bảo, dùng đôi mắt mắt bén của mình mà nhìn thẳng vào mắt anh rồi cười mỉm khó hiểu. Sau đó, Anh Thư dùng hai tay mình ôm lấy bờ má Thiên Bảo đôi chân nhún lên đưa đôi môi gần lại đôi môi cuốn hút trước mắt, không ỏi mình chạm vào môi Thiên Bảo. Cảnh tượng chủ động của cô trước mắt người đàn ông đứng im khiến Thiên Bảo không thể đứng im mãi, đưa đôi tay nâng lấy Anh Thư tung lên, với nhiều năm học múa Anh Thư tạo thành một động tác đẹp mắt.

Sau khi Anh Thư tạo hình trước ống kính xong, người cuối cùng được gọi tên chính là Jenny, Jenny kế nghiệp mẹ mình chính là một người mẫu. Tuy không nổi tiếng bằng mẹ nhưng nhờ cô đã gọi điện ẹ mình để Lâm Hân gọi Minh Trí một tiếng nhờ vả để cô có thể tiếp cận cuộc thi này. Là người mẫu chuyên nghiệp ở nước ngoài nên tạo hình đối với Jenny là điều không có gì khó khăn. Cô hoàn thành bài diễn của mình hết sức hoàn thiện và gây chú ý của mọi người.

Minh Trí nhìn những bức ảnh mà nhiếp ảnh gia vừa chụp xong của Anh Thư và Jenny để giới chuyên môn đánh giá một lượt. Nhưng mà dù biết họ có chọn ai đi chăng nữa thì quyết định vẫn thuộc về Tuấn Khôi.

- Thiên Bảo, người là đồng chung với anh. Anh cảm thấy ai là thích hợp với mình. - Tuấn Khôi hỏi Thiên Bảo, vì quan trọng nhất là cả hai phối hợp ăn ý.

- Tôi cảm thấy cả hai cô gái ấy đều rất tốt. Nhưng tôi thích cách mà Anh Thư thể hiện rất chủ động, còn Jenny cô ấy chỉ muốn thể hiện bản thân. - Thiên Bảo nói ra nhận xét.

- Vậy là anh muốn cùng Anh Thư hợp tác trong hợp đồng quảng cáo lần này. - Tuấn Khôi hỏi lại.

- Lựa chọn là ở RoYal. - Thiên Bảo thẳng thắn nói, vì đối với anh bạn diễn là ai cũng không quan trọng.

Tuấn Khôi quyết định sẽ lựa chọn Anh Thư trong hợp đồng lần này và Jenny sẽ là người mẫu dự bị.

Sau khi quyết định được thông báo, Rose nhảy lên vui sướng vì hai người cô bầu chọn đã được chọn làm người mẫu để quảng bá về du lịch lần này của RoYal. Rose chạy đến gần Anh Thư mà nói: "Mình rất là hâm mộ bạn đó nha, lần này nhất định phải cố gắng nhé."

Anh Thư nhìn Rose một cái khẽ nở một nụ cười gượng rồi bỏ đi. Jenny nhận được tin mình chỉ là dự bị thì vô cùng không hài lòng, dù gì thì cô cũng là người mẫu nổi tiếng và bài dự thi của cô rất là hoàn thiện, sao đó lại nhìn thấy Rose chạy lại gần Anh Thư mà cười nói chúc mừng thì trong lòng càng cảm thấy ganh ghét cô gái này hơn, cho rằng Rose là nguyên nhân khiến mình bị loại ra.

114. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần 5: Câu Chuyện Cũ

Tại khu nghỉ dưỡng bên trong nơi du lịch thuộc về RoYal, mọi người đang tất bật chuẩn bị cho buổi chụp hình cho hai người mẫu là Thiên Bảo và Anh Thư. Rose được Tuấn Khôi cho theo với vai trò là người chăm sóc cho Thiên Bảo và Anh Thư, tuy không hài lòng với công việc mà Tuấn Khôi giao cho nhưng Rose miễn là được đi theo cùng bọn họ đã nhảy lên vui sướng.

Có lẽ mọi người đều bận rộn chỉ trừ Jenny là thảnh thơi nhất vì cô đi theo mọi người với vai trò là dự bị để tránh trường hợp tổn thất chi phí của RoYal nếu như Anh Thư có chuyện không may.

Mọi người tập hợp trước đại sảnh khách sạn, nơi này có kiểu bài trí nguy nga như cung điện. Ánh đèn vàng chiếu sáng khắp cả mọi người, trong nơi này hết như cung điện nguy nga lộng lẫy. Mà phía trên kia là Tuấn Khôi đang đứng ở vị trí cao nhất để chỉ thị kế hoạch. Đáng ra lần này không nhất thiết Tuấn Khôi phải đi đến nơi này, nhưng vì lý do riêng mà Tuấn Khôi không thể không có mặt.

- Mọi người nghe đây, trên tay mọi người là bản kế hoạch lịch trình của những ngày sắp tới. Chúng có thể thay đổi bất cứ lúc nào nên mọi người phải luôn mang theo điện thoại bên cạnh.

Mọi người nhìn vào xấp giấy điều phối công việc trên tay rồi tiếp tục lắng nghe.

- Nơi này địa thế khó đi, hiện tại chúng ta vẫn đang trong giai đoạn sửa chữa nên mọi người trong thời gian rảnh rỗi không được đi lung tung khắp nơi rất dễ bị lạc đường. Điều cuối cùng tôi muốn nói, nếu như lần này dự án có kết quả tốt, tôi sẽ dành ổi người tại đây một phần thưởng.

Nghe Tuấn Khôi nói mọi người ai nấy đều phần khởi mà ột tràn vỗ tay như khích lệ tinh thần mà cùng nhau cố gắng làm việc.

Thiên Bảo và Anh Thư được chuyên viên make up trang điểm kỹ càng. Stylish cũng đang chọn những trang phục và phụ kiện phù hợp với cảnh chụp lần này. Rose cảm thấy mình đến nơi này mang danh là chăm sóc hai ngôi sao nhưng thật chất rất là nhàm chán nha. Thiên Bảo thì không bao giờ cho cô làm giúp cậu ấy

điều gì, còn Anh Thư thì xem ra rất ra dáng ngôi sao, cô ấy không hề nói một câu nào với bất cứ ai trừ lúc này Tuấn Khôi hỏi.

- Thiên Bảo, cậu có mệt không tôi mang nước cho cậu nhé. - Rose nhàm chán cảm giác mình là kẻ vô dụng tìm kiếm việc.

- Em không khát, cảm ơn. - Thiên Bao đang đang tạo hình trả lời.

- Vậy còn Anh Thư, em có muốn dùng gì không? - Rose lần này chủ động hỏi Anh Thư này thêm một lần nữa, nếu cô ta không trả lời thì thật là không thêm đếm xỉa tới nữa.

- Không, cảm ơn. - Anh Thư không nhìn Rose mà đáp.

Rose chưng hửng trước câu trả lời của hai người họ. Xem ra lần này cô đi theo chỉ làm tốn thêm kinh phí của RoYal rồi, thật là vô dụng mà.

Rose đang đứng vừa suy nghĩ vừa nhìn hai con người quan trọng nhất hôm nay đang được các chuyên gia tạo hình thì Jenny từ phía xa đi tới phía cô từ phía sau mà nói tới.

- Không ngờ một nhân viên phiên dịch cũng có thể đến buổi chụp hình quảng cáo này sao? - Jenny từ khi thấy Rose trên chuyến xe đã cảm thấy lạ, lại thấy ánh mắt Tuấn Khôi nhìn cô gái này triu mến lại thấy quan hệ giữa họ không phải bình thường.

- À, tôi được tổng giám phân công chăm sóc hai ngôi sao này, cô là người dự bị nên tôi không thể chăm sóc cô được. - Rose nhìn Jenny đáp.

- Cô có phải là nhờ có quan hệ với Tuấn Khôi mới có thể vào RoYal làm việc. - Jenny cố tình nói to khiến ánh mắt của nhiều người đổ về phía Rose.

- Đây... tôi... - Rose không biết phải phân bua thế nào, đúng là cô và Tuấn Khôi có quen biết, chuyện lần này cô được nhận vào cũng là do anh sắp xếp.

Thiên Bảo ra hiệu cho chuyên viên make up dừng lại, sau đó nhìn về phía Jenny mà nói: “ Jenny, không phải em cũng nhờ có quen biết với tổng giám nên mới có thể đến cuộc thi này sao? Nhưng thật tiếc là dù có quan hệ thế nào thì năng lực mới chính là thứ mà RoYal cần. Em xem, mình vẫn bị Anh Thư đánh bại.”

Câu nói của Thiên Bảo khiến mọi người như tỉnh ra được vấn đề, sau đó ánh mắt kì thị lại nhìn về phía Jenny, cô ta cũng nhờ có mối quan hệ mới có thể đi được đến nơi này còn lại dùng điều đó mà xem thường người khác. Đúng là một cô gái không biết trước sau, chuyện này mà tới tai tổng giám đốc sẽ chẳng hay ho gì.

- Cô ta cũng là do quen biết trước mới được chọn. - Jenny hét lên, lần này mọi người lại càng ngạc nhiên.

Anh Thư nãy giờ ngồi im, bỏ mặc mọi chuyện ngoài tai như không liên quan đến mình, bọn họ đấu đá với nhau như thế nào thì cũng mặc kệ. Nhưng khi nghe đến tên mình thì cô bỏ tai nghe nhạc ra, phong thái ung dung nhìn Jenny hỏi:

- Xin hỏi vị tiểu thư đây, nói vậy là ý gì?

- Không phải cô ta (chỉ Rose) quen biết với cô và đưa cô vào nơi này. - Jenny làm âm ỉ, khiến mọi người cũng dừng tay làm việc mà chú tâm theo dõi.

- Tôi đến đây vì đích thân nhận được thư mời có chữ kí của tổng giám đốc RoYal mời đến catting làm người mẫu ảnh. Còn cô gái kia, tôi chưa hề gặp mặt trước đó. Cô còn gì thắc mắc vì sao họ mời tôi thì có thể gặp trực tiếp tổng giám, nghe đâu cô có quen biết trước mà. - Anh Thư nói xong, tiếp tục quay về vị trí mà trang điểm.

- Các người đều không có năng lực. - Jenny tức giận hét lên.

Từ phía xa, nhìn thấ cảnh ồn ào Tuấn Khôi liền đi tới mà nhìn thấy cảnh tượng này. Trong lòng vô cùng phiền muộn không vui, chỉ vì nghe lời mẹ Rìn mà đưa cô gái phiền phức này đến đây.

- Jenny, vậy cô nghĩ RoYal của tôi phát triển đến hôm nay là do trọng dụng những người không có năng lực sao?

- Tuấn Khôi, em... em không có ý đó. - Jenny nhìn thấy Tuấn Khôi từ phía sau nói tới thì không còn dám hét lên.

- Được rồi, mọi người nhanh tay lên một chút. Thời gian sắp đến rồi. - Tuấn Khôi không muốn mọi chuyện thêm rắc rối. Lời nói của anh như lệnh trời tại nơi này, mọi người không để tâm đến những gì xảy ra nữa mà chuyên tâm vào công việc của mình.

Buổi chụp hình đầu tiên diễn ra bên bờ biển. Anh Thư mặc một bộ bikini màu trắng gợi cảm với đường nét cơ thể, Thiên Bảo mặc một chiếc quần rộng màu trắng để lưng trần săn chắc. Họ như một cặp tình nhân đang dạo chơi bên bờ biển xanh êm dịu.

Thiên Bảo và Anh Thư được yêu cầu phải đóng thành một cặp tình nhân thật thụ, để lấy được những tấm ảnh chân thật tự nhiên không dàn dựng.

Trên một bãi biển xanh trong, một nam một nữ tay trong tay cùng bước đi nhìn nhau mỉm cười.

- Cát. - vị đạo diễn nhăn mặt liền nói. - Hai người là hai người bình thường yêu nhau, không phải hai kẻ cầm điếu.

Rose buồn cười nên cười haha, nhưng nhìn thấy nét mặt mọi người nhìn mình khá căng thẳng thì biết mình cười không đúng chỗ liền cuối đầu đi về phía khác mà xem hai bạn họ diễn.

- Tôi hiểu rồi. - Thiên Bảo lạnh lùng đáp.

Tiếp tục diễn.

Thiên Bảo nắm tay Anh Thư đi trên bãi biển dài và đầy gió. Gió biển làm bay mái tóc dài óng mượt của cô. Thiên Bảo khẽ đưa tay vuốt lại tóc cho Anh Thư, sau đó nhìn vào ánh mắt Anh Thư mà nói:

- Chúng ta bị ép phải nói chuyện, nhưng tôi không biết nói gì với cô. - Thiên Bảo dùng đôi mắt đầy tình ý nói, miệng mỉm cười.

- Tôi cũng không có hứng thú nói chuyện với anh. - Anh Thư cũng mỉm cười đưa một tay lên gương mặt Thiên Bảo mà nói.

- Vậy chúng ta chơi một trò chơi vậy? - Thiên Bảo nắm lấy tay Anh Thư mà hôn lấy.

- Trò chơi như thế nào? - Anh Thư mỉm cười, đôi mắt tỏ ra rất là hạnh phúc mà ôm lấy Thiên Bảo khẽ nói vào tai anh.

Thợ chụp ảnh đang chọn những góc ảnh thật đẹp và tự nhiên nhất để chụp cặp tình nhân này. Không ai biết họ đang nói gì với nhau, chỉ cảm thấy họ diễn rất đạt trong thật hạnh phúc hết như một cặp tình nhân thật sự.

- Trò chơi trả lời câu hỏi. - Thiên Bảo nắm lấy tay Anh Thư mà kéo đi dưới làn nước xanh trong.

- Anh muốn biết gì về tôi sao? - Anh Thư mỉm cười bước theo phía sau.

Ra tới biển, Thiên Bảo ôm lấy bờ eo của Anh Thư đưa môi vào tai cô mà khẽ nói:” Cô có quan hệ thể nào với tổng giám”.

Anh Thư mỉm cười, tỏ ra e ngại:” Vì sao anh hỏi tôi câu đó, tôi là được RoYal mời đến.”

- Danh sách các cô gái được chọn từ đầu không hề có cô, vì sao đến lúc catting lại có cô xuất hiện. Không phải là có quen biết sao? - Thiên Bảo buông Anh Thư ra khỏi vòng tay mình, tạo tư thế hai người nắm lấy hai tay nhau quay cuồng trên nước biển.

- Điều này phải hỏi tổng giám rồi. - Anh Thư cười tươi như hoa, diễn xuất của một ca sĩ khá thành công.

Thiên Bảo ôm Anh Thư trên tay, nâng cô lên quay một vòng. Anh Thư gương mặt trở nên hạnh phúc, quả là một cặp tình nhân trong mơ... (vâng, đúng chỉ là mơ thôi)

Cả hai người đều diễn xuất khá thành công, những hình ảnh tự nhiên đùa giỡn giữa hai người yêu nhau được chụp một cách đẹp mắt và tự nhiên nhất. Xong buổi diễn, gương mặt Thiên Bảo quay về trạng thái

lạnh như băng giá không quan tâm tới mọi lời khen của mọi người, Anh Thư cũng không khác, trở nên im lặng không một cảm xúc.

Xong phần chụp hình trên biển thì mặt trời cũng gần lặn phía đằng đông. Tuấn Khôi nhìn trên màn hình những bức ảnh mà bên kĩ thuật gửi để anh kiểm tra chất lượng xem ra khá hài lòng. Tuy cô gái tên Anh Thư kia chỉ là một ca sĩ nhỏ tên tuổi không nổi trội trong nước nhưng xem ra cô ấy có cách diện khá tự nhiên và phối hợp với Thiên Bảo khá là ăn ý. Đang ngồi suy ngẫm những bức ảnh trên máy tính thì tiếng gõ cửa phòng Tuấn Khôi vang lên, Tuấn Khôi bước ra mở cửa biết rõ người đến tìm mình là ai.

- Anh vào đi - Tuấn Khôi mở cánh cửa phòng mình ra, nhìn Thiên Bảo mà nói.

- Cậu đưa Rose đến nơi này với mục đích gì, cô ấy đang rầu rĩ vì nghĩ mình là kẻ vô dụng. - Thiên Bảo nhìn Rose buồn bã một mình liền tìm Tuấn Khôi hỏi chuyện.

Tuấn Khôi đi tới bàn làm việc trong phòng, ngồi xuống ung dung nhìn về phía Thiên Bảo mỉm cười nói: "Tối nay là cơ hội của anh, hãy thổ lộ với Rose đi."

- Ý cậu là? - Thiên Bảo ngạc nhiên.

- Em đã dặn nhà hàng nơi này đặt sẵn một bàn ăn dành cho 2 người vào 7h tối. Bây giờ chỉ xem bản lĩnh của anh có mời được cô ấy hay không?

- Vì sao cậu lại làm ra những chuyện như vậy? Đây không phải là tính cách của cậu. - Thiên Bảo lạ lẫm nhìn Tuấn Khôi, không nghĩ một tổng giám trẻ tuổi nổi tiếng lại xem trọng việc của người khác như vậy.

- Vì Thiên Bảo trong lòng Tuấn Khôi này, mãi mãi là anh trai tốt nhất. - Tuấn Khôi đưa mắt nhìn Thiên Bảo mà nói, những hiểu nhầm của Thiên Bảo muốn xóa hết.

Thiên Bảo nghe Tuấn Khôi nói vậy, trong lòng có chút xấu hổ vì luôn nghĩ rằng Tuấn Khôi vì may mắn sinh ra trong nhà họ Trần mà được mọi người chú ý và không xem trọng người anh họ như anh. Xem ra Thiên Bảo đã nghĩ sai về em trai của mình.

- Em chỉ giúp anh đến đây, còn việc còn lại là tự bản thân anh cố gắng.

- Cảm ơn cậu, Tuấn Khôi.

- Được rồi, anh làm tốt lắm. Ngày mai khi chụp xong cảnh 3 chúng ta sẽ quay về thành phố. - Tuấn Khôi nhìn vào bảng lịch trình công việc mà nói, không muốn nói đến chuyện của Rose nữa.

- Tôi về phòng nghỉ ngơi trước. - Thiên Bảo nói rồi, quay lưng bước ra khỏi phòng Tuấn Khôi.

Buổi tối ở nơi này không khí khá mát mẻ so với cái nóng của thành phố. Rose đang ngồi một mình ngẩn nhìn bầu trời đầy sao, cô chăm chú đếm từng ngôi sao một thật thích thú.

- Rose, sao lại ngồi nơi này một mình. - Thiên Bảo từ phía sau đi tới hỏi.

- Rose đang ngắm sao, ở thành phố thật khó để nhìn thấy bầu trời đẹp như vậy Thiên Bảo à. - Rose vui vẻ ánh mắt vẫn không dời bầu trời đen huyền bí.

Thiên Bảo cũng nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh, nhưng những vì sao kia không quyến rũ bằng người con gái phía trước anh. Thiên Bảo đưa mắt sang Rose mà nói:

- Thiên Bảo muốn Rose cùng Bảo đến một nơi. - Thiên Bảo cười bí hiểm.

- Là nơi nào? - Rose bất ngờ.

- Chúng ta đi thôi. - Thiên Bảo cười rồi nắm lấy tay Rose kéo đi. Rose thì luôn tin tưởng vào Thiên Bảo nên không dằn co mà bước theo anh.

Thiên Bảo kéo tay Rose đến căn phòng mà Tuấn Khôi đã chuẩn bị sẵn. Thiên Bảo vừa mở cánh cửa ra thì những cánh hoa hồng cũng rơi từ phía trên xuống tạo không gian thật lãng mạn. Căn phòng được trang trí bằng rất nhiều hoa hồng, Rose từ bé lại rất thích loài hoa mang tên mình nên cảm thấy rất là hứng thú. Cô chạy vào nhìn xung quanh liền nhảy lên vui cười.

-Woa, không ngờ Thiên Bảo lại vì Rose mà chuẩn bị căn phòng đẹp thế này nha, đúng là chỉ có Thiên Bảo hiểu Rose thích hoa hồng nhất nè.

- Rose vui không? - Thiên Bảo mỉm cười.

- Rất là vui nha. Nhưng vì sao Thiên Bảo lại đưa Rose đến nơi này?

Rose đứng giữa căn phòng xinh đẹp, sau đó được Thiên Bảo đưa đến chiếc bàn đã được bài trí các món ăn rất đẹp mắt.

- Rose cảm thấy Bảo là người thế nào? - Thiên Bảo khẽ hỏi.

- Tất nhiên là rất tốt rồi, vả lại diễn xuất rất là tuyệt nữa. - Rose mỉm cười đáp không nhận ra ánh mắt của Thiên Bảo hướng về cô có chút khác thường.

- Rose đã thích ai chưa? - Thiên Bảo lại hỏi.

- Sao lại hỏi Rose chuyện này. Trước giờ Rose luôn nghĩ mình con bé không nên yêu đương. - Rose vui vẻ đáp.

Thiên Bảo nhìn ánh mắt ngây thơ của Rose càng say đắm hơn. Anh đứng dậy, bước một bước tiến về phía cô gái đang ngồi trước mặt sau đó nắm lấy tay của cô và nói:” Làm bạn gái của Thiên Bảo, Rose đồng ý chứ?”

Tại một lang cang vắng của khách sạn, một bóng dáng lẻ loi đang đứng đó để cơn gió đêm thổi mạnh vào cơ thể cao lớn phong độ. Trên tay cầm một ly rượu đã cạn, Tuấn Khôi rót vào ly dòng nước màu đỏ sẫm kia rồi lại từ từ đưa lên miệng nuốt trọn.

Anh Thư ngồi trong phòng cảm thấy khá ngột ngạt, cô không thích ồn ào bên ngoài lặng lẽ bước ra ngoài lan can thì nhìn thấy hình ảnh người bạn thuở bé rất u buồn. Nhưng giờ đây cậu ta không hề nhận ra cô, cũng chẳng cần nghĩ đến về chuyện trước kia như thế nào.

16 năm trước, tại một trường mẫu giáo RoYal. Một cậu bé chạy đến trước mắt cô mà nói.

- Anh Thư, hôm trước trong khi cậu ngủ tớ đã hôn lên cậu. Nhưng cậu an tâm, tớ sẽ chịu trách nhiệm với cậu.

Nay cậu bé kia đã lớn lên, nhưng không hề nhớ đến cô cũng không hề nhớ đến lời hứa năm xưa ấy. Năm đó vì gia cảnh trở nên suy kiệt, cha lại say mê người tình mà bỏ mẹ con cô cơ cực nên cô không còn đủ điều kiện mà học tại RoYal nữa. Từ đó cô luôn ghi nhớ hình ảnh cậu bé ấy, luôn để mắt đến những tin tức liên quan đến cậu bé cho đến khi gặp lại thì cậu ấy đã không còn nhận ra mình. Anh Thư cảm thấy buồn cười, đó chỉ là một lời hứa trẻ con. Có lẽ đến lúc này cô phải quên đi nó, vì cuộc sống hiện tại của cô không phải cho chính bản thân mình nữa.

Anh Thư tiến một bước đi đến ngoài lan can rộng kia. Chọn một vị trí không xa không gần Tuấn Khôi mà đứng cũng không nhìn sang anh. Cứ thế mà đứng đó ánh mắt u buồn nhìn về phía trước.

Tuấn Khôi nghe tiếng người đi đến, lại nghĩ các cô gái tiếp cận mình nhưng khi nhìn sang thì phát hiện đó chính là Anh Thư, cô ca sĩ chụp hình mà RoYal chọn. Cô ấy đứng đó không quan tâm đến anh, chính xác là xem Tuấn Khôi như người vô hình. Tuấn Khôi cảm thấy thật kì lạ, vì sao cô gái này lại có thể bỏ qua cơ hội tiếp cận anh, Tuấn Khôi nhìn về Anh Thư lại cất giọng trước.

- Cô chính là ca sĩ Anh Thư?

Anh Thư không đáp, ánh mắt vẫn nhìn về một hướng như không quan tâm đến lời Tuấn Khôi nói.

- Tôi đang hỏi cô đó Anh Thư. - Tuấn Khôi tức giận, đây là người đầu tiên anh hỏi mà đối phương k trả lời, thật là không có phép tắc.

- Anh đã biết tôi chính là Anh Thư rồi lại muốn tôi trả lời điều gì? - Anh Thư không nhìn Tuấn Khôi khẽ nói.

- Haha, cũng đúng nhỉ. Lần trước gặp mặt cô nói mình chính là bạn học với tôi sao?
- Không quan trọng. - Anh Thư nhàn nhạt nói.
- Cô thích tôi sao? - Tuấn Khôi thăm men mà hỏi.

Anh Thư ngạc nhiên với câu hỏi của Tuấn Khôi, lần này quay sang nhìn Tuấn Khôi. Nét mặt anh u buồn khó tả, dáng vẻ cô đơn u uất, chiếc cavat bị lệch không buồn chỉnh lại thật không đúng phong cách của Trần tổng nổi tiếng, rõ ràng là anh ta đang có chuyện không vui.

- Không, tôi không thích anh. - Anh Thư lắc đầu.
- Vậy vì sao cô lại đến nơi này khi tôi đang đứng ở đây, lại là những cô gái muốn tiếp cận Tuấn Khôi này sao, cô thật là nhàm chán.

Anh Thư mỉm cười lắc đầu, khi một lần nữa nhìn sang Tuấn Khôi thì anh ta đã say khướt mà gục xuống hành lang trông thê thảm. Cô bước đến không nói gì, dù Tuấn Khôi quay về phòng anh. Khi Anh Thư bước vào phòng cùng Tuấn Khôi thì cũng là lúc Rose bước ra nhìn thấy hai người họ tiến vào.

115. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 6: Chụp Hình Quảng Cáo

Tại một căn phòng trải đầy hoa hồng xinh đẹp, cô gái ngỡ ngàng trước câu nói của người đàn ông trước mắt. Rose không thể ngờ rằng, Thiên Bảo lại thích cô và hôm nay lại tỏ tình như vậy, cô vẫn chưa hề chuẩn bị tinh thần chút nào.

- Thiên Bảo, tôi... tôi... - Rose ấp úng không biết phải trả lời thế nào.
- Rose không cần trả lời vội, nhưng anh cần ở em một cái hẹn. - Thiên Bảo nắm lấy tay Rose, nhìn vào đôi mắt tròn của cô mà hy vọng.
- Rose chưa bao giờ nghĩ việc này sẽ xảy ra, cũng chưa từng nghĩ rằng Thiên Bảo thích Rose. Chuyện này quá đột ngột, Rose không biết phải nói gì, cũng không thể hứa điều gì. - Rose kéo tay mình ra khỏi tay Thiên Bảo, hiện tại Rose chưa nghĩ rằng sẽ có một mối quan hệ thân thiết với ai.
- Anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ, nhưng em nhất định phải trả lời, được không Rose. - Thiên Bảo một lần nữa nói.
- Thiên Bảo đừng hy vọng quá nhiều... chuyện này... thật là làm khó Rose. - Rose nói xong, đứng lên muốn rời khỏi nơi này, cô cảm thấy quá ngột ngạt.
- Anh sẽ đợi em trả lời, dù cho kết quả kia là gì. - Thiên Bảo nhìn theo bóng lưng của Rose mà nói.

Rose lặng người khi nghe Thiên Bảo nói ra điều đó, có thể nếu như cô từ chối thì mối quan hệ thân thiết trước giờ của hai người sẽ mau chóng đổ vỡ nhưng cô hiểu mình chỉ xem Thiên Bảo như một người bạn thân, Rose không thể ngờ được rằng Thiên Bảo lại thích cô, lại thích một người lớn hơn cậu ấy??

Rose vừa ra khỏi phòng thì nhìn thấy cách đó vài phòng chính là phòng của Tuấn Khôi, lại nhìn thấy cô ca sĩ Anh Thư và Tuấn Khôi đang cùng nhau rất là thân mật choàng vai bá cổ mà bước vào phòng riêng của Tuấn Khôi. Trong lòng bỗng dưng có cảm giác vô cùng không vui, dù biết rằng về khoản nam nữ thì Tuấn Khôi lại khá nổi tiếng đào hoa, những cô gái bên cạnh Tuấn Khôi thì không thể đếm hết. Hôm nay lại vui chơi cùng một cô ca sĩ thì là chuyện bình thường mà thôi, không hiểu vì sao Rose lại cảm thấy trong tâm tư lại ảm ức vô cùng.

Định mặc kệ bọn họ nhưng bước chân cô không hiểu vì sao mà lại đi đến trước cửa phòng của Tuấn Khôi khi nào không rõ. Cánh cửa phòng vẫn chưa đóng lại, Rose đưa mắt nhìn vào thấy cảnh tượng thật khiếm nhã, Tuấn Khôi đang ôm lấy cô gái kia vào lòng đôi bàn tay thật không thể ở yên một chỗ...

Anh Thư vất vả lắm mới đưa được Tuấn Khôi vào bên trong phòng của anh ta, một cô gái nhỏ nhắn như cô lại phải đỡ một tên say rượu cao lớn như Tuấn Khôi khiến Anh Thư mệt đuối sức. Đưa Tuấn Khôi vào phòng, thấy chiếc ghế sofa phía trước thì liền đỡ anh đi đến ngồi xuống ghế, nhìn Trần tổng thê thảm như

thế này cũng không biết chuyện gì đã làm anh ta buồn bã đến như vậy. Công việc thành công, dự án lần này có vẻ rất thành công, điều mà lại khiến Tuấn Khôi buồn như vậy có vẻ là tình cảm sao... Anh Thư nhìn Tuấn Khôi suy nghĩ một lát, lại nhận ra chuyện đó chẳng liên quan đến mình thì liền quay đầu muốn rời khỏi phòng anh.

Một bàn tay kéo tay Anh Thư lại mạnh khiến cô ngã vào lòng Tuấn Khôi, đôi mắt lơ mơ của Tuấn Khôi hé mở, miệng đầy mùi rượu nồng nặc mà nói.

- Đừng đi, ở lại với anh. - Tuấn Khôi dùng lời nói nhẹ nhàng, mang chút ưu sầu.

Anh Thư chưa kịp phản ứng thế nào, lời này có phải dành cho cô hay không cũng chưa thể xác định thì đôi môi của Tuấn Khôi đã chạm vào môi Anh Thư, đôi bàn tay ôm chặt lấy người con gái phía trước không buông.

- Rose, anh yêu em. - Tuấn Khôi khẽ nói.

Anh Thư bị cường hôn, lại nghe người đàn ông cường hôn mình gọi tên cô gái khác thì mất hết bình tĩnh nhưng chưa kịp đẩy Tuấn Khôi ra thì đã bị anh vạ xuống ghế dường như muốn cưỡng bạo cô. Anh Thư toan chạy trốn thì nghe tiếng hét từ phía cửa vang vào mà hoảng hốt.

- Các người, các người đang làm chuyện gì đây hả. - Rose nhìn thấy Tuấn Khôi đang mất dần kiểm soát thú tính liền đẩy cửa chạy vào hét lên.

Tuấn Khôi nghe giọng nói thân quen thì sức tỉnh cơn say tỉnh, anh nhìn thấy cô gái phía cửa rồi lại nhìn thấy cô gái dưới thân liền nhanh chóng đứng lên.

- Chuyện gì đã xảy ra. - Tuấn Khôi nhìn Anh Thư hỏi.

Anh Thư đứng lên, chỉnh chu lại trang phục bị nhăn lại cười khinh khỉnh: "Thật đáng tiếc, vẫn chưa xảy ra chuyện gì." - Sau đó liền quay đầu muốn bỏ đi.

- Còn em, vì sao lại chạy vào đây. Không phải đang cùng Thiên Bảo ăn tối sao? - Tuấn Khôi nhìn về phía Rose mà nói.

- Tôi không ở đây, không lên tiếng kịp thì hai người các người sẽ làm ra những chuyện gì. - Rose khó chịu nhìn Tuấn Khôi rồi lại nhìn qua Anh Thư. - Chị cứ nghĩ em là người tốt, giọng hát của em trong veo và truyền cảm nên chị rất là thích em. Nhưng em lại làm chị vô cùng thất vọng, thì ra em cũng như bao nhiêu người khác luôn không thể tự dùng tài năng mà đi trên con đường em chọn sao?

- Xin lỗi vì đã để bà chị đây hy vọng, nhưng mà con đường phía trước đi như thế nào là do tôi quyết định. Có những chuyện nhìn như vậy nhưng không phải như vậy. Vả lại...- nhìn sang Tuấn Khôi. - Nếu có lần sau, anh nên gọi cho đúng tên. - Anh Thư nói xong, cười lớn rồi bỏ đi.

Cả Rose và Tuấn Khôi đều không hiểu hết lời của Anh Thư, cô ta nói anh nên gọi cho đúng tên có nghĩa là gì? Khi Anh Thư đã đi xa, Tuấn Khôi nhìn sang Rose vẫn ra vẻ tức giận trước mắt anh.

- Em còn chuyện gì nữa sao? Không phải bây giờ nên ở bên cạnh Thiên Bảo sao?

- Chuyện Thiên Bảo bày tỏ với tôi, anh đã biết trước đúng không? - Rose hỏi.

- Hôm nay đại tiểu thư nhà họ Phạm lại gọi tôi là anh, chuyện lạ đây. - Tuấn Khôi trêu chọc.

- Mau trả lời. - Rose quát

- Đúng, tôi có nghe Thiên Bảo nói lại. - Tuấn Khôi gật đầu

- Anh nghĩ sao về chuyện này? - Rose lại hỏi

- Rất tốt. - Tuấn Khôi gương mặt trở nên lạnh đi

- Anh muốn tôi và Thiên Bảo hẹn hò. - Tim Rose bỗng dưng đập mạnh.

- Chuyện đó không liên quan đến tôi, nhưng tôi sẽ chúc phúc cho hai người. - Lạnh lùng nói

- Haha, nếu Trần tổng đã nói như vậy, xem ra chúng tôi phải nhanh chóng hẹn hò thôi. - Rose nói xong, không đợi Tuấn Khôi đáp mà bỏ đi.

Tuấn Khôi nhìn dáng lưng của Rose, cũng không đáp lời nào để mặc cô bỏ đi.

Màn đêm lạnh dần, từng cơn gió đêm thổi mạnh hơn khiến con người ta lạnh rét, cô gái ngồi trước hiên cửa sổ nhìn ra một màn đen kịt bên ngoài không màu sắc gì có thể pha trộn. Hiện tại trong lòng Rose còn lạnh hơn cả màn đêm kia, cô đang tự hỏi bản thân vì sao lại xen vào chuyện của Tuấn Khôi, vì sao lại trở nên tức giận như vậy. Lòng nặng trĩu, Rose gọi ẹ Rin, người luôn đáp trả những thắc mắc trong lòng cô một cách tường tận nhất.

- Con gái, vì sao giờ này chưa ngủ. - Rin thấy số điện thoại từ Rose liền nghe máy.

- Mẹ Rin, mẹ đã ngủ chưa?

- Mẹ chưa ngủ, còn con có chuyện gì xảy ra sao? - Rin hiểu Rose, nếu không có gì khuất mắc thì con bé sẽ không làm phiền cô vào nửa đêm.

- Mẹ ơi, Thiên Bảo vừa nói muốn con làm bạn gái cậu ấy. - Rose khẽ nói.

Rin mỉm cười, liền đáp:” Vậy con đã trả lời thế nào.”

- Con không biết phải trả lời thế nào, con... con không thích Thiên Bảo. - Rose áp ứng.

- Vì sao con biết mình không thích Thiên Bảo, hay là con gái mẹ đã có đối tượng rồi. - Rin ngờ vực.

- Không, nhưng con... trước giờ vẫn nghĩ người thích con là Tuấn Khôi, nhưng bỗng dưng Thiên Bảo đến tỏ tình và Tuấn Khôi lại ủng hộ chúng con hẹn hò, không hiểu trong lòng con có một chút hụt hẫng, một chút không vui. Đó là cảm giác gì hả mẹ? - Rose thật không thể hiểu nổi mình.

Rin nghe Rose nói vậy, có phải con bé đã thích Tuấn Khôi nhưng không hay biết rồi phải không, nếu như vậy chẳng phải là anh em sẽ có xích mích sao, lần trước Tuấn Khôi nói sẽ buông Rose ra cho con bé đi thì ra là ý như vậy.

- Rose, nghe mẹ nói, tình cảm là xuất phát từ bên trong trái tim của con, nó thật sự rất khó phát hiện nếu như con luôn muốn trốn tránh và che giấu. Cảm giác của con có thể là đang nghiêng về phía Tuấn Khôi nhưng chưa hẳn đó là tình yêu, nếu con có cảm giác với Thiên Bảo hãy cho thằng bé cơ hội. Tình yêu là sự gắn kết lâu dài của hai tâm hồn đồng điệu, không thể ngày một ngày hai mà phát hiện.

- Mẹ cũng muốn con và Thiên Bảo hẹn hò ạ.

- Mẹ tin vào quyết định của con, Rose nhỏ bé của mẹ đã lớn rồi cũng phải mau tìm người lí tưởng yêu thương.

- Dạ, con cảm ơn mẹ.

- Được rồi, bây giờ mau cúp máy và lên giường nghỉ ngơi nào. - Rin cười nhẹ nhàng nói.

Rose hôn mẹ Rin một cái, lặng lẽ cúp điện thoại rồi nằm trên chiếc giường ấm áp mà chìm sâu vào bên trong giấc ngủ.

Buổi sáng Rose tỉnh dậy vì tiếng gõ cửa bên ngoài phòng mình, cô bước ra ngoài đưa đầu mình nhìn ra ngoài thì trong thấy Thiên Bảo đang đứng phía trước, trên tay cầm một bó hoa hồng trắng.

- Tặng em, buổi sáng tốt lành. - Thiên Bảo nhìn cô mỉm cười nói.

- À, cảm ơn nhưng... lần sau đừng làm vậy. - Rose nhận bó hoa từ Thiên Bảo, trong lòng có chút cảm động trước chân tình của anh nhưng cô cảm thấy khi chưa xác định được tình cảm của mình, không nên cho anh hy vọng.

- Được rồi, anh đi chụp ảnh đây. Con heo lười mau tỉnh lại làm việc nhé. - Thiên Bảo nhìn mái tóc rối bời chưa chải của Rose liền buồn cười, cô gái trước mắt quá là đáng yêu. Sau đó dờn bước đi để kịp thời gian chụp ảnh.

- Này, ai là heo lười chứ. - Rose tức giận mắng theo nhưng Thiên Bảo không quay đầu lại, chỉ cười haha bước nhanh đi.

Rose ôm bó hoa hồng trắng vào bên trong cẩn thận cắm vào bình hoa. Từ bé baba cô kể rằng người mẹ sinh ra cô cũng rất yêu hoa hồng trắng, ngày xưa còn trồng hoa hồng trắng cùng mẹ Rin nữa. Từ đó cô cũng rất yêu hoa hồng trắng này, vẻ đẹp thuần khiết không pha chút tạp chất nào, Rose ngắm nhìn những bông hoa mà quên mất cả thời gian cho đến khi cánh cửa lại tiếp tục vang lên.

- Giờ này cô còn ở trong phòng sao, mọi người đã đi ra địa điểm chụp hình rồi. - Jenny ra vẻ vội vàng nhìn Rose.

- A, địa điểm mới là nơi nào. Bỏ lại tôi sao? - Rose nhanh chân cầm chiếc túi xách chạy đi, không để ý điện thoại đã rơi ra từ bao giờ.

- Tôi biết địa điểm nên Trần tổng đã bảo tôi đến đón cô, không cần vội. - Jenny lạnh lùng nói.

- A, thế thì tốt quá, cảm ơn Jenny nhé. - Rose mỉm cười, đi theo phía sau Jenny.

- Hôm qua đã chụp cảnh ở biển rồi nên hôm nay họ sẽ lên rừng chụp cảnh hoang dã. Chúng ta đi thôi. - Jenny nói, sau đó đưa Rose tiến về phía rừng núi trùng trùng.

Anh Thư đang ngồi tại địa điểm chụp hình mới và được các chuyên viên hoá trang. Mọi ánh mắt từ bên ngoài cứ nhìn về phía cô ra vẻ ái ngại. Anh Thư tuy không quan tâm đến chuyện gì đã xảy ra, nhưng trong lòng có đôi chút khó chịu.

- Chị Châu, đi dò la chuyện gì đã xảy ra vậy. Vì sao bọn họ cứ nhìn tôi chăm chăm. - Anh Thư gọi quản lý đến hỏi.

- Anh Thư à, cô còn hỏi vì sao bọn họ nhìn cô sao. Đêm qua xảy ra chuyện gì, cô không phải ở cùng Trần tổng sao.

Anh Thư nghe xong, tức giận đứng lên đập tay xuống bàn nổi nóng:” Cái gì, ai nói với chị.”

Mọi ánh mắt lại một lần nữa bị thu về phía cô.

- Cô tức giận chuyện gì, chuyện này cũng không có gì to tát. Có khi còn được nổi tiếng hơn, Trần tổng là ai chứ, được lọt vào mắt cậu ấy chính là cô có phước. - Chị Châu thao thao bất diệt.

- Chị hiểu nhầm rồi, tôi và anh ta chẳng hề có quan hệ gì. - Anh Thư bình tĩnh lại, ngồi xuống tiếp tục cho thợ make up làm việc.

- Hiểu nhầm cũng được, hiểu đúng cũng được. Chỉ là mọi người ai ai cũng đang nghĩ cô hiện tại chính là người của Trần tổng. - Chị Châu mỉm cười hạnh phúc.

- Những kẻ điên. - Anh Thư không quan tâm nữa, bản thân không có không sợ người đời dèm pha.

Trong buổi chụp hình lần này có sự có mặt của Tuấn Khôi nên lời đồn đại kia càng được mọi người chắc ăn về phần chính xác. Có lẽ cô ca sĩ Anh Thư này thật may mắn khi lọt vào mắt của Trần tổng to lớn kia, số cô ta quả thật là rất may mắn.

Buổi chụp hình hôm nay được chọn là một nhà hàng sang trọng bậc nhất được RoYal đầu tư khá cao. Buổi chụp hình sẽ bắt đầu từ cảnh bọn họ cùng nhau ăn trưa tại nhà hàng, kết thúc là cảnh Thiên Bảo sẽ cầu hôn Anh Thư bằng chiếc nhẫn mới nhất trong bộ sưu tập đá quý của RoYal. Không ngờ Trần tổng của chúng ta lại một công đôi chuyện mà quảng bá như vậy.

Trên bàn ăn đầy những món ăn trang trí khá đẹp mắt, Anh Thư hướng mắt về phía Thiên Bảo mỉm cười, hai người cùng nhau nâng ly rượu nên đụng vào nhau.

- Hôm qua nghe nói cô cùng Trần tổng ở cùng nhau tại một phòng sao? - Thiên Bảo gương mặt tràn đầy hạnh phúc mà nói.

- Haha, xem ra diễn viên lớn như Thiên Bảo đây cũng để ý đến tôi sao? - Anh Thư cười tươi như hoa, ánh mắt nhìn Thiên Bảo trìu mến.

- Tôi sao dám xem thường cô, nhưng quan trọng là xem ra khẩu vị của Tuấn Khôi đã thay đổi nhỉ. - Thiên Bảo gấp một phần thức ăn vào đĩa Anh Thư khẽ cười nói.

- Là cậu đang lo sợ sao? - Anh Thư khẽ cười, dùng nĩa đưa một miếng thịt nhỏ lên miệng Thiên Bảo

- Tôi phải lo sợ điều gì sao? - Thiên Bảo hé miệng đón lấy thức ăn từ Anh Thư.

- Không phải đang lo sợ cô gái của anh lại bị em họ để ý cướp mất sao, nay em họ đã để ý sang người phụ nữ khác thì đang mừng thầm như vậy. Nhưng mà, xin lỗi trò chơi tình ái của các người tôi không tham gia. - Anh Thư chăm chú vào đồ ăn bên dưới, khẽ nói nhỏ những lời trên.

- Cô biết chúng tôi là anh em họ sao? - Thiên Bảo tuy ngạc nhiên nhưng vẫn thực hiện đúng kịch bản, khẽ gọi phục vụ mang một món quà đi đến.

- Không những biết, tôi còn biết anh và cả anh ta cùng thích một người. - Anh Thư nhướn miệng nói, ánh mắt tỏ ra bất ngờ vì món quà Thiên Bảo mang tới.

Thiên Bảo mang món quà kia đi tới phía Anh Thư, phần này họ phải diễn theo lời thoại có sẵn nên đành hoãn lại cuộc nói chuyện kia. Thiên Bảo đi tới một bước đã tiến đến trước mắt Anh Thư, anh bật chiếc hộp kia ra bên trong là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đưa về phía Anh Thư, đôi môi Thiên Bảo khẽ cười rồi nói:” Anh Thư, anh muốn đón em về nhà anh sống cùng nhau như vợ chồng, em có đồng ý không.”

Anh Thư ngạc nhiên, sau đó liền đứng lên ôm lấy Thiên Bảo sau đó khẽ nói:” Thiên Bảo, em yêu anh.”

Cuối cùng là cảnh Thiên Bảo trao chiếc nhẫn kim cương kia vào đôi bàn tay xinh xắn của Anh Thư, cuối cùng là nụ hôn nồng cháy của cặp tình nhân này.

Tuấn Khôi nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Rose nơi nào thì đã bỏ đi từ trước kia xem xong cảnh phim. Mọi người sau khi xem xong liền nghĩ là Trần tổng không muốn nhìn thấy cô gái của mình lại đi hôn người đàn ông khác nên đã bỏ đi. Tuấn Khôi đi đến phòng của Rose thì nhìn thấy cửa đã bị khoá lại, gọi điện cho Rose thì lại nghe tiếng chuông từ bên trong phòng đổ ra ngoài.

- Cô ấy đi đâu được chứ, đã căn dặn là không được phép chạy lung tung và phải luôn mang theo điện thoại. - Tuấn Khôi nheo cặp mày lại, sợ Rose gặp nguy hiểm.

Khi mọi việc đã xong, mọi người chuẩn bị hành trang quay về lại thành phố thì bóng dáng của Rose vẫn mất hút. Thiên Bảo tìm kiếm khắp nơi nhưng không thể tìm thấy cô, Tuấn Khôi cũng không hơn không kém.

- Trần tổng, hiện tại các nhân viên đã có mặt chỉ thiếu mỗi cô Phạm Minh Hà của phòng phiên dịch, xe đã sắp đến giờ khởi hành rồi. - Nhân viên của RoYal đến tìm Tuấn Khôi báo cáo.

- Được rồi, các người cứ cho xe về theo lịch trình. Tôi sẽ ở lại nơi này đợi cô ấy quay lại. - Tuấn Khôi đáp.

- Hay tổng giám cứ về nghỉ ngơi trước, chúng tôi sẽ cử người ở lại đợi cô ấy.

- Không cần, các người cứ về trước đi. - Tuấn Khôi đáp, sau đó nhắm mắt lại suy nghĩ không hiểu Rose có thể trốn ở nơi nào được.

Khi được thông báo rằng mọi người sẽ về theo lịch trình, Tổng giám đốc sẽ ở lại quay về sau thì Jenny tỏ ra không vui liền đi tới tìm Tuấn Khôi.

- Anh ở lại đợi cô ta sao, cô ta không phải chỉ là một nhân viên bình thường.

- Dù là ai thì cũng là người của RoYal, tôi mang cô ấy đến đây phải có trách nhiệm mang cô ấy về. - Tuấn Khôi không nhìn Jenny mà đáp.

- Được, vậy em sẽ ở lại cùng anh. - Jenny cười nói.

- Không, em cứ về cùng mọi người trước. - Tuấn Khôi lắc đầu.

- Nhưng mà... - Jenny tìm kiếm lí do để được ở lại cùng Tuấn Khôi.

- Đây là lệnh của tông giám đốc, hiện tại em ở nơi này chính là theo hợp đồng từ RoyAl.

Jenny âm ỉc bỏ ra ngoài, miệng thầm chửi:” Hừ, cái gì mà dù là ai thì cũng quan tâm tới chứ, không phải cô ta là thanh mai trúc mã với Tuấn Khôi từ bé sao. Tin tức này nếu không phải hôm qua nói chuyện với mẹ thì cũng không thể ngờ. Muốn có được điều mình muốn trước tiên phải tiêu diệt vật cản đường.”

Thiên Bảo cũng không quay về mà ở lại đợi Rose, anh nhớ tới lời Anh Thư nói, quả thật mặc dù Tuấn Khôi nói rằng sẽ ủng hộ nhưng Thiên Bảo vẫn không hề an tâm về con người này đối với Rose trong lòng anh.

116. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 7: Tìm Kiếm

Trời nhá nhem tối, đây là nơi dân cư thưa thớt từ khi Tuấn Khôi bắt đầu khai phá đầu tư thì xung quanh mới bắt đầu có dân cư qua lại. Địa hình núi và biển rất khó đi lại nếu không có sự hướng dẫn của người đã thông thuộc địa hình.

Tin tức của Rose vẫn đi vào ngõ cụt, không một ai nhìn thấy cô ấy. Lần cuối cùng nhìn thấy Rose chính là lúc Thiên Bảo đến phòng tìm cô. Tuấn Khôi lòng sôi như lửa đốt, nóng giận nắm tay thành một cú đấm đập mạnh lên bàn làm việc.

- Gọi thêm người từ thành phố xuống tìm kiếm, phối hợp với những người sống lâu năm ở đây. Dù có phá nát nơi này cũng phải tìm ra cô ta. - Tuấn Khôi tức giận nói.

- Được, để tôi gọi cha tôi cho người tới. - Thiên Bảo nhanh tay gọi cho Trần Hậu.

Trần Hậu nhận được tin thì báo cho Minh Trí và Rin sau đó mọi người cùng nhau đi đến nơi mà Rose bị mất tích. Trần Hậu lái xe như gió lướt, anh luôn nhớ đến lời hứa của mình dành cho cô gái bất hạnh kia, đó chính là phải bảo vệ cho con gái cô ấy. Hiện tại khi biết tin Rose mất tích, Trần Hậu trong lòng thật sự lo lắng.

- Chuyện là thế nào, vì sao Rose lại mất tích chứ. - Rin lo lắng, đôi mắt đã thâm lệt vì lo cho con gái.

- Thiên Bảo vừa gọi về, nói rằng tại nơi mà chúng đang chụp quảng bá cho RoYal, Rose đã đi nơi nào từ lúc sáng không về. Có lẽ con bé bị lạc nên cần chúng ta mang người đến tìm kiếm. - Trần Hậu trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn tỏ ra thái độ từ tốn.

- Địa điểm này tôi có nghe Tuấn Khôi phân tích qua, đây là nơi địa hình núi rất nguy hiểm. Chỉ sợ con bé chạy nhảy lung tung không biết đường về. - Minh Trí nói.

- Tuấn Khôi và Thiên Bảo, hai tên nhóc này ngay cả một cô gái bé nhỏ cũng không thể xem chừng. Vậy mà dám xưng là tổng tài RoYal, kẻ thì là diễn viên nổi tiếng. - Thiên Kim tức giận, trước khi đi đã dặn dò rằng phải chăm sóc lẫn nhau.

- Chúng ta phải đến nơi trước, anh đã cho người đến đó tìm kiếm rồi. Hy vọng mọi chuyện tốt đẹp sẽ đến với Rose, em đừng quá lo lắng. - Minh Trí ôm Rin vào trong lòng an ủi.

- Minh Trí, em đã hứa với Pi là sẽ luôn bảo vệ Rose. Nếu Rose gặp chuyện gì làm sao em có thể sống được. - Rin dựa vào vai Minh Trí mà khóc.

- Rose sẽ không sao cả, chúng ta sẽ nhanh tìm được con bé thôi. - Minh Trí nắm chặt đôi tay Rin, cô gái nhỏ của anh mãi yếu mềm như vậy.

- Đúng vậy, chị tin tưởng con bé sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Em đừng quá lo lắng. - Thiên Kim nhìn về phía Rin mà nói.

Chiếc xe màu đen lao như bay trong gió, chưa được một nửa thời gian chạy bình thường thì họ đã đi đến khách sạn mà Tuấn Khôi và Thiên Bảo đang ở.

- Có chuyện gì đã xảy ra. - Minh Trí đi tới nhìn Tuấn Khôi nhíu mày hỏi.

- Baba, buổi sáng mọi người đến nhà hàng chụp bộ ảnh cuối, sau khi mọi việc hoàn thành con không thấy Rose ở đâu cả. - Tuấn Khôi dù có oai phong quyền lực cỡ nào, trước mặt Minh Trí cũng không thể nói lớn giọng.

- Không phải ta đã nói, con phải luôn để mắt đến con bé sao? - Minh Trí tỏ ra không hài lòng. - Chỉ có một đứa con gái cũng không thể bảo vệ, con còn muốn bảo vệ cả một RoYal có quá nhiều đối thủ sao.

- Minh Trí, đừng lớn tiếng như vậy. - Rin thấy Tuấn Khôi chỉ biết cúi mặt trước Minh Trí thì nói đỡ cho con trai.

- Con sai rồi, con xin lỗi. - Tuấn Khôi cúi đầu nói.

- Chuyện lần này, trách nhiệm lớn nhất là ở con. Trong đêm nay con phải tự mình cùng bọn người ngoài kia vào rừng mà tìm con bé. - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Dượng Minh Trí nơi này địa thế rất khó đi, cậu ấy đi không quen lại là buổi tối rất nguy hiểm. - Thiên Bảo can ngăn.

- Không, tôi sẽ đi. - Tuấn Khôi nắm chặt đôi tay, anh cũng không muốn ngồi tại nơi này đợi nữa, anh nhất định phải tìm được Rose.

- Vậy anh đi cùng em. - Thiên Bảo nói.

Tuấn Khôi nhanh chóng rời đi, cùng một đoạn người mặc áo đen vừa đến tiến về phía cánh rừng.

- Minh Trí, có nguy hiểm quá không? - Rin nhìn về phía Tuấn Khôi rời bước mà lo lắng.

- Em yên tâm, con trai chúng ta đã lớn rồi. - Minh Trí tuy cũng lo lắng nhưng đây chính là cách làm cho thằng bé biết thế nào là nguy hiểm của cuộc sống. Minh Trí quay sang phía Trần Hậu mà nói:” Cậu cho người còn lại đi thám thính tình hình lúc sáng thế nào, nơi cuối cùng nhìn thấy con bé là ở đâu. Tôi không tin một con người to lớn đi ra ngoài cũng không thể không ai thấy.”

- Nơi này không có camera sao? - Thiên Kim nhìn xung quanh.

- Hiện tại vẫn đang trong quá trình hoàn thiện nên có thể camera chưa hoạt động. - Minh Trí đáp

- Vâng, thưa thiếu gia.

- Còn Thiên Kim và Rin , hai người về phòng nghỉ ngơi đi. Có tin tức sẽ nhanh chóng báo về. - Minh Trí nói xong, cũng rời khỏi khách sạn bắt đầu cuộc tìm kiếm đứa trẻ đáng thương.

Tuấn Khôi và Thiên Bảo cùng thuộc hạ của Trần Hậu đi theo phía men rừng nhưng trời tối đen như mực, đèn pin không đủ sáng để nhìn thấy diện rộng.

- Chúng ta cứ đi tìm thế này không phải là cách tốt, tôi và một số người sẽ đi sâu vào bên trong. Còn Thiên Bảo, anh cùng những người còn lại đi dọc bờ rừng. Có thể Rose đi lạc không tìm được đường về. - Tuấn Khôi nói.

- Bên trong rất khó đi, trời lại rất tối, như vậy quá nguy hiểm. - Thiên Bảo ngăn cản.

- Không nguy hiểm bằng để một cô gái một thân một mình ở bên ngoài qua đêm. - Tuấn Khôi vô cùng ân hận khi không để mắt đến Rose.

- Được rồi, vậy chúng ta chia ra đi. - Thiên Bảo biết không thể ngăn được quyết định của Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi cùng thêm 3 người nữa tiến sâu vào bên trong rừng sâu. Tiếng động của con người làm cho những chú chim đang ngủ trên cây giật mình bay tán loạn, những tiếng kêu của những con vật lạ vang vọng nghe rợn người.

- Thiếu gia, một cô gái không thể nào tự mình dám đi thẳng vào nơi này mặc dù là sáng hay tối. Tôi nghĩ chúng ta nên trở ra ngoài tìm kiếm. - Âm thanh rợn người cộng thêm không khí lạnh ngắt, màn đêm đen đúa khiến những người phía sau Tuấn Khôi e ngại.

- Cả buổi chiều mọi người đã đi tìm bên ngoài cả rồi đều không có kết quả. Các người sợ hãi có thể quay lại, một mình tôi có thể tự đi. - Tuấn Khôi không dừng lại mà tiếp tục tiến sâu vào.

Tất nhiên rằng có cho thêm vàng bọn họ cũng không dám để một mình đại thiếu gia nhà họ Trần này một mình ở lại nơi này, nếu cậu ấy có chuyện gì xảy ra thì bao nhiêu mạng của họ cũng không đền nổi. Nghe Tuấn Khôi nói vậy đành phải đi theo, đến cũng đáng sợ quay về càng đáng sợ hơn.

Đoạn đường đi khá là khó khăn, đường trơn trượt, đá lởm chởm. Tuấn Khôi cũng không nghĩ rằng Rose có thể đi tới những nơi này. Nhưng đây chính là nơi duy nhất mà bọn họ chưa đến tìm. Phó mặc cho số phận, anh cứ thế mà bước tới mặc cho những chong gai phía trước.

- Á. - Một tiếng kêu thảm thiết từ phía sau lưng Tuấn Khôi vang lên.

Anh nhìn về phía sau thì một trong 3 tên đi theo bị vấp ngã, một chân đã bị trật và không thể đi tiếp được nữa. Nhìn bọn họ ai ai cũng đưa ra gương mặt sợ hãi, Tuấn Khôi nhìn xung quanh nơi này hoang vu như vậy cũng khiến bản thân anh lạnh người.

- Hai người, đỡ anh ta quay về. Cứ theo đánh dấu mà quay lại.

- Thiếu gia, cậu cũng quay về đi. Nơi này đã đi qua mức nguy hiểm rồi, tiến vào bên trong e sẽ gặp phải thú dữ. - Một tên nói.

- Yên tâm đi, các người về trước. Tôi vào trong xem một chút nữa cũng sẽ quay ra. - Tuấn Khôi lắc đầu nói. - Mau đưa anh ta về, đoạn đường đi về cũng khá vất vả. Các anh cẩn thận.

Nói xong một mình Tuấn Khôi bước tiếp. Vừa bước vừa gọi vang tên của Rose nhưng không nghe tiếng Rose đáp trả chỉ là những tiếng động của núi rừng.

Tuấn Khôi cũng không biết mình đi bao xa, trong người đã thấm mệt mỏi. Tuấn Khôi ngồi xuống một tảng đá nghỉ mệt, uống một ngụm nước để vơi bớt cơn mệt mỏi. Trong không gian lúc yên tĩnh, lúc thì đầy tiếng côn trùng kêu rả rích, anh nghe tiếng thét quen thuộc.

- Aaaaaaa...á...aaaaaa.á..... - Sau đó là tiếng khóc. - Huhu, ai cứu với, huhu. Tuấn Khôi ơi, Thiên Bảo ơi huhuhuhu.

Tuấn Khôi nghe tiếng kêu quen thuộc, trong lòng một phần lo lắng nhưng vô cùng mừng rỡ vì cuối cùng cũng đã tìm được Rose, không ngờ bao nhiêu công sức bỏ ra đã có kết quả.

Tuấn Khôi dựa vào tiếng kêu của Rose mà đi tới không quên đáp trả.

- Rose, em ở đâu. Đừng sợ, anh sẽ tới ngay. - Tuấn Khôi hét.

- Tuấn Khôi, cứu Rose với. - Rose khóc thét.

Khi Tuấn Khôi tới nơi thì Rose đang bị trói ở một cây lớn. Tuấn Khôi nhanh chóng chạy tới mà cởi trói cho Rose. Đôi bàn tay, bàn chân, ngay cả gương mặt đều có những đốm đỏ sưng húp.

- Rose, vì sao lại đến nơi này. - Tuấn Khôi ôm Rose vào lòng mà nói.

- Tuấn Khôi, Rose khát, Rose đói... Rose rất mệt. - Rose nói xong, ngất trên vai Tuấn Khôi.

- Được rồi, uống chút nước. Anh sẽ đưa em ra khỏi nơi này. - Tuấn Khôi đưa nước lên miệng cô.

- Tuấn Khôi, cảm ơn anh đã tới. Em nghĩ mình sẽ chết tại nơi này. Huhu, cảm ơn anh.

- Đừng khóc nữa, có anh ở đây sẽ không ai làm hại được em. - Tuấn Khôi ôm cô vào lòng, đưa tay xoa lưng cô bảo vệ.

- Tuấn Khôi, có thật em và Thiên Bảo hẹn hò anh sẽ chúc phúc sao. Đó là câu nói thật lòng anh sao?

- Rose, anh sai rồi. Đáng ra anh không nên giao em cho Thiên Bảo, đáng ra anh luôn phải để mắt tới em. Vừa mới không để mắt đến em, em lại xảy ra chuyện thế này. Suốt đời này, anh sẽ không thể giao em cho bất kì ai được nữa. Rose, anh sẽ luôn bên cạnh bảo vệ em.

- Tuấn Khôi, suốt đời này hãy luôn để mắt tới em, luôn bên cạnh em. Đừng để mắt đến những cô gái khác, em thừa nhận là mình ghen tuông, bởi vậy anh đừng chán ghét mà đẩy em cho Thiên Bảo. Tuấn Khôi, em nhận ra mình đã lớn rồi, em xác định tình cảm của em là dành cho anh, Trần Tuấn Khôi.

- Đứa trẻ ngốc này, anh hứa sẽ luôn bên cạnh em. - Tuấn Khôi mỉm cười đáp.

Rose cũng mỉm cười đáp trả, quá kiệt sức nên ngất trên tay Tuấn Khôi.

- Rose, mau tỉnh lại. - Tuấn Khôi nhanh chóng ôm cô lên mà chạy nhanh để thoát khỏi cánh rừng này.

Tuấn Khôi trên tay ôm Rose đã ngất đi. Càng đi lại càng phát hiện mình đã bị lạc đường, sức lực của anh cũng như gần cạn. Tuấn Khôi chưa bao giờ cảm thấy mình bất tài đến mức độ như vậy, ôm cô gái mình yêu thương trong tay đang cận kề nguy hiểm lại không thể làm được gì.

- Áo! - Một tiếng động phía sau lưng Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi quay lại thì nhìn thấy một con hổ từ phía xa nhìn họ như miếng mồi ngon.

- Chết tiệt. - Tuấn Khôi nhớ lại bản báo cáo khi khai thác khu du lịch này, trong rừng cấm có nhiều vật nguy hiểm, nhưng chúng sống sâu bên trong rừng nếu như khách du lịch không qua vùng cấm sẽ không có gì nguy hiểm.

Tuấn Khôi ôm Rose cứ từ từ đi lùi về phía sau, con hổ kia cũng bước nhẹ nhàng tới. Đến khi con hổ đói lao mình chạy tới thì Tuấn Khôi ôm Rose trên tay chạy nhanh đến phía trước không phân biệt là có đường hay đang bị lạc đường.

Con hổ đói phía sau khoảng cách ngày càng gần, Tuấn Khôi cũng chạy nhanh tới phía trước. Trong màn đêm đen kịt, Tuấn Khôi ôm Rose chạy thoát khỏi hổ đói cũng là thần chết đang đuổi bám theo.

P phía trước là vực thẳm nhưng Tuấn Khôi vì màn đêm đen tối, vì hoảng hốt trước thú dữ phía sau. Cứ thế mà chạy đến, cho đến khi không còn đường lui nữa, hổ đói vẫn lao về phía họ.

- Rose, chúng ta chết cũng phải chết nguyên vẹn. Em xinh đẹp không thể vào bụng nó được.

Tuấn Khôi nói xong, ôm Rose lao xuống vực thẳm không suy nghĩ. Bàn tay vẫn ôm chặt cô gái của mình không buông...

Sáng hôm sau, mọi người mệt mỏi quay lại biệt thự. Hiện tại thì Rose cũng không tìm được, Tuấn Khôi cũng không quay về. Rìn như người mất hồn, đó chính là hai đứa con mà cô thương yêu hơn mạng sống của mình.

- Minh Trí, con em đâu? Anh nói đi, con của em đâu? - Rìn khóc ngất.

- Rìn, bình tĩnh. Ba người đi cùng Tuấn Khôi vào rừng đang dẫn đường người của chúng ta vào tìm kiếm thằng bé, có phá nát nơi này anh cũng sẽ tìm con về cho em. - Minh Trí nặng trĩu nói.

- Em không cần biết, em muốn Rose, muốn Tuấn Khôi. Hai đứa trẻ đó là sinh mạng của em. - Rìn mất kiểm chế khóc ngất.

- Rìn, bình tĩnh lại. Có lẽ thằng bé bị lạc đường. - Thiên Kim an ủi.

- Chị đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi, tôi và Trần Hậu sẽ trực tiếp đi tìm thằng bé.

Người của Minh Trí đi tìm khắp nơi nhưng không hề nhận được tung tích gì từ Tuấn Khôi. Anh như bốc hơi khỏi khu rừng này.

- Chết tiệt, chỉ bảo nó đi tìm lại liều mạng một mình đi vào nơi nguy hiểm này. - Minh Trí nhìn về hoang vu rừng sâu mà tức giận.

- Thiếu gia, thằng bé rất giống như cậu lúc 20t. - Trần Hậu lắc đầu nói.

- Khi đó tôi quả thật rất ngông cuồng nhưng không hề không biết tự lượng sức. - Minh Trí lạnh lùng đáp.

Trần Hậu chưa kịp đáp thì từ phía xa có một tên đàn em chạy tới hốt hoảng nói.

- Đại ca, phía bên kia nhìn thấy một chiếc giày của phụ nữ. Gần sát vực thẳm.

Minh Trí và Trần Hậu nhìn nhau, sau đó cùng nhau nhanh bước tới.

- Đây không phải là quà tặng từ Mỹ của Rìn dành cho Rose sao? - Minh Trí nhàu mày nhìn chiếc giày còn sót lại trên mép vực.

- Có lẽ nào, Rose tự vẫn sao? - Trần Hậu giật mình suy đoán.

- Không thể, con bé sống vui vẻ, không có chuyện gì đến mức phải tìm đến cái chết. - Minh Trí lắc đầu, nhìn chiếc giày của Rose rồi nói. - Có chuyện không hay rồi.
- Ý của anh là? - Trần Hậu lo lắng.
- Không cần biết là vì lí do gì chiếc giày này xuất hiện tại đây, mau cho người xuống chân vực tìm kiếm. - Minh Trí ra lệnh.
- Còn Tuấn Khôi. - Trần Hậu vội hỏi.
- Tiếp tục tìm kiếm bên trong khu rừng này. Có đốn hết cây cũng phải tìm cho ra. - Minh Trí nói xong nhanh chóng quay ra khỏi khu rừng cùng nhiều người đi về hướng chân vực thẳm, trong lòng hy vọng những suy đoán của mình là sai.

117. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 8: Trả Thù...

- Đại ca, đã tìm được người rồi. - Một người hét lên khiến mọi người vô cùng mừng rỡ, họ đã nỗ lực tìm kiếm khá vất vả, nơi này địa hình quả thật là nguy hiểm.

Trần Hậu nhanh chân đi tới, phía trước mặt là Rose đang nằm trên mặt đất bất tỉnh.

- Đại ca, vẫn còn thở. Chúng ta mau đưa cô ấy đến bệnh viện.

Vì trên vực thẳm chỉ để lại chiếc giày của Rose nên Trần Hậu nghĩ rằng chỉ một mình Rose bị rơi xuống. Anh ra lệnh mọi người rút về và đưa Rose đến bệnh viện nhanh nhất, đâu biết ở phía cách đó không xa Tuấn Khôi vẫn đang nằm nơi đó hơi thở ngày một yếu dần.

Một cô gái xinh xắn đáng yêu với đôi mắt to tròn, trên vai đeo một chiếc giỏ thúng phía sau đang trên đường từ chợ sớm về nhà. Cô gái vừa đi vừa lúi lo hát vang bài hát yêu thích của mình.

Cô nhìn thấy một người đàn ông đang nằm bất động dưới đất, gương mặt quay về một phía, nơi này quả thật rất là ít người qua lại. Có một người đàn ông ở nơi này là một điều vô cùng lạ lẫm. Cô gái đi tới phía Tuấn Khôi khẽ lay lay.

- Anh gì ơi, anh có sao không?

Không nhận được câu trả lời, cô dùng sức kéo Tuấn Khôi nằm ngửa ra. Chàng trai này khá trẻ tuổi, lại vô cùng khôi ngô tuấn tú, gương mặt sáng láng. Cô lay thêm Tuấn Khôi vài lần nữa nhưng anh vẫn nằm bất động, trong lòng có chút hoảng sợ cô kiểm tra nhịp tim thì mừng rỡ vì tim anh vẫn còn đập.

Một cô gái nhỏ bé cồng trên lưng một chàng trai cao lớn thật là không dễ dàng chút nào. Cô cố gắng mãi mới có thể đưa Tuấn Khôi về được căn nhà mà cô và mẹ sinh sống thật sâu trong rừng.

- Tổ Tổ, con đi đâu đến giờ mới chịu về hả. - Một người phụ nữ tuy đã có tuổi nhưng gương mặt vẫn còn sắc sảo. Sau đó nhìn phía sau con gái có một chàng trai xa lạ liền không vui nói. - Còn người này là ai, vì sao lại mang đến đây?

- Con trên đường về thì nhìn thấy anh ấy nằm bất động trên đường. Con không biết phải làm sao, đành mang về nhà. - Tổ Tổ sợ sệt giải thích.

- Ta đã dặn con bao nhiêu lần, đàn ông không có ai tốt cả. Không được phép kết giao với ai cả. Hôm nay lại dám mang một người xa lạ về nhà.

- Con, con xin lỗi nhưng con chỉ muốn cứu anh ấy.

Tổ Uyên nhìn Tuấn Khôi một chút rồi khẽ ngạc nhiên. Đây chẳng phải là con trai của Minh Trí và con đàn bà kia sao. Vì sao không ở nhà làm đại thiếu gia oai vệ, làm đến nơi này mà bất tỉnh dọc đường.

- Mẹ, trên tay và chân anh ấy đều bị thương. Chúng ta sẽ giúp anh ấy điều trị phải không? - Tổ Tổ nhìn sắc mặt Tổ Uyên không còn khó chịu thì khẽ nói.

- Được rồi. - Tổ Uyên khẽ nhún cười, trong đầu đầy toan tính.

Rose được mang về bệnh viện điều trị. Cô bị thương khá nặng, chấn thương phần mềm và gãy xương tay chân.

- Trần Hậu, anh nói em biết đi. Con bé sẽ không xảy ra chuyện gì đúng không? Còn Tuấn Khôi, vì sao lại chưa thấy quay về. - Rin bàng hoàng, những đứa trẻ mà cô yêu thương nhất lại xảy ra chuyện.

- Rin, con bé đang được bác sĩ điều trị. Em yên tâm đi, thiếu gia Minh Trí vẫn đang cùng mọi người trong rừng mà tìm kiếm. - Trần Hậu trong lòng cũng vô cùng lo lắng nhưng ra vẻ bình tĩnh để trấn an Rin.

Ken nhận được tin báo thì tức tốc phóng xe như bay đến bệnh viện, trong đời anh chỉ còn một mình Rose là người thân, con bé mà xảy ra chuyện gì thì anh còn mặt mũi nào nhìn mặt Pi. Anh đã tự dặn lòng dành hết tình yêu thương cho Rose, không màn tình cảm nam nữ mà dành trọn vẹn cho cô con gái đáng thương của mình.

- Các người mau nói, con gái tôi vì sao lại ở nơi này. - Ken mất bình tĩnh, đi tới nơi Trần Hậu đang đứng.

- Ken, anh bình tĩnh đi. Quan trọng là Rose đang ở bên trong đó, chúng ta thay vì gây nhau hãy cầu nguyện cho con bé. - Thiên Kim đi đến nói với Ken.

- Con bé, con bé mà có chuyện gì. Tôi sẽ không tha cho nhà họ Trần các người. - Ken hét lên.

- Chắc chắn con bé sẽ không sao, chắc chắn Rose của mẹ sẽ không sao. - Rin vừa nói vừa khóc, sau đó ngất đi. Ken đứng gần phía Rin liền đưa tay ra đỡ lấy người cô.

- Rin, Rin... em không sao chứ? - Ken hoảng hốt ôm lấy Rin.

Ken bế Rin trên tay mà đi tìm bác sĩ, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô gái này từ trước đến giờ luôn luôn yếu đuối là thế, cô ấy yêu thương Rose hơn con ruột lần này Rose có mệnh hệ nào có lẽ Rin cũng không thể chịu đựng nổi.

Minh Trí xuống xe bước vào bên trong bệnh viện liền nhìn thấy cảnh người vợ của mình đang trong tay người mà trước kia có tình ý. Tuy chuyện đã qua khá lâu, hai gia đình tuy đã sống hòa thuận nhưng Minh Trí vẫn không muốn người phụ nữ của mình lại trong tay dụng cụ đâm người đàn ông khác. Minh Trí đi tới, gương mặt đen lạnh, nói ra lời nói như có đinh.

- Ken tổng, mạn phép cho tôi xin lại người phụ nữ của mình. - Minh Trí chặn trước Ken mà nói.

- Cô ấy vừa bị ngất, tôi... tôi chỉ là đưa cô ấy đi tìm bác sĩ. - Ken nghe và hiểu Minh Trí đang muốn ám chỉ điều gì. Dù sao Rin cũng là vợ anh ta, Ken nhìn Rin rồi giao lại cho Minh Trí.

- Cảm ơn vì quan tâm. - Minh Trí đón lấy Rin trong tay, ôm cô đi vào phía trong phòng cấp cứu.

- Trần Minh Trí, anh luôn là kẻ chiến thắng. - Ken nhìn về phía họ, người phụ nữ kia quả thật đôi lúc Ken nghĩ đến, nhưng đối với Ken hiện tại Rose mới chính là quan trọng nhất, thứ mà anh có thể đánh đổi sinh mạng.

Minh Trí ngồi một bên giường bệnh của Rin, cô ấy chỉ vì quá xúc động nên không làm chủ được dây thần kinh và dẫn đến tình trạng ngất đi. Rin mở hé đôi mắt của mình, trong khóe mắt vẫn còn ngấn lệ.

- Minh Trí, con em đâu? Tuấn Khôi đã về chưa? - Rin nhìn thấy Minh Trí liền hỏi.

- Rin, anh xin lỗi. Anh đã tìm cả khu rừng vẫn không nhìn thấy thằng bé. Là lỗi của anh, đã quá nghiêm khắc với Tuấn Khôi. - Minh Trí đau lòng, Tuấn Khôi chính là điều hạnh phúc nhất mà trời đã ban cho vợ chồng họ.

- Em muốn con trai mình, đi tìm nó cho em, huhu.... em muốn được gặp Tuấn Khôi. - Rin khóc to hơn, nỗi đau mất mát này ai có thấu hiểu.

- Rin, bình tĩnh đi. Anh nhất định không từ bỏ mà tìm cho ra thằng bé. - Minh Trí ôm Rin vào lòng..

Rose được bác sĩ chữa trị, vết thương trên người khá nghiêm trọng nhưng không còn nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên, có thể vì quá sợ hãi nên tâm lý của Rose bị ảnh hưởng, nhưng nếu gia đình bên cạnh động viên thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Ken đưa Rose về lại thành phố để tiện việc chăm sóc con gái, cộng thêm việc không muốn con gái biết Tuấn Khôi đã mất tích lại thêm đau lòng hơn mà ảnh hưởng không tốt.

Thiên Bảo luôn bên cạnh Rose từ lúc phát hiện được cô, Rose tỉnh lại nhìn thấy Thiên Bảo bên cạnh nhưng không phải Tuấn Khôi trong lòng vô cùng lo lắng.

- Bảo, Tuấn Khôi đâu rồi, anh ấy không sao chứ. - Rose chỉ còn chút hơi sức mà nói.
- Em yên tâm đi, Tuấn Khôi không sao cả. - Thiên Bảo phải nói dối Rose, đó là yêu cầu của mọi người.
- Chúng ta đang ở đâu vậy? - Rose nhìn qua một lượt rồi nói.
- Chúng ta đang trên xe cấp cứu quay về thành phố.
- Tuấn Khôi đâu, vì sao không cùng em về. - Rose tìm kiếm nói, không nghĩ Tuấn Khôi lại bỏ mặc cô.
- Cậu ấy còn một số việc cần giải quyết ở đó, em bị thương nặng như vậy nên được chuyển về thành phố điều trị. - Thiên Bảo nói.
- Anh ấy cùng em bị rơi xuống, anh ấy lại không bị thương sao? - Rose bất ngờ.

Thiên Bảo nghe Rose nói vậy, trong lòng vô cùng lo lắng nhưng không thể hiện ra bên ngoài liền cười đáp.

- Em yên tâm, Tuấn Khôi phước lớn mạng lớn đã an toàn rồi. - Thiên Bảo nói.
- Vậy em yên tâm rồi. - Rose nói, mệt mỏi đau đớn nhắm mắt lại, nhưng biết Tuấn Khôi không sao liền an tâm.

Thiên Bảo nhanh chóng dùng điện thoại nhắn tin thông báo cho cha mình biết rằng Tuấn Khôi cũng bị rơi xuống vực cùng Rose. Mọi người chuyển hướng xuống phía chân vực thăm tìm kiếm nhưng vẫn vô vọng.

Minh Trí tức giận đâm mạnh vào cây to trước mắt, máu từ trên tay chảy xuống. Trong lòng nóng như lửa đốt, nếu không mau chóng tìm ra thì Tuấn Khôi không chết vì rơi xuống cũng chết vì lạnh và không cứu chữa kịp thời thương tật.

- Chết tiệt, có chết cũng phải còn xác chứ. Vì sao nơi này không tìm thấy một vết tích nào? - Minh Trí nói giọng chan chất, trong lòng vô cùng tức giận nhưng không thể làm điều gì khác hơn.
- Thiếu gia, là Jenny con gái của Lâm Hân là người cuối cùng họ nhìn thấy đi cùng với Rose. - Trần Hậu đi tới báo cáo.
- Jenny sao. - Minh Trí khựng người, không dám nghĩ con bé nhìn gương mặt thông minh lanh lợi lại dám làm ra những việc thiếu suy nghĩ.
- Thiếu gia, họ chỉ nói nhìn thấy hai cô gái đi về phía rừng thoi. Không chính xác là Jenny đã đưa Rose vào nơi này. - Trần Hậu tiếp tục nói.
- Được rồi, chuyện này cậu cứ tiếp tục điều tra đi. - Minh Trí mệt mỏi nói, trong lòng suy nghĩ nhiều chuyện.
- Tay thiếu gia bị thương rồi, thiếu gia quay về lại khách sạn nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ ở lại tìm kiếm Tuấn Khôi. Chưa tìm thấy nghĩa là vẫn còn hy vọng sống sót.
- Không, cậu về khách sạn trước đi. Đưa Rin và Thiên Kim về lại thành phố. Tôi sẽ ở lại tìm kiếm đến khi nào tìm cho ra con trai tôi. - Minh Trí nói.

Trần Hậu cũng không ngăn cản nữa, tình cảm cha con thiêng liêng cỡ nào làm sao có thể bỏ con trai đang nơi nào đó trong rừng sâu nguy hiểm này. Đối lại nếu là Thiên Bảo bị nạn, anh cũng sẽ không bao giờ rời khỏi và dành hết thời gian tìm kiếm con trai mình.

3 tháng sau...

Mọi tìm kiếm Tuấn Khôi đều vô vọng. Minh Trí quay lại ghế tổng giám của RoYal trực tiếp điều hành tập đoàn nhưng luôn cho người tìm kiếm con trai.

Hình ảnh quảng bá cho địa điểm du lịch mà Tuấn Khôi kì công đầu tư được Minh Trí tiếp nối, vì đây là công sức của con trai anh nên dù sao cũng phải hoàn thành tốt đẹp nhất. Thiên Bảo vốn sẵn nổi tiếng khắp cả nước được mọi người đón nhận vô cùng nồng nhiệt, Anh Thư đẹp rạng ngời cũng được báo chí nhắc nhiều và sự nghiệp ca hát của cô từ đó bắt đầu có nhiều người hâm mộ hơn.

Tại nhà của Trần Hậu, bữa sáng trở nên căng thẳng vì cuộc chiến giữa hai cha con họ mãi không dứt.

- Thiên Bảo, dẹp hết mấy cái chuyện nhảm nhí con đang làm đi. Vào RoYal phụ giúp dưỡng Minh Trí một tay, Tuấn Khôi đã mất tích dưỡng con cũng khá là mệt mỏi rồi. - Trần Hậu vừa uống một tách trà vừa nói.

- Con đã nói là con không thích, con có sự nghiệp riêng mình. - Thiên Bảo tức giận.

- Nếu như Tuấn Khôi không mất tích, cũng không cần đến đứa vô tích sự như con. - Trần Hậu lớn tiếng mắng.

- Anh, vì sao lại mắng Thiên Bảo như vậy. Con trai em không phải kẻ vô tích sự. - Thiên Kim không hài lòng cách nói của Trần Hậu.

- Cũng vì em quá nuông chiều nên nó đã trở thành đứa cứng đầu không biết nghe lời. - Trần Hậu lớn tiếng với Thiên Kim.

- Ba, trong mắt ba con có bao giờ làm được chuyện gì nên trò trống gì sao? Ba đừng trách mẹ mà khiến mẹ con buồn. Những việc con đang làm, con tự hào vì điều đó. - Thiên Bảo đứng dậy toan bỏ đi.

- Ngồi xuống, ta chưa nói hết với con. - Trần Hậu đập bàn mà nói.

Thiên Bảo không đáp cũng không nhìn lại mà tiếp tục đi thẳng về phía trước rồi nói:” Con đến nhà Rose thăm cô ấy.”

- Trần Hậu, anh không nên nặng lời với Thiên Bảo. Con trai chúng ta đang là một ngôi sao nổi tiếng. Em rất tự hào và ủng hộ Thiên Bảo đi theo con đường mà nó yêu thích.

- Thăng bé đó, vẫn chưa lớn chưa đủ chính chắn. Con trai anh thế nào anh hiểu nó, anh không tin nó lại thích cái nghề rắc rối và đầy thị phi đó. - Trần Hậu lắc đầu.

- Ý anh là Thiên Bảo không thích làm diễn viên sao, nhưng thăng bé có chết cũng đòi thi vào trường điện ảnh mà. Em không tin nếu không thích nó lại sống chết lần đó với anh. - Thiên Kim hỏi.

- Chỉ là thăng bé muốn mọi người chú ý đến nó, có lẽ vì Tuấn Khôi quá hoàn hảo nên thăng bé nghĩ mọi người đã quên lãng nó. Nhưng vì sao thăng bé không nghĩ, ngày xưa khi Thiên Bảo sống trong sung túc, Tuấn Khôi đã vất vả với tuổi thơ đầy gian truân.

- Em đã hiểu anh đang nói điều gì, em cảm thấy thăng bé quá đáng thương. Trước giờ em đều nghĩ nó theo nghề này là do niềm đam mê.

- Thiên Bảo là một đứa trẻ có tài, anh tin con trai chúng ta sẽ nhanh chóng nhận ra cái gì thích hợp với nó.

- Trần Hậu nói rồi, xách trên tay xách tài liệu cùng Thiên Kim đi đến RoYal.

Rose ngồi trong phòng mình tại biệt thự Phạm gia, cô luôn tự trách bản thân mình vì nghe lời của người xa lạ mà làm hại Tuấn Khôi.

- Đang nghĩ gì mà ngồi ngây ra vậy. - Tiếng Thiên Bảo phía sau nói tới.

- Rose không nghĩ gì cả. Thiên Bảo đến từ khi nào? - Rose nhìn về phía Thiên Bảo mà nói, đôi mắt không tránh khỏi u buồn.

- Anh mới đến, em đã đỡ chưa. vết thương còn đau nhức không? - Thiên Bảo nhìn Rose nhẹ nhàng hỏi.

- Cảm ơn, em đã không sao cả rồi. - Rose nhìn về phía xa. - Nhưng mà, sao đã lâu như vậy vẫn chưa tìm được Tuấn Khôi.

- Dượng Minh Trí sẽ nhanh chóng tìm được cậu ấy, em đừng buồn bã nữa. Một ngày nào đó Tuấn Khôi quay về em đã trở thành một bà cụ non rồi.

- Em hy vọng, một ngày nào đó sẽ còn được nhìn thấy anh ấy. - Rose nói với ánh mắt nhìn xa xôi.

- Được rồi, để anh đưa em ra ngoài cho thoải mái. - Thiên Bảo đẩy chiếc xe lăn mà Rose đang ngồi ra ngoài vườn hoa.

Rose ngẩng nhìn bầu trời trong xanh, cô nhớ gương mặt của Tuấn Khôi biết nhường nào. Ánh mắt lạnh lùng khó đoán, sau đó là bá đạo trong từng câu nói áp đặt và những việc mà anh âm thầm làm vì cô. Nước mắt Rose bỗng dưng rơi xuống, có lẽ tình yêu của cô dành cho anh bắt đầu từ khi nào mà chính cô không thể xác định.

Tuấn Khôi mở đôi mắt tinh anh của mình ra, nhìn mọi thứ xung quanh lạ lẫm. Sau đó đầu anh đau như búa bổ, Tuấn Khôi ôm lấy đầu mình nhưng vết thương trên tay càng làm anh đau hơn.

- Ấy, anh đừng cử động em vừa đắp thuốc cho anh đó. - Tổ Tổ chạy tới ngăn cản Tuấn Khôi tự làm đau mình.

- Cô là ai? - Tuấn Khôi nhìn Tổ Tổ lạ lẫm hỏi.

- Em tên là Tổ Tổ, hôm trước thấy anh nằm bất tỉnh ngoài kia nên đã mang anh về nhà chữa trị. - Tổ Tổ nghếch mặt nói.

- Nơi đây là đâu? - Tuấn Khôi suy nghĩ một lúc lại nói. - Tôi vì sao lại ở đây? tôi là ai? - Tuấn Khôi dùng tay không bị thương đập đập vào đầu mong muốn nhớ lại.

- Hả, anh là ai làm sao em biết. - Tổ Tổ hoảng sợ chạy ra gọi mẹ.

Tổ Uyên đi vào bên trong, nhận thấy được Tuấn Khôi đã mất đi kí ức sao? Không phải lần này ông trời đã giúp cô báo thù nhà họ Trần sao. Cái này là trời giúp ta, không phải là ta ác độc.

Tổ Uyên nhoẻn miệng cười thâm độc đi tới phía Tuấn Khôi mà nói.

- Chàng trai trẻ, hiện tại có lẽ do chấn động trên đầu nên cậu tạm thời đã mất đi trí nhớ. Cậu cứ an tâm ở lại nơi này mà cho lành lặn vết thương, tôi và con gái tôi không phải là người xấu. - Tổ Uyên nói.

- Cảm ơn dì, nhưng mà vì sao hai người phụ nữ lại ở trong rừng thế nào, thật là rất nguy hiểm. - Tuấn Khôi đáp.

- Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. - Tổ Uyên nói rồi bỏ ra ngoài.

Tổ Tổ khi nhìn thấy Tuấn Khôi tỉnh lại thì trong lòng vô cùng vui mừng, bao nhiêu ngày chăm sóc nay đã có kết quả rồi.

- Anh đã quên mình là ai rồi, thì em phải gọi anh thế nào nhỉ? - Tổ Tổ mỉm cười nói.

- Em tên gì, cô gái đáng yêu. - Tuấn Khôi biết Tổ Tổ cứu mình thì trong lòng vô cùng mang ơn.

- Em tên Tổ Tổ. - Đôi má Tổ Tổ đỏ ửng lên, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với một thanh niên khôi ngô như Tuấn Khôi.

- Tổ Tổ bao nhiêu tuổi rồi. - Tuấn Khôi cười hỏi.

- Em 20t rồi.

- Trong em cứ như cô bé 17t vậy. Vì sao em và mẹ lại ở nơi này, em có đi học không.

- Từ bé em đã ở nơi này rồi, mẹ nói sinh ra em tại nơi đây. Còn lí do thì em không được biết. Từ bé em và mẹ luôn ở nơi này nên em không thể đến trường? - Tổ Tổ mở đôi mắt to tròn mà nói.

- Được rồi, đợi khi nào anh khỏi anh sẽ chỉ dạy em viết chữ nhé. - Tuấn Khôi mỉm cười xoa đầu Tổ Tổ. Anh không nhớ mình là ai, bao nhiêu tuổi nhưng nhìn nét ngây thơ từ Tổ Tổ liền muốn bao bọc cô gái nhỏ này.

Những ngày sau đó, Tuấn Khôi được sự chăm sóc tận tình của Tổ Tổ nên vết thương khỏi rất nhanh. Tổ Tổ buổi sáng thường một mình đi ra chợ bán lá thuốc rồi mua thực phẩm và mang về ăn ột vài ngày. Lần này cô được Tuấn Khôi dặn dò mua một ít sách vở mà về để Tuấn Khôi chỉ dạy cô viết chữ.

Nhìn hai người họ ngày càng thân thiết, Tổ Uyên không nói gì chỉ nhìn rồi cười một nụ cười thâm sâu.

- Anh à, em viết thế này đúng không? - Tổ Tổ đưa chữ tập viết cho Tuấn Khôi xem, nụ cười ngây thơ trong sáng.

- Đúng rồi, Tổ Tổ thật thông minh. - Tuấn Khôi mỉm cười khen ngợi, nụ cười của Tuấn Khôi làm say mê tâm hồn của cô gái ngây thơ mang tên Tổ Tổ.

Tổ Tổ đỏ mặt quay đi chỗ khác, tự cười một mình rồi chăm chú viết chữ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Tuấn Khôi đã bình phục lại vết thương trên người. Nhưng anh không hề biết mình là ai, cũng không có bất cứ giấy tờ nào trên người nên vẫn chưa thể quyết định sẽ rời đi tìm người thân hay ở lại với hai mẹ con họ, thật ra người khiến anh lưu luyến chính là Tổ Tổ, một cô gái ngây thơ hiền lành.

Một ngày mẹ Tuấn Khôi và Tổ Tổ đang ngồi trò chuyện trong nhà thì mẹ của Tổ Tổ thét lên phía sau nhà. Hai người cùng chạy về phía phát ra tiếng thét thì nhìn thấy Tổ Uyên đang nằm trong vũng máu.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy. - Tổ Tổ chạy đến bên Tổ Uyên khóc thét.

- Tổ Tổ, con gái ngoan của mẹ. Mẹ xin lỗi vì đã đối xử bất công với con. - Tổ Uyên nằm trên vũng máu thoi thóp nói.

- Mẹ, mẹ nói gì vậy. Mẹ rất yêu thương con mà. - Tổ Tổ khóc ôm lấy Tổ Uyên.

- Có chuyện gì đã xảy ra sao? - Tuấn Khôi đi tới lo lắng nói. - Tổ Tổ, mau đưa dì vào nhà cầm máu lại. - Tuấn Khôi định bế Tổ Uyên vào nhà thì bị ngăn lại.

- Ta biết ta không thể cầm cự được bao lâu nữa. Có chuyện này ta muốn nhờ cậu. - Gương mặt Tổ Uyên xanh ngắt mà nói.

- Có chuyện gì, dì cứ nói. Ôn cứu mạng của dì con luôn ghi nhớ.

- Được, vậy ta hy vọng con hãy đưa Tổ Tổ ra khỏi nơi này, suốt đời chăm sóc con bé giúp ta. - Tổ Uyên nhìn Tổ Tổ mà nói.

- Con hứa, nhưng trước tiên chúng ta vào trong điều trị vết thương trước. - Tuấn Khôi không muốn Tổ Tổ đau lòng nhìn mẹ mình đang mất máu nhiều như vậy.

- Nơi này thật sự không nguy hiểm, bọn cướp đã tìm đến rồi. Ta đã bị chúng bắn đuổi nhưng cố gắng chạy về đến nơi này. Hai đứa hãy rời khỏi nơi này đi, mau đi đi. - Tổ Uyên nói lớn.

Tổ Tổ khóc nghẹn không dứt, cứ ôm lấy mẹ mình không buông mà nói:” Không, chúng ta cùng đi”

- Tổ Tổ, con phải nhớ lời mẹ dặn. Mối thù của gia đình chúng ta với Trần gia không được phép quên đi. Đời con không làm được, thì đời con cháu chúng ta phải trả thù. - Tổ Uyên có tình nhấn mạnh trước mắt Tuấn Khôi.

Tổ Uyên vừa dứt lời liền ngất đi, một đám người đàn ông với nét mặt hung tợn hung hãn tiến tới. Tuấn Khôi thấy tình thế không thể đấu lại liền ôm Tổ Tổ bỏ chạy đi.

Người đàn ông đi tới phía Tổ Uyên đang nằm nhếch môi cười:” Em diễn tốt lắm, vì sao ngày trước không trở thành một diễn viên nhỉ, haha.”

Tổ Uyên ngồi dậy khê nhoẻn cười, con gái của cô chắc chắn sẽ làm nên chuyện.

118. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 9: Người Xa Lạ

Tuấn Khôi nắm chặt tay Tổ Tổ mà nhanh chóng chạy thoát khỏi những bọn côn đồ phía sau. Dù trong lòng mong muốn đưa theo Tổ Uyên nhưng không thể không để ý đến sự an toàn của Tổ Tổ. Một cô gái ngây thơ trong sáng, làm sao có thể thoát được ý đồ gian ác của những kẻ xấu.

Họ cùng nhau chạy thật nhanh theo hướng mà Tổ Tổ chỉ để thoát khỏi cánh rừng đầy nguy hiểm kia. Khi cả hai cùng nhau thở hổn hển vì mệt thì lại gặp một đoàn người khác đi tới, Tuấn Khôi không còn sức chạy nổi, ôm chặt Tổ Tổ vào lòng che chở đối diện với những người đang đi tới phía họ.

- Đừng sợ, có anh ở đây. - Tuấn Khôi cảm nhận được sự rung sợ trong ánh mắt Tổ Tổ khi nhìn những người đang đi về phía họ.

Đoàn người kia nhanh chóng đi nhanh tới phía hai người họ. Sau bao nhiêu lâu tìm kiếm trong tuyệt vọng, nhưng chỉ thị của đại ca là không được phép bỏ cuộc nên họ vẫn cứ phải hăng ngày đi đến nơi này tìm kiếm mãi. Hôm nay trong rừng sâu này lại thấy có người xuất hiện, xem ra có hy vọng dù không phải cũng có thể hỏi thăm tin tức. Nhưng càng đi tới gần, càng nhìn thấy chàng trai kia tuy đáng vẻ hóc hác một chút, gương mặt xanh một chút nhưng chắc chắn là Trần thiếu gia của RoYal rồi. Cả đám vui mừng khôn xiết, vì đã hoàn thành nhiệm vụ của đại ca Trần Hậu, lần này tìm được người chắc chắn đại ca sẽ không quên trọng thưởng.

- Thiếu gia, là thiếu gia thật rồi. - Một người vui mừng hét lên khi đi lại gần Tuấn Khôi hơn.

- Các người quen tôi sao? - Tuấn Khôi nhìn bọn họ gương mặt tuy hung tợn nhưng gặp anh lại tỏ ra kính nể liền hỏi lại.

- Thiếu gia, chúng tôi tìm cậu vất vả lắm biết không? Cậu vẫn còn sống là rất tốt, chắc chắn Trần tổng sẽ rất vui mừng, cả phu nhân nữa. - Tên dẫn đầu đáp.

Tổ Tổ và Tuấn Khôi nhìn nhau, Tổ Tổ liền vui mừng mà nói:” Có lẽ họ chính là người nhà của anh, anh mau về cùng họ đi. Em sẽ quay về tìm mẹ em.”

- Không, anh đã hứa sẽ bảo vệ em mà. Chúng ta ở đây có đông người sẽ cùng quay lại tìm mẹ em. - Tuấn Khôi ôm Tổ Tổ trong tay mà nói.

- Cảm ơn anh. - Tổ Tổ ngẩn lệ mỉm cười.

Tuấn Khôi cùng những người còn lại đi về phía mà Tổ Tổ dẫn đường về nhà cô. Nhưng tới nơi thì nơi này đã bị phá nát, mẹ cô cũng không còn nơi này. Tổ Tổ nhìn nơi ở của mình từ bé bị phá nát như vậy, trong lòng đau đớn không thôi. Cô ngồi gục xuống mà khóc thét:” Mẹ ơi, mẹ đang ở đâu.” - tiếng khóc của Tổ Tổ vang cả núi rừng.

Tổ Uyên phía xa nhìn thấy con gái, tuy trong lòng có đôi chút tiếc rẻ vì phải hy sinh đứa con này làm vật trả thù. Nhưng trong lòng Tổ Uyên, thù hận đã chất đầy.

Rose nghe tin đã tìm được Tuấn Khôi thì nhanh chóng cho người đưa mình đến biệt thự Trần gia để cùng mẹ Rin đón Tuấn Khôi về. Trong lòng cô có một niềm vui khó tả, có lẽ ông trời đã thấu hiểu cầu xin của cô, cuối cùng người cô yêu thương cũng đã bình an trở về.

- Mẹ, cuối cùng thì Tuấn Khôi cũng bình an trở về. Mẹ nhìn xem, có phải người tốt luôn được ông trời phù hộ không? - Rose vui mừng nói với Rin.

- Quả là không phí công bao nhiêu lâu baba Minh Trí tìm kiếm, mẹ đã chờ đợi ngày hôm nay rất lâu. - Rin rơm nước mắt mà nói, không khi nào mà cô không nhớ tới con trai.

Chiếc xe bốn bánh tiến vào bên trong căn biệt thự sang trọng. Trên xe Tuấn Khôi bước xuống xe, sau đó một cô gái lạ mặt theo phía sau anh với vẻ e dè.

- Tuấn Khôi của mẹ, con có biết mẹ rất thương nhớ con. - Rin nhanh chóng chạy ra ôm lấy Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi không đáp để cho Rin ôm nhưng không ôm lại.

- Con làm sao vậy? - Rin nhìn Tuấn Khôi kì lạ.

- Phu nhân, thiếu gia... là triệu chứng mất trí nhớ. - Một người đi phía sau tới nói.

Rin giật mình, con trai hiện tại không nhớ ra mình sao? Năm xưa, chính cô và Minh Trí đều đã trải qua giai đoạn này. Chính là không nhớ ai, cũng không có tình cảm với những người mặc dù trước kia rất yêu thương.

- Không sao, chúng ta sẽ từ từ điều trị cho con. Nếu con không nhớ, chúng ta sẽ nhắc lại cho con nhớ. - Rin mỉm cười nói, sau đó nhìn sang Tổ Tổ, cô gái có gương mặt đôi chút quen thuộc. - Còn đây là ai?

- Đây là ân nhân cứu mạng con. - Tuấn Khôi đáp.

Rin nghe xong liền vui vẻ đi tới phía Tổ Tổ mỉm cười biết ơn.

- Chào cháu, cháu tên gì?

- Dạ, con tên Tổ Tổ. - Tổ Tổ sợ sệt nói.

- Cảm ơn con đã cứu Tuấn Khôi nhà cô. - Rin hiền từ nói.

- Mẹ, từ nay về sau Tổ Tổ sẽ ở lại cùng chúng ta, cô ấy và mẹ mình đã bị lạc nhau. Đến khi tìm được mẹ cô ấy, con sẽ là người bảo vệ Tổ Tổ.

- Tất nhiên là được rồi, cha con chắc chắn cũng sẽ đồng ý. Cha con đang trên máy bay từ Ý quay về, ông ấy rất vui mừng khi biết được tin đã tìm ra con.

Rose từ đầu đến cuối không nói câu nào, chỉ lặng lẽ quan sát Tuấn Khôi. Và ánh mắt Tuấn Khôi cũng không hề lướt qua cô, xem cô như người vô hình ngồi một góc nơi ấy. Cô không trách anh vì anh mất đi trí nhớ cũng là vì anh cứu cô.

- Tuấn Khôi, đây là Rose, là con gái của người bạn thân của mẹ. Hai con từ bé đã rất thân nhau. - Rin nhìn nét mặt buồn bã của Rose liền nói.

Tuấn Khôi nhìn Rose đang ngồi trên chiếc xe lăn, cô gái này khiến anh có chút thân quen.

- Mừng Tuấn Khôi bình an trở về. - Rose ái ngại nói.

- Chào Rose. - Tuấn Khôi đáp lời.

Chào hỏi một cách xa lạ, Tuấn Khôi dời mắt sang hướng Tổ Tổ đang e ngại đứng mà nắm lấy đôi tay của Tổ Tổ.

- Phòng của Tổ Tổ mẹ hãy sắp xếp cạnh phòng con, cô ấy từ bé đã sống trong rừng sâu. Nơi này e rằng cô ấy không quen thuộc.

Tổ Tổ được Tuấn Khôi nắm chặt đôi tay thì vô cùng yên tâm, đôi bàn tay cô cũng nắm chặt lấy tay anh như sợ mất đi thứ gì đó quan trọng. Ánh mắt Tổ Tổ hướng về gương mặt thanh tú của Tuấn Khôi khẽ mỉm cười trong mắt ánh lên sự hạnh phúc.

Rose nhìn ra đôi mắt của Tổ Tổ nhìn Tuấn Khôi đầy tràn yêu thương tình ý. Tuấn Khôi cũng đáp trả lại bằng sự cưng chiều cô gái ấy chứ không phải là khó chịu. Đôi mắt của anh nhìn Tổ Tổ hết như khi xưa anh hay nhìn cô như vậy, nhưng cô đã không nhận ra anh chân thật chỉ nghĩ rằng anh đùa giỡn. Cho đến ngày gặp nạn cô mới nhận ra, cuộc sống của cô thật sẽ trở nên vô nghĩa nhưng khi cô nhận ra cũng là lúc cô và anh có thể sẽ cách xa mãi mãi.

- Mẹ ơi, con phải về rồi. - Rose đưa ánh mắt buồn bã nói.

- Rose, sao không ở lại dùng cơm. Có lẽ gia đình của Thiên Bảo đang trên đường đến. - Rin đáp.

- Con cảm thấy hơi mệt, vả lại Tuấn Khôi vừa về có lẽ cần nghỉ ngơi. Thời gian còn dài, con và anh ấy sẽ nói chuyện cùng nhau sau. - Rose không muốn ở lại nơi này, chứng kiến Tuấn Khôi lạnh lùng với cô mà cưng chiều cô gái kia. - Bác Tài, bác giúp cháu ra xe. - Rose nhìn về người tài xế đưa đón mình.

- Vâng, thưa tiểu thư. - Bác tài xế đẩy cô ra khỏi biệt thự Trần gia.

- Rose quay lại nhìn Tuấn Khôi một lần nữa. Anh vẫn không hề nhìn cô, anh chỉ còn quan tâm đến một mình cô gái mang tên Tổ Tổ kia mà thôi.

Hai tháng sau....

Thiên Bảo lái một chiếc xe ferari màu vàng bóng, trên người mặc một bộ quần áo hợp mốt trên tay cầm một bó hoa hồng tươi vô cùng xinh đẹp dừng ngay trước biệt thự Phạm gia.

Rose từ trong nhà bước ra trên gương mặt trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy đơn giản nhưng sang trọng từ trong biệt thự Phạm gia bước ra ngoài. Cô khẽ mỉm cười rồi bước lên xe của Thiên Bảo.

- Wow, hôm nay mình tinh đến tận nhà đón có phải là niềm vinh hạnh hay không? - Rose trêu chọc.

Thiên Bảo khẽ mỉm cười, đưa bó hoa hồng trước mặt Rose:” Tặng em.”

- Đẹp quá đi. - Rose ôm bó hoa trong tay tươi cười. - Hôm nay ngôi sao điện ảnh nổi tiếng hẹn đi ăn tối, lại được tặng hoa thế này. Nếu như fan của anh mà biết, có lẽ em bị khủng bố hằng ngày.

Thiên Bảo lắc đầu trước sự tinh nghịch của Rose, lái xe đến một nhà hàng mà anh đặt sẵn. Trong nhà hàng hôm nay vắng tanh không một bóng người, Thiên Bảo đi phía trước còn Rose theo phía sau. Cô nhìn xung quanh lạ lẫm nói.

- Mọi khi nơi này rất đông mà, sau hôm nay vắng thế nhỉ. - Rose nói.

- Có lẽ anh gặp may. - Thiên Bảo khẽ cười sau đó đi đến chiếc bàn trung tâm được trang trí đẹp mắt.

Một cô gái phục vụ bước ra hỏi bọn họ dùng gì nhưng ánh mắt lại dán trên gương mặt điển trai của Thiên Bảo, gương mặt từ e ấp sang đỏ ửng.

- Em dùng gì? - Thiên Bảo dịu dàng hỏi.

Rose nhìn qua thực đơn rồi chọn những món dễ ăn, dù gì cô cũng chỉ vừa lành những vết thương không nên dùng những món quá cầu kì.

- Cho tôi hai phần này. - Thiên Bảo chỉ vào món mà Rose vừa chọn.

Sau khi thức ăn đã dọn trên chiếc bàn, phục vụ cũng dời hết vào bên trong phòng bếp. Không gian chỉ còn hai người bọn họ, nhưng Rose không hề để ý điều đó, chỉ cảm thấy kì lạ vì sao hôm nay nơi này vắng lặng như thế.

- Rose, em còn nhớ chuyện lần trước ở khu du lịch RoYal Island. - Thiên Bảo khẽ hỏi.

- Em không muốn nhắc lại những chuyện đáng sợ đó nữa. - Rose chột buồn.

- Là chuyện giữa anh và em. - Thiên Bảo trấn an.

Rose hơi giật mình, là chuyện mà Thiên Bảo đã tỏ tình với cô, vì sao cô có thể quên lãng đi như vậy được. Có lẽ quá nhiều việc xảy ra, câu nói của Thiên Bảo đã đi vào quên lãng trong tâm trí Rose.

- Em...em... - Rose ấp úng trở nên e ngại.

- Anh đã muốn biết câu trả lời của em từ rất lâu trước đây nhưng Tuấn Khôi cùng em xảy ra chuyện không may. Nay em cũng đã bình phục, Tuấn Khôi cũng an toàn quay về nên anh muốn nghe câu trả lời của em. - Thiên Bảo nói.

- Thiên Bảo, thật ra... thật ra...em... em... - Rose lo sợ tình cảm tốt đẹp sẽ đổ vỡ giữa cô và anh, anh và Tuấn Khôi.

- Em hãy nói những gì mình đang nghĩ. - Thiên Bảo nắm lấy tay Rose mà nói.

- Thật ra thì ngay từ hôm đó em đã có câu trả lời, đến tận hôm nay câu trả lời kia vẫn không hề thay đổi. Thiên Bảo, em xin lỗi, em chỉ xem anh như người thân của mình, giữa chúng ta chỉ mãi mãi là tình cảm thân thiết bạn bè, ngoài ra không còn tình cảm gì đặc biệt. - Rose nhìn Thiên Bảo mà nói.

- Người em yêu có phải là Tuấn Khôi. - Thiên Bảo dù đã biết trước kết quả nhưng vẫn cảm thấy trong lòng có chút sầu đau.

- Thiên Bảo, chuyện này đừng hời. Em không muốn nhắc tới. - Rose nhẹ lắc đầu.

Cả hai cùng nhau im lặng, không khí nặng nề đè nặng không gian. Thiên Bảo băng quơ nhìn ra cửa chính quan sát dòng xe chạy. Rose cúi đầu không dám nhìn về mặt buồn bã của anh. Bỗng điện thoại Rose reo lên, cô vội vàng nghe điện thoại rồi quay sang nói với Tuấn Khôi.

- Baba gọi Rose về có việc, Rose về trước nhé. - Nói rồi cô vội đứng lên như muốn thoát khỏi nơi này lâu lắm rồi.

- Để anh đưa em về. - Thiên Bảo cũng đứng lên.

- Không, không cần đâu. Em gọi taxi về được rồi, tạm biệt. - Rose lo sợ phải ở ngồi cùng Thiên Bảo, sợ cảm giác nặng nề vừa qua nên vừa nói cô vừa chạy vụt mắt.

- Thiên Bảo ngồi xuống, lặng lẽ hớp một ly rượu trên bàn uống cạn. Vị quản lý từ bên trong đi ra khẽ nói.

- Chúng tôi có cần mang thứ ấy ra. - Vị quản lý nói.

- Không cần đâu. Người cũng đã đi rồi. - Thiên Bảo chưa chút nói, tiếp tục uống cạn ly tiếp theo.

- Nhà hàng sẽ gói lại và mang đến cho quý khách. - Vị quản lý nói rồi bước vào trong, không nghĩ rằng diễn viên Thiên Bảo này lại bị cô gái khi nãy từ chối.

Một chiếc hộp hình vuông được mang ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp. Nếu như hôm nay Rose đồng ý, anh sẽ cầu hôn cô tại nơi này. Nhưng mà, ... cuộc sống không thể biết trước điều gì.

Thiên Bảo cầm chiếc hộp bỏ vào túi áo, bước chân ra khỏi nhà hàng lái xe trên đường cũng không rõ mình đi đến nơi nào.

Chiếc xe màu vàng vụt chạy trong màn đêm, anh cứ thế mà lao đi không xác định phương hướng mình sẽ đến nơi nào. Con đường quốc lộ về đêm càng vắng xe qua lại, Thiên Bảo dừng xe trên một cây cầu lớn. Đêm khuya nơi này khá là yên tĩnh, Thiên Bảo bước chân xuống xe, đi đến thành cầu hết lớn.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, vì sao em lại chọn tên đó mà không phải là tôi.

Thiên Bảo hét lên suy tư trong lòng liền quay mặt lại phía chiếc xe, giật mình nhìn thấy cô gái đang ngồi cách đó không xa, gương mặt quen thuộc, vóc dáng quen thuộc, và cũng là cái ánh mắt u buồn sâu lắng đó, giống như bên trong cô chất chứa nhiều nỗi buồn không nói thành lời.

- Không ngờ diễn viên nổi tiếng cả nước lại bị từ chối, tin này mà lan truyền ra ngoài quả thật rất nóng. - Anh Thư cười to nói.

- Cô vì sao lại có mặt ở nơi này. - Thiên Bảo bất ngờ, giờ này cũng không còn sớm một cô gái làm sao có thể ở nơi này một mình.

- Vì sao tôi lại không thể đến nơi này? - Anh Thư đứng lên, quay mặt ra hướng sông mà nói.

- Nơi này quá vắng vẻ, cô không sợ sao? - Thiên Bảo nói.

- Sợ chứ, tôi rất là sợ. - Anh Thư cười buồn.

- Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về. - Thiên Bảo không muốn cô gặp chuyện không hay.

- Nhà sao, tôi không có nhà. Nơi ấy không thuộc về tôi, nếu như không có mẹ có lẽ dòng nước kia chính là ngôi nhà mới tôi muốn tới. - Anh Thư nhìn về phía xa xôi mà nói.

Thiên Bảo chưa kịp trả lời, một đoàn người đi trên những chiếc xe kéo đến. Một người la lên.

- Cô ta đáng ở kia kia, mau bắt lấy.

Thiên Bảo nhìn đám người đang đến gần vừa la hét.

- Họ là muốn bắt cô sao?

- Đúng.

- Cô không chạy sao?

- Chạy cũng không thoát, thoát cũng không biết phải đi về đâu.

Những chiếc xe kia càng lúc càng gần, Thiên Bảo nhanh chóng nắm lấy tay Anh Thư kéo đi mà nói:” Mau lên xe.”

Anh Thư giật tay mình ra khỏi Thiên Bảo đáp:” Anh đừng liên quan đến, anh giúp tôi một lần cũng không giúp được cả đời. Anh mau đi đi...”

Thiên Bảo bất ngờ trước thái độ của Anh Thư, không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng anh không muốn bỏ lại một cô gái yếu mềm như thế phải đối diện với một đám đàn ông thô bạo kia. Những chiếc xe sáng đèn quay quanh một cây cầu, một người đàn ông bước xuống xe gương mặt già dặn bước tới phía Anh Thư và Thiên Bảo đang đứng.

- Con nghĩ rằng mình trốn được sao, mau theo ta về nhà. - Người đàn ông nói.

Anh Thư không nói gì, bước theo người đàn ông kia. Thiên Bảo nắm lấy tay Anh Thư kéo lại.

- Vì sao cô đi theo họ, sẽ rất nguy hiểm.

- Chàng trai trẻ này, rất là quen mặt nha. Nhưng vì sao lại xen vào chuyện gia đình người khác, chán sống rồi sao? - Người đàn ông hung hãn nói.

- Ông không được mang cô ấy đi/ - Thiên Bảo nhất quyết kéo tay Anh Thư lại.

Tao là cha của nó, nó không theo tao chẳng lẽ theo nhóc con như mày. - Người đàn ông kia hung hãn đáp.

- Đánh nó cho tao. - Nói về phía những tên kia.

- Không được đánh, tôi sẽ theo ông về, anh ta không hề liên quan gì trong chuyện này. Vả lại, ông muốn sống thì đừng đụng đến anh ta. - Anh Thư vội nói, sau đó quay sang Thiên Bảo nói:” Cảm ơn anh đã có ý giúp, nhưng mà như câu nói lúc này, đừng xen vào chuyện của tôi khi chuyện của anh bản thân anh còn không thể giải quyết được.”

Anh Thư gỡ bàn tay Thiên Bảo ra khỏi bàn tay của mình, sau đó theo cha mình lên chiếc xe kia mà vụt chạy đi mất. Thiên Bảo cảm thấy cô gái tên Anh Thư này, có lẽ đã trải qua quá nhiều uất ức và người cha kia chắc chắn không phải là người tốt. Thiên Bảo rút điện thoại của mình ra, gọi ột người đàn em của Trần Hậu.

- Thiếu gia, hôm nay lại gọi cho tôi. - Người kia đáp.

- Chú điều tra giúp cháu về lai lịch của cô ca sĩ Anh Thư. - Thiên Bảo nói.

- Được rồi, tôi sẽ làm ngay.

- À, việc này là bí mật. - Thiên Bảo nói.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Thiên Bảo cúp máy, không hiểu vì sao lại tò mò về cô ca sĩ này, có lẽ đó là sự đồng cảm giữa hai con người đang gặp phải những chuyện đau buồn.

Tuấn Khôi sau hai tháng đã thành thực với công việc và lấy lại được phong độ là một tổng giám tài ba như trước kia. Chỉ là bên cạnh không còn những bóng hồng xinh đẹp mà thay vào đó là một cô gái nhỏ bé luôn luôn được anh mang theo bên cạnh.

Rose quay về lại vị trí cũ của mình tại RoYal, nhưng vì không nhớ được Rose và mục đích mang cô đến RoYal là gì nên Tuấn Khôi cho gọi cô lên phòng làm việc của mình.

Rose đi đến phòng làm việc của Tuấn Khôi, vừa gõ cửa thì Tổ Tổ từ bên trong phòng làm việc bước ra nhìn thấy Rose liền mỉm cười.

- Chị Rose. - Tổ Tổ cúi đầu chào.

- Chào Tổ Tổ, tôi đến tìm Trần tổng. - Rose đáp.

- Dạ, hai người bàn việc đi. Em về nhà trước. - Tổ Tổ nói rồi bước ra khỏi phòng làm việc của Tuấn Khôi.

Rose bước vào bên trong, nhìn thấy Tuấn Khôi đang dùng cơm hộp. Có lẽ là Tổ Tổ vừa mang đến, xem ra tình cảm của hai người họ tiến triển thật tốt. Rose cười buồn, nếu như Tuấn Khôi nhớ ra cô thì sao, có lẽ trời đã không muốn cô và anh bên nhau.

- Trần tổng cho gọi tôi. - Rose đứng trước mặt Tuấn Khôi mà nói.

- À, mời cô ngồi. - Tuấn Khôi dọn dẹp thức ăn sang một bên, lịch sự nói.

Rose ngồi xuống chiếc ghế đối diện, ánh mắt nhìn thẳng Tuấn Khôi chờ đợi điều anh muốn nói.

- Tôi biết cô là người quen của cha mẹ, lại gọi mẹ tôi là mẹ thì tình cảm có vẻ rất thân thiết. Nhưng trong công việc công tư nên phân minh, công việc của cô tại RoYal thật sự không cần thiết nhưng không hiểu vì sao lại có cái vị trí này?

- Vị trí này là chính Trần tổng giao cho tôi. - Rose đáp.

- Là tôi bổ nhiệm cho cô sao? - Tuấn Khôi không tin nhìn Rose nói.

- Anh có thể hỏi giám đốc nhân sự. - Rose nói. - Nhưng nếu hiện tại anh cảm thấy vị trí này không cần thiết tôi sẽ tự xin từ chức, Trần tổng nhiều việc như vậy không cần phải lo nghĩ đến chuyện của tôi.

- Tôi không có ý muốn sa thải cô, nhưng tôi sẽ đưa cô về đúng chuyên ngành của mình. Tôi sẽ đưa cô về bộ phận thiết kế của RoYal.

- Dù gì thì tôi cũng đã có ý định từ chức tại RoYal, tôi nghĩ mình nên quay về phụ giúp công ty cha mình. - Rose cười buồn.

- Nếu cô đã quyết định như vậy thì tôi cũng không ngăn cản, xin lỗi nếu như tôi hôm nay và trước đây khác nhau. Nhưng hiện tại Tuấn Khôi tôi giải quyết mọi chuyện theo hướng đúng của nó. - Tuấn Khôi nhìn thấy ánh mắt buồn của Rose, có lẽ trước kia anh cũng đã rất thân thiết với cô gái này nhưng hiện tại trong mắt Tuấn Khôi không hề chứa đựng Rose, xem cô như một người xa lạ.

- Không cần phải xin lỗi, đối với tôi mà nói. Tuấn Khôi trước đây đã chết, còn anh là người lạ xa không hề quen biết. - Rose nói xong, cúi đầu chào vị tổng giám đốc ba mươi tuổi rồi quay về phòng làm việc gom vật dụng bước ra khỏi RoYal với sự soi mói của nhiều người.

119. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 10: Chuẩn Bị Đối Đầu

- Thiếu gia, tôi đã điều tra giúp cậu về người tên là Anh Thư. - Người thân cận của Trần Hậu nói cho Thiên Bảo về những gì ông ta tìm hiểu được.

- Cảm ơn chú. - Thiên Bảo đáp, gương mặt trở nên tức giận.

- Đây là hình chụp về những người xung quanh cô ta. - Người đàn ông khá già dặn đưa xấp hình cho Thiên Bảo rồi nói. - Đây là cha cô ấy. - Chỉ về người đàn ông mà lần trước anh gặp. - Đây là mẹ. - Một người phụ nữ có dáng vẻ khá giống Anh Thư, gương mặt hiền hậu. - Và đây là chồng sắp cưới. - Một lão già xấu xí.

- Chồng sắp cưới sao? - Thiên Bảo nhíu mày.

- Là do gia đình Anh Thư nợ người này khá nhiều tiền, nên cha cô ấy ép gả cho ông ta để trừ nợ.

- Là bán con gái. - Thiên Bảo bồng tức giận trong lòng, có cha mẹ nào lại bán đi con mình chứ.

- Có thể nói là như vậy. - Người đàn ông kia lắc đầu nói, cũng cảm thương số phận cô gái kém may mắn.

Thiên Bảo nhìn Anh Thư trong tấm ảnh, gương mặt không cười, đôi mắt u buồn. Chuyện này quả thật không liên quan đến anh, nhưng tại sao anh lại muốn nhúng vào chuyện này. Cô ta là một cô gái có tài, lại xinh đẹp với đôi mắt sắc sảo nhưng lộ nét u sầu, Thiên Bảo không muốn cô gái này vò nát cuộc đời thanh xuân trong tay tên đàn ông già cả xấu xí kia.

- Người đàn ông kia, rất giàu có sao? - Thiên Bảo lại hỏi.

- Ông ta cũng khá là có tiếng trong giới nhà đất. Ông ta đã có vợ con nhưng đã ly hôn cùng vợ cũ, người con út cũng lớn hơn Anh Thư vài tuổi.

- Cô ấy là bạn của tôi, tôi không muốn những chuyện tồi tệ này xảy ra với cô ấy. Chú có cách nào giúp cô ấy hay không?

- Tôi e rằng tên háo sắc kia không thiếu tiền, nếu chúng ta mang tiền đến cũng không thể cứu được bạn thiếu gia. - Người đàn ông lắc đầu.

- Vậy chúng ta nên làm gì? -

- chuyện này, có lẽ đại ca giải quyết được.

- Không thể cho ông ấy biết. - Thiên Bảo gạt đi.

- Nhưng nếu đại ca không ra tay, tôi e tôi cũng khó lòng giúp thiếu gia.

Thiên Bảo không đáp, trong lòng phân vân một lúc. Chuyện này cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là cứu người có lẽ cha anh cũng không từ chối.

Thiên Bảo trở về nhà thì gặp Trần Hậu đang ngồi uống trà trong phòng khách. Anh đi đến ngồi đối diện cha mình, đây là lần đầu tiên khi anh cãi lời cha theo nghề diễn viên mà thành câu Trần Hậu giúp đỡ.

- Hôm nay ngôi sao nổi tiếng có chuyện gì sao? - Trần Hậu cảm thấy lạ kì, từ ngày cha con xích mích rất hiếm khi con trai chủ động đến tìm.

- Cha, con có việc cần cha giúp đỡ. - Thiên Bảo nói.

- Không phải con chính là người nổi tiếng sao, cần gì nhờ đến lão già vô dụng như ta. - Trần Hậu đặt tách trà xuống bàn lạnh lùng nói.

- Lần này là cứu người, con thật sự hết cách nên nhờ đến cha. - Thiên Bảo lại nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Trần Hậu.

- Trình bày đi.

Thiên Bảo kể lại sự việc cho Trần Hậu nghe, Trần Hậu im lặng lắng nghe rồi khẽ lắc đầu,

- Xem ra quan hệ của con và cô gái kia cũng không đến mức chúng ta cần giúp đỡ. Động chạm tới Hàn lão kia thật không dễ đối phó.

- Anh Thư cô ấy là một người tốt, xin cha giúp đỡ.

- Một con người tốt, có số phận không tốt có rất nhiều trong cái xã hội này. Con nghĩ mình có thể giúp tất cả mọi người sao?

- Nghĩa là cha không đồng ý giúp con sao?

- Con quả thật là nóng vội, ta nói sẽ từ chối sao? - Trần Hậu không hài lòng nói, Thiên Bảo luôn nóng vội mà hư chuyện.

Trần Hậu cầm điện thoại, bấm một số điện thoại trong danh bạ rồi nhấp nút gọi.

- Alo? - Người đầu dây bên kia nói.

- Minh Trí thiếu gia, tôi cần anh ra mặt giúp. - Trần Hậu đáp.

- Là việc gì? - Minh Trí nhíu mày.

- Có liên quan đến Hàn lão. - Trần Hậu đáp. - Tôi muốn anh ra mặt để gây sức ép với ông ta, để ông ta trả người.

- Lão ta lại ép con gái nhà ai làm tình nhân nữa sao? - Minh Trí thở dài.

- Chuyện này thiếu gia cũng biết sao?

- Lão già ấy nổi tiếng là kẻ trắng hoa, trâu già lại thích cỏ non. Lần này lại động đến người của cậu sao?

- Là một người bạn của Thiên Bảo. Con trai nhờ giúp đỡ, tôi cũng không muốn từ chối. - Trần Hậu nói.

- Chuyện này là chuyện nhỏ, tôi sẽ giúp mang con dâu về cho cậu. - Minh Trí cười lớn rồi cúp máy.

Trần Hậu nghe Minh Trí nói vậy lại ngộ ra, không phải bình thường mà Thiên Bảo lại giúp đỡ cô gái kia. Có lẽ con trai mình lại yêu thương cô gái ấy sao, chiếm được trái tim của Thiên Bảo không phải chỉ có mình con bé Rose thôi sao?

- Chuyện đã được giải quyết, nhưng ta có điều kiện. - Trần Hậu nói.

- Ngoài trừ việc ép con từ bỏ nghề mà con đã chọn. - Thiên Bảo đáp.

- Không, nếu con không muốn đến RoYal làm việc ta muốn con học cách tiếp quản thế giới ngầm phía sau ta. Con cũng biết vị trí này ngoài con ra ta không thể giao cho ai. - Trần Hậu trầm ngâm nói.

-Con sẽ suy nghĩ. - Thiên Bảo đáp.

Trần Hậu khá bất ngờ trước câu trả lời của Thiên Bảo, không ngờ chỉ vì một cô gái xa lạ kia mà đồng ý với anh chuyện mà trước giờ con trai luôn luôn gạt đi. Trước tiên nên thực hiện lời hứa với con trai trước, chuyện tốt này không thể bỏ lỡ.

Buổi tối, ánh trăng soi sáng mọi thứ trong mờ hồ, nó cứ ảo ảo thật thật khiến con người ta không thể nhìn ra những thứ trước mắt là thật hay ảo. Đôi khi sự thật trước mắt ta là như vậy nhưng bên trong là những toan tính thấp hèn đến kinh ngạc.

Tổ Tổ đứng trước phòng Tuấn Khôi, mặc một bộ đồ ngủ kín đáo gõ cửa phòng làm việc của anh.

- Vào đi. - Tuấn Khôi đang làm việc thì lên tiếng.

-Anh, em có làm phiền anh không? - Tổ Tổ hé mở cửa nhìn vào mà nói.

- Là em sao, vào đây đi. - Tuấn Khôi nhìn thấy Tổ Tổ đứng phía trước cửa thì mỉm cười nói.

Tổ Tổ cũng mỉm cười đáp trả rồi bước chân vào bên trong phòng làm việc của Tuấn Khôi, đi đến gần anh ngồi đối diện ngắm nhìn gương mặt của người đàn ông đẹp trai này.

-Em chưa ngủ sao? - Tuấn Khôi dừng công việc lại mà nói.

- Em không ngủ được, em có chuyện để trong lòng rất lâu rồi... em muốn nói cùng anh. - Tổ Tổ ấp úng.

-Em nói đi. - Tuấn Khôi nhìn gương mặt ngây thơ của Tổ Tổ thì nhẹ nhàng đáp.

-Là chuyện em ở nơi này, có lẽ em nên dọn đi. - Tổ Tổ buồn bã nói.

-Ai ức hiếp em sao? - Tuấn Khôi nhíu mày.

-Không phải, là em cảm thấy mình đã làm phiền gia đình anh quá nhiều rồi. Em ở nơi này cũng chỉ biết đi ra đi vào, em muốn quay về nhà cũ tìm mẹ nếu không tìm được em sẽ sống một mình nơi đó. Nó quen thuộc với em hơn.

-Nơi đó quá nguy hiểm với một cô gái hiền lành như em. Nếu em ở nơi này cảm thấy chán, anh sẽ tìm một công việc cho em. - Tuấn Khôi nói, anh thật sự không an tâm để cô rời đi.

-Thật không, anh sẽ có việc cho em sao? - Tổ Tổ mừng rỡ.

-Đúng vậy, lần trước em mang cơm đến cho anh, là do chính tay em chế biến. - Tuấn Khôi hỏi.

-Dạ.

-Vậy từ ngày mai, hằng ngày em cứ làm bữa trưa và mang đến RoYal cho anh, công việc này nghe thì rất dễ nhưng thật ra rất khó khăn. Anh phát hiện mình rất là kén ăn, lại không muốn đồ ăn hôm nay giống hôm sau nên em phải động não mà suy nghĩ. - Tuấn Khôi tỏ ra nghiêm túc nói.

-Em sẽ làm được, sẽ làm được mà. - Tổ Tổ vội nói.

-Tốt, bây giờ khuất mắt trong lòng đã được giải toả rồi, em mau đi ngủ cho anh. - Tuấn Khôi ra lệnh.

-Dạ, em biết rồi. - Tổ Tổ mỉm cười đứng lên không quên nói. - Anh ngủ ngon.

Tuấn Khôi nhìn bóng dáng Tổ Tổ bước ra khỏi cửa thì trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, anh nghĩ rằng mình đã yêu cô gái ngây thơ kia mất rồi sao, vì sao bên cạnh cô ấy anh luôn có cảm giác phải bảo vệ, trách nhiệm to lớn với Tổ Tổ. Nhưng cảm giác này không khiến tim Tuấn Khôi đập mạnh, không khiến anh lưu tâm quá lâu. Không giống như khi vô tình nhìn thấy cô gái tên Rose kia. Nhưng khi anh điều tra về các mối quan hệ trước kia của mình, thì Rose không xuất hiện trong danh sách các cô gái mà anh từng hẹn hò. Anh và cô chỉ là mối quan hệ bạn bè thân thiết, và lại nhìn ánh mắt của Thiên Bảo cũng nhận thấy Rose chính là mục tiêu của anh ta.

Tuấn Khôi đẩy mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, tiếp tục công việc đang dang dở. Lần này quay trở về vị trí cũ, đây chính là mục tiêu lớn mà RoYal cần phải đạt được. Hiện tại đối thủ cạnh tranh cùng RoYal lớn nhất là Phạm gia của Rose và công ty UL. Trong ba công ty này, ai đưa ra giá cao nhất sẽ có cơ hội sở hữu mỏ khai thác vàng kia, nơi có giá trị kinh tế rất cao. Nếu như RoYal chiếm phần thắng có thể thời gian sắp tới sẽ là tập đoàn lớn nhất Châu Á.

Rose quay về lại Phạm gia phụ giúp cha mình đấu thầu khu vực mỏ vàng kia, mặc dù biết đối thủ lớn chính là RoYal sẽ khó lòng thắng được tài trí của Tuấn Khôi nhưng cô vẫn muốn thử thách bản thân. Nếu như lần này cô đứng ra thắng cuộc, chiếc ghế chủ tịch Phạm gia kia cô có thể ngồi đó không một ai dị nghị nữa rồi. Rose cũng cố sức làm việc cực lực để chiến thắng.

Tổ Uyên ngồi trong văn phòng tổng giám của UL đọc tin tức về cuộc đấu không cân sức kia liền mỉm cười.

-Em cười điều gì, mau nghĩ cách để chúng ta đấu lại bọn chúng mà thắng thầu lần này. - Trương Luật bù đầu vào công việc để quyết lấy được vị trí mỏ vàng này.

-Không, chúng ta không đủ sức đấu lại bọn họ, cả RoYal và Phạm gia đều có tình cảm thân thiết với nhau. Dù một trong hai chiến thắng bọn họ đều không thù ghét lẫn nhau, nếu muốn tiêu diệt bọn chúng thì chúng ta phải ly gián nó. - Tổ Uyên thâm độc nói.

-Ly gián bằng cách nào. - Trương Luật nói.

-Bằng cách của em, anh sẽ bất ngờ. - Tổ Uyên cười lớn.

Trương Luật nhìn người phụ nữ này mà lắc đầu, xem ra cô ấy vẫn chính là đúng như câu nói càng đẹp thì càng độc.

Minh Trí cùng Trần Hậu ngồi trên chiếc xe hơi màu đen tiến đến biệt thự của Hàn lão. Người đàn ông này nổi tiếng nham hiểm, ông ta là người sở hữu nhiều bất động sản và rất có tiếng nói trong thương trường. Người này có lẽ chỉ có Minh Trí mới có thể ra tay giúp Anh Thư thoát khỏi.

-Hôm nay rồng đến nhà tôm sao, thật là khách quý đến nhà không kịp nghênh đón rồi. - Hàn lão mặc dù nghi hoặc vì sao Minh Trí tới tìm nhưng luôn tạo ra vẻ nồng hậu đón tiếp.

-Hàn lão gia thật quá lời rồi, tôi đến nơi này là có việc muốn nhờ Hàn lão gia giúp đỡ. - Minh Trí đáp.

-Tôi lại có thể giúp được Trần tổng sao? - Hàn lão đáp.

-Tôi có một người quen nợ tiền của Hàn lão gia, hôm nay tôi đến để thanh toán giúp người ấy. - Minh Trí nói.

-Là người nào, người nợ tôi không phải số nhỏ.

-Vâng, chính là gia đình của cô ca sĩ Anh Thư kia.

- Chuyện đó không phải đã được giải quyết rồi sao, cô ấy cũng đã đồng ý lấy tôi và tôi sẽ xoá nợ cho gia đình cô ta. - Hàn lão khó chịu đáp.

- Có thật là con bé đồng ý sao? Chúng ta trực tiếp hỏi. - Minh Trí vẫn giữ thái độ hoà hoãn, lời nói không một chút ấp úng.

- Là Trần tổng ép tôi rồi, sinh lễ tôi cũng đã tặng cho cha cô ta. Đâu thể nói vì một lời nói của cô ta mà tôi phải nhượng bộ.
 - Hàn tổng, vì vậy tôi mới phải đích thân đến nơi này nhờ ông, hãy buông tha cho con bé nó chỉ đáng tuổi con gái ông thôi mà. - Minh Trí thuyết phục.
 - Hàn gia tôi một khi đã đầu tư thì không thể để thua lỗ, xin phép không nể mặt Trần tổng lần này tôi giúp không được. - Hàn lão từ chối, con mồi quá xinh đẹp khiến ông mê mẩn.
 - Nếu Hàn tổng không nể mặt, thì tôi cũng không nể mặt nữa. - Minh Trí nói xong, liền cho người vào trong lục soát. Trước khi đến nơi này anh đã cho điều tra về chỗ ở của Anh Thư, được biết vì sợ cô dâu bỏ trốn nên Hàn lão đã mang về biệt thự này mà nhốt không cho ra ngoài.
 - Các người không được phép tự tiện vào nơi này, tôi sẽ gọi cảnh sát. - Hàn lão hét toáng lên.
 - Vâng, mời ngài gọi đi. - Minh Trí nhếch miệng cười. - Cảnh sát đến nơi này sẽ phát hiện Hàn tổng của công ty bất động sản Hàn gia bắt nhốt người trái phép, cho vay nặng lãi và những chuyện làm ăn phi pháp sẽ được cảnh sát tra ra cả.
 - Mày... làm sao mày biết... - Hàn lão xanh mặt.
 - Nếu sợ người khác biết thì đừng làm. - Minh Trí nhìn thẳng vào mắt Hàn lão mà nói. - Nếu như Hàn tổng không nhượng bộ một chút, tôi không chắc công ty của ngài có thể duy trì đến quá ngày mai.
- Minh Trí vừa nói xong, bọn đàn em của Trần Hậu từ trên lầu đưa Anh Thư đi xuống. Trên gương mặt cô có vết bầm, Trần Hậu thấy vậy liền vô cùng tức giận. Cả đời làm giang hồ hiểm ác, nhưng anh còn chưa từng động tay đánh người phụ nữ nào. Nay bọn họ lại hành hạ một đứa trẻ trong thật yếu đuối như vậy. Trần Hậu đi tới phía Hàn lão nhìn ông bằng đôi mắt giận dữ.
- Ông đánh con bé. - Trần Hậu nói.
 - Không, không phải tôi. - Hàn lão nhìn ánh mắt giận dữ của Trần Hậu thì sợ hãi.
- Trần Hậu ghét nhất loại đàn ông đánh phụ nữ, và loại dám làm không dám nhận. Không suy nghĩ liền tung một cước, lão già văng vào chiếc ghế gần đó mà nằm ôm đầu.
- Quả thật tôi không làm gì cô ta cả mà, tôi chỉ vừa đón cô ta về thì các người đến. - Hàn lão sợ hãi hét lên.
 - Đúng vậy, ông ta không hề đánh con. - Anh Thư lên tiếng.
 - Vậy những dấu vết trên người cháu là gì. - Trần Hậu hỏi.
 - Là do con cãi lời cha không muốn gả cho ông ta nên bị cha đánh. Không liên quan đến ông ta. - Anh Thư nhìn đáng vẻ sợ hãi của Hàn lão mà buồn cười, dù sao ông ta cũng chưa làm gì cô.
- Minh Trí đi tới một bước lại gần Hàn lão đang nằm, sau đó quăng một valy tiền xuống đất trước mắt ông ta mà nói.
- Đây chính xác là số tiền nhà con bé nợ ông, từ nay không được làm phiền con bé nữa. Tôi không phải là kẻ không biết điều, nợ thì phải trả. Chuyện làm ăn của ông tôi sẽ không xen vào, nhưng mà... ở ác át sẽ gặp quả báo.
- Minh Trí nói xong liền bỏ ra ngoài, Trần Hậu nhìn Anh Thư rồi nói:” Chúng ta đi thôi.”
- Vì sao hai người lại đến cứu cháu. - Anh Thư vẫn luôn thắc mắc.
 - Là Thiên Bảo nhờ ta giúp. - Trần Hậu đáp
 - Cháu cảm ơn bác. - Anh Thư cúi đầu nói.
 - Không cần cảm ơn ta, hãy cảm ơn Thiên Bảo. Vì ta làm điều này là vì điều kiện dành cho nó, không phải làm vì con. - Trần Hậu thẳng thắn nói.
 - Nhưng dù sao, bác đã đến cứu con. Con không có gì ngoài hai tiếng cảm ơn, chỉ mong bác nhận.
 - Được rồi, ta sẽ đưa con về nhà. - Trần Hậu đáp.

- Không, bác và bác Trần đừng lo cho cháu. Cháu sẽ tự về. - Anh Thư từ chối.

- Vậy coi như ta đã làm xong việc thằng bé nhờ, tạm biệt cháu tại đây. -Trần Hậu nói xong cũng dời ra xe.

Anh Thư đi thẳng con đường phía trước, cũng không biết rằng mình sẽ đi đâu... Về nhà sao, liệu một lần nữa rồi cô cũng sẽ bị chính cha ruột của mình bán đi thôi. Anh Thư cứng rắn nhưng bên trong vô cùng yếu đuối, nước mắt ít khi nhìn thấy cũng đã hiện trên đôi mắt tuy vô cùng sắc nhưng luôn u buồn.

120. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 11: Đối Đầu

Hằng ngày công việc của Tổ Tổ chính là nấu bữa trưa và mang đến RoYal cho Tuấn Khôi, chuyện này thành một tin đồn ở RoYal rằng tổng giám đốc của họ và cô gái kia chắc chắn có tình ý. Tổ Tổ được tự do đi lại trong RoYal mà không ai dám ngăn cản, đặc biệt cô có thể ra vào phòng tổng giám đốc mà không cần liên hệ báo trước điều gì.

Tổ Tổ mang hộp cơm đứng trước RoYal, gần đây Tuấn Khôi khá bận rộn với cuộc đấu thầu sắp tới. Tổ Tổ mang hộp cơm bước vào bên trong phòng tổng giám đốc nhưng không nhìn thấy Tuấn Khôi nơi này. Tổ Tổ đặt hộp cơm trên bàn tiếp khách rồi đi ra ngoài.

- Chị ơi, anh ấy đi đâu rồi ạ. - Tổ Tổ cười nhẹ hỏi vị thư kí.

- À, tổng giám đốc vừa mới bắt đầu cuộc họp. Anh ấy nói khi nào cô đến thì bảo cô hãy để cơm trên bàn rồi ra về trước. - Vị thư kí liền đáp.

- Dạ, em cảm ơn chị. - Tổ Tổ đáp rồi quay lại phòng làm việc của Tuấn Khôi.

- Em không ra về mà quay lại sao? - Vị thư kí liền hỏi.

- Dạ, em muốn đợi anh ấy. - Tổ Tổ mỉm cười.

- Vâng, vậy em cứ vào bên trong đợi. Sẽ khá lâu. - Vị thư kí nói xong, tiếp tục làm công việc của mình không để ý đến Tổ Tổ nữa, vì cô biết dù cô gái này có phá phách thế nào trong phòng tổng giám thì tổng giám sẽ chẳng bao giờ rầy la cô ta.

Tổ Tổ vẫn giữ gương mặt ngây thơ mỉm cười cho đến khi cửa phòng của Tuấn Khôi đóng lại, nét mặt của cô trở nên trùng xuống, tỏ ra vẻ cần thẳng. Tổ Tổ bước chân đến bàn làm việc của Tuấn Khôi, mở máy tính của Tuấn Khôi lên nhưng máy tính đã được đặt mật khẩu. Tổ Tổ suy nghĩ một hồi lâu, ghi ngày sinh nhật của anh nhưng mật khẩu không chính xác. Sau đó là ngày sinh của Rin, vẫn không chính xác. Suy nghĩ một lúc, Tổ Tổ ghi ngày sinh nhật của chính mình trong hy vọng sẽ vào được, nhưng cô thất vọng hoàn toàn rằng màn hình vẫn hiện lên sai mật khẩu.

Tổ Tổ không biết cách nào vào được máy tính của Tuấn Khôi, cô nhìn xung quanh rồi chợt mở ngăn tủ kéo cửa Tuấn Khôi ra. Bên trong là một album hình ảnh của 3 đứa trẻ, Rin nhận ra Tuấn Khôi đang vô cùng vui vẻ cùng một nam một nữ khác. Sau đó là tấm ảnh cô gái chụp một mình, mang một nụ cười như thiên thần vô cùng xinh đẹp, bên dưới có ghi kỉ niệm Rose mười tuổi cùng ngày tháng. Tổ Tổ không hiểu sao lại nghĩ đến mật khẩu chính là những con số trước mặt liền đóng cuốn album đưa về vị trí cũ mà một lần nữa bấm vào ô mật khẩu ngày sinh nhật của Rose.

- A, vào được rồi. - Tổ Tổ khẽ reo lên, sau đó liền khó hiểu vì sao mật khẩu lại là ngày sinh của cô gái kia, chẳng phải người ta thường dùng ngày sinh của người quan trọng với họ làm mật khẩu sao?

Không muốn suy nghĩ nhiều nữa, Tổ Tổ liền vào bên trong các thư mục mà tìm kiếm thứ mà cô đang cần. Tổ Tổ mừng rỡ khi nhìn thấy mục lưu trữ tài liệu cô đang muốn lấy, sau khi copy ra một chiếc usb liền tắt máy đi và bước ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

- Chị, em về trước vậy. Đợi anh ấy thật sự quá lâu. - Tổ Tổ đưa gương mặt buồn bã ra mà nói.

- Chào em. - Vị thư kí gượng ép cười, cô không thích cô gái này. Là phụ nữ với nhau, cô nhận thấy nét ngây thơ trên gương mặt Tổ Tổ có chút giả tạo.

Tổ Tổ cúi đầu chào vị thư kí rồi nhanh chóng rời khỏi RoYal, tài xế trên đường đưa cô về thì Tổ Tổ liền nói.

- Bác ơi, cháu muốn vào siêu thị kia mua một ít đồ.

Người tài xế liền cho xe dừng trước một siêu thị, Tổ Tổ bước xuống nhanh chóng đi vào bên trong. Tổ Tổ mua vài thứ, rồi đi vào một góc khuất sau đó liền gặp một phụ nữ mặc một bộ quần áo màu đen, đội một chiếc nón che đi phần gương mặt. Sau khi đưa một chiếc USB cho người phụ nữ kia, nói vài ba câu thì Tổ Tổ nhanh chóng thanh toán tiền rồi trở ra xe quay về biệt thự Trần gia.

Minh Trí và Rin cùng nhau ngồi ở hoa viên uống trà nói chuyện, chuyện giữa Tuấn Khôi và Tổ Tổ khiến Rin khó nghĩ nhiều điều. Không phải rằng cô che bai Tổ Tổ không còn cha mẹ, cũng không che bai cô gái này không có học thức. Nhưng ở bên trong Tổ Tổ, Rin nhận ra mình không hề có một chút thiện cảm. Từ ngày Tổ Tổ về sống tại biệt thự này, Rin quan sát cô gái này tuy không làm sai bất cứ điều gì nhưng thái độ của con bé này có chút giả tạo.

- Minh Trí, anh cảm thấy thế nào về con bé Tổ Tổ kia. - Rin hỏi Minh Trí.

- Anh không để ý đến con bé đó lắm. Có chuyện gì sao? - Minh Trí thắc mắc.

- Em cảm thấy Tuấn Khôi càng lúc càng quan tâm đến Tổ Tổ hơn, có lẽ chúng ta nên chuẩn bị tinh thần trước khi Tuấn Khôi thông báo chính thức yêu con bé.

- Chuyện tình cảm của con trai, để tự chúng quyết định. - Minh Trí đưa cốc trà lên miệng khẽ nói.

- Minh Trí, em cảm thấy Tổ Tổ rất quen mặt. - Rin vì không muốn nhắc lại chuyện cũ, nhưng lần này cô sợ mọi chuyện đi quá xa.

- Ý em nói, con bé ấy nhìn hao hao Tổ Uyên. - Minh Trí từ khi nhìn thấy Tổ Tổ đã nhận ra điều đó, nhưng không muốn Rin nghĩ nhiều đến chuyện không vui nên không nói đến, không ngờ điều này Rin đã nhận ra.

- Anh cũng nhận ra điều đó sao?

- Có lẽ là người giống người, năm đó cô ta bị công an bắt đi. Tội của cô ta đến thời điểm này cũng chưa thể được tự do nói gì đến việc có con. - Minh Trí lắc đầu.

- Có lẽ vì con bé mang nét mặt giống cô ta, nên em không thích con bé ấy. Nhưng nếu Tuấn Khôi đã chọn, em tin tưởng con trai.

- Được rồi, chuyện này chúng ta nói sau đi. Lần này Trần gia cùng Phạm gia đối đầu trong dự án mới kia. Hai đứa trẻ hậu thế đầu đầu, thật thú vị. - Minh Trí vừa suy nghĩ vừa cười.

- Em cảm thấy không công bằng, Tuấn Khôi đã có nhiều kinh nghiệm trong những việc này con Rose của em thì đây là lần đầu tiên đứng ở vị trí đó lại đối đầu với Tuấn Khôi. Thật tội nghiệp con bé mà. - Rin nghĩ tới Rose mà xót xa, con bé chắc có lẽ phải cứng rắn lắm mới có thể vượt qua chuyện Tuấn Khôi nhìn con bé như người xa lạ.

- Vì vậy nếu con bé thắng được, thì mọi người sẽ không còn nghi ngờ gì về tài năng của nó nữa.

- Tuấn Khôi hiện tại đã thay đổi rất nhiều, em biết rõ thằng bé sẽ không nhượng bộ mà quyết chí dành phần thắng. Chỉ e Rose của em sẽ bị sock vì chuyện này.

- Em không cảm thấy chuyện này thú vị sao, để xem con trai của anh và con gái của tên Ken kia ai là người tài giỏi hơn. - Minh Trí trong lòng vẫn không thể nào ưa Ken.

- Trần lão gia à, anh lại như vậy rồi. - Rin buồn cười nói, xem ra trong lòng Minh Trí vẫn ghen tuông chuyện trước đây.

Minh Trí không trả lời, cũng cười đáp lại cùng Rin.

Rose đang ngồi trong phòng kế hoạch của công ty Phạm gia. Cô đang rất cố gắng với hạng mục này, việc đầu thầu mỏ vàng kia thật sự rất là quan trọng, Rose quyết tâm dành chiến thắng với mục tiêu chính là đánh bại Tuấn Khôi và lấy được vị trí trong tập đoàn Phạm gia này.

Điện thoại Rose có một tin nhắn từ Tuấn Khôi:” Đến phòng làm việc của tôi, có chút việc cần giải quyết.”

Rose nhìn dòng tin nhắn liền cảm thấy kì lạ, giữa cô và anh ta đã nói rằng chính là người xa lạ rồi thì còn tìm cô giải quyết điều gì chứ. Ngày mai là ngày đấu thầu rồi, vì sao còn muốn gặp mặt làm gì. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ anh có chuyện gì cần giải quyết thật thì sao, Rose nghĩ rồi nhanh chóng lái xe đến cao ốc RoYal.

Rose bước ra từ thang máy đến tầng của tổng giám. Cô đi tới phía vị thư kí đang ngồi.

- Tôi có hẹn với Trần tổng, anh ta có trong đo không? - Rose nói.

- Trần tổng đã đi họp từ lúc sáng, có lẽ cuộc họp sắp xong rồi. Nếu có hẹn thì mời cô vào trong ngồi đợi - Vị thư kí liền nói.

Rose cảm thấy vô cùng kì lạ, anh ta đang họp mà lại nhắn tin cho cô đến nơi này được sao? Tuy vậy, cô cũng không suy nghĩ nhiều mà bước vào cửa phòng tổng giám đốc. Rose ngồi trên bàn tiếp khách thì nhìn thấy hộp cơm quen thuộc lần trước đã nhìn thấy đang đặt trên bàn. Thì ra ngày nào cũng được mỹ nhân nấu rồi mang đến tận nơi, xem ra cuộc sống của Tuấn Khôi thật sự rất tốt.

Rose ngồi đợi khoảng 30p nhưng Tuấn Khôi vẫn chưa quay về, cô dùng điện thoại gọi cho Tuấn Khôi thì số máy đã khoá rồi. Nóng lòng với công việc còn rất nhiều, Rose tức2 giận đứng lên đi về phía cửa vừa mở ra thì nhìn thấy Tuấn Khôi cũng cầm nút khoá đẩy vào.

- Cô đến nơi này làm gì. - Tuấn Khôi nhìn thấy Rose trong phòng mình liền hỏi.

- Không phải chính anh gọi tôi đến sao? - Rose đáp.

- Tôi gọi cô đến khi nào? - Tuấn Khôi khó hiểu.

- Nếu đã như vậy thì cáo từ. - Rose tức giận đến mức mất đi lý trí, liền nhanh chóng bỏ đi trong tức giận. Rõ ràng kêu cô tới, rồi bắt cô ngồi đợi. Đến lúc gặp thì lại nói không hề kêu, cái tên chết bầm này chẳng sẽ sợ thua nên cố tình làm tổn đi thời gian của cô sao.

Tuấn Khôi để Rose đi trong lòng cảm thấy khó hiểu, không phải tự dưng Rose lại đến nơi này. Nhưng rồi điện thoại Tuấn Khôi reo lên thì những suy nghĩ kia biến mất.

- Tuấn Khôi, em mang cơm đến đặt trên bàn. Anh nhớ phải ăn hết đấy. - Là tin nhắn của Tổ Tổ.

Tuấn Khôi mỉm cười nhìn hộp cơm trên bàn, nhanh chóng đi tới dùng bữa mà không suy nghĩ điều gì nữa.

Ngày hôm sau, tại trung tâm Vinci diễn ra buổi đấu thầu về mỏ vàng. Có rất nhiều công ty tham gia nên số lượng khách khá là đông đúc.

Rose mặc một bộ vest nữ, trong cô như một doanh nhân thành đạt. Cô đại diện cho tập đoàn Phạm gia lần này, theo phía sau là những thành viên kì cựu của Phạm gia.

Tuấn Khôi vẫn phong độ như ngày nào, anh mặc một bộ vest màu đen. Nét mặt đầy vẻ tự tin đứng trước mặt Rose lạnh lùng.

Cả hai đi ngang qua nhau, ánh mắt không nhìn nhau dù 1 lần. Cả hai đều mang một sự tự tin nhất định.

Phía dưới là một tiệc rượu nhẹ dành cho ông chủ lớn của các tập đoàn đến tham dự, sau đó một người đàn ông đi lên trên lễ đài. Cầm một phong bì đã niêm phong lại, tay kia cầm micro cất tiếng.

- Kính thưa các vị đại diện đã đến tham dự buổi đấu thầu được tổ chức tại trung tâm Vinci. Sau đây tôi xin đại diện ban tổ chức để thông báo về công ty đã đưa ra giá cao nhất và sẽ là chủ nhân tương lai của mỏ vàng trên đây.

Mọi người hướng mắt về phía lễ đài. Rose khẽ nhìn sang phía Tuấn Khôi đang đứng, nhìn anh vô cùng tự tin, ánh mắt không một chút lo lắng hay thể hiện bất kì cảm xúc nào như là một kẻ đứng đưng không quan tâm. Còn cô, là lần đầu tiên đứng tại nơi này với vai trò và trách nhiệm nặng nề trên vai, tim Rose đập mạnh hơn khi nhìn thấy người đàn ông trên kia xé tấm niêm phong và mở phong bì ra.

- Vâng, xin chúc mừng tập đoàn công ty Phạm gia đã là công ty đưa ra giá trị cao nhất với số tiền là xxxx.

Tuấn Khôi nghe xong thông báo, nét mặt vẫn không thay đổi. Sau đó lặng lẽ đi tới phía Rose đang đứng nhõn cười.

- Chúc mừng Phạm tiểu thư, xem ra tôi đánh giá cô quá thấp rồi. - Tuấn Khôi nhìn Rose mà nói.

- Cảm ơn anh, tôi cũng không ngờ mình lại may mắn như vậy. - Rose vô cùng vui sướng, thật sự có thể chiến thắng sao?

- May mắn sao, xem ra đây không phải là may mắn rồi. - Tuấn Khôi nói xong, ly rượu đang cầm trên tay đưa lên miệng uống hết rồi đưa ly cho phục vụ, tiếp tục nhìn Rose mà nói. - Thật không thể nhìn ra, Phạm tiểu thư lại nham hiểm như vậy. - Tuấn Khôi nói xong, không để ý đến thái độ của Rose mà bỏ đi.

Rose một phần vui mừng vì đã thắng đấu thầu lần này, nhưng sau khi nghe những lời nói của Tuấn Khôi thì trong lòng vô cùng âm ỉt. Điều anh ta nói có nghĩa lý là gì chứ, không phải là nói cô gian lận đó chứ.

- Tiểu thư, chúc mừng cô. - Một vị tiền bối thâm niên của Phạm gia bước tới nói với Rose.

- Bác Tiến, cháu cảm ơn bác thời gian qua đã giúp cháu nhiều như vậy. - Rose cúi đầu cảm ơn người đàn ông lớn tuổi trước mắt, chính ông ấy đã giúp đỡ cô rất nhiều trong hạng mục lần này.

- Đó là trách nhiệm của tôi mà. - Người đàn ông cười đáp.

Tiếp đó, trên màn hình chính của buổi tiệc công bố những giá đấu mà các công ty khác đưa ra. Tất cả đều không có gì đáng nói, nhưng khi trình chiếu so sánh giữa Phạm gia và RoYal thì khiến mọi người đều chú ý. Giá của RoYal đưa ra chỉ thấp hơn Phạm gia vài triệu, điều này khiến mọi người ái ngại nhìn Rose. Xem ra chuyện lần này có khuất mắt, không thể có sự may mắn lớn như vậy được.

Rose đứng nhìn màn hình to trước mắt, hiểu rõ những gì Tuấn Khôi vừa nói lúc nãy. Nhưng dù có sự trùng hợp này thì đã sao, không phải vì điều đó mà anh ta nghĩ cô gian lận chứ. Rose tức giận nhanh chóng bỏ đi khỏi bữa tiệc, lên xe phóng thẳng đến biệt thự họ Trần.

- Mẹ, Tuấn Khôi đã về chưa ạ. - Rose được người làm mở cửa liền nhanh chóng đi vào bên trong thì gặp Rin đang ngồi xem tin tức.

- Rose, chúc mừng con. Tin tức vừa đưa tin Phạm gia đã chiến thắng trong cuộc đấu thầu này. - Rin nhìn thấy Rose liền vui vẻ nói. - À, Tuấn Khôi chưa về, thằng bé có lẽ không được vui nhỉ. Có lẽ đã đến Ciz. - Rin phán đoán.

- Con sẽ nói chuyện với mẹ sau, con cần tìm anh ta. - Rose nghe Rin nói Tuấn Khôi có lẽ đến Ciz thì nhanh chóng ra ngoài lên xe lao đến Ciz Bar tìm kiếm.

Chiếc xe màu đỏ đậu trước Ciz, Rose trên người vẫn mặc nguyên bộ vest, mặc chiếc váy đen ôm sát cơ thể. Trang phục này bước vào bar thật là không hợp tý nào, Rose đứng trước cửa Ciz Bar, nhìn từ đầu xuống chân thì hơi ngập ngừng. Nhưng khi nhìn vào bên trong liền thấy Tuấn Khôi thì không còn suy nghĩ gì nữa mà bước thẳng vào bên trong với ánh mắt nhìn kì lạ của mọi người.

- Tuấn Khôi, tôi muốn nói chuyện với anh. - Rose hét lên, nhưng giọng nói của cô quá nhỏ so với tiếng nhạc xập xình.

Tuấn Khôi ngược mắt lên nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Rose, đôi môi cười nhếch lên nói: " Là Phạm tiểu thư sao? "

- Anh ra ngoài nói chuyện với tôi, nơi này quá ồn ào. - Rose lại hét lên.

Tuấn Khôi không đáp, tiếp tục uống rượu như cô không tồn tại nơi này.

- Tên khốn kiếp kia, tôi nói có nghe không hả. Mau đứng lên cho tôi. - Rose tức giận, đi tới phía Tuấn Khôi mà kéo anh đi.

Tuấn Khôi nắm lấy tay Rose dùng sức kéo mạnh cho cô ngã vào lòng anh. Tuấn Khôi rì chặt hai tay không cho Rose thoát ra: " Một là cô biến ngay lập tức, hai là cô sẽ không thoát khỏi tôi."

- Mau buông tay ra, tôi đến là cần nói chuyện với anh. - Rose hét lên, vẫn không thể thoát được bàn tay Tuấn Khôi.

- Được thôi, cô uống hết ly rượu này. Tôi sẽ nói chuyện với cô. - Tuấn Khôi rót đầy một ly rượu đầy về phía Rose.

Rose tức giận, chỉ muốn nói chuyện với anh ta rõ ràng. Rằng cô không hề gian lận trong chuyện đấu thầu vừa rồi, bắt anh ta phải xin lỗi những gì đã nói khi này. Rose đưa ly rượu lên miệng uống cạn, hương vị của loại rượu này cũng thật dễ uống, nó hơi man vị chan chát nhưng đọng lại vị ngọt thanh thanh.

- Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ. - Rose vừa đặt ly rượu xuống bàn vừa nói.

- Tất nhiên. - Tuấn Khôi cười nham hiểm rồi lại nói. - 1, 2, 3...

Trước mặt anh Rose đã gục xuống, một ly Roi des Rois đúng là quá sức với cô gái này rồi. Để Rose ngục tại bàn như vậy, Tuấn Khôi tiếp tục uống rượu mà ngắm nhìn cô gái này. Đôi mi cong dài, gương mặt trang điểm nhẹ, chiếc mũi cao thanh thoát. Quả là một tuyệt sắc giai nhân, khi xem lại những tấm ảnh khi còn bé mà mẹ Rin đưa cho, anh đã nhìn thấy một bé gái xinh xắn như thiên thần, nay cô ta lớn lên rồi lại chính là một cô gái xinh đẹp như vậy.

Tuấn Khôi cũng thấm hơi men, không làm chủ được bản thân mà đưa đôi tay mình chạm vào bờ môi cong cong của Rose, nhìn cô gái này ngủ say trong tiếng nhạc âm ỉ. Tuấn Khôi đứng lên bế cô ra khỏi Ciz Bar, bấm thang máy xuống tầng 2 rồi đi vào căn phòng VIP của dãy khách sạn.

Đặt Rose nằm ngay ngắn trên chiếc giường lớn, Tuấn Khôi khá thấm hơi men khi vừa đặt Rose xuống cũng ngã ngục trên giường.

Hai con người từng có tình cảm với nhau, sau đó lại xem nhau như người xa lạ. Nay lạ nằm trong một khách sạn lớn, trên cùng một chiếc giường. Lại còn xem như là gối ôm mà ôm lấy nhau thật tình cảm. Không nghĩ đến khi hạ men say họ sẽ nhìn nhau thế nào.

121. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 12: Anh Thư

Bầu trời hôm nay không trăng không sao, tối đen như cái tương lai của cô gái đang bước đi trong màn đêm đen kịt. Anh Thư cứ thế mà bước đi trên con đường vắng lặng, cô không biết mình phải đi đến nơi nào. Từ bé sinh ra cô được sống trong nhung lụa, là một tiểu thư con nhà giàu có. Ngày đó cha cô thừa kế từ ông nội chuỗi nhà hàng lớn, gia đình sống trong đầy đủ vật chất. Từ bé cô được gửi trong trường mẫu giáo RoYal và được học cùng với Tuấn Khôi và Thiên Bảo. Đến khi cô 5 tuổi, cha chìm sâu vào tử sắc, mang hết tiền bạc dâng cho những người tình mà không chú ý làm ăn. Công việc ngày càng thất bại, các nhà hàng lần lượt phá sản đóng cửa và phải rao bán giá rẻ. Đến khi gia cảnh lâm vào nợ nần, đến hôm nay mẹ cô phải vất vả làm việc.

Anh Thư lớn lên, giọng hát của cô là một lợi thế ngay từ những ngày còn ở ghế học đường. Cô theo học ở học viện âm nhạc, sau đó trở thành một ca sĩ nhưng do gia cảnh không có điều kiện lại mang nợ nần làm cản con đường tương lai của cô. Đến hôm nay, bị chính cha ruột bán đi để trừ nợ, cô mới biết được vì sao ông không chịu từ bỏ mẹ con cô. Mục tiêu của ông là nuôi cô khôn lớn để một ngày bán đi.

Anh Thư bước lên một cây cầu lớn. Bây giờ đã khá khuya, con đường vắng lặng không một bóng người. Chỉ có một cô gái mặc một chiếc váy màu đen, mái tóc dài xõa ra. Cơn gió lạnh thấu xương, tóc Anh Thư bay phất phơ trong gió. Cô bước lên thành cầu, nước mắt rơi là đã bị gió cuốn đi. Cô bước thêm một bước, ngồi trên thanh cầu nhìn ra phía xa, bên dưới dòng nước đang chảy xiết Anh Thư ngồi đó hát một bài, nước mắt cứ rơi cô cứ hát. (Cái này là giống hù ma nè)

Đèn xe chiếu sáng lên toàn thân Anh Thư, cô quay lại lại bị ánh đèn làm mờ cả mắt. Vẫn như ngày xưa, không quan tâm chuyện gì cả cô cứ ngồi trên thanh cầu nhìn ra phía xa.

- Cô, cô không được nghĩ quẩn. - Thiên Bảo nhanh chóng xuống xe đi lại gần phía Anh Thư.

Anh Thư nghe giọng nói quen thuộc, quay mặt một lần nữa nhìn Thiên Bảo rồi đáp.

- Thì ra là ân nhân của tôi sao? - Anh Thư nhún cười.

- Cô mau quay lại đây. Cuộc đời cô còn dài lắm, nhà cô cũng đã thoát được cảnh nợ nần, vì sao lại nghĩ đến chuyện không hay này. - Thiên Bảo không dám lại gần, sợ Anh Thư nhảy xuống.

- Tôi sống hay chết thì có liên quan đến anh sao?

Thiên Bảo nhìn vào cô gái đang ngồi trước mặt. Trên gương mặt kia vẫn còn dấu vết bầm tím của cái tát từ cha cô. Thiên Bảo nhẹ nhàng bước tới một bước, dang đôi tay ôm lấy Anh Thư, không muốn cô ấy nghĩ quẩn mà nhảy xuống.

Anh Thư bắt ngờ từ phía sau, phòng thủ đẩy Thiên Bảo ra thì không thăng bằng mà ngã xuống phía dưới.

- Á aaaaaaaaaaaaa. - Tiếng hét của Anh Thư vang vọng.

Ầm! Tiếng nước tung toé. Không chỉ một mình Anh Thư ngã xuống, mà còn kéo theo Thiên Bảo. Nước sông lạnh hơn khi về đêm, lại có hai người muốn đi tắm sao?

Rất may là nơi này không sâu lắm, cô và Thiên Bảo đều biết bơi nên nhanh chóng bơi vào bờ. Anh Thư thở dốc khi vừa lên được bờ nằm vục xuống, Thiên Bảo cũng chẳng khá hơn.

- Vì sao cô lại nghĩ quẩn như vậy chứ. - Thiên Bảo vừa ướt vừa mệt mà nói.

- Đây, vì sao anh cứ cho rằng tôi muốn tự tử chứ. Con mắt nào của anh nhìn ra là tôi đang muốn nhảy xuống hả. - Anh Thư tức giận hét.

- Vậy vì sao cô lại ngồi nơi nguy hiểm như vậy.

- Tôi đang rất an toàn đó, chỉ vì anh từ phía sau làm tôi mất thăng bằng mà ngã xuống sông đấy thôi. - Anh Thư cãi lại.

- Sao được cứu rồi cô không về nhà mà lại ra nơi này chứ. Không thể trách người khác hiểu nhầm. - Thiên Bảo lạ lẫm nhìn cô gái nằm kế bên.

- Tôi đi đâu là việc của tôi.

- Được rồi, tôi đưa cô về. Nơi này vắng vẻ rất nguy hiểm. - Thiên Bảo đứng lên nói.

- Haha, bây giờ thật sự thảm hại rồi. Tôi đã không có nhà để về, quần áo lại ướt sũng. Tôi cảm tưởng như mình là một con mèo hoang, không nhà không chủ nhân. Trần Thiên Bảo, anh vì sao lại giúp tôi chứ, có phải cứ để tôi bị cha mình bán cho lão Hàn gia kia không tốt hơn sao. - Anh Thư nằm đó, nước mắt bỗng khô rơi.

Thiên Bảo không biết nói gì ở hiện tại, anh đi đến một bước cúi xuống gần gương mặt Anh Thư mà nói: "Tôi cảm thấy lão Hàn kia mua cô quá rẻ nên tôi mua lại cô, sau này sẽ bán kiếm lời."

- Haha, ý anh nói hiện tại anh là chủ nhân của tôi đó sao? - Anh Thư ngạc nhiên với lời nói của Thiên Bảo.

- Vậy nên hiện tại cô phải nghe lời tôi, mau đứng lên theo tôi về nhà. - Thiên Bảo nói như ra lệnh.

Anh Thư nghĩ một lúc, dù sao anh ta cũng dùng tiền mua sự tự do của mình. Hiện tại cũng chẳng biết phải đi về đâu nên cô quyết định đứng lên mà đi theo phía sau Thiên Bảo. Đường đi lên lại cầu khá nhiều đá chênh vênh, Anh Thư lại không mang giày nên cảm thấy đau buốt ở phía dưới chân khiến cô bước ngày càng nặng nề.

- Mèo đen, mau đi nhanh lên. - Thiên Bảo quay lại nhìn cô gái chậm chạp phía sau.

Anh Thư không đáp chỉ biết đi nhanh chân hơn.

- Á, đau quá. - Anh Thư hét lên.

Thiên Bảo quay lại, nhìn cô gái phía sau đã té ngã liền nhanh chóng quay lại phía Anh Thư. Sau đó nhìn thấy đôi bàn chân sưng đỏ thì trong lòng có chút xót xa.

- Vì sao không nói từ lúc đầu. - Thiên Bảo lên nói. - Có đau lắm không.

- Không sao, tôi có thể đi tiếp. - Anh Thư cố gắng đứng lên nhưng lại té ngã xuống.

- Có lẽ bị trật khớp rồi. - Thiên Bảo nhìn chân sưng đỏ rồi nói. - Lên đi. - Xoay lưng về phía Anh Thư.
- Không cần, tôi có thể tự đi được. - Anh Thư ái ngại.
- Đây là lệnh. - Thiên Bảo gằn giọng.

Anh Thư miễn cưỡng lên lưng Thiên Bảo để anh cõng trên một quãng đường đi lên khá nhiều khó khăn. Anh Thư im lặng không dám nói gì, trong lòng tuy vô cùng biết ơn nhưng không muốn thể hiện ra ngoài.

Chiếc xe của Thiên Bảo đưa Anh Thư đến một chung cư cao cấp. Anh Thư đứng phía trước căn nhà liền hỏi.

- Đây là đâu?
- Nhà. - Thiên Bảo nói.
- Nhà ai?
- Nhà tôi. - Thiên Bảo lặng lẽ đi tới cầm tấm thẻ của mình mà quẹt qua, cánh cửa căn nhà liền được mở. - Vào đi.

Bên trong căn nhà được bài trí sang trọng, tuy nhiên có vẻ nơi này rất ít khi được sử dụng nên đồ vật bên trong y hệt như mới. Anh Thư hơi ngượng bước vào, dù sao đây lại chính là của nam nhân, cô một thân một mình bước vào nơi này không biết có gặp nguy hiểm hay không.

- Cô trước tiên nên thay quần áo. - Thiên Bảo đi vào bên trong cầm quần áo của mình đưa về phía Anh Thư.
- Mặc cái này sao, tôi làm sao có thể mặc vừa quần áo của anh. - Anh Thư tròn mắt nhìn chiếc áo sơ mi rộng cùng với chiếc quần thể thao quá khổ so với cô.
- Cô có quyền lựa chọn mà, một là mặc nó vào hai là không cần mặc gì. - Thiên Bảo bỏ vào trong mà nói, bước đến phòng bếp.
- Anh... có ý gì chứ. - Anh Thư thoáng đỏ mặt, trong lòng có một chút lo sợ.
- Chính là tôi nói cô đang nghĩ cái gì. Tôi không hề có hứng thú với cô đâu, dù cô có cởi bỏ trước mặt tôi. - Thiên Bảo nhướn miệng nói, đưa chai nước được lấy từ tủ lạnh ra tu một hơi.
- Anh nói thật sao? - Anh Thư tức giận trong lòng vì câu nói của Thiên Bảo, cô thế này mà bị anh ta chê bai như vậy. Cái gì mà không mặc gì cũng không thể quyến rũ được anh ta.
- Tất nhiên. - Thiên Bảo đáp lời, xoay đầu cất chai nước trên tay vào tủ lạnh.

Anh Thư tự mình kéo khoá chiếc váy từ phía sau, một tay áo đã được cởi bỏ ra.

- Đây, cô đang làm gì vậy hả. - Thiên Bảo quay lại nhìn thấy Anh Thư liền giật mình.
- Không phải anh nói không có hứng thú sao, tôi xem có thật anh không có cảm giác gì hay không? - Anh Thư cười cợt. Sau đó cởi bỏ phần tay áo còn lại, chỉ cần đẩy chiếc váy kia xuống, thì toàn bộ thân hình quyến rũ sẽ trưng bày trước mắt Thiên Bảo.
- Cô mau dừng lại cho tôi. - Thiên Bảo hét lên.
- Vì sao tôi phải dừng lại, anh chẳng phải nói là....

Anh Thư chưa kịp nói hết câu, phần trên cơ thể đang trống trơn được che phủ bởi chiếc áo sơ mi trắng rộng thênh thang của Thiên Bảo. Anh gằn giọng nói:

- Dừng làm bẩn đôi mắt của tôi.

Thiên Bảo nói xong, choàng chiếc áo trên người che chắn lại cho Anh Thư rồi bỏ đi. Anh Thư ngồi ngẩn ngơ trước câu nói của Thiên Bảo. Trong lòng không hiểu là đang tức giận hay đang cảm thấy anh ta thật sự là người tốt.

Cứ nghĩ rằng Thiên Bảo bỏ đi luôn, Anh Thư mặc trên người chiếc đầm còn ướt cảm thấy khá lạnh, cô đành thay bằng chiếc áo sơ mi rộng mà Thiên Bảo khi nãy đưa cho cô. Còn chiếc quần kia thì Anh Thư chịu thôi, không thể mặc vào được. Suốt cả một ngày một đêm, cô không biết phải đi vào phòng nào đành nằm trên chiếc ghế sofa bên ngoài mà ngủ đi khi mà bụng đói cồn cào.

Thiên Bảo cầm trên tay hộp cháo nóng mà bước vào bên trong. Nhìn thấy cô gái trước mắt đang nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa thì trong lòng có một chút ngọt ngào. Thiên Bảo giật mình với ý nghĩ vừa rồi, rõ ràng anh chỉ để mắt đến Rose, từ khi nhận thức đến bây giờ anh chỉ nhìn thấy Rose mà không có một cô gái nào thay thế được. Anh là một diễn viên nổi tiếng, gặp gỡ vô số bạn diễn xinh đẹp nhưng chưa từng có cảm giác này với ai. Hôm nay, nhìn thấy Anh Thư mặc chiếc áo của mình nằm như một con mèo ngoan ngoãn trên chiếc ghế, tự dưng anh bỗng quên mất hình ảnh của Rose mà thay thế vào hình ảnh của Anh Thư. Thiên Bảo giật mình vì điều đó...

- Mèo hoang, mau tỉnh lại ăn cháo đi. - Thiên Bảo khẽ lay Anh Thư dậy, chén cháo nóng hổi đặt trên bàn.

Anh Thư không tỉnh lại, gương mặt xoay sang đối diện Thiên Bảo. Trong cơn mê, nước mắt cô bỗng rơi xuống, miệng khẽ nói: "Ba, đừng bỏ mẹ con con mà. Ba ơi, đừng bắt con kết hôn cùng ông ta. Con sẽ kiếm thật nhiều tiền trả nợ cho họ, ba ơi đừng ép con."

Nhìn thấy giọt nước mắt rơi từ khoé mắt Anh Thư, Thiên Bảo không kiềm chế liền đưa tay lên bờ má mà lau đi thì phát hiện người Anh Thư rất nóng, có lẽ là đã sốt cao.

- Này, này... cô có sao không? - Thiên Bảo hơi hoảng.

Anh Thư vẫn không tỉnh lại, miệng cứ nhấp nháy nói, nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Đêm đó, một cô gái nằm trên chiếc giường rộng. Trên trán đang đắp một chiếc khăn để hạ sốt, bên cạnh có một chàng thanh niên điển trai và vô cùng sáng giá như vậy mà phải túc trực suốt đêm để canh giấc ngủ cho cô gái. Chàng trai kia, thật tình cũng không biết đối với cô gái này vì sao mình lại luôn quan tâm đến, đó chắc chỉ là sự thương hại hay là một loại tình cảm gì khác...

Rose khẽ mở đôi mắt nặng trĩu, đầu cô tung tung khó chịu, hơi thở mùi rượu nồng nặc khiến cơ thể cô nặng nề không nhấc lên nổi. Nhưng mà, không phải là cô không thể dùng sức mà ngồi dậy được, chỉ là hình như có vật nặng đang đè trên người.

Rose quay mặt nhìn sang bên trái, đôi mắt lơ mơ nhìn thấy người nằm bên cạnh mình đang ung dung ngủ, lại còn ôm mình trong tay chính là tên Tuấn Khôi đáng chết kia. Cô giật mình, nghĩa là cả đêm qua cô cùng anh ta ngủ tại nơi này sao.

- TRẦN TUẦN KHÔI, ANH TỈNH LẠI CHO TÔI. - Rose hắt tung người Tuấn Khôi mà hét lên.

Tuần Khôi khẽ nheo mắt tỉnh lại. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền nhớ đến chuyện đêm hôm qua. Thấy cô gái này ngủ say như chết, liền muốn tìm một nơi yên tĩnh hơn cho cô ta thôi mà. Ai ngờ men rượu cũng thấm vào người anh. Tuấn Khôi nhìn qua một lượt rồi chán tỉnh hơn mà nói.

- Có việc gì sao?

- Anh... vì sao tôi và anh lại ở nơi này.

- Cô không nhớ sao, hôm qua chính cô đến tìm tôi. - Tuấn Khôi tỏ vẻ không liên can đến.

- Chính là đã chuốc rượu tôi. - Rose tức giận.

- Tôi chỉ là không muốn cô ồn ào quá thôi. Muộn rồi, tôi phải đến công ty. - Tuấn Khôi nhìn đồng hồ liền nói.

- Anh không được phép đi như vậy, tôi còn chưa nói xong. - Rose nhìn thấy Tuấn Khôi bỏ ra khỏi cửa liền hét theo.

- Hiện tại tôi sắp có cuộc họp quan trọng. Nếu cô muốn nói gì, trưa nay chúng ta cùng nhau đi ăn trưa. - Tuấn Khôi vội đi.

Tuấn Khôi ra xe, liền gọi cho người nhà mang quần áo đến RoYal cho anh kịp thời tham gia cuộc họp hội đồng quản trị của RoYal, đây là một cuộc họp quan trọng của tập đoàn nên một tổng giám như anh không thể trễ giờ.

Tuấn Khôi sau khi thay đổi xong trang phục, đi đến phòng họp thì gặp Minh Trí cũng từ bên ngoài đi tới.

- Baba, người cũng tham gia cuộc họp này sao? - Tuấn Khôi hơi bất ngờ, vì từ khi anh quay về Minh Trí đều không muốn liên can đến việc công ty nữa.

- Con trai, ta chỉ có một mình con là con duy nhất. Tất nhiên ta phải đến xem kẻ nào dám trù tập cuộc họp này ức hiếp con trai ta. - Minh Trí nhếch miệng nói.

- Ý baba là bọn họ họp lần này là vì việc của con sao? - Tuấn Khôi nhú mày hệt như Minh Trí.

- Ta đoán là như vậy, chúng ta vào thôi. - Minh Trí bước vào bên trong, Tuấn Khôi cũng đi theo vào bên trong.

Trong phòng họp, những thành viên trong hội đồng quản trị đều là những người giàu kinh nghiệm chuyên môn, vốn họ bỏ vào RoYal chỉ là thua Trần gia mà thôi. Tuấn Khôi bước đến chiếc ghế tổng giám ngồi xuống bắt đầu cuộc họp.

- Hôm nay, tôi nhận được tin các vị trong hội đồng quản trị tổ chức cuộc họp này, mạn phép cho tôi được hỏi lý do. - Tuấn Khôi nói, Minh Trí ngồi vào một ghế cổ đông im lặng.

- Trần tổng, chúng tôi muốn cậu giải thích về việc đấu giá mỏ vàng bị thua sát nút với Phạm gia. - Một lão già lên tiếng chỉ trích.

- Hà tổng, chuyện thắng thua trong thương trường là việc bình thường. Ngài hà cớ gì lại tỏ ra giận dữ. - Tuấn Khôi lạnh lùng đáp.

- Nhưng tôi nghe có lời đồn. Cậu và cô gái đại diện bên Phạm gia tình cảm thân thiết, có phải cậu tuổi trẻ coi trọng tình cảm hơn việc công.

- Lời đồn mãi mãi chỉ là lời đồn khi không có bằng chứng xác thực. - Tuấn Khôi đáp.

- Vậy cậu giải thích vì sao bọn họ lại đưa ra cái giá cao hơn chúng ta chỉ vài triệu bạc. Tôi không tin đây là ngẫu nhiên.

- Chuyện này ngài không tin cũng phải tin mà thôi, chúng ta đã thua Phạm gia.

- Chúng tôi không khuất phục bởi một tổng giám không hề có tài cán như vậy, chúng tôi muốn bầu lại tổng giám mới.

Câu nói trên như đụng đến tự ái của Tuấn Khôi, chưa biết đối đáp lại lời của các vị cổ đông này thế nào thì Minh Trí lên tiếng.

- Các người từ lâu đã muốn lật đổ Trần gia để nắm quyền tại RoYal này, lần này chỉ thua một hạng mức cũng không ảnh hưởng lớn đến RoYal mà các người liền đòi phế truất cái ngài vàng béo bỏ kia. Đây chẳng phải là chủ đích từ trước của các người rồi sao?

Lời nói của Minh Trí khiến nhiều kẻ giật mình, sau đó Minh Trí nói tiếp.

- Chuyện Phạm gia thắng thầu sát với giá chúng ta đưa ra quả thật có nhiều điều bất thường, Trần tổng giám đốc sẽ đưa ra câu trả lời thích đáng đến các vị cổ đông ở đây. Cuộc họp đến đây là kết thúc, chuyện các vị muốn lật đổ Trần gia này e rằng là chuyện không thể xảy ra.

Minh Trí nói xong liền bước đi tới phía Tuấn Khôi mà nói:” Ta cho con 3 ngày để điều tra về việc này. Nếu con không làm được, vị trí này ta sẽ xem xét lại.” Sau đó quay về phía mọi người:” Cuộc họp đến đây là chấm dứt.”

- Baba, là baba nghi ngờ Rose sao? - Tuấn Khôi khẽ hỏi khi mà các vị cổ đông rời đi hết.

- Ta nói với con một câu, phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm. - Minh Trí khẽ nói.

Tuấn Khôi nghe câu nói này của Minh Trí, lại suy nghĩ về việc Phạm gia trúng thầu vừa rồi đúng là điều này quả thật rất bất thường. Lúc đầu anh nghĩ rằng Rose đã giả trò với RoYal, nhưng nghĩ lại những gì về mẹ kể về Rose thì cô ấy không phải là người như vậy, huống hồ chi mả vang kia quả thật không đáng để cô ấy phải tự hạ thấp mình.

Đến trưa, Tổ Tổ vẫn như mọi ngày mang cơm đến cho Tuấn Khôi. Anh ngồi bên trong phòng họp nhìn thấy cô đi ngang qua định đuổi theo nhưng Minh Trí từ phía sau nói tới.

- Con đừng quên lời ta nói, phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm.

Tuấn Khôi quay lại nhìn Minh Trí, khi này baba nói câu này anh cứ nghĩ rằng baba đang ám chỉ Rose. Nhưng vì sao khi thấy Tổ Tổ đi ngang thì baba lại nhắc lại câu nói ấy 1 lần nữa, phải chăng là ông ấy là ám chỉ Tổ Tổ. Nhưng Tổ Tổ là một cô gái vô cùng ngây thơ, lại có hoàn cảnh vô cùng đáng thương, lại là ân nhân của anh, vì sao lại trở nên nguy hiểm được chứ.

- Baba, con sẽ cẩn thận, con đi trước. - Tuấn Khôi nghĩ một lúc, rồi quay lại nói với Minh Trí sau đó đi về phòng làm việc vì biết chắc Tổ Tổ đang đợi mình bên trong.

Minh Trí nhìn theo bóng dáng con trai, sau đó khẽ lắc đầu thở dài:” Trần Tuấn Khôi ơi là Trần Tuấn Khôi, vì sao sau khi quay về từ khu rừng ấy con trai ta lại trở nên yếu mềm như vậy.”

122. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 13:

Tuấn Khôi rời khỏi phòng họp nhanh chóng đi theo Tổ Tổ hiện đang đi đến phòng làm việc của anh. Nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô, anh cảm thấy vô cùng đáng yêu nhưng đó có phải là tình yêu anh dành cho cô hay không, anh cũng chưa thể xác định được điều đó. Cô gái này chính là ân nhân cứu mạng anh, anh có trách nhiệm phải bảo bọc cô ấy. Nếu như trong một giây sai lầm, chính bản thân anh ngộ nhận thì không phải sẽ hại cả đời Tổ Tổ hay sao.

- Anh, em mang cơm đến nè. - Tổ Tổ đứng lên khi nhìn thấy Tuấn Khôi mở cửa bước vào.

- Cảm ơn em, em ngồi xuống đi anh có việc cần nói. - Tuấn Khôi đi đến chiếc ghế đối diện nơi Tổ Tổ đang ngồi.

Tổ Tổ thoáng lo lắng, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại gương mặt vẫn mỉm cười ngồi xuống ngoan ngoãn.

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều về em, hiện tại cũng không thể bắt em hằng ngày mang cơm đến nơi này cho anh được. - Tuấn Khôi suy tư nói.

- Em tình nguyện mà, em rất thích công việc này. Mỗi ngày đều xuống bếp, chế biến và mang đến cho anh hằng ngày chính là việc em cảm thấy có ý nghĩa nhất mà. - Tổ Tổ phản đối lời nói của Tuấn Khôi.

- Em là một cô gái thật tốt, bởi vì điều đó nên anh đã quyết định sẽ tìm người về dạy em học. Em rất thông minh sẽ nhanh chóng biết viết và làm quen với máy tính. - Tuấn Khôi mỉm cười. - Đây là việc anh muốn em làm tốt, có được không?

- Nhưng... nhưng em muốn tự mình chăm sóc anh. - Tổ Tổ buồn bã cuối mặt nói.

- Nếu như em thật sự muốn anh khỏe, hãy nhanh chóng học thật tốt mà đến đây phụ giúp công việc cùng anh nhé, cô bé. - Tuấn Khôi vỗ đầu Tổ Tổ hết như một đứa trẻ.

Tổ Tổ biết không thể cãi lời Tuấn Khôi được, dù sao cũng đang chính là sắm vai một cô gái ngây thơ không biết điều gì. “Nhưng mà, anh ấy không hề giống như những gì mẹ đã nói, anh ấy đối xử với mình rất chu đáo. Thật không biết vì sao mẹ lại thù hận họ Trần như vậy, vì phạm làm con nên Tổ Tổ quyết tâm giúp mẹ báo thù.” - Tổ Tổ thất thần nghĩ.

- Được rồi, chúng ta cùng nhau ăn trưa nào. - Tuấn Khôi mở hộp cơm mà Tổ Tổ mang đến.

- Em chỉ mang một phần cho anh thôi. - Tổ Tổ nghe tiếng Tuấn Khôi thì hồn đã trở về lại xác.

Giọng nói Tổ Tổ vừa dứt lời, tiếng chuông điện thoại của Tuấn Khôi vừa reo lên. Tuấn Khôi nhìn màn hình điện thoại liền hơi nhú mồm, chợt nhớ ra cuộc hẹn cùng với Rose, chỉ vì chuyện RoYal mà quên mất cuộc hẹn này. Tuấn Khôi nhìn đồng hồ đã qua 12h trưa, anh đứng lên nhìn Tổ Tổ nói.

- Phần cơm này để dành cho bữa tối, anh phải ra ngoài rồi. - Tuấn Khôi khoát chiếc áo vest mà vừa nói.
- Có bận cách mấy, anh cũng phải ăn chút rồi đi. - Tổ Tổ đáp.
- Anh có hẹn ra ngoài ăn cơm cùng đối tác nhưng lại quên mất, anh đưa em ra xe. - Tuấn Khôi mở cửa mời Tổ Tổ.

Cả hai người cùng nhau sánh bước trong đại sảnh RoYal dưới bao nhiêu con mắt của mọi người, đây xem ra chính là cô gái mà tổng giám chọn rồi, cô ta là người trụ lại bên cạnh anh ta lâu nhất từ trước đến nay mà.

Tại nhà hàng L.a, Rose ngồi một mình vu vơ suy nghĩ mà đợi Tuấn Khôi, khi này vừa nhận tin địa chỉ cho anh ta đến. Tối hôm qua cũng là do cô háo thắng mà một hơi uống cạn ly rượu kia, tởm lượng của cô khá kém lại không lượng sức mình. Nhưng dù cho như vậy thì anh ta cũng không nên mang cô vào khách sạn như vậy, lại một đêm ngủ chung trên 1 chiếc giường. Mặc dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu người ngoài biết được thì cô còn mặt mũi nào.

- Xin lỗi, tôi có chút việc ở RoYal. - Tuấn Khôi bước đến trước mặt Rose mà nói.
- Mời anh ngồi. - Rose đáp.
- Cô nói đi. - Tuấn Khôi vừa ngồi xuống ghế, liền nói không đợi Rose mở lời.
- Đầu tiên, tôi muốn một lần nữa nói cho anh biết rằng chuyện Phạm gia chúng tôi thắng gói thầu vừa rồi là do chính bản thân chúng tôi đã cố gắng hết sức, không hề có một sự gian lận nào cả.
- Phạm tiểu thư, tôi có nói cô gian lận sao? - Tuấn Khôi giương ra nét mặt kinh ngạc.
- Vậy những lời anh nói trong bữa tiệc hôm đó là ý gì? - Rose tức giận.
- Tôi đã nói gì nhỉ? - Tuấn Khôi nhú mồm nói.
- Là trưởng phụ, anh phải có trách nhiệm với lời nói của mình. Anh chính là có ý rằng Phạm Minh Hà tôi đây gian lận.
- Vậy cô tìm tôi để nói với tôi rằng cô không gian lận. - Tuấn Khôi nhìn thẳng vào mắt Rose mà nói. - Chuyện đó tôi sẽ tìm hiểu sau, cô còn vấn đề gì không. Đã sắp đến giờ làm việc rồi.
- Và... còn chuyện ở khách sạn Ciz. - Rose đỏ mặt.
- Chuyện đó thế nào? - Tuấn Khôi tỏ ra mình vô tội.
- Anh còn làm ra vẻ như anh không có lỗi. Anh nói tôi say không còn tỉnh táo, vậy sao anh không đưa tôi về nhà mà lại mang tôi vào trong phòng khách sạn. Đã vậy lại còn nằm cùng giường với tôi.
- Thưa Phạm tiểu thư, thứ nhất là tôi không biết nhà cô, thứ hai là tôi không lái xe khi có hơi men, thứ ba là tôi và cô trước kia cũng là mối quan hệ bạn bè thân thiết, tôi mang cô vào phòng khách sạn không tốt hơn bỏ mặc cô bên trong Ciz Bar sao. Cô ở đây còn muốn trách cứ điều gì?
- Anh... vậy cò nghĩa là tôi phải cảm ơn anh vì anh đã mang tôi vào khách sạn. - Rose đỏ mặt tức giận.
- Tôi làm điều ơn gì cho người khác cũng không phải hy vọng họ cảm ơn mình, vậy nên cô không cần.....

Tuấn Khôi chưa nói hết câu, ly nước trên bàn đã tạt thẳng vào mặt mình.

- Vâng, đây chính là quà cảm ơn từ tôi. Trần Tuấn Khôi, chúng ta từ hôm nay chính là kẻ thù của nhau. Dù sao, anh cũng chỉ là kẻ bại trận dưới tay tôi. - Rose tức giận tột độ, nói xong liền bỏ đi.

Tuấn Khôi không nói gì, dùng khăn lau đi nước trên mặt. Ánh mắt cũng không nhìn về hướng của Rose bước đi. Miệng khẽ nói:” Kẻ thù ư, em có làm được hay không mới là quan trọng.”

Anh Thư buổi sáng tỉnh lại, cơ thể cũng đã hạ đi cơn sốt đêm qua. Cô nhìn căn phòng kì lạ này, xung quanh được bài trí đơn giản nhưng sang trọng. Cô ngồi dậy bước ra khỏi căn phòng thì nghe thấy tiếng động phía bếp liền đi tới. Trước mắt Anh Thư là một diễn viên nổi tiếng sáng giá đang mang tạp dề hì hục nấu ăn, Anh Thư khẽ cười nghĩ:” Nếu các fan của anh ấy mà nhìn thấy hình ảnh này, có lẽ sẽ chết ngất vì thần tượng quá đáng yêu.”

- Cô dậy rồi sao, trong người thế nào rồi. - Thiên Bảo nhìn thấy Anh Thư đi tới liền nói.

- Cảm ơn, tôi khỏe.

- Ăn đi. - Thiên Bảo mang một tô cháo nóng đặt về phía Anh Thư rồi nói.

- Anh nấu cho tôi sao? - Anh Thư ngạc nhiên.

- Đêm qua chắc cô cũng chưa ăn gì lại vừa sốt cao như vậy, tôi là chủ nhân tất nhiên không muốn người của mình vì bệnh tật mà tổn hao đi, sẽ mất giá. - Thiên Bảo đáp.

- À, thì ra là vậy. Vậy xin cảm ơn chủ nhân vậy. - Anh Thư nghe xong câu nói của Thiên Bảo, trong lòng sụp đổ thần tượng idol nấu ăn mà chính là tên buôn người nấu ăn.

- Cô ăn rồi uống thuốc tôi đã đặt sẵn trên bàn, tạm thời cô cứ ở lại nơi này. Tôi có quen biết với những người quản lý nổi tiếng, tôi sẽ tìm một người giúp cô.

- Người quản lý? - Anh Thư hì hục húp cháo mà hỏi.

- Cô là ca sĩ, phải có người quản lý mới có thể trở thành chuyên nghiệp. Trước tiên, cô phải trở thành gương mặt ca sĩ trẻ tài năng nhất, như vậy tôi mới có thể lấy lại khoản tiền mình đã trả nợ cho cô chứ. - Thiên Bảo đi về hướng phòng mình rồi nói tiếp. - Khi nào cô trả xong nợ, cô mới được tự do.

- Haha, anh không sợ tôi phiền anh thì tôi sợ gì khi có một ông chủ tốt bụng đẹp trai như diễn viên Thiên Bảo chứ. - Anh Thư cười lớn.

Thiên Bảo không nói gì, đi thẳng vào phòng. Thật sự rằng anh chính là muốn giúp cô gái này thực hiện ước mơ của mình, nhưng nếu mình tự nhiên giúp đỡ thì chắc chắn cô ta sẽ từ chối mà lại xảy ra tiếp diễn những bi kịch kia. “Người ta nói, cứu một mạng người hơn xây 9 ngôi chùa. Cứ xem như là đang làm một việc tốt, chỉ là một việc tốt từ lòng thương hại người khác.” - Thiên Bảo nghĩ thầm.

- Anh đi đâu vậy. - Anh Thư nhìn thấy Thiên Bảo từ bên trong căn phòng quần áo chỉnh tề đi ra ngoài liền hỏi.

- Tôi đi đâu phải nói cho cô biết sao? - Thiên Bảo đáp rồi đi thẳng ra cửa.

- Anh cho tôi đi với, ở nơi này một mình tôi cảm thấy có chút... - Anh Thư nhìn xung quanh mà nói.

- Cô đang đóng phim với diễn viên sao? Một mình dám ngồi trên cây cầu vắng người bao nhiêu lần, lại nói trong nhà tôi mà cô lại sợ ma hử. - Thiên Bảo buồn cười nhưng gương mặt vẫn nghiêm nghị.

- Nay, lúc đó tâm trạng của tôi không còn để để ý đến xung quanh nên tôi không sợ. Hiện tại thì, thật ra tôi không dám ở một mình trong một nơi xa lạ như vậy. - Anh Thư tỏ ra thật sự sợ sệt.

Thiên Bảo nghĩ một lúc, sau đó liền nói:” Được rồi, theo tôi.”

Anh Thư mừng quá chạy nhanh đến phía Thiên Bảo thì phát hiện trên người cô chỉ có một chiếc áo sơ mi của Thiên Bảo dài qua đùi. Anh Thư và Thiên Bảo đều nhận ra điều đó, với bộ dạng thế này mà ra ngoài thì thật mất mặt.

Thiên Bảo gọi điện thoại cho Linda, bảo cô ấy mang đến một vài bộ quần áo cỡ như người Linda vừa mang đến nơi này. Ngắm dáng của Linda và Anh Thư cũng khá bằng nhau nên Thiên Bảo cũng không màn hỏi đến cô gái mang đến sự rắc rối phiền phức trước mắt.

- Tôi đã hơi hối hận khi giúp cô rồi đấy. - Thiên Bảo khẽ nói.

- Vậy bây giờ anh mang tôi đi bán lại cho lão Hàn, chắc chắn có lời rồi. - Anh Thư nhún vai nói.

- Sao tôi nói cái gì cô trả treo như vậy hử. - Thiên Bảo tức giận.

Anh Thư không nói nữa, chỉ mỉm cười. Thiên Bảo nhìn thấy nụ cười trên môi cô cũng thì trong lòng có chút vui vẻ nào đó, đôi môi anh cũng hé cười.

Điện thoại của Thiên Bảo bỗng reo lên, là Rose đang gọi anh. Thiên Bảo vội thu lại ánh mắt nhìn Anh Thư rồi đi ra nơi khác nghe máy.

- Alo? - Thiên Bảo nghe máy.

- Hức hức, Thiên Bảo hức hức. - Rose khóc trong điện thoại.

Thiên Bảo khẽ im lặng, cô ấy khóc sao. Ai có thể lấy được nước mắt cô gái này, chắc hẳn chỉ có một người.

- Em đang ở đâu.

- Phạm thị. - Rose vẫn khóc nhiều hơn.

- Đợi anh. - Thiên Bảo cúp máy, vội lấy áo khoác bước đi.

Anh Thư nhìn thấy Thiên Bảo nhận được cú điện thoại sau đó liền bỏ đi thì vội chạy theo.

- Đây, anh hứa cho tôi theo mà.

- Tôi có việc gấp, cô vào nhà đợi Linda mang quần áo đến rồi tự mình ra ngoài mua sắm những quần áo cô thích. - Thiên Bảo rút tấm thẻ đưa cho Anh Thư.

- Đừng đi mà, tôi thật sự rất sợ, không thể ở một mình được. - Anh Thư kéo áo Thiên Bảo.

Thiên Bảo nhìn thấy cô gái trước mặt van nài, nhưng trong đầu luôn nhớ đến giọng nói đầy nước mắt của Rose, Thiên Bảo giật tay Anh Thư ra khỏi áo không nói gì bước vào thang máy, nhanh đóng cửa thang máy lại. Bốn cặp mắt nhìn nhau qua cánh cửa thang máy kia, Thiên Bảo cảm thấy hơi có lỗi nhưng không thể ở lại, Anh Thư khẽ cười xốt xa chỉ là chính mình tự quá đề cao bản thân.

Anh Thư bước vào căn nhà trống không người, cô ngồi xuống giữa sàn nhà ôm đầu mình gục xuống. Kí ức đen tối lại hiện về, tâm thức không còn bình tĩnh. Trong đầu cô, tái hiện lại hình ảnh khi còn bé thơ.

Ngày cha cô theo những người phụ nữ khác, chủ nợ đến vay quanh căn nhà của mẹ con cô đang sống bắt m5 cô phải trả nợ. Lúc ấy, bọn họ bắt cô làm con tin buộc mẹ phải mang tiền đến thì họ mới trả cô về. Đêm đó họ nhốt cô vào trong một căn phòng tối đen như mực, mặc cho cô khóc lóc la hét cũng không ai mở cửa. Căn phòng hôi thối bốc mùi đầy chuột và gián khiến cô chết khiếp vì sợ khiến Anh Thư ngất xỉu không còn biết điều gì. Khi cô được trả về với mẹ, từ đó cô rã sợ ở một mình trong một căn phòng mặc dù nơi đó sáng hay tối. Cứ mỗi lần như vậy, cô lại nhớ đến chuyện này bé mà hoảng loạn.

Khi Linda tới, cánh cửa nhà không khoá nên cô bước thẳng vào bên trong, chỉ nhìn thấy một cô gái đang nằm gục dưới sàn nhà bất tỉnh.

123. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 14

- Linda, có chuyện gì vậy. - Thiên Bảo đang trên đường đến chỗ của Rose thì nhận được điện thoại của trợ lý Linda.

- Trong nhà của anh, có một cô gái bị ngất xỉu. Tôi phải làm thế nào đây? - Linda hoảng hốt nói.

Chiếc xe thể thao màu vàng đang chạy nhanh trên đường bỗng nghe tiếng thắng kết rít lên, Thiên Bảo cho xe dừng lại vào bên vệ đường.

- Cô nói gì? Bị ngất sao? - Thiên Bảo hỏi lại một lần nữa, sợ mình nghe nhầm.

- Đúng vậy, cô ấy đã bất tỉnh dưới sàn nhà, tôi vừa đỡ cô ta lên ghế rồi. Anh đang ở đâu vậy, mau tới giúp tôi. - Linda nói.

- Cô gọi taxi đưa cô ta đến bệnh viện đi, tôi... tôi đang có việc gấp. - Thiên Bảo lưỡng lự, Rose đang đợi anh.

Linda nghe xong liền hét lên:” Này, sức của tôi làm sao có thể đưa cô ta xuống bãi xe chứ. Nếu anh không về tôi cũng bỏ mặc đó.”

Anh Thư nằm trên ghế nghe tiếng hét của Linda thì từ từ mở mắt ra, cô nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của Linda trước mắt thì khẽ lên tiếng.

- Tôi không sao cả, đừng làm phiền anh ấy.

Linda nghe tiếng nói của Anh Thư liền quay lại nhìn cô gái gương mặt xanh xao nằm trên chiếc ghế dài. Sau đó tiếp tục nói vào điện thoại:” À, cô ấy tỉnh lại rồi. Tôi còn có việc nên mang đồ đến phải đi ngay.”

Thiên Bảo ngồi trong xe, không biết nên quay về xem Anh Thư thế nào hay tiếp tục đi đến chỗ Rose. Anh khởi động xe chạy đi tới phía trước mà không suy nghĩ nhiều nữa, đối với Thiên Bảo hiện tại Rose chính là người quan trọng nhất trong lòng.

Thiên Bảo đi đến Phạm thị, mọi ánh mắt đều đổ về phía anh. Các cô gái đều nhận ra đây chính là diễn viên Thiên Bảo nổi tiếng, vì sao hôm nay lại xuất hiện tại công ty nhỉ. Thiên Bảo biết hiện tại mọi ánh mắt đều hướng về phía mình nên nhanh chóng đi lên phòng làm việc của Rose.

Thiên Bảo bước vào phòng làm việc, nhìn thấy hình bóng cô gái nhỏ bé đang đứng nhìn ra bên ngoài. Bầu trời trong xanh, đôi mắt cô ấy thật buồn ngẩn lẹ, Thiên Bảo cảm thấy trong lòng vô cùng xót xa, nhưng biết chính bản thân mình không thể đem lại hạnh phúc mà cô ấy mong muốn. Thiên Bảo bước một bước đến gần phía Rose khẽ nói.

- Rose, em lại khóc sao?

- Anh đến rồi à, quả thật khi em cô đơn em đau buồn, chỉ còn một mình anh để em tìm đến. Ngày trước em từ chối tình cảm của anh, chắc tâm trạng của anh cũng giống em thế này. Phải từ bỏ những thứ mà mình yêu thương quen thuộc.

- Rose, đừng khóc nữa. Nhìn thấy nước mắt của em, anh cảm thấy mình thật vô dụng, là bản thân anh không tốt không thể giúp em hạnh phúc. - Thiên Bảo đứng cùng Rose, ánh mắt cùng nhìn về một hướng.

- Em biết anh ấy từ khi quay về đã thay đổi, nhưng không nghĩ một con người có thể thay đổi như vậy. Tình yêu có phải là đau khổ, là thương tâm đúng không anh? Từ khi em nhận ra tình cảm của mình dành cho Tuấn Khôi, cũng chính là lúc em mất đi con người vô tư không lo nghĩ trước đây mà nhận về mình bao nhiêu đau buồn.

- Nếu em thích cậu ta như vậy, vì sao không nói rõ cho cậu ta biết. Tuấn Khôi ngày xưa em thích, hiện tại em vẫn còn tình cảm. Ngày xưa Tuấn Khôi theo đuổi em, hiện tại em có thể theo đuổi cậu ta.

Rose nghe lời Thiên Bảo nói liền mở to đôi mắt long lanh nhìn về phía Thiên Bảo mà nói:” Anh nói em theo đuổi Tuấn Khôi sao?”

- Đúng vậy, em là một cô gái đặc biệt. Không có mong muốn nào tự dừng đạt được, ít nhất phải tốn chút ít công sức. Nếu như em muốn Tuấn Khôi, hãy tấn công cậu ta. - Thiên Bảo nói.

- Nhưng...

- Mọi rào cản trước mắt, xem nó là thử thách mà em phải vượt qua để có được cái mà em cần. - Thiên Bảo lại nói.

Rose im lặng, trong lòng có chút hồi hộp. Những điều Thiên Bảo nói quả nhiên không sai, nếu như anh ta quên mất cô, cô sẽ khiến anh ta phải say mê cô như trước kia.

- Cảm ơn anh, Thiên Bảo.

- Em nhất định phải có được hạnh phúc. Nhưng hãy hứa với anh, như hôm nay khi nào em cảm thấy buồn, hãy gọi cho anh. Dù ở bất cứ nơi nào, anh sẽ đến bên cạnh em.

- Thiên Bảo, anh thật tốt với em. - Rose nhìn vào đôi mắt Thiên Bảo mà cảm động.

Thiên Bảo mỉm cười, dùng tay lau đi giọt nước mắt trên bờ mi của Rose. Trong lòng anh biết, nếu như anh cứ cố chấp theo đuổi ép Rose yêu anh thì có lẽ anh sẽ mất đi cô mãi mãi. Người cô yêu không phải là anh,

điều này chỉ có thể tự trách số trời không cho trái tim cô có anh. Anh không muốn mất đi cô gái này, luôn muốn bên cạnh mà bảo vệ chăm sóc. Vì vậy anh quyết định chọn cách âm thầm bên cạnh, để cô xem anh như một người bạn thân mà chia sẻ để ít ra anh còn biết cô đang sống tốt mà an tâm.

Tại phòng bảo vệ toà nhà cao ốc RoYal, Tuấn Khôi đang ngồi xem lại camera đặt trước cửa phòng của tổng giám đốc. Minh Trí đã nói trong ba ngày anh phải tra ra vì sao tài liệu mật kia bị ộ qua Phạm gia. Tuấn Khôi chỉ vừa lưu tài liệu mật vào bên trong máy lúc ban sáng, vì vậy chỉ cần ngồi xem lại trong ngày hôm đó bao nhiêu người ra vào phòng tổng giám đốc sẽ khoanh vùng được những người nghi ngờ.

Nguyên ngày hôm ấy, chỉ có Tổ Tổ và Rose bước vào phòng tổng giám đốc khi anh không có trong văn phòng. Nhưng mà, trong hai cô gái này anh không thể nghi ngờ ai được. Tổ Tổ thì không biết chữ, cũng không biết sử dụng máy tính đã vậy máy của anh còn đặt mất khẩu. Còn Rose, lại chính là nghi can lớn nhất, hôm đó vì sao cô ấy lại đến chứ. Tuấn Khôi nhớ lại lần gặp giữa anh và Rose, cô ấy nói là chính anh gọi cô tới trong khi anh không hề gọi. Điều này khiến nghi ngờ trong lòng Tuấn Khôi càng cao hơn.

Tuấn Khôi ngồi trong phòng làm việc của mình, máy tính vừa được khởi động thì hiện yêu cầu nhấn mật mã. Không hiểu vì sao, là một thói quen nên anh liền nhấp một dãy số vào, ngày đầu tiên về lại RoYal làm việc, tuy mất trí nhớ nhưng khi anh ngồi máy bàn làm việc thì mọi thứ hết như một thói quen, tay anh đụng vào bàn phím liền nhấn không suy nghĩ. Mật mã này về sau anh mới biết đó chính là ngày sinh của Rose, trong lòng lại vô cùng thắc mắc, có lẽ trước đây Rose với anh quan trọng nên anh mới dùng ngày sinh của cô đặt mật mã máy tính, thứ lưu mọi tài liệu quan trọng của công ty.

Điều đó càng khiến anh nghi ngờ Rose hơn nữa, nếu như mật mã là ngày sinh của cô thì cô đoán quá dễ rồi. Thật lòng chưa biết giả quyết việc này thế nào, ngay cả Rose cũng đã khẳng định không phải cô ấy, trong lòng Tuấn Khôi rối bời.

- Tổng giám đốc, có Phạm tiểu thư bên Phạm thị tìm anh. - Thư kí riêng của Tuấn Khôi báo.

Tuấn Khôi nhíu mày lại, cô gái này vì sao cứ thích tìm anh. Không phải nói xem anh như kẻ thù sao?

- Cho cô ta vào.

Rose bước vào bên trong phòng tổng giám đốc. Hôm nay cô trang điểm đậm hơn một chút, mặc chiếc váy khiêu gợi một chút với chiếc sơ mi màu trắng cùng với chiếc váy công sở màu đen ôm sát đường cong cơ thể. Cô đi tới trước mặt Tuấn Khôi mỉm cười, một nụ cười hút hồn.

Tuấn Khôi nhìn Rose, bất giác bất ngờ một chút, sau đó vẫn lộ nét bình thản mà nói.

- Thật bất ngờ nha, hôm nay Phạm tiểu thư lại đến tìm tôi.

- Trần tổng, tôi đại diện bên Phạm thị muốn cùng RoYal hợp tác để khai phá về mỏ vàng lần trước chúng tôi trúng thầu. - Rose đưa tập tài liệu về phía Tuấn Khôi.

- Phạm thị cũng không phải không đủ vốn để đầu tư vào món hàng béo bở này, vì lí do gì lại muốn hợp tác cùng RoYal. - Tuấn Khôi đáp.

- Chỉ là muốn thắt chặt lại tình cảm hai bên mà thôi. - Rose lại cười, nụ cười của cô chính là đẹp nhất.

- Thắt chặt tình cảm? - Tuấn Khôi nhếch miệng nói. - Không phải Phạm tiểu thư từng nói xem Tuấn Khôi tôi chính là kẻ thù sao. Vả lại, việc lần này đã tốn công tốn sức quá nhiều để đạt được, giờ lại muốn cùng nhau hợp tác tôi e rằng không thích hợp. Những thứ gì RoYal vượt khỏi tay, không thích ăn lại.

- Thật là Trần tổng không muốn hợp tác cùng Phạm gia tôi sao, nhưng tôi e baba Minh Trí sẽ hứng thú với chuyện gia đình hai bên hợp tác. Trần tổng à, anh dám cãi lời baba Minh Trí sao. - Rose đáp lời Tuấn Khôi.

- Hôm nay lại mang cả ông ấy ra để hù dọa Tuấn Khôi này sao, xem ra cô đã được mẹ Rin hậu thuẫn từ trước. - Tuấn Khôi biết mình không thể cãi lời ba mẹ đành hạ giọng.

- Vậy xem như anh đã đồng ý. - Rose đắc thắng, đưa bản hợp đồng ra trước mặt Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi cầm bản hợp đồng mà Rose đã soạn sẵn mà nhìn qua, sau đó ngược mắt lên nhìn Rose. Cô gái này nếu bằng mọi giá để cướp hợp đồng này, vì sao lại quay lại muốn hợp tác. Tuấn Khôi đứng lên, để

xấp giấy tờ kia xuống bàn không vội kí vào đi về phía Rose. Đôi mắt cứ nhìn sâu vào mắt cô, cứ thế một bước mà tiến tới. Anh muốn nhìn sâu vào đôi mắt to tròn kia, nhìn xem cô gái này có chút gì đó sợ hãi sau những việc cô đã làm.

Rose cũng đưa mắt nhìn sâu vào đôi mắt Tuấn Khôi, không né tránh.

- Nói cho tôi biết, vì sao hôm đó cô lại vào phòng làm việc của tôi. - Tuấn Khôi hỏi.

- Anh nói là hôm nào? - Rose thắc mắc.

- Trước ngày đầu thầu 1 hôm, khi tôi quay về cô lại vội vàng bỏ đi như vậy... - Tuấn Khôi nói tiếp.

Rose cảm thấy Tuấn Khôi là đang tra hỏi vì nghi ngờ cô vào phòng anh mà biết được giá của bên RoYal đưa ra. Trong khi đó chính anh ta là người gọi cô đến, lòng tự ái cao như núi dâng lên. Rose tức giận dùng lực ở hai cánh tay đẩy mạnh hai vai Tuấn Khôi tránh ra xa cô, dùng lời lẽ khinh bỉ.

- Hôm đó chẳng phải chính bản thân anh đã nhắn gọi tôi đến hay sao, giờ lại đổ tội cho tôi tự ý đến mà vào phòng làm việc của anh. Trần Tuấn Khôi, từ bé đến lớn anh ở bên cạnh tôi, chưa bao giờ không tin tưởng tôi, lúc nào anh cũng ra sức bảo vệ che chở tôi. Đến hôm nay, từ khi trải qua tai nạn đó anh trở thành một con người xa lạ, anh không còn bên cạnh Minh Hà nữa rồi. Điều đó tôi có thể hiểu được, nhưng đến hôm nay chính anh lại không tin tưởng vào tôi, anh làm tôi quá thất vọng, quá là khinh bỉ con người mới này của anh, Trần Tuấn Khôi. - Rose vừa nói vừa khóc, trong lòng đã chịu đựng quá nhiều.

- Là tôi nhắn cô đến sao? - Tuấn Khôi nhú mày.

Rose tức giận, từ trong ví lời điện thoại mình ra mà quăng về phía Tuấn Khôi. Tuấn Khôi nhận lấy điện thoại liền mở hộp tin nhắn trong điện thoại mà xem. Quả thật chính là số của anh đã nhắn cho Rose và gọi cô ấy đến, nhưng rõ ràng hôm đó anh không hề nhắn tin nhắn đó. Trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó không rõ ràng. Tuấn Khôi biết mình nghĩ oan cho Rose liền tỏ ra hối lỗi. Anh đưa chiếc điện thoại về phía Rose có ý định trả thì vô tình kéo dòng tin nhắn giữa hai người xuống phía dưới. Những ngày tháng vẫn còn lưu lại, đó là trước kia anh chưa bị tai nạn này, anh đọc qua những dòng tin nhắn sau đó lặng lẽ bấm nút thoát ra và đưa lại cho Rose.

- Trong việc này, có lẽ có điều khuất mắt. Hôm ấy tôi bận họp cho đến lúc về lại văn phòng thì gặp cô, không hề gọi cô tới. - Tuấn Khôi nói.

- Nhưng tôi chính là nhận được tin nhắn của anh mới đến. - Rose đáp.

- Tôi đã xem qua, chuyện này tôi nhất định sẽ làm rõ ràng.

- Tôi không quan tâm về việc đó, tôi không làm điều gì sai tôi không lo sợ điều gì cả. tôi đến đây để mời RoYal hợp tác về gói thầu kia, anh hãy xem xét rồi cho tôi biết kết quả sớm nhất. - Rose nói rồi quay lưng bỏ đi, tuy trong lòng muốn tự mình tán tỉnh Tuấn Khôi nhưng cảm thấy chính anh ta không hề tin tưởng cô khiến cô tròng bước.

Tuấn Khôi nhìn bóng lưng của Rose, cảm thấy trong lòng có chút xót xa liền không kiềm chế mà đi tới kéo tay cô lại.

- Thật ra, trước đây chúng ta là mối quan hệ gì? - Tuấn Khôi nhìn vào mắt Rose mà hỏi.

Rose bất ngờ vì hành động này của Tuấn Khôi nhưng khẽ cười mà đáp:” Là một mối quan hệ phức tạp. Nói là yêu đương thì không phải, nhưng bạn bè bình thường lại càng không đúng.”

Tuấn Khôi bị ánh mắt đẹp lấp lánh của Rose như hút hồn, anh không kiềm chế được lòng mình mà đặt một nụ hôn lên đôi môi xinh xắn kia. Rose khẽ nhắm đôi mi mình lại, nước mắt khẽ rơi xuống. Cô không biết nụ hôn này là ý nghĩa gì, nhưng cô muốn đón nhận nó bằng mọi hy vọng.

- Xoang.... - Một tiếng động lớn ngoài cửa phát ra.

Tổ Tổ mang cơm đến cho Tuấn Khôi một bữa cuối cùng và sau đó nghe lời anh mà ở nhà học hành, lại không ngờ nhìn thấy cảnh Tuấn Khôi đang hôn Rose. Đáng lẽ ra khi anh biết Rose đi vào văn phòng mình một cách kì lạ, lại thua trong gói thầu kia hải ghét cô ta chứ, đằng này lại đứng ngay tại văn phòng mà hôn cô ta thì trong lòng vô cùng bất ngờ và đau buồn.

Tuấn Khôi và Rose nghe tiếng động ngoài cửa liền buong ra. Tuấn Khôi nhìn thấy Tổ Tổ mặt đầy lệ, nhìn chăm chăm vào hai người rồi nhanh chóng chạy đi. Tuấn Khôi vội vàng đuổi theo thì một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kéo anh lại.

- Đừng đuổi theo cô ấy. - Rose ngăn cản.

- Không được, cô ấy chính là người tôi muốn lấy làm vợ. - Tuấn Khôi đẩy tay Rose ra rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tuấn Khôi rời khỏi văn phòng, Rose đứng như bất động nhìn về cánh cửa kia. Chính anh đã tuyên bố, Tổ Tổ mới chính là người anh muốn dành cả cuộc đời, vậy còn nụ hôn khi này với cô là anh muốn điều gì, thật nực cười thì ra anh chỉ xem cô giống như những cô gái anh muốn vui chơi qua đường hay sao?

- Trần Tuấn Khôi, vì sao anh lại đối với em như vậy chứ. - Trong văn phòng tổng giám đốc, một cô gái ngồi gục xuống sàn mà khóc với bao đau thương.

Tuấn Khôi vội đuổi theo Tổ Tổ thì thấy cô đã chạy ra ngoài đường.

- Tổ Tổ, đừng chạy... - Tuấn Khôi vội gọi Tổ Tổ.

Tổ Tổ vẫn không dừng lại, nước mắt rơi đầy đôi mi.

Một chiếc xe màu đen dừng ở gần đó, người phụ nữ ngồi trên chiếc xe quan sát được mọi cảnh tượng xảy ra bên ngoài. Đôi môi to đỏ chót khẽ nhấp nói: "Lái xe đụng vào cô ta, phải cho cô ta còn sống, hiểu chưa."

Chiếc xe nhanh chóng lên ga, chạy thẳng về phía Tổ Tổ đang băng qua đường....

- Tổ Tổ, cẩn thận. - Tuấn Khôi nhìn thấy một chiếc xe đang lao về phía cô, nhanh chóng lao về phía Tổ Tổ mà đẩy cô ra, hưởng trọn cú đâm từ chiếc xe hơi màu đen.

Tổ Tổ hoảng hốt nhìn chiếc xe, qua màn kiếng đen mờ cô nhận ra được người bên trong là ai. Nhưng nhìn thấy màu từ trên người Tuấn Khôi chảy ra liền hoảng hốt chạy đến đỡ anh.

- Anh ơi, anh có sao không, huhu, em xin lỗi... mọi người ơi, mau gọi xe cứu thương. - Tổ Tổ khóc thét giữa rừng người xung quanh.

Mọi người bên trong RoYal lao ra xem, nhận ra người bị tai nạn chính là Trần tổng liền hoảng hốt mang xe đến đưa anh đến bệnh viện.

Tại bệnh viện, sau khi Minh Trí và Rin đã tới. Tổ Tổ nhìn thấy đã có người đến chăm sóc cho Tuấn Khôi thì nhanh chóng lặng lẽ bỏ đi, cô không biết ánh mắt của Minh Trí đã nhìn thấy điều đó.

Tại một căn nhà lớn, Tổ Tổ bước vào bên trong thì đã nhìn thấy Tổ Uyên đang ngồi bên trong dường như là biết rõ cô sẽ đến tìm.

- Vì sao mẹ làm như vậy?

- Ta đã làm gì, thằng nhãi đó đã chết chưa? - Tổ Uyên cười nói.

- Nếu như Tuấn Khôi không ra cứu con, thì chiếc xe đó đã đâm vào con và người trong trên chiếc xe kia chính là mẹ. - Tổ Tổ rùng mình nghĩ, không dám nghĩ mẹ mình lại muốn giết mình.

- Ta làm sao có thể giết con được, ta đã quan sát kĩ càng mọi thứ mới hành động. - Tổ Uyên đáp.

- Chuyện này không có trong kế hoạch của chúng ta.

- Con gái, kế hoạch của chúng ta chính là trả thù. Có thời cơ chúng ta phải nắm bắt ngay cơ hội hiểu không, con hãy mau quay về bệnh viện đi. Con đi lâu như vậy sẽ bị họ nghi ngờ.

- Nhưng mẹ đã hứa, chỉ trả thù một mình vợ chồng của Trần Minh Trí và Trịnh Hà Hy kia. Sẽ để yên cho Tuấn Khôi.

- Con yên tâm đi, ta muốn giết nó thì dễ như trở bàn tay. Con xem nó bị thương có nguy hiểm đến tính mạng sao. Mau nghe lời ta mà quay về đóng tiếp vai diễn của mình.

Tổ Tổ đứng lên rời khỏi căn nhà lớn kia mà quay về bệnh viện không hề hay biết phía sau luôn có người theo dõi từng hành động và bước chân của cô.

Thiên Bảo quay về lại nơi mà để Anh Thư ở lại, anh bước vào bên trong thì đã không còn thấy bóng dáng của Anh Thư ở lại nữa. Trong lòng có một chút lo lắng, Thiên Bảo liền gọi cho Linda.

- Linda, cô ấy đâu rồi.

- Thiên Bảo vội nói khi Linda vừa bắt máy.

- Trời ạ, tôi mang quần áo đến rồi còn có việc của mình nữa, đâu phải quản gia của anh mà đi canh chừng người đẹp cho anh. - Linda tức giận nói.

- Vậy khi cô đi, cô ấy có nói điều gì hay không?

- Tôi chỉ nghe cô ấy nói, là đừng làm phiền anh.

- Chỉ thế thôi sao?

- Đúng vậy. Thiên Bảo, tôi cúp máy đây. Anh cũng biết tôi rất bận mà.

Nói rồi Linda cũng cúp máy, Thiên Bảo đi vào bên trong phòng nhìn về phía chiếc giường mà đêm qua Anh Thư đã nằm đó thì trong lòng lo lắng không nguôi. Cô ta nói là không có nhà, cũng để lại thẻ anh đưa trên bàn. Vậy cô ta đi đâu được trong cái thành phố vô tình này. Nghĩ vậy, Thiên Bảo nhanh chóng bước ra cửa mà đi tìm Anh Thư.

Cửa thang máy vừa mở ra, Anh Thư từ bên trong đi ra thì Thiên Bảo cũng vừa đi vào chiếc thang máy kế bên... Anh Thư đến nơi mới biết mình không hề mang theo thẻ của anh để vào bên trong dành ngồi trước cửa mà đợi Thiên Bảo quay về.

Thiên Bảo lái xe một vòng xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy cô, trong lòng cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Anh cho xe quay về chung cư, muốn ở một mình để suy nghĩ về nhiều việc. Khi anh vừa bước ra khỏi thang máy lên tầng 9 thì nhìn thấy một cô gái hệt như một chú mèo đen đứng ngồi trước cửa nhà anh mà chờ đợi.

- Cô đi đâu vậy hả? - Thiên Bảo nắm lấy tay Anh Thư mà nói, giống như sợ rằng cô đi mất.

- Tôi đi ra ngoài một chút, nhưng quên mang theo thẻ của anh để đi vào. - Anh Thư đứng lên mà đáp.

- Trước đó, cô đã đi đâu chứ.

- Tôi đã nói rằng rất sợ nơi nào đó một mình, tôi sợ bóng tối, sợ ánh nắng mặt trời. Anh không có thời gian nên tôi tự tìm một góc nào đó đông một chút. Anh biết không, ngoài kia quá nhiều người nhưng tôi lại chẳng hề quen một ai. Thiên Bảo im lặng lắng nghe Anh Thư nói, xem ra cô gái này lại yếu đuối như vậy, khắc hẳn cái vẻ cứng gắt mà cô ta thường tỏ ra.

- Cô mua gì sao? - Thiên Bảo nhìn về những chiếc túi trên tay Anh Thư.

- À, tôi ghé siêu thị mua một ít đồ ăn. Trong nhà anh có vẻ không có gì ngoài bia nhĩ. - Tôi không thường xuyên ở nơi này, tôi thường về nhà cùng cha mẹ.

- Vậy ra đây là nơi anh nuôi những tình nhân sao, hôm nay đưa tôi về đây có bất tiện quá cho anh không? - Anh Thư trêu chọc

. - Cô là người đầu tiên được phép ngủ lại nơi này.

- Như vậy có quá vinh hạnh không nhĩ. Để đáp lại ơn tình này, tối nay tôi sẽ nấu cơm đãi anh. - Anh Thư mỉm cười nói.

- Được, vậy tôi đi tắm trước. - Thiên Bảo nhúng vai bỏ vào phòng.

Trong phòng tắm, đang trong giây phút thư giãn nhất. Thiên Bảo nghe mùi khét, sau đó là khói bốc nghi ngút và cuối cùng là tiếng la thất thanh từ gian bếp... Thiên Bảo không biết chuyện gì xảy ra, nhanh chóng lấy chiếc khăn quần vào người mà chạy ra ngoài. Nhìn thấy phòng bếp khói bay nghi ngút, lửa trên bếp vẫn còn cháy lan ra, Anh Thư vẫn còn bên trong...

Thiên Bảo nhanh chóng lấy bình cứu hỏa đến dập tắt lửa. Nhìn chiếc chảo cháy đen cũng không biết là thứ gì đang bên trong đó. Sau đó ánh mắt giận dữ nhìn sang con mèo đen đang sợ hãi ngồi co rút vào trong góc bếp khóc âm ức. Thiên Bảo liền nguôi tức giận trong lòng mà quay sang nói:

- Cô có biết nấu ăn không hả?

- Tôi làm theo sách nấu ăn. -Anh Thư cúi đầu nói.

Thiên Bảo nhìn sang quyển sách bị cháy nham nhở.

- Là nó. - Thiên Bảo chỉ vào.

Anh Thư gật gật.

- Vừa nấu vừa xem.

Anh Thư lại gật.

- Cái gì đang ở bên trong chảo này.

- Là thịt bò... tôi đang làm món bò bít tết ấy.

Thiên Bảo nhìn miếng thịt cháy đen, nhìn thấy gương mặt lấm lem lọ của Anh Thư cũng không nhịn được cười. Anh Thư bớt hoảng sợ nhìn về phía Thiên Bảo thì vội vàng đỏ mặt, là anh ta chỉ đang mặc một chiếc khăn tắm mà thôi. Cô cúi mặt không dám nhìn lên nữa.

- Này... anh... có... thể... mặc... quần... áo... trước... không? - Anh Thư lắp bắp.

Thiên Bảo nhìn lại trên người mình chỉ mới quần mỗi chiếc khăn liền khổ xữ, nhanh chóng bước ra khỏi gian bếp thì xoạt một tiếng. Chiếc khăn vướn phải góc bếp mà rơi xuống. Anh Thư nghĩ Thiên Bảo đi thay quần áo mình sẽ dọn dẹp bếp thì nhanh chóng đứng lên. Không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

- Áaaaaaaaaaaaaaa/ - Anh Thư hét lớn sau đó nhanh chóng che mắt lại.

- Xin... lỗi... - Thiên Bảo ngượng chín mặt vội lấy chiếc khăn kia quần lại trên người mà bỏ vào phòng. Từ lúc đó, Thiên Bảo không bước ra khỏi phòng nữa.

Anh Thư nhanh chóng dọn dẹp bếp, sau một lúc suy nghĩ liền đi tới trước cửa phòng Thiên Bảo mà nói. - Anh còn thức không? Bên trong không có tiếng trả lời.

- Này, lúc này tôi chưa nhìn thấy gì đâu.

Vẫn không có tiếng đáp.

- Vậy anh ngủ ngon nhé, tôi nói thật là tôi lúc này nhanh quá nên tôi chưa kịp nhìn thấy gì đâu.

Anh Thư nói xong liền quay đầu đi thì tiếng cửa từ phía sau mở ra. Thiên Bảo đứng dựa vào cửa mà nói.

- Vậy cô muốn kịp thấy cái gì.

Anh Thư vội quay lại, gương mặt đỏ như gấc khi nghe câu hỏi của Thiên Bảo.

- Tôi... tôi không muốn thấy gì cả.

- Có thật là không muốn hay không? - Thiên Bảo bước tới thì Anh Thư thoái lui.

- Thật mà, tôi thề đó. - Anh Thư sợ hãi.

- Thật tiếc, tôi định mời cô ra ngoài ăn tối nhưng cô lại không cảm thấy đói nên tôi đi một mình vậy. - Thiên Bảo nhoen cười bước đi.

Anh Thư xoa bụng, thật ra từ sáng ăn cháo của anh thì cô vẫn chưa ăn gì. Liền nói theo:” Tôi có thấy đói bụng mà.”

- Vậy tiền bữa ăn hôm nay, cộng vào tiền cô nợ tôi. Thêm tiền cô làm hỏng cái nhà bếp của tôi nữa. - Thiên Bảo nhìn qua cái nhà bếp liền lắc đầu.

- Này, anh keo kiệt vừa thôi. - Anh Thư hét.

- Vậy tôi đi đây. - Thiên Bảo bước đi về phía cửa.
 - Được rồi, được rồi. Dù sao cũng nợ anh rồi, nợ thêm cũng không sao. - Anh Thư nói rồi, nhanh chóng đi về phía Thiên Bảo.
 - Cô cứ thế mặc trang phục này mà đi sao? - Thiên Bảo nói.
 - Tôi đâu còn bộ nào để thay. - Anh Thư đáp. - Bộ đầm kia chưa khô kịp, có vẻ phải đến tối.
- Thiên Bảo lắc đầu, liền mang cô gái nhỏ này ra xe. Không nói không rằng lái xe thẳng đến khu trung tâm thương mại lớn nhất của RoYal.

124. Chương Ngoại Truyện: Tyds Nơi Tình Yêu Bắt Đầu

Tại bệnh viện lớn nhất thành phố, Tuấn Khôi được các bác sĩ tận tình chăm sóc. Tin tức tổng giám của RoYal bị tai nạn ngay trước cao ốc đưa các trang báo tung thành tin hót nhất. Tuy nhiên, thiếu Tuấn Khôi thì RoYal vẫn còn Minh Trí là một tổng giám tài ba xuất chúng mà xem ra Tuấn Khôi cũng chưa thể sánh bằng.

- Thiếu gia, chuyện lần này có vẻ họ đã bắt đầu ra tay rồi. Theo camera cho thấy chiếc xe kia là cổ tình lao tới. - Trần Hậu đứng ở một góc vắng bệnh viện mà nói.
- Xem ra, chúng ta không nên nhắm mắt làm lơ nữa. Tuấn Khôi là con trai độc nhất của họ Trần, xem ra mục tiêu chính là nó rồi. - Minh Trí nheo mắt lại tức giận.
- Tôi sẽ giải quyết bọn họ, thiếu gia không nên ra mặt. Hiện tại các tập đoàn khác đều nhắm tới RoYal chúng ta. Bao nhiêu năm chinh chiến trên thương trường, cũng không ít kẻ muốn RoYal bị xóa sổ.
- Cậu nói thì quá muộn rồi, Minh Trí tôi nhất định giải quyết tận gốc rễ. - Minh Trí cứng rắn nói.

Trần Hậu cũng không nói nữa, nếu thiếu gia đã quyết định tự mình ra mặt thì sao anh có thể ngăn cản được. Dù sao rắc rối lần này, cũng nên một lần giải quyết cho xong.

Rin ngồi bên cạnh Tuấn Khôi, lần này Tuấn Khôi bị hôn mê sâu do chấn thương vùng đầu và xay xác phần mềm. Rin nhìn đứa con trai mà mình mang nặng đẻ đau, từng ngày từng ngày nhìn thấy con trai khôn lớn. Một đứa trẻ tuy có đôi nét lạnh lùng nhưng trong lòng luôn chứa bao nhiêu yêu thương, cô chính là hiểu con trai mình nhất nó không bao giờ muốn nhìn thấy những người nó quan tâm yêu thương bị tổn thương.

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra, Tổ Tổ từ bên ngoài đi vào. Sau đó đi đến bên cạnh Tuấn Khôi mà nước mắt tuông rơi, nhìn thấy người đàn ông này vì cô mà liều mạng khiến trái tim cô bỗng dưng rung lên. Cô chính là muốn được bên cạnh anh, nếu như cô không phải là con gái của kẻ thù cha mẹ anh thì tốt biết mấy, nếu như cô có thể làm quay lại cô muốn từ bỏ hết mọi kế hoạch kia chỉ cần được ở bên cạnh Tuấn Khôi.

- Tổ Tổ, ta nghe nói khi Tuấn Khôi bị tai nạn con cũng có mặt ở đó, con không bị sao chứ. - Rin nhìn Tổ Tổ hỏi.
- Con không sao thưa bác, khi mang Tuấn Khôi đến bệnh viện nhìn thấy qua nhiều máu con bị ngất đi. Khi tỉnh lại con liền đến đây tìm Tuấn Khôi. - Tổ Tổ cúi đầu đáp.
- Con không sao là tốt rồi.
- Bác sĩ nói anh ấy ổn không bác?
- Tình hình đã tốt hơn rồi, có lẽ vị thuốc mê nên Tuấn Khôi chưa thể tỉnh lại. Con nên què nhà nghỉ ngơi một chút, xem ra sức khỏe của con cũng không tốt lắm.
- Con muốn ở lại chăm sóc Tuấn Khôi, vì cứu con mà anh ấy bị thế này. Con xin lỗi bác gái, xin lỗi Tuấn Khôi. - Tổ Tổ vừa nói vừa khóc ngất, nhìn Tuấn Khôi xót xa.

Rin nghe Tổ Tổ nói liền hiểu mọi chuyện, đúng như tính tình của Tuấn Khôi thì làm sao đứng yên mà nhìn cô gái kia gặp nạn. Rin thở dài, có lẽ con trai cô để mắt đến cô gái này sao, còn Rose thì sao nhìn qua cũng

biết con bé đã có tình cảm với Tuấn Khôi. Ngày trước chính là cô và Minh Trí nợ Pi, hôm nay cô nhất định phải lo cho Rose hạnh phúc nhưng hiện tại thì con trai của chính mình lại làm khổ Rose như vậy.

- Tuấn Khôi đã có ta chăm sóc, con về trước đi. - Rin một lần nữa nói, quả thật cái ánh mắt của Tổ Tổ khiến cô cảm thấy không vui.

- Dạ... Thưa bác gái con về. - Tổ Tổ cúi đầu đáp rồi rời khỏi phòng bệnh.

Thiên Kim và Thiên Bảo sau khi nghe tin cũng nhanh chóng đi đến bệnh viện mà xem tình hình của Tuấn Khôi. Biết Tuấn Khôi không có gì nguy hiểm thì liền thở phào nhẹ nhõm, Tuấn Khôi chính là như sinh mạng của Rin, thằng bé mà có mệnh hệ nào thì người đau lòng nhất chính là Rin.

Sau khi mọi người ra về, Rin được bác sĩ thông báo phải đi làm một số giấy tờ nhập viện cho Tuấn Khôi.

Trước cửa phòng bệnh nhân, một cô gái đứng bên ngoài nhìn vào qua cửa sổ kéo chưa đóng lại. Cô nhìn vào bên trong, người đàn ông đang nằm bất động trên giường bệnh kia, người đàn ông kia tưởng chừng đã thuộc về cô từ thuở nào, nay lại vô cùng xa xôi vô cùng khó chạm tới. Rose cứ thế đứng im, ánh mắt của cô khẽ rơi nước mắt. Rose tự mình lấy đôi tay lau đi dòng lệ kia, quay đầu bỏ đi.

Chiếc xe hơi màu trắng dừng trước biệt thự họ Phạm.

- Rose, không phải đến thăm Tuấn Khôi sao, vì sao lại nhanh chóng quay về như vậy. - Ken nhìn Rose về liền hỏi.

- Ba, con muốn sang Mỹ định cư. - Rose ngồi sát lại Ken, tựa vào vai cha mình.

Ken bất ngờ trước yêu cầu của con gái cưng, không phải những năm du học đều đòi về vì nhớ quê nhà sao. Hôm nay lại nói muốn sang ấy ở luôn.

- Có chuyện gì, nói cha ba biết. - Ken ân cần hỏi.

- Ngày trước con học bên ấy, luôn luôn nhớ đến Vn thì nơi này còn có những thứ con lưu luyến. Hiện tại con cảm thấy quá khó thở, con không thể nào thở được ba à. - Rose khẽ rơi nước nước, thấm ướt đôi vai người cha luôn yêu thương cô.

- Rose, con cũng biết ta chỉ có mình con là người thân duy nhất. Ta làm sao để con đi xa ta được. - Ken vỗ về đôi vai đang rung lên của Rose. - Nếu con cảm thấy cuộc sống này quá mệt mỏi, hãy dành thời gian đi du lịch, đến những nơi mà con thích. Con phải nhớ, dù có chuyện gì thì luôn có ba ở bên cạnh con.

- Ba ơi, huhu, con... xin lỗi vì đã quá ích kỉ. Con hứa khi bình tĩnh lại sẽ nhanh chóng quay về cùng ba. - Rose khóc lớn hơn, trong lòng quá cô độc.

Thiên Bảo mệt mỏi sau khi hoàn thành xong cảnh phim, anh một mình lái chiếc ducati một mình lao đi trong gió. Chiếc xe dừng lại ở chung cư cao cấp, nơi mà anh để Anh Thư ở lại. Từ ngày đưa cô gái này về đây, hình như ngày nào anh cũng có thói quen quay về lại căn nhà này mặc dù trước đây toàn bỏ trống.

Thiên Bảo đứng trước cửa nhà, nhìn cánh cửa không hề khóa lại mà còn mở toang ra. Trong lòng chợt lo lắng khôn nguôi, Thiên Bảo nhanh chóng bước vào đưa mắt tìm kiếm.

- Không phải anh nói hôm nay không đến sao? - Anh Thư ngồi trên bàn ăn, vừa nuốt cọng mì vừa nói.

- Cô ở trong nhà, vì sao không đóng cửa lại. - Thiên Bảo hỏi.

- Anh cũng biết tôi sợ nhất là cảm giác bị nhốt lại mà. Tôi cũng không thể theo anh mãi được nên đành nghĩ ra cách này. Mở cửa rộng ra ngoài sẽ không còn cảm giác đó nữa. - Anh Thư tiếp tục ăn...

- Cô đang ăn cái gì đó. - Thiên Bảo nhìn bộ dạng ngon miệng của Anh Thư liền hỏi, anh vừa quay xong cũng đang rất đói.

- Là mì gói. - Anh Thư đáp.

- Ngon không?

- Anh chưa từng ăn sao? - Tròn mắt ngạc nhiên.

- Chưa. Tôi hỏi ngon không?

- Rất ngon. - Anh Thư chén cạn bát mì sau đó lấy khăn giấy lau miệng.

- Thứ này mua ở đâu? - Thiên Bảo đi tới nhìn mì gọi liền hỏi.

- Haha, không ngờ Thiên Bảo nhà ta lại không biết mì gói mua ở đâu. Tin này mà lan truyền ra ngoài thiên hạ sẽ cười vỡ bụng. - Anh Thư cười lớn. - Tôi vẫn còn ở đây, anh cứ tự tiện dùng. - Nói xong bỏ ra phòng khách.

- Đây, không phải là cô sẽ nấu cho tôi sao? - Thiên Bảo ngập ngừng.

- Tôi quên mất, ngay cả mì gói còn không biết mua ở nơi nào. Làm sao biết cách nấu mì nhỉ, chỉ là...

- Thế nào? - Thiên Bảo khó chịu nói.

- Nấu mì phải qua nhiều công đoạn phức tạp, nếu anh muốn tôi nấu cho anh thì anh phải trừ nợ cho tôi. - Anh Thư nham hiểm nói.

- Cô quả thật là rất gian xảo. - Thiên Bảo biết cô gái này đang muốn giở trò liền nói. - Được thôi, tôi không ăn nữa là được. - Thiên Bảo nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Anh Thư nhồm miệng cười liền nói:” Ái da, tôi lại cảm thấy đói bụng. Có lẽ vì mì quá ngon nên nhìn vào là lại thèm. Phải làm một gói nữa thôi.”

Thiên Bảo không quan tâm, không tin cái thì vàng vàng kia lại ngon đến mức không cưỡng lại được. Thiên Bảo nằm trong phòng mình, mùi hương của tô mì mà Anh Thư đang nấu bay phảng phất khắp căn nhà. Thiên Bảo bụng đang đói, nghe mùi hương thì lại cồn cào ruột gan. Nằm không yên, anh đứng lên bước ra phòng bếp.

- Đây, cô nấu cho tôi một phần, tôi trừ số nợ lần trước chúng ta đi ăn. - Thiên Bảo đứng trước mặt Anh Thư mà nói.

Anh Thư cười hài lòng, sau đó quay sang nói:” Mì Anh Thư này nấu, chắc chắn là phải có giá trị như vậy, haha.”

Thiên Bảo dùng xong tô mì mà Anh Thư nấu cảm thấy vô cùng hài lòng, không ngờ món ăn ngon thế này lại chưa bao giờ được ăn, bỏ ra một ít tiền để thưởng thức món ngon cũng đáng.

- Khi nào anh muốn ăn, cứ nói cho tôi biết nhé. - Anh Thư ngồi nhìn Thiên Bảo ăn thì trong lòng vô cùng vui vẻ mà nói, không hề có ý gì.

- Xem ra cô đã có cách thoát khỏi tôi rồi nhỉ. - Thiên Bảo buông đũa đáp.

Anh Thư không đáp, bỏ đi về phía phòng khách. Sau đó suy nghĩ quay lại đáp:” Tôi chưa từng nghĩ mình muốn thoát khỏi anh.”

Thiên Bảo ngược mắt nhìn về phía bóng lưng của Anh Thư, cô ấy nói vậy là ý nghĩa gì. Thiên Bảo không hỏi để mặc cô bước đi, nhớ đến chuyện vừa nói tại phim trường với quản lý Trương, anh liền nói theo.

- Tôi đã tìm quản lý cho cô, sắp tới bài hát mới của cô sẽ được tung ra thị trường. Tôi đầu tư là không muốn lỗ vốn, cô hiểu ý tôi đúng không ca sĩ Anh Thư.

- Ca hát chính là niềm đam mê của tôi, tôi sẽ không làm anh thất vọng. - Anh Thư không quay đầu lại, tiếp tục đi tới phía trước, ánh mắt trở nên buồn bã.

Thiên Bảo nhanh chóng tìm nhạc sĩ để sáng tác một ca khúc dành riêng cho phong cách nhẹ nhàng sâu lắng của Anh Thư. Anh luôn chủ động làm mọi thứ trở nên tốt nhất cho cô, cũng không thể hiểu vì sao bản thân lại đối tốt với cô gái này như vậy.

- Vì sao anh lại tốt với tôi như vậy. - Anh Thư bước từ phòng thu ra ngoài, cô vừa hoàn thành xong bản nhạc mới của mình.

Thiên Bảo ngồi phía trước mặt đang chăm chú nhìn Anh Thư, sau khi nghe câu hỏi của Anh Thư cũng không biết phải trả lời thế nào. Thiên Bảo đi tới phía Anh Thư, nhìn vào đôi mắt của cô mà nói:

- Tôi đang đầu tư kiếm lời, tốt với cô một chút cô sẽ kiếm tiền về cho tôi nhiều một chút. - Thiên Bảo nhoẻn miệng cười. - Nói xong liền bỏ đi, không hiểu vì sao anh luôn không muốn cô gái này tỏ thái độ biết ơn với anh, giúp đỡ cô không có lí do cũng không muốn cô đáp trả.

Anh Thư đứng lặng im, không lẽ thời gian qua luôn sát cánh bên nhau, anh ta chỉ xem cô như công cụ kiếm tiền mà thôi, ngoài ra vì một chút tình cảm cũng không có. Cô bước theo phía sau anh, cũng không muốn tự bản thân mình ảo tưởng. Trong lòng đối với Thiên Bảo là biết ơn sâu sắc, nhưng ngoài cảm giác ấy ra chính là một tình cảm nhen nhóm trong tim, nhưng có lẽ sẽ nhanh chóng vụt tắt vì tình yêu không thể đẹp khi xuất phát từ một phía.

Bài hát mới của Anh Thư được giới chuyên môn chú ý, lượng fan của cô tăng lên chóng mặt, hiện tại ca sĩ Anh Thư là cái tên đang hot được mọi người chú ý đến. Một cô gái vóc dáng bé nhỏ, gương mặt xinh xắn bước lên một sân khấu lớn nhất trong đời.

Điện thoại cô rung lên, người gọi chính là Thiên Bảo.

- Anh đến chưa? - Anh Thư vui vẻ bắt máy.

- Hiện tại cô đã là người nổi tiếng, tôi cũng là người trong giới. Có lẽ chúng ta nên hạn chế gặp mặt và đi cùng, sẽ có những tin đồn không tốt. - Thiên Bảo đáp.

- Vậy nên anh sẽ không đến sao? - Anh Thư dương đôi mắt buồn rười.

- Có lẽ tôi không nên xuất hiện ở đó. - Thiên Bảo đáp.

- Thiên Bảo, xin anh hãy đến. Xem như tôi năn nỉ anh vậy, tôi sẽ nấu mì ăn liền cho anh cả đời không cần thu phí, hãy đến xem tôi biểu diễn. - Anh Thư van nài.

- Xin lỗi, tôi có hẹn rồi. - Thiên Bảo cúp máy.

8h chính là thời điểm Anh Thư biểu diễn ca khúc trên sân khấu, cũng chính là thời gian Rose lên máy bay rời khỏi nơi này một thời gian. Cô chỉ gọi một mình Thiên Bảo đến, anh không thể bỏ rơi Rose.

Anh Thư đứng trên sân khấu trình bày bài hát mới của mình, được khán giả vô

cùng ủng hộ gọi tên. Cô biết nơi đông người thế này, người cô mong muốn nhất không hề xuất hiện. Trong lòng vô cùng buồn bã, Anh Thư gượng cười nói cùng hàng ngàn người có mặt tại nơi ấy.

- Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Thư, thành công hôm nay của Thư chính là nhờ

một người giúp đỡ. Hôm nay, người ấy lại không thể đến trong lần đầu tiên Thư trình bày hát live. Nhưng anh à, có một điều em muốn nói, em sẽ hát một bài hát

mang ý nghĩa mà em muốn gửi cho anh.

Khán giả phía dưới bờ ngở, tò mò không biết Anh Thư muốn nói gì.

Giai điệu quen thuộc vang lên, Anh Thư cất giọng hát nhẹ nhàng.

Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm đêm có hay,

Mà giọt buồn hoài vương trên môi mặn đắng.

Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm sao vẫn mãi đêm dài.

Để mình ta với con tim khô cằn giá băng.

Đêm hôm qua bỗng nhiên em nhìn thấy anh trong giấc mơ,

Mình ngồi cạnh thật lâu bên nhau lặng lẽ.

Đêm nay mơ bỗng nhiên em lại nhớ anh trong cơn gió đông về.
 Phải chăng khi biết yêu, giấc mơ là nơi bắt đầu.
 Nay mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để chấn lối em anh về.
 Nay mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để em biết anh cần em.
 Và thời gian ơi xin hãy ngừng chốn đây, để những dấu yêu đọng đây.
 Một vòng tay em khao khát 1 giấc mơ, em đã yêu anh, người ơi.
 Đêm hôm qua bỗng nhiên em nhìn thấy anh trong giấc mơ,
 Mình ngồi cạnh thật lâu bên nhau lặng lẽ.
 Đêm nay mơ bỗng nhiên em lại nhớ anh trong cơn gió đông về.
 Phải chăng khi biết yêu, giấc mơ là nơi bắt đầu.
 Nay mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để chấn lối em anh về.
 Nay mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để em biết anh cần em.
 Và thời gian ơi xin hãy ngừng chốn đây, để những dấu yêu đọng đây.
 Một vòng tay em khao khát 1 giấc mơ, em đã yêu anh, người ơi...
 Nay mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để chấn lối em anh về.
 Nay mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để em biết em cần anh.
 Và thời gian ơi xin hãy ngừng chốn đây, để những dấu yêu đọng đây.
 Một vòng tay em khao khát 1 giấc mơ, em đã yêu anh, người ơi.....
 Dứt lời bài hát, nước mắt Anh Thư khê rơi, khán giả phía dưới vỗ tay trong xót
 xa...

125. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 16: Hề Lộ Bí Mật

Tại sân bay, Rose ngồi bên cạnh Thiên Bảo trong lòng vô cùng buồn bã thêm một chút tiếc nuối luyến tiếc những năm tháng vui vẻ nơi này. Cô muốn bỏ trốn những đau buồn hiện tại, muốn tránh mặt người đàn ông kia, không gặp sẽ không thể khiến tự mình đau buồn.

Ngồi đợi trên chiếc ghế ở sân bay, Rose dùng điện thoại thông minh để xem chương trình ca nhạc yêu thích. Rose mê mẩn giọng hát của ca sĩ Anh Thư này, từ ngày được gặp cô ấy trong lần đi công tác ở khu nghỉ dưỡng thì càng thần tượng hơn với tài năng của Anh Thư. Hôm nay Rose biết chính là live của cô ấy, nhưng vì trùng ngày mình phải đi nên không thể đến xem.

- Thiên Bảo, anh xem ca sĩ Anh Thư lần trước cùng anh chụp ảnh này. Hôm nay cô ấy thật xinh đẹp. - Rose đưa hình ảnh cô gái đang hát về phía Thiên Bảo.

- Ừ. - Thiên Bảo nhìn về cô gái trong màn hình, bỗng dưng cảm thấy vô cùng có lỗi.

- Cô ấy đang hát bài hát thổ lộ với người đã giúp đỡ cô ấy nè. Là bài “nơi tình yêu bắt đầu”, có lẽ cô ấy đã yêu rồi. - Rose vừa xem vừa nói. - Không biết là người nào nhỉ, thật là ganh tỵ.

- Rose, khi nào em sẽ quay lại. - Thiên Bảo lắng sang chuyện khác.

- Em chưa xác định, có thể rất nhanh cũng có thể là rất lâu. - Rose buông đôi mắt buồn bã nói.

- Nghĩ ngơi cho tốt. - Thiên Bảo vuốt tóc cô, dịu dàng nói. - Nhất định phải quay về.

- Nhất định. - Rose ngược mắt nhìn Thiên Bảo khẽ cười.

Rose lại tiếp tục nhìn vào màn hình điện thoại. Cô ngạc nhiên nhìn thấy cô ca sĩ mà cô yêu thích vừa hát xong bài hát, ánh mắt khẽ rơi dòng lệ.

- Có lẽ cô ấy cũng giống em, yêu một người không yêu mình. - Rose khẽ nói.

Thiên Bảo nhìn vào màn hình, nhìn thấy cô gái kia trong có vẻ cứng cỏi như vậy mà rơi lệ, trong khoảng thời gian qua luôn bên cạnh nhau trong công việc, anh nhận ra bản thân có một chút tình cảm với cô, nhưng vẫn ngang bướng nghĩ rằng mình chỉ nghĩ đến Rose, yêu Rose nên gạt đi cái tình cảm đang nhen nhóm trong lòng. Hôm nay, khi cô gọi cho anh, anh lại một lần nữa chọn Rose mà không chọn Anh Thư, để tự chứng minh cho bản thân mình rằng Anh Thư không hề quan trọng với anh. Nhưng ở thời điểm hiện tại, nhìn thấy cô như vậy lại khiến anh xót xa, một lòng muốn che chở.

- Rose, anh phải đi có việc gấp. - Thiên Bảo đứng lên, quả thật bản thân không thể tự lừa gạt mình được nữa.

- Anh đi đâu vậy? - Rose ngạc nhiên nhìn Thiên Bảo.

- Anh phải đi tìm kiếm một sự thật. - Thiên Bảo đáp.

- Anh đi đi, em cũng sắp lên máy bay rồi. - Rose cười đáp, không biết rằng Thiên Bảo đi đâu, nhưng cô tin nếu không thật sự có việc gấp Thiên Bảo sẽ không bỏ cô một mình nơi này.

- Đến nơi, nhớ gọi về cho anh. - Thiên Bảo nói rồi nhanh chóng ra xe lái đi.

Tại sân khấu lớn, bài hát cuối cùng cũng đã kết thúc hậu trường chỉ còn lại một vài người đang thu dọn sân khấu và quét dọn phía khán giả. Thiên Bảo đứng nhìn sân khấu đầy vẻ thất vọng, có lẽ anh đã đến trễ... Anh đi về phía phòng tạo hình bên trong sân khấu, nhìn thấy ánh đèn bên trong còn sáng Thiên Bảo bước tới nhìn vào bên trong thì thấy Anh Thư đang ngồi trên ghế nghỉ, có lẽ vì tập luyện quá mệt mỏi nên cô đã ngủ gục trên bàn. Thiên Bảo vừa định bước vào thì từ phía sau Anh Thư có một người đàn ông khác bước đến đắp chiếc áo vest của anh ta lên người Anh Thư, ánh mắt nhìn cô dịu dàng trìu mến. Trong lòng Thiên Bảo bỗng dâng lên cảm giác nguy hiểm, cô gái ấy chính là của anh, không một người đàn ông nào được phép có ý đến.

Thiên Bảo bước chân đi vào bên trong, người đàn ông kia chính là ca sĩ Hoàng Quân, là một ca sĩ vô cùng có tiếng đã ngõ ý cùng ban tổ chức mời Anh Thư đến tham dự show lần này. Hoàng Quân cũng biết về tiếng tăm của Thiên Bảo, hai người đàn ông nhìn nhau như tự hiểu ý rằng, họ chính là cùng quan tâm một cô gái và chính là kình địch của nhau.

- Đã hết chương trình, vì sao còn chưa về. - Thiên Bảo hét lớn, vừa muốn chửi xéo Hoàng Quân, vừa muốn đánh thức Anh Thư.

- Là anh hỏi tôi? - Hoàng Quân đáp.

- Tôi cũng có ý thắc mắc. - Thiên Bảo đứng dừng đáp.

- Vậy anh không có trách nhiệm gì ở nơi này, vì sao lại đến đây. - Hoàng Quân hỏi lại, Thiên Bảo là diễn viên không hề được mời đến hôm nay.

- Tôi đến đón cô ta. - Thiên Bảo chỉ về phía Anh Thư.

- Anh quen Anh Thư sao? - Hoàng Quân ngạc nhiên, không ngờ cô ca sĩ bé nhỏ này lại quen biết anh ta.

Thiên Bảo không đáp. Quay sang nhìn phía Anh Thư đang ngủ, bước đến bế Anh Thư trên tay toan bỏ ra ngoài thì Hoàng Quân ngăn lại.

- Nay, tôi không biết anh có quan hệ thế nào với cô ấy, nhưng anh như thế mang người đi là không được. Tôi không tin tưởng anh.

- Anh có quyền ngăn cản tôi sao? Vậy anh là gì của cô ấy.

- Ít nhất chúng tôi là đồng nghiệp. - Hoàng Quân đi đến giành Anh Thư trên tay Thiên Bảo.

- Tôi nói cho anh biết, cô ta là người của tôi. Nếu tôi muốn làm gì cô ta, thì cô ta không thoát khỏi. - Thiên Bảo đáp, dùng chân đạp hất văng Hoàng Quân.

- Tôi nhất định không cho anh mang người đi. - Hoàng Quân tuy khá đau, nhưng đứng lên tiếp tục ngăn cản.

Anh Thư nghe tiếng ồn ào, lại như bị nâng lên rồi xoang người nên tỉnh lại. Cô khá mệt mỏi mở đôi mi cong cong lên, nhìn thấy người trước mắt là Thiên Bảo thì cứ ngỡ như một giấc mơ.

- Anh nói sẽ không đến mà. - Anh Thư khẽ hỏi.

- Món hàng của tôi, tôi không muốn kẻ khác chạm vào. - Thiên Bảo đáp, ánh mắt nhìn Hoàng Quân.

Anh Thư bừng tỉnh lại, thấy mình đang trên tay Thiên Bảo thì vô cùng xấu hổ mà nhanh chóng đòi xuống. Thiên Bảo đành thả cô xuống, Anh Thư nhìn Hoàng Quân liền nói.

- Tiền bối, anh vẫn chưa về sao?

- Tôi thấy em ngủ ngon, ở lại canh em ngủ. - Hoàng Quân đáp.

- Em... cảm ơn... Nhưng không cần phiền đến anh như vậy đâu. - Anh Thư e ngại câu nói quá ngọt ngào từ Hoàng Quân.

- Em quen anh ta sao? - Hoàng Quân nhìn về phía Thiên Bảo hỏi.

- Vâng, có quen. - Anh Thư cũng không biết phải nói mối quan hệ của cô và Thiên Bảo là gì.

- Vậy được rồi, tôi về trước đây, hẹn gặp lại em. - Hoàng Quân cầm áo khoác bỏ đi, cười nhẹ với Anh Thư.

- Dạ, chào tiền bối. - Anh Thư cũng cúi đầu chào. Đây chính là người cô phải học hỏi khá nhiều.

Hoàng Quân đi rồi, Anh Thư mới nhìn thấy nét mặt vô cùng khó chịu của Thiên Bảo. Không hiểu anh ta có vấn đề gì liền nói.

- Anh đến đón tôi sao, chúng ta về thôi. - Anh Thư đáp.

- Quản lý của em đâu? - Thiên Bảo hỏi.

- Chị ấy nói là nhà có việc đột xuất nên tôi bảo chị ấy về trước rồi. - Anh Thư tiến về phía trước bỏ Thiên Bảo phía sau.

Thiên Bảo kéo tay cô lại, ép cô vào phía cánh cửa, đôi mắt loá lên nét tức giận, đôi môi mấp máy nói:” Từ nay về sau, trừ khi trong nhà tôi ra, cô không được phép ngủ nơi khác.”

Anh Thư ngạc nhiên với câu nói của Thiên Bảo, cô tròn mắt hỏi:” Anh bị gì vậy, tôi mệt nên chớp mắt một chút thôi mà.”

- Từ bây giờ đến lúc cô trả hết nợ cho tôi, cấm tuyệt đối không được quan hệ tình cảm với bất kì ai. - Thiên Bảo không để ý lời Anh Thư nói, tiếp tục đe dọa.

Anh Thư không thể hiểu anh ta đang nghĩ gì, hiện tại cô chỉ muốn ca hát và ca hát, chưa từng nghĩ đến chuyện tìm người yêu. Chỉ là người cô đang có tình cảm lại đang ngăn cấm cô quen người đàn ông khác, chuyện này không biết nên vui hay nên buồn.

- Và, từ nay cô đi đâu làm gì cũng phải báo cáo cho tôi, và phải có quản lý đi cùng. - Thiên Bảo nói xong thì buông Anh Thư ra.

- Được thôi, dù sao tôi cũng chỉ là con nợ của anh. - Anh Thư lặng lẽ đáp, bước đi ra phía xe.

Thiên Bảo từ phía sau nhìn bóng hình cô mà khẽ nói:” Đến khi tôi xác định được bản thân mình muốn gì, cô không được phép yêu người đàn ông khác trừ tôi.”

Rose đứng lên, cầm valy hành lý và giấy tờ bước tới nơi kiểm soát vé. Cô nhìn lại phía sau một lần nữa, chợt muốn tìm kiếm một bóng hình quen thuộc nhưng tự bản thân biết đó là điều vô vọng. Rose đi vào bên trong quầy kiểm soát vé, cùng đoàn người tiến lên máy bay.

Tuấn Khôi sau bao nhiêu ngày bất tỉnh cuối cùng đã tỉnh lại. Bên cạnh chính là mẹ Rin và Tổ Tổ đang bên cạnh. Qua kiểm tra của bác sĩ thì Tuấn Khôi có tiến triển bình phục rất tốt, vài ngày có thể xuất viện. Rin theo bác sĩ để lấy kết quả, trong phòng bệnh chỉ còn Tổ Tổ và Tuấn Khôi.

- Anh, em xin lỗi. Vì em mà anh bị tai nạn. - Tổ Tổ nắm chặt tay Tuấn Khôi mà nói.

- Không, chính là anh phải xin lỗi vì để em thấy cảnh đó. Đừng suy nghĩ quá nhiều, Tổ Tổ chính là người quan trọng nhất với anh. - Tuấn Khôi vỗ đầu cưng chiều Tổ Tổ.

- Em sẽ không nghĩ gì cả, em hiểu anh và chị ấy có lẽ trước kia đã có quan hệ rất tốt với nhau, có phải vì em mà... - Tổ Tổ ngáp ngừng.

- Chuyện không liên quan đến em đâu, Tổ Tổ. Khi anh nhìn thấy chiếc xe kia lao về phía em, anh đã rất sợ em xảy ra chuyện gì, anh không muốn mất em. Tổ Tổ, khi nào anh xuất viện, chúng ta hãy kết hôn đi. - Tuấn Khôi nói.

- Anh... anh muốn kết hôn với em sao? - Tổ Tổ kinh ngạc.

- Đúng vậy, anh muốn bảo vệ em suốt cuộc đời này. - Tuấn Khôi nói. - Làm vợ anh, được không?

- Em... em đồng ý. - Tổ Tổ gật đầu, giọt nước mắt hạnh phúc khẽ lăn trên má.

- Ngốc, đừng khóc. - Tuấn Khôi dùng tay lau giọt nước mắt kia, anh phải bảo vệ cô gái này.

Rin từ bên ngoài đi vào, nghe Tuấn Khôi muốn kết hôn cùng Tổ Tổ thì trong lòng vô cùng không đồng ý. Nhưng Rin không phải kiểu cha mẹ thích ép buộc con cái.

- Tuấn Khôi, con thấy trong người thế nào rồi?

- Con ổn mẹ. - Tuấn Khôi nhìn Rin đáp.

- Nghĩ ngơi vài hôm con sẽ được xuất viện. - Rin cười đáp.

- Mẹ, khi nào xuất viện con muốn cùng Tổ Tổ tổ chức hôn lễ. Mẹ có thể giúp con và cô ấy chuẩn bị. - Tuấn Khôi nói.

- Chuyện này,... đợi con xuất viện hãy nói đi. - Rin ấp úng đáp.

- Đúng vậy, đợi anh khoẻ hẳn chúng ta bàn tiếp, chuyện hôn sự là chuyện quan trọng cả đời không nên gấp gáp. - Tổ Tổ lấy lòng Rin.

- Được, vậy chúng ta bàn sau vậy.

- Tổ Tổ, con có thể ra ngoài mua chút gì cho Tuấn Khôi dùng được không? - Rin đuối khéo.

- Dạ. - Tổ Tổ nhanh chóng rời đi.

Rin càng nhìn Tổ Tổ càng cảm thấy khó chịu, cô ta lại mang nét giống người phụ nữ rắn độc kia. Con trai lại muốn kết hôn cùng Tổ Tổ, khiến Rin càng lo lắng hơn.

- Con yêu con bé đo sao?

- Vâng, sau việc vừa rồi, con biết mình không muốn mất cô ấy.

- Vậy còn Rose, chuyện tình cảm của con mẹ không can thiệp. Nhưng mẹ cảm thấy Rose quá đáng thương, vì con mà con bé đã bỏ đi rồi. - Rin buồn bã nói.

- Cô ta đi đâu?

- New York, có lẽ sẽ rất lâu mới quay về. Con bé nói với ba Ken rằng, muốn tìm một nơi bình yên không nhìn thấy những nỗi đau để dễ dàng quên đi. - Rin lắc đầu. - Không ngờ một cô gái vui vẻ xinh đẹp như Rose, hôm nay lại mang tâm sự đau buồn.

- Như vậy cũng tốt, cho cô ta thời gian rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. - Tuấn Khôi nhíu mày suy nghĩ.

Rin không đáp lời, có lẽ con trai mình đã thật sự không còn tình cảm gì với Rose. Duyên phận ý trời, quả thật không thể cải được.

Ngày hôm sau, báo chí đưa tin chuyến máy bay từ sang New York gặp tai nạn đã rơi tại biển đông, hiện vẫn chưa xác định số người thiệt mạng, nhưng có lẽ khó lòng sống sót.

Rin đọc báo liền gọi hỏi Ken thì Ken cũng đang lo lắng về việc này. Điện thoại Rose gọi không liên lạc được, vì Rose tự mua vé máy bay, tự đi không muốn anh tiễn nên Ken chỉ hy vọng không có con gái mình trong chuyến bay trên. Ken đang liên hệ với người bên hàng không để xem danh sách khách trên chuyến bay kia nhưng vẫn đang đợi bên họ trả lời.

Tuấn Khôi đang nằm trong bệnh viện, đọc phải tin tức kia cũng lo lắng trong lòng. Nghe mẹ Rin nói rằng cô ta cũng đi New York, hy vọng không có cô ấy trong chuyến bay kia. Đang miên man suy nghĩ thì điện thoại Tuấn Khôi reo tin nhắn. Một hình ảnh được gửi đến kèm theo lời nhắn, Tuấn Khôi vội vã rút ống truyền nước mà bỏ ra ngoài.

- Alo, các người là ai, vì sao bắt cóc cô ấy. - Tuấn Khôi nhận được điện thoại từ số vừa rồi vội nghe hết vào máy.

- Xem mày lo lắng kìa, nếu mày một mình đến nơi này. Tao đảm bảo nó sẽ không bị gì. - Một giọng đàn ông rít lên.

- Các người cần tiền sao, nói đi. - Tuấn Khôi nheo mắt nói.

- Tao đây không cần tiền. Mau đến đây, không thì chờ nhận xác. Nhớ, chỉ được phép đi một mình mày.- Nói xong liền cúp máy.

Tuấn Khôi nhanh chóng gọi một chiếc taxi đi đến địa điểm mà bọn chúng đã nhắn qua. Trong lòng vô cùng lo lắng, nếu có chuyện gì xảy ra cho Tổ Tổ không biết anh phải làm sao?

Tại một nhà kho bỏ trống, Tổ Tổ bị trói chặt trên chiếc ghế. Nhìn thấy Tổ Uyên từ bên ngoài đi vào liền tức giận.

- Mẹ, vì sao phải trói con lại chứ.

- Phải đóng cho thật con gái.

- Nhưng mẹ, Tuấn Khôi muốn kết hôn với con, anh ấy nói rằng sẽ bảo vệ con suốt đời. Con không muốn trả thù nữa, muốn cùng anh ấy sống hạnh phúc. - Tổ Tổ hối hận vì đồng ý cùng mẹ thực hiện kế hoạch.

- Đây chính là lý do ta phải trói chặt con, ta biết có ngày cũng sẽ bị chính con phản bội mà. Con nghĩ bọn đàn ông nhà họ Trần đó tốt đẹp sao, con tin bọn chúng sao? Ngày trước ta và Trần Minh Trí đã tổ chức lễ đính hôn, nhưng kết quả là thế nào con cũng thấy rồi. Con phải tập sống trong thù hận, vì con sinh ra từ thù hận.

- Mẹ và ông ấy đã đính hôn sao? - Tổ Tổ tròn mắt ngạc nhiên. - Vậy, con là con của ai?

- Con chính là con của ta và Trần Minh Trí, vì vậy con đừng ảo tưởng giữa con và thằng nhãi Tuấn Khôi có kết quả. Con thấy đó, ông ta đã bỏ rơi mẹ con chúng ta như thế nào, chúng ta nhất định phải trả thù. - Tổ Uyên đáp.

- Vì sao trước đây mẹ nói khác, vì sao mẹ lại làm như vậy. - Tổ Tổ đau lòng khóc thét, vì sao mẹ cô lại đẩy cô vào tình cảnh này chứ, lại yêu chính ruột thịt của mình.

- Vì vậy, cứ theo kế hoạch mà làm. Con và hắn ta mãi mãi không có kết quả tốt. - Tổ Uyên lạnh lùng nói.

Tiếng xe dừng phía trước cổng nhà kho, Tuấn Khôi bước xuống xe. Vì vết thương chưa lành hẳn nên anh vẫn còn hơi choáng váng. Anh bước vào bên trong nhà kho, liền bị vài tên đàn em của Tổ Tổ lao đến đưa vào bên trong.

Tuấn Khôi nhìn thấy Tổ Tổ bị trói, nước mắt giàn giụa liền nghĩ rằng cô quá sợ hãi. Nhìn về phía người đàn ông kia liền nói.

- Tôi đến rồi, mau thả người đi. - Tuấn Khôi nói.

- Vội gì, cô gái kia chắc chắn phải thả đi rồi.

- Các người cần gì?

- Bọn ta là cần mạng sống của nhà họ Trần các người. - Tổ Uyên từ bên trong ló mặt ra ngoài.

Tuấn Khôi nhìn thấy gương mặt thân quen liền thốt lên.

- Là người sao?

- Ngạc nhiên lắm sao. - Đi đến bên Tổ Tổ cúi trối. - Chính là người mà mày yêu thương lừa gạt mày đến đây.

Tuấn Khôi nhìn Tổ Tổ liền hỏi:” Em lừa tôi sao?”

Tổ Tổ khóc ngất, không biết phải nói gì.

- Haha, mau trối lại cho tao. - Tổ Uyên lớn tiếng ra lệnh.

Bọn đàn em đi tới phía Tuấn Khôi muốn trối anh lại, Tuấn Khôi ra sức đánh trả hạ gục từng lên. Nhưng vì trong người còn chưa khoẻ, lại địch quá đông Tuấn Khôi đành gục xuống mà bị bọn chúng trối lại.

Tổ Tổ xót xa nhìn Tuấn Khôi, nhưng không phải chính vì mẹ con của anh, mà người đàn ông kia ruồng bỏ mẹ con cô sao? Nhưng mà.... trong lòng có một chút yêu thương, nhớ lại cách anh đối tốt với cô, liền cảm động trong lòng.

126. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần17: Thù Hận

Tại sân bay, Ken nhận được thông báo rằng Rose có mặt trong chuyến bay gặp tai nạn vừa rồi, lại trong camera ghi hình lại được hình ảnh cô kéo valy qua đường kiểm soát vé mà lên máy bay. Ken như chết đứng trước thông tin trên, cả đời anh vì con gái mà sống, tình yêu thương dành trọn cho Rose, vì sao trời nỡ mang con gái của anh đi như vậy. Ken ngồi ngây ra trong sân bay đông người qua lại, không còn nhìn thấy gì xung quanh.

- Bác trai, bác đã hỏi kết quả từ sân bay chưa? - Thiên Bảo nghe tin liền chạy đến sân bay dò hỏi, lại gặp Ken đang ngồi trên làn ghế.

Ken nhìn Thiên Bảo, không biết phải nói câu gì. Trong lòng đau thắt lại, lắc đầu mà nói:” Rose, Rose ở trên chuyến bay đó.”

Thiên Bảo sững sốt, trên đường lái xe tới nơi này. Mặc dù anh biết thời gian chuyến bay mà Rose lên và chuyến bay đăng trên báo trùng khớp nhưng anh luôn hy vọng đó chỉ là trùng hợp giờ bay, không ngờ Rose xinh đẹp hiền lành lại ra đi như vậy. Đôi chân Thiên Bảo cũng đứng không vững, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Ken.

- Đáng ra, ta không nên cho con bé đi... nếu không phải vì nhìn thấy con bé quá đau buồn ta đã nhất quyết giữ nó ở lại. - Ken ôm đầu nói, không thể nào tin sự thật đau lòng này.

- Nếu không vì nó, nếu nó không làm em ấy đau lòng như vậy có lẽ Rose đã sống vui vẻ nơi này. - Thiên Bảo nắm chặt đôi tay lại.

- Nó, ý con nói là ai? - Ken thắc mắc, anh biết Rose buồn vì chuyện tình cảm nhưng không biết người nào lại khiến con gái anh đau lòng như vậy. Chuyện tình cảm của bọn trẻ, anh không tiện tò mò.

- Là Trần Tuấn Khôi, Rose thích nó nhưng mà từ khi trở về nó lại trở nên lạnh lùng với cô ấy, lại có thêm người phụ nữ khác bên cạnh. Điều đó khiến Rose vô cùng đau lòng, cô ấy là vì thằng đó mà phải chết. - Thiên Bảo trong lòng bùng lên cơn lửa giận.

Ken cũng không bắt ngờ, tình cảm tốt đẹp của hai đứa trẻ đó từ trước vẫn rất được mọi người ủng hộ. Chỉ là trước kia cô luôn khẳng định không hề có tình cảm gì với Tuấn Khôi mà, hôm nay lại nghe Thiên Bảo nói là vì Tuấn Khôi mà đau lòng, Ken có chút bất an. Ken vỗ vai Thiên Bảo mà nói:

- Cũng không trách được Tuấn Khôi, vì con gái ta sống quá tình cảm rồi. - Ken lắc đầu, hiện tại phải đợi đội tìm kiếm để mang thi thể con gái về chôn cất.

- Bác trai, đừng quá đau buồn. - Thiên Bảo nhìn nét mặt đau lòng tột cùng của Ken liền nói.

- Được rồi, chúng ta phải đợi thông tin chính xác bên kia. Con cũng nên nghỉ ngơi một chút, cũng đừng vì Rose mà quá đau buồn.

Thiên Bảo từ biệt Ken đi ra xe, phóng thẳng về hướng bệnh viện. Anh muốn tìm con người lạnh lùng kia, chính hắn đã khiến cô gái trong lòng anh đau khổ đến mức ra đi, và đã ra đi mãi mãi. Còn Trần Tuấn Khôi nó, vẫn ung dung ở đó cùng cô gái mà nó chọn vui vẻ hạnh phúc trong khi Rose lạnh lẽo cô đơn.

Thiên Bảo đi vào bên trong bệnh viện, gương lạnh băng băng sát khí bật tung cửa phòng Tuấn Khôi nhưng trong phòng hiện không có ai bên trong. Thiên Bảo gọi cho Tuấn Khôi nhưng không liên lạc được, chuyện này cũng không thể kinh động đến người lớn, anh quay ra xe chạy thẳng đến biệt thự Trần gia. Trên đường đi, chuông điện thoại của Thiên Bảo reo vang, là Trần Hậu.

- Ba có chuyện gì sao? - Thiên Bảo đáp.

- Nhanh chóng lái xe đến tổ chức. - Trần Hậu lạnh lùng nói.

- Con đang có việc gấp cần giải quyết, chuyện của tổ chức không phải đã có ba sao? - Thiên Bảo thoái thác, anh luôn không thích những việc liên quan đến tổ chức ngầm của Trần Hậu.

- Việc của con, để sau. Con đã quên lời hứa của mình với ta sao, hiện tại con chính là người kẻ nghiệp.

- Được rồi, nhưng có việc gì sao? - Thiên Bảo không muốn đôi co nữa, quả thật mình đã hứa với ba.

- Một người quan trọng đã bị bắt cóc, nhiệm vụ của con là cứu người đó nguyên vẹn và xử lý đối thủ.

Thiên Bảo ngán ngẩm cúp máy. Anh lái xe đến tổ chức, bật nút bí mật trên xe ra, một khẩu súng ngắn bật lên. Thiên Bảo nhanh tay rút ra khỏi ngăn bí mật mang theo vào bên trong. Từ bé, đã được Trần Hậu cho học võ công, bắn súng nhưng khi lớn lên anh chỉ xem đó là những bộ môn rèn luyện sức khỏe, còn việc ngắm bắn một người anh hoàn toàn không nghĩ tới.

- Ba, con đã tới.

- Tốt lắm, mặc áo chống đạn vào. Đây chính là nơi bọn họ nhốt người, người bị bắt khi nào đến nơi con sẽ rõ. - Trần Hậu vỗ vai Thiên Bảo chỉ dẫn.

- Vâng, con đi đây. - Thiên Bảo quay bước ra xe, một đoàn người cũng theo phía sau.

Trần Hậu ung dung đứng nhìn, xem con trai anh đã khôn lớn như thế có làm nên chuyện.

- Cậu tin tưởng thằng bé sẽ làm được sao? - Minh Trí từ bên trong bước ra đôi mắt tỏ vẻ nghi ngại.

- Thiều gia an tâm, tôi sẽ hộ trợ phía sau. - Trần Hậu đáp.

- Được rồi, tôi và cậu đi thôi. Người phụ nữ nham hiểm đó, một mình Thiên Bảo có vẻ không thể khống chế.

Trần Hậu gật đầu, cùng Minh Trí lái xe theo một con đường ngắn hơn mà tới địa điểm trước.

Sau khi bắt được Tuấn Khôi, Tổ Uyên chụp lại hình mình đang trói Tuấn Khôi vết nhiều vết thương. Tổ Uyên muốn Minh Trí cùng Rin phải đến, cô ta muốn cả gia đình họ Trần phải trả giá cho những gì đã làm với cô ta.

- Thiều gia, chuyện này Rin có biết. - Trần Hậu lo lắng nói.

- Không, tôi nói đã mang Tuấn Khôi đi ra ngoài cho cô ấy an tâm. Cậu cũng biết, Rin rất thích làm chuyện liều mạng để bảo vệ con trai. - Minh Trí ngán ngấm cái tính cách không bao giờ chịu để anh dàn xếp.

- Vâng, tôi hiểu rồi. - Trần Hậu đồng tình gật gù.

Xe được lái tới nơi mà Tuấn Khôi bị giam giữ. Trần Hậu ngồi yên trên xe, Minh Trí bước xuống đi tới ngôi nhà kia.

- Mày là Trần Minh Trí. - Một tên đứng gác bên ngoài nói.

- Tôi đến gặp Tổ Uyên. - Minh Trí lạnh lùng nói.

- Đứng yên. - Tên gác cầm khẩu súng đi tới, rà soát trên người Minh Trí xem có vũ khí hay không. - Được rồi, bước vào trong. - Tên gác đưa súng vào người Minh Trí nói.

Minh Trí bước vào bên trong, nhìn thấy Tuấn Khôi đang bị trói cả tay chân, miệng cũng bít kín lại. Con trai anh một thời lừng lẫy, hình ảnh này thật là kém khí thế uy phong.

- Lâu năm không gặp, nhỉ. - Tổ Uyên nhướn miệng cười từ phía trong ra ngoài.

- Tuy đã có tuổi, nhưng em vẫn còn đẹp như xưa. - Minh Trí không tỏ ra một chút sợ hãi, giọng nói bốn cột.

- Haha, xem ra dù trong bất cứ trường hợp nào anh vẫn không hề có một chút lo sợ. - Tổ Uyên tắt đi nụ cười đi tới phía Tuấn Khôi mở bịt miệng của anh ra. - Cho các người nói chuyện với nhau lần cuối.

- Baba, người quen với người phụ nữ này sao? - Tuấn Khôi nghe cuộc nói chuyện giữa Tổ Uyên và Minh Trí liền lo lắng, lần trước chính bà ta nói Tổ Tổ là con gái của Minh Trí.

- Có một chút quen biết. - Minh Trí gật gù.

- Sao lại nói là một chút quen biết, ít ra tôi với anh đã từng trải qua gia đoạn yêu đương. - Tổ Uyên đáp.

- Quả thật không thể phủ nhận chuyện này, nhưng hôm nay gặp lại người quen cũ trong tình cảnh này có hơi gượng ép. - Minh Trí lắc đầu nói.

- Vì sao tôi yêu cầu cả cô ta, anh lại không mang theo. Quả thật đáng ganh tỵ nhỉ, muốn bảo vệ cô ta đến thế sao?

- Cô muốn gì ở gia đình chúng tôi. - Minh Trí đi thẳng vào vấn đề.

- Haha, tất nhiên là mạng sống. - Tổ Uyên đáp.

- Thù hận của bà ta và gia đình ta là gì, vì sao lại hận đến mức ấy vậy baba. - Tuấn Khôi kinh ngạc.

- Nhóc con, muốn biết lắm sao? - Tổ Uyên nhướn miệng cười, nhìn sang Minh Trí đang nhú mày nhìn cô.

Tổ Uyên nói tiếp:” Chỉ vì mẹ của mày mà tao mất hết tất cả, tình yêu và danh vọng phía trước mắt như trong tầm tay đã vì mẹ của mày mà tao mất luôn cả tự do.”

- Cô bị bắt vì cô đã giết người, cô là người phụ nữ quá nghiêm hiểm và độc ác luôn tìm cách hãm hại Rin, ra tay giết mẹ của Rose. Cô chỉ nhận lấy hình phạt của những việc cô đã làm.

- Chính bà ta đã giết mẹ Rose sao? - Tuấn Khôi kinh ngạc.

- Đúng vậy, và giờ thì tao sẽ giết cả gia đình nhà mày. - Tổ Uyên dí súng vào đầu Tuấn Khôi.

- Tôi không sợ chết, càng không sợ con người ghê tởm như bà. - Tuấn Khôi không hề sợ hãi.

Tổ Uyên tức giận với cái nét mặt bất cần của Tuấn Khôi, nó thật là sự kết hợp giữa hai con người kia. Nhưng cô càng muốn chơi đùa với bọn họ, nắm giữ mạng sống của bọn họ cảm thấy trong lòng thật thú vị.

- Không vội, ít ra cũng phải để gia đình đoàn tụ mà cùng nhau đi về thế giới bên kia nhỉ. - Tổ Uyên cười lớn.

Minh Trí trong lòng bất an, cô ta nói vậy không lẽ lại đang lên kế hoạch hãm hại Rin. Trần Hậu đã cho người bảo vệ Rin, nhưng không có điều gì là không thể xảy ra đối với người phụ nữ đầy mưu tính này.

Bên ngoài, Trần Hậu ngồi trên xe thì quan sát xung quanh. Nhìn xung quanh đã thấy người của Thiên Bảo bao vây căn nhà. Thiên Bảo đang chuẩn bị xong mọi thứ chuẩn bị tiến vào bên trong.

Thiên Bảo tự mình tiến về phía ngôi nhà kia, tay cầm súng ngấn chắc chắn hướng về phía nguy hiểm. Tên cận vệ nhìn thấy Thiên Bảo đi tới thì nhận ra đây chính là diễn viên thần tượng của mình, không hiểu vì sao anh ta lại đến nơi này thì không hề phòng ngự mà lạ lẫm nhìn.

Thiên Bảo nhìn về phía bọn chúng, vươn súng về phía bọn họ.

- Này, là diễn viên nổi tiếng đóng trong bộ phim đang chiếu trên tivi đúng không nhỉ. - Một tên nói lớn.
- Đúng rồi, cậu ta đang quay ở gần đây sao. Nhìn cậu ta cầm súng thật chuyên nghiệp. - Một người nữa nói.
- Con gái tôi rất thần tượng cậu ta, một chút nữa quay xong tôi sẽ xin chữ kí giúp con bé. - Tên còn lại cũng reo lên.

Thiên Bảo đi đến gần bọn chúng, trong khi bọn chúng không một chút nghi ngờ. Tất cả mọi thứ đều lạ lẫm với đàn em của Thiên Bảo, vì sao Thiên Bảo cầm súng đến gần mà bọn chúng tỏ ra hào hứng mà không hề phòng vệ như vậy. Thiên Bảo dừng lại, quay lại về phía sau vẫy tay cho đàn em của mình đi tới. Bọn canh gác vẫn nghĩ họ đang đóng phim nên hào hứng đứng xem không nghĩ rằng chính mình là mục tiêu.

Đàn em Thiên Bảo đi tới càng đông hơn. Thiên Bảo lùi về phía sau một bước, để đàn em mình bước lên trên. Hô to: “ Tiêu diệt”

Bọn đàn em nhanh chân đi tới, Không cần dùng súng, xuất vài chiêu thức đã hạ gục ba tên canh gác vì bọn chúng không hề chuẩn bị. Thiên Bảo nhoen miệng cười, đi tới phía người đàn ông vừa ngã ý xin chữ kí. Anh cúi người xuống, cầm tờ giấy mà người đó vừa chuẩn bị để xin chữ kí anh, kí vào đó mà nói: “ Con gái anh tên gì?”

Người kia trở mặt lên nhìn, không ngờ Thiên Bảo lại hỏi như vậy mà lắp bắp trả lời:” Hồng Ngọc.”

Thiên Bảo kí vào tờ giấy ghi thêm vài dòng:” Tặng Hồng Ngọc.” Sau đó nhét vào túi áo của người đàn ông đang nằm đau đớn phía dưới chân.

- Món quà dành cho người hâm mộ.

Ba người canh gác bị tiêu diệt êm đẹp. Thiên Bảo tiếp tục đi vào phía bên trong.

Trần Hậu đứng phía xa nhìn thấy mọi việc, lắc đầu chịu thua cách làm việc của con trai. Thiên Bảo đã dọn dẹp sẵn, anh theo phía sau bước vào căn nhà.

Thiên Bảo tiếp tục đi vào phía trong thì động căn phòng của bọn đàn em của Tổ Uyên đang ngồi, trong đó Tổ Tổ cũng có mặt có vẻ như cô ta không hề bị trói, không lẽ người anh cần cứu là cô gái này sao. Thiên Bảo nhớ tới Rose vì cô gái này mà bỏ đi gặp nạn liền tức giận, nhưng đây lại là nhiệm vụ không thể bỏ ngang. Thiên Bảo nép một bên căn phòng nghe ngóng.

Tổ Tổ đứng lên muốn bỏ ra ngoài thì bọn đàn em ngăn cản lại.

- Tiểu thư, cô muốn đi đâu.
- Tôi cần gặp mẹ tôi. - Tổ Tổ tức giận nói.
- Mẹ cô đã nói, không cho phép cô ra ngoài nếu không có lệnh.

Thiên Bảo nghe cuộc đối thoại, xác định Tổ Tổ là người của bọn chúng. Người đứng đầu lại là mẹ cô ta sao? Xem ra người phụ nữ này không hề đơn giản.

Thiên Bảo dùng tay ra lệnh bọn đàn em xông vào khống chế, còn anh nhắm thẳng về phía Tổ Tổ. Quân số không cân bằng, bọn chúng bị người của Thiên Bảo dùng súng khống chế trói lại và bịt miệng cột vào nhau. Thiên Bảo dẫn Tổ Tổ ra ngoài, khóa phòng kia lại.

- Cô thật sự là ai? - Thiên Bảo nói.
- Mau đi cứu Tuấn Khôi, mẹ tôi sẽ giết anh ấy. - Tổ Tổ ra vẻ khẩn cầu.
- Cứu Tuấn Khôi, người bị bắt là Tuấn Khôi sao? - Thiên Bảo khó hiểu, chuyện gì đã xảy ra.
- Theo tôi. Không còn kịp để giải thích. - Tổ Tổ nhanh chóng đưa Thiên Bảo đến nơi mà Tổ Uyên giam giữ Tuấn Khôi.

Thiên Bảo cho người đập cánh cửa phòng nơi mà Minh Trí, Tuấn Khôi và Tổ Uyên cùng đồng bọn của bọn chúng đang ở bên trong.

Minh Trí quay sang nhìn thế trận này thật không ổn, cả hai bên đều đông và trang bị đầy đủ vũ khí. Nếu như mà có trận đấu ở nơi này, e rằng sẽ có nhiều người bị thương và có thể thiệt mạng.

- Mày là ai, vì sao dám xông vào đây? - Tổ Uyên nhìn thấy Thiên Bảo liền nói.

- Thật tình quá là xúc phạm, không ngờ vẫn có người không biết đến danh tiếng của tôi. - Thiên Bảo tỏ ra không hài lòng.

- Xem ra anh quá là tự mãn đó. - Tuấn Khôi lắc đầu.

Tổ Tổ từ phía sau chạy đến, mở trời cho Tuấn Khôi.

- Xin lỗi, em thật sự xin lỗi. - Tổ Tổ rơi nước mắt mà nói.

- Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ nói chuyện sau. - Tuấn Khôi không thể tin người phụ nữ này.

Tổ Uyên nhìn Tổ Tổ tức giận:” Con lại phản bội ta ngay lúc này.”

- Mẹ, dù sao đây cũng là anh trai con mà, người kia lại là ba của con. Con không thể cùng mẹ hại họ.

Tổ Uyên nghe xong lại thêm một phần tức giận, lúc đầu lạ sợ con gái vì tình cảm trai gái mà không nỡ nên nói dối con gái Tuấn Khôi là anh trai Tổ Tổ. Thật sự, Tổ Tổ là giọt máu giữa mình và Trương Luật nên mới được hắt ta bao bọc suốt thời gian qua.

Minh Trí nghe lời Tổ Tổ nói khê nhú mày.

- Con vừa nói, ta là cha của con sao?

- Đúng vậy, mẹ con nói con chính là giọt máu của người. - Tổ Tổ nhìn Minh Trí mà nói.

- Baba, con cần biết sự thật. - Tuấn Khôi cũng muốn nghe xác nhận từ Minh Trí.

Minh Trí nhìn Tổ Uyên, không hiểu cô ta bịa ra chuyện này vì mục đích gì nên chưa trả lời thì từ bên ngoài, giọng nói quen thuộc vang lên.

- Minh Trí, Tổ Tổ là con gái giữa anh và Tổ Uyên sao? - Rin bị người của Tổ Uyên áp giải tới.

Minh Trí kinh ngạc quay lại nhìn, xem ra mọi chuyện trở nên rắc rối.

- Không phải. - Minh Trí phủ nhận.

- Đúng là đàn ông, ăn rồi lại muốn không chịu trách nhiệm. - Thấy Rin nghi ngờ Minh Trí, Tổ Uyên đắc ý.

Hiện tại tình thế của hai bên vô cùng căng thẳng.

Một bên là Minh Trí, Thiên Bảo, Tuấn Khôi cũng được Tổ Tổ mở trời đi về phía Minh Trí.

Bên kia là Tổ Uyên đang nắm giữ lá bài chủ chốt là Rin.

Tổ Uyên cầm súng trong tay chỉ thẳng vào đầu Rin mà nói:” Thù hận cũng do mày mà có, một lần giết hụt mày tao không tin lần này không thể giết mày.”

Tổ Tổ nói nhỏ vào tai Thiên Bảo. Sau đó Thiên Bảo liền đưa súng lên đầu Tổ Tổ mà nói:” Nếu bà dám ra tay với di tôi, tôi sẽ lấy lại mạng con gái của bà.”

- Haha, muốn uy hiếp tao sao. Con gái à, ta xin lỗi nhưng trước giờ ta nuôi con chỉ vì mục đích trả thù mà thôi. Hiện tại mục đích đã hoàn thành, con tự lo mình muốn hận ta cũng được.

Tổ Tổ tròn mắt, không dám nghĩ mẹ mình lại nói ra những lời như vậy. Tổ Tổ tự tay mình lấy súng của Thiên Bảo đi về phía mẹ mình.

- Vậy nếu ngay tại đây, con tự tay mình tự tử, mẹ có đau lòng không.

Tô Uyên không trả lời, thái độ không muốn quan tâm.

Tổ Tổ đứng trước mặt Tổ Uyên, đưa súng đã lên cò sẵn vào đầu mình.

- Con gái ngu ngốc, con sống quá vì tình cảm thì có lẽ nên chết trước khi chết vì quá đau khổ vì đàn ông tệ hại.

Tổ Tổ khóc ngất, lắc đầu nhìn Tổ Uyên.

- Cháu gái, đừng dại dột. - Rin sợ Tổ Tổ tự làm hại bản thân.

- Dì à, cháu xin lỗi mọi người, xin lỗi Tuấn Khôi. - Tổ Tổ nhắm mắt, dòng lệ khê rơi đưa súng ngón tay vào còi súng.

Tổ Tổ nhanh chóng dùng súng đưa vào đầu Tổ Uyên. Kéo Rin về phía mình, tình thế bị đảo lại. Bọn đàn em nhìn thấy đại ca mình bị khống chế liền sợ hãi.

- Con dám ra tay sao? - Tổ Uyên lạnh lùng nói.

- Mẹ, vì sao đối xử với con như vậy. - Tổ Tổ ngán lệ.

Minh Trí khê thở dài, không ngờ mọi chuyện lại thành thế này, quả thật là bị kịch của một gia đình, mà lỗi chính là sự thù hận kia.

Mọi người trờ ra bên ngoài, Tổ Tổ vẫn đưa súng về phía mẹ mình cùng mọi người thoát ra khỏi căn nhà này.

127. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 18: Anh Nợ Em

Tất cả mọi người tập trung phía trước sân, trời u ám giống hệt như tâm trạng nơi này. Con gái giương súng vào đầu mẹ mà nhắm, lại vô cùng đau đớn khi biết người mình hy sinh bản thân lừa gạt người cô yêu chỉ là lợi dụng mà thôi. Tổ Tổ không còn biết phải tin tưởng vào người nào, vì ngay cả mẹ của cô cũng không quan tâm đến mạng sống do bà tạo ra.

Tổ Tổ nhìn sang phía Tuấn Khôi, Minh Trí đang đứng mà muốn xác nhận lại một sự thật cô đã bị che giấu.

- Bác trai, người nói cho con biết con có phải con gái người hay không? - Tổ Tổ nắm chặt khẩu súng trên tay không dời khỏi vị trí cũ.

- Trần Minh Trí này không nói hai lời, lại càng không ăn xong chùi mép không nhận trách nhiệm. Con không phải con gái ta, điều này có thể chắc chắn. - Minh Trí nhìn Tổ Tổ mà nói, ánh mắt kiên quyết.

- Như vậy thì thật là tốt, con tin người. - Tổ Tổ khê mỉm cười trong nước mắt, ánh mắt lạc qua phía Tuấn Khôi. - Như vậy tình yêu của em dành cho anh là không hề sai trái. Tuấn Khôi, em rất vui.

- Tổ Tổ, giao bà ta cho baba anh. Em đừng lại chuyện dại dột. - Tuấn Khôi đáp.

- Từ bé, em lớn lên chỉ biết mỗi có một mình bà ấy. Bà ấy luôn giáo huấn em thật khắc khe, học võ, bắn súng rồi lại học cách giết người bằng cách ra tay cùng với những tên phản bội tổ chức. Bàn tay của em dính đầy máu, em học cách trở thành một kẻ ác, sống giả tạo với bản thân trở thành một cô gái ngây thơ trước mặt anh. Tuấn Khôi, anh biết không em chính là người lấy đi tài liệu trong máy của anh về cuộc đấu thầu kia. Vì bà ấy muốn chia cách anh và Phạm gia, và em cũng muốn anh và cô gái tên Rose kia hiểu nhầm. Em không xứng đáng với Tuấn Khôi, không xứng đáng với những gì anh dành cho em. - Tổ Tổ đau đớn nói, cuộc đời cô chính là do mẹ ruột mình huỷ hoại.

Tuấn Khôi nghe những lời của Tổ Tổ thì kinh ngạc, một cô gái nhỏ bé với cái vẻ đáng yêu ngây thơ kia lại chính là một sát thủ chuyên nghiệp hay sao. Tuấn Khôi bất động không biết đối đáp thế nào, chuyện này quá sức tưởng tượng của anh.

- Tổ Uyên, cô đã trốn được ngục tù. Vì sao không cùng con gái sống một cuộc sống an bình lại huỷ hoại cuộc đời con gái mình. - Minh Trí khê nhú mày.

- Không phải vì phúc của các người sao, tôi hận các người đã đẩy tôi vào đường cùng. - Tổ Uyên căm phẫn nói.

- Chính cô đã giết Pi, cô phải nhận lấy hậu quả. - Rin lên tiếng, cái chết của Pi suốt đời cô không thể quên được.

- Haha, xem ra giết chết con đó cũng thật đáng, vì đã làm ày đau lòng đến tận hôm nay. - Tổ Uyên cười lớn.

Thiên Bảo im lặng từ đầu đến bây giờ tường tận mọi chuyện, thì r người đàn bà này chính là người giết chết mẹ của Rose sao. Thật quá nham hiểm, nhưng hiện tại có dương Minh Trí nơi này anh không thể tự ý hành động, nếu không thì một phát súng bắn chết bà ta.

Tổ Tổ quay đầu lại nhìn Tuấn Khôi vẫn im lặng thì vô cùng đau lòng, có lẽ sau khi biết được sự thật về cô. Tuấn Khôi sẽ ghê tởm con người của cô, Tổ Tổ miên man suy nghĩ bị Tổ Uyên đoạt súng trong tay, sau đó lật ngược tình thế ôm con gái ruột mà uy hiếp đối phương.

- Tổ Tổ. - Tuấn Khôi cả kinh khi nhìn thấy Tổ Tổ trong vòng vây.

- Mẹ, mẹ bắn chết con đi. Con không muốn sống nữa. - Tổ Tổ buông xui.

Tổ Uyên nhõn cười đẩy Tổ Tổ về phía bọn đàn em đang đứng phía sau. Đưa súng thẳng về phía Tuấn Khôi (Tuấn Khôi đứng ở vị trí gần bà ta nhất) nói:

- Nếu mày không muốn thấy nó chết tại đây, mau bước tới.

- Mang sống này, là do Tổ Tổ cứu tôi. Hôm nay, xem như trao đổi mạng tôi để lấy mạng cô ấy. - Tuấn Khôi nhìn sang Tổ Tổ. - Xem như chúng ta không ai nợ ai, em sau này nhất định phải sống tốt.

Tuấn Khôi tiến tới phía Tổ Uyên. Minh Trí không phản ứng điều gì còn Rin thì ra sức ngăn cản nhưng bị Minh Trí ôm lại.

- Hãy để con trai em, giải quyết nỗi lòng của mình. Nó và con bé Tổ Tổ kia chỉ là ơn nghĩa cứu mạng, có lẽ chưa hề có tình yêu.

Tổ Uyên đưa súng vào đầu Tuấn Khôi, cò súng đã được lên từ trước.

- Mẹ, đừng chìm sâu vào thù hận nữa. Đừng giết anh ấy. - Tổ Tổ bị người của Tổ Uyên giữ lại thét lớn.

- Đã quá muộn để quay lại. - Tổ Uyên cười lớn.

Đùng.... một tiếng súng nổ lớn. Máu tràn lan khắp sân, một người ngã xuống.

Tuấn Khôi đang đón chờ cái chết dưới tay Tổ Uyên thì nghe tiếng súng, tưởng chừng sẽ nhanh chóng đi gặp tử thần nhưng người bị bắn không phải là anh. Tuấn Khôi mở mắt ra, nhìn thấy Tổ Tổ đang nằm trên vũng máu tươi.

- Tổ Tổ, vì sao... ai bắn cô ấy. - Tuấn Khôi ôm lấy Tổ Tổ kinh ngạc.

Tổ Uyên hoảng hốt, không ngờ sau những gì mình làm với con bé, con bé đã đỡ ỉnh một phát đạn. Nhưng... chỉ vì bọn người chết tiệt này, mà con gái cô đã hy sinh.

Trần Hậu từ phía xa, nhìn thấy tình thế ép buộc liền sùng súng nhắm mà nhắm bắn vào Tổ Uyên để cứu nguy Tuấn Khôi. Không ngờ Tổ Tổ từ phía xa nhìn thấy được liền dùng hết sức lực đẩy bọn đàn em mà chạy đến đỡ đạn ẹ mình.

- Tuấn Khôi, em xin lỗi. - Tổ Tổ dùng đôi bàn tay đầy máu sờ lên gương mặt Tuấn Khôi.

- Đừng nói nữa, anh sẽ đưa em đến bệnh viện. - Tuấn Khôi đỡ lấy Tổ Tổ.

Bỗng nhiên anh bị Tổ Tổ kéo ngã xuống, dùng thân mình che chắn.

Đùng.... lại một phát đạn nữa nổ lớn... khiến những người xung quanh đang chú ý đến Tổ Tổ không đề phòng. Tổ Uyên dùng súng trên tay, tiếp tục muốn lấy mạng Tuấn Khôi vì cho rằng chính anh là nguyên nhân khiến con gái cô ta hy sinh như vậy. Nào ngờ phát đạn kia lại bị chính con gái cô lãnh trọn vì bảo vệ cho người Tổ Tổ yêu.

- Tổ Tổ, vì sao lại làm như vậy. - Tuấn Khôi ôm Tổ Tổ trong tay, vì sao cô gái này lại không màn nguy hiểm mà cứu anh.

- Anh... anh nhất định phải nợ em, mãi mãi phải nợ em. Tuấn Khôi, mẹ em không phải là người xấu, anh hãy nương tay với bà ấy. - Tổ Tổ nằm trên đôi tay đầy máu của Tuấn Khôi, cố gắng nói.

- Chính là bà ta đã khiến em như vậy. Anh nhất định trả thù cho em.

- Đừng mà, coi như em xin anh. Dù sao bà ấy cũng là người sinh ra em, nếu không yêu thương thì ngay từ khi biết có em bà đã bỏ em rồi. Em phải cảm tạ vì bà đã sinh ra em, nuôi em khôn lớn để gặp anh và yêu anh, dù em biết trái tim anh không thuộc về em.

- Anh xin lỗi...

- Cô ấy là một cô gái tốt, em tin cô ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho anh. - Tổ Tổ cố gắng mỉm cười, sau đó buông xuôi mọi thứ mà ầm ầm ra đi.

- Tổ Tổ..... - Tuấn Khôi ôm xác Tổ Tổ vào lòng, thương xót một cô gái tốt nhưng sinh ra trong môi trường chỉ mang toàn thù hận.

Tổ Uyên sau khi bắn Tuấn Khôi nhưng viên đạn lại ghim vào lưng Tổ Tổ thì bị Thiên Bảo nhanh chóng khống chế. Mọi người không ai nói gì, im lặng thương xót cho cô gái xấu số.

Rin chợt nhớ đến cảnh tượng Pi bị Tổ Uyên bắn chết Pi, trong lòng dâng lên cảm xúc vô cùng xúc động, lại nhìn thấy vết máu loang liên ngất đi.

Trời bỗng dưng đổ cơn mưa, rất lớn. Một chàng trai vẫn ngồi dưới nền đất kia ôm xác lạnh của cô gái yếu mềm. Nước mưa xóa tan đi vết máu loang dưới nền, mọi người nhìn thấy cảnh tượng mà đau lòng thương xót.

Tổ Uyên một lần nữa được giao cho công an giải quyết, mọi dấu vết xóa hết vì đó là nguyện vọng của Tổ Tổ, chỉ tổ giác Tổ Uyên vì là tù nhân vượt ngục. Minh Trí cho người chôn cất Tổ Tổ tại nơi chôn cất người trong dòng họ Trần, như một sự thương xót cho cô gái đáng thương.

Khép lại câu chuyện về Tổ Tổ, sự ra đi của Rose cũng mang lại sự u ám trong nhà họ Phạm. Rose chính là cô con gái duy nhất của Ken, sự ra đi của Rose khiến Ken không còn suy nghĩ đến việc công ty cũng như việc ăn uống. Tuy đã có tuổi nhưng lúc trước nhìn Ken lúc nào cũng phong độ đẹp đẽ, chỉ sau vài ngày xuống tinh thần đã khiến gương mặt hốc hác và già hẳn đi, trên đầu lại xuất hiện tóc điểm bạc.

Tuấn Khôi sau khi biết tin Rose gặp nạn trên chuyến bay thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ Rose lại ra đi như vậy.

Thiên Bảo lái xe đến biệt thự Trần gia. Sau bao nhiêu việc đã xảy ra, lần này anh phải nói rõ về việc của Rose.

- Chúng ta cần nói chuyện. - Thiên Bảo đứng thẳng lưng, ánh mắt đanh lại nhìn Tuấn Khôi nói.

- Có chuyện gì sao? - Tuấn Khôi nhìn Thiên Bảo nói.

- Chính vì mày mà Rose ra đi như vậy, mày còn đứng đưng sao? - Thiên Bảo lao tới nắm lấy cổ áo Tuấn Khôi mà mắng chửi.

Tuấn Khôi hiểu những gì Thiên Bảo nói, mặc cho anh ta giận dữ.

- Vì sao cô ấy lại yêu mày chứ, vì sao lại vì mày mà đau lòng đến mức muốn trốn chạy. Chẳng khổ kiếp, đáng ra mày mới chính là người phải chết đi. - Thiên Bảo tức giận tung một cú đấm đến Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi không né cú đấm đó mặc dù anh dư sức phản đòn, nhưng có quá nhiều thứ đang xảy ra xung quanh anh. Anh đã suy nghĩ rất nhiều về cô gái tên Rose kia, lần đó tại văn phòng tổng giám nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia liền muốn ôm hôn, muốn chiếm lấy nhưng vì trách nhiệm với Tổ Tổ nên luôn kiềm chế bản thân trước Rose. Anh luôn cố tình làm Rose căm ghét mình, tránh xa mình để không muốn suy nghĩ về cô nữa. Nhưng cuối cùng lại không thể kìm chế bản thân mà hôn cô, nụ hôn ngọt ngào trên bờ môi mềm kia khiến tim anh rung động. Chỉ là, anh không muốn làm việc có lỗi với Tổ Tổ.

Tuấn Khôi đứng lên, dùng tay lau máu trên khoé môi còn đọng lại. Tuấn Khôi không nói gì, để một mình Thiên Bảo đứng đó mà bỏ ra ngoài. Tuấn Khôi không biết mình đi đâu, lên xe lái vút đi trong gió, anh muốn vứt hết mọi suy nghĩ trong đầu mình, quá nhiều sự đau khổ chất chứa trong lòng, vừa mất đi Tổ Tổ như một em gái thương yêu lại biết tin mất đi cô gái khiến trái tim rung động. Tất cả bọn họ, hai người bọn họ đều vì anh mà ra đi.

Kétttttttttttt..... Âm..... Tiếng thắng xe vang lên một góc đường, cộng thêm tiếng va chạm của những thanh sắt choá lửa khiến mọi người sửng sốt.

Trên chiếc xe hơi màu đen kia, một thanh niên đã bất tỉnh nằm gục trên xe....

Thiên Bảo sau bao nhiêu việc mệt mỏi lại không muốn quay về nhà, anh lái xe thẳng đến căn chung cư nơi mà Anh Thư đang sống, cũng không biết vì sao mình lại tìm đến nơi này.

Cánh cửa mở ra, Anh Thư nhìn thấy về mệt mỏi trên gương mặt Thiên Bảo.

- Anh đến trễ vậy? - Anh Thư mỉm cười.

- Tôi không thể về nhà mình vào giờ này sao? - Thiên Bảo đáp sau đó đi thẳng vào nhà. - Hôm nay cô có thể về nhà. - Nói với người quản lý đang sống chung với Anh Thư.

Người quản lý liền nhanh chóng rời đi, dù sao người nâng đỡ cho Anh Thư chính là Thiên Bảo, cô nào đâu dám cãi lời.

- Anh có chuyện không vui sao? - Anh Thư đi tới nói.

- Cô biết uống rượu hay không? - Thiên Bảo hỏi.

Anh Thư nghe vậy, đi tới quầy bar lấy một chai rượu cùng hay ly đến đặt lên bàn trước mặt Thiên Bảo mà nói.

- Nếu anh buồn muốn uống rượu, tôi sẽ cùng anh uống.

Anh Thư rót vào hai ly, sau đó cùng nhau uống. Không biết họ cứ thế im lặng uống bao nhiêu ly.

- Cô biết không, yêu một người dù biết người đó không có tình cảm với mình thật sự rất khó chịu. - Thiên Bảo nhìn ly rượu nói, sau đó uống cạn.

Anh Thư nhoen miệng cười đáp:

- Tôi biết chứ, tôi đang ở trong giai đoạn đó đây.

- Cô yêu tôi sao? - Thiên Bảo thắm men say mà nói, anh biết rõ cô gái này yêu anh nhưng thật sự với Anh Thư này Thiên Bảo chưa xác định được. - Đừng yêu tôi, sẽ rất khổ sở vì hiện tại suy nghĩ của tôi không có cô.

- Tôi biết, tôi sẽ cố gắng dừng lại. - Anh Thư lắc đầu nói.

- Haha, tốt. Chúng ta cùng uống.

Hai người lại tiếp tục uống cho đến khi cạn chai. Thiên Bảo say khướt, nhìn Anh Thư mà thấy hình bóng của Rose xinh đẹp trước mắt. Thiên Bảo đứng lên đi về phía bóng hình của Rose mà ôm lấy, đặt trên đôi môi kia nụ hôn thật sâu và nhẹ nhàng.

Anh Thư cũng thắm mem say, Thiên Bảo lại chỉ động hôn cô như vậy khiến cô có chút kinh ngạc, nhưng anh chính là người cô yêu nên Anh Thư đáp trả lại nụ hôn kia bằng tất cả cuồng nhiệt.

Thiên Bảo đưa Anh Thư tiến vào phòng ngủ của mình. Dùng tay cởi bỏ lớp áo trên người cô, đôi bàn tay tham lam thám hiểm khắp thân thể Anh Thư. Đôi môi ngọt ngào kia vẫn đáp trả bằng bao nhiêu tình yêu say mê. Thiên Bảo mở đôi mắt mình ra, nhìn bóng hình trước mặt khẽ nói:” Rose, anh yêu em.”

Anh Thư tuy có mem say nhưng nghe rõ những gì Thiên Bảo nói. Tự tôn trong lòng dâng lên cao ngất, Anh Thư ra sức đẩy Thiên Bảo ra khỏi người.

- Bốp. - Anh Thư tát Thiên Bảo một cú bằng tất cả sức lực của một người đang bị xúc phạm nghiêm trọng.

Thiên Bảo ngẩn người, lúc này mới nhận ra người trước mắt là Anh Thư. Không ngờ trong lúc thắm mem say, lại hành động như vậy với cô gái này. Thiên Bảo khẽ nói:” Xin lỗi, tôi quá say rồi.” - Nói xong liền muốn bỏ đi.

- Đứng đi! - Anh Thư dùng chân che bờ vai trần.
- Không lẽ cô lại muốn chúng ta tiếp tục. - Thiên Bảo quay lại hỏi.
- Anh biết rõ tôi rất sợ ở một mình mà, làm ơn đừng đi. - Anh Thư sợ hãi nói.

Thiên Bảo đi tới phía Anh Thư, càng lại gần cô hơn. Gương mặt sát gần gương mặt khẽ nói:” Đàn ông say rượu mà gần một tiểu mỹ nữ, tôi khôn dám chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra nha.

128. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần19

Anh Thư dùng mềm trên giường kéo che lại bờ vai trắng mịn của mình, ánh mắt rụt rè nhìn Thiên Bảo, một phần lo lắng anh bỏ đi nhưng một phần sợ anh ở lại nơi này làm chuyện xằng bậy.

- Nếu anh muốn đi, hãy đợi chị quản lý quay lại đi. - Anh Thư nói.
- Giờ này cô còn muốn bắt người ta đến sao, hay chúng ta tiếp tục nhé. - Thiên Bảo chọc ghẹo. - Lần này tôi sẽ không gọi nhầm tên nữa.

Anh Thư biết Thiên Bảo lại giở trò trêu chọc mình, lần này cô nhẹ nhàng mỉm cười từ từ kéo chiếc mềm tụt xuống phía dưới từ từ khoe ra làn da trắng phía trong.

- Đến đây. - Anh Thư dùng ánh mắt tà mị mà nói.

Thiên Bảo không dùng lại trò trêu đùa của mình từ từ đi lại gần phía Anh Thư hơn, hiện tại Anh Thư đang nằm ngon phía dưới còn Thiên Bảo dùng tay chống đỡ thân mình phía trên. Hai gương mặt đối diện nhau nhìn nhau với hai ý nghĩ hết nhau, xem ai lý hơn ai.

- Xem ra cô cũng thật là quyến rũ nha. - Thiên Bảo nhìn bờ vai của Anh Thư nói, sau đó dùng ngón trỏ của mình động vào từ bờ vai xuống bàn tay cô.

Anh Thư chợt rung mình, nhưng cô không muốn chịu thua:” Tất nhiên rồi, giờ anh mới nhận ra sao?”

Thiên Bảo nhướn miệng cười, gương mặt ngày càng lại gần gương mặt Anh Thư hơn, tưởng chừng như đôi môi cả hai người dính vào nhau. Anh Thư tròn mắt hơi sợ, Thiên Bảo càng nhìn càng tự trong lòng lại muốn hôn cô thật.

- Thịch... - Trái tim Thiên Bảo bỗng đập mạnh...

Thiên Bảo bật dậy khỏi người Anh Thư, cảm thấy thật là kì lạ. Cảm giác này thật là khó hiểu, anh chưa từng có khi ở cùng Rose hay khi đóng những cánh thân mật với các bạn diễn khác. Anh Thư ngạc nhiên nhìn Thiên Bảo, nhìn thấy nét mặt ngây ra của anh liền khó hiểu.

- Quản lý sẽ tới nhanh, tôi đi trước. - Thiên Bảo không để Anh Thư lên tiếng liền rời khỏi phòng.
- Anh đi đâu giờ này chứ. - Anh Thư nói theo.
- Không cần quan tâm đến tôi. - Thiên Bảo không nhìn lại mà đáp.
- Nhưng... - Anh Thư chưa kịp nói hết câu thì Thiên Bảo đã bỏ ra khỏi cửa.

Anh Thư nhìn xung quanh chỉ một mình mình. Nỗi sợ hãi dâng tràn lên, cô vội ngồi xuống gục mặt không muốn nhìn xung quanh nữa. Một cô gái đang run rẩy sợ hãi, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh thuở xưa.

Thiên Bảo đi được nửa đường thì biết mình vội ra ngoài lại quên mang theo khoá xe nên đành quay lại. Anh bỗng nhiên cảm giác sợ gặp cô gái kia, sợ cảm giác đó lại quay lại. Thiên Bảo chần chừ phải trước cửa, sau đó quyết định gọi cửa nhưng hình như cánh cửa không khoá chỉ đóng hờ lại. Thiên Bảo đi vào bên trong, nhìn thấy Anh Thư đang rung rẩy ngồi gục dưới đất liền vội chạy tới đỡ cô.

- Anh Thư, cô làm sao vậy.

Anh Thư nghe tiếng Thiên Bảo, đôi mắt đỏ ửng mọng nước nhìn về phía anh. Như gặp được cứu tin, cô không suy nghĩ vội lao đến phía Thiên Bảo mà ôm lấy khóc lớn.

- Tôi sợ lắm, đừng đi mà.

Thiên Bảo nhớ lại chuyện Linda nói lúc trước, gặp Anh Thư ngắt xiu một mình trong nhà liên hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thiên Bảo đưa đôi tay lên lưng cô xoa xoa mà nói.

- Xin lỗi, xin lỗi. Đáng ra tôi không nên bỏ cô một mình.

Anh Thư hoảng sợ đến khóc mãi không ngừng trong lòng Thiên Bảo, đến khi mệt nhoài mà ngủ đi. Thiên Bảo vỗ về cô như một đứa trẻ sau đó bế cô vào bên trong phòng đặt Anh Thư trên giường. Thiên Bảo nhìn nét mặt đáng yêu của cô gái trước mắt, bàn tay không tự chủ mà đưa lên bờ má cô. Thiên Bảo lắc đầu khẽ nói:” Nếu như chúng ta gặp nhau sớm hơn, có lẽ tìm anh có em.”

Toàn thể RoYal đều chấn động bởi tin Tuấn Khôi gây tai nạn và nhập viện vào đêm qua, thật may là ngoài anh ra không ai bị thương nặng trong việc vừa rồi.

- Bác sĩ, con trai tôi thế nào rồi. - Minh Trí đứng phía trước phòng phẫu thuật của Tuấn Khôi, chuyện lần này đã đi quá xa tầm kiểm soát của anh.

- Trần tổng, ngài phải hết sức bình tĩnh. Thiếu gia lần này rất nguy kịch, xem ra khó có thể qua khỏi. - Vị bác sĩ già lắc đầu xót xa.

- Mong ông cố gắng, thằng bé không thể chết được. - Minh Trí nặng trĩu nói.

- Chúng tôi hứa sẽ cố gắng hết sức, nhưng qua khỏi hay không chỉ mong vào vận số của cậu ấy.

- Cảm ơn bác sĩ. - Minh Trí hướng mắt về phía cửa mà nói.

Minh Trí đi vào phòng bệnh của Tuấn Khôi, vết thương cũ chưa hồi phục nay lại gặp nạn khiến thân thể cường tráng ngày nào trở nên ốm yếu, đôi môi trắng bệch như một xác không hồn. Nếu như ngày đó Minh Trí không bắt Tuấn Khôi đi tìm Rose thì mọi chuyện có thể sẽ khác đi. Chưa bao giờ Minh Trí lại ân hận về quyết định của mình như hôm nay, có lẽ chính bản thân anh lại hại con trai của mình. Nhìn cái vẻ mặt thảm nhòa mệt mỏi trên giường bệnh của Tuấn Khôi, Minh Trí lắc đầu quay mặt đi không muốn thêm thương tâm nào nữa.

Rose mất tích trong chuyến bay, họ không tìm thấy thi thể của cô và một vài người trên chuyến bay kia. Tuấn Khôi vì thương tích quá nặng không thể tỉnh lại, tim vẫn đập nhưng có vẻ như bản thân anh không còn ý chí muốn sống, anh không muốn tỉnh lại.

1 tháng sau....

Trước phiên tòa xét xử Tổ Uyên và một số đồng bọn. Tổ Uyên muốn gặp Minh Trí một lần và yêu cầu đó được thông báo tới Minh Trí. Do dự nhưng rồi Minh Trí vẫn lái xe đến khu biệt giam mà gặp mặt Tổ Uyên, vì trong lời nhắn của cô có chút bất thường:” Không đến anh sẽ hối hận mãi mãi.”

Trong căn phòng chỉ có hai người, Minh Trí đưa ánh mắt dò xét nhìn người phụ nữ trước mắt mình.

- Cô muốn nói điều gì? - Minh Trí mở lời.

- Tất nhiên anh đã đến nơi này thì anh biết chắc rằng điều đó có lợi cho anh.

- Không nên dài dòng.

- Nếu anh có thể đưa tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật thật sự rất có ích cho cô vợ yêu quý của anh. Nghe nói hiện tại cô ta vì quá sock mà bị bệnh trầm cảm sao?

- Chuyện gì mà liên quan đến Rin. - Minh Trí tỏ ra ngạc nhiên, người phụ nữ này thật sự có bí mật gì sao?

- Anh hứa hãy đưa tôi ra khỏi nơi này, tôi sẽ nói. - Tổ Uyên mỉm cười nói.

- Được, nếu điều cô nói thật sự có giá trị trao đổi. - Minh Trí nhún mày.

- Lời Trần tổng nói, nhất định phải giữ lấy. - Tổ Uyên nói xong, khẽ đưa môi mình lại gần tai của Minh Trí thì thầm.

Minh Trí nghe xong, trong lòng có chút mừng rỡ nhưng lại vô cùng tức giận.

- Cô quả thật rất nham hiểm, nhưng điều này quả thật rất có giá trị. - Minh Trí nhìn Tố Uyên mà nói.

- Vậy chuyện tôi đề nghị có xứng được trao đổi.

- Hiện tại, Rose đang ở nơi nào? - Minh Trí rặn hỏi.

- Anh nghĩ tôi là kẻ ngu ngốc sao, nếu anh đưa tôi ra khỏi nơi này tôi sẽ nói ra nơi con bé đang ở. Còn bằng không, mãi mãi đừng hòng tìm ra.

- Được, cho tôi 3 ngày. Tôi sẽ đưa cô ra khỏi nơi này.

- Đừng hòng giở trò, không có tôi anh không thể tìm ra nó đâu.

Minh Trí ra về, tin này nếu như Rin biết có thể sẽ vui hơn. Vì những chuyện xảy ra, Rin trở nên buồn bã ít nói chuyện đi, đã từ lâu trên miệng không còn xuất hiện nụ cười như trước kia. Minh Trí đi vào bên trong biệt thự Trần gia, thấy Rin đang ngồi trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài với nét mặt buồn rười rượi như thường ngày. Con trai không tỉnh lại, con gái nuôi thì chết không thể tìm thấy thi thể. Quá nhiều chuyện khiến Rin đau lòng không chịu đựng nổi.

- Rin, anh mang về cho em một tin tốt. - Minh Trí từ phía sau ôm lấy Rin mà nói.

Rin vẫn im lặng, đối với cô không còn tồn tại niềm vui nữa, mọi thứ hạnh phúc bên cô cứ ra đi mãi mãi.

- Rose vẫn còn sống, con bé chưa chết. - Minh Trí thở thê vào tai cô.

Rin nghe thoáng qua, nhưng rồi những lời nói kia đi vào bên trong não, dây thần kinh nhận thức được những gì Minh Trí nói. Rin khẽ vội quay lưng lại nhìn sâu vào mắt Minh Trí.

- Anh vừa nói gì? - Rin không tin những gì mình vừa nghe.

- Rose vẫn còn sống. - Minh Trí mỉm cười nói lại một lần nữa.

Rin bỗng mở to mắt, đôi môi bỗng cười lên, nụ cười đã lâu không hiện trên môi.

- Hiện tại con bé đang ở đâu, em muốn gặp Rose. - Rin vội nói.

- Hiện tại anh chưa tìm ra con bé, chỉ biết chắc rằng con bé vẫn còn sống, con bé đã rời khỏi máy bay trước khi nó cất cánh.

- Vì sao lại không thể tìm thấy.- Rin nhú mày hỏi/

Minh Trí mỉm cười, dùng tay căng lại cặp chân mày trên đôi mắt cô mà nói,

- Anh hứa sẽ tìm thấy con bé nhanh nhất có thể, chỉ còn Rose còn sống dù lật tung cả thế giới này anh cũng sẽ mang con bé về cho em. - Minh Trí nhẹ nhàng nói.

- Anh nhất định phải tìm con bé về, em rất nhớ Rose. - Rin dựa vào lòng ngực Minh Trí mà nói.

Minh Trí đặt Rin đã ngủ trong lòng mình, có lẽ cô ấy quá mệt mỏi sau những việc xảy ra. Dù sao cũng biết được một tin vui rằng Rose vẫn còn sống, Rin ngủ trong lòng Minh Trí như an tâm và tin tưởng vào người chồng tài ba của mình

Minh Trí tập hợp cả hai băng nhóm mạnh nhất của mình và Trần Hậu. Lần này phải tìm cho ra Rose trước 3 ngày mà Tố Uyên nói, cô ta phải trả giá cho những gì mình làm. Đưa cô ta ra khỏi nơi đó là chuyện đơn giản đối với Trần gia nhưng Minh Trí không muốn cô ta tiếp tục giở trò hãm hại Rin nữa.

- Thiếu gia, chúng ta không hề biết một chút thông tin nào về cô ta cả. Muốn tìm ra Rose quả thật không dễ dàng. - Trần Hậu lắc đầu nói, mọi thông tin về Tố Uyên đều là thông tin ảo.

- Vì vậy nên tôi mới tập trung nhiều người như vậy. Anh nói xem năm đó ai đưa cô ta ra khỏi trại giam, còn Tố Tố là con của ai? - Minh Trí nói.

- Không phải con bé là con của Thiếu gia sao? - Trần Hậu hỏi ngược lại.

- Cậu xem tôi là kẻ không dám thừa nhận con gái sao? Tổ Tổ không phải con gái của tôi, đó là điều chắc chắn.

- Vậy có thể cha của Tổ Tổ đã bao bọc mẹ con cô ta. Nhưng ai lại có thể làm được điều đó, năm đó Trương Luật có quan hệ tình cảm với cô ta, không lẽ....

- Trương Luật là ai? - Minh Trí hỏi.

- Là người đàn ông năm đó bị Tổ Uyên đánh thuốc rồi dựng cảnh cùng với Rin. Người đàn ông đó chính là người tình của cô ta.

- Vậy cậu mau điều tra xem hiện tại hắn đang ở đâu? - Minh Trí vội nói. - Không loại trừ khả năng chính hắn đang giữ Rose, vì chỉ có kẻ đằng sau Tổ Uyên mới có thể giúp cô ta.

- Tôi đã điều tra rồi. Hiện tại hắn ta đang ẩn danh sau một công ty sản xuất đá quý. Xem ra năm đó có nhiều việc đằng sau mà chúng ta không hề hay biết.

- Tiếp tục theo dõi đi....- Minh Trí đang nói thì điện thoại gọi tới, nhìn số của bệnh viện liền nghe máy.

- Trần tổng, thiếu gia có chuyện rồi. - Người chăm sóc Tuấn Khôi noi.

- Mau nói đi. - Minh Trí lo lắng.

- Hiện tại nhịp tim của thiếu gia đang giảm dần, các bác sĩ đang vào bên trong xem xét, tôi liền gọi cho cậu.

Minh Trí nhanh chóng cúp máy, vội lên xe lao đi. Mọi thứ đang tiến triển tốt, hôm qua các bác sĩ còn nói Tuấn Khôi hiện đang có trạng thái hồi phục vì sao hôm nay lại xảy ra chuyện này.

Tuấn Khôi đi lạc trong một khoảng màu đen tối, đi mãi đi mãi mà không có điểm dừng. Sau đó mọi thứ trở nên trắng toát rồi chuyển thành một màu xám xịt.

- Anh. - Một giọng nói từ phía sau gọi tới.

- Tổ Tổ. - Tuấn Khôi quay lại nhìn thấy Tổ Tổ đang đứng từ phía sau gọi mình.

- Anh, em rất nhớ anh. - Tổ Tổ mỉm cười nói. - Đến với em...

Tuấn Khôi bước một bước đi về phía Tổ Tổ liền nghe thêm một giọng nói khác

- Tuấn Khôi, anh đừng bước tới đó.

Tuấn Khôi quay đầu lại nhìn thấy Rose phía sau anh nói.

- Mau đến với em. - Tổ Tổ lại nói.

- Quay về cùng Rose đi. - Rose nói.

Tuấn Khôi nhìn hai cô gái trước mắt. Phân vân không biết phải đi về phía người nào.

129. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 20: Kế Hoạch Đen Tối.

- Tuấn Khôi, không phải anh đã hứa sẽ cưới em sao. Hãy đi về phía em. - Tổ Tổ nói về phía Tuấn Khôi.

- Em mới chính là người anh luôn yêu thương. Từ bé chúng ta đã bên cạnh nhau, anh đã hứa sẽ luôn bên cạnh bảo vệ em mà. - Rose đưa đôi mắt tròn, nước mắt khê rơi.

Tuấn Khôi một lần nữa hết nhìn Tổ Tổ lại nhìn về phía Rose, cả hai người con gái này đều khiến anh cảm thấy đau lòng nếu như mất đi một trong hai. Khi cả hai đều bỏ anh mà đi, Tuấn Khôi cũng không còn muốn tỉnh lại, nhưng có lẽ đây chính là quyết định cuối cùng giữa hai sự lựa chọn, ra đi mãi mãi hoặc tỉnh lại mà đối diện đau thương.

Tuấn Khôi nhìn về phía Tổ Tổ rồi đi về phía cô mặc cho Rose gọi tên anh trong đau đớn.

- Em biết anh sẽ chọn em mà. - Tổ Tổ mỉm cười khi nhìn thấy người đàn ông kia đang hướng về phía cô.

- Tổ Tổ, anh xin lỗi vì đã không thể chăm sóc em tốt như lời đã hứa. Nhưng anh nhận ra người anh yêu là cô gái kia, người anh muốn trọn đời bên cạnh là cô ấy. Anh sẽ đi về phía cô ấy, anh không thể đứng im khi nước mắt Rose rơi...

- Vậy em thì sao, anh không yêu em sao?

- Anh yêu cô ấy, tim anh hướng về Rose. - Anh nói xong, quay lưng bước đi về phía Rose. Nhìn nụ cười của cô gái khiến lòng anh có cảm giác vô cùng an tâm. - Rose, anh sẽ giữ lời hứa kia... sẽ luôn bên cạnh chăm sóc em.

Tuấn Khôi vừa bước một bước đến gần phía Rose thì hình ảnh mang nụ cười kia liền tan biến, anh nhìn về phía Tổ Tổ thì cô cũng đã tan biến từ khi nào.

Tuấn Khôi chạy về phía Rose mà níu giữ thì chỉ thấy một khoảng không gian mờ mịt, không gian lại chuyển sang một màu đen kịt, Tuấn Khôi không còn có thể nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào của máy móc, tiếng người nói bên tai không thể nghe rõ, đầu anh đau nhức muốn nổ tung nhưng trong thâm tâm muốn đi tìm kiếm Rose giữa một màn tối khó chịu.

- Bác sĩ, nhịp tim của bệnh nhân đã tăng lên đột ngột. - Một y tá nhìn điện tim hoảng hốt.

- chuyện gì đang xảy ra chứ vừa rồi tim đập rất yếu, hiện tại lại tăng quá mức. - Bác sĩ đang cấp cứu khẩn cấp bối rối.

- Mau cho bệnh nhân thở đều lại, báo động tình trạng nguy hiểm.

Bác sĩ nhanh chóng điều chỉnh ông thở của Tuấn Khôi. Nếu tim anh cứ đập quá nhanh như vậy sẽ dẫn đến tình trạng nguy hiểm khôn lường.

Trong màu đen tối kia, một người đàn ông đi tìm người anh yêu thương nhất nhưng có phải cô đã đi xa rồi, rời khỏi cuộc đời anh không một lời từ biệt. Có phải chính vì anh, vì một người đàn ông không xứng đáng với tình yêu thuần khiết kia mà cô không thể ở bên cạnh anh nữa. Tuấn Khôi đau lòng đến mức chỉ muốn đi theo cô, chợt bên tai lại nghe tiếng kêu thê lương của Rin, người mẹ hiền mà anh kính trọng nhất. Ra đi bỏ lại mẹ Rin, liệu mẹ anh có thể vượt qua nỗi đau cùng cực, vừa mất đứa con gái nuôi vừa mất đi người con trai duy nhất.

- Tuấn Khôi, không được phép nghịch ngợm, mau vào trong nhà ngủ trưa cùng bà. - Hình ảnh ngày xưa tái hiện lại trong đầu anh, những ngày bé thơ cơ cực nhưng vô cùng vui vẻ.

- Tuấn Khôi, baba mang về cho con rất nhiều đồ chơi nè, mau lại đây. - Hình ảnh Minh Trí xuất hiện, một nhà ba người vô cùng hạnh phúc.

- Bác sĩ, nhịp tim đã ổn định trở lại.

- Thật không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra, chúng ta như không thể can thiệp vào nhịp tim của bệnh nhân được.

- Được rồi, tình trạng nguy hiểm đã qua rồi. Nhưng xem ra chưa thể chắc chắn được, phải cẩn thận người nhà túc trực theo dõi.

Minh Trí đứng trước giường bệnh của Tuấn Khôi, nhìn con trai vẫn còn đang trong cơn hôn mê sâu thì khẽ nói: "Mau tỉnh lại cho ta, ta sẽ mang Rose về lại cho con." - Sau đó liền căn dặn người làm phải túc trực kĩ lưỡng rồi bỏ ra ngoài, chuyện quan trọng hiện tại là tìm ra Rose.

Trương Luật đến thăm Tổ Uyên trong phòng giam, nghe tin Tổ Tổ đã chết thì vô cùng đau lòng, dù sao cũng chính là con gái mình mặc dù hai cha con chưa bao giờ nhận nhau.

- Vì sao Tổ Tổ lại chết, không phải em nói kế hoạch rất hoàn hảo sao? - Trương Luật tức giận nói.

- Chính là người nhà họ Trần giết chết con bé rồi dùng tiền bưng bít lại, còn việc em giao cho anh, anh đã chuẩn bị xong chưa? - Tổ Uyên khẽ hỏi nhỏ.

- Chết tiệt, vì sao lại xảy ra chuyện đó. - Trương Luật nói như muốn giết người.
- Chuyện rất là dài dòng, lần này nếu anh giúp em xem như có thể trả thù. - Tổ Uyên biết mình sắp dẫn dụ được Trương Luật thì mừng thầm.
- Mọi thứ em nói trước đây anh đã chuẩn bị xong, nhưng kế hoạch thế nào? - Trương Luật hỏi
- Tổ Uyên khẽ ghé miệng mình vào tai Trương Luật mà nói, Trương Luật nghe xong liền tỏ ra kinh ngạc rồi lại gật gù.
- Tổ Uyên, mục đích của em là trả thù hay là cái gia sản kia? - Trương Luật tỏ ra không hài lòng.
- Anh thử nghĩ xem, nếu gia sản Trần gia thuộc về chúng ta. Không phải lúc đó chúng ta muốn làm điều gì cũng được, chúng sống hay chết là do ta quyết. - Tổ Uyên đáp,
- Nhưng con bé kia không liên quan gì đến thù hận, lấy mạng của con bé có phải chúng ta quá tàn nhẫn. - Trương Luật là giang hồ một phương nhưng nghĩ đến kế hoạch kia vẫn xem ra quá ác độc.
- Tổ Uyên nhoẻn miệng cười, ánh mắt thâm sâu nhìn Trương Luật mà khẽ nói:” Vì kế hoạch của chúng ta, phải biết tàn nhẫn không nương tay, em tin tưởng anh Trương Luật.”
- Khi nào thì chúng ta bắt đầu. - Trương Luật nói.
- Ngày mai hãy đưa con bé xuất hiện, khéo một chút giống như chúng cướp về được sẽ không bị nghi ngờ. - Tổ Uyên đáp.
- Trần Minh Trí là kẻ gian manh, chỉ sợ khó lòng qua mặt được hắn.
- Anh yên tâm, hiện tại con trai thì bất tỉnh, vợ hắn thì trầm cảm. Nay tìm được con gái giống như nhặt được vàng, hắn ta sẽ không thể nghi ngờ. - Tổ Uyên cười đáp.
- Trương Luật ra về với những kế sách trong đầu, bắt đầu nhưng kế hoạch mà người tình của mình đã đưa ra, tàn ác và nhẫn tâm chính là lời nhận xét về kế hoạch này.
- Trương Luật lái xe trên đường thì phát hiện ra kẻ bám đuôi, biết chắc rằng người của Minh Trí đã đánh mùi ra được mà tìm đến hắn. Nhưng hiện tại chưa phải lúc để người của Minh Trí đi theo hắn, Trương Luật lách xe cắt đuôi một cách hoàn hảo sau đó lái xe nhanh vào một khu rừng cách thành phố khá xa.
- Hắn xuống xe dưới một căn nhà gỗ nhỏ nằm sâu bên trong khu rừng kia, bên ngoài hai tên canh gác cúi đầu chào Trương Luật. Trương Luật mở cửa gỗ ra, ánh sáng lửa vào ngôi nhà tối đen, cô gái nhỏ nhắn bên trong nhìn thấy ánh sáng liền hướng mắt ra nhìn nhưng hai mắt nhoè đi vì bị ánh sáng đột ngột trong khi ở trong bóng đêm quá lâu.
- Ông là ai? - Rose sợ hãi nói.
- Đến mang cô đi. - Trương Luật nhìn thấy gương mặt xinh đẹp hiền lành kia liền không nỡ nhưng lại nghĩ đến Tổ Tổ cũng bị chính người Trần gia giết chết, hắn giết chết con bé này là để trả thù cho con gái.
- Ông muốn đưa tôi đi đâu, tôi muốn về nhà. Xin ông thả tôi ra đi, tôi không có thù hận gì với các người mà. - Rose khẽ rơi nước mắt.
- Trương Luật không đáp lời, ra lệnh cho bọn đàn em mang Rose ra ngoài.
- Xử lý cho gọn vào, rõ chưa. - Trương Luật thì thầm vào tai 2 tên đàn em.
- Dạ thưa đại ca.
- Trương Luật quay đầu ra xe, giao lại Rose cho hai bọn chúng xử lý. Quả thật ra tay với một đứa trẻ trạc tuổi con gái mình, quả thật không thể nào tự mình ra tay.
- Đội Trương Luật lái xe đi, cả hai tên giám đốc kia nhìn Rose như vợ được vàng. Một cô gái xinh đẹp với nước da trắng nõn, mái tóc dài xoã ra tuy hơi rối nhưng vô cùng xinh đẹp.
- Dù sao nó cũng phải chết, chúng ta phải hưởng trước. - Một tên nói.
- Haha, ý mày thật khóp với ý tao.

Cả hai tên cười ghê tởm.

Rose hoảng sợ, trên người bị trói chặt không thể nào chống cự được nếu như bọn chúng muốn đung vào cô. Dù có chết cũng phải chết trong sạch, không thể để tấm thân trong trắng này bị bọn côn đồ xâm hại.

- Em gái, chiều bọn anh nhé. - Một tên đi tới, dùng tay sờ vào bờ vai của Rose.

Rose khẽ rùng mình, sau đó dùng hết mọi bình tĩnh mà khẽ nói.

- Tôi bị trói thế này rất là không thoải mái, các người cũng thật bất tiện nha.

- Cởi trói để mày bỏ trốn sao?

- Haha, tôi chỉ là một đứa con gái chân yếu tay mềm, các người lại có 2 người là đàn ông khỏe mạnh. Tôi cũng chẳng thể trốn thoát, vì sao phải bỏ công vô ích. Dù sao cũng phải chết, không phải nên hưởng thụ trước khi chết sao?

- Haha, đúng là con đàn bà dâm dăng. Được, anh sẽ chiều em, khiến em sung sướng trước khi phải chết.

Nói rồi bọn chúng cởi trói cho Rose, toàn thân cô được tự do sau đó liền trở mặt.

- Bọn ghê tởm chúng mày không được phép đung vào tao? - Rose đứng lên, trên tay cầm một khúc gỗ to mà cô nhìn thấy từ khi còn bị trói.

- Haha, xem ra chính là một cô gái ngu ngốc. Mày nghĩ mày có thể thoát khỏi sao. - Một tên côn đồ lao tới nắm lấy khúc gỗ trên tay Rose.

Rose không biết mình phải làm cách nào trốn thoát, liền dùng khúc gỗ đập mạnh vào phía trước. Ngờ đâu lại đánh trúng chỗ hiểm của tên đối diện, khiến hắn ôm toàn thân đau đớn.

- Mau bắt lấy nó. - Hắn ta nằm dưới đất đau đớn hét lên.

Rose thấy tên kia đang chuẩn bị lại tới, biết mình không thể may mắn thêm lần nữa liền bỏ chạy vào rừng. Tên đàn em vẫn chạy theo phía sau, Rose hoảng sợ cứ chạy về phía trước mà không biết mình đang chạy đến nơi nào.

P phía trước là vực thẳm, không ngờ trời cũng ép cô vào đường chết. Tên côn đồ đang từ phía sau chạy tới càng lúc càng gần, Rose thà chết dưới vực kia còn hơn để thân nhor nhuốc trong tay bọn chúng. Cô nghiêng mình ngã xuống vực sâu trước mắt hắn ta.

Minh Trí cho người theo dõi Trương Luật thì cũng phát hiện ra nơi mà Trương Luật đang giam giữ Rose. Minh Trí và Trần Hậu đưa người bao vây ngôi nhà ngay giữa trung tâm thành phố để giải cứu Rose bị nhốt bên trong. Mọi việc được tiến hành suôn sẻ ngoài sức mong đợi, Rose được Minh Trí đón về nhà mình trong niềm vui của Rin.

- Thiếu gia, tôi cảm thấy mọi chuyện có vẻ có chút kì lạ. Không nghĩ lại có thể dễ dàng như vậy. - Trần Hậu cảm thấy không an tâm.

- Cậu nghĩ quá nhiều rồi, một Trương Luật nhỏ bé như hắn lại dám đối đầu với Trần gia.

- Vâng, xem ra tôi đã nghĩ quá nhiều. - Trần Hậu gật gù, có lẽ Trương Luật cũng không dám vì con đàn bà kia mà đối đầu với Trần gia nên mọi chuyện xảy ra dễ dàng như vậy.

Cô gái mà Minh Trí cứu được trên xe kia chỉ là một bản sao của Rose mà thôi, Tổ Uyên đã kì công từ khá lâu, tìm ra được một cô gái gia cảnh nghèo khó, mẹ lại đang bị bệnh cần một số tiền lớn để phẫu thuật. Cô gái này có dáng người khá giống Rose, Tổ Uyên mời các bác sĩ thẩm mỹ giỏi nhất để làm cho cô gái này chính là bản sao của Rose, lại mời chuyên gia giả giọng về dạy cho cô ta về cách giả giọng nói. Hiện tại chính là một Rose bản sao hoàn hảo.

Chiếc xe tiến vào bên trong biệt thự Trần gia trước sự mong đợi của Rin. Khi nhìn thấy con gái từ trên xe đi xuống thì Rin liền ôm trầm lấy Rose mà khóc.

- Ta đã rất lo sợ con bỏ ta đi, con về thì thật là tốt. - Rin âu yếm nói.

- Mẹ Rin, con rất nhớ mẹ. - Cô ta nhìn Rin liền nhớ người trong hình, cô buộc phải học thuộc tính cách, nhớ gương mặt từng người xung quanh Rose.
- Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi. Mau lại chào baba con. - Rin chỉ tay về phía Ken, vì Rin bị bệnh nên Ken cũng tới để cùng nhau đón Rose tại Trần gia thay vì Phạm gia.
- Baba, con rất nhớ người. - Cô gái ôm chăm lấy Ken như một Rose thật thụ.
- Con gái ngoan, ta cứ nghĩ đã mất con mãi mãi. - KEN vô cùng vui sướng vì con gái độc nhất đã trở về.
- Rose, mừng em trở về. - Thiên Bảo đi tới bên cạnh Rose khẽ cười nói.
- Cảm ơn anh. - Cô gái đáp lời, nhìn thấy Thiên Bảo cao lớn đẹp trai vô cùng khiến trong lòng xao xuyến. Trong hồ sơ có ghi, Thiên Bảo có tình cảm với cô gái mà cô đóng giả. Chẳng phải là cơ hội được ở gần Thiên Bảo sao, nhưng mà mục đích tiếp cận lại là Tuấn Khôi.

Mọi người đang trong niềm vui hân hoan khi Rose vẫn còn sống mà quay trở về, điện thoại của Minh Trí reo lên. Anh nhận được tin trong bệnh viện Tuấn Khôi đã tỉnh lại, hiện tại bác sĩ đang kiểm tra. Xem ra chuyện vui liên tục đến với nhà họ Trần này, nhưng không ai biết người bọn họ thật sự yêu thương lại đang gặp nguy hiểm vô cùng, mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc.

130. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 21: Cô Được Tự Do

Anh Thư được Hoàng Quân mời trong liveshow của anh, điều này tất nhiên là rất tốt đối với sự nghiệp của cô. Hoàng Quân là một ca sĩ nổi tiếng bậc nhất với lượng Fan hâm mộ khổng lồ nhất trong giới giải trí, Anh Thư xuất hiện trong đêm diễn của Hoàng Quân tất nhiên sẽ được đề mắt tới. Đối với một show lớn như vậy, một ca sĩ như Anh Thư thường không được đề mắt tới nhưng Hoàng Quân nhất định mời cô đến vì từ đầu anh đã đề mắt đến cô gái đáng yêu này.

Trong những ngày luyện tập trước ngày lên sóng, Anh Thư luôn được sự quan tâm đặc biệt từ Hoàng Quân. Điều này mọi người đều nhìn thấy, chỉ có Anh Thư vô tư cứ nghĩ đàn anh giúp đỡ đàn em như cô.

- Uống chút nước đi. - Hoàng Quân tiến về phía Anh Thư đang ngồi nghỉ mệt sau phần tập luyện của mình.
- Cảm ơn anh. - Anh Thư mỉm cười đón nhận chai nước trên tay Hoàng Quân.
- Cố gắng lên, anh thấy em rất có triển vọng trở thành một ca sĩ nổi tiếng. - Hoàng Quân ngồi xuống gần bên Anh Thư nói.
- Em cũng hy vọng mình làm được điều đó, cảm ơn anh đã mời em đến show này. Em không ngờ một ca sĩ như em lại được anh đề mắt tới. - Anh Thư tất nhiên trong lòng cũng thắc mắc.
- Là đàn anh, tất nhiên phải tạo cơ hội cho những người đi sau chứ. - Hoàng Quân cười đáp. - Sắp tới sẽ có một màn trình diễn song ca giữa chúng ta, hy vọng chúng ta sẽ phối hợp thật tốt.
- Em sẽ cố gắng, mặc dù rất là hồi hộp. - Anh Thư vui vẻ đáp, song ca với Hoàng Quân là điều nhiều ca sĩ khác đều mong muốn.
- Chúng ta tiếp tục tập luyện thôi. - Hoàng Quân cầm tay Anh Thư kéo đi. Điều này khiến Anh Thư giật mình, sau đó ngại ngùng rút tay khỏi Hoàng Quân.
- À, chúng ta tập luyện thôi. - Anh Thư ngượng ngùng mỉm cười.

Thiên Bảo đi đến căn chung cư để xem qua cuộc sống của cô gái kia như thế nào, anh cũng không hiểu vì sao trong lòng luôn nghĩ đến cô gái xa lạ này.

- Cô ta đâu rồi? - Thiên Bảo đi vào bên trong thì nhìn thấy chị quản lý đang từ bên trong đi ra.
- À, Anh Thư đang tập luyện cho show mới. Đạo này cô ấy rất là bận rộn.
- Cô ta đang ở đâu? Giờ này vẫn chưa về sao? - Thiên Bảo tò mò hỏi, hiện tại đã hơn 10h tối.

- Là ở sân khấu xxx, cậu đến thăm Anh Thư sao? Tôi sẽ nói trước với cô ấy sắp xếp thời gian, vì cô ấy dù sao cũng là người mới nên cần cố gắng. Tôi về nhà lấy một ít đồ cho cô ấy.

- Không, tôi chỉ tiện đường ghé qua. Tôi về đây. - Thiên Bảo quay lưng bước đi.

Chiếc xe hơi màu vàng lái thẳng đến sân khấu xxx, Thiên Bảo đeo khẩu trang màu đen, đội chiếc nón màu đen, mặc một chiếc áo khoác da màu đen đi vào bên trong. Nhìn bên ngoài khó ai có thể nhận ra đây chính là diễn viên Thiên Bảo nổi tiếng.

Thiên Bảo đi vào bên trong, trên sân khấu hiện tại chỉ còn lại một người đó chính là Anh Thư, cô đang cố gắng tập dợt cái vũ điệu sao cho khớp lời lời bài hát. Thiên Bảo đứng trong một góc tối ngắm nhìn, sau đó liền thấy Anh Thư trong một điệu nhảy xoay người mà té ngã liền đứng lên muốn đi tới thì từ phía xa nhìn thấy một người đàn ông khác đang đi tới gần Anh Thư thì Thiên Bảo dừng lại khẽ quan sát.

- Em có sao không? - Hoàng Quân chạy tới cũng trong khi từ bên trong sân khấu ngắm nhìn cô gái trong lòng.

- Dạ, anh chưa về sao? - Anh Thư ngạc nhiên khi Hoàng Quân vẫn còn nơi này.

- Ừ! Anh có một số việc nên quay lại. - Hoàng Quân khẽ đáp. - Chân em có sao không, không nên quá sức như vậy.

- Em không sao đâu. Lần này là cơ hội rất tốt với em, em phải nỗ lực hết sức mình để không phụ lòng kì vọng từ anh. - Anh Thư cười gượng vì chân cô đang rất đau.

- Được rồi, anh đưa em về. - Hoàng Quân đỡ Anh Thư đứng lên.

- Không dám phiền anh đâu, chị Châu sẽ nhanh chóng tới mà. - Anh Thư khẽ từ chối.

- Không sao, anh sẽ đưa em về. - Hoàng Quân nhất định muốn đưa Anh Thư về.

Anh Thư được Hoàng Quân đỡ đi từng bước nhưng chân cô đau buốt, nếu cô cố gắng đi như vậy chỉ sợ nó sẽ bị thương nặng hơn. Hoàng Quân nhìn thấy nét đau đớn trên gương mặt cô liền bế cô trên tay mà đưa đi.

- Á, em có thể tự đi, anh đừng làm vậy. - Anh Thư hoảng hốt.

- Em nên ngoan ngoãn đi, nếu như em cố gắng bước đi thì cho đến ngày công diễn khó có thể khoẻ mạnh bình thường được. Anh làm điều này chỉ vì buổi biểu diễn mà thôi.

Anh Thư nghĩ những lời nói của Hoàng Quân nói cũng đúng nên đành im lặng để anh bế mình trên tay ra xe mà không hề hay biết ở phía xa có một ánh mắt như rực lửa nhìn hai người phía dưới. Trong lòng Thiên Bảo nóng giận như lửa đốt, cô gái kia lại dám để một nam nhân khác bế trên tay như vậy, lại thích đi câu dẫn đàn ông sao. Trong lòng vô cùng tức giận, Thiên Bảo quay lưng bước đi không hiểu trong lòng mình vì sao tức giận như vậy, chỉ có cảm giác như bị cướp mất thứ gì đó rất quý giá.

Anh Thư được Hoàng Quân đưa về, sau khi chào tạm biệt và cảm ơn anh thì cô bước vào bên trong. Anh Thư khi này đã nhắn cho chị Châu rằng có Hoàng Quân đưa về nên nghĩ chị ấy đang ở bên trong nên vui vẻ đi vào. Anh Thư vừa mở cửa ra, bên trong không sáng đèn như bình thường mà tối đen.

- Bình thường khi ngủ chị ấy cũng mở đèn mà. - Anh Thư khẽ nói nhỏ.

Cô bước vào bên trong, đang tính đưa tay mở đèn thì từ một bên cửa một bàn tay rắn chắc ôm lấy cô, bịt miệng Anh Thư không cho cô la hét. Cánh cửa kia đóng chặt lại bằng một cú đẩy chân. Anh Thư bị động hoàn toàn và rất hoảng sợ, miệng bịt chặt lại không thể kêu cứu. Bỗng trong lòng cô nhớ đến Thiên Bảo, những lần cô gặp nguy hiểm anh luôn xuất hiện giúp đỡ nhưng lần này thì thôi như xong, không thể hy vọng được nữa.

Bóng đen kia như quen thuộc căn nhà này, tuy không một chút ánh sáng nhưng lại đi lại một cách thành thực. Bóng đen bế Anh Thư trên tay, đi vào bên trong phòng ngủ mà không va vào bất cứ thứ gì. Anh Thư được quăng mạnh xuống giường, đôi bàn tay xé toạt bộ quần áo trên người Anh Thư. Anh Thư hoảng sợ la hét, nhưng cô quên mất đây chính là phòng cách âm, cô có hét như thế nào cũng không ai có thể nghe thấy.

- Làm ơn, tha cho tôi. - Anh Thư rút người lại về một góc mà khóc lóc.

Biết mình đã dọa cho cô ta sợ chết khiếp, Thiên Bảo nhướn miệng cười đều giả đi tới phía công tắc điện mà mở sáng lên. Anh Thư ngược mắt lên nhìn người đàn ông phía trước chính là Thiên Bảo thì vô cùng kinh ngạc lắp bắp nói không nên lời.

- Anh... vì... sao... là... anh?

- Cô ngạc nhiên sao? Không phải cô rất hứng thú với đàn ông sao?

- Anh... nói vậy là ý gì? - Anh Thư lau dòng nước mắt còn đọng lại nơi khoé mắt.

- Chẳng phải tôi đã nói, hiện tại cô chính là do tôi dùng tiền mua về nên cô không được phép qua lại với bất cứ người đàn ông nào.

- Tôi biết. - Anh Thư nghe lời Thiên Bảo nói xong, cuối đầu nói.

- Cô biết sao? - Thiên Bảo đi tới, dùng tay nâng cằm Anh Thư lên, nhìn thẳng vào mắt.

- Anh nói xem, tôi là qua lại với người đàn ông nào mà lại khiến anh tức giận như vậy. Anh là kẻ độc tài độc đoán, tôi muốn thoát khỏi anh. - Anh Thư nhớ lại chuyện vừa rồi trong lòng vô cùng oán giận, anh ta có quyền làm như vậy với cô sao?

- Cô chắc chắn muốn thoát khỏi tôi? - Thiên Bảo nghe xong vô cùng tức giận.

- Tôi rất cảm ơn anh vì đã cứu tôi, nhưng tôi làm sao có thể chịu được một kẻ vô lý như anh. Anh cứ điên lên sẽ lại làm cách này hù dọa tôi sao?

- Tiền tôi đầu tư vào cô cũng không phải số nhỏ, nhưng hiện tại tôi lại không cần tiền nên nếu cô muốn trả lại cũng không được.

- Anh muốn gì tôi mới có thể thoát được anh. - Anh Thư oán giận nói.

- Một đêm của ca sĩ Anh Thư, xem ra cô cũng có giá. - Thiên Bảo hất mặt cười đều.

- Anh... đề tiên. - Anh Thư tức giận mắng chửi.

- Vì cô muốn thoát khỏi tôi thì chỉ còn cách đó.

- Tôi không phải hạng người đó. - Anh Thư tức giận đứng lên, lấy chiếc rèm che thân bước ra ngoài.

- Chúng ta giao dịch. - Thiên Bảo nhìn thấy Anh Thư tránh né mình liền tức giận, kéo chiếc rèm ra khỏi tay cô để lộ đường nét cơ thể.

Thiên Bảo dùng sức đẩy cô xuống chiếc giường lớn, đôi bàn tay giữ lấy tay cô không để cho cô thoát thân.

- Thiên Bảo, đừng làm như vậy mà. Tôi không muốn, không muốn thoát khỏi anh nữa.

- Đã quá muộn rồi. - Thiên Bảo đưa bờ môi mình lên bờ môi Anh Thư, mạnh bạo chiếm đoạt bờ môi cong của cô.

Anh Thư không phải lần đầu tiên hôn anh, nhưng đây chính là lần đầu anh hôn cô chính là hôn cô chứ không phải nhằm tưởng với người khác. Anh Thư cuồng nhiệt đáp trả nụ hôn kia bằng con tim thổn thức, bằng tình cảm thâm kín dành cho người đàn ông kia.

Thiên Bảo đẩy Anh Thư ra khỏi cơ thể mình, anh nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường nhất miệt thị: “ Xem ra cô rất thèm khát đàn ông nhỉ, nhưng tôi lại không có hứng thú với cô.”

- Anh... anh... - Anh Thư bất ngờ nhìn Thiên Bảo.

- Từ nay, xem như tôi và cô không quan biết. Cô được tự do... - Thiên Bảo nói xong quay lưng đi.

Anh Thư ảm ức ôm chiếc gối khóc sụt sướt, tình cảm cô dành cho anh là sai sao. Nụ hôn kia cuồng nhiệt như vậy, vì yêu anh mà cô đáp trả nên trong mắt anh cô chính là một loại phụ nữ lăng loang hay sao. Anh Thư đau lòng đến mức chỉ muốn chạy đi đâu đó thật xa, để quên đi bản thân mình là ai, quên đi người đàn ông trong lòng cô đang hiện hữu....

Trong một căn phòng màu trắng toát, một cô gái được băng bó vết thương trên gương mặt, và nhiều nơi trên thân thể yếu mềm kia. Cô gái hôn mê sâu, vị bác sĩ trẻ đứng nhìn một lúc sau đó liền rời đi.

- Bác sĩ, cô gái đó phải làm thế nào đây, không có người thân đến nhận.
- Tôi mang cô ta về đây thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy.
- Gương mặt cô ấy có thể sẽ không thể phục hồi được, vết thương quá sâu.
- Đợi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ quyết định.

Minh Tuấn là một vị bác sĩ trẻ của vùng núi này, anh chính gốc là dân thành phố nhưng vì lòng tốt của một y sĩ nên anh chọn vùng núi này công tác để cứu giúp những người nghèo. Trong một lần lên rừng tìm những loại thuốc do người trong làng chia sẻ, anh gặp Rose đang nằm bất động dưới chân núi. Vết máu trên gương mặt, toàn thân cô đầy vết thương nhưng hơi thở vẫn còn một cách yếu ớt. Anh liền mang cô về bệnh viện để chữa trị, vết xước trên gương mặt cô khá sâu và với kinh nghiệm của một bác sĩ anh biết những dấu vết đó sẽ đi theo cô suốt đời.

131. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 22: Gặp Lại Tại Trung Tâm Royal

Tuấn Khôi xuất viện trong sự vui mừng của mọi người, đối với nhà họ Trần đây là niềm vui lớn nhất. Rose bình an vô sự trở về, Tuấn Khôi tỉnh lại sau cơn mê man kéo dài khá lâu, mọi thứ sẽ trở lại giống như trước đây, mọi người vui vẻ hạnh phúc sống bên nhau. Đó chính là ước mơ của Rin, người phụ nữ luôn muốn những thứ tốt đẹp nhất đến với những đứa trẻ mà cô hằng thương yêu nhất.

Tuấn Khôi bước vào bên trong căn biệt thự nguy nga của nhà họ Trần, nhìn thấy mọi người đang đứng bên trong đợi mình trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cuối cùng mọi việc đã qua đi. Từ ngày anh tỉnh lại, nghe mẹ Rin nói rằng Rose bình an vô sự quay về thì Tuấn Khôi cảm thấy cuộc sống này vô cùng ý nghĩa, rằng cô gái trong lòng anh đang được những người yêu thương cô chăm sóc.

- Tuấn Khôi, ta có chuyện muốn nói với con. - Rin ngồi gần cô gái giả mạo kia khẽ mỉm cười nhìn Tuấn Khôi nói.
- Mẹ, có việc gì sao? - Tuấn Khôi đáp.
- Đợi con bình phục hẳn, ta muốn Trần gia và Phạm gia kết thông gia. Ý con thế nào? - Rin nói, cô hy vọng Tuấn Khôi và Rose nhanh chóng kết hôn, mọi việc rắc rối sẽ qua đi.
- Rin, việc này không nên gấp như vậy. - Minh Trí lên tiếng, việc bọn trẻ nên để chúng tự quyết định.
- Không có gì là gấp cả, bọn trẻ đã quen biết nhau từ tấm bé. Đến hôm nay trải qua bao nhiêu việc, chúng ta nên dùng chuyện đáng vui mừng này mà quên hết mọi chuyện. Tuấn Khôi, ý con thế nào, dù sao mẹ cũng tôn trọng quyết định của con. - Rin bảo vệ ý định của mình.
- Việc này, nên hỏi ý kiến của Rose. Liệu cô ấy có muốn kết hôn sớm như vậy. - Tuấn Khôi khẽ nhìn Rose.
- Rose, con nói ý kiến của mình ẹ Rin nghe. - Rin quay sang nắm lấy tay cô gái giả mạo mà nói.
- Mẹ, con cảm thấy chuyện này quá nhanh. Tuấn Khôi vừa mới ra khỏi viện chưa khỏe hẳn, chuyện này... chúng ta đợi anh ấy khỏi bệnh sẽ nói. - Cô gái giả mạo kia lên tiếng, trong lòng đầy tính toán. Chủ nhân của cô chính là giao phó cô vào Trần gia, tìm cách phá đi tình cảm giữa Tuấn Khôi và Thiên Bảo, nay nhận lời kết hôn với Tuấn Khôi không phải xem như làm cho Thiên Bảo không còn muốn hy vọng sao?
- Nhưng, mẹ.... - Rin chưa nói dứt câu.
- Mẹ, con cũng nghĩ như Rose. Hãy cho chúng con thêm một chút thời gian. - Tuấn Khôi cắt ngang lời Rin.

Thiên Bảo đứng một bên, nghe mọi người nói chuyện thì lẳng lặng đi ra phía bên ngoài khuôn viên của Trần gia đứng một góc tối. Có lẽ trước giờ đều như vậy Tuấn Khôi luôn là người được mọi người để mắt đến,

những thứ tốt đẹp nhất đều dành cho cậu ấy. Vì cậu ấy chính là con trai của tổng giám đốc RoYal, còn anh dù ọi nỗ lực trở thành một diễn viên hạng A danh tiếng thì trong mắt mọi người trong gia đình vẫn không thể được xem trọng như Tuấn Khôi. Trong lòng tuy không vui nhưng không muốn thể hiện ra ngoài, anh cứ đứng đó nhìn về phía xa xôi. Vị trí trong gia đình không được xem trọng, người con gái anh trao yêu thương cũng được mọi người dành cho người khác.

- Thiên Bảo, anh làm gì ở đây vậy? - Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên từ phía sau Thiên Bảo.
- Rose, sao em không ở bên trong cùng mọi người. - Thiên Bảo quay đầu lại nhìn thấy cô gái kia đang đi tới phía mình.
- Em thấy anh đi về phía này nên đi theo anh, anh có chuyện gì sao?
- Anh đang suy nghĩ một số việc? - Thiên Bảo trầm tư nói.
- Có thể nói em nghe được không? - Cô gái đi tới cạnh Thiên Bảo nở một nụ cười.
- Anh đang suy nghĩ vì sao khi này em lại từ chối kết hôn cùng Tuấn Khôi, không phải em rất yêu cậu ấy. - Thiên Bảo quay sang nhìn vào đôi mắt của Rose giả.
- Trải qua khá nhiều việc, em phải suy nghĩ về tình cảm của mình có phải dành cho Tuấn Khôi hay không. Đôi khi nào em xác định được thì quyết định chuyện kết hôn vẫn chưa muộn mà.
- Ý của em là, em không yêu Tuấn Khôi nữa sao? - Thiên Bảo ngạc nhiên, nhưng trong lòng có một chút vui mừng. Ít ra anh vẫn còn cơ hội.

Thiên Bảo vừa dứt lời thì từ phía xa Tuấn Khôi đi tới phía họ lên tiếng khi cô gái giả mạo kia chưa kịp trả lời câu hỏi của Thiên Bảo.

- Rose, Thiên Bảo, hai người đang nói chuyện gì vậy? - Tuấn Khôi mỉm cười đi tới, anh luôn nghĩ tình cảm 3 người họ luôn rất tốt.

Thiên Bảo không trả lời, ánh mắt đang hướng về phía cô gái giả mạo kia liền quay đi không muốn bọn họ bị hiểu nhầm.

- Bọn em đang tán gẫu một số chuyện, anh chưa khỏi hẳn không nên ra ngoài gió lạnh thế này. - Rose từ phía Thiên Bảo đi lại phía Tuấn Khôi ra về lo lắng.
- Cảm ơn em, Rose. - Tuấn Khôi dùng ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cô gái mà nói.
- Vì chuyện gì ạ?
- Vì em đã quay về. - Tuấn Khôi nói.
- Em cũng cảm ơn anh, vì anh đã khoẻ lại với em. - Cô gái nhìn sang Thiên Bảo. - Ba chúng ta vẫn sẽ thân thiết như xưa, phải không Thiên Bảo.
- Ủ! - Thiên Bảo khẽ gật đầu.

Cả ba cùng nhìn nhau mỉm cười, hai chàng trai vì quá yêu thương, quá chăm lo mà không thể nhìn ra sự khác biệt giữa một Rose thật và Rose giả, hay thời gian sẽ trả lời tất cả, mọi sự thật liệu có được phơi bày.

- Á. - Tiếng kêu thì thào đau đớn khẽ vang lên trên chiếc giường bệnh.
- Rose mở đôi mắt to tròn nhìn mọi thứ xung quanh, cô đang ở đâu vì sao lại cảm thấy rất đau trên gương mặt như vậy. Rose đưa đôi bàn tay mình lên gương mặt đang được băng lại liền hoảng sợ.
- Không được đụng vào vết thương. - Một người đàn ông mặc chiếc áo màu trắng đi tới.
- Bác sĩ, gương mặt tôi... làm sao vậy. - Rose vừa đau vừa hoảng sợ.
- Gương mặt cô bị tổn thương nặng, xem ra sẽ để lại sẹo lớn trên mặt. - Vị bác sĩ trẻ buồn bã nói.

- Tôi... tôi phải làm sao đây... tôi không muốn... tôi không muốn bị như vậy. - Rose mắt bình tĩnh, hai dòng nước mắt khẽ rơi khiến cô càng đau rất hơn.

- Tiểu thư, cô đừng quá kích động, cô tỉnh lại là tốt rồi. Nói cho tôi biết nhà cô ở nơi nào, tôi sẽ liên hệ với họ. Bây giờ khoa học tiên tiến, không sợ không xoa được dấu vết trên gương mặt cô.

- Người nhà sao? - Rose bỗng giật mình, thì ra cô quá kích động với việc gương mặt bị huỷ hoại quên mất việc nhớ ra người nhà. Rose ngẩn người một lúc, người nhà của cô là ai...

- Đúng vậy, người nhà của cô? - Vị bác sĩ trẻ nhíu mày.

- Tôi... tôi không biết... tôi không thể nhớ... - Rose lúc này thật sự hoảng sợ, gương mặt bị thương nặng, lại không thể nhớ gia đình mình.

Các bác sĩ một lần nữa kiểm tra lại cho Rose, lần trước khi cấp cứu cho cô họ phát hiện dấu hiệu chấn thương vùng đầu nhưng chỉ là xay sát nhẹ, không ngờ lại dẫn đến tình trạng khiến bệnh nhân mất trí nhớ. Sau khi hội chẩn xong, hiện tượng mất trí nhớ của bệnh nhân chỉ là tạm thời, có lẽ vì hoảng sợ quá độ vì vùng đầu không phát hiện ra máu tụ, sẽ nhanh chóng hồi phục sau khi tình hình của bệnh nhân tiến triển tốt.

- Minh Tuấn, cậu sẽ làm sao với cô gái đó. - Một vị bác sĩ nói.

- Cô ta không nhớ ra người nhà, cũng không thể bỏ mặc được. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về cô gái này. - Minh Tuấn đáp, lương tâm của một bác sĩ không thể thấy chết không cứu.

- Cậu quả là một vị bác sĩ tốt nha.

- Cậu quá lời rồi. - Minh Tuấn khẽ cười lắc đầu.

Minh Tuấn đi làm phòng bệnh của Rose, anh bước đến nhìn thấy cô gái trước mặt mình bị bang quần đầu đầu. Gương mặt kia chính anh là người đầu tiên nhìn thấy, và chính tay anh băng bó vết thương cho cô. Phía sau những vết thương là một làn da trắng nõn mịn màng, đôi mắt to tròn với cặp lông mi cong dài cùng với dáng hấp dẫn cùng đôi chân dài miên man (giống baba Ken nè). Đây chắc hẳn trước kia là một cô gái xinh đẹp.

- Cô sẽ nhanh chóng nhớ lại người thân thôi, đừng quá lo lắng.

- Bác sĩ, vì sao tôi lại bị thế này. Anh có biết không? - Rose buồn bã hỏi.

- Tôi gặp cô nằm trong rừng toàn thân đầy vết thương nên mang cô về nơi này. Còn lí do thì tôi thật tình không rõ lắm.

- Trong rừng sao? Tôi quả thật không ấn tượng lắm.

- Tình trạng của cô là vì quá hoảng sợ mà gây nên chịu trúng quên đi kí ức, khi cô bình tĩnh hơn sẽ nhớ ra.

- Xem ra anh chính là ân nhân của tôi, cảm ơn anh. Bác sĩ, anh tên gì.

- Tôi tên là Minh Tuấn.

- Cảm ơn anh, Minh Tuấn. - Rose khẽ nói, nếu không có anh ta có lẽ cô đã chết trong rừng rồi.

3 tháng sau....

- Minh Tuấn, anh xem nụ hoa hôm qua đã nở rồi, thật là đẹp quá đi mà. - Rose khẽ cười.

- Tâm trạng của em tốt như vậy sao, mai chính là ngày mở băng cho em rồi. Em phải chuẩn bị tinh thần cho thật tốt.

- Không phải anh nói phẫu thuật thành công sao, em tin anh. - Rose nhìn Minh Tuấn cười vui vẻ.

- Em không sợ người nhà sẽ không nhận ra em nữa sao? - Minh Tuấn khẽ hỏi.

- Anh biết không, quan trọng nhất đối với người phụ nữ chính là gương mặt này. Trước khi theo anh lên thành phố này, em đã suy nghĩ rất nhiều em cũng sợ ba mẹ sẽ không thể nhận ra em khi mà anh nói rằng sau khi phẫu thuật gương mặt em sẽ thay đổi rất nhiều. Nhưng dù em có mang gương mặt nào đi chăng nữa, em tin rằng gia đình em nếu có ngày gặp lại vẫn sẽ luôn yêu thương em.

- Tinh thần của em như vậy là rất tốt. Đừng lo, cho đến khi em tìm thấy được gia đình anh sẽ chăm sóc em.
- Minh Tuấn khẽ nói.

- Cảm ơn anh, ân tình này của anh, em nhất định đáp trả. - Rose khẽ đáp.

- Anh giúp em không cần em đáp trả, chỉ cần em luôn vui vẻ như hôm nay. - Minh Tuấn nắm lấy đôi tay của Rose dịu dàng nói.

Rose từ ngày không còn nhớ về gia đình cô chỉ biết dựa vào người đàn ông này. Ngày trước chỉ nghĩ anh là một vị bác sĩ bình thường tại một vùng quê hẻo lánh. Không ngờ khi được anh mang lên thành phố lớn này chữa trị vết thương thì mới biết anh chính là đại thiếu gia, con trai của giám đốc bệnh viện lớn nhất thành phố này. Một người có tiền đồ như vậy, lại đi về một vùng hẻo lánh chăm sóc dân nghèo, con người của Minh Tuấn khiến Rose vô cùng bội phục.

Sau khi Rose được mở lớp băng trên gương mặt ra, gương mặt trở nên bình thường trở lại, không còn những dấu vết xấu xí nữa. Nhưng, gương mặt hiện tại và gương mặt của cô trước kia lại khác nhau hoàn toàn. Tuy chỉ có ánh mắt ấy, là không hề thay đổi.

- Minh Tuấn, những dấu vết ghê tởm kia đã biến mất hết rồi. Em rất vui, cảm ơn anh. - Rose vui mừng ôm chầm lấy Minh Tuấn.

Minh Tuấn được Rose sà vào lòng thì đỡ người ra trong giây lát, sau đó lấy lại bình tĩnh khẽ nói:” Em rất đẹp.”

Minh Tuấn đưa Rose về nhà của mình, mẹ của Minh Tuấn là một người phụ nữ sắc sảo tuy không hài lòng nhưng vì chiều chuộng cậu con trai độc nhất nên ra vẻ vui vẻ đón chào. Rose được sắp xếp vào phòng gần phòng Minh Tuấn vì anh muốn tiện việc chăm sóc cô, dù sao hiện tại sức khỏe của cô vẫn chưa ổn định.

Buổi sáng, trên bàn ăn sáng Rose khẽ nói với Minh Tuấn.

- Em cũng đã khỏe hẳn rồi, em muốn đi làm. Ở nhà quả thật quá nhàm chán.

- Sức khỏe em chưa ổn đâu, em nên ở nhà thêm để tịnh dưỡng. Nếu quá nhàm chán hãy cùng mẹ anh đi mua sắm đi, phụ nữ với nhau sẽ hiểu nhau hơn.

- Em đã không làm gì lại còn tiêu tiền của gia đình anh, quả thật không biết giấu mặt vào đâu. Minh Tuấn, quả thật em rất muốn ra ngoài đi làm, em đã rất khỏe rồi.

Thấy Rose nài nỉ như vậy, lòng Minh Tuấn chợt vui vẻ lạ thường. Thật giống như một cô vợ trẻ nài nỉ chồng tài ba cho ra ngoài làm việc vì quá nhàm chán với việc ở nhà.

- Được rồi, anh sẽ tìm một việc gì đó trong bệnh viện cho em. - Minh Tuấn khẽ đáp.

- Thật không, anh hứa đi. - Rose vui mừng, quả thật công việc gì cũng được miễn là có thể ra ngoài được. Cô quả thật cảm thấy không khí trong nhà quá ngột ngạt khi mà Minh Tuấn không có ở nhà. Mẹ của Minh Tuấn tuy trước mặt anh luôn vui vẻ với cô, nhưng khi anh đi làm liền tỏ ra khó chịu.

Vừa nghĩ đến là người liền xuất hiện, từ phía sau lưng mẹ của Minh Tuấn bước tới tỏ ra ân cần vui vẻ nói với anh.

- Minh Tuấn, mẹ đã hẹn với con gái của Hàn tổng rồi. Buổi trưa con nhớ đến gặp con bé.

Minh Tuấn tuy rất kính yêu mẹ mình, nhưng nghe xong liền không khỏi tỏ ra khó chịu mà nói:” Mẹ, con trai mẹ có ế vợ đâu mà mẹ lại bày ra chuyện xem mắt chứ. Thật là đáng xấu hổ.”

- Ta không phải vì thương con nên mới lo cho con sao. Từ ngày chia tay con bé Mai Ly kia, con có chịu quên thêm ai đâu. Ta nói con biết, Hàn tổng và nhà ta có mối quan hệ rất thân thiết. Con không được phép làm điều gì làm xấu mặt cha con.

- Mẹ, con đã nói mẹ đừng nhắc tên cô ấy nữa rồi mà. Con không quen ai vì con muốn tập trung vào công việc. Con sẽ không tới buổi hẹn đó, mẹ không muốn xấu mặt cho gia đình ta thì hãy tìm cách huỷ cuộc hẹn đó đi. - Minh Tuấn nói rồi tức giận đứng lên bỏ ra xe.

- Ta sẽ không huỷ cuộc hẹn, nếu con không tới thì đừng xem ta là mẹ của con nữa. - Mẹ của Minh Tuấn hét lớn phía sau.

Minh Tuấn cứ thế mà đi không trả lời lại, xem như không nghe thấy điều gì.

- Bác gái, bác đừng giận. Anh ấy thương bác như vậy sẽ đến gặp vị tiểu thư kia thôi. - Rose thấy mẹ Minh Tuấn giận đến đỏ người liền nói.

- Chuyện nhà tôi, không nhờ cô xen vào. - Nói xong liền bỏ lên lầu.

Rose cảm thấy vô cùng xấu hổ, xem ra cô phải nhanh chóng tìm được việc làm mà rời khỏi nơi này. Có lẽ bác gái rất khó chịu khi cô ở nơi này, Rose cũng buồn bã lên phòng.

Hôm sau, cô nhận được tin mình sẽ được vào bệnh viện làm việc liền vui mừng khôn xiết, Rose quyết định sẽ đi mua sắm một ít quần áo để đi làm. Dù sao cũng là đi cùng Minh Tuấn, phải ăn mặc cho không khiến anh mất mặt.

Rose đón taxi đến trung tâm thương mại RoYal vì theo cô tìm hiểu thì nơi này chính là nơi bán rất nhiều hàng hoá, muốn mua thứ gì cũng có.

Rose bước chân vào trung tâm thương mại, đi một vòng cảm thấy choáng váng với sự xa hoa của nơi này. Quả thật như tin đồn đại, nơi này vừa rộng lớn vừa tiện lợi. Rose muốn mua một đôi giày, vì giày chính là niềm kiêu hãnh của phụ nữ. Cô bước vào một cửa hàng, nhìn thấy đôi giày trong tủ kính thật đẹp liền đi tới. Cô vừa chạm vào thì cũng có một đôi bàn tay khác chạm vào.

- Xin lỗi, là tôi chạm vào nó trước nên nó chính là của tôi. - Rose lên tiếng trước.

- Rõ ràng là tôi nhìn thấy nó trước, nó phải thuộc về tôi. - Cô gái kia cũng nói.

- Cô có thể kêu nhân viên lấy cho cô đôi khác, nhưng đôi giày này nhất định là của tôi. - Rose cũng ương ngạnh không kém.

Một nhân viên đi tới nhìn thấy liền nói:” Xin lỗi quý khách, đôi giày kia đã được đặt trước. Quý khách vui lòng chọn đôi khác.”

Cả hai cùng nghe nhân viên nói như vậy nên đành buông đôi giày trong tủ kính kia ra. Rose cũng không để tâm mà đi chọn đôi khác, cô tìm kiếm một lúc vẫn không ưng ý đôi nào giống như đôi lúc nãy thì toan bước ra ngoài.

- Chào tổng giám đốc, anh đến có việc gì ạ. - Quản lý của gian hàng chạy ra với thái độ sốt sắn nói.

- Tôi đến lấy đôi giày đã đặt. - Tuấn Khôi đáp.

- Tuấn Khôi, anh đến rồi sao. - Cô gái khi nãy dành giày với cô bước ra ôm lấy tay người đàn ông kia.

Rose nghe hai chữ Tuấn Khôi liền cảm thấy quen thuộc vô cùng, nhìn kỹ gương mặt cô gái kia cũng trông rất quen thuộc, cứ như là người thân thiết từ lâu.

- Giày của tổng giám đốc đây ạ. - Vị quản lý đích thân mang hộp giày ra đưa cho Tuấn Khôi.

- Cảm ơn. - Tuấn Khôi khẽ gật đầu rồi quay sang cô gái lúc nãy. - Tặng em, mở ra xem có thích hay không.

Cô gái khi nãy nở một nụ cười tươi như hoa, đón nhận lấy túi giày mở ra liền vô cùng vui sướng. Sau đó liền lấy đôi giày ra ướm vào chân tỏ ra vô cùng thích thú. Đó chính là đôi giày khi nãy hai cô tranh giành, hiện tại cô ta chính là người chiến thắng.

Nhìn thấy Rose đang đứng nhìn mình, cô gái giả mạo Rose kia liền tỏ ra hứng thú liền nói:” Cảm ơn anh, đây chính là đôi mà em thích nhất.”

Rose đôi chút tức giận, không muốn thấy cảnh tượng chướng mắt liền bước đi. Bất cẩn vấp ngã ngay gần nơi Tuấn Khôi đang đứng, Tuấn Khôi theo phản xạ đỡ lấy Rose. Hai người nhìn vào mắt nhau, Rose có

cảm giác thân quen với người đàn ông này, Tuấn Khôi bỗng thấy tim mình đập rộn khi nhìn vào ánh mắt cô gái xa lạ kia. Nhưng ánh mắt đó, anh cảm giác rất quen thuộc.

132. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 22

- Cảm ơn anh, thật xin lỗi. - Rose nhanh chóng đứng lên giữ lại thăng bằng.

- Không có gì. - Tuấn Khôi lịch thiệp trả lời.

Rose cúi chào Tuấn Khôi rồi rời đi, cô quay lưng về phía anh nên không nhìn thấy ánh mắt của Tuấn Khôi đang hướng về phía bóng lưng của cô. Ánh mắt có chút nghi ngờ, một chút tò mò đối với người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt lại khiến tim anh xao xuyến.

Rose bước đi nhưng bàn tay lại sờ vào phần ngực mình, tim cô đang đập thối thức liên hồi vì ánh mắt của người đàn ông kia. Cô không thể ngờ bản thân mình lại xao xuyến chỉ vì nét đẹp trai hoàn hảo của anh ta, nhưng người ta gọi anh ta là Trần tổng, xem ra thân phận cũng rất là cao quý lại thêm một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, cô vì sao lại có cảm giác với anh ta được chứ. Rose liền suy nghĩ rồi tự nhủ phải gạt phăng cái hình ảnh của anh ra khỏi đầu, xem như chưa từng gặp mặt.

Rose quay về nhà của Minh Tuấn thì nhìn thấy anh đang ngồi phía trước. Hôm nay anh lại về sớm như trong lòng đoán chắc sẽ có chuyện gì đó. Rose đi tới gần phía anh ngồi xuống bên cạnh khẽ nói.

- Hôm nay anh về sớm vậy?

- Anh sắp phải sang Anh một thời gian, nhưng anh không nỡ để em lại nơi này.

- Vì sao anh phải sang Anh. - Rose khẽ bất ngờ, vì sao anh lại đi bất ngờ như vậy.

- Anh có vài việc quan trọng cần giải quyết, Tuyết Nhi... em hãy đi cùng anh. - Minh Tuấn nhìn Rose mà nói.

Rose khẽ bất ngờ, cùng Minh Tuấn sang Anh ư.

- Em... em... không muốn rời khỏi. - Rose có cảm giác quyến luyến nơi này, không muốn rời đi.

- Em lưu luyến điều gì ở nơi này sao, cùng anh sang Anh Quốc chúng ta sẽ bắt đầu tại một nơi xa lạ, không ai biết chúng ta là ai. - Minh Tuấn nắm lấy bàn tay Rose mà nói.

- Anh.. nói vậy là sao? - Rose ngờ vực, cô không thể hiểu rõ những gì Minh Tuấn đang nói.

- Anh muốn chúng ta sang Anh quốc xây dựng một ngôi nhà và những đứa trẻ, hằng ngày anh sẽ đi làm còn em chăm sóc con cái. Một cuộc sống bình dị nhưng bình yên, không cần phải suy nghĩ điều gì nữa.

Rose dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Minh Tuấn, anh là đang nói thật giống muốn cùng cô bỏ trốn vậy.

- Em không thể đi cùng anh như vậy được. Em thật sự muốn tìm lại người nhà của mình, và em đối với anh chỉ luôn xem anh như một ân nhân, người ơn với em. Chúng ta là không thể có cái thứ gọi là “tình yêu” kia, vì hiện tại em không hề biết bản thân mình là ai. Em không cho phép mình yêu ai, đặc biệt là anh.

- Nếu như em tìm được người nhà, biết bản thân mình là ai. Em hãy hứa sẽ cho anh cơ hội chứ.

- Minh Tuấn, anh thật sự phải đi Anh quốc sao? - Rose lảng sang chuyện khác tránh né câu hỏi của Minh Tuấn, cô hiện tại không thể hứa cùng anh điều gì được.

- Anh phải qua đó, thời gian có lẽ không phải ngắn. Em hãy cứ ở lại nơi này, đợi anh về anh sẽ giúp em tìm kiếm thân phận thật sự của mình.

- Cảm ơn anh. - Rose khẽ mỉm cười.

Ngay khi Minh Tuấn bước lên máy bay sang Anh Quốc, người phụ nữ mẹ quyền hạn trong gia đình của giám đốc bệnh viện kia liền gọi Rose đến và nói chuyện.

- Cô biết vì sao nó phải sang Anh vội vàng như vậy không? - NGười phụ nữ kia cười bí hiểm nói.

- Anh ấy không nói nên con cũng không muốn tò mò. - Rose nhẹ nhàng đáp.
- Chắc cô từng nghe tôi nhắc đến cái tên Mai Ly. Chính xác là bạn gái cũ của Minh Tuấn, con bé ấy đang sống tại Anh và hiện đang bị ốm, vì thế Minh Tuấn liền nhanh chóng bay sang chăm sóc. Cô nghĩ nếu như đã hết tình cảm thì có phải lo lắng như vậy không?
- Minh Tuấn quả là một bác sĩ tốt, lại là người có tình có nghĩa. - Rose ngẫm hiểu ý mẹ Minh Tuấn, nhưng không muốn nói nhiều.
- Vậy cô nghĩ hai đứa chúng nó có thể quay lại hay không, riêng tôi rất thích con bé Mai Ly ấy. Gia đình gia giáo nề nếp, lại là một tiểu thư dài tóc học thức cao rộng, đặc biệt là con gái nhà danh gia vọng tộc thật mà môn đăng hộ đối với Minh Tuấn.
- Dạ, nếu như vậy thì thật mừng cho họ. - Rose khẽ mỉm cười.
- Không ngờ cô lại hiểu chuyện như vậy, tôi còn tưởng cô sẽ khóc lóc bị thương khi nghe tôi nói ra sự thật này. Vậy tôi xin nói thẳng luôn nhé.
- Bác cứ nói đi ạ. - Rose đáp.
- Vì có thể Minh Tuấn sẽ đưa Mai ly về lại nên tôi muốn cô dọn ra khỏi nhà tôi, vì một cô gái không thân thích xuất hiện trong nhà sẽ dễ gây hiểu nhầm cho con bé.
- Phu nhân quả là một người mẹ chồng tương lai thật tốt, thật biết suy nghĩ cho con dâu của mình. Con hiểu người đang muốn nói điều gì, con đã biết trước khi mà Minh Tuấn lên máy bay sang Anh. Người yên tâm, quần áo con đã sắp xếp sẵn chỉ cần Minh Tuấn đi là con sẽ rời khỏi nhà của phu nhân ngay. Nhưng dù sao, con cũng cảm ơn phu nhân đã chăm sóc cứu mạng con thời gian qua.
- Xem ra cô không phải là kẻ thích đeo bông, đây là số tiền tôi nghĩ sẽ đưa cho cô nếu cô nhất quyết ở lại. Nhưng bây giờ xem như tôi tặng cô, làm chút vốn ra ngoài kiếm sống.
- Cảm ơn phu nhân, lòng tốt của người con xin ghi nhận nhưng tiền con xin hoàn trả lại. Người yên tâm, con sẽ mất tích khỏi Minh Tuấn để anh ấy sống hạnh phúc cùng cô gái kia.

Rose xách valy rời khỏi nhà của Minh Tuấn, cô đã đoán được điều này trước sau gì cũng xảy ra nên không hề bất ngờ. Hiện tại cô phải tìm một chỗ ở và sau đó là đi tìm việc làm, cô tin mình có tay có chân chắc chắn sẽ không để mình phải chết đói.

Tuấn Khôi đưa Rose (giả) vào công ty mình làm việc, lần này anh đưa cô vào đội thiết kế để đúng chuyên môn sở thích của mình vì anh không muốn ép cô làm theo ý mình nữa. Lần này đội thiết kế phải nộp bản thiết kế cho sản phẩm mới của RoYal và Tuấn Khôi tin tưởng giao cho Rose. Nhưng đóng giả Rose sinh hoạt hằng ngày thì dễ nhưng đối với người không có chuyên môn cao thì chuyện thiết kế trang sức xem như mù, nhưng cô được Tổ Uyên trợ giúp bằng một bản thiết kế gửi đến để nộp lên trên Tuấn Khôi phê duyệt.

Tuấn Khôi cầm bản thảo hình ảnh mà Rose thiết kế thì neho đôi mắt mình lại, đây chính là do một sinh viên tốt nghiệp loại giỏi của trường đại học nổi tiếng đây sao. Anh cho gọi Rose tới phòng làm việc.

- Đây chính xác là do em thiết kế. - Tuấn Khôi chỉ vào bản thảo trên bàn.
- Đúng vậy, là... do em thiết kế. - Rose giả lúng túng đáp.

Tuấn Khôi cầm bản thảo kia trên tay xem qua một lần nữa rồi xé toạt trong sự tức giận.

- Nói cho anh biết, vì sao em có thể tốt nghiệp loại giỏi hử. Bản thảo của em với một sinh viên năm nhất còn thua kém, có quá nhiều chi tiết lỗi và lặp.
- Em... dù nó có tệ đi chăng nữa, anh cũng không nên nặng lời như vậy chứ. - Rose giật mình sợ hãi khẽ lau nước mắt.
- Mang về làm lại cho anh, tuy chúng ta là người một nhà nhưng công việc là công việc. Đây là RoYal, không phải tới nơi này để vui chơi, dưới em còn có một Phạm gia đang chờ em lạnh đạo. Nhưng người lãnh đạo

mà thiết kế ra một bản vẽ còn thua cả một người không chuyên ngành thì thật sự thảm hại. - Tuấn Khôi không trùng bước trước nước mắt của cô gái trước mặt.

- Em biết rồi, em sẽ làm lại. - Rose giả nhặt tờ giấy còn lại trong bản thảo lên đi về phía cửa.

Tuấn Khôi nhìn thấy bóng lưng của Rose ra khỏi phòng, không hiểu vì sao ngày trước khi nhìn thấy nước mắt của Rose cho dù tức giận đến mức độ nào anh cũng dịu xuống mà khiến cô ấy cười. Nhưng vì sao đối với lần này, cảm giác đó không còn nữa, anh cứ thế mà phát tiết mặc dù cô ấy khóc. Tuấn Khôi muốn chạy theo xem Rose thế nào, nếu như bình thường có lẽ sẽ chạy đến cầu thang mà ngồi một mình khóc lóc.

Tuấn Khôi rải bước đến cầu thang bộ tìm kiếm nhưng không hề thấy bóng dáng Rose đâu, liền nghĩ cô vì bị la nên đã về phòng làm việc mà cố gắng cho ra bản thiết kế mới. Tuấn Khôi liền rải bước xuống phía dưới trung tâm để thăm thú tình hình làm ăn của công ty. Vừa bước xuống tầng dưới liền thấy cảnh ồn ào phía trước.

- Cô có biết tôi là ai không hả, cô chỉ là một con bé bán hàng thấp kém lại dám đập vào chân tôi sao. - tiếng hét chói tai vang lên trong đám đông.

- Dạ, em xin lỗi. - Một cô nhân viên cúi đầu xin lỗi, nét mặt lo sợ.

- Cô nghĩ xin lỗi là xong chuyện sao hả, tôi sẽ tới bệnh viện và sẽ kiện cô vì đã làm tôi bị thương.

- Đừng mà chị, em thật sự xin lỗi chị, là em không tốt đã vô tình giẫm vào chân chị. - Cô gái nhân viên hoảng sợ nói.

- Nếu cô quỳ xuống xin lỗi, tôi sẽ bỏ qua. - Rose giả ngắt mặt yêu cầu.

Toàn thể nhân viên trong RoYal đều biết mối quan hệ giữa cô gái này và tổng giám, họ chính là chỉ còn một lễ đính hôn nữa thì cô ta sẽ là tổng giám phu nhân nên không ai muốn đắc tội. Nhưng quả thật không ngờ cô ta quá khinh người và hống hách như vậy, nhưng tuyệt nhiên chuyện không liên quan đến mình, không ai muốn dính vào nên họ chỉ biết nhìn mà tội nghiệp cho cô nhân viên thấp cổ bé họng kia.

- Sao, nếu cô không quỳ xuống thì thu xếp chút khỏi nơi này. Chuẩn bị nhận đơn kiện từ toà án.

Cô nhân viên kia hoảng sợ, biết rõ người nhà giàu có nói được làm được. Đây lại chính là vợ sắp cưới của chủ nhân nơi này, cô là kẻ nghèo hèn đi làm thuê cho họ đành bị ức hiếp để bảo vệ chén cơm. Cô nhân viên kia chuẩn bị quỳ gối xuống thì được một bàn tay kéo mình lại, vô cùng bất ngờ vì có người chịu ra mặt giúp đỡ khi quay mặt lại thì thấy đó lại chính là tổng giám thì hoàn toàn kinh ngạc.

- Tổng giám đốc, tôi... xin lỗi. - Cô nhân viên cúi đầu nói.

- Tuấn Khôi, anh đến từ lúc nào. - Cô gái giả mạo thoáng xấu hổ, nếu như Tuấn Khôi nhìn thấy hết mọi chuyện thì rất khó nói.

Tuấn Khôi đưa mắt nhìn Rose, sau đó nhìn mọi người xung quanh, dùng ánh mắt lạnh lùng khẽ nói.

- Có vẻ RoYal doạ này quá rảnh rồi, các vị không có việc gì để làm sao. Hay là tôi sẽ cắt giảm biên chế, loại một số thành phần rảnh rồi ra khỏi công ty. -

Sau câu nói của Tuấn Khôi, mọi người nhanh chóng tản đi trong khiếp sợ, nếu bị đuổi khỏi công ty xem như mất đi một công việc tốt, vì xin vào nơi này thật sự khó khăn.

- Cô, về vị trí làm việc của mình. - Tuấn Khôi nhìn cô nhân viên kia mà nói.

- Dạ, cảm ơn giám đốc. - Cô gái như được cứu thoát khỏi tai nạn liền nhanh chóng cúi chào và về nơi làm việc.

Chỉ còn lại Tuấn Khôi và Rose đứng đó, Tuấn Khôi dùng ánh mắt khó đoán nhìn Rose đang cúi mặt, chưa biết phải giải thích thế nào.

- Em lên phòng làm việc của anh. - Tuấn Khôi nói xong lạnh lùng bỏ đi.

Rose đi phía sau Tuấn Khôi tiến về phòng làm việc của anh, trong suốt quãng đường đi anh không hề nói với cô một lời, cũng không nhìn sang cô một lần. Ánh mắt hướng thẳng phía trước, dường như không có chút cảm xúc.

Bước vào trong phòng làm việc của tổng giám đốc RoYal trong không khí âm u khó tả, Tuấn Khôi đang hướng lưng về phía Rose, còn cô ta đứng phía sau vẫn còn đang suy nghĩ cách giải thích để Tuấn Khôi tin mình. Bất ngờ Tuấn Khôi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Rose, khiến tim cô ta giật bắn lên đôi mắt cụp xuống không dám đối diện với anh.

- Em... em xin lỗi vì đã cư xử thô lỗ như vậy. Nhưng việc này đều do anh mà ra cả.

- Em có phải là Rose hay không? - Tuấn Khôi nhìn vào cô ta với ánh mắt hết sức lạ lùng.

- Em tất nhiên là Rose rồi, anh đang nói chuyện điên khùng gì vậy hả. Chỉ vì em quá căng thẳng về việc bản thiết kế nên mới khó chịu trong lòng như vậy, lại còn nghe anh mắng nữa em thấy thật áp lực.

- Việc đó quá sức với em như vậy sao? - Tuấn Khôi lại ngạc nhiên, Rose ngày xưa rất kiên trì không bao giờ than vãn.

- Em đã giao ý tưởng của mình cho anh và anh đã chê bai thậm tệ như thế nào, em không muốn đảm nhận hạng mục thiết kế lần này nữa.

- Nếu em muốn như vậy, thì em nghỉ ở RoYal đi. Nơi này chỉ cần người tài, không cần bình phong. - Tuấn Khôi khẽ tức giận nhưng không muốn nặng lời với Rose.

- Được, em cũng không muốn làm việc nơi này nữa. - Cô gái giả mạo này như bắt được vàng, nếu cứ làm ở đây trước sau cô cũng bị bại lộ.

Rose nói xong ra vẻ tức giận bỏ đi. Tuấn Khôi nhìn theo bóng cô mà trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ và kinh ngạc miệng khẽ nói: "Cô ấy đã thay đổi sao, vì sao con người có thể thay đổi nhanh chóng như vậy."

Thiên Bảo bận rộn trong dự án phim mới nên cũng không còn nhiều thời gian quan tâm đến những việc khác. Hôm nay đoàn phim được nghỉ ngơi thư giãn một hôm nên lịch trình của anh rảnh rỗi. Thiên Bảo trên đường lái xe về nhà, đi qua đoạn đường lớn nhìn thấy poster quảng cáo cho đêm diễn của Hoàng Quân, nhìn thấy Anh Thư rạng rỡ liền cảm thấy trong lòng có chút rộn ràng. Anh dừng xe lại bên vệ đường, đôi mắt chăm chú nhìn hình ảnh của cô.

Chiếc xe màu đỏ chạy tới trước cổng khu chung cư cao cấp liền tắt vào. Thiên Bảo đội nón đen bước vào bên trong đi về phía căn chung cư mà anh đã đưa Anh Thư về nơi đó. Thiên Bảo mở cửa đi vào thì hoàn toàn ngạc nhiên, căn nhà trống trơn như lâu rồi không còn ai ở lại nơi này. Và chính xác là Anh Thư đã dọn ra khỏi nơi này từ lúc nào không một lời từ biệt, Thiên Bảo cảm thấy trong lòng có chút tức giận. Lập tức gọi điện cho quản lý của cô.

- Chị Châu, hai người dọn đi khi nào vậy?

- Cô ấy không nói với câu sao, chúng tôi dọn đi vài tháng trước rồi.

- Các người đang ở đâu? - Thiên Bảo hỏi.

- Chuyện này, Anh Thư căn dặn tôi không được nói với anh. Xin lỗi anh, tôi có việc gấp1 rồi. - Chị Châu nhanh chóng thoái thác lí do mà cúp máy.

- Alo, khoan đã. - Thiên Bảo vội nói nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy.

Rõ ràng là chính anh xua đuổi cô ra khỏi cuộc đời mình, rõ ràng chính anh không muốn cô có tình cảm với mình nên tìm cách đẩy cô ra xa. Hiện tại cô đã mất tích trước mắt anh, anh lại cảm thấy vô cùng khó chịu như là mất đi một thứ gì đó quý giá mà không có cái thứ hai trên đời.

Thiên Bảo không về nhà lại đến biệt thự họ Phạm để tìm Rose, dù sao những khi anh cảm thấy khó chịu thường tìm đến Rose để gặp cô. Vì nếu nhìn thấy nụ cười của cô gái ấy, mọi phiền muộn trong anh đều tan biến hết.

- Thiên Bảo, anh đến thật đúng lúc. Em muốn ra ngoài. - Cô gái giả mạo kia nhìn thấy Thiên Bảo liền nói.
- Ủ! Em muốn đi đâu, anh sẽ đưa em đi.
- Em muốn đi mua sắm, sau đó chúng ta sẽ đến Ciz làm vài ly nhé.

Thiên Bảo hơi khựng khi nghe Rose nói vậy, nhưng vì đó là yêu cầu của cô nên anh không từ chối.

Thiên Bảo đưa Rose đến trung tâm mua sắm. Cô ta lựa chọn những bộ trang phục hở hang khiến Thiên Bảo nóng cả mặt mũi. Đây rõ ràng không phải là gu thời trang của Rose trước đây. Ngày trước Rose toàn chọn những dòng thời trang cao cấp, tuy không phải kín đáo như bà cụ nôn nhưng không quá hở hang vì cô nói như vậy là tôn trọng người nhìn vào mình và tôn trọng bản thân mà cha mẹ sinh ra.

- Em xác định là sẽ mặc những trang phục thế này sao? - Thiên Bảo nhăng mặt mà nói.
- Anh không thấy đẹp sao. - Cô ta chỉ lo lựa quần áo không nhìn thấy nét mặt của Thiên Bảo.
- Nó quá hở hang, chúng không hợp với em đâu.
- Không ngờ anh thật kém cỏi về thời trang như vậy, chúng cũng không quá hở hang đâu như vậy là bình thường. - Rose giả lắc đầu nói.
- Nếu em thích vậy, thì tùy em vậy. - Lần đầu anh cảm thấy khá nhàm chán khi đi cùng Rose như vậy.

Thiên Bảo để mặc Rose lựa chọn quần áo, còn anh nhìn về phía poter dựng đứng quảng cáo về đêm hội âm nhạc liveshow của Hoàng Quân. Không ngờ hẳn ta lại chi mạnh tay như vậy, quảng cáo thật rầm rộ. Nhưng đó không phải là điều Thiên Bảo quan tâm nhất, anh chính là đang nhìn cô gái trong bức poster kia, bỗng dưng lại có một ý nghĩ muốn gặp lại cô.

133. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 24: Cảm Giác Quen Thuộc

Đêm biểu diễn của Hoàng Quân cũng đến, mọi thứ được chuẩn bị hoàn hảo nhất. Vé đã được bán hết từ tháng trước, người hâm mộ chàng ca sĩ nổi tiếng này quá nhiều. Hội trường khách ngồi đông đúc, khách mời cũng đến đầy đủ, mọi thứ đều đã được sẵn sàng.

- Em sẵn sàng chưa Anh Thư. - Hoàng Quân đi đến phía sau Anh Thư đang ngồi trên bàn trang điểm nhìn vào gương.
- Hi, em có chút hồi hộp. - Anh Thư khẽ đáp. - Đây có thể nói là lần đầu tiên em đứng trước một sân khấu đông người như vậy, cảm giác hàng ngàn ánh mắt nhìn theo em, nghe giọng hát của em thật khiến em khó thở.

Hoàng Quân nhìn xung quanh, mọi người đều chăm chú công việc của mình. Anh liền nắm lấy tay Anh Thư chặt trong bàn tay mình khẽ nói:” Anh đang truyền sức mạnh cho em này, em sẽ thành công.”

- Cảm ơn anh... - Anh Thư khẽ cười.
- Sau buổi biểu diễn, anh muốn gặp em một chút. - Hoàng Quân nói nhỏ.
- Có việc gì sao? - Anh Thư tò mò.
- Hẹn em ở cổng sau nhé, anh sẽ đợi em. - Hoàng Quân mỉm cười nói sau đó quay lưng đi.

Anh Thư hơi ngẩn người nhìn Hoàng Quân đi tới vị đạo diễn để bàn bạc điều gì đó. Trong lòng cô rất quý Hoàng Quân, lần đầu gặp mặt cô còn một chút e dè nhưng trải qua bao nhiêu thời gian cùng nhau tập luyện, Hoàng Quân đã giúp đỡ cô rất nhiều vì vậy tình cảm hai người càng ngày càng trở nên thân thiết. Còn Thiên Bảo, Anh Thư quyết định quên đi người đàn ông này, cô muốn dành hết vào công việc, không muốn suy nghĩ về cuộc sống riêng tư vì hiện tại cô chính là người của công chúng.

Anh Thư xuất hiện trên sân khấu với một bài song ca cùng Hoàng Quân và một bài solo, nhận được sự ủng hộ của nhiều khán giả khiến cô vô cùng vui sướng, trên sân khấu Anh Thư trở thành một con người hoàn toàn khác đi. Cô nhập tâm vào bài hát mình trình bày, quên hết mọi phiền muộn, quên hết những bất hạnh

của cuộc sống của bản thân và trên hết là quên đi người mà cô đặt một thứ tình cảm mà tự bản thân mình biết rằng không có kết quả.

Phía sau hậu trường, khi Anh Thư đã trình bày xong phần trình diễn của mình, Hoàng Quân liền đi tới phía Anh Thư đang ngồi khẽ nói.

- Em làm tốt lắm.
- Cám ơn anh, tất cả là nhờ anh đã giúp đỡ em rất nhiều. - Anh Thư cười đáp.
- Nhớ cuộc hẹn của chúng ta nhé, chương trình cũng sắp xong rồi. - Hoàng Quân ghé tai Anh Thư nói nhỏ.
- Vâng, em sẽ đợi anh xong việc. - Anh Thư không tiện từ chối.

Hoàng Quân nghe xong liền mỉm cười hài lòng mà bước ra sân khấu sau khi MC giới thiệu phần trình diễn của anh. Anh Thư ngồi bên trong phòng nghỉ, nhìn đồng hồ nhắm chỉ còn khoảng 30p nữa thì chương trình sẽ kết thúc, không hiểu Hoàng Quân muốn gặp cô nói chuyện gì nhỉ. Hay là anh ta muốn cùng cô hợp tác ra đĩa sao.

- Hát cùng tên đó, cảm thấy rất vui sao. - Một giọng nói từ phía cửa phòng nghỉ vang lại, giọng nói có chút ghen tuông.
- Anh... vì sao lại vào được nơi này. - Anh Thư quay lại, bắt gặp ánh mắt như muốn đi sâu vào tận tâm can cô.
- Cô quên tôi là ai rồi sao? - Thiên Bảo nhếch miệng cười, cô ta quá xem thường anh rồi.
- Tôi biết anh là diễn viên nổi tiếng, nhưng nơi này không dành cho anh. - Anh Thư cảm thấy kì lạ, người không có trách nhiệm không được phép vào nơi này mà.
- À, tôi có quen với đạo diễn chương trình này. Tôi nói với ông ta rằng sắp tới tôi đóng vai một ca sĩ nổi tiếng nên muốn tham quan một chút bên trong để lấy được cảm hứng nhập vai. Và hiện tại nơi này tôi được tự do đi lại. - Thiên Bảo nhún vai nói.
- Vậy anh cứ tự nhiên tham quan. - Anh Thư như không muốn tiếp tục nói chuyện với anh, cô đã nhủ lòng không được yêu anh, phải quên anh đi. Nếu như càng nhìn thấy anh sẽ càng khó lòng làm được.
- Thật tình cờ, lại gặp cô nơi này. Xem ra sau khi rời khỏi nơi của tôi, cô sống rất tốt và còn lại vui vẻ như vậy. - Thiên Bảo nói ra, giọng khàn khàn khó đoán.
- Tất nhiên rồi, con nợ và người tự do phải có tâm trạng khác nhau. - Anh Thư quay mặt vào trong nói, không muốn Thiên Bảo nhìn thấy nét mặt không vui của cô.
- Hiện tại, em đang ở đâu. - Thiên Bảo hỏi, ánh mắt không nhìn Anh Thư nữa mà chuyển đến một vùng xa xăm.
- Anh không cần phải quan tâm. Không phải anh đã nói chúng ta tốt nhất đừng gặp lại nữa, tốt nhất là không nên có mối quan hệ nào cả. Vậy hiện tại anh hỏi tôi đang sống để làm gì.
- Em sẽ không nói sao? - Thiên Bảo không vui nói.
- Tôi không muốn nói và anh cũng không cần phải biết. - Anh Thư cứng gắt nói,
Bên ngoài, buổi biểu diễn đã kết thúc, Hoàng Quân đang chào fan hâm mộ của mình.
- Đã hát xong vì sao cô chưa về nữa. - Thiên Bảo nhìn xung quanh, nơi đây chỉ còn một mình Anh Thư ở lại.
- Tôi có hẹn. - Anh Thư khẽ nói, sau đó đứng lên đi về phía cửa nơi Thiên Bảo đang đứng.
- Hẹn với ai. - Thiên Bảo lại nói.
- Tôi cần báo cáo với anh sao? - Anh Thư đáp.

Tiếng vỗ tay ngoài khán đài vang vọng vào bên trong kết thúc một đêm diễn thành công.

- Là với hấn ta? - Thiên Bảo nhúu mày nhìn ra hướng sân khấu.
- Không liên quan đến anh, mau tránh ra. Đến giờ tôi phải đi rồi. - Anh Thư dừng đối diện Thiên Bảo tại cửa ra vào.
- Em không được phép đi với hấn. - Thiên Bảo nổi nóng, nắm chặt tay Anh Thư kéo đi.
- Buông tôi ra, tôi không muốn đi với anh. Mau buông ra. - Anh Thư bị sức mạnh của Thiên Bảo kéo đi, vừa đi vừa hét.
- Nếu em muốn ngày mai mọi người đều biết chuyện này cứ hét to lên. Tiền của tôi có thể ngăn chặn những thông tin xấu về tôi nhưng cũng có thể làm em mất hết tất cả. - Thiên Bảo đe dọa.

Anh Thư lo sợ, quả đúng như lời Thiên Bảo nói. Anh ta hiện tại chính là người nổi tiếng, nếu nhà báo nhìn thấy cảnh tượng này sẽ viết bài nói rằng cô đeo bám anh, hoặc tốt hơn chính là hai người đang hẹn hò. Nhưng cô là một ca sĩ trẻ, nếu dính tin đồn có bạn trai thì xem như không thể nào tiến xa hơn nổi. Vì vậy Anh Thư ngoan ngoãn im lặng đi theo Thiên Bảo.

Hoàng Quân đứng phía cổng sau đợi Anh Thư nhưng lại nghĩ cô vẫn còn trong phòng nghỉ nên đi vào bên trong tìm kìm, nhìn xung quanh lại thấy bóng dáng cô đang đi phía trước mắt và lại đi cùng Thiên Bảo liền nhanh chóng đi tới.

- Anh Thư, em đang làm gì ở đây vậy. Không phải chúng ta đã hẹn rồi sao? - Hoàng Quân dùng tay nắm lấy tay còn lại của Anh Thư kéo lại.

Tình thế hiện tại, hai bàn tay của Anh Thư bị hai tên đàn ông nắm chặt và đều muốn cô đi về phía mình.

- Cô ta sẽ đi cùng tôi. - Thiên Bảo lạnh lùng nói.
- Nhưng cô ấy đã có hẹn với tôi. - Hoàng Quân đáp lời.
- Hai anh, có thể buông tay tôi ra trước. Nếu người ngoài nhìn thấy, người thiệt thòi nhất là tôi.
- Cả hai dù nghe Anh Thư nói vậy đều không buông ta ra, sợ người bên kia dành cô mất.
- Thiên Bảo, anh buông tôi ra trước. - Anh Thư quay về phía Thiên Bảo nói.

Thiên Bảo nhìn ánh mắt buồn rười hơi ươn ướt nước mắt thì trong lòng có một chút bối rối đành buông tay cô ra, sợ giọt nước mắt kia rơi xuống.

- Hoàng Quân, anh có thể buông ta em ra? - Anh Thư nhìn về phía Hoàng Quân nói.
- Hoàng Quân thấy Thiên Bảo đã buông thì cũng không muốn làm khó Anh Thư.
- Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao? - Anh Thư quay về phía Thiên Bảo mà nói.
- Tôi có việc riêng cần nói với em. - Thiên Bảo đáp.
- Vậy sáng mai, tôi sẽ liên lạc với anh để sắp xếp cuộc hẹn. Hôm nay tôi bận. - Anh Thư đáp, nhìn về phía Hoàng Quân. - Chúng ta đi thôi.
- Nhưng tôi chỉ muốn nói với em vào hôm nay. - Thiên Bảo kéo tay Anh Thư lại, không muốn cô đi cùng hấn ta.
- Tôi đã có hẹn cùng anh ấy, còn anh Trần Thiên Bảo, tốt nhất nếu được chúng ta hãy xem như chưa từng quen biết.

Anh Thư nói xong liền đi theo Hoàng Quân về phía cổng sau để lại một mình Thiên Bảo với bóng dáng cô đơn lẻ loi. Anh chợt nhận ra bản thân mình quá độc tài, luôn cho rằng tình cảm duy nhất chỉ dành cho Rose, không nhận ra thứ tình cảm thiêng liêng của Anh Thư. Để giờ đây cô bước theo một người đàn ông khác không phải anh, lại khiến anh cảm giác đau lòng như vậy.

Rose tìm kiếm trên báo để tìm được việc làm nuôi sống bản thân. Mấy ngày qua đi xin ở rất nhiều nơi nhưng không nơi nào chịu nhận cô vào làm việc, bởi vì giấy tờ của cô là do Minh Tuấn làm dành cho người bị thất lạc người thân, bằng cấp hiện tại không có nên các công ty không thể nhận.

Rose lật phía sau tờ báo nhìn thấy một cuộc thi tìm kiếm tài năng của tập đoàn RoYal, trong bài là một cuộc thi thiết kế trang sức của RoYal, giải thưởng lên đến hàng chục triệu. Người đạt giải nhất có thể được nhận vào RoYal làm việc. Điều này khiến Rose vô cùng đặc biệt để ý đến, không hiểu sao khi đọc xong bài viết này trong đầu cô lại nảy ra rất nhiều ý tưởng về trang sức. Rose tìm một cây bút chì, một mảnh giấy bỏ trên bàn phác hoạ bằng tay vài mẫu trang sức đang hiện ra trong đầu.

- Woa, không ngờ mình có tài như vậy, biết thiết kế trang sức này. - Rose nhìn tác phẩm bằng tay bắt mắt của mình.

Rose đi tới tập đoàn RoYal để đăng kí tham gia cuộc thi. Trong vòng hai ngày cô phải gửi cho họ một bản thảo vẽ một bộ trang sức dành ột cô gái năng động.

- Em có thể ngồi nơi này vẽ được không chị. - Rose khẽ hỏi người nhận hồ sơ đăng kí.

- Em định vẽ ngay tại nơi này luôn sao, đây là một cuộc thi lớn không phải trò đùa đâu em. Hãy mang về nhà châu chuột cho kĩ càng.

- Không cần ạ. Em sẽ vẽ ngay và nộp ngay luôn, chỉ cần em có một chỗ ngồi. - Rose mỉm cười nói.

- Vậy em qua bên bàn bên kia đi. - Cô gái ái ngại nhìn Rose rồi chỉ sang phải bàn trống

Rose ngồi trên chiếc bàn bên trong RoYal, cô như không để ý xung quanh mà tập trung vào bản vẽ của mình.

Tuấn Khôi từ bên ngoài đi vào liền nhìn thấy chiếc bàn trống hăng ngày anh đi ngang qua nay lại có một cô gái lạ mặt đang ngồi đó tập trung vào những tờ giấy. Tuấn Khôi dừng lại phía xa xa nhìn về hướng cô gái, sau đó liền hỏi nhân viên bảo vệ.

- Dạ thưa tổng giám, cô ta là người tham gia cuộc thi thiết kế của công ty. Cô ta xin ở lại để vẽ rồi sẽ nộp luôn ạ.

- Được rồi, cảm ơn anh. - Tuấn Khôi để anh bảo vệ quay về vị trí cũ, ánh mắt lướt qua Rose một lần nữa, xem ra trên đời còn rất nhiều người kì lạ.

Tuấn Khôi không để tâm tới việc của Rose quá nhiều, cho đến lúc tan ca trở về thì anh vẫn nhìn thấy cô đang hý hoáy tại chiếc bàn ấy. Tuấn Khôi tò mò đi tới, cầm một tờ giấy đang đặt lung tung trên bàn nhìn qua.

- Cô định mang thứ này để tham gia sao? - Tuấn Khôi lên tiếng.

Rose vì quá tập trung mà quên cả thời gian, quên cả ăn uống chỉ ngồi tại nơi này mà thiết kế. Nghe giọng nói của một người đàn ông đối diện liền ngẩng đầu lên nhìn.

- Đây, ai cho phép anh đụng tới bản thiết kế của tôi hả. - Cô giật lại tờ giấy trên tay Tuấn Khôi.

- Tôi chỉ xem qua thôi, những bản thiết kế này không đúng yêu cầu đâu. - Tuấn Khôi nói.

- Vì sao anh biết không đúng yêu cầu chứ, anh thì biết gì mà nói. - Rose cảm thấy mình bị chê bai bởi người đàn ông có gương mặt khá quen thuộc này.

- Cuộc thi đòi hỏi cô phải thiết kế bằng vì tính, những bản vẽ bằng tay sẽ không được nhận. - Tuấn Khôi cười lớn, ai lại đi thi mà không đọc yêu cầu bài thi như cô gái này.

- Thật sao? Vậy sao khi thấy tôi vẽ bằng tay cả ngày mà họ lại không nói chứ. Nhưng tôi không biết dùng máy tính, phải làm sao đây? - Rose dùng gương mặt tiu ngầu buồn bã giận hờn.

- Công việc của họ không phải là nhắc nhở cô. - Tuấn Khôi một lần nữa cầm trên tay bản vẽ của Rose vừa nhìn vừa nói. - Bản thiết kế của cô cũng không tồi, cô học trường nào?

- Tôi không có đi học. - Rose đáp. - Nhưng anh là ai. - Rose nhìn Tuấn Khôi rồi dùng gương mặt rạng rỡ nói. - Có phải anh cũng đang tham gia cuộc thi đúng không. - Nói như đúng rồi.

- Cô nghĩ vậy sao? - Tuấn Khôi tự hỏi bản thân mình không ra dáng một tổng giám đốc sao?

- Nếu không vì sao anh lại nắm rõ quy định như vậy. Nhưng nếu anh cũng tham gia thì... - Rose giật bản thiết kế của mình lại. - trả lại cho tôi, không được phép copy bài của tôi.

- Cô lại nghĩ xấu tôi đang copy bài của cô sao, tôi lại đang có ý định sẽ giúp cô đưa những bản vẽ tay này thành bản thiết kế trên máy tính. - Tuấn Khôi không hiểu sao lại có nhả ý giúp đỡ cô gái ngốc nghếch này, nói chuyện với cô ta lại cảm thấy vô cùng thoải mái như vậy.

- Tôi và anh không quen biết, anh lại muốn giúp tôi sao? - Rose dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi nhìn ánh mắt của Rose, trong lòng liền cảm thấy quen thuộc nhưng không thể nhận ra.

- Tất nhiên rồi, vì tôi là người tốt mà.

Ngoài trời nhá nhem tối, anh bảo vệ nhìn thấy Tuấn Khôi đang đứng nói chuyện với Rose nên không dám đi tới nhắc nhở cô ta đã đến giờ phải ra về rồi, vì mọi người trong cty ai nấy cũng đã ra về trừ hai người.

- Cô ngồi đây đợi một chút. - Tuấn Khôi muốn trêu chọc cô gái này một chút.

Sau đó, anh quay ra phía anh bảo vệ nói rằng anh ta đừng quan tâm đến anh và cô gái kia sẽ làm gì, cứ làm tốt nhiệm vụ của mình ở bên ngoài.

- Chúng ta cần một máy tính để hoàn thành bản vẽ này. - Rose nói với Tuấn Khôi khi anh đi tới.

- Ở nơi này, tôi biết có 1 máy tính thuộc loại tốt nhất. Nếu thiết kế trên chiếc máy tính ấy thật là dễ dàng.

- Nó nằm ở đâu?

- Phòng tổng giám đốc. - Tuấn Khôi dẫn dụ cô, xem cô gái này cả gan tới cỡ nào.

- Giờ này, có lẽ tổng giám đốc cũng về rồi. Chúng ta mượn máy ông ta một chút. - Rose ngẩng thơ đứng lên đi.

- Cô đi đâu vậy? - Tuấn Khôi đi theo hỏi.

- Lên phòng tổng giám đốc.

Tuấn Khôi khẽ cười, sau đó liền nói:” Cô không sợ bị phát hiện sao?”

- Có anh đi chung mà, chúng ta sẽ chia tội ra làm hai. - Rose quay đầu lại cười tinh nghịch.

Cả hai cùng vào bên trong thang máy, sau đó Rose bấm tầng cao nhất.

- Cô biết phòng tổng giám đốc ở tầng này sao? - Tuấn Khôi ngạc nhiên.

- Tôi không biết, chỉ là bỗng dưng bấm vào. - Rose cũng không hiểu vì sao mình lại chọn nút ấy. - Nhưng tôi nghĩ những người như bọn họ, thường hay chọn những nơi cao nhất để làm việc.

- Theo cô là vì sao nhỉ?

- Thường thì những tên tổng giám đốc là những tên bụng phệ, xấu xí lại rất lẳng nhăng. Bọn họ chọn những nơi cao như vậy để dắt những cô gái ham tiền đến mà bày trò đằng sau lưng vợ mình. Nếu như vợ ông ta có đến thì ông ta đã được cấp dưới thông báo, bà ta phải mất một đoạn đường dài để đi lên phòng làm việc, khoảng thời gian đó đủ để ông ta dọn dẹp chiến trường rồi. - Rose luyên thuyên nói, không để ý đến sắc mặt của Tuấn Khôi.

- Những tổng giám đốc trong mắt cô đều bụng phệ, xấu xí ư. - Tuấn Khôi đỏ mặt che giấu tức giận lửa cháy trong lòng.

Rose chưa kịp trả lời thì cửa thang máy mở ra, đúng như cô đoán đây chính là tầng của tổng giám đốc. Cô nhanh chóng chạy đến phòng của tổng giám đốc mở cửa nhưng cửa đã bị khoá rồi.

- Bị khoá rồi, làm sao đây?

- Để tôi. - Tuấn Khôi đi tới nhìn qua cái ổ khoá đầu vân tay đưa tay mình vào. Cánh cửa mở ra ngay sau đó.

- Anh làm sao hay vậy, mở được rồi. - Rose không quan tâm đến quá trình, chỉ chú trọng vào kết quả mà bị Tuấn Khôi qua mặt như vậy.

Rose nhanh chóng đi vào phòng làm việc của Tuấn Khôi, cô nhìn xung quanh bỗng cảm thấy nơi này khá quen, dường như cô đã đi vào nơi này rất nhiều lần.

- Chúng ta mở máy làm việc thôi. - Tuấn Khôi nhanh chóng mở máy, đăng nhập mật khẩu trong khi Rose còn nhìn xung quanh.

- Không ngờ công ty to thế này, lại bị chúng ta đột nhập một cách dễ dàng như vậy. Xem ra an ninh nơi này quá kém. - Rose đứng phía sau Tuấn Khôi lắc đầu chê bai.

Tuấn Khôi không hiểu vì sao lại nhanh chóng giúp cô gái này hoàn thành những nét thiết kế trên vi tính y như bản vẽ tay của cô. Cả đêm hai người cùng nhau làm việc, cùng nhau nói chuyện vui vẻ cứ như đã từng quen nhau rất lâu trước đây.

- Cô tên gì, nhà ở đâu? - Tuấn Khôi hỏi.

- Tôi tên Tuyết Nhi, tôi ở nhà trọ gần đây.

- Cô không phải người thành phố sao, giọng nói của cô rất giống một người tôi quen. - Tuấn Khôi nói, giọng nói của cô ta hết như giọng nói của Rose.

- Tôi cũng không biết mình là người miền nào, tôi bị thất lạc gia đình. Hiện tại tôi đang đi tìm họ.

- Vì sao bị thất lạc, tôi sẽ giúp cô.

- Một ngày nọ tôi tỉnh lại, không biết mình là ai và gương mặt bị phá hủy. - Rose buồn bã nói, cô ít khi chia sẻ cùng ai nhưng hôm nay lại có cảm giác tin tưởng vào người đàn ông này.

- Gương mặt hiện tại của cô, cũng không đến nỗi xấu xí. - Tuấn Khôi nhìn thấy ánh mắt kia buồn bã liền trêu chọc.

- Đây là nhờ một vị bác sĩ tốt bụng đã cho tôi lại một gương mặt hoàn toàn khác này. Vì vậy con đường đi tìm người thân của tôi quá là đen tối.

Tuấn Khôi nhìn nét mặt buồn bã kia liền không nhắc tới chuyện này nữa.

- Xong rồi đây, tôi đánh giá cao về bản thiết kế của cô đấy.

Rose mỉm cười nói: "Tôi không cần anh đánh giá, chỉ cần giám khảo đánh giá."

Anh đây không phải là giám khảo hay sao, cô gái này quả là thật sự khờ khạo đến như vậy. Một tập đoàn lớn với đội ngũ bảo vệ nghiêm ngặt, cô ta lại cho rằng chui vào phòng tổng giám dễ dàng như vậy sao.

Cả hai cùng nhau rời khỏi RoYal thì trời đã tối, ánh đèn đường sáng rực cả một toà cao ốc to lớn.

- Cảm ơn vì anh đã giúp tôi, tôi sẽ mời anh ăn tối.

- Không ngờ cô thật rộng rãi như vậy nha. - Tuấn Khôi vui vẻ đi bộ theo phái sao Rose.

Rose đưa Tuấn Khôi đến một quán ven đường, cả hai cùng vui vẻ ăn những món ăn bình dị nhất. Tuy Tuấn Khôi là tổng giám của RoYal, ăn những nhà hàng sang trọng, nhưng quá khứ của anh chính là một đứa trẻ cơ cực, anh không hề tỏ ra khinh khi mà ngược lại cảm thấy rất vui và thú vị khi đi chung với cô gái xa lạ nhưng có cảm giác vô cùng gần gũi. Mọi mệt mỏi, buồn phiền khi ở bên cạnh cô ta đều tan biến. Tuấn Khôi cho rằng hôm nay là một ngày vui đối với anh, khi gặp được một cô gái thú vị.

134. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 25: Gia Đình Hỗn Loạn 1

- Nhưng anh làm gì trong RoYal vậy? - Rose vừa ăn mì vừa hỏi Tuấn Khôi.

- À... tôi chỉ là một nhân viên trong phòng dịch vụ. - Tuấn Khôi không muốn cô gái giản dị này xa lánh anh nếu biết anh là tổng giám.
- Anh nghĩ với bản thiết kế của tôi, có hy vọng chiến thắng hay không?
- Bản thiết kế đó không phải là bài quyết định, chỉ là vòng sơ khảo để loại bỏ những người kém cỏi thôi. - Tuấn Khôi đáp.
- Ý anh là, nếu được vào vòng trong sẽ phải thiết kế những bản khác sao? - Rose cảm thấy vô cùng rắc rối.
- Đúng vậy, cô không đọc nội quy và thể lệ sao? - Tuấn Khôi nghi ngờ nhìn Rose.
- Haha, tôi... thật sự là chưa đọc. - Rose vừa cười vừa nói.
- Tuấn Khôi kì lạ nhìn cô gái trước mặt, một người nào đi thi lại không đọc qua nội quy và thể lệ cơ chứ.
- Nhà cô ở đâu. - Tuấn Khôi hỏi.
- Tôi ở gần đây, còn anh?
- Cũng cách đây không xa.
- Ngày mai tôi sẽ đến RoYal để nộp bản thiết kế này. Một lần nữa vô cùng cảm ơn anh đã giúp tôi, hy vọng chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau. - Rose tạm biệt Tuấn Khôi đi về hướng phòng thuê của mình.
- Tuấn Khôi đứng im, hai tay bỏ vào trong túi quần ngắm nhìn dáng đi của cô trông cũng quá quen thuộc như vậy. Nhưng rõ ràng là một cô gái chỉ lần đầu tiên gặp mặt, vì sao anh lại giúp đỡ và để mắt đến cô ta.
- Tuấn Khôi lái xe về nhà, hình ảnh của Rose vẫn lưu giữ trong đầu. Một cô gái đáng yêu và ngây ngô đến ngốc nghếch. Tuấn Khôi rải bước đi vào biệt thự Trần gia thì nhìn thấy Rose giả đang ngồi trong hoa viên, trên người mặc một bộ quần áo nhũn mắt.
- Tuấn Khôi, anh đã về rồi sao? Hôm nay rất bận sao?
- Rose, những thứ trên người em là như thế nào? - Tuấn Khôi nhìn trang phục trên người Rose liền không vui.
- Em vừa mới mua liền mặc lên cho anh xem. Anh thấy em có đẹp không? - Rose mỉm cười ôm lấy tay Tuấn Khôi.
- Nhìn thật rẻ tiền. - Tuấn Khôi lắc đầu lạnh lùng nói bỏ mặc Rose giả bên ngoài mà đi vào bên trong.
- Cô gái giả mạo kia vô cùng tức giận, tại sao những trang phục gợi cảm thế này lại không thể hấp dẫn được anh ta, chẳng lẽ anh ta không phải đàn ông hay sao?
- Ít nhất anh cũng phải khen em một câu chứ. - Rose giả liền chạy theo nói.
- Những trang phục này không thích hợp với em, từ nay về sau không được phép mặc những loại quần áo thế này nữa, biết không? - Tuấn Khôi thấy bàn tay Rose kéo mình lại, trong lòng sợ cô buồn phiền nên nhẹ nhàng nói.
- Nếu anh không thích, em sẽ mang chúng đi bỏ hết. - Rose giả thấy Tuấn Khôi không còn vẻ lạnh lùng thì nhẹ nhàng đáp.
- Em đến tìm anh sao?
- Em muốn xin lỗi anh vì đã không giúp được anh trong việc thiết kế, nếu anh muốn em sẽ cố gắng hơn.
- Không sao, anh đã tìm được người có thể thiết kế rồi. - Tuấn Khôi khẽ mỉm cười khi nghĩ đến cô gái có tên Tuyết Nhi kia.
- Nhanh vậy sao? Là ai? - Rose giả tò mò, vì mọi người trong bộ phận thiết kế kia ai lại có thể nhanh chóng thiết kế để qua được sự lựa chọn của Tuấn Khôi.
- Anh tổ chức một cuộc thi, anh đã nhìn ra được một số tài năng rồi, em yên tâm nghĩ ngơi đi. Để anh đưa em về nhé. - Tuấn Khôi nói.

- Em lái xe tới đây mà, anh có vẻ mệt mỏi quá rồi. Anh nghỉ ngơi đi, em sẽ tự về. - Rose giả mỉm cười nói rồi ra về.

Trên đoạn đường vắng, nhìn thấy không có xe hai bên đường nên cô ta tăng tốc lái quá tốc độ cho phép. Đến khi nhìn thấy một bóng người đi qua thì không thắng kịp mà đâm vào người qua đường.

Hai bên vẫn không một bóng người. Rose giả đi xuống xe, nhìn thấy vết máu loang trên đường, một cô gái đang nằm bất tỉnh giữa vũng máu. Trên người cô ta không có gì cả, chỉ có một xấp tài liệu đang ôm trong tay.

- Đây chẳng phải là bản thiết kế trang sức sao. Nhìn chúng thật lạ mắt. - Cô nhìn qua rồi sau đó nhìn xung quanh không một bóng người.

Rose giả cướp xấp tài liệu kia, sau đó bình thần lên xe bỏ đi, để mặt cô gái nằm dưới đường không biết sống chết.

- Chúc mừng buổi biểu diễn thành công tốt đẹp. - Hoàng Quân đưa ly rượu màu đỏ lên cùng vào ly của Anh Thư, không gian lãng mạn và riêng tư thêm tiếng nhạc du dương dành cho đôi lứa đang yêu.

- Chúc mừng anh. - Anh Thư mỉm cười đáp. - Nhưng đáng ra anh phải mời toàn bộ mọi người chứ, vì sao chỉ có hai chúng ta.

- Vì anh chỉ muốn cùng em có chút riêng tư. - Hoàng Quân nhìn vào đôi mắt Anh Thư mà nói.

- Anh lại trêu chọc em. - Anh Thư ngượng ngùng.

Hoàng Quân nắm lấy tay Anh Thư, bốn mắt chạm nhau.

- Anh Thư, có lẽ là hơi vội vàng nhưng anh muốn nói rằng anh yêu em!

Anh Thư bất ngờ với câu nói của Hoàng Quân, cô bất giác không biết phải đáp lời thế nào.

- Anh biết, em có thể chưa dành tình cảm cho anh, nhưng anh chỉ mong em cho anh một cơ hội để chúng ta có thể gần nhau và hiểu nhau hơn. - Hoàng Quân nói tiếp.

- Nhưng... hiện tại anh đang rất nổi tiếng, anh không sợ có bạn gái sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình sao? - Anh Thư khẽ hỏi.

- Sự nghiệp, vinh quang, hào nhoáng,... mọi thứ anh đều đã trải qua. Hiện tại, anh chỉ quan tâm đến em, hình bóng của em cứ thế nằm trong tim anh, anh luôn muốn nhìn thấy em, luôn muốn cùng em đi mọi nơi.

Anh Thư nhìn Hoàng Quân, anh là người trong thời gian qua đã động viên và giúp đỡ cô rất nhiều. Thành quả ngày hôm nay của cô không thể không nhắc đến công ơn của Hoàng Quân. Nhưng tình cảm, đối với cô quá xa vời, lại không nghĩ Hoàng Quân có thể từ bỏ nhiều thứ để đến với mình.

- Hoàng Quân, cảm ơn anh vì đã để mắt đến em. Nhưng hiện tại, em chỉ muốn tập trung vào sự nghiệp, chuyện tình cảm em không muốn nghĩ đến.

- Có phải vì người đàn ông khi nãy nên em không thể đến với anh. - Hoàng Quân bị từ chối cảm thấy vô cùng buồn bã nói.

- Không phải đâu, anh ta và em không có một mối quan hệ nào nữa, chỉ là những người xa lạ từng quen biết.

- Anh không cần em phải yêu anh ngay lúc này, chỉ cần em đồng ý cho anh cơ hội được chăm sóc, được bên cạnh em là đủ rồi. Như vậy có được không hả Anh Thư.

Nhìn thấy tấm chân tình của Hoàng Quân, Anh Thư vô cùng cảm động, trên đời này ngoài mẹ ra lại có người quan tâm đến cô như vậy. Anh Thư không muốn Hoàng Quân quá thất vọng, bèn gật đầu đồng ý để cho anh bên cạnh mình.

Hôm sau, Tuấn Khôi cố tình nán lại gần nơi nộp bài dự thi để có thể gặp được cô gái thú vị hôm qua nhưng đợi mãi vẫn không thấy cô ấy đến. Ngày hôm sau vẫn như vậy, cho đến hết thời hạn nộp bài dự thi, Tuấn

Khôi vẫn không thấy cô đến nộp bài. Trong lòng có chút thất vọng và buồn bã, dường như anh đã đặt niềm tin sai người.

Tuấn Khôi ngồi trong phòng làm việc thì thư kí riêng của anh đi vào nộp những bài thiết kế được chọn cho anh phê duyệt. Tuấn Khôi từ từ đánh giá từng bài một, những thiết kế này tuy vượt trội nhưng chưa đạt đủ độ sắc sảo. Đến bài cuối cùng, anh chợt dừng lại nhìn vào với ánh mắt sâu thẳm. Tuấn Khôi lật sang phía sau để nhìn tên người thiết kế thì vô cùng kinh ngạc.

Tuấn Khôi đặt bút kí phê duyệt cho những bài thi này lọt vào vòng trong, sau đó nói với thư kí của mình: "Tôi có việc ra ngoài một chút, cuộc họp vào 30p sau cô dời về 2h chiều. Còn nữa, tôi sẽ giữ lại những bản thiết kế này xem xét kĩ càng lại, ngày mai tôi sẽ gửi lại phòng tổ chức."

- Dạ thưa tổng giám đốc.

Tuấn Khôi nhanh chóng cầm bản vẽ cuối cùng mà anh nhìn thấy trong tay rời khỏi RoYal, trên chiếc xe màu đen sáng bóng, Tuấn Khôi lao đi trên đường tới phía biệt thự nhà họ Phạm.

- Tuấn Khôi, anh đến tìm em sao? - Rose giả nhìn thấy Tuấn Khôi từ bên ngoài đi vào liền chạy ra đón, cô nghĩ anh đã biết cô tham gia vào cuộc thi kia, có lẽ anh đánh giá cao bản thiết kế mà cô gửi nên đến khen ngợi liền vô cùng vui vẻ.

- Em tham gia cuộc thi ở công ty? - Tuấn Khôi nhìn đăm đăm vào Rose giả mà nói.

- Đúng vậy, em muốn làm anh ngạc nhiên. - Vẫn không hiểu chuyện kinh khủng gì đang xảy ra.

- Bản thiết kế này là chính tay em thiết kế. - Minh Trí đưa bản thiết kế ra trước mắt Rose giả.

- Đúng vậy, chính là em thiết kế. Anh thấy chúng có đẹp không?

Tuấn Khôi nheo đôi mắt mình lại, ánh mắt như muốn bắn ra tia lửa nhìn vào Rose giả.

- Em chắc chắn nó là của em. - Tuấn Khôi hỏi một lần nữa.

Cô ta không xấu hổ khẳng định bằng cách gật đầu.

Tuấn Khôi dùng tay bóp chặt bờ vai của Rose giả, siết chặt như không muốn cô ta trốn thoát.

- Nói cho tôi biết, cô là ai?

Rose giả giật mình, không lẽ cô bị lộ tẩy sao. Mọi thứ đều hoàn hảo mà, không dễ như vậy chứ.

- Tuấn Khôi, anh làm sao vậy? Anh đang làm em đau đó. - Rose giả đau nhói bờ vai mà nói.

- Tôi không tin em lại thay đổi nhiều như vậy, trước đây em không hề biết nói dối. Vì sao bản thiết kế này lại lọt vào trong tay em, chủ nhân của nó hiện đang ở đâu.

Rose giả lo sợ, có vẻ vì bản thiết kế chết tiệt kia làm mọi chuyện trở nên rắc rối rồi, không ngờ anh ta lại quen với cô gái lần trước bị cô đâm phải. Nhưng giờ nếu cô nói ra sự thật có lẽ Tuấn Khôi sẽ càng nghi ngờ cô ta hơn.

- Em... em chỉ vô tình nhặt được trên đường, em không biết chủ nhân của nó là ai. Vì lần trước em thiết kế không tốt, sợ anh thất vọng nên lần này muốn làm anh vui mà thôi. Là em sai đã tự nhận thành quả của người khác, anh đừng giận em nhé, Tuấn Khôi.

- Nhặt trên đường sao?

- Đúng vậy. - Rose giả dùng đôi mắt hồi lỗi gật đầu.

- Là đoạn đường nào?

Rose giả bịa ra một đoạn đường nào đó mà nói ra, Tuấn Khôi bỏ mặc cô ta ở lại mà tìm kiếm chủ nhân bản vẽ trên tay anh. Anh chỉ muốn hỏi rõ, vì sao cô ta lại không đến RoYal trong khi đã hẹn với anh, vì sao không dùng tài năng của mình để tham gia cuộc thi.

Tuấn Khôi ra sức cho người tìm kiếm nhưng thật là mò kim đáy biển. Chỉ có một cái tên, không hề có một bức ảnh hoặc thông tin nào vì thông tin đăng kí của cô ta toàn để trống những mục cá nhân không bắt

buộc. Vì tiêu chí RoYal đưa ra là tìm người tài, khi tìm thấy sẽ nhanh chóng điều tra tin tức sẽ đúng hơn bản thân họ tự khai.

Một tuần sau....

Bữa tiệc do Trần gia tổ chức để thông báo hôn sự giữa hai nhà Trần - Phạm. Quyết định này là của hai gia đình vì Rin và Minh Trí dự định sẽ đi du lịch sang các người nghèo để làm công tác từ thiện nên Rin muốn hai đứa trẻ được yên bề gia thất trước khi cô đi xa. Hôm lễ sẽ được cử hành trong một tháng nữa, vì không muốn cha mẹ suy nghĩ nhiều nên Tuấn Khôi chấp nhận mặc dù trong lòng có một chút lẩn cẩn. Cô gái ngày xưa anh từng yêu thương hôm nay thay đổi quá nhiều như vậy.

Thiên Bảo lặng lẽ đứng một góc. Anh cũng không còn cảm giác muốn tranh giành Rose với Tuấn Khôi vì trong lòng anh đã bị một hình bóng khác chiếm hữu, chỉ là anh có chấp nhận để hình bóng kia ngự trị hay luôn tự làm khổ mình và khổ người.

- Thiên Bảo, anh sẽ chúc mừng em chứ. - Rose dùng bộ mặt buồn bã nói.

- Tất nhiên. Hôm nay là ngày vui của em mà, phải cười lên chứ. - Thiên Bảo xoa đầu cô, nuông chiều như ngày xưa hay làm với Rose.

- Ngày vui của em, đúng vậy nên chúng ta hãy cạn ly nào. - Rose giả đưa ly rượu trên tay cụng vào ly rượu của Thiên Bảo rồi uống cạn. - Anh uống đi.

Thiên Bảo nhìn thấy cô đã cạn ly, cũng đưa ly rượu lên môi uống cạn.

- Tiếp tục nào. - Rose giả lại cầm thêm 2 ly rượu khác tới.

- Có chuyện gì sao, em sẽ say mất. - Thiên Bảo ngăn cản.

- Em không sao đâu, chỉ muốn cùng anh uống thêm 1 ly nữa thôi mà.

Thiên Bảo chiều ý Rose, lại tiếp tục cùng cô cạn thêm một ly rượu khác. Vừa uống dứt ly rượu, trong người anh cảm thấy nóng hực lên, giống như anh đã thấm mem say nhưng thật kì lạ tuổi lượng của anh không phải kém như vậy, chị mới 2 ly đã say rồi sao?

- Anh có sao không, Thiên Bảo. - Rose giả vờ như đỡ Thiên Bảo.

- Anh... không... sao. - Thiên Bảo chóng mặt choáng váng.

- Em đưa anh vào bên trong nghỉ nhé, hình như anh đã quá say rồi. - Rose giả đỡ Thiên Bảo đã choáng váng chỉ biết đi theo cô.

Cô ta mở một căn phòng ma mị, đưa Thiên Bảo vào bên trong cởi bỏ sạch quần áo của anh ra, sau đó cởi bỏ quần áo của mình. Trên giường hai người không mảnh vải che thân đang nằm bên cạnh nhau.

Tiếng cửa phòng mở ra, ánh đèn thấp sáng bốn phía. Những ánh mắt nhìn về phía hai con người kia bàng hoàng. Mọi người kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt, hiện tại nơi này là vợ sắp cưới của em họ lại đang trên giường cùng với người anh họ.

Tuấn Khôi nhìn thấy cảnh tượng trên trong lòng vô cùng tức giận, cô gái này anh trân trọng nang niu chưa hề muốn đụng đến vì muốn giữ gìn cho đến khi cưới cô về. Không ngờ lại bị chính anh trai mình làm nhục, như vậy còn đây là thể diện của một người đàn ông uy nghiêm.

135. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 26: Tôi Nhớ Em!

- Tuấn Khôi, em... huhu... - Rose giả vờ tỉnh lại sâu cơn mê, nhìn xung quanh liền vừa khóc vừa nói.

- Hai người lại dám làm chuyện này trong nhà của tôi. - Tuấn Khôi tức giận, bàn tay xiết chặt.

- Không phải như anh nghĩ đâu, huhu... em... chỉ có cái chết mới rửa đi nỗi oan này. - Rose giả khóc thét lên.

Nghe tiếng khóc lớn, Thiên Bảo cũng từ từ tỉnh lại với trong mơ màng, đầu anh đau như búa bổ. Thiên Bảo nhìn Rose đang dùng chiếc mềm kia che thân, bản thân cũng bị che đầy bởi chiếc mềm kia. Anh nhìn thấy Rose đang khóc sướt mướt, lại cả hai không mặc gì mà nằm trên giường lên kính ngạc không dám nghĩ anh và cô đã...

- Mọi người ra ngoài trước đã, các con mặc lại quần áo vào trước rồi chúng ta nói chuyện. - Rin khó xử nói, thật ra thì chuyện tình cảm không nói trước được, nhưng hai đứa chúng chính là không nên lam như vậy, dù sao cũng là những người thân thiết nên Rin không muốn mở lời trách cứ.

Minh Trí, Trần Hậu, Thiên Kim và cả Tuấn Khôi nghe lời Rin nói theo tình theo lý đều hợp lẽ, cứ để chúng chỉnh chu rồi hỏi chuyện sau, bộ dạng bây giờ thật khó nhìn và càng khiến cho Tuấn Khôi mất đi sự bình tĩnh vốn có. Mọi người tản ra ngoài, Thiên Bảo nhìn qua Rose đang khóc liên hồi.

- Rose, không lẽ chúng ta đã... - Thiên Bảo không thể nhớ ra điều gì, chỉ nhớ là anh vừa uống ly rượu mà Rose mời liền cảm thấy choáng váng và đến khi tỉnh lại sự việc đã ra thế này.

Cô ta không đáp, cứ thế khóc to hơn.

- Nếu chúng ta đã làm chuyện đó, anh sẽ có trách nhiệm với em. Chúng ta kết hôn đi, Rose. - Thiên Bảo nắm đôi bàn tay của Rose giả.

- Chúng ta làm sao có thể kết hôn được. Em chính là vợ sắp cưới của em họ anh đó, dù em có muốn kết hôn cùng anh cũng không thể làm như vậy. - Cô ta gian xảo nói, mục tiêu chính là chia cách bọn họ.

- Nếu như em đồng ý kết hôn cùng anh, anh sẽ khiến họ phải đồng ý.

- Em không biết, anh đừng nói nữa... huhu....

Bên ngoài, Tuấn Khôi ngồi trên chiếc ghế từ từ lấy lại sự bình tĩnh.

- Cha mẹ, dì dượng, chuyện này hãy để chúng con tự giải quyết, mọi người vào bên trong nghỉ ngơi, buổi tiệc hôm nay đã quá mệt mỏi.

- Tuấn Khôi, chuyện gì cũng phải xem xét đến cái gọi là tình cảm gia đình, đừng để mọi chuyện đi quá xa tầm kiểm soát. - Rin đi tới phía con trai mình khuyên răn.

- Mẹ, con biết rồi. Mẹ hãy tin tưởng vào con trai mẹ chứ. - Tuấn Khôi đáp.

Mọi người đi về phía ngoài phòng khách. Thiên Kim và Rin đi phía trước còn Trần Hậu và Minh Trí cố tình nán lại phía sau, vừa đi vừa nói.

- Thiếu gia, là tôi không biết dạy con để nó làm nên chuyện xấu hổ này. - Trần Hậu trong lòng vô cùng tức giận Thiên Bảo, nhưng vì nơi này là nhà của Minh Trí nên anh biết mình không có quyền to tiếng.

- Chuyện này không thể trách cậu, cũng không phải lỗi hoàn toàn do Thiên Bảo. Tốt nhất chuyện của ba đứa chúng nó cứ để chúng tự giải quyết. Chuyện cần của cậu hiện nay, chính là mau chóng chuẩn bị hôn sự cho Thiên Bảo và Rose đi. - Minh Trí hiểu rõ tính cách Tuấn Khôi, nếu hai đứa trẻ kia yêu nhau thì Tuấn Khôi sẽ rút lui.

- Chuyện này khiến tôi cảm thấy thật đầu đầu. - Trần Hậu lắc đầu, anh cũng không muốn suy nghĩ nhiều phở mặc cho bọn chúng.

Nhìn thấy mọi người đã đi hết, Tuấn Khôi hít một hơi đầy để xoa đi bớt tức giận trong lòng. Anh mở cửa căn phòng oái ăm kia mà bước vào. Rose giả đã đi vào bên trong nhà vệ sinh, chỉ còn một mình Thiên Bảo ngồi trên chiếc ghế với một nét mặt suy nghĩ mông lung.

- Anh... vì sao lại làm như vậy. - Tuấn Khôi dựa lưng vào cửa nói.

- Xin lỗi cậu, có lẽ do tôi quá say. - Thiên Bảo không nhìn Tuấn Khôi mà nói.

- Loại rượu hôm nay đâu không phải là rượu mạnh, tước lượng của anh không phải là thấp, nó lại khiến anh dễ dàng say như vậy sao? - Tuấn Khôi nhếch mép cười khinh bỉ.

- Tuấn Khôi, hãy nhường Rose cho tôi... tôi sẽ chịu trách nhiệm về cô ấy. - Thiên Bảo hướng mắt về phía Tuấn Khôi mà nói.

Nghe xong, Tuấn Khôi không kìm chế được tức giận liền đi tới túm lấy cổ áo của Thiên Bảo. Đôi mắt ánh lên tia lửa giận, bàn tay nắm chặt hết sức nói như thét ra lửa.

- Anh mang vợ sắp cưới của tôi lên giường, lại còn muốn tôi nhường nữa hay sao? Anh là kẻ vô liêm sỉ, chính là anh không xứng đáng là anh của tôi.

- Trần Tuấn Khôi, cậu cũng xem người anh họ này là anh của cậu sao? Từ bé trong gia đình đều xem trọng cậu hơn tôi, người tôi và cậu cùng yêu thương lại chọn kết hôn cùng cậu, cậu nói xứng đáng sao, tôi chính là không cần cái sự giả dối đó. - Thiên Bảo đẩy Tuấn Khôi ra khỏi người mình liền nói tiếp. - Trần Tuấn Khôi, từ nay chúng ta sẽ không còn là anh em gì nữa. - Nói xong tung cửa bỏ đi.

Rose giả bên trong nghe toàn bộ sự việc bên ngoài thì cười thầm vì kế hoạch đang đi đúng hướng, cô từ từ bước ra mang một vẻ mặt đầy đau khổ mà nhìn Tuấn Khôi.

- Anh, có lẽ chúng ta có duyên không nợ. Em không thể đến với anh bằng tấm thân nhợt nhạt này được, em xin lỗi. - Rose từ trong nhà vệ sinh bước ra với mái tóc ướt sũng, toàn thân run rẩy.

Tuấn Khôi nhanh chóng chạy đến đỡ cô và ôm vào lòng như muốn truyền hơi ấm cho cô.

- Nói cho anh biết, chuyện gì đã xảy ra.

- Em... là em thấy Thiên Bảo đã say nên dìu anh ấy về phòng này nghỉ ngơi. Nào ngờ khi vào bên trong liền bị anh ấy khống chế... huhu Tuấn Khôi, em đã không còn xứng đáng với anh.

- Anh xin lỗi, vì đã không để mắt đến em, Rose. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, em ngủ chút đi. - Tuấn Khôi dỗ dành, sợ Rose sẽ nghĩ quẩn.

- Tuấn Khôi, chúng ta sẽ vẫn kết hôn chứ. - Rose giả đưa ánh mắt đắm lệ nhìn Tuấn Khôi.

- Tất nhiên rồi, anh cưới em vì anh yêu em, yêu tâm hồn ngây thơ trong sáng, yêu tính cách ngay thẳng của em. Rose đừng lo lắng nữa, chúng ta vẫn sẽ kết hôn theo dự định.

- Cảm ơn anh, Tuấn Khôi. - Rose giả rút người trong lòng Tuấn Khôi, ánh mắt hân hoan lên sự thành công ngoài mong đợi.

Thiên Bảo quay về nhà thì gặp phải ánh mắt giận dữ của Trần Hậu. Khi này vì con ở biệt thự Trần gia nên Trần Hậu không có cơ hội dạy dỗ đứa con trai bất trị này, nay anh phải làm rõ ràng trắng đen mọi việc để dễ cư xử với những người thân.

- Vì sao con dám làm điê đó hả, con biết con bé chính là vợ sắp cưới của Tuấn Khôi mà. - Trần Hậu dùng hết sự bình tĩnh còn lại mà nói, giọng nói rít lên đáng sợ.

Thiên Bảo tất nhiên không có một chút lo sợ, anh nhắm đôi mắt lại dựa lưng vào ghế sofa khẽ đáp:” Cha nói là vợ sắp cưới đâu đã phải vợ chính thức, con yêu cô ấy và sẽ cưới cô ấy cho dù mọi người có đồng ý hay không.”

- Nghịch tử, đã là người sai lại còn có lời nói ngông cuồng. Con nghĩ con bé sẽ đồng ý theo con vì bị con cưỡng bức sao, ta không thể hiểu nổi vì sao lại sinh ra một đứa con như con. - Trần Hậu nóng giận đập mạnh xuống bàn.

- Con không hề cố ý đối với Rose như vậy, nhưng chuyện đã lỡ con sẽ có trách nhiệm với Rose.

- Họ không cần con chịu trách nhiệm, Tuấn Khôi vẫn sẽ kết hôn với Rose, mọi chuyện sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là con đừng bước chân đến biệt thự Trần gia nữa. Thật đáng xấu hổ.

Thiên Bảo khẽ ngạc nhiên, quả thật Tuấn Khôi yêu Rose đến mức cam chịu lấy cô ấy mặc dù chuyện đó đã xảy ra trước mắt cậu ta. Thiên Bảo khó nghĩ, chẳng quan tâm đến lời Trần Hậu nói mà đứng lên bước ra xe phóng đi.

Tại Ciz Bar, Thiên Bảo ngồi một mình uống cạn hết ly này đến ly khác. Điều này quả thật khó hiểu, anh thật không nhớ chuyện gì đã xảy ra giữa mình và Rose, vì sao vừa uống cạn hai ly mà lại say đến không biết

gì. Thiên Bảo lắc đầu với suy nghĩ của mình, Rose là một cô gái ngây thơ nhất mà anh từng biết, không thể nghĩ không tốt cho cô ấy.

Thiên Bảo tại nơi đông người đang lắc lư theo điệu nhạc, tiếng nhạc âm âm vang bên tai nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng cô đơn lạc lõng. Trong tâm thức bỗng hiện lên hình ảnh cô ca sĩ nhỏ, lại nhớ đến nụ cười của Anh Thư, vì sao những khi anh buồn bã như vậy thì hình ảnh cô ta lại hiện ra, có phải tình cảm trong anh đã thay đổi.

- Alo, chị Châu sao, cho tôi gặp Anh Thư. - Thiên Bảo gọi cho Anh Thư nhưng không được dành gọi cho quản lý của cô.

- Cô ấy nói không muốn nghe điện thoại của anh. - Chị Châu ái ngại đáp.

- MAU đưa cho cô ta nói chuyện với tôi, nếu không đừng trách con người tôi lại vô tình ác độc. - Thiên Bảo trong cơn say đe dọa.

- À, hiện tại cô ấy đang ngủ rồi, xin lỗi anh. - Nói xong liền cúp máy.

Thiên Bảo nắm chặt điện thoại như muốn nghiền nát nó, sau đó liền gọi điện đi nơi khác.

- Thiếu gia, người cần gì sao?

- Mau điều tra cho tôi chỗ ở của cô ca sĩ Anh Thư, trong 1h phải có kết quả. - Thiên Bảo nói.

- Dạ.

Thiên Bảo khế cúp máy, từ trước đến nay anh không thích nhờ vả những người đàn em trong tổ chức của Trần Hậu, nhưng vì cô gái kia chọc giận anh như vậy anh sẽ dùng mọi cách để tìm được cô ta. Cô ta dám từ chối cuộc gọi của anh sao, đã vậy lần trước lại dám chọn cách đi theo người khác mà không phải là đi theo anh. Thiên Bảo anh dù sao cũng là một diễn viên bậc nhất, lại để thua một ca sĩ như hần ta.

Chưa đầy 30p sau, điện thoại Thiên Bảo báo địa chỉ của nơi Anh Thư đang ở. Thiên Bảo nhướn miệng cười đứng lên đi về phía cổng Ciz mà đi, bất ngờ đụng phải một người khiến hần ta tức giận hết.

- Thăng nhãi, mày không có mắt sao?

- Cút đi, tao đang bận. - Thiên Bảo như không quan tâm toan bỏ đi.

- Thăng này láo, để coi mày là ai mà dám động vào ông. - Tên bậm trợn hất vai Thiên Bảo mà nói, vì anh đang đội chiếc nón màu đen che đi gương mặt nên chúng không nhận ra.

- Một là mày cút đi ngay bây giờ, hai là mày sẽ không bao giờ có thể bước vào nơi này nữa. - Thiên Bảo kéo chiếc nón xuống, che hờn nửa gương mặt.

- Nói chuyện với ông nội mày mà dám đội nón sao. - Hần ta muốn hất chiếc nón của Thiên Bảo.

Thiên Bảo né sang một bên, sau đó không nói gì chỉ muốn nhanh chóng bỏ đi. Nào ngờ tên kia hăng máu kéo Thiên Bảo giáng một cú đấm vào gương mặt bạc tỷ của anh. Thiên Bảo ngã xuống dưới sàn vì cú đấm quá mạnh, anh đứng lên lau đi vết máu trên miệng khẽ cười.

- Dám đánh tao sao? - Thiên Bảo đứng lên tiến tới tung một cú đấm mạnh không kém về phía đối phương.

Hai bên xảy ra xô xát, nào ngờ bên hần ta đi lại khá đông khiến Thiên Bảo bị vào thế bị bao vây bốn phía. Thiên Bảo không muốn dây dưa với những tên nhãi ranh này, chỉ muốn nhanh chóng đi đến nơi mà Anh Thư đang ở liền tháo bỏ chiếc nón của mình ra. Những tên giang hồ xung lúc đầu không muốn xen vào nhưng khi nhìn thấy Thiên Bảo bị bọn người kia bao vây thì liền nhanh chóng đi tới.

- Thiếu gia, anh bận cứ đi trước bọn này để chúng em lo.

- Tôi không quen biết các người. - Thiên Bảo dù sao vẫn là một diễn viên, có mối quan hệ với bọn giang hồ trước mắt mọi người thật không tốt với tiếng tăm của mình.

- Vâng, là không quen biết. - Bọn chúng hiểu chuyện nên không dám nhận quen biết nữa, nhưng vẫn từ phía sau khoá tay bọn người gây khó dễ cho Thiên Bảo.

Thiên Bảo mỉm cười, lấy chiếc nón màu đen tiếp tục đội lên đầu rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài.

Chiếc xe Thiên Bảo phóng nhanh đến địa chỉ trong tin nhắn được gửi tới.

Tiếng chuông cửa lúc gần đêm vang lên, Anh Thư đang chuẩn bị đi ngủ thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên không hiểu giờ này lại có ai đến tìm sao. Không lẽ Hoàng Quân lại cho người mang hoa đến giờ này, vì anh ấy rất hay làm cho cô bất ngờ.

- Để em mở cửa cho. - Anh Thư thấy chị Châu cũng đang định ra mở cửa thì nói.

Cánh cửa được mở ra, một người đàn ông mặc một chiếc áo khoác màu đen, đội chiếc nón đen che nửa gương mặt nhanh chóng bước vào mặc cho Anh Thư chưa kịp nhận diện.

- Á, anh là ai. - Anh Thư hỏi.

Thiên Bảo không trả lời lấy tay che miệng Anh Thư lại mà nói:” Đừng để chị Châu biết, đi theo tôi.”

Anh Thư chưa kịp phản kháng thì đã bị Thiên Bảo kéo đi ra khỏi cửa.

- Anh... muốn gì. - Anh Thư phản kháng nhưng bàn tay Thiên Bảo đã nắm chặt tay cô.

- Muốn cô im lặng và đi theo tôi, cô càng phản kháng người ngoài càng để ý dòm ngó. Như vậy chúng ta sẽ nhanh chóng được lên báo.

Anh Thư nghe xong thì cũng im lặng, cô biết một khi người đàn ông này muốn thì anh ta sẽ dùng mọi cách đạt được mặc dù cô phản kháng cũng chỉ biết chịu thua.

Thiên Bảo lái xe đưa Anh Thư đến một nơi vắng vẻ, hai bên là những hàng cây dài lâu lâu mới nhìn thấy nhà. Ánh đèn trải dài trên con đường, một chút chiếu vào gương mặt hai người. Lần này cô nhìn thấy rõ gương mặt anh hơn, Anh Thư nhìn thấy vết máu ở bờ môi chưa kịp khô liền khẽ quan tâm.

- Anh bị thương sao?

- Không.

- Miệng anh vẫn còn vết máu.

- Không quan trọng.

Anh Thư muốn xem chính xác vết thương kia có quá sâu hay không nên đưa bàn tay lên vết thương kia. Thiên Bảo quay lại thì bàn tay đã chạm vào miệng vết thương, anh khẽ nhíu mày nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt Anh Thư.

- Tôi nhớ em.

Anh Thư không đáp, ánh mắt nhìn Thiên Bảo như muốn bù đắp những thời gian tránh mắt, cô cũng rất nhớ anh, quả thật rất nhớ nhưng làm sao có thể nói ra, chỉ sợ một lần nữa bị anh rủ bỏ.

- Anh tìm tôi để nói điều đó sao? - Anh Thư vẫn nhìn sâu vào mắt Thiên Bảo.

- Tôi còn muốn làm một việc.

- Việc gì? - Anh Thư tò mò.

Thiên Bảo dùng tay ôm Anh Thư về phía mình, đặt bờ môi mình vào bờ môi cô.

Anh Thư khẽ giật mình, nhưng rồi khẽ nhắm mắt lại đón nhận, hai dòng lệ tuông rơi....

Nụ hôn nhẹ nhàng, có vị đắng của tình yêu, vị mặn của nước mắt và máu.

Anh Thư khẽ ước, giá như thời gian dừng lại nơi này. Nơi mà anh và cô không còn điều gì phải che giấu nữa

136. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 27: Tuấn Khôi, Chúng Ta Hẹn Hò Đi.

- Vì sao anh lại làm như vậy? - Anh Thư ngồi trên xe Thiên Bảo mà hỏi, ánh mắt buồn lặng hướng về phía trước.

Thiên Bảo im lặng không đáp, bên ngoài sương mù che phủ cả đoạn đường dài vắng lặng. Tâm trạng anh lại cảm thấy có chút vị ngọt nơi bờ môi kia, Thiên Bảo không cầm lòng mà hôn Anh Thư, hiện tại lại không biết vì sao mình lại hành động với cô như vậy. Lí trí anh luôn xác định người anh yêu là Rose, nhưng trái tim lại loạn nhịp trước Anh Thư.

- Anh thật lạ, tôi đã chạy trốn khỏi tầm mắt của anh, chạy trốn trong vết thương lòng không dứt. Anh lại đến tìm tôi, bắt ép tôi phải đi theo anh, và bỗng dừng lại hôn tôi... hiện tại trong lòng anh đang nghĩ gì tôi cũng không thể đoán được. Nhưng có lẽ là anh vẫn không yêu tôi, chúng ta từ nay không nên gặp mặt nữa, hy vọng anh đừng cư xử như hôm nay nữa. - Anh Thư nói xong, không đợi Thiên Bảo đáp liền mở cửa xe muốn đi xuống.

- Tôi đưa em về. - Thiên Bảo nắm lấy bàn tay Anh Thư kéo lại.

- Không cần đâu, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. - Anh Thư quay mặt lại lắc đầu.

- Em ghét tôi sao?

- Không, tôi chưa bao giờ ghét anh mà ngược lại là tôi chưa bao giờ ngừng nghĩ về anh. Nhưng... bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ ngừng lại mọi thứ, không yêu anh nữa, không nhớ đến anh nữa. Thiên Bảo, nếu anh đã không thể yêu tôi, xin anh đừng khiến tôi yêu anh hơn nữa. - Anh Thư kéo tay mình ra khỏi tay Thiên Bảo mà nói.

Thiên Bảo không biết đáp lời Anh Thư thế nào để khiến cô bớt đau thương, chỉ biết lẳng lặng ngồi nhìn cô bước xuống xe. Bóng dáng Anh Thư cô đơn đi trong sương mù, đèn đường chiếu chiếc bóng kia xuống mặt đất càng hiển thị được sự cô đơn trong trái tim cô. Cô cứ thế mà đi về phía trước, nước mắt tự lúc nào đã tuông rơi trên gương mặt đáng yêu kia. Anh là người cô đặt vào trong trái tim, nhưng chính anh lại khiến cô bị tổn thương như vậy.

Thiên Bảo ngồi bên trong xe, nhìn theo Anh Thư đang bước đi trên đường mà lòng nặng trĩu. Là anh nhớ cô, là anh muốn hôn vào bờ môi kia nhưng anh lại không dám nhìn nhận rằng anh đã yêu cô.

- Alo!

- Cậu đến đường xxx đón Anh Thư đi, cô ấy có lẽ đang rất cần cậu. - Thiên Bảo nói xong liền cúp máy, có lẽ Hoàng Quân mới có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, còn anh trái tim này vì người khác mà không thể yêu cô.

Thiên Bảo nhìn thấy một chiếc xe màu trắng đón Anh Thư đi thì mới an tâm lái xe đi.

Tại bệnh viện, mùi nước khử trùng nồng nặc, tiếng quạt máy trên tường quay đều trong không gian yên tĩnh. Cô gái nằm đó trong mê man, đã nhiều ngày trôi qua không thấy có dấu hiệu cô gái này sẽ tỉnh lại.

- Bác sĩ, trưởng khoa cho gọi anh lên phòng. - Một y tá đi vào bên trong phòng của cô gái mà nói.

- Cảm ơn, tôi sẽ đến ngay. - Minh Tuấn đáp, sau đó nhìn cô gái nằm trên giường bệnh một lần nữa rồi đứng lên đi về phía cửa.

Minh Tuấn sang Anh được một thời gian chăm sóc cho Mai Ly bệnh nặng thì được một người bạn là bác sĩ gọi điện sang vì Tuyết Nhi bị tai nạn giao thông được những người qua đường đưa vào bệnh viện của anh. Minh Tuấn sắp xếp người thay anh chăm sóc Mai Ly nhanh chóng bay về lại, anh mới biết rằng sau khi anh đi mẹ anh đã bắt Tuyết Nhi rời đi thì vô cùng tức giận, nhưng việc quan trọng là cô gái ấy may mắn đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng thời gian tỉnh lại thì rất khó đoán được.

Minh Tuấn vừa rời khỏi phòng bệnh thì Rose chợt từ từ mở đôi mắt mình ra, cô bị ánh sáng đột ngột đi vào liền nheo đôi mắt lại, hình ảnh bên ngoài nhòe dần chuyển sang rõ ràng hơn. Cô nhớ mình bị một chiếc xe đâm vào và sau đó thì không còn biết gì cả. Hiện tại, cô đang nằm trong bệnh viện, đầu vẫn còn đau nhức. Rose chợt nhớ đến cuộc thi, rồi bản vẽ của cô, cô vẫn còn man mác trong trí nhớ rằng cô đã ôm chặt bản

thiết kế ấy nhưng lại bị một người giật lấy nhưng vì quá đau đớn khiến cô không thể bảo vệ được bản thiết kế của mình cho đến lúc ngất đi không còn biết điều gì.

Nhưng không hiểu ai đã đưa cô đến đây nhỉ, lại được nằm trong phòng riêng biệt. Rose đang suy nghĩ thì cánh cửa phòng được mở ra, Minh Tuấn từ bên ngoài đi vào.

- Minh Tuấn! - Rose khẽ bắt ngờ reo lên.

- Tuyệt Nhi, em tỉnh rồi sao. - Minh Tuấn nhìn thấy cô tỉnh lại thì vô cùng vui mừng.

Rose được kiểm tra lại một lần nữa, tình trạng cô khá tốt vì hiện tại cô đã tỉnh lại và không có dấu hiệu xuất huyết nào. Đợi các bác sĩ và y tá ra ngoài, Rose nhìn Minh Tuấn khẽ hỏi.

- Không phải anh đang ở Anh sao?

- Đúng vậy, nhưng khi biết tin em gặp tai nạn anh đã rất lo lắng mà nhanh chóng bay về. - Minh Tuấn đáp

- Em lại phải mang ơn anh nữa rồi. - Rose áy náy nhìn anh.

- Vì sao em không giữ lời hứa. Em đã hứa sẽ đợi anh quay về mà.

- Em xin lỗi.

- Anh mới là người phải thay mẹ anh xin lỗi em. Thời gian qua có lẽ em rất vất vả.

- Không đâu, em có tay chân sẽ tự mình nuôi sống bản thân. Em nhận ra đã ỷ lại vào anh quá nhiều.

- Quay về cùng anh được không, Tuyệt Nhi? - Minh Tuấn nắm lấy bàn tay Rose.

- Minh Tuấn, anh cũng biết là không thể mà. Đừng vì em mà làm mẹ anh không vui, hãy nghe lời bác ấy, bác ấy cũng chỉ muốn tốt cho anh mà. - Rose không muốn quay về cùng Minh Tuấn, không muốn dựa vào anh quá nhiều.

- Mẹ anh không hiểu, em cũng không hiểu anh sao. - Minh Tuấn siết chặt tay Rose

- Em... em...

- Là anh yêu em, anh muốn em làm vợ của anh. - Minh Tuấn nhìn sâu vào mắt Rose mà nói.

- Anh biết điều đó là không thể mà, gia đình anh sẽ không đồng ý.

- Anh mặc kệ họ có đồng ý hay không, anh sẽ nhất định cưới em. - Minh Tuấn ôm Rose vào lòng.

Rose nằm trong lòng Minh Tuấn, cảm giác hiện tại không có gì thay đổi. Cô hiện tại có yêu anh không, điều đó cô không thể xác định được.

Rose xuất viện được Minh Tuấn đón về một ngôi nhà khác mà anh đã âm thầm chuẩn bị trong thời gian cô nằm viện.

- Tuyệt Nhi, hiện tại em hãy ở lại nơi này. Anh đang chuẩn bị cho lễ cưới của chúng ta, anh không thể để mọi người xem thường vị trí của em được.

- Cảm ơn anh. - Rose khẽ mỉm cười.

Minh Tuấn nhìn thấy nụ cười kia thì trong lòng vô cùng yên bình, anh ôm lấy Rose trong lòng như muốn giây phút này dừng lại.

- Ngày mai, chúng ta sẽ đi chọn nhẫn cưới.

Rose khẽ gật đầu, mọi chuyện cứ để theo sự sắp xếp của Minh Tuấn.

Hôm sau, Minh Tuấn đón Rose đến RoYal để chọn nhẫn cưới, vì trang sức của RoYal chính là mặt hàng bán nhất tại thành phố này. Cả hai bước vào RoYal, Rose nhìn xung quanh tìm kiếm người đàn ông lần trước đã giúp đỡ cô, vì cô đã hứa sẽ tham gia cuộc thi nhưng đã thất hẹn và lại đánh mất bản thiết kế kia, có lẽ anh ta sẽ trách cô.

Rose đứng trong quầy nữ trang bên trong RoYal cùng Minh Tuấn lựa chọn nhẫn cưới, có rất nhiều mẫu thật xinh đẹp được nhân viên giới thiệu. Minh Tuấn có điện thoại nên ra bên ngoài nghe, chỉ còn một mình Rose đứng đó mà ngẩn nhìn để quyết định sẽ lấy mẫu nào.

Tuấn Khôi đang đi khảo sát tình hình buôn bán của trung tâm thì nhìn thấy bóng dáng thân quen đang đứng trong quầy nữ trang thì dừng lại mà bước tới phía cô.

- Đã lâu không gặp. - Tuấn Khôi từ phía sau nói tới.

Rose quay lại nhìn, mừng rỡ khi nhìn thấy người đàn ông này.

- A, tôi tìm anh này giờ đó.

- Cô tìm tôi sao, vì sao lần đó lại không tham gia cuộc thi.

- Tôi bị tai nạn giao thông, bản vẽ kia cũng bị người ta lấy mất rồi. - Rose nhớ lại mà buồn bã.

- Là ai đã lấy nó. - Tuấn Khôi nghi ngờ hỏi, Rose nói rằng cô ấy nhặt được.

- Tôi nhớ khi bị tông phải thì chính người trên chiếc xe hơi ấy đã đi xuống và giật mất của tôi, nhưng mà lúc ấy nửa tỉnh nửa mê tôi cũng không chắc chắn.

- Cô bị đâm phải khi nào? Cô nhớ chiếc xe ấy màu gì hay không?

- Ngày mà tôi và anh gặp nhau trên đoạn đường tôi về nhà. Chiếc xe ấy hình như là màu đỏ, tôi không chắc lắm, nhưng vì sao anh lại hỏi như vậy.

- Không có gì. - Tuấn Khôi nhìn những cặp nhẫn cưới trên bàn liền hỏi. - Cô tới nơi này muốn mua thứ gì.

Rose chưa kịp trả lời thì từ phía xa Minh Tuấn nhìn thấy người đàn ông khác đang nói chuyện cùng người phụ nữ anh yêu trong lòng có chút không vui nhanh chóng đi tới khẽ gọi.

- Tuyết Nhi, em đã chọn được chưa.

- Minh Tuấn, em giới thiệu với anh người này. - Rose nhìn sang phía Minh Tuấn mỉm cười. - Đây là người em vừa quen biết vài ngày trước, anh ấy đã giúp em rất nhiều. - Sau đó nhìn Tuấn Khôi nói. - Đây là Minh Tuấn, anh ấy là bác sĩ người đã cứu tôi mà lần trước tôi đã kể với anh.

- Chào anh. - Minh Tuấn đưa tay ra.

- Chào anh, hân hạnh được gặp gỡ. - Tuấn Khôi lịch sự.

Hai người bắt tay nhau, trong ánh mắt có chút nghi ngờ về nhau.

- Tôi là bác sĩ hiện đang công tác tại bệnh viện xxx, còn anh. - Minh Tuấn muốn hiểu rõ về người đã tiếp cận Rose.

- Tôi là Tuấn Khôi, hiện tại đang làm việc tại nơi này. - Tuấn Khôi đáp lời.

Minh Tuấn cảm giác người có tên Tuấn Khôi này rất quen mặt nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở nơi nào rồi.

- Chúng tôi đến lựa chọn nhẫn cưới, nơi này quả thật có rất nhiều sự lựa chọn. - Minh Tuấn nói, như rằng đang nhắc nhở Tuấn Khôi về việc Rose chính là vợ sắp cưới của anh.

- Ra đây chính là chồng sắp cưới của cô. - Tuấn Khôi hơi bất ngờ hỏi.

- Đúng vậy, chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới vào cuối tháng, khi ấy nhất định sẽ mời anh. - Không để Rose trả lời, Minh Tuấn đáp.

- Chúc mừng. - Tuấn Khôi nói ra nhưng trong lòng lại cảm thấy không vui, cảm giác kì lạ này anh không thể giải thích. - Không phiền hai người chọn lựa, tôi xin phép cáo từ.

- Tạm biệt, Tuấn Khôi. - Rose mỉm cười nói, không ngờ khi cô nói ra hai từ Tuấn Khôi trong lòng chợt khẽ rung lên, cảm giác hồi hộp tim đập rộn ràng.

Rose nhìn theo Tuấn Khôi bước đi, cảm giác quyến luyến kì lạ.

Vài ngày sau, tiếng chuông cửa vang lên. Rose nhanh chóng ra mở cửa cảm giác kì lạ không nghĩ rằng Minh Tuấn lại về sớm như vậy.

Trước mặt cô là một cô gái xinh đẹp, nước da trắng ngần cùng mái tóc màu vàng xoả ra. Nhìn cô ấy xinh đẹp nhưng có nét mặt mệt mỏi và xanh xao.

- Cô tìm ai? - Rose ngạc nhiên hỏi, cô không hề quen biết cô gái này.

- Cô là Tuyết Nhi. - Cô gái kia nhẹ nhàng nói.

- Đúng vậy, tôi và cô có quen biết sao?

- Không, chúng ta chưa từng gặp mặt nhưng tôi biết cô. - Cô gái kia nói. - Tôi tên là Mai Ly, có lẽ cô đã nghe tên của tôi rồi.

Rose nhớ ra, đây chẳng phải là bạn gái cũ của Minh Tuấn hay sao. Không phải cô ta đang ở Anh hay sao, nay lại về nơi này mà tìm cô.

- Mời vào. - Rose lịch sự mời Mai Ly vào trong.

Mai Ly ngồi trên chiếc ghế sofa trong nhà, Rose mang ly nước lọc ra ngoài đặt xuống bàn rồi ngồi phía đối diện.

- Cô tìm tôi có việc gì sao?

- Là tôi muốn nhờ cô giúp đỡ. - Mai Ly dùng gương mặt buồn bã nói.

- Tôi có thể giúp được gì cho cô.

- Tôi nghe nói cô và Minh Tuấn đang chuẩn bị kết hôn?

- Đúng vậy.

- Tôi và anh ấy yêu nhau từ khi cả hai còn trên giảng đường đại học. Chúng tôi cứ thế yêu nhau không có gì có thể ngăn cách được. Cho đến ngày ra trường, gia đình tôi chuyển sang Anh quốc sinh sống, chúng tôi xa nhau nhưng vẫn yêu nhau và liên lạc từ xa. Cô biết không, ngày sinh nhật của tôi, tưởng chừng như là một ngày rất buồn bã và tẻ nhạt khi Minh Tuấn không ở bên cạnh, nhưng hôm ấy anh ấy đã bất ngờ bay sang Anh để cùng tôi trải qua một ngày sinh nhật thật ý nghĩa.

Rose nhìn Mai Ly, cô ấy đèn đây là kể những chuyện này cho cô là có ý gì, nhưng không muốn cắt ngang lời nên cô im lặng lắng nghe.

- Nhưng ông trời lại muốn chia cách chúng tôi, năm đó gia đình tôi biết chuyện chúng tôi yêu nhau nên ra sức ngăn cản chỉ vì ngày xưa ông nội tôi đã chết dưới bàn tay phẫu thuật của cha anh ấy. Tuy biết không thể trách bác sĩ, nhưng gia đình tôi luôn đổ lỗi cho cha anh ấy đã bắt trách dẫn đến cái chết của ông nội tôi. Vì vậy, tình cảm của chúng tôi luôn bị gia đình ngăn cản. Không chịu nổi sức ép, lại khoảng cách địa lý quá xa chúng tôi phải nói lời chia tay nhau. - Mai Ly lau giọt nước mắt tràn khoé mi. - Anh ấy bỏ bệnh viện lớn để đi đến những nơi heo lánh giúp đỡ mọi người để vơi bớt cảm giác đau buồn. Còn tôi, sống trong đau khổ suốt một thời gian qua. Tưởng chừng như cả hai đã không còn cơ hội, nhưng gần đây khi biết tôi bệnh nặng anh ấy đã bay sang Anh mà chăm sóc tôi, gia đình tôi cũng nhìn thấy sự chân thành kia mà không còn ngăn cản nữa. Tôi cũng vì điều đó mà sức khỏe tiến triển rất tốt, đột nhiên anh ấy lại bỏ tôi mà quay về không một lí do. Tôi vì tình yêu dành cho anh ấy quá nhiều nên xin phép gia đình quay về lại nơi này, thì nhận được tin cô và anh ấy sắp kết hôn.

- Cô nói tiếp đi. - Rose khẽ đáp, trong lòng đã đoán được mục đích Mai Ly đến tìm mình.

- Tuyết Nhi, tôi đến nơi này không phải để nói lời chửi bới hay xúc phạm cô. Tôi muốn van xin cô, đừng kết hôn cùng Minh Tuấn, hãy nhường anh ấy cho tôi.

Rose bắt ngờ với lời nói của Mai Ly.

- Tôi tin anh ấy vẫn còn yêu tôi, tôi không thể sống khi không có Minh Tuấn. Xem như cô cứu sống một mạng người, xin cô hãy từ hôn với anh ấy. - Mai Ly quỳ xuống trước mặt Rose mà nói.

Rose nhanh chóng đi tới đỡ lấy Mai Ly đứng lên, không ngờ cô gái này chỉ vì quá yêu Minh Tuấn mà lại hạ thấp bản thân như vậy. Trong cô ấy yếu đuối như vậy, có lẽ mới là người thật sự cần Minh Tuấn.

- Mai Ly, cô yêu anh ấy như vậy sao?

- Tôi yêu Minh Tuấn, thời gian qua tôi đã rất đau khổ vì chia tay anh ấy, đến ngày gặp lại tôi những tưởng sẽ được hạnh phúc trở lại, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

- Cho tôi ba ngày, tôi sẽ khiến Minh Tuấn tự động từ bỏ tôi mà quay về cùng cô. Tôi không có tư cách từ hôn anh ấy, vì vậy tôi sẽ khiến anh ấy huỷ hôn.

- Cô... dễ dàng từ bỏ như vậy sao? - Mai Ly không ngờ Rose lại dễ dàng đồng ý.

- Trong lòng tôi, Minh Tuấn là người ơn là người tôi suốt đời không thể nào quên được. Nhưng tôi có yêu anh hay không ngay cả bản thân tôi còn chưa giải đáp được. Hiện tại lại nhìn thấy tấm chân tình của cô dành cho anh, và hai người trước kia lại yêu nhau say đắm như vậy. Tôi biết mình cần phải làm như vậy vì anh ấy, và vì hạnh phúc của cả hai người.

- Cảm ơn, Tuyết Nhi. Trước khi đến nơi này, tôi đã nghĩ xấu cô. Tôi thành thật xin lỗi. - Mai Ly vô cùng biết ơn mà nói.

- Nếu tôi là cô, có lẽ tôi không đủ can đảm làm như vậy. Tôi rất ngưỡng mộ người dám làm mọi thứ vì tình yêu như cô. - Rose mỉm cười nhìn Mai Ly nói. - Nhất định ba ngày nữa, tôi sẽ rời khỏi nơi này. Biến mất khỏi cuộc sống của hai người.

Rose để Mai Ly quay về nhà liền rời khỏi nhà đi đến trung tâm RoYal tìm kiếm Tuấn Khôi, hiện tại người có thể giúp cô và người cô có thể nhờ vả chỉ có một mình người đàn ông kia. Không hiểu vì lý do gì, cô lại cảm giác tin tưởng Tuấn Khôi.

Đi tìm một vòng RoYal nhưng không thấy anh ta, cũng không biết phòng làm việc của Tuấn Khôi nơi nào nên cô đành ra ngoài cửa ra vào để ngồi đợi, dù sao cũng đã sắp hết giờ làm việc.

Từng toán người từ bên trong RoYal ra về, cô trong ngóng mãi cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng thân quen từ bên trong đi ra ngoài. Thân hình cao lớn, nét mặt uy nghiêm lạnh lẽo. Cô quan sát thấy mọi người đi ngang qua anh đều cúi đầu chào, lần trước anh ta nói làm trong phòng dịch vụ, không ngờ lại được tôn trọng như vậy.

- Tuấn Khôi. - Rose gọi to, khiến mọi người sững sờ nhìn cô.

Tuấn Khôi nghe giọng nói thân quen, nghĩ rằng Rose lại đến nơi này tìm mình sao. Không phải buổi sáng cô ấy nói không được khỏe hay sao. Nhưng khi nhìn lại thì nhận ra đây chính là cô gái thú vị lần trước, cô ấy lại đến tìm anh.

- Cô tìm tôi sao. - Tuấn Khôi đi tới mà hỏi nhỏ, nhìn thất ánh mắt của mọi người liền kéo Rose ra khỏi RoYal.

Hai người ngồi trong xe của Tuấn Khôi, lần này Rose chủ động quay qua nói.

- Tuấn Khôi, chúng ta hẹn hò đi.

137. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 28.1: Kế Hoạch Hẹn Hò.

Tuấn Khôi nhìn Rose một cách kì lạ, cô gái này chẳng phải ngày trước còn đi mua nhẫn cưới cùng hôn phu sao, hôm nay lại muốn hẹn hò cùng anh. Lại nghĩ, cô ta đúng quả thật rất ngây thơ không hề biết anh là ai, phụ nữ muốn hẹn hò cùng Tuấn Khôi có vô số, đúng là không tự lượng sức mình. Nhưng trong lòng Tuấn Khôi cảm thấy vô cùng tò mò về cô gái này liền dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Rose.

Rose nhìn thấy ánh mắt kì lạ kia nhìn mình liền mỉm cười nói tiếp.

- Anh không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi chỉ là muốn nhờ anh giúp tôi diễn một vở kịch trong ba ngày trước mặt Minh Tuấn, để anh ấy hận tôi mà bỏ tôi, không muốn kết hôn cùng tôi nữa. - Rose nói với giọng nói rành mạch, muốn Tuấn Khôi hiểu rõ.

- Cô không yêu anh ta sao? Bị ép kết hôn? - Tuấn Khôi hỏi.

- Không hẳn, nhưng tôi chắc chắn người phụ nữ kia yêu anh ấy gấp ngàn lần tôi. Tôi muốn Minh Tuấn hạnh phúc, dù anh ấy có ghét hay hận tôi đi chăng nữa tôi cũng cam tâm. - Rose nhìn ra phía xa mà nói.

- Cô nghĩ rằng khi cô làm như vậy, anh ta sẽ quay về cùng người phụ nữ kia sao. Nếu anh ta thật sự yêu cô, anh ta sẽ cố gắng dành lại cô. - Tuấn Khôi nói, cô gái này quả thật suy nghĩ thật đơn giản.

- Vì vậy, tôi mới cần anh giúp. Tôi muốn anh khiến anh ấy không còn một chút hy vọng. - Rose cười buồn nói.

Tuấn Khôi khẽ nhếch môi mỉm cười, người Rose ra chưa có một phụ nữ nào dám nghĩ rằng anh sẽ giúp cô ta một cách chắc chắn. Tuấn Khôi quay mặt lại gần Rose khẽ nói.

- Vì sao cô nghĩ tôi sẽ đồng ý?

- Tôi... là vì... tôi chỉ nghĩ chỉ có anh mới có thể giúp tôi thôi. - Rose tránh né va chạm với Tuấn Khôi, lùi mình về phía sau.

- Nếu tôi từ chối thì sao? - Tuấn Khôi tiếp tục tiến tới.

- Tôi sẽ năn nỉ anh. - Rose đỏ mặt với khoảng cách quá gần.

Tuấn Khôi nhìn thấy Rose gương mặt ngượng chín đỏ ửng liền cảm thấy khá hứng thú. Anh lui về phía ghế của mình, miệng cười khẽ như không cười đáp.

- Cô xem chỉ mới có một chút thân mật cô đã ngượng ngừng như vậy rồi, làm sao có thể khiến anh ta tin rằng chúng ta đang yêu nhau chứ.

- Nghĩa là anh đồng ý giúp tôi. - Rose vui mừng nói.

- Đổi lại, tôi cũng có điều kiện. - Tuấn Khôi cười nham hiểm.

- Là điều kiện gì?

- Đến lúc anh ta từ bỏ cô, tôi sẽ nói. - Tuấn Khôi nói tiếp:” Từ ngày hôm nay, Tuyết Nhi cô chính là bạn gái của Tuấn Khôi tôi, và nhất nhất phải nghe theo sự sắp đặt của tôi.”

Tuấn Khôi cho xe chạy thẳng đến một trung tâm thương mại khác thuộc sở hữu của RoYal.

Anh xuống xe đi về phía bên kia mở cửa cho Rose. Anh đưa mắt nhìn Rose nói khẽ:” Khoát tay vào tay tôi.”

Rose tuy ngượng ngừng nhưng đã hứa sẽ phải nghe theo lời anh ta nên đành đặt tay mình khoác vào khuỷu tay Tuấn Khôi như một cặp tình nhân thật sự.

- Muốn làm bạn gái của tôi, trước tiên cô phải chỉnh chu lại bề ngoài của mình. - Tuấn Khôi nhìn Rose từ đầu đến chân đều không hài lòng, trang phục trên người cô không phù hợp.

- Chỉ là bạn gái anh trong ba ngày mà thôi, không cần anh phải để ý kĩ như vậy chứ. - Rose tỏ ra Tuấn Khôi quá quan trọng hoá, dù gì anh ta cũng chỉ là nhân viên trong RoYal, cần gì phải nghiêm trọng như vậy. Vả lại cô đi trong tay trắng, muốn mua quần áo tại trung tâm này thì là một vấn đề lớn.

- Dù là một ngày, tôi cũng không thích người khác đánh giá thấp người phụ nữ của tôi. Theo tôi. - Tuấn Khôi lạnh lùng nói, sau đó bước đi.

Rose nghe câu người phụ nữ của tôi thì bỗng dưng đỏ mặt bừng bừng, anh ta nói như vậy người khác sẽ hiểu nhầm sao. Rose chán tỉnh thì đã bị Tuấn Khôi bỏ một đoạn thì nhanh chân chạy theo anh.

Tuấn Khôi đưa Rose vào một quầy thời trang vừa bắt đầu lựa cho Rose rất nhiều trang phục và bắt cô liên tiếp thử. Rose thử đến một nhòai, bộ nào Tuấn Khôi lựa qua đều vừa vặn với cô và rất phù hợp, xem ra anh ta rất có mắt nhìn.

- Tất cả những bộ quần áo cô ta vừa thử, gói hết lại cho tôi. - Tuấn Khôi nói với cô nhân viên.

- Dạ. - Cô nhân viên cười đỏ mặt trước vẻ đẹp trai của Tuấn Khôi, lại ghen tỵ với cô gái tốt số kia.

- Này, này.... chỉ ba ngày thôi, cần thiết phải mua nhiều như vậy không. - Rose nhảy dựng lên.
- Tất cả đều phù hợp và tôi không có thời gian lựa chọn. - Tuấn Khôi nói xong, rút thẻ thanh toán liền bỏ đi mặc cho Rose xách theo một đống túi phía sau.
- Ra đến xe, Tuấn Khôi đưa Rose đến một nhà hàng lớn, gọi những món ăn sang trọng phía trước để cùng nhau dùng bữa tối.
- Anh cho tôi biết, lương ở RoYal rất cao sao, tôi cảm thấy anh rất là giàu có nha. - Rose tò mò, anh ta không suy nghĩ mua một núi quần áo giày dép túi xách cho cô, lại đưa cô đến nơi sang trọng này chỉ là vì cô và anh đang trong giai đoạn hẹn hò giả.
- RoYal tất nhiên trả lương phù hợp với tài năng của nhân viên. - Tuấn Khôi nhàn nhạt nói, tiếp tục ăn.
- Vậy lương anh bao nhiêu?
- Tôi không có lương. - Tuấn Khôi không để tâm mà đáp.
- Haha, xem ra anh là kẻ bắt tài nên không được trả lương sao, anh vừa nói họ trả lương theo tài năng mà.
- Rose cười ngất lên với suy nghĩ ngu ngốc của mình.
- Vì tôi phải trả lương cho họ. - Tuấn Khôi lắc đầu với cô gái này.
- Rose ngẩng người, liền nhìn Tuấn Khôi tỏ vẻ không tin tưởng.
- Ý anh nói, anh chính là tổng giám đốc của RoYal.
- Cô hiện tại chính là bạn gái của tổng giám RoYal, vì vậy hãy tỏ ra thông minh một chút, đừng nói những lời ngu ngốc nữa.
- Anh đưa thẻ tôi xem. - Rose đưa tay về phía Tuấn Khôi.
- Tổng giám đốc phải đeo thẻ sao? - Tuấn Khôi chịu thua. - Vậy cô nghĩ, tối hôm đó cô có thể dễ dàng đột nhập phòng làm việc của tổng giám trong khi nơi đó bộ phận bảo vệ làm việc ngày đêm sao?
- Quả thật... tôi đã nghĩ như vậy. - Rose cúi mặt xấu hổ nói. - Anh là tổng giám đốc RoYal thật sao, anh còn trẻ như vậy... thật là khó tin.
- Vì vậy, cô biết mình phải làm gì rồi chứ.
- Vâng, tôi sẽ bớt nói ra những câu ngu ngốc, sẽ ăn mặc thật đẹp khi đi cùng anh, sẽ nghe lời người tài giỏi như anh... - Rose thao thao bất tuyệt.
- Tuấn Khôi nhìn cái vẻ đáng yêu trên gương mặt kia liền khẽ bật cười, bao nhiêu muộn phiền bỗng tan biến mất khi đi cùng Tuyết Nhi này. Cô gái này là ai, vì sao lại mang đến bên anh muộn như vậy. Nếu như trong trái tim anh không phải là Rose đã chiếm hết, thì có lẽ anh sẽ yêu cô gái này... một cô gái khiến anh có cảm giác bình yên.
- Tuấn Khôi đưa Rose về lại nhà mà Minh Tuấn để cô ở tạm. Rose nhìn những túi quần áo liền lúng túng, không biết phải nói thế nào.
- Không phải cô muốn hắt ta từ bỏ cô sao? Mang những thứ này vào, hắt hủi thì cứ nói được tôi mua tặng.
- Tuấn Khôi đoán được trong ánh mắt kia có một chút không nỡ.
- Nhưng...
- Không phải cô nói sẽ nghe theo sự sắp xếp của tôi. Mau vào bên trong đi, sáng mai tôi sẽ đến đón cô sớm, nhớ những gì tôi đã căn dặn.
- Rose không muốn cãi lời Tuấn Khôi vì sợ anh không giúp cô nữa, dù gì cô cũng đã hứa với anh. Rose vừa xuống xe thì Tuấn Khôi cho xe chạy đi, cô từ từ cùng với đống túi xách đi vào bên trong ngôi nhà kia, biết chắc rằng Minh Tuấn đang đợi mình, vì cả buổi tối anh gọi cô không hề nghe máy.
- Em đi đâu vậy? - Minh Tuấn nhìn thấy Rose đi vào liền hỏi.
- Em ra ngoài... - Rose lảng đi như muốn đi về phòng.

- Những thứ trên tay em là gì vậy. - Minh Tuấn nhìn thấy Rose đang mang trên tay khá nhiều đồ.

- Đây là... quà tặng từ Tuấn Khôi... hôm nay, em và anh ấy đã hẹn gặp.

Minh Tuấn trong lòng vô cùng không vui bước đến phía Rose, hất những thứ trên tay cô xuống đất nhìn vào mắt cô.

- Em và hắn ta đi đâu, vì sao em không nói trước với anh... và không nghe điện thoại của anh.

- Từ... từ khi nào... em đi đâu cũng phải báo cáo với anh...

Minh Tuấn ngạc nhiên trước thái độ của Rose, cô ấy từ trước đến giờ chưa bao giờ có thái độ nóng giận với anh/

- Tuyết Nhi, anh không phải là có ý đó. Chỉ là anh quá lo lắng cho em, em đi với ai cũng được nhưng phải nói cho anh biết hoặc khi anh gọi em hãy nghe máy, như vậy anh mới yên tâm. - Minh Tuấn nhẹ nhàng ôm lấy Rose nói.

Rose cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy, nhưng mà... hình ảnh cô gái Mai Ly kia khiến cô không thể không giữ lời mình đã hứa. Rose khẽ đẩy Minh Tuấn ra nói:” Em mệt, em đi nghỉ trước.” - Sau đó thu gom lại mọi thứ mà đi vào phòng.

Minh Tuấn đứng đó nhìn bóng dáng Rose bước đi, trong lòng không hiểu sao cảm giác lo sợ tràn đầy, anh sợ sẽ mất cô, sợ cô sẽ bỏ anh mà đi lần nữa. Minh Tuấn nhìn chiếc nhẫn trên tay mình khẽ tự động viên bản thân:” Ít ra khi ra ngoài, Tuyết Nhi vẫn mang theo chiếc nhẫn kia trên tay.”

Rose vừa bước chân vào phòng liền ngồi ngã vào cánh cửa đã đóng chặt, trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi với Minh Tuấn. Nếu như cô biết mọi chuyện sẽ như thế này, ngay từ đầu cô đã cự tuyệt anh, không mang tình cảm chưa xác định của mình để đánh cược. Rose nhìn chiếc nhẫn trên tay, nó thật đẹp và tinh tế nhưng chiếc nhẫn này đáng ra phải thuộc về người khác, một người thật sự yêu Minh Tuấn. Rose khẽ rơi giọt nước mắt:” Minh Tuấn, em xin lỗi...”

Ngày đầu tiên...

Rose mặc chiếc đầm mà hôm qua được Tuấn Khôi mua cho, mang đôi giày cao và trang điểm thật xinh đẹp bước ra ngoài. Cô nhìn thấy ánh mắt của Minh Tuấn nhìn cô có vẻ thích thú... nhưng nếu anh biết cô trang điểm lộng lẫy không phải vì anh thì anh sẽ thất vọng thế nào...

- Hôm nay, em thật đẹp. - Minh Tuấn đang ngồi đọc báo mà nói.

- Cảm ơn anh, hôm nay em có việc cần ra ngoài sớm. - Rose nhàn nhạt đáp.

- Em đi đâu vậy? - Minh Tuấn thắc mắc.

- Em có hẹn với Tuấn Khôi ra ngoài. - Rose nói không dám nhìn Minh Tuấn.

Minh Tuấn tỏ ra không hài lòng, vì sao người đàn ông kia biết rõ Tuyết Nhi đã có anh chính là chồng sắp cưới nhưng lại thích hẹn hò cô ra ngoài đi riêng như vậy. Nhưng nếu không cho cô đi, anh sợ cô nghĩ anh độc tài khiến cô không vui.

Mãi suy nghĩ khi nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng của cô đâu nữa, Minh Tuấn nhanh chóng đi ra phía cửa nhìn về phía xa. Tuấn Khôi lái một chiếc Benly đến, ăn mặc chỉnh chu đón Rose đi như những cặp tình nhân mới yêu nhau. Minh Tuấn tuy tức giận nhưng không biết phải làm thế nào, anh không tin cô thay đổi chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tự nói với bản thân rằng có lẽ cô và Tuấn Khôi chỉ là bạn bè mà thôi.

Trên xe, Rose đưa ra gương mặt khá buồn bã không một chút mùa xuân...

- Nhìn thái độ của Minh Tuấn, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với anh ấy... đáng ra tôi không nên làm như vậy...

- Bây giờ quay lại vẫn còn kịp nếu như cô hối hận và muốn kết hôn cùng hắn ta. - Tuấn Khôi lạnh lùng nói như không muốn quan tâm.

- Nhưng... tôi... tôi.

- Nếu đã không thể quay lại thì phải nhìn con đường phía trước mà đi thẳng, nếu cô cứ lấp lững ở chính giữa, xem ra hẳn ta sẽ còn đau khổ nhiều hơn bây giờ.

- Tiếp theo, tôi sẽ phải làm gì. - Rose tiếp tục hỏi.

- Qua đêm với tôi. - Tuấn Khôi trả lời thẳng.

Rose cả kinh, lui người về một phía cách xa Tuấn Khôi áp ứng.

- Tôi... và... anh... chỉ là hẹn hò giả mà thôi.

Tuấn Khôi nhếch miệng cười nhìn về phía Rose mà nói:” Cô đang suy nghĩ điều gì vậy, cô gái ngốc ngếch.”

- Anh nói qua đêm... với anh... là ý gì.. - Rose vẫn trong trạng thái đề phòng.

- Nghĩa là đêm nay cô đừng về nhà nữa, tôi và cô ở cùng một chỗ.

- Anh... anh... không thể được... tôi phải giữ gìn cho chồng tương lai của tôi. - Rose đỏ mặt hết lên hy vọng anh ta sợ mà tan biến cái âm mưu đến tối kia đi.

- Haha, tôi nói tôi và cô ở cùng một chỗ chứ không nói là muốn làm gì cô. Cô yên tâm, tôi cũng đã có vợ sắp cưới rồi, tôi tất nhiên không làm gì có lỗi với cô ấy. - Tuấn Khôi cười lớn.

Rose nghe Tuấn Khôi nói anh ta đã có vợ sắp cưới thì phần nào yên tâm, nhưng bỗng dưng lại có cảm giác buồn bã không vui. “ Anh ta có vợ rồi thì có liên quan gì đến mình chứ.” Rose tự chấn tỉnh bản thân.

Đêm đó, Rose tắt điện thoại... cô và Tuấn Khôi cùng ở trong phòng VIP tại khách sạn Ciz...

- Có lẽ Minh Tuấn đang rất lo lắng cho tôi. - Rose ngồi bên trong mà lo lắng.

- Cô có nói rằng đi với tôi hay không? - Tuấn Khôi hỏi.

- Có. Tôi nói ra ngoài cùng anh.

- Vậy cô yên tâm đi, chờ một lúc nữa anh ta sẽ gọi cho tôi. - Tuấn Khôi nhìn điện thoại của mình đang đặt trên bàn.

Quả đúng như lời Tuấn Khôi dự đoán, chưa đầy 5p sau thì số của Minh Tuấn đã gọi cho Tuấn Khôi. Tuấn Khôi khẽ cười, xem ra hẳn ta cũng không phải người bình thường, gia đình cũng phải có quyền thế mới có thể tìm ra số của anh nhanh như vậy. Tuấn Khôi nhàn nhạt nhắc máy.

- Alo!

- Anh có phải là tổng giám đốc RoYal, Trần Tuấn Khôi. - Minh Tuấn xác nhận.

- Đúng vậy, anh là ai? - Tuấn Khôi giả vờ hỏi, anh thừa biết người đầu dây bên kia là ai.

- Tuấn Khôi, tôi là Minh Tuấn chúng ta đã gặp tại RoYal lần trước.

- À! Chào anh, anh tìm tôi?

- Sáng nay, anh và vợ tôi có hẹn gặp bên ngoài, hiện tại cô ấy chưa về và cũng không liên lạc được. Tôi muốn hỏi anh và cô ấy đã chia tay nhau ở đâu. - Minh Tuấn lo lắng nói.

- Chúng tôi chưa chia tay, hiện tại cô ấy đang ở bên cạnh tôi. - Tuấn Khôi khẽ đáp.

- Cho tôi nói chuyện với Tuyết Nhi. - Minh Tuấn trong lòng khê tức giận, giờ đã quá trễ để hai người họ gặp mặt.

- Xin lỗi nhưng tôi e không tiện, hiện tại cô ấy đã ngủ rồi. - Tuấn Khôi nhếch miệng cười đáp

Rose mở to đôi mắt nhìn Tuấn Khôi, xem ra anh ta chơi một cú khiến Minh Tuấn đau lòng đến chết.

- Cái gì, anh đang ở đâu. Tôi sẽ đến cô Tuyết Nhi. - Minh Tuấn khê gằm trong điện thoại.

- Nơi này sao? Đây là một căn phòng khá sang trọng, gồm chiếc giường lớn đủ cho hai người nằm và cả chiếc bàn để hai người có thể uống rượu mà trò chuyện... nơi này không gian rất thoải mái thêm cách bố trí khá lãng mạn. - Tuấn Khôi châm chọc. - Anh yên tâm đi, nơi tốt thế này Tuyết Nhi của anh sẽ không bị

cảm lạnh được đâu. Hiện tại có lẽ cô ấy rất mệt nên đã ngủ rất ngon bên cạnh tôi. Ày da, tôi cũng khá mệt rồi, xin phép cúp máy.

- Mày... mau nói mày đang ở đâu. - Minh Tuấn hét lên trong điện thoại, máu sôi sùng sục.

- Ngày mai, tôi sẽ đưa cô ấy về. Lúc đó anh hỏi Tuyết Nhi, cô ấy sẽ kể cho anh nghe. - Tuấn Khôi nói xong liền cúp máy, tắt luôn nguồn.

Rose đờ người nhìn Tuấn Khôi, những lời anh ta nói chẳng khác nào đang nói cô và anh ta đã.... Rose đỏ bừng bừng hai má, giận dữ nói.

- Anh... anh nói như vậy, tôi còn mặt mũi nào gặp Minh Tuấn.

- Cô không phải nói rằng muốn hấn ta thù hận mà từ bỏ cô sao. Đàn ông rất ít khi, chỉ muốn độc chiếm người phụ nữ của mình. Hấn ta biết cô là loại phụ nữ lẳng lơ, sẽ chán ghét mà từ bỏ cô mà thôi.

- Nhưng anh dùng cách này...

- Ày da, cô sợ anh ta không tin sao. - Tuấn Khôi bắt đầu trêu chọc. - Cũng đúng, anh ta là bác sĩ mà sẽ có cách kiểm tra... hay là... chúng ta làm thật... anh ta sẽ không còn gì để không tin nữa.

Rose nghe xong liền co người lại, ánh mắt khiếp sợ nhìn Tuấn Khôi.

- Anh... không được tời gần tôi. Anh đã nói sẽ không làm gì có lỗi với vợ anh mà.

- Haha, tôi là đàn ông mà, ra ngoài ăn vụng một chút có lẽ cô ấy cũng bỏ qua. - Tuấn Khôi càng trêu chọc càng thích thú với thái độ của Rose.

Tuấn Khôi đi tới phía Rose đặt mình sát với gương mặt cô. Rose hoảng sợ ôm lấy cơ thể không biết phải phản kháng thế nào.

- Nhìn gần, cô cũng rất hấp dẫn nha. - Tuấn Khôi đưa lưỡi liếm mép như những tên dâm ô thật sự.

- Anh... mau rút cho tôi. - Rose la lớn.

Tuấn Khôi không chịu dừng lại mà cứ thế tiến gần hơn như muốn hôn cô.

Rose hoảng sợ, tung chân đạp Tuấn Khôi ngã xuống sàn mà hét:” Đồ biến thái, mau rút đi.”

Tuấn Khôi đau đớn nằm bệt dưới đất, Rose lấy lại bình tĩnh nhìn Tuấn Khôi nhăn nhó dưới sàn mà khó hiểu. Sức của cô đâu đủ mạnh mà khiến anh ta đau đến như vậy, hay là cô đã đạp trúng thứ không thể đạp được. Rose nhảy dựng lên, gương mặt lo lắng đi tới hỏi.

- Anh có sao không?

- Tuyết Nhi, nếu như tôi không thể sinh con được nữa, cô sẽ phải bên cạnh hầu hạ tôi suốt đời. - Tuấn Khôi hét lên trong đau đớn. - Nhà họ Trần sẽ nguyện rửa cô.

Rose cảm thấy hối hận đôi chút nhưng cũng tại vì anh ta dọa hôn cô. Rose không còn sợ con sói già bất lực này nữa mà nhe răng cười nói:” Nếu anh mà không có con được, tôi sẽ hạ sinh mà lấy anh làm chồng vậy.”

- Sau đó cô ngồi trên chiếc ghế cười haha, quên mất đi những chuyện rắc rối đang chờ cô trước mắt.

138. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 28.2: Kế Hoạch Hẹn Hò 2

Ngày thứ 2...

Buổi sáng, Rose được Tuấn Khôi đưa về lại nhà của Minh Tuấn. Cô run cả người không dám nghĩ rằng Minh Tuấn sẽ làm gì mình, nhưng cô đã phải chuẩn bị tinh thần cho những việc tệ hơn sẽ xảy ra, vì đây chính là điều mà cô lựa chọn. Để Minh Tuấn hạnh phúc cùng tình yêu thật sự của anh, còn hơn bên cạnh một người không yêu anh.

Rose bước chân vào bên trong, cô cảm thấy vô cùng ngột thở không thể nào thoải mái tự nhiên được. Trước mắt là Minh Tuấn đang ngồi trong phòng khách, trên bàn là chai rượu với cặn, mùi rượu nồng nặc

trong căn phòng. Rose bước tới xót xa nhìn anh, có phải cô đã khiến anh quá đau lòng không, có phải cô đã sai khi quyết định như vậy.

- Minh Tuấn, em đưa anh vào bên trong nghỉ ngơi. - Rose dùng tay đung vào Minh Tuấn muốn đỡ anh dậy.
- Đừng đụng vào người tôi. - Minh Tuấn trong cơn say hất tay Rose ra khỏi cơ thể mình.

Rose lui lại về phía sau vì sức Minh Tuấn đẩy cô khá mạnh, có lẽ kế hoạch của Tuấn Khôi vạch ra rất thành công, Minh Tuấn đã cảm thấy kinh bỉ cô, không muốn cô đụng vào anh nữa.

- Vì sao hả, tôi không tốt với cô hay sao. Cô muốn thứ gì tôi đều có thể chu cấp, vì sao phải dùng thân mình đi cùng tên khốn đó để đổi lấy những thứ rẻ tiền kia. - Minh Tuấn vừa đau lòng, vừa kinh khi nói.

Rose cúi đầu không muốn nói điều gì, mặc cho Minh Tuấn khinh khi mình.

Minh Tuấn loạng choạng đi tới phía Rose, hai tay ép tóm lấy bờ vai cô nắm chặt lấy.

Rose đau đón nhắm mắt lại, đôi mắt vẫn cụp xuống không dám nhìn Minh Tuấn, cô sợ cô càng nói ra thì Minh Tuấn càng không thể chịu đựng nổi.

- Tuyệt Nhi, em hãy nói từ nay sẽ không gặp hấn ta nữa, anh sẽ xem những chuyện đêm qua như không có gì xảy ra. - Minh Tuấn nhìn gương mặt Rose không muốn làm cô buồn bã.
- Minh Tuấn, em xin lỗi, nhưng em sẽ tiếp tục gặp gỡ anh ấy. - Rose khẽ đáp, không thể làm sai theo kế hoạch.
- Đê tiện. - Minh Tuấn gầm lên nói, vừa nói vừa bế thốc cô đi vào bên trong phòng ngủ.
- Minh Tuấn, anh muốn làm gì, mau thả em ra. - Rose hét lên sợ hãi.

Minh Tuấn quăng mạnh cô xuống giường lớn không thương tiếc, khoá trái cửa phòng lại.

- Cô không phải rất thích chuyện này sao, tôi sẽ làm cô thỏa mãn. - Minh Tuấn lao đến phía Rose.

Rose không ngờ chuyện lại đi đến mức này, một Minh Tuấn luôn giữ phong thái lịch thiệp với phụ nữ ngày nào đã mất đi, hiện tại trước mắt cô là một người hoàn toàn xa lạ.

- Không phải, đừng lại gần tôi. - Rose phản kháng lại, nhưng sức lực một cô gái yếu đuối làm sao đả co lại một người đàn ông cao lớn mạnh khỏe.

Đôi môi Minh Tuấn chiếm lấy đôi môi cô. Rose không cảm thấy một chút cảm giác nào chỉ là cảm thấy hoảng loạn, cô cố gắng đẩy anh ra khỏi cơ thể nhưng không thể nào được. Rose không biết làm gì liền khóc lớn. Tiếng khóc của cô đi vào tận đáy lòng Minh Tuấn, anh ngừng lại nhìn bản thân mình đang làm gì cô gái yếu đuối kia.

Trên thân thể Rose là những vết đỏ do anh dùng sức mà giày xéo, đôi môi cũng bật máu với vết cắn của anh. Trên người quần áo cô bị anh xé nát, nhìn thật thảm thương. Minh Tuấn cảm thấy mình vô cùng tội tệ, nhìn cô khóc ôm lấy cơ thể run rẩy sợ hãi liền nhẹ nhàng đi tới cởi chiếc áo sơ mi của mình che chắn cho cô, sau đó lặng lẽ bước ra ngoài. Minh Tuấn đi đến cửa phòng, khẽ nói giọng anh thảng th्रam vươn chút cảm xúc buồn sâu thẳm:” Quên hết mọi chuyện đi, chúng ta vẫn sẽ kết hôn theo dự định.”

Rose ngồi trong góc giường, chỉ một chút nữa thôi thì chuyện tội tệ kia đã xảy ra, có lẽ tình cảm anh dành cho cô là thật, dù anh nghĩ cô và Tuấn Khôi có quan hệ không đúng đắn vẫn muốn cưới cô về. Cô đang suy nghĩ thì điện thoại bỗng reo lên, một số điện thoại lạ.

- Alo. - Rose nghe máy.
- Là MAi Ly đây, chuyện cô hứa... - MAi Ly lắp lửng.
- Cô yên tâm, tôi đang thực hiện... tôi sẽ biến mất như đúng hẹn. - Rose đáp.
- Tuyệt Nhi, cảm ơn cô... hy vọng cô cũng sẽ tìm được hạnh phúc thật sự. - MAi Ly nói.
- Tôi làm điều này, là vì Minh Tuấn. - Rose nhàn nhạt nói. - Hãy hứa với tôi, cô sẽ mang lại hạnh phúc và niềm vui cho anh ấy.

- Tôi hứa, vì tôi yêu anh ấy, tôi sẽ khiến anh ấy thật sự là người đàn ông hạnh phúc.

Rose mỉm cười cúp máy, cô chỉ hy vọng điều đó. - Minh Tuấn, anh sẽ hạnh phúc cùng Mai Ly. Em không thể khiến anh hạnh phúc được, vì em không yêu anh...

Rose thay đổi trang phục bước ra ngoài thì Minh Tuấn đã đi ra khỏi nhà, Minh Tuấn vẫn không hề thay đổi ý định kết hôn cùng cô dù nghĩ rằng cô và Tuấn Khôi đã qua đêm cùng nhau. Vậy cô phải làm thế nào để anh từ bỏ mình đây, cô chưa kịp suy nghĩ thì Tuấn Khôi đã gọi đến.

- Anh ấy vẫn không hề từ bỏ? - Rose nói.

- Tôi biết... vì vậy tôi và em phải thực hiện một cú quyết định. - Tuấn Khôi với việc của cô gái này xem ra rất hứng thú.

- Tôi phải làm gì? - Rose ngạc nhiên hỏi.

- Trang điểm thật lộng lẫy đi, chiều nay tôi sẽ đón em đến một buổi tiệc. - Tuấn Khôi nói.

- Anh nghĩ tôi còn tâm trí cùng anh đi tiệc sao?

- Không phải đã nói, nhất nhất phải nghe lời tôi.

Rose cúp máy, chỉ ngày mai thôi là cô đã hứa khiến Minh Tuấn từ bỏ mình. Vậy mà Tuấn Khôi còn có thời gian mời cô đi dự tiệc. Hôm qua chẳng phai cô đi cả đêm với anh ta mà Minh Tuấn còn không buông, chỉ là đi dự tiệc thì chẳng thể giải quyết được rồi.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Rose vẫn trang điểm thật đẹp, diện một chiếc đầm dạ hội lộng lẫy, nhìn cô vô cùng quyến rũ.

Tuấn Khôi đứng trước cửa đợi Rose bước ra, anh khẽ ngẩng người một chút với vẻ đẹp của cô hiện tại, không ngờ cô gái ngốc ngốc hằng ngày lại biến thành một phụ nữ vô cùng quyến rũ như hôm nay.

- Cô cũng tiếp thu thật nhanh, đi với tôi ít nhất cũng phải thế này. - Tuấn Khôi mở cửa cho Rose bước lên.

- Anh không cần phải mĩa mai. - Rose lườm Tuấn Khôi.

- Đưa bàn tay cô cho tôi. - Tuấn Khôi nói.

- Có chuyện gì sao. - Rose không hiểu.

Tuấn Khôi cầm bàn tay của Rose lên, lấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô tháo ra, thay vào đó là một chiếc nhẫn khác.

Tuấn Khôi hơi cười cho xe đi tới bữa tiệc dành cho những người quyên góp cho bệnh viện để điều trị cho những người nghèo, và Tuấn Khôi lại chính là nhà tài trợ chính của chương trình từ thiện.

- Trần tổng, thật vinh hạnh khi ngài đã đồng ý tham gia buổi tiệc hôm nay của bệnh viện.

- Quá khách sáo rồi, tất nhiên bệnh viện đã mời tôi phải đến rồi.

- Mời Trần tổng cùng tiểu thư đây đến ngồi ở phía ghế danh dự. - Người đón khách dẫn lối Tuấn Khôi và Rose đi tới phía ghế danh dự dành cho khách quý.

Rose đi theo phía sau Tuấn Khôi thì nhìn thấy cha mẹ của Minh Tuấn đang đứng tiếp khách trong buổi tiệc, thì ra đây chính là buổi tiệc của bệnh viện nhà Minh Tuấn sao. Vậy là Tuấn Khôi muốn Minh Tuấn tại nơi này nhìn thấy cô và Tuấn Khôi sánh bước... thật không ngờ Tuấn Khôi lại quả là nhiều kế sách.

Cha của Minh Tuấn đi tới phía Tuấn Khôi đang đứng cùng Rose.

- Rất vui được gặp Trần tổng đây, quả là tuổi trẻ tài cao, lại có trái tim nhân hậu như vậy.

- Viện trưởng đã quá lời rồi, tôi chỉ góp một chút công sức để giúp người, quan trọng là các vị y sĩ đã giúp đỡ.

Cha Minh Tuấn nhìn Rose liền vô cùng ngạc nhiên, không phải con trai ông đã cải lời gia đình nhất quyết cưới cô gái này, vì sao cô ta lại đi cùng Trần Tuấn Khôi của RoYal, phải chăng con trai ông đã bị cô ta lừa dối, thấy trắng quên đen.

- Chào bác ạ. - Rose thấy cha Minh Tuấn liền cúi đầu chào.

- Đây là... - Cha Minh Tuấn vờ như không quen.

- À, đây là tiểu thư Tuyết Nhi, là bạn gái của tôi. - Tuấn Khôi giới thiệu.

Cha Minh Tuấn bất ngờ nhìn Rose, Rose không biết phải làm thế nào chỉ cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Trần tổng cùng vị tiểu thư đây cứ tự nhiên, tôi xin phép đi chào một số khách mới đến. - Viện trưởng khẽ chào rồi bỏ đi.

Tuấn Khôi trên tay cầm ly rượu uống một hớp nhỏ, cảm thấy chuyện này bắt đầu thú vị.

- Tên Minh Tuấn sắp đến rồi, tới lúc đó tôi làm điều gì cô cũng không nên quá bất ngờ. - Tuấn Khôi khẽ nói đủ để Rose nghe.

Tuấn Khôi vừa nói xong thì từ xa Minh Tuấn đã đi tới, đôi mắt Minh Tuấn hằn lên sự tức giận cộng thêm vẻ buồn bã. Anh không thích những nơi ồn ào thế này, nhưng Minh Tuấn không dám đối diện với Rose nên chấp nhận tham gia. Anh đang ngồi bên trong trốn đi những ồn ào bên ngoài thì cha anh đi vào và nói cho anh biết những gì ông đã thấy.

- Tuyết Nhi, em vì sao lại ở nơi này. - Minh Tuấn đi tới nắm lấy tay Rose mà nói.

Ánh mắt mọi người bắt đầu nhìn về phía 3 người.

- Bác sĩ Minh Tuấn, anh có thể buông tay bạn gái tôi ra trước. - Tuấn Khôi nói một cách nhẹ như không.

- Đây là vợ sắp cưới của tôi, từ khi nào trở thành bạn gái anh. - Minh Tuấn nóng giận nói.

- Vợ sắp cưới có nghĩa là hai người vẫn chưa kết hôn, nếu đã chưa kết hôn thì vẫn có thể trở thành bạn gái của tôi. Và hiện tại, cô ấy chính là bạn gái tôi, yêu cầu anh buông tay ra. - Tuấn Khôi kéo Rose về phía mình, đặt bàn tay vào eo của cô ôm chặt.

- Cô ấy đã đeo nhẫn đính hôn... - Minh Tuấn vừa nói vừa kéo bàn tay Rose ra, nhưng chiếc nhẫn của anh đã biến mất mà thay vào đó là một chiếc nhẫn khác. - Tuyết Nhi, nhẫn đính hôn của chúng ta đâu rồi. - Kinh ngạc nhìn.

Rose khẽ rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay Minh Tuấn, theo đúng như lời Tuấn Khôi nói. Phải hoàn thành việc này càng sớm thì Minh Tuấn sẽ bớt đau lòng.

- Em đã tháo nó ra rồi, chuyện của chúng ta hãy để đến nhà mà nói. Hiện tại em chính là bạn gái của Tuấn Khôi, anh ấy chính là khách mời danh dự của bệnh viện anh không muốn phá nát buổi tiệc này chứ. Mọi người đang nhìn chúng ta, anh hãy đi đi... - Rose khẽ đáp.

Tuấn Khôi bất ngờ về cô gái góc gè cũng thật biết cách giải quyết.

Minh Tuấn buông xui, cô ấy vì sao lại trở nên như thế. Minh Tuấn cứ thề rời khỏi buổi tiệc như kẻ mất hồn.

- Anh nghĩ, anh ấy sẽ buông tôi ra hay không. - Rose nhìn Tuấn Khôi nói.

- Thêm một chút gia vị vào nữa, anh ta sẽ không thể không buông. - Tuấn Khôi nói xong thì đi về phía khán đài đang gọi tên anh lên để tuyên dương người đã ủng hộ nhiều nhất.

Tuấn Khôi đứng trên khán đài với rất nhiều báo đài.

- Cảm ơn mọi người đã dành cho tôi nhiều sự tôn trọng như vậy, việc đóng góp lần này chính là do một người luôn bên cạnh tôi cho tôi biết thế nào là lòng yêu thương mọi người, cho tôi cảm giác yêu thương. Vâng, chính là cô gái ấy, Tuyết Nhi hãy lên đây với anh.

Rose bất ngờ khi Tuấn Khôi lại gọi cô lên sân khấu, cô cũng đành bước lên vì cô phải nghe theo lời anh nói.

- Cảm ơn em đã ở bên anh trong suốt thời gian qua. - Tuấn Khôi nhìn Rose nói.

Rose không hiểu anh ta đang làm gì, không đáp.

Dưới ống kính của các phóng viên, Tuấn Khôi cúi xuống đặt trên môi Rose một nụ hôn ngọt ngào trước bao nhiêu tiếng vỗ tay tung hô và chớp nháy của máy ảnh.

Tuấn Khôi khi ở bên cạnh cô gái mang tên Tuyết Nhi này liền quên hết mọi việc, anh quên việc đã hứa hôn cùng Rose, quên mất chuyện anh hôn cô gái này sẽ khiến cả đất nước biết được. Anh ở bên cạnh Tuyết Nhi, có lẽ đã quên mất Rose.

Buổi sáng, Rose giả cầm tờ báo trên tay liền tức giận mà xe nát. Thì ra mấy hôm nay anh ta không đến tìm cô là vì con đàn bà đáng chết này dăm câu dẫn chồng sắp cưới của ta. Anh ta dường như cũng mê một nó, Rose giả bồng có chút hoang mang lo lắng liền gọi cho đồng bọn để tìm cách giải quyết, không một ai có thể ngăn đường cho kế hoạch của cô ta.

Minh Tuấn rời khỏi buổi tiệc tìm đến bar uống rượu.

Một cô gái ăn mặc sang trọng bước tới cướp lấy ly rượu trên tay anh nhìn anh mà lo lắng.

- Minh Tuấn, anh say rồi, em đưa anh về. - Mai Ly nhận được tin của Rose liền theo anh đến nơi này.
- Em là ai? - Minh Tuấn ngược nhìn lên. - Là MAI Ly sao, em đến đây để cười nhạo anh sao?
- Anh say rồi, em đến đưa anh về. -
- Anh từ chối kết hôn cùng em để đi tìm cô ta, vậy mà cô ta lại bỏ rơi anh để theo tên đàn ông khác. - Minh Tuấn cầm chai rượu trên bàn tu uống.
- Anh vẫn còn em mà, em vẫn rất yêu anh và đang chờ đợi anh. - MAI Ly nhanh chóng giật lấy chai rượu trong tay Minh Tuấn.
- Em... chúng ta chỉ là quá khứ... - Minh Tuấn lắc đầu.
- Em không tin anh đã không còn yêu em nữa, em sẽ khiến chúng ta quya lại như trước. Anh nhớ không Minh Tuấn, ngày đó chúng ta đã thề hẹn cùng nhau đi khắp những nơi hẻo lánh để chữa trị cho những người nghèo, chúng ta sẽ sinh ra những đứa con thật xinh đẹp và sẽ dạy chúng nó lòng yêu thương con người.
- Em đừng nói nữa, anh không muốn nghe. - Minh Tuấn lắc đầu, những kỉ niệm của anh và Mai Ly chợt hiện ra trong đầu.
- Anh phải nghe, để anh biết rằng trong tim anh vẫn còn có em.

Minh Tuấn thắm mem say gục xuống bàn, Mai Ly đưa anh về khách sạn nơi cô đang ở.

Sáng hôm sau Minh Tuấn tỉnh lại, nhìn thấy Mai Ly đang ngồi bên cạnh giường mình ngủ say, trên trán anh vẫn còn chiếc khăn, có lẽ đêm qua anh bị sốt và Mai Ly đã chăm sóc anh sao. Minh Tuấn ngẩng nhìn Mai Ly, người con gái anh đã từng yêu sâu đậm... bỗng dưng anh nhớ về những kỉ niệm của cả hai rồi khẽ mỉm cười... nhưng rồi nụ cười chợt tắt khi nghĩ tới Tuyết Nhi. Nếu như cô ấy thật sự yêu Tuấn Khôi, anh có nên để cô ra đi, rồi anh nhìn Mai Ly nhớ lại những gì đêm qua Mai Ly nói, Minh Tuấn ngồi dậy ôm MAI ly lên giường, đắp chăn lại cho cô rồi rời đi.

Minh Tuấn về đến nhà thì Rose đang ngồi đợi anh trên chiếc ghế sofa.

- Tuyết Nhi, chúng ta cần nói chuyện.
- Anh nói đi.
- Em có yêu anh không? - Minh Tuấn hỏi.
- Tình cảm em dành cho anh, không phải là tình yêu. - Rose khẽ đáp.
- Em yêu Trần Tuấn Khôi sao?

Rose định trả lời là không nhưng lại nghĩ lại rồi gật đầu.

Minh Tuấn chợt đau lòng, nhưng anh đã quyết định sẽ buông cô ra...

- Vậy em đi với anh ta đi, anh sẽ để em đi tìm hạnh phúc ỉnh.

- Minh Tuấn, anh nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn em, em tin rằng anh sẽ hạnh phúc. - Rose khẽ đáp đứng lên đi về phòng thu dọn.

Minh Tuấn ngồi ngoài ghế sofa không muốn nhìn thấy cảnh Rose rời đi.

- Em đi đây, tạm biệt. - Rose khẽ kéo valy ra ngoài mà nói.

- Nếu hấn ta ức hiếp em, hãy quay về anh sẽ luôn bảo vệ em. - Minh Tuấn không nhìn về phía Rose.

Rose kéo valy ra khỏi nhà, hiện tại cô cũng không biết phải đi nơi nào. Rose đứng trước cửa nhìn hai bên không thể chọn được hướng đi. Bỗng nhiên trước mắt cô chiếc xe hơi màu đen dừng lại, cô bị một toán người đẩy vào xe nhanh chóng rời đi.

139. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 29:

Tuấn Khôi không liên lạc được với Rose nữa nghĩ rằng cô gái này đã bỏ đi một nơi thật xa không muốn Minh Tuấn tìm đến và cũng không muốn phá vỡ hạnh phúc của Tuấn Khôi. Anh có chút tiếc nuối ở cô gái này, nhưng nghĩ về Rose về trách nhiệm của một người đàn ông Tuấn Khôi đành để cô ra đi, không muốn tìm kiếm.

Mọi người trên dưới ở Trần gia đang bận rộn chuẩn bị lễ cưới cho Tuấn Khôi và Rose giả, điều này lan truyền khắp các mặt báo. Vài ngày trước trong buổi tiệc từ thiện Trần tổng của RoYal giới thiệu một cô gái xa lạ chính là bạn gái, nay lại cưới tiểu thư của Phạm gia. Đúng là người giàu có quan niệm giữa yêu và cưới thật khác nhau, chỉ tội cho cô gái nào lọt vào lưới tình của vị tổng giám đốc trẻ tuổi này.

Tuấn Khôi đang ngồi trong khuôn viên của biệt thự thì nghe có tiếng chuông cửa, sau đó người làm báo lại rằng có người đến tìm anh. Tuấn Khôi cảm thấy lạ lùng, trước giờ anh ít khi kết giao bạn bè, nay lại có người đến tận nhà tìm sao.

Minh Tuấn được người làm dắt tới nơi mà Tuấn Khôi đang ngồi đọc tin tức, đôi mắt Tuấn Khôi hướng về Minh Tuấn kì lạ, hấn ta tới tìm anh để làm gì.

- Trần tổng, Tuyết Nhi đang ở đâu? - Minh Tuấn hỏi.

- Không phải hai người đã chia tay rồi, anh quan tâm đến cô ấy làm gì?

- Ngày hôm đó Tuyết Nhi nói với tôi rằng cô ấy yêu anh và sẽ đi cùng anh. Tôi nghĩ có lẽ anh cũng yêu cô ấy, nhưng chuyện gì đã xảy ra, anh lại sắp cưới một cô gái khác. Tôi không muốn xen vào chuyện tình cảm của anh, nhưng nếu anh đã không cần cô ấy nữa tôi sẽ đón Tuyết Nhi về.

- Cô ấy không có ở nơi này. - Tuấn Khôi không nhìn Minh Tuấn nói, mắt hướng vào tờ báo tin tức.

- Tuyết Nhi đang ở nơi nào, mau nói cho tôi biết. - Minh Tuấn không còn bình tĩnh.

- Thật ra tôi không biết, chúng tôi đã chia tay ngay sau ngày cô ấy rời bỏ anh. - Tuấn Khôi không muốn công sức anh và Rose bỏ ra bị mất trắng nên tiếp tục lừa gạt Minh Tuấn

- Thằng khốn nạn. - Minh Tuấn tiến tới nắm áo Tuấn Khôi. - Mà có biết cô ấy đang bị mất trí nhớ không hả, cô ấy một mình bên ngoài biết sống như thế nào hả, không bằng cấp không tiền bạc cuộc sống của Tuyết Nhi sẽ cực khổ thế nào.

Tuấn Khôi nghe lời Minh Tuấn nói có một chút lo lắng...

- Nếu từ đầu mà xác định chỉ muốn qua đường thì đừng để cô ấy yêu mày như vậy. Khốn nạn, mày không phải là một thằng đàn ông. - Minh Tuấn hất Tuấn Khôi ra khỏi tay.

- Xem ra bác sĩ Minh Tuấn rất tức giận, nếu như anh lo cho cô ta như vậy thì nên đi tìm kiếm cô ấy, ở nơi này trách oán thì có lợi ích gì.

- Tuyết Nhi có mắt như mù, lại đi yêu kẻ hèn hạ như anh. - Minh Tuấn tức giận mắg, sau đó rời khỏi biệt thự Trần gia.

Tuấn Khôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trong lòng một cơn lo lắng kéo đến. Lời Minh Tuấn nói không hề sai, lần trước cô ấy bỏ đi đã phải vất vả kiếm tiền trong cuộc thi tại RoYal nhưng sau đó lại gặp tai nạn. Cô gái ngốc nghếch này, quả thật khiến người khác phải lo lắng.

Anh nhắc điện thoại gọi cho Thiên Bảo, đây là lần đầu anh nhờ vả người anh họ của mình. Trong chuyện giữa Thiên Bảo và Rose lần trước, Tuấn Khôi rất khó xử nhưng ngoài Thiên Bảo ra, trong chuyện này không ai có thể làm nhanh hơn.

- Không ngờ cậu lại hẹn gặp tôi. - Thiên Bảo ngồi đối diện Tuấn Khôi bên trong Ciz bar mà nói.

- Tôi có việc nhờ anh. - Tuấn Khôi đáp.

- Haha, lâu không gặp lại cậu lại khiến tôi quá bất ngờ. Tuấn Khôi lại có việc không thể làm được mà phải nhờ đến tôi sao?

- Tôi biết anh đang tức giận tôi rất nhiều. Nhưng tôi nghĩ chuyện này chỉ anh mới có thể làm được.

- Chuyện gì mà khiến Trần tổng phải hạ mình nhờ đến tôi.

- Tìm người.

- Cậu muốn tìm ai?

Tuấn Khôi đưa một tấm hình của Rose, sau đó khẽ nói:” Đây là Tuyết Nhi, cô ấy bị mất trí nhớ và đã mất liên lạc gần một tuần.”

- Cô ta... có quan hệ gì với cậu? - Thiên Bảo nhìn cô gái trong hình liền hỏi.

- Không quan trọng, nhưng tôi không muốn cô gái này phải gặp thêm những bất hạnh khó khăn nữa. - Tuấn Khôi lắc đầu nói.

- Hy vọng, câu không khiến Rose phải suy nghĩ về cô ta.

- Anh yên tâm, tôi là người biết đâu mới là thứ quan trọng nhất.

Thiên Bảo mở ra cuộc truy lùng khắp nơi cô gái mang tên Tuyết Nhi trong bức hình, thể lực của tổ chức mà Trần Hậu lập nên càng ngày càng lớn mạnh, điều này giúp Thiên Bảo rất nhiều. Đối với những việc tìm người này, quả thật rất dễ dàng.

- Thiếu gia, có tin rồi. - Một tên đàn em nói.

- Tìm được rồi sao? - Thiên Bảo hỏi.

- Em nghe được tin tức người của một băng đảng khác bắt cóc một cô gái rất giống cô gái trong hình. Nội gián của chúng ta bên đó báo về rằng, cô ta đang bị giam giữ nhưng bên chúng chưa có động thái xử lý thế nào, cứ thế mà nhốt cô ta lại.

- Là bị bắt cóc sao?

- Thiếu gia, lạ ở một chỗ là bọn họ cô ta bị bắt mà không hề có lý do gì, nghe nói đại ca bên đó nhận chỉ thị của một người khác.

- Có một thể lực đứng phía sau nữa sao. Cô gái này lại có thể gây thù chuốc oán với bọn giang hồ sao? - Thiên Bảo ngẫm nghĩ, cô gái này liên quan đến Tuấn Khôi, anh muốn tự Tuấn Khôi giải quyết.

Trên chiếc xe màu đen đang chạy với tốc độ kinh hoàng trên đoạn đường vắng, Tuấn Khôi lòng nóng như lửa đốt, cô gái này vì sao lại bị bắt đi như vậy, thân phận cô ta như thế nào, điều quan trọng là phải cứu Tuyết Nhi ra.

Rose bị bọn chúng nhốt tại nơi này cũng không biết bao nhiêu ngày trôi qua, cô cũng không biết ai bắt mình đi cũng không nhìn thấy mặt bọn chúng. Người duy nhất đưa cơm vào hảng ngày cũng che đi gương mặt. Rose không biết mục đích bọn chúng là gì, lại đi bắt một kẻ tay trắng và còn bị mất đi trí nhớ.

Tiếng cánh cửa kêu cọt két mở tung ra, lần này bọn chúng có 3 người đi vào bên trong. Rose nhìn người đi đầu tiên thì nghĩ có lẽ hẳn ta chính là tên cầm đầu.

- Các người là ai, vì sao lại bắt tôi?

- Tôi cũng không muốn hại một cô gái yếu đuối như cô, nhưng vì sao cô lại đến gần đàn ông của người khác, như vậy là lỗi của cô. - Trương Luật đáp.

- Tôi... tôi không hiểu. - Rose khó hiểu nói, không lẽ đây là người của Mai Ly, nhưng không phải cô đã rời đi rồi sao.

- Cô cũng không cần phải hiểu, yên tâm đi. Khi nào Trần Tuấn Khôi kết hôn suôn sẻ, tôi sẽ mang cô đến một nơi mà cậu ta không thể tìm ra.

- Là vì Trần Tuấn Khôi sao, tôi và anh ấy không có gì cả, chỉ là hiểu nhầm mà thôi. - Rose đáp.

- Chuyện đó đã không quan trọng nữa, cô ngoan ngoãn ở nơi này, nếu chống đối thì chúng tôi khó lòng đối xử nhẹ nhàng như hiện tại.

Trương Luật nói xong liền bỏ ra ngoài, Rose nhìn hai tên đi bên cạnh rất quen mặt, đôi mắt chăm chăm nhìn cô khiến Rose khiếp sợ.

Biệt thự Trần gia trang hoàng lộng lẫy, ngày mai chính là lễ kết hôn của Tuấn Khôi và Rose. Tuy nhiên hiện tại chú rể vẫn chưa về.

- Cậu hãy quay về đi, tôi sẽ cứu cô ta. Ngày mai, cậu chính là chồng của Rose. - Thiên Bảo ngồi trong xe nói.

- Không mất nhiều thời gian, tôi sẽ quay về kịp. - Tuấn Khôi muốn chính mình cứu cô gái kia.

- Cô ta rất quan trọng với cậu sao?

Tuấn Khôi không đáp, anh cũng không biết phải đáp thế nào đây, chỉ là anh không thể ngồi yên nhìn Tuyết Nhi đang gặp nguy hiểm. Càng nghĩ đến cô gái kia, tâm trí anh càng rối bời, không còn thiết tha đến lễ cưới kia. Anh không muốn trở thành kẻ thay lòng, nhưng thật chất trái tim đã bị lỗi nhịp khi nghĩ về cô gái kia.

Rose nhìn thấy hai người kia đi ra ngoài nhưng lại quên chốt cửa lại, đây không phải là cơ hội cho cô trốn đi sao. Tuy bọn chúng nói yên tâm không làm hại mình, nhưng bọn chúng đã có giả tâm bắt nhốt cô, thì chuyện gì sẽ không dám làm. Ai lại đi tin lời bọn xấu xa đó, đặc biệt ánh mắt của hai tên đàn em phía sau, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Rose đứng dậy, len lén đi về phía cửa nhìn ra bên ngoài. Phía bên ngoài không thấy người canh gác, Rose nhanh chân mở cửa chạy nhanh ra phía ngoài. Nơi này rất quen, cánh rừng này cũng rất quen. Không may mắn, hai tên đàn em kia phát hiện thì nhanh chóng đuổi theo. Cô cảm giác cảnh tượng này khá là quen thuộc, Rose cảm thấy đầu mình bỗng dưng đau nhói, chân bị trật ngã xuống một cái hố nhỏ gần đó. Tuy nhiên vì vậy, bọn chúng phía sau liền bị mất dấu. Rose ngã xuống hố, ngất lịm đi...

- Đại ca, không tìm được. - Hai tên đàn em cúi đầu nói.

- Mau đi tìm cho tao, tôi không tin nó yếu mềm như vậy có thể chạy xa được. - Trương Luật tức giận hét, cho người đi tìm.

Thiên Bảo nhận được tin từ nội gián rằng Rose đã bỏ trốn và hiện tại đang trốn trong rừng, bọn chúng đang ráo riết tìm kiếm.

Tuấn Khôi tăng tốc, lao nhanh đến...

Rose tỉnh lại, thấy mình đang ở dưới hố sâu. Nhớ lại chuyện bị bắt cóc liền không dám gọi người cứu mình lên, thà chết tại nơi này còn hơn để lọt vào tay bọn chúng. Cô tự ôm bản thân mình thiếp đi.

Đến sáng hôm sau, ánh mát trời le lói xung quanh từng ngọn cỏ, Rose tỉnh lại tìm cách trèo lên nhưng không thể lên được. Cô nghe tiếng gọi của Tuấn Khôi và Thiên Bảo liền vui mừng hét lên.

- Tuấn Khôi, Thiên Bảo, Rose ở dưới này. Mau đến cứu Rose với. - Rose hét lên, hy vọng hai người bạn thuở nhỏ của mình tìm ra.

140. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 30.1: Hủy Bỏ Hôn Lễ

Thiên Bảo nghe tiếng gọi của Rose thì khá là ngạc nhiên, không phải là giờ này đáng ra Rose phải ở nhà chuẩn bị cho lễ cưới của mình chứ. Giọng nói đó, không lẫn vào đâu được.

- Rose, em đang ở đâu? - Thiên Bảo nhìn xung quanh hét.

- Em bị ngã xuống hố sâu, cứu em lên Thiên Bảo? - Rose nghe rõ giọng Thiên Bảo đang đi tới.

Thiên Bảo nghe xong, giọng nói của Rose đang ở rất gần anh. Thiên Bảo bước đến phía phát ra giọng nói, cuối cùng cũng tìm ra hố sâu trước mặt. Thiên Bảo nhìn xuống, giật mình vì cô gái xa lạ phía dưới, rõ ràng là giọng nói của Rose, lại tự nhận cô ta là Rose.

- Cô.. là ai? - Thiên Bảo kéo Rose lên liền hỏi.

- Thiên Bảo, là Rose... anh làm sao vậy? - Rose ngơ ngác nhìn Thiên Bảo, anh vì sao không nhận ra cô chứ.

- Giọng nói thì chính là Rose nhưng... gương mặt này, không phải?

Rose đưa tay sờ lên gương mặt của mình, cô nhớ rằng bị hai tên côn đồ muốn cưỡng bạo liền tìm cách chạy đi. Cô cố nhảy xuống vực, đến khi cô tỉnh lại thì nhận thấy mình đang ở dưới hố sâu này.

- Gương mặt Rose... làm sao? - Rose đưa đôi mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra nói.

- Đi theo tôi. - Thiên Bảo đưa Rose ra xe, nơi cô có thể nhìn kĩ gương mặt mình.

Rose nhìn mình trong gương, một gương mặt hoàn toàn xa lạ không còn là của cô như trước kia. Một cơn đau đầu kinh khủng kéo đến, cô ôm đầu ngồi xuống những kí ức về Minh Tuấn tái hiện. Rose xanh mặt lo lắng, và cả chuyện cô gái đang giả mạo mình... chuyện gì đã xảy ra.

- Thiên Bảo, em là Rose... anh phải tin em chứ. - Rose ôm mặt khóc ngất nhìn Thiên Bảo.

Thiên Bảo lạ lùng đi tới, giọng nói kia quả thật khiến anh một phần tin tưởng nhưng còn Rose đang ở nhà...

- Bình tĩnh lại trước, tôi làm sao có thể tin cô là Rose. Rose hiện đang làm lễ cưới cùng Tuấn Khôi.

- Lễ cưới... không được... cô ta là giả mạo... - Rose tức giận, vì sao cô ta có thể thay thế vị trí kia của cô.

- Vì sao tôi phải tin cô, có phải cô chính là nhân tình của Tuấn Khôi, muốn phá hỏng lễ cưới của cậu ấy. - Thiên Bảo suy đoán.

- Trần Thiên Bảo, anh là con trai của Trần Hậu và Trịnh Thiên Kim, Trịnh Thiên Kim là chị em song sinh với mẹ Rin. Từ bé, tôi anh và Tuấn Khôi đều lớn lên cùng nhau. Anh còn nhớ năm tôi 12 tuổi còn anh và TK 11 tuổi, có một cậu bạn đến kết bạn với tôi và bị hai người ức hiếp đến mức cậu bạn ấy phải buộc chuyển trường. Năm tôi 18t, sang Mỹ du học hai người đã cùng nhau sang Mỹ thăm tôi cả mùa hè, những kỉ niệm đó nếu không phải là Rose làm sao có thể biết được.

- Những chuyện này, có thể điều tra nếu có mục đích. - Thiên Bảo trầm ngâm.

- Vậy lần ở đảo chụp ảnh quảng cáo, anh bày tỏ tình cảm với tôi... liệu ai có thể điều tra rằng anh đã bị tôi từ chối. - Rose nóng giận.

- Cô...

- Anh muốn biết vì sao tôi biết sao, vì tôi chính là Rose, con gái của Phạm gia, người thừa kế duy nhất của tập đoàn đá quá Phạm gia.

Thiên Bảo không thể không tin, cô gái trước mắt anh quả thật là Rose hay sao, nhưng gương mặt này quá xa lạ.

- Lần đó tôi bị bắt cóc, bị bọn họ ép đèn nhảy xuống vớt sâu mà mất đi kí ức, mất cả dung nhan. Nhờ một vị bác sĩ thương hại, tôi được họ phẫu thuật thành gương mặt này. - Rose nhìn về mặt khó hiểu của Thiên Bảo mà nói.

- Nếu em là Rose... vậy người phụ nữ kia là giả sao? - Thiên Bảo không thể tin những gì xảy ra trước mắt, thật giả lẫn lộn.

- Thiên Bảo, anh phải đưa tôi về Trần gia mà ngăn chặn cái đám cưới chết tiệt kia. Tuấn Khôi, anh ấy không thể hứa hẹn cùng người phụ nữ khác.

Thiên Bảo và Rose ngồi trên chiếc xe màu đỏ, trên con đường dài với tốc độ kinh hoàng...

Tuấn Khôi tuy lo lắng cho cô gái kia nhưng buộc phải quay về vì hôm nay chính là ngày quan trọng của anh và Rose, tất nhiên là không thể khiến Rose phải không vui trong ngày trọng đại cả đời của cô.

- Em nghe nói anh đi đâu cả đêm sao, em đang lo lắng anh sẽ không về kịp. - Rose giả mặc trê mình bộ váy cô dâu lộng lẫy mỉm cười nhìn Tuấn Khôi nói.

- Anh có việc đột xuất, tất nhiên anh phải về... vì hôm nay chính là ngày quan trọng của chúng ta. - Tuấn Khôi nhìn Rose khẽ nói, tuy cười nhưng trong lòng vẫn không yên.

Rose đi vào bên trong chuẩn bị, Tuấn Khôi đi ra ngoài gọi điện để hỏi thăm tình hình ở nơi Thiên Bảo, nhưng hiện tại không thể liên lạc được, điện thoại Thiên Bảo đã hết pin.

- Cô gái ấy, liệu có chuyện gì xảy ra hay không?? - Tuấn Khôi khẽ lo lắng, không thể không nghĩ tới cô ấy.

Buổi tiệc đông đảo khách mời để chứng kiến tổng giám đốc của RoYal chính thức kết hôn cùng tiểu thư nhà họ Phạm, đúng là một cặp trời sinh, trai tài gái sắc. Minh Trí cùng Rin cũng vô cùng hạnh phúc vì cuối cùng Tuấn Khôi của họ cũng thành gia lập thất, cưới một cô con dâu vô cùng vừa ý.

Ken đưa Rose giả tiến lên lễ đường. phía trước là Tuấn Khôi đang đứng đợi Rose với trang phục chú rể bảnh bao lịch sự. Chỉ là gương mặt kia không toàn tâm toàn ý, Tuấn Khôi mãi suy nghĩ về Tuyết Nhi, cô gái kia từ khi nào lại trở nên quan trọng và đi vào lòng anh.

- Con nhất định phải chăm sóc cho đứa con gái duy nhất của ta... Từ khi con còn bé, ta đã biết rằng sẽ có ngày này rồi, chỉ hy vọng hai đứa sống hạnh phúc. - Ken đưa tay Rose giả cho Tuấn Khôi.

Tuấn Khôi đón lấy tay Rose, nắm lấy...

- Con hứa, thưa ba. - Tuấn Khôi đáp.

Rose giả e ấp, cuối cùng ngày cô ta mong đợi đã tới, kế hoạch sắp hoàn thành.

Minh Trí làm chủ hôn cho cuộc hôn nhân này...

- Tuấn Khôi, con có đồng ý làm chồng của Minh Hà hay không.

- Dạ, con đồng ý.

- Minh Hà, con có đồng ý làm vợ của Tuấn Khôi hay không.

- Dạ, con đồng ý.

Cả hội trường vỗ tay, chúc mừng đôi tân lang và tân giai nhân sẽ hạnh phúc viên mãn.

Thiên Bảo nắm tay Rose chạy nhanh vào giáo đường, Rose nhìn thấy cảnh tượng Tuấn Khôi như sắp hôn Rose giả liền hét.

- Tuấn Khôi, cô ta là giả mạo.

Tiếng hét của Rose khiến cả hội trường im bật trong vài giây, những ánh mắt kì lạ nhìn về phía cô, sau đó là tiếng ồn ào dồn thối.

- Tuyết Nhi, em đang nói gì vậy. - Tuấn Khôi ngừng lại nhìn về phía Rose thật.

- Em chính là Rose, cô ta là giả mạo. - Rose hét lên.

Rose giả khê giật mình, nhưng sau đó liền bình thần nói:” Cô ta là ai, lại muốn phá đám cưới của chúng ta.”

- Tuyết Nhi, em nên rời khỏi nơi này trước. - Tuấn Khôi nhìn Rose nói.

Minh Trí nhìn cô gái trước mắt, giọng nói của cô ta hết như Rose. Quả thật chuyện này có chút kì lạ.

- Thiên Bảo, con lại bày trò gì nữa đây. Vì sao lại đưa cô gái lạ kia vào đây gây chuyện. - Trần Hậu tức giận nói.

- Để cô ta nói. - Minh Trí nói.

- Baba, con là Rose của mọi người đây. Cô ta giả mạo con chắc chắn có liên quan đến những kẻ bắt cóc khiến con bị mất trí nhớ thời gian qua, lại bị hủy mất dung nhan và phẫu thuật thành một người khác như thế này. Con bên ngoài lưu lạc, con rất nhớ mọi người. - Rose đi tới phía Rin nắm lấy tay Rin mà nói, hai giọt lệ lưng trông, người cô thương yêu nhất chính là Rin, người mẹ luôn thương yêu cô.

Tuấn Khôi nhìn Rose giả một cách nghi ngờ, Rose giả cũng vờ khóc lóc.

- Con là Rose, vì sao mọi người lại nghe một người xa lạ mà nghi ngờ con. Huhu, mọi người hết thương con rồi sao. - Rose giả khóc ngất.

Minh Trí nhảy bèn nhìn Rose giả, rồi nhìn Rose thật khê nói.

- Gia đình có việc quan trọng cần giải quyết. Hôn lễ hôm nay xem như hủy, tôi vô cùng xin lỗi vì đã làm mất thời gian của mọi người. Hy vọng các vị bỏ qua cho gia đình chúng tôi. - Câu nói của Minh Trí sắc bén, khiến Rose giả lo sợ tội độ.

Các khách mời nhanh chóng ra về, thế lực của Trần gia khiến họ không dám phàn nàn.

- Nếu chuyện này lọt ra ngoài, Trần gia sẽ ngưng mọi hợp tác nếu biết ai tiết lộ. - Minh Trí nói tiếp.

141. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 30.2

TYDS phần 30.2:

- Cô gái, con nói mình là Rose... nhưng hiện tại Rose của chúng ta đang đứng bên kia. Chuyện nay quả thật không thể tin được. - Rin nhìn vào Rose mà nói, gương mặt xa lạ kia... chuyện cô gái này kể ra, quả thật khó tin.

- Mẹ Rin, từ bé con đã mất mẹ, người là người yêu thương con nhất. Mẹ còn nhớ không, năm con 7 tuổi, bị Tuấn Khôi trêu chọc mà ngã xuống bể bơi nhưng thật may là có người làm cứu lên mẹ đã bảo vệ con mà phạt Tuấn Khôi đứng úp mặt vào tường cả một buổi chiều, đến lúc con phải năn nỉ mẹ tha cho anh ấy, mẹ mới không phạt Tuấn Khôi nữa, lần đó mẹ đã cầm hai đứa không được đến gần bể bơi nữa. - Rose rừng rừng nước mắt, cô rất muốn ôm mẹ Rin của mình ngay lúc này, nhưng cô sợ... mẹ không tin mình.

- Chuyện này... - Rin nhìn Rose giả đang đứng gần đó ngẩn ngơ nhìn.

Minh Trí ngồi suy nghĩ trong phòng khách, Trần Hậu đã đi ra ngoài. Sự vắng mặt của Trần Hậu khiến Rose giả vô cùng lo lắng, năng lực của ông ta quả thật không thể không e sợ. Nhưng mà, không phải bọn họ nói Rose thật đã chết hay sao, vì sao hôm nay lại có một cô gái đến nhận là Rose, lại mang một gương mặt khác và một câu chuyện kì lạ.

- Mẹ Rin, đừng tin lời cô ta... chuyện đó con nhớ đã từng tâm sự với một vài người bạn cũ, có thể cô ta đã nghe được từ bọn họ. - Rose giả lên tiếng.

- Vậy chuyện giữa tôi và em... em cũng mang đi kể người khác nghe sao? - Thiên Bảo tin vào cô gái xa lạ kia chính là Rose, nhưng anh cần một lời giải thích rõ ràng hơn.

- Chuyện giữa chúng ta... - Rose giả ngẩn người, không biết phải nói gì.

Tuấn Khôi im lặng quan sát, Minh Trí cũng không nói một lời nào.

- Không phải lần đó tôi đã tỏ tình cùng em sao? Vì sao cô ấy lại biết chuyện đó. - Thiên Bảo nhìn trừng trừng vào Rose giả, cô gái này xem ra quá khả nghi.

- Em... em không biết... có thể bọn họ đã theo dõi chúng ta.. đây chính là một kế hoạch. Thiên Bảo, anh không tin em sao... huhu - Rose giả khóc lớn lên, một phần lo sợ.

Thiên Bảo bước tới gần Rose giả hơn, đôi bàn tay nắm chặt lấy tay Rose giả như muốn bóp nát:" Nói, cô thật ra là ai?"

Rose giả đau đớn, sợ đến xanh mặt.

- Thiên Bảo, mau buông Rose ra. - Tuấn Khôi đi tới, gạt tay Thiên Bảo ra khỏi Rose giả.

- Cô ta chắc chắn là giả mạo. - Thiên Bảo nói lớn.

- Giả hay thật, tôi có sự phán xét của mình. Hôm nay là lễ cưới của tôi, anh lại mang cô gái này tới phá đám, tôi biết rõ ràng ngụ ý của anh. Nể tình dù sao chúng ta là anh em họ, mau mang cô ta đi trước khi tôi nổi giận. Làm sao có thể có chuyện kì lạ đó xảy ra, Rose ở đây, gương mặt này làm sao tôi có thể nhầm lẫn. - Tuấn Khôi đẩy Rose giả về phía sau lưng mình ra về bảo vệ. Nhìn về phía Rose thật mà nói. - Tuyết Nhi, tôi không biết Thiên Bảo đã nói gì khiến cô lại theo anh ta tới nơi này để phá hỏng lễ cưới của tôi, dù sao chúng ta cũng đã từng quen biết, cô mau rời khỏi nơi này trước khi gặp rắc rối. - Tuấn Khôi nói.

Rose nghe lời Tuấn Khôi nói như sét đánh qua tai, Tuấn Khôi mà cô yêu thương, Tuấn Khôi luôn bên cô từ thuở bé lại không nhận ra cô mà đưa ra lời xua đuổi.

- Trần Tuấn Khôi, anh... đuổi Rose đi sao? - Rose nhìn Tuấn Khôi hai dòng lệ rưng rưng.

- Bảo vệ đầu, mời hai người họ ra khỏi Trần gia. - Tuấn Khôi không nhìn Rose, quay lưng lại.

- Tình cảm của tôi... xem như đặt nhầm chỗ. - Rose được bảo vệ mời đi, quay lưng lại nói. - Tôi làm sao mà lại yêu một người không nhận ra tôi chứ. - Cô lê bước đau lòng mà đi.

Tuấn Khôi đưa Rose giả về phòng nghỉ ngơi, không nói bất cứ lời nào với cô ta. Rose giả cũng không nói một lời nào trách giấu đầu lòi đuôi, chuyện này phải báo cáo về để hỏi ý hành động của bà chủ. Tuấn Khôi rời khỏi phòng của Rose giả, gương mặt trở nên nặng nề.

- Con không sợ mất con bé sao? - Minh Trí từ phía sau hỏi.

- Hiện tại, cô ấy ở bên cạnh Thiên Bảo sẽ tốt hơn. Bọn họ nhắm vào con và Trần gia chúng ta. - Tuấn Khôi khẽ đáp.

- Dù sao, cũng không nên nặng lời với phụ nữ như vậy, nhất là một người có tình cảm với con. - Minh Trí vỗ vai Tuấn Khôi nói. - Trần Hậu đang điều tra, sẽ nhanh chóng tìm ra sự thật mà thôi.

- Sự thật con và cha đều đã nhìn thấy... chỉ là con muốn diệt cỏ tận gốc, không muốn cô ấy vì con mà bị nạn như vậy. - Tuấn Khôi đáp.

- Tuấn Khôi, xem ra con đã suy nghĩ thấu đáo hơn rồi. - Minh Trí mỉm cười bỏ đi, chuyện lần này cứ để cho Tuấn Khôi tự quyết.

Thiên Bảo đưa Rose về căn nhà mà từng đưa Anh Thư đến ở, nơi này hằng tuần đều có người đến dọn dẹp nên mọi thứ đều sẵn sàng. Rose trên đoạn đường đi đều khóc rất nhiều, khi nhìn lại thì người cô toàn vết lấm bầm.

- Em tắm đi, dòng nước sẽ trôi đi nhiều phiền muộn. - Thiên Bảo tìm được một bộ quần áo ngủ trong phòng.

- Thiên Bảo, anh tin em đúng không? - Rose nhìn Thiên Bảo với đôi mắt sưng mọng.

- Rose, chúng ta là cùng nhau lớn lên, anh lại có tình cảm với em, tất nhiên anh biết đâu mới chính là Rose đáng yêu hiền ngoan của anh. - Thiên Bảo mỉm cười trấn an Rose.

- Cảm ơn, cảm ơn anh đã tin em. - Rose khẽ rơi đôi dòng nước mắt.

- Không, phải cảm ơn trời vì em đã an toàn quay về. - Thiên Bảo ôm cô vào lòng vỗ về.

Rose tắm xong, tinh thần đôi chút được giải tỏa hơn, cô được Thiên Bảo đưa vào phòng ngủ vỗ về. Rose giả nhắm mắt lại, Thiên Bảo lại nghĩ cô quá mệt mỗi là ngủ rồi nên đi ra ngoài. Cánh cửa phòng vừa đóng lại, dòng nước mắt của Rose lại rơi xuống, vì sao Thiên Bảo dễ dàng nhận ra cô, vậy mà Tuấn Khôi lại không nhận ra... có phải anh ấy không thật sự yêu cô.

Buổi sáng hôm sau, ánh mặt trời soi sáng trên ban công, từng đàn chim réo rít gọi bầy. Rose thức giấc sau một đêm dài mất ngủ, đôi mắt cô sưng húp lên, gương mặt buồn rười rượi. Cô bước xuống dưới nhà thì Thiên Bảo đã chuẩn bị xong bữa sáng.

- Em dậy rồi sao, mau đến dùng bữa sáng. - Thiên Bảo mỉm cười nói.

- Em không muốn ăn. - Rose buồn bã đáp.

- Rose, em phải ăn, không muốn cũng phải ăn... ăn để có sức mà chiến đấu với cô ta... những thứ của em... nhất định phải đòi lại. - Thiên Bảo nắm lấy tay cô mà nói.

- Thiên Bảo, những lúc em khó khăn nhất, người luôn bên cạnh em chính là anh, vậy mà... vì sao tim em lại không thể yêu anh. Giá như... em yêu anh... thì tốt biết mấy. - Rose nhìn Thiên Bảo mà nói.

- Cô gái ngốc, không phải chúng ta đã nói, từ giờ chính là anh em tốt. Anh sẽ luôn bảo vệ em, sẽ luôn bên cạnh em dù em có yêu anh hay không.

- Cảm ơn anh.

- Rose, trước tiên hãy gặp riêng baba Ken, sau đó thuyết phục ông ấy kiểm tra ADN, chắc chắn mọi chuyện sẽ được làm rõ trắng đen. - Thiên Bảo nói.

- Đúng rồi, nếu xét nghiệm ADN, chắc chắn cô gái giả mạo kia sẽ không còn đường chối cãi. - Rose mừng thầm.

Trước tiên, Thiên Bảo đưa Rose đến trung tâm thương mại để mua một số quần áo cho cô, ít ra cô cũng là một tiểu thư danh tiếng làm sao có thể ăn mặc qua loa được. Thiên Bảo sánh bước cùng Rose đi đến trung tâm thương mại thì đụng mặt phải Anh Thư và chị Châu cũng đang đến nơi này mua trang phục.

- Thiên Bảo, đó không phải là ca sĩ Anh Thư sao? - Rose tỏ ra hâm mộ.

- Ủ! - Thiên Bảo nhìn qua rồi quay đi đáp.

- Không phải hai người có quen biết sao, chúng ta qua chào họ một câu. - Rose nói xong kéo tay Thiên Bảo đi đến chỗ Anh Thư đang đứng.

Thiên Bảo và Anh Thư nhìn nhau, bốn mắt chạm vào nhau... rồi cả hai cùng nhìn đi hướng khác, không ai nói gì

- Anh Thư, tôi rất hâm mộ cô. - Rose cười nhẹ.

- Cảm ơn. - Anh Thư khẽ cười trả.

- Chắc cô không nhớ tôi đâu, lần đó tôi, Thiên Bảo và cô có đến đảo chụp hình trong chuyến quảng cáo hình ảnh của RoYal. - Rose nhắc lại, quên mình đã không còn gương mặt ngày xưa.

- Xin lỗi, tôi thật không nhớ cô. - Anh Thư nhìn cô gái trước mặt xa lạ, chưa một lần gặp gỡ.

- Thiên Bảo, sao anh không nói gì vậy. - Rose bỗng nhớ lại, nhìn sang phía Thiên Bảo đang quay mặt đi.

Anh Thư nhìn Thiên Bảo một lần rồi khẽ nói:” Tôi có việc đi trước, hai người ở lại mua sắm vui vẻ.”

- Có hẹn với Hoàng Quân sao? - Thiên Bảo bất giác lên tiếng khi Anh Thư vừa bước một bước đi.

Anh Thư quay mặt lại bất giác nhìn anh, khẽ mỉm cười:” Xem ra anh quan tâm tôi hơi quá rồi, tôi hẹn với ai có liên quan đến anh sao?”

- Tất nhiên là không, chỉ là thuận tiện hỏi.- Thiên Bảo đút hai tay vào túi quần, đứng đưng đáp

- Vâng, là tôi có hẹn cùng anh ấy. - Anh Thư khẽ cười. - Đây cũng là tôi thuận tiện trả lời.

Rose ngẩng người nhìn cách nói chuyện của hai người này, xem ra họ không ưa nhau sao, cô cứ nghĩ quan hệ của họ khá tốt chứ.

- Quan hệ của hai người, đang bị báo chí nghi ngờ rồi, cô nên cẩn thận một chút. - Thiên Bảo lại nói.

- À, cảm ơn đại minh tinh Thiên Bảo đã quan tâm tới một ca sĩ nhỏ bé như tôi. Tôi biết mình phải làm gì mà. - Anh Thư đáp.

- Tôi chỉ là nhắc nhở, tùy cô lựa chọn đường đi. - Thiên Bảo nói xong, nắm tay Rose kéo đi.

Rose ngạc nhiên chỉ vội quay lại nhìn Anh Thư cười nói:” Tạm biệt, hẹn gặp lại.”

Anh Thư đứng nhìn bóng dáng Thiên Bảo bỏ đi, bên cạnh anh có người phụ nữ khác rồi sao. Lại công khai nắm tay như vậy, anh không sợ bị chụp lại hay sao.

- Chị Châu, chị biết cô gái bên cạnh Thiên Bảo là ai không?

- Tôi không biết, nhìn rất lạ. - Chị Châu nhìn theo mà nói.

- Anh ta nắm tay cô gái đó, không sợ báo chí sao? - Anh Thư nhìn theo nói.

- Đây là trung tâm thuộc quản lý của RoYal mà, Thiên Bảo là con cháu của cựu chủ tịch. Nơi này cấm tuyệt những tay săn ảnh mà, vì vậy những người nổi tiếng thường chọn nơi này để mua sắm và giải trí.

- Thì ra là vậy, hèn gì Hoàng Quân hẹn tôi tại nơi này. - Anh Thư nhìn đồng hồ đã đến giờ hẹn liền không nhìn bóng lưng Thiên Bảo nữa mà đi.

Thiên Bảo đi cạnh Rose nhưng tâm tư lại nghĩ đến Anh Thư. Khi này ngoài bãi giữ xe nhìn thấy Hoàng Quân, khi vào bên trong lại thấy Anh Thư liền biết bọn họ hẹn nhau tại nơi này. Rose nhìn thấy nét mặt của Thiên Bảo liền biết anh có chuyện không vui mà hỏi.

- Anh làm sao vậy, có chuyện gì sao? - Rose khẽ hỏi.

- Đúng là chỉ có mình em nhìn ra tâm trạng của anh. - Thiên Bảo cười nhẹ nói.

- Có phải, anh thích Anh Thư không? - Rose hỏi.

- Vì sao em lại nói như vậy? - Thiên Bảo ngạc nhiên, Rose nhìn thế nào lại nghĩ anh thích cô ta.

- Em và anh bên cạnh nhau từ bé, em hiểu anh nhất mà. Đối với những cô gái khác, anh rất ít khi lên tiếng, cũng chẳng hề quan tâm đến việc cô ta hẹn hò và dính scandal thế nào. Nhưng khi này em khá bất ngờ khi anh quan tâm Anh Thư như vậy, anh đã thích cô ấy rồi Thiên Bảo à.- Rose khẽ cười nói. - Em đoán hiện giờ anh đang muốn biết bọn họ đang làm gì và ở đâu đúng không?

- Anh không quan tâm. - Thiên Bảo lắc đầu.

- Anh Thư kìa. - Rose vội nói.

Thiên Bảo nhìn về phía tay Rose chỉ, nhưng không thấy Anh Thư.

- Haha. thấy chưa, anh đang muốn biết họ đang ở đâu. - Rose nói xong kéo tay Thiên Bảo đi.

- Em muốn đi đâu?

- Chúng ta theo dõi bọn họ, sau đó em sẽ tìm cách tách họ ra. Anh sẽ đến và đưa cô ấy đi để nói rõ tình cảm với cô ấy, Thiên Bảo, anh phải nói trước khi mọi việc quá muộn.

Không thể ngăn cản cô gái nghịch ngợm này, Thiên Bảo đành phải đi theo chân cô. Nhưng kế hoạch của Rose, anh cũng muốn tham gia.

142. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 31

Rose cùng Thiên Bảo ngồi bên trong phòng bảo vệ của trung tâm để tìm kiếm Anh Thư và Hoàng Quân qua camera theo dõi hoạt động. Cuối cùng họ cũng xác định được vị trí của đối tượng.

Trên bàn Anh Thư và Hoàng Quân đang bàn bạc về kế hoạch ra album song ca giữa hai người, lại cùng được đi ra ngoài thư giãn với tách cafe và tiếng nhạc du dương. Bên cạnh không xa, cũng một đôi nam nữ đang ngồi theo sát mọi hành động của họ.

- Anh Thư, lần trước album của em rất thu hút. Tuy chưa tạo được hót vang dội nhưng công chúng đánh giá rất cao. Lần này, anh và em hợp tác nhất định phải tạo được bản hit để mọi người yêu thích. - Hoàng Quân hy vọng nói.

- Vâng, em cũng hy vọng điều đó. - Anh Thư nhàn nhạt trả lời, trong đầu cô đang nghĩ về Thiên Bảo. Vì sao tưởng chừng như đã quên đi anh rồi, anh lại xuất hiện trước mắt để tâm trí cô phải thao thức suy nghĩ mãi.

- Em không được khoẻ sao, sắc mặt em không tốt lắm. - Hoàng Quân lo lắng.

- À, em hơi mệt. - Anh Thư khẽ đáp.

- Anh đưa em về. Thời gian còn dài mà, chúng ta bàn bạc dự án này sau. - Hoàng Quân nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Anh Thư khẽ nói

- Em không sao đâu. - Anh Thư vội rút tay ra khỏi bàn tay Hoàng Quân.

Hoàng Quân có chút u buồn với hành động của Anh Thư, anh khẽ nói.

- Chúng ta không thể tiến thêm một bước nữa sao?

Anh Thư ngược đôi mắt u buồn nhìn Hoàng Quân, không biết phải đáp lời anh thế nào đây. Hoàng Quân là một người hoàn hảo như vậy, cô sao dám nói một câu từ chối anh, nhưng tiến tới một bước nữa thì cô chưa thể sẵn sàng, vì bản thân cô hiểu trái tim cô đang muốn gì.

- A, đây có phải ca sĩ Hoàng Quân không ạ? - Rose bước đến reo mừng như gặp thần tượng.

- Chào em. - Hoàng Quân nhìn Rose mỉm cười giữ hình tượng.

- Em rất hâm mộ anh, anh chụp với em một tấm hình nhé.

- Tất nhiên là được. - Hoàng Quân đáp.

Rose tiến một bước đến gần Hoàng Quân, cố tình té ngã lên người anh, ly nước trên tay hất văng lên áo Hoàng Quân thấm ướt chuyển màu.

- Á, em... em xin lỗi. - Rose ra vẻ có lỗi cúi đầu.

- Không sao đâu. - Hoàng Quân tất nhiên không thể trách Fan rồi.

Hoàng Quân quay sang Anh Thư nói:” Anh vào nvs một chút.”

Anh Thư mỉm cười gật đầu.

Rose thấy bóng Hoàng Quân mất hút liền nhìn Anh Thư mỉm cười. Anh Thư nhận ra Rose chính là cô gái khi nãy đi cùng Thiên Bảo thì cảm thấy kì lạ. Chưa kịp nghĩ ngợi nhiều từ phía xa Thiên Bảo đi tới trước mặt cô nói.

- Đi theo tôi. - Thiên Bao nắm tay Anh Thư

- Tôi không thích. - Anh Thư từ chối kéo tay mình lại.

Thiên Bảo đưa gương mặt mình sát vào gương mặt Anh Thư mà nói:” Nếu cô không theo tôi, tôi sẽ hôn cô ngay tại nơi này.”

Anh Thư mở to đôi mắt ngạc nhiên, sau đó nhìn xung quanh mọi người đang chăm chú nhìn bọn họ liền đành khuất phục.” Anh... không còn cách nào hay hơn sao?”

- Chỉ có cách này, cô mới chịu nghe lời. - Thiên Bảo kéo tay Anh Thư ra khỏi trung tâm.

Rose đứng nhìn hai người họ bước ra khỏi trung tâm thì trong lòng có một chút vui mừng, cuối cùng Thiên Bảo cũng đã rung động với một cô gái khác, trong bọn họ thật xứng đôi. Rose đứng giữa trung tâm đông người qua lại, lại cảm thấy thật lạc lõng và cô đơn. Mặc dù Thiên Bảo không muốn đi cùng Anh Thư nhưng cô nhất nhất nói mình sẽ không sao và sẽ tự đi về nhà. Đến giờ khi Thiên Bảo đã đi, cô cảm thấy nơi này quá rộng lớn mà cô lại thật nhỏ bé.

Tuấn Khôi đi một chuyến đến nhà bác sĩ Minh Tuấn để tìm hiểu về tai nạn mà Rose gặp phải, manh mối chính là vùng núi ấy, nơi đó chính là Minh Tuấn cứu cô, mang cô về chăm sóc cho đến hôm nay.

Trần Hậu sau khi nghe Tuấn Khôi nói lại về nơi mà Rose mất tích thì khê lắc đầu, nơi này không thuộc vùng kiểm soát của anh, nhưng anh biết ai là người đứng đầu vùng núi đó.

- Chuyện này không đơn giản như con nghĩ đâu, có lẽ liên quan đến cha con. - Trần Hậu lắc đầu nói.

- Ý dưỡng là gì? Vì sao có liên quan đến baba con.

- Thù hận đời trước sang đời sau, vì sao lại bắt một đứa con gái bé nhỏ hứng chịu. - Trần Hậu không muốn nói, chuyện này phải để Minh Trí quyết định.

Tuấn Khôi cảm giác Trần Hậu không muốn nói cũng không muốn hỏi tới, vì anh hiểu rõ người đàn ông kia, khó có thể ép ông ấy làm điều ông không muốn.

Tuấn Khôi quyết định tìm manh mối từ cô gái giả mạo kia, không tin rằng cô không tìm đường trợ giúp trong tình huống rối ren này, vì vậy đêm qua khi cô ta ngủ anh đã cài chế độ theo dõi và báo lại cuộc gọi trên điện thoại của cô ta, chỉ cần chuyên tâm theo dõi sẽ tìm ra người đứng đầu phía sau.

Trần Hậu cho xe vào biệt thự Trần gia để tìm đến gặp Minh Trí.

- Thiếu gia, theo tôi chuyện này lại chính là do Tổ Uyên đứng phía sau.

Minh Trí nheo mắt lại, người phụ nữ đó vì sao nhiều lần tha chết lại không biết điều mà quay đầu.

- Lại là cô ta.

- Nơi mà Rose mất tích, là vùng của Trương Luật... Hẳn ta không có lí do gì hãm Rose cả, chỉ là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. - Trần Hậu đáp.

- Có lẽ, Minh Trí tôi đã quá nhân từ với cô ta sao?

- Thiếu gia, lần này phải đuổi cùng giết tận, tránh những chuyện tai hại sau này.

- Nhưng... cô ta... trở thành người như vậy chính là vì tôi... - Minh Trí nhìn ra phía xa, Tổ Uyên trong lòng anh không phải người xấu.

- Thiếu gia, bản chất con người đã như vậy, anh còn tự trách bản thân sao. Cô ta gây ra hết chuyện này đến chuyện khác, tìm cách hại tất cả mọi người xung quanh thiếu gia. Và thiếu gia đã bỏ qua cho cô ta bao nhiêu lần rồi, cô ta không thể làm gì người nhưng những người xung quanh luôn gặp nguy hiểm khi cô ta còn sống. - Trần Hậu tức giận.

Minh Trí im lặng, quả thật lần này Tổ Uyên càng lúc càng làm ra những chuyện không thể tha thứ được nữa.

- Cái chết của mẹ Rose, chuyện của Tuấn Khôi và Tổ Tổ, nay lại là chuyện của Rose... hết thấy chuyện này, phải gom vào một lần bắt cô ta trả giá.

Minh Trí quay mặt lại, mở trong tủ mình ra một khẩu súng ngắn tinh túy sắc sảo.

- Đã lâu không dùng tới, lần này... có lẽ phải cần đến mày. - Minh Trí nói, ánh mắt lạnh lùng, Tổ Uyên chính là con mồi của người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn nhưng lâu nay chôn giấu.

- Thiên Bảo, anh mang tôi đi đâu vậy. - Anh Thư ngồi trên xe Thiên Bảo hỏi.

Thiên Bảo không trả lời tiếp tục tăng tốc...

Thiên Bảo mang Anh Thư ra biển, nơi này thật trong xanh nhưng lại vắng vẻ. Nơi này xem ra chỉ có một mình anh và cô.

- Anh thật là khó hiểu. - Anh Thư nhìn Thiên Bảo nói, gió biển thổi mái tóc của anh rối bời, khiến vẻ điển trai của anh thêm chút hoang dã.

- Anh Thư, những ngày qua em sống có tốt không. - Thiên Bảo nói.

- Tất nhiên là rất tốt rồi. - Anh Thư băng quơ trả lời.

- Xem ra, tôi không quan trọng lắm đối với em sao? - Thiên Bảo nhìn vào đôi mắt to tròn của Anh Thư.

Anh Thư đáp ứng, anh ta đang lại bày ra trò gì.

- Hay trong lòng em, người đàn ông kia đã chiếm trái tim em. - Thiên Bảo nắm chặt bờ vai Anh Thư.

- Thiên Bảo, chuyện tình cảm riêng tư của tôi, anh quan tâm đến làm gì.

- Vì tôi... yêu em. - Thiên Bảo nhìn Anh Thư nói.

- Anh đang đùa sao? - Anh Thư không dám tin.

Thiên Bảo bỗng đứng buông Anh Thư ra, vừa rồi anh vừa nói điều gì, tại sao nhìn vào đôi mắt cô anh lại thốt ra những lời như vậy.

Anh Thư nhìn biểu hiện của Thiên Bảo khẽ cười nói:” Anh lại mang tôi ra đùa giỡn, bỗng đứng xuất hiện mang tôi ra trên đũa rồi lại bỗng đứng mất tích. Đến khi tôi tưởng chừng đã quên được anh, anh lại xuất hiện mà khiến trái tim tôi có thêm một vết thương nữa... Anh yêu tôi sao, nực cười.. có chết tôi cũng không dám tin điều đó.”

- Đúng vậy, tốt nhất thì em đừng tin...

Thiên Bảo lại thất bại... ám ảnh của anh về Rose, về tình cảm lâu nay dành cho Rose lại ngăn cách trái tim anh như vậy, biết rõ mình có tình cảm với Anh Thư, lại không thể đến bên cạnh vì sợ đó không phải là tình yêu, sẽ làm Anh Thư phải đau khổ hơn.

- Đưa tôi về... - Anh Thư quay lưng lại nói.

Thiên Bảo choàng tay ôm lấy cô từ phía sau.

- Đừng yêu người khác, xin em.

Anh Thư bắt ngờ đứng im.

- Đợi tôi, lần gặp mặt sau... tôi nhất định sẽ xác định rõ ràng.

Anh Thư không nói gì. Đợi anh sao, đợi cho đến khi nào đây... nhưng trong lòng cô gái yếu mềm kia, đã xác định câu trả lời... Có lẽ cuộc đời này bất công, lại khiến cô đem lòng mình trao cho kẻ chỉ biết đùa giỡn tình cảm của cô.

Anh Thư bước vào bên trong căn nhà hiện tại của mình thì gặp chị Châu đang ngóng đợi mình. Chị Châu là quản lý của cô, nhưng cô luôn xem chị như người chị gái thân thiết, tâm sự của Anh Thư chị Châu đều hiểu rõ.

- Chị. - Anh Thư khẽ nói.

- Em đi đâu mà không nói một tiếng, chị rất lo lắng. - Chị Châu lo lắng nhìn Anh Thư nói.

Anh Thư không nói gì, dựa đầu vào vai chị Châu khóc nức nở.

Chị Châu im lặng, để cho cô ấy khóc, sẽ thoải mái hơn.

- Em lại đi gặp hắn ta. - Chị Châu thấy Anh Thư bình tĩnh hơn thì hỏi.

- Dạ, em không thể quên anh ấy.
- Hắn ta tìm em đã nói gì.
- Anh ấy nói rằng hãy đợi anh ấy xác định tình cảm.
- Hắn ta nói như vậy, nghĩa là trong lòng cũng đã có tình cảm với em. Anh Thư, em thích hắn ta như vậy, mất ăn mất ngủ vì hắn ta. Nếu hắn ta đã có tình cảm với em như vậy, chúng ta phải nắm bắt cơ hội này.
- Em không hiểu?
- Em phải tiếp cận hắn nhiều hơn, phải khiến hắn ta không thể thiếu em.

Chị Châu mỉm cười nói tiếp:” Trước tiên, em hãy ăn mặc thật đẹp. Chị đưa em đến nhà tìm hắn, xem như một người bạn ghé thăm vậy.”

Anh Thư nghe lời chị Châu ăn mặc thật đẹp, trang điểm lộng lẫy như một công chúa. Chị Châu tìm hiểu được Thiên Bảo hiện tại đã về căn chung cư mà lần trước Anh Thư ở lại, chị khẽ cười lần này thì thật là thuận tiện, không phải e dè phụ huynh.

Chị Châu không lên, để một mình Anh Thư lên tìm Thiên Bảo.

Cô không gõ cửa, tấm thẻ vào nhà mà Thiên Bảo đưa cô vẫn còn giữ. Cô đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Rose mặc một chiếc khăn tắm toàn thân bước ra từ phòng tắm, Rose nghe tiếng cửa ra vào liền nghĩ là Thiên Bảo nhưng không phải. Hai cô gái nhìn nhau lạ lẫm.

- Anh Thư, sao cô vào bên trong được vậy. - Rose tròn mắt hỏi.
- Cô sống ở đây với Thiên Bảo sao? - Anh Thư cũng ngạc nhiên không kém.

Thiên Bảo từ bên ngoài đi vào, anh vừa mới xuống dưới mưa ít đồ dùng quay lại thì thấy cảnh tượng này. Chắc chắn sẽ lại gặp chuyện phiền toái.

Anh Thư nhìn Thiên Bảo liền quay đầu bỏ chạy. Cô tức giận, anh ta là đang sống cùng cô gái khác, cô lại tự làm nhục mình là đi tìm anh ta. Cái gì mà chờ đợi, chỉ là anh ta chính là kẻ ác nhân đi trêu chọc phụ nữ mà thôi.

143. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 32: Gắn Kết

- Buông tôi ra. Giả dối, những lời anh nói đều là giả dối. - Anh Thư hét lên khi phát hiện Thiên Bảo đuổi theo và nắm lấy tay cô.
- Cô tức giận chuyện gì, bình tĩnh chút đi. - Thiên Bảo kéo Anh Thư về phía mình, hai người đang đối diện nhau.
- Anh nói tôi như thế nào có thể bình tĩnh được, tôi thật là kẻ ngốc mới có thể tin những gì anh nói. - Anh Thư đẩy Thiên Bảo ra phía xa mình.
- Cô hiểu nhầm rồi, cô ấy... cô ấy... chỉ là em gái tôi mà thôi. - Thiên Bảo phân vân, cuối cùng cũng giải thích.
- Em gái... thật sự là em gái anh sao? - Anh Thư nghi ngờ.
- Cô ấy từ nhỏ lớn lên cùng tôi... hiện tại vì một vài lí do nên ở lại nơi này. - Thiên Bảo nhàn nhạt nói, anh lại phải giải thích cùng cô gái này.
- ...
- Cô đến tìm tôi có việc gì sao?- Thiên Bảo nhìn bộ dạng ngại ngùng của Anh Thư liền hỏi, trông cô hôm nay thật lạ với Anh Thư ngày thường hay xuất hiện trước mắt anh.
- Tôi... đến tìm anh. - Anh Thư vẫn ngại ngùng không dám nhìn Thiên Bảo mà nói. - Tôi muốn nói rằng... Thiên Bảo, chúng ta hẹn hò được không? - Anh Thư dùng hết can đảm mà nói ra, cô tin Thiên Bảo cũng có tình cảm với cô.

Thiên Bảo không đáp, dùng ánh mắt lạnh nhìn Anh Thư rồi dùng tay ngược mặt Anh Thư lên ngang tầm với mình.

- Cô đang tỏ tình cùng tôi sao?

- Đúng, vì tôi thích anh, tôi không muốn thụ động chờ đợi mãi, tôi cũng không thể đợi anh được nữa. Chúng ta phải làm cho rõ ràng mối quan hệ này.

- Anh Thư, cô có phải là một cô gái ngoan ngoãn hay không? - Thiên Bảo bỗng dưng nói.

Anh Thư gật đầu.

- Tốt, vậy hãy làm theo lời tôi. - Thiên Bảo bắt đầu tỏ ra lạnh lùng. - Tôi trước giờ đều rất ghét những cô gái suốt ngày bám theo tôi. - Lại nói. - Những gì cô vừa nói, xem như tôi chưa nghe thấy điều gì, tốt nhất cô hãy quay về vị trí của ngày hôm qua.

- Vị trí của ngày hôm qua, trong lòng anh vị trí nào dành cho tôi? - Anh Thư hiểu rằng, điều cô đang làm hiện tại khiến Thiên Bảo chán ghét.

- Ít nhất, vị trí đó đáng để Thiên Bảo tôi để mất tới. - Thiên Bảo nói xong, nhàn nhạt bỏ đi.

Thiên Bảo quay lưng bỏ đi, Anh Thư nhìn theo bóng dáng anh liền nói theo.

- Tôi sẽ đợi anh, cho đến khi nào vị trí của tôi chiếm giữ trái tim băng giá của anh.

Thiên Bảo bỗng dưng cảm thấy tim mình đập loạn nhịp, nhưng không quay lại nhìn Anh Thư cứ thế bước đi.

Thiên Bảo quay về nhà thì Rose như đang ngồi đợi anh.

- Thiên Bảo, không phải lần trước anh đưa Anh Thư đi để tỏ tình với cô ấy sao. Lần này cô ấy nhìn thấy em ở đây, chắc giận anh lắm phải không? - Rose lo lắng chạy đến bên cạnh Thiên Bảo mà hỏi.

- Chuyện quan trọng trước mắt, em phải quay về vị trí thật của mình. Em đừng suy nghĩ những chuyện không quan trọng nữa. - Thiên Bảo đáp.

- Hôm nay, em sẽ về nhà gặp baba Ken. - Rose nói.

- Em nghĩ bọn họ sẽ cho em gặp baba Ken dễ dàng như vậy sao? Tuấn Khôi đã ra lệnh cấm anh và em đến gần Phạm gia và cả Trần gia. - Thiên Bảo trầm tức giận/

- Tuấn Khôi, vì sao anh ấy lại làm như vậy chứ. Lúc trước khi em còn mất trí nhớ, anh ấy đối với em cũng không tệ như giờ. - Rose trầm buồn, Tuấn Khôi lại ghét cô sao?

- Thật là khốn kiếp, cô ta có thể qua mặt được mọi người.

- Không thể trách mọi người, cô ta có gương mặt lại giống em như vậy, chắc chắn âm mưu này được bọn họ tính rất kĩ. Em đang lo lắng cô ta có âm mưu hại mọi người.

- Rose, trước tiên phải điều tra ai là người đứng sau chuyện này để hại em. - Thiên Bảo nói,- Nếu tìm ra nguyên nhân, chúng ta sẽ chứng minh được.

- Đúng vậy, người từng muốn giết Rose và người bắt cóc Rose hiện tại đều là một người cả. Nhưng vì sao ông ta cứ muốn hại Rose, trong khi Rose không hề quen biết ông ấy.

- Rose yên tâm đi, anh sẽ làm mọi cách để lấy lại những thứ thuộc về em. - Thiên Bảo đi vào bên trong, tivi phát lên bài hát của Anh Thư, anh nhìn Anh Thư một chút lại tự nói một mình:” Hãy chờ anh, giải quyết xong chuyện này anh sẽ đến tìm em.”

Rose giả tuy chưa chính thức kết hôn cùng Tuấn Khôi nhưng vẫn ở trong biệt thự Trần gia, vì Rin yêu thương Rose như con ruột nên điều này không có gì xa lạ với mọi người.

Buổi tối, Rose giả mang một ly sữa vào phòng làm việc của Tuấn Khôi. Từ phía xa Tuấn Khôi đã nhìn thấy cô gái mang gương mặt của Rose mặc một bộ quần áo ngủ thật gợi cảm, đáng đi uể cuyển, cô ta chuẩn bị

đi ngủ lại trang điểm đậm như vậy. Quả thật cô ta không phải là Rose của anh, vì sao lại không sớm nhận ra.

- Tuấn Khôi, em vừa pha một ly sữa. Anh uống đi. - Rose giả đặt ly sữa nóng trên bàn làm việc của Tuấn Khôi.

- Cảm ơn em, đã trễ rồi em nên ngủ sớm.

- Em không thể ngủ được.

- Vì sao?

- Em không quen chỗ lạ, lại cảm thấy trên giường quá trống trải. - Rose giả vừa nói vừa đi lại gần Tuấn Khôi. - Chúng ta không phải đã kết hôn sao, vì sao anh và em không thể ở chung một phòng.

- Lần kết hôn đó không phải đã tuyên bố hủy, anh muốn khi nào chính thức cùng em nên duyên vợ chồng sẽ đón em về phòng anh. - Tuấn Khôi giả ân cần nói.

- Có phải vì anh cũng nghi ngờ em? - Rose giả vờ khóc.

Tuấn Khôi bước tới, khẽ cười:” Sao anh có thể nghi ngờ Rose của anh được chứ, mọi chuyện cô ta nói đều thật vô căn cứ, không có chuyện gì có thể qua mắt được Tuấn Khôi anh đâu.”

- Ngày mai, em muốn ra ngoài thư giãn một chút. Dạo gần đây em cảm thấy không thoải mái.

- Để anh đưa em đi nhé. - Tuấn Khôi nói.

- A... không cần đâu... không phải công ty còn rất nhiều việc mà. Vả lại, những việc mua sắm của phụ nữ đàn ông các anh rất nhàm chán sao?

- Em nói cũng đúng, vậy mai em bảo tài xế đưa em đi. - Tuấn Khôi nhàn nhạt nói, mắt nhìn màn hình máy tính làm việc. - Khuya rồi, em ngủ đi.

Rose giả bước tới một bước gần sát Tuấn Khôi. Những thứ trên da thịt cô qua lớp áo ngủ mỏng manh như hiện rõ hơn trong mắt Tuấn Khôi. Nhưng anh đều phớt lờ khiến Rose giả khó hiểu, cô ta đi tới cầm ly sữa trên bàn khẽ nói:” Anh uống sữa đi, nhìn anh uống xong em sẽ đi ngủ.”

Tuấn Khôi không muốn cô ta cứ lảng vảng trước mắt, đành cầm ly sữa mà uống trọn.

- Ngoan quá cục cưng, em đợi anh trong phòng nhé. - Rose giả nói xong liền mỉm cười bỏ đi.

Tuấn Khôi nghe câu nói kia liền khó hiểu, sau đó một luồng khí nóng trong cơ thể chạy qua người.

- Chết tiệt. - Tuấn Khôi hiểu mình bị cô ta cho uống thuốc dẫn dụ anh liền mắng chửi.

Tuấn Khôi nhanh chóng mặc một chiếc áo khoác chạy nhanh ra khỏi biệt thự Trần gia, lên xe chạy thẳng đến khách sạn Ciz. Luồng nóng trong cơ thể ngày càng cao khiến anh vô cùng ham muốn.

Rose ở nhà một mình, nghĩ đến chuyện Tuấn Khôi ra lệnh cấm không cho phép cô đến gần mọi người thì càng lúc càng ảm ức. Dù gì trước kia, cô và anh ta ít nhiều cũng có mối thâm tình, không hề thù oán, lại cùng đi chung một chiến tuyến. Rose buồn bực cầm ly rượu trên tay, không biết đã uống hết bao nhiêu ly, tay kia bấm số điện thoại của anh khi nào không biết.

- Alo? - Giọng Tuấn Khoi thều thào.

- Trần Tuấn Khôi, anh là tên chết tiệt, vì sao dám ra lệnh cấm tôi về nhà hủ, sao ngăn cản tôi nhân lại gia đình. Anh hãy đợi đó, rồi một ngày nào đó tôi sẽ trả thù. - Rose hét lên trong điện thoại.

- ... - Tuấn Khôi không nói gì, thở dốc.

- Alo, sao anh không trả lời hủ. Từ bé anh đã rất sợ tôi còn gì, nhưng... vì sao anh lại không nhận ra tôi hủ, không phải anh thích tôi sao... hủ.

-

- Anh mau trả lời cho tôi. - Rose hét lên, giọt nước mắt động trên mi rơi xuống.

- Rose, anh cần em. - Tuấn Khôi nói với giọng rung rung.

- Anh bị gì vậy, giọng nòi rất lạ.

- Mau đến đây, khách sạn Ciz, phòng VIP I. - Tuấn Khôi nóng bức cả người, trong thâm tâm chỉ nghĩ đến Rose.

- Anh bệnh sao, alo... alo... - Rose chưa kịp nói thì bên kia đã cúp máy.

Rose toan lo lắng, anh ta bị bệnh thể nào mà giọng nói kì lạ như vậy. Nhưng... bị bệnh vì sao lại đến khách sạn, không phải về nhà sẽ có vợ hiền lo lắng sao? Tuy bụng nghĩ vậy nhưng Rose vẫn đón taxi đến, trong đầu vẫn còn là ngà mem rệu.

Rose đứng trước phòng VIP I, cửa phòng không khoá liền đẩy vào bên trong.

- Tuấn Khôi, anh có làm sao không? - Rose khẽ nói.

Từ bên trong một dáng người đàn ông cao to liền ôm lấy cô, hôn đôi môi cô một cách tham lam chiếm hữu khiến cô không thể là chống lại. Cánh cửa phòng đóng chặt, người đàn ông bá đạo chiếm lấy Rose như thú đói, không cần biết đây chính là người mà anh từng nâng niu giữ gìn.

Rose phản kháng lại nhưng khi xác định người trước mặt là Tuấn Khôi liền hét:” Tuấn Khôi, anh làm gì vậy? Mau buông ra.” Tuy nhiên cô không nhận được câu trả lời, nụ hôn ngọt ngào không dứt khiến cô không thể thở nổi hướng hồ chỉ đến thắc mắc.

Rose bị cuống vào nụ hôn cuồng phong của Tuấn Khôi, đến khi bờ môi nóng ầm kia dứt ra thì trên người cô đã bị anh xé nát quần áo, dấu vết đỏ ửng trên người xuất hiện. Rose biết mình không thể làm gì được người đàn ông to lớn này, cô lại yêu anh ta, Rose chấp nhận hiếng dăng cho anh, mặc dù cô biết anh không thể nhận ra cô.

Tuấn Khôi biết mình đang làm gì nhưng không thể dừng lại, anh nhớ cô đến phát điên lên, anh muốn giết cô gái giả mạo kia đến phát điên lên. Anh muốn đòi lại công bằng cho người con gái anh yêu, nhưng cuối cùng anh lại chính là người mang đến niềm đau nhiều nhất cho cô.

- Đau, rất đau... Tuấn Khôi. - Rose khóc thét hét lên.

- Rose, anh xin lỗi... anh không thể dừng lại.

Trong phòng VIP I tại khách sạn Ciz, đôi nam nữ quấn lấy nhau, người đàn ông cuồng say, người phụ nữ không chống cự. Hoan ái cho đến sáng, vết máu tươi trên ga giường, vết bầm trên người cô gái. Hai người không màn sự đời ôm nhau ngủ trong một nhòai, chỉ biết thể giới của họ chính là đã gắn kết.

144. Chương Ngoại Truyện: Tyds Phần 33

Buổi sáng, mặt trời soi sáng mọi u tối, soi sáng sự thật đang bị che giấu. Rose tỉnh lại, trên người đau nhức cộng với những vết tím trên người khiến cô khó khăn ngồi dậy. Cô nhìn sang người đàn ông vẫn còn đang nằm kế bên mình, trải qua những chuyện đêm qua khiến cô vô cùng khó nghĩ. Anh gọi cô là Rose, chẳng phải anh đã nhận ra cô rồi hay không.

Rose mỉm cười, nghĩ Tuấn Khôi đã nhận ra mình, cô ngẩng nhìn gương mặt thân quen kia, tưởng chừng như mình đã quên mất tự khi nào. Rose đưa đôi bàn tay tiến gần về phía Tuấn Khôi thì đôi mắt anh khẽ mở, Rose nhanh chóng giật tay mình lại. Tuấn Khôi nhìn cô, không nói gì, gương mặt trở nên lạnh lùng khó đoán.

Rose nhận ra ánh mắt kia, rất lạnh, vô cùng lạnh... Rose run sợ, phải chăng anh không hề nhận ra cô. Đối với anh, cô chỉ là một cô gái xa lạ, lừa đảo mọi người nhận thân phận.

Tuấn Khôi đứng lên, bỏ một mình Rose ngồi trên giường lớn, đi vào nhà vệ sinh không nói một lời.

Rose ôm bản thân mình, nhìn anh cô thật không thể đoán ra được anh đang nghĩ gì, có phải anh đang hối hận vì đã làm chuyện không nên với cô hay không, hoặc đang khinh bỉ rằng cô không hề chống cự, lại tự

mang thân mình đến để anh tận hưởng. Lỡ như, anh không nhận ra cô thật, mãi mãi không muốn thừa nhận cô, cô phải làm sao đối diện với cuộc sống sau này.

Tiếng mở cửa vang lên, Tuấn Khôi đã chỉnh tề bước ra, gương mặt vẫn lạnh như băng không thể hiện một chút cảm xúc. Rose nhìn Tuấn Khôi, bỗng đứng trong lòng lại trở lên một cơn đau đốn, không hiểu vì sao cô và anh hiện tại ngay trước mắt nhưng cô lại cảm giác rất xa, rất xa.

- Cô.... - Ánh mắt anh lướt qua cô. - Mau mặc y phục vào, tôi không có nhiều thời gian.

Rose đã hiểu, cô đã giải đáp được thắc mắc trong lòng nhưng... lại cố chấp.

- Tôi muốn hỏi anh một việc. - Rose khẽ nói.

Tuấn Khôi đi đến chiếc ghế ngồi xuống, lưng dựa hẳn vào ghế, nhắm mắt lại khẽ nói:” Cô nói đi.”

- Tôi tên gì? - Rose nói, giọng rung lên.

- Tuyết Nhi. - Tuấn Khôi đáp, mắt vẫn nhắm ghiền lại, giọng nói trầm tư đầy tâm sự.

Rose nhận được câu trả lời của anh, tuy đã chuẩn bị tâm lý trước khi hỏi nhưng cô không khỏi đưa ra nét u buồn thất vọng. Rose im lặng, mặc lại y phục của mình sau đó nhìn qua Tuấn Khôi vẫn ngồi vị trí cũ mà nói:” Tôi về trước, anh không cần đưa tôi về đâu.”

Tuấn Khôi không trả lời, đưa tay vẫy vẫy ra hiệu cô hãy đi đi, như không quan tâm đến cô.

Rose lặng lẽ tiến về phía cửa, cô tự cười bản thân mình lừa gạt mình. Anh chỉ xem cô là Tuyết Nhi, không phải là Rose mà anh yêu thương. Rose không muốn hỏi chuyện đêm qua, sợ chỉ bị anh sỉ nhục hơn mà thôi, im lặng ra về là cách an toàn nhất của cô hiện tại.

Đêm qua, anh gọi tên Rose suốt đêm. Anh dành tình yêu cho Rose nhiều như vậy, nhưng lại không thể nhìn ra cô. Rose hiện tại, không biết nên vui hay nên buồn, Tuấn Khôi đang lạnh lùng với một cô gái xa lạ vì sợ Rose buồn. Nhưng... vì sao... trái tim cô lại thất lại khi nhìn thấy vẻ đứng đưng của anh.

Rose mở cánh cửa phòng khách sạn, bất ngờ trước một đám đông phóng viên đang hướng máy về phía mình lia lịa chụp, những phóng viên khác thì như muốn lao vào cô.

- Xin chào, tôi là phóng viên báo KT, có phải đêm qua cô cùng Trần tổng đã qua đêm tại nơi này không?

- Cô có phải là nhân tình của anh ấy, hai người quen nhau lâu chưa?

- Cô có biết Trần tổng vừa hủy bỏ hôn lễ với Phạm tiểu thư, có phải vì chuyện giữa cô và Trần tổng?

Rose tuy đã nhiều lần tiếp xúc báo chí, nhưng lần này giống như bị bọn họ hỏi cung khiến Rose ấp úng cúi mặt, cô phải trả lời thế nào đây. Rose muốn bỏ chạy nhưng phía trước cửa phòng vây kín, cô chọn đường thoái lui, quay lưng lại thì nhìn thấy Tuấn Khôi đang bước tới phía mình. Anh ôm cô úp mặt vào lòng anh, ánh mắt trừng trừng nhìn những phóng viên đang hướng về phía anh, người mà bọn họ cho rằng sẽ giải đáp được tất cả thắc mắc và chính là tiêu đề hot nhất vào ngày mai.

- Trần tổng, anh và cô gái này từng xuất hiện tại buổi lễ từ thiện của bệnh viện. Có phải anh vì cô ấy là hủy lễ cưới cùng Phạm tiểu thư?

- TRẦN TỔNG, anh có cảm thấy có lỗi với Phạm tiểu thư không?

- Xin hỏi, việc này sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ hợp tác giữa hai công ty, anh không lo lắng Phạm gia trở mặt vì con gái sao?

Tuấn Khôi gương mặt trở nên hắc ám, đôi mắt sắc bén nhìn bọn họ. Giọng nói lạnh như dao thốt lên đe dọa.

- Tôi không phải nghệ sĩ nổi tiếng, các người không có quyền xen vào đời tư của chúng tôi.

- Anh không thể nói như vậy được, xin anh hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi?

- Tất cả các người nghe rõ đây, chuyện hôm nay nếu các người dám đưa lên báo, tôi sẽ cho tòa soạn đó đóng cửa. Còn chủ bài viết, sẽ được ăn cơm tù miễn phí, hiểu rõ chưa. - Tuấn Khôi nói như thét. - Bây giờ nếu

các người không giải tán, bảo vệ sẽ lôi cổ từng người cút ra khỏi nơi này. Các người quen khách sạn này thuộc quyền quản lý của ai sao?

Tuấn Khôi vừa nói dứt lời, một toán bảo vệ đã đi tới mà mời các phóng viên rời khỏi khách sạn. Rose hoảng hồn nhìn bọn họ rút đi hết liền rời khỏi bờ ngực rộng của anh, Rose nhìn anh rồi quay lưng đi.

- Hãy tự chăm sóc bản thân mình. - Tuấn Khôi nhìn Rose mà nói, anh thật sự muốn ôm người con gái ấy vào lòng hơn bao giờ hết. - Mọi chuyện tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, cô không cần lo sẽ bị phiền toái.

Rose dừng lại, nhưng không quay lại nhìn Tuấn Khôi. Nước mắt giấu tận trong tim bỗng rơi khỏi khóe mắt, cô tiếp tục bước đi, không muốn người đàn ông phía sau biết cô yếu đuối. Rose là mạnh mẽ, là tự tin.

Rose rời khỏi khách sạn, bước đến một chiếc ghế đá ở công viên gần đó khóc sụt sùi. Bao uất ức, bao đau thương trào ra, cô không quan tâm mọi người dòm ngó, không quan tâm bao nhiêu người cười chê vì người cô muốn được anh quan tâm thì anh lại trở nên lạnh nhạt.

Hôm sau, mặc dù lời nói của Tuấn Khôi rất oai hùng nhưng những báo mạng mới mở muốn câu lượt xem, giật tít nên liều mạng đăng bài, hình ảnh Tuấn Khôi ôm Rose vào lòng khiến người xem tin rằng vị tổng giám đốc trẻ này thật lắm tài nhiều tật.

Rose giả cầm trên tay Ipad đọc qua tin của Tuấn Khôi miệng nhoẻn cười. Cô bỏ thuốc vào trong ly sữa nhằm câu dẫn anh ta, ai ngờ anh ta lại đi tìm cô gái khác sao. Có lẽ anh ta nhận ra cô là giả rồi hay sao, Rose giả nhìn thấy Rin từ trên lầu đi xuống liền thay đổi nét mặt òa khóc.

- Mẹ, mẹ ơi, Tuấn Khôi... anh ấy...huhu. - Rose giả òa khóc khi gặp Rin.

- Có chuyện gì sao? - Rin khó hiểu hỏi.

- Mẹ xem. - Rose giả đưa Ipad cho Rin đọc tin tức bên trong. Rin ngẩng người đôi chút, Tuấn Khôi của cô, lại có bản tính này sao?

- Có lẽ có hiểu nhầm, con cần phải bình tĩnh đợi Tuấn Khôi về giải thích đã. - Rin vỗ về Rose giả, không muốn con dâu quá đau lòng.

- Không... con không muốn gặp anh ấy nữa.... con muốn quay về nhà. - Rose giả đứng lên tiến về phía phòng mình.

- Con không nên vội vàng như thế, ít ra hãy để Tuấn Khôi nói rõ mọi việc.

Rose giả nhất quyết đi lên phòng mình, hiện tại cô ta chỉ muốn rời khỏi nơi này. Đã khá lâu cô không dám liên lạc với Trương Luật, cô đang không biết phải giải quyết tình hình như thế nào. Nhân cơ hội này cô phải bỏ đi...

Rose rời khỏi biệt thự Trần gia, Rin nhìn Rose giả rời đi mà trong lòng lo lắng công thêm sự lạ lẫm.

- Rose bình thường rất nghe lời mình, lại không giải quyết mọi chuyện một cách kì lạ như vậy. Rose... có phải là con gái mình hay không, hoặc là cô gái xa lạ lần trước nói sự thật. - Rin nhận thấy tình yêu thương từ đôi mắt của Rose thật, nhưng không thể nào tin cô gái đó.

Tuấn Khôi quay trở về biệt thự nhận được tin Rose giả đã rời đi, anh nhoẻn miệng cười.

- Cô ta chắc chắn đi tìm đồng bọn rồi, tưởng đặt bẫy Tuấn Khôi này, không ngờ lại tự tay dẫn đường mình tìm nơi bọn chúng.

Tuấn Khôi mở máy tính lên, dò theo vị trí mà anh đặt chip trong điện thoại cô ta, xác định được vị trí của cô ta đang tới.

Tại phòng đọc sách, Minh Trí ngồi trên tay cầm một quyển sách chăm chú đọc.

- Thiếu gia, Tuấn Khôi đã đi rồi. - Trần Hậu nói.

- Tuổi thẳng bé con quá trẻ và nóng nảy. Một mình nó có thể làm gì bọn chúng chứ. - Minh Trí lắc đầu.

- Vì vậy, chúng ta nên.... - Trần Hậu lấp lửng.

Minh Trí gật đầu, tay vẫn cầm quyển sách, mắt vẫn hướng về phía từng trang sách.

- Thiếu gia không đi sao?

- Tôi còn vài chuyện cần làm trước đã. - Minh Trí đáp.

- Vâng, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này, tôi... sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, tất cả bọn chúng. - Trần Hậu nhận mạnh.

Minh Trí im lặng, sau đó gật đầu.

Trần Hậu rời khỏi thì Rin từ ngoài vào trong, cô nghe hết mọi chuyện nhưng chưa hiểu rõ. Rin nhìn Minh Trí khẽ nói.

- Anh có thể nói em biết, chuyện gì đang xảy ra hay không?

Minh Trí nhìn Rin đi tới, đặt quyển sách trên tay xuống, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn cô.

- Rin, có một chuyện anh sẽ nói em biết?

- Em đang nghe đây.

- Anh yêu em. - Minh Trí cười, ánh mắt trìu mến nhìn Rin.

- Haha, chúng ta đã có tuổi rồi đó Trần tổng của tôi. Nhưng mà, anh không thể đánh lừa em bằng chuyện khác đâu.

- Quả thật em càng lúc càng nguy hiểm.

- Mau nói em biết.

Minh Trí trầm mặt, nhìn Rin ưu tư, không một nét cười.

- Rin, tình yêu giữa chúng ta trải qua thật nhiều sóng gió, cũng không ít kẻ ganh ghét ghen tỵ. Và anh phát hiện, vì chúng ta sống quá hạnh phúc, lòng thù hận của bọn họ lại dâng cao hơn, chúng đang dùng một âm mưu thâm độc để quấy phá chúng ta. Và chúng nhắm đến là Tuấn Khôi, và người con trai chúng ta yêu là Rose.

- Là ai? Chẳng lẽ...

- Đúng, là Tổ Uyên.

- Không phải cô ta đã vào tù để trả giá cho những tội lỗi cô ta gây ra rồi sao? - Rin căm hận, cô ta... chính là người giết Pi.

- Cô ta quá mưu mô... không thể nghĩ rằng một người phụ nữ yếu đuối lại có thể nham hiểm như vậy.

- Minh Trí, chúng ta phải làm sao đây. - Rin lo lắng, cô cảm giác được nguy hiểm đang rình rập.

- Rin, anh thề bằng mọi giá, anh sẽ bảo vệ ngôi nhà này, gia đình này. - Minh Trí ôm Rin vào lòng.

Minh Trí rời khỏi biệt thự Trần gia, một mình lái xe đến khu biệt giam nơi mà Tổ Uyên đang bị giam giữ bên trong. Tại một căn phòng thăm nuôi, hai người ngồi đối diện nhau, ánh mắt Minh Trí tỏ ra khinh miệt, Tổ Uyên cười cợt.

- Hôm nay, Trần Minh Trí lại đến thăm tôi sao, quả thật đáng ngạc nhiên.

- Cô dừng lại, tôi sẽ xem như chưa từng có việc gì xảy ra.

- Dừng lại sao, tôi bị giam trong này, có thể làm điều gì.

- Cô nghĩ có thể qua mặt Minh Trí tôi sao, cô... vì sao lại chỉ sống trong thù hận.

- Haha, tôi... dù có chết cũng sẽ theo gia đình họ Trần nhà anh, đến khi các người không còn gì từ tiền tài đến hạnh phúc.

Minh Trí nhìn Tổ Uyên bằng đôi mắt vườn màu máu, chỉ là anh tội nghiệp cô ta sống trong môi trường không tốt, anh và cô ta cũng đã từng có khoảng thời gian bên nhau, nhưng có lẽ anh đã nhầm, bản chất là không thể thay đổi.

- Xem như cơ hội cuối cùng cô cũng đã cho qua, tôi sẽ không dung túng nữa. - Minh Trí nói xong, đứng lên.

- Nếu được chết trong tay anh, tôi cũng sẵn lòng. - Tổ Uyên nhướn miệng cười.

- Giết cô, chỉ làm bẩn tay tôi. - Minh Trí quay lưng bỏ đi.

Tuấn Khôi đi theo vị trí trên máy tính, một nơi hoang sơ hẻo lánh. Chính giữa rừng cây là một căn nhà khang trang được làm bằng gỗ. Nhìn từ xa anh đã thấy bóng dáng của Rose giả bên trong, Tuấn Khôi tiến lại gần hơn một chút, núp vào bên cửa lắng nghe bọn chúng nói.

- Đại ca, có lẽ bọn chúng đã biết con là giả rồi. Con không thể quay về được, rất nguy hiểm. - Rose giả lo sợ nói.

- Ta cũng nghĩ như vậy, theo như lời con nói. Có lẽ chúng ta phải làm theo kế hoạch hai rồi, không thể dùng con tiến vào phá hoại Trần gia được nữa.

- Con xin lỗi, nhưng... mẹ của con... thế nào rồi ạ.

- Yên tâm, bà ấy đang điều trị hóa trị, sẽ tiến hành phẫu thuật trong nay mai.

- Con cảm ơn vì đã cứu lấy mẹ con. - Rose giả khẽ rơi nước mắt.

Tuấn Khôi nghe xong, trong lòng mặc dù rất hận cô ta vì đã khiến Rose của anh chịu nhiều tổn thương, nhưng... cô ta làm điều đó là vì mẹ cô ta cần tiền chữa bệnh.

- Anh là ai? - Từ phía sau, một giọng nói vang lên.

Tuấn Khôi vội quay đầu lại, nhìn thấy một tên canh cửa đang đi tới liền dùng chân đạp ngã hắn ta.

Bên trong nghe có động, Trương Luật cùng đàn em nhanh chóng lao ra. Hiện tại Tuấn Khôi đang bị thế bao vây, khó lòng mà đánh hạ được bọn chúng.

- Mày gan to thật, lại dám xúc phạm tới đây. - Trương Luật nhận ra Tuấn Khôi liền nói.

- Vì sao anh biết nơi này mà tới? - Rose giả tròn mắt ngạc nhiên.

- Haha, nó đã cài chip trong điện thoại của cô, tôi biết điều đó nên đã đợi nó này giờ.

Tuấn Khôi không ngờ mình lại trúng mưu của Trương Luật, Tuấn Khôi nhìn Rose giả rồi Trương Luật nói.

- Các người có hận thù gì với Rose, vì sao hãm hại cô ấy.

- Người bọn ta muốn hại là Trần gia. Là Trần Minh Trí. - Trương Luật đáp.

- Baba tôi đã làm gì, ông ấy là một người công tư phân minh, luôn làm việc với lập trường kiên định và tuyệt nhiên không hề hãm hại ai.

- Tao phải trả thù cho Tổ Tổ, mày biết Tổ Tổ đúng không? Mày là người đã giết con gái tao. - Trương Luật bước tới, đưa súng vào đầu Tuấn Khôi.

- Tổ Tổ là con gái ông sao? Vậy Tổ Uyên, bà ta là vợ ông?

- Trần gia mày, đã giết chết con gái duy nhất của tao. Bọn mày phải trả giá cho điều đó. - Trương Luật kích còi, đôi mắt ánh lên thù hận.

Tuấn Khôi nhớ đến Tổ Tổ liền cảm thấy thương xót.

- Cô ấy là một cô gái đáng yêu và nghĩa khí. Dùng mạng sống để bảo vệ người cô ấy trao tình cảm, cả đời có lẽ tôi không thể quên được hình ảnh người con gái gục xuống trước mắt tôi. Ông nói đúng, cái chết của Tổ Tổ chính là do tôi.

- Tao sẽ lấy mạng mày để con gái tao yên nghĩ.
- Một mạng đổi một mạng, chí mong ông đừng làm hại Rose nữa. Cô ấy không liên quan đến thù hận của chúng ta. - Tuấn Khôi nói.
- Được, tao nhất định sẽ không lỗi theo người vô tội vào cuộc nữa. - Trương Luật hận Trần gia giết con gái, lần Tổ Uyên nói phải giết Rose khiến ông đã mất ngủ hằng đêm vì cảm thấy tội lỗi.
- Được, ông bắn đi. - Tuấn Khôi nhắm mắt lại, anh cò thể chết vì Rose... nhưng anh không muốn Rose thương tiếc anh, càng hận sâu càng tốt. Tuấn Khôi nghĩ thấy mùi nguy hiểm trong chuyện này, đành lạnh lùng đẩy cô ra xa mình, lại càng không thể thú nhận rằng anh đã nhận ra cô ngay từ lúc cô bước vào lễ đường vạch mặt cô gái kia. Anh sợ cô gặp nguy hiểm, sợ cô lại đau đớn khi lỡ như anh gặp phải chuyện không may. Tuấn Khôi cảm thấy vô cùng an tâm, ít ra nếu như anh chết cô có thể sống bình an vô sự.

145. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 34

- Hãy đền tội cho cái chết của con gái tao. - Trương Luật hét lên, khẩu súng chăm chăm vào đầu Tuấn Khôi, ngón tay trở đưa vài cò súng, mạng sống của anh như ngàn cân treo sợi tóc.
 - Khoan đã, con gái anh không phải do Tuấn Khôi giết. - Trần Hậu bước vào, ánh mắt nhìn khẩu súng trên tay Trương Luật cả kinh, nếu Tuấn Khôi bỏ mạng tại nơi này, không biết thiếu gia Minh Trí sẽ làm gì bọn chúng.
 - Mày... tại sao tao phải tin lời mày nói. - Trương Luật nhìn về phía Trần Hậu ngạc nhiên, vì sao hắn ta lại xuất hiện tại nơi này.
 - Anh đã bị Tổ Uyên lừa rồi, phát súng lấy đi mạng con gái mày là do cô ta bắn, bàn tay cô ta nhuộm đầy máu chính con gái cô ta. - Trần Hậu nói. - Trương Luật, anh xét cho cùng cũng là một tay giang hồ thứ thiệt, vì sao phải nghe lời của cô ta chứ. Anh không còn nhớ cô ta đã mang anh ra làm vật lót đường, còn cho người truy giết anh sao?
 - Chuyện đó, chính mày đã lừa tao. Lần đó Tổ Uyên đã giải thích rằng muốn tìm tao để cùng nhau chạy trốn, nhưng cuối cùng vì tao không có bên cạnh nên mọi chuyện mới xảy ra như vậy.
 - Và anh tin lời con rắn độc đó sao?
 - Tao tin vào tình cảm sâu nặng giữa tụi tao, mày dám cả gan đến nơi này, liệu không muốn sống nữa sao?
 - Quả là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. - Trần Hậu lắc đầu. - Nếu mày bắn Tuấn Khôi, Trần gia sẽ cho san bằng nơi này, mạng sống của mày và cả Tổ Uyên e rằng khó giữ, cả bọn đàn em đang đứng nơi này nữa, tất cả sẽ chìm trong biển máu. - Trần Hậu đe dọa.
 - Dì Tổ Uyên cũng không nói phải giết chết Tuấn Khôi, chúng ta không nên mạo hiểm như vậy. - Rose giả đi tới nói với Trương Luật.
- Trương Luật bị phân tâm đôi chút, tay cầm súng hạ xuống khỏi đầu Tuấn Khôi. Trần Hậu biết có chút xao động từ Trương Luật liền giơ súng bắn chỉ thiên. Trương Luật bất ngờ nhìn thì xung quanh bọn họ người của Trần Hậu đã bao vây. Khắp vùng núi rừng này, đầy rẫy người của Trần Hậu, không ột con kiến nào trốn thoát.
- Mày... mày dám qua địa bàn của tao để uy hiếp tao sao?
 - Địa bàn của mày sao, haha, người của tao đã bao vây hết quanh khu này. - Trần Hậu nhìn bọn đàn em le que của Trương Luật. - Mày quả thật tự đắc, chỉ có bao nhiêu đây người bên cạnh thôi sao. - Nhìn sang bọn đàn em nói. - Các người, khôn ngoan thì hạ vũ khí xuống, giữ lại cái mạng hèn đi.
 - Haha, mày muốn giết tao sao? - Trương Luật không lộ vẻ sợ, ánh mắt không chút thay đổi.
 - Tao muốn kết thúc mọi chuyện tại đây, mạng sống của mày là do thái độ của mày quyết định. - Trần Hậu nói.

Tiếng súng vừa rồi chính là ám hiệu của Trần Hậu, bọn đàn em của anh bắt đầu bắt lại những tên đi theo Trương Luật. Chỉ riêng Trương Luật và Rose giả vẫn đang ngồi trong căn phòng gỗ.

- Mày muốn gì, vì sao không ra tay đi. - Trương Luật ngồi khá lâu trong phòng, Trần Hậu ngồi đối diện không nói điều gì.

- Đừng vội, chúng ta có khách đến. - Trần Hậu đáp.

Trương Luật không hiểu người đàn ông kia đang nói có khách là ám chỉ ai, Trương Luật không hỏi nữa đành ngồi chờ đợi.

Tiếng xe hơi bên ngoài chạy vào, trên xe người đàn ông chừng tuổi nhưng toát lên đầy vẻ phong độ, phía sau anh là Tổ Uyên bước xuống, nhưng là do một đàn em áp giải đi vì có vẻ cô ta phản kháng không hợp tác.

Trương Luật tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, vì sao Tổ Uyên lại đi cùng Minh Trí tới nơi này. Thì ra Trần Hậu nói khách kia, chính là bọn họ sao.

- Có mặt đầy đủ mọi người ở tại nơi này, chúng ta bắt đầu giải quyết tất cả thù hận và hiểu lầm hiện đang tồn tại. - Trần Hậu nói.

- Hiểu lầm ư, giữa chúng ta có hiểu lầm sao? - Tổ Uyên nhếch miệng nói. - Các người lại muốn diễn trò gì tại nơi này nữa, muốn giết cứ giết đi.

- Tổ Uyên, nếu tôi muốn giết cô thì một phát súng này sẽ nhanh chóng đi cái mạng sống rắn chắc của cô. Chỉ là tôi không làm điều đó, sự thật mãi mãi không bao giờ che giấu được, dù cho cô có mưu mẹo cỡ nào đi chăng nữa. - Trần Hậu khinh miệt mà nói, cô ta nghĩ mình là ai chứ.

Minh Trí không muốn dài dòng đôi co nữa liền nhìn Trần Hậu nói:” Mang người vào đi.”

Trần Hậu ra hiệu cho đàn em dẫn theo một người khác bước vào. Trương Luật nhìn tên này liền nhận ra đây chính là thân tín của Tổ Uyên, nhiều lần được cô ta tin tưởng giao rất nhiều nhiệm vụ bí mật.

- Đây chẳng phải là... - Trương Luật nói.

- Đúng, đây là thân tín của cô ta.- Trần Hậu nhìn vào người đàn ông kia nói. - Cậu mau nói ra Tổ Tổ là bị ai bắn chết.

- Dạ, hôm đó mọi thứ đều lộn xộn cả. Chị ấy giương súng muốn bắn vị thiếu gia kia nhưng tiểu thư Tổ Tổ lại đỡ viên đạn kia, sau đó lại vì cứu mẹ mà lĩnh thêm một viên khác, máu tràn ra khắp mọi nơi. Và cuối cùng, một viên đạn ngay tim đã cướp đi sinh mạng của tiểu thư.

- Viên cuối cùng, là do ai bắn. - Trương Luật thương tâm con gái, tức giận đỏ mặt.

- Dạ... là do... chị đại bắn. - Giọng nói run rẩy.

Trương Luật dùng ánh mắt chứa lửa nhìn sang Tổ Uyên.

Tổ Uyên đứng đờ như không có chuyện gì xảy ra nói:” Tôi cũng chẳng phải nhắm bắn con gái của anh, chỉ là nó quá ngu ngốc muốn bảo vệ thằng nhãi ranh kia. Chết đi cũng tốt, không còn mê mụ vì cái tình cảm ngu ngốc kia.”

- Cô... đó là con gái của cô. - Trương Luật tức giận hét.

- Một công cụ thì đúng hơn. - Minh Trí lắc đầu nói, cô ta lại quá mất nhân tính như vậy.

- Trương Luật, anh cũng không nên quá tức giận làm gì. Ngay từ đầu tôi đã nói cô ta chỉ lợi dụng anh mà thôi, anh đã giúp cô ta làm quá nhiều việc sai trái rồi, phải quay đầu thôi. - Trần Hậu nói.

Trương Luật nhìn chằm chằm Tổ Uyên, sau đó bước tới trước mặt Tổ Uyên, đôi môi mấp máy.

- Tổ Tổ có phải là kết quả giữa tình cảm của tôi và cô hay không?

- Nó là con gái anh và cũng là con gái tôi, nhưng thật tiếc, không hề tồn tại tình cảm. - Tổ Uyên biết mọi chuyện đã đi quá xa, không còn muốn lưu luyến con người bắt tài này.

Trương Luật quay sang Minh Trí nói:” Mọi người có thể ra ngoài hay không, tôi có việc cần nói với Tổ Uyên.”

Trần Hậu đợi lệnh từ Minh Trí.

Minh Trí gật đầu, sau đó mọi người dời ra ngoài.

Bên ngoài, trời lại mưa rả rích, bầu trời u ám như cái không khí hiện tại. Tuấn Khôi đi về phía Minh Trí nói.

- Baba...

- Ta biết con muốn hỏi điều gì? Nhưng... có lẽ nên để mọi thứ vào quên lãng đi. Con yên tâm, ta sẽ dùng mọi cách bảo vệ mẹ con con, không ai được phép động vào người của Trần gia ta.

- Baba chính là người con thần tượng và tôn trọng nhất. Chưa khi nào con không tin tưởng người, người có thể nói con biết người sẽ làm gì bọn họ hay không?

- Bọn họ... đáng chết. - Minh Trí lạnh lùng nói.

Rose giả nghe giọng nói sắc lạnh của Minh Trí thì xanh mặt lo sợ, ý ông ấy “ bọn họ” không phải là bao gồm cả cô luôn sao?

- Tuấn Khôi, tôi... tôi không có ý lừa gạt anh đâu... tôi... bị ép buộc. - Rose giả chạy đến gần Tuấn Khôi nói, cô tin rằng con người của Tuấn Khôi rất thương người.

Tuấn Khôi nhìn Rose giả, gương mặt này của cô càng khiến anh tức giận hơn. Tuấn Khôi đưa tay mình lên cầm Rose giả, bóp mạnh như muốn phá nát gương mặt này.

- Á. - Rose giả đau đớn kêu lên.

- Gương mặt này, cô không có tư cách mang nó. - Tuấn Khôi tức giận. - Hủy đi.

- Anh... muốn làm gì tôi? - Rose giả tội cùng lo sợ.

- Cô nghĩ tôi muốn làm gì cô. Dám qua mặt Tuấn Khôi này sao, lại dám bỏ thuốc tôi sao, gan cô cũng quá lớn rồi.

Rose giả không dám đáp, gương mặt đầy nước mắt vì đau đớn.

- Hủy gương mặt này cho tôi. - Tuấn Khôi ra lệnh.

- Dạ. - Một thuộc hạ phía sau lên tiếng.

- Đứng, xin anh... đừng mà. - Rose giả quỳ xuống van xin. - Tôi biết tội của mình rồi, đừng hủy nó đi, tôi xin anh mà. - Khóc lớn.

- Mang đi. - Tuấn Khôi hất tay Rose giả ra khỏi người mình.

Minh Trí không nói gì, để mặc Tuấn Khôi tự giải quyết cô gái kia.

Hai người họ bên trong đã lâu nhưng không nghe thấy động thái gì, ít nhất cũng phải có lời qua tiếng lại. Điều này khiến Minh Trí vô cùng mất kiên nhẫn.

Trương Luật ngồi đối diện Tổ Uyên, thật ra cảm giác hiện tại của hắn ta là quá đau lòng. Đối với một người trong giang hồ hiểm ác này, hắn ta yêu Tổ Uyên là thật lòng, thật đến mức bị cô xỏ mũi, hắn biết cô đang lợi dụng thế lực của hắn ta để trả thù Trần Minh Trí. Đâu ngờ, hắn nghĩ hai người đã có chung với nhau Tổ Tổ, cô ta cũng yêu hắn, nào ngờ con người cô ta còn máu lạnh hơn cả một đại ca như hắn.

- Tôi không tốt với em sao? - Trương Luật khẽ nói.

- Tốt, anh rất tốt với tôi, xem ra trên đời này chỉ có một mình anh là luôn làm theo những yêu cầu của tôi.

- Em ở bên tôi vì tôi có thể thực hiện những điều đó ư?

- Có thể nói là như vậy. Mục tiêu lớn nhất trong đời Tổ Uyên này là trả thù, đáng ra tôi phải chính là phu nhân là họ Trần quyền quý cao sang kia, chẳng phải là một người tình của một tên giang hồ.

- Ngay cả con gái cũng không cần nữa sao. Tôi đã quá nhu nhược khi đồng ý cho em dùng con gái để thực hiện kế hoạch này, không ngờ phát súng gim vào tim Tổ Tổ chính từ bàn tay của cô.

Tổ Uyên nhếch mép cười rồi lắc đầu:” Con gái tôi, tôi sinh ra nó, mạng sống của nó không phải là do tôi tạo ra sao. Haha, tôi đã dạy nó rằng không được phép yêu bất cứ tên đàn ông nào, cuối cùng lại đi đặt tình cảm vào kẻ thù, anh thử hỏi nó có đáng chết hay không. Tôi đây cũng không nhắm tâm đến mức muốn giết nó, chỉ là nó ngu ngốc đỡ phát súng đó, tự mình làm tự mình chịu thôi, không thể trách tôi được.

Trương Luật máu dồn về não, cô ta... lại có thể nói những câu không có tính người như vậy. Trương Luật giương súng trên tay về phía Tổ Uyên.

- Tôi đã mang cô ra khỏi ngục tù. Không phải mạng sống của cô cũng phụ thuộc vào tôi sao?

Tổ Uyên không rung sợ, nhìn Trương Luật:” Anh có thể bắn sao?”

- Cô nghĩ là không sao?

Đoàng. - Tiếng súng vang lên. Minh Trí nhú mày lại.

146. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 35.1: Mẹ Pi, Con Đi Theo Mẹ

Thiên Bảo mở cánh cửa căn nhà chung cư cao cấp của mình, anh cứ ngỡ rằng Rose đang ở bên trong nên vui vẻ mang một ít thức ăn vặt và bia để ăn mừng anh đã tìm ra bằng chứng chứng minh cô chính là Rose thật sự. Thiên Bảo vừa cười vừa đi vào bên trong, căn nhà lạnh tanh không có một chút hơi ấm con người, anh nhìn xung quanh quả nhiên Rose không có ở nhà.

- Rose, em có trong đó không? - Thiên Bảo gõ cửa phòng cô, không nghe thấy tiếng trả lời.

Thiên Bảo đẩy cửa đi vào, bên trong mọi thứ đều trơn trượt. Rose đã dọn đồ mình bỏ đi, tờ giấy kết quả ADN của Rose và KEN trên tay Thiên Bảo rơi xuống, anh nhanh chóng lao ra khỏi nhà hy vọng sẽ đuổi theo và tìm ra cô.

Điện thoại của Rose đã không thể liên lạc được, Thiên Bảo nhanh chóng gọi cho người trong bang hội ra lệnh tìm kiếm Rose thì biết được mọi người đã dồn sức để đi theo Trần Hậu mà bảo vệ Tuấn Khôi.

- Đã xảy ra chuyện gì chứ, vì sao bọn họ không hề nói điều gì với mình. - Thiên Bảo tức giận bóp chặt điện thoại trong tay.

Rose kéo vali trên tay một mình lê bước đi, bóng dáng cô đơn bi thương ấy khiến mọi người quay người nhìn cô. Rose không khóc, cũng không cười, gương mặt cứng đờ lạnh băng cứ thế bước đi, trên đoạn đường dài.

- Cô tìm ai? - Một tên vệ sĩ áo đen bước tới khi Rose đứng trước cửa Trần gia.

- Tôi tìm Trần phu nhân. - Rose khẽ nói.

- Cô chẳng phải là người thiếu gia căn dặn không được phép lại gần Trần gia sao, mau đi đi, tôi không muốn ra tay với phụ nữ. - Tên vệ sĩ xua đuổi.

- Tôi chỉ muốn nói với phu nhân một lời thôi, hãy cho tôi gặp đi mà. - Rose khóc, ít nhất cô muốn lưu giữ hình ảnh mẹ Rin trước khi ra đi đến một nơi mà cô cũng chưa thể xác định.

- Không được, mau đi đi, nếu cô không nghe lời thì đừng trách tôi.

- Tôi van xin anh mà, cho tôi vào đi. - Rose khóc càng lớn hơn, từ khi nào để vào được căn nhà thân quen này lại khó khăn như vậy. - Mẹ ơi, mẹ Rin ơi, con là Rose mà, vì sao mẹ không nhận ra con chứ.

- Mang cô ta đi, không thể kinh động tới phu nhân. - Tên vệ sĩ ra lệnh cho hai người đứng gần đó

- Không, buông tôi ra, mẹ Rin ơi... mẹ.... - Rose khóc thét lên, hy vọng tiếng khóc thê lương kia... có thể khiến mẹ Rin nghe được.

Biệt thự Trần gia rộng lớn, từ cổng vào để đi được vào đến ngôi nhà là một khoảng sân rộng và đầy cây cối, dù cô có khóc lớn đến thế nào, có gào thét bao nhiêu thì bên trong khó có thể nghe thấy. Rose tự mình biết điều đó, nhưng cô cứ khóc lớn hơn, gào thét lớn hơn nhưng mọi thứ đều đi vào vô vọng, cô bị bọn họ đẩy ra xa, đuổi đi cho đến khi cô kéo vali rời khỏi khá xa căn biệt thự nguy nga lộng lẫy kia.

Rose bước đi tiếp tục, đôi chân mỏi nhừ nhưng vẫn không ngừng lại. Cô tiến tới căn nhà gắn liền với tuổi thơ đầy màu hồng của mình. Đứng trước biệt thự Phạm gia, cô bấm chuông.

- Cô tìm ai? - Một người làm trong nhà bước ra mở cửa.

- Tôi tìm Phạm lão gia. - Rose hơi ngượng, trước đây cô chưa bao giờ phải gọi baba Ken bằng danh xưng xa lạ kia.

- Cô có hẹn trước không, Phạm gia không tiếp người lạ. - Cô gái người làm không muốn cho Rose vào.

- Từ khi nào muốn gặp Phạm gia phải hẹn trước chứ, cô là ai, tôi chưa từng gặp cô trước đây. - Rose tức giận, cô gái người làm xa lạ này là ai chứ.

- Tôi là người làm mới ở đây, phu nhân đã căn dặn nơi này không phải ai cũng có thể vào, đặc biệt là những cô gái trẻ đều không được phép cho vào gặp lão gia?

- Phu nhân? - Rose tròn mắt. - Từ khi nào Phạm gia này có phu nhân chứ, mau tránh ra cho tôi. - Rose tức giận mất kiểm chế, baba Ken từ khi nào lấy mẹ kế cho cô chứ.

Cô gái người làm bị Rose đẩy ra té ngã liền hét toáng lên, mọi người trong nhà chạy ra ngoài. Rose nhìn hết mọi người trong nhà, tất cả đều xa lạ, ngay cả người chăm sóc cô từ khi còn bé cũng không còn ở nơi này.

- Đây... thật sự là Phạm gia sao... các người...cô, cô, và cả cô nữa.... các người là ai. - Rose hét toáng lên, cô quên mất mình hiện tại không còn là Rose nữa.

- Có chuyện gì mà ồn ào như vậy hả? - Một người phụ nữ bước xuống, đôi mắt lăm lăm nhìn Rose.

- Thưa phu nhân, cô gái này tìm lão gia, chúng tôi đã ngăn cản nhưng cô ta cứ thế mà chạy vào ạ. - Cô gái người làm run sợ nói.

- Cô... tìm chồng tôi sao? - Người phụ nữ kia nói.

Rose nhìn người phụ nữ trước mắt, thì ra là bà ta, hèn gì trông lại quen mắt như thế.

- Từ khi nào, một thư kí của tổng giám đốc lại tự xưng là vợ của ông ấy như vậy. Xem ra là bà quá trèo cao rồi. - Rose khinh miệt.

- Cô... cô là ai? - Người phụ nữ kia tức giận nói.

- Tôi nói cho bà biết, hôn hôn thì dứt khỏi ngôi nhà của chúng tôi. Tôi không bao giờ cho phép bất cứ người phụ nữ nào khác bước vào căn nhà này, đặc biệt là bà. - Rose nói với giọng run lên đầy lửa.

- Haha, mày nghĩ mày là ai hả? Cùng lắm cũng chỉ là một con tình nhân của ông ấy mà thôi. May có hơn gì người khác mà lớn giọng như vậy, ít nhất ông ấy còn mang tao về nhà, còn mày có lẽ bị bỏ bê đến mức phải lết xác đến đây tìm sao?

- Hừ! Bà nghĩ ai cũng thâm kém như bà sao? Tôi không phải là tình nhân của ông ấy.

- Vậy mày là gì, mà dám lớn giọng ở đây.

- Tôi là Rose, con gái của baba Ken. - Rose hùng hổ nói.

- Hahahaha, mày nghĩ tao không có mắt à. Rose tiểu thư đã kết hôn cùng Trần thiếu gia và đang sống tại nhà họ Trần. Cô ấy là một tiểu thư khuê các và vô cùng xinh đẹp, còn mày hahaha, cũng không đến nỗi tệ, nhưng mày tự xưng chính mày là Rose, chỉ là một câu truyện cười không hay chút nào.

Rose không biết phải đáp thế nào đây, quả thật cô không có gì để chứng minh cô chính là Rose.

- Kim Loan, có chuyện gì mà mọi người ở nơi này đông như vậy? - Ken thấy mọi người ồn ào thì từ trong phòng đọc sách bước ra.

- Ken à, không có chuyện gì đâu, em có thể giải quyết được. - Người phụ nữ quay đầu lại lên tiếng.

- Baba, là con đây... con là Rose đây... baba ơi. - Rose nhìn thấy Ken, bao nhiêu thương nhớ vỡ oà, cô chỉ muốn được ôm vào lòng cứng nựng như ngày xưa.

- Rose sao? - Ken nhìn Rose đầy vẻ khó hiểu. - Cô không phải là người phá đám cưới của Rose, rồi tự nhận mình là con gái tôi sao. - Ken bước tới gần Rose hơn. - Vì sao cô lại làm như vậy, mục đích là gì hả?

- Baba, ai không tin con con mặc kệ, nhưng từ bé con đã lớn lên bên cạnh người, người phải tin con chứ. Con rất nhớ người, baba Ken ơi, vì sao baba lại thay hết người làm thân quen trong nhà, lại đón bà ta về. Mẹ Pi của con nhìn thấy, baba không sợ mẹ Pi buồn sao, huhuhu mẹ Pi ơi, mẹ Rin và baba đều không tin con, con có nên về bên cạnh mẹ hay không. - Rose ôm lấy Ken mà khóc lớn.

Từ phía sau Ken, Rose không còn nhìn thấy bàn thờ của mẹ Pi, cô hoảng hốt đẩy Ken ra khỏi người, đôi mắt ánh lên sự giận dữ.

- Di ảnh của mẹ tôi đâu, bàn thờ mẹ tôi đâu. - Rose liếc nhìn người phụ nữ kia. - Có phải chính bà đã đưa nó đi.

Ken khó hiểu, nhìn sang hướng di ảnh của Pi, nơi bàn thờ và di ảnh của Pi đã biến mất, thay vào đó là một bộ salon sang trọng.

- Kim Loan, cô đã làm cái gì hả, ai cho phép cô động vào hả. - Ken nói.

- Ken, em... em nhờ một thầy phong thủy về xem... ông ấy nói bàn thờ để nơi đó rất là không hợp, khiến mọi chuyện trong gia đình xào xáo, chuyện làm ăn không phát triển nên em đã dời đi ra phía nhà sau. Em... chỉ muốn tốt cho anh mà thôi, em xin lỗi, huhu.

Rose nghe xong chạy ngay về phía nhà sau, cô nhìn thấy di ảnh của mẹ Pi đang nằm trên chiếc bàn thờ bám đầy bụi vì không ai chăm sóc. Rose đau lòng đến mức chỉ biết khóc lớn, cô đã xa nơi này quá lâu rồi sao, để không ai chăm sóc người mẹ đã sinh ra cô.

Rose ôm di ảnh của Pi, quỳ xuống dưới chân bàn thờ mà khóc.

- Mẹ, con xin lỗi.... con đã về muộn... để mẹ bị bọn họ ức hiếp rồi.

Rose nhìn về phía Ken.

- Baba, người... vì sao lại đưa người phụ nữ kia về nơi này.

- Cô gái, cô đang đóng kịch sao. Chuyện gia đình tôi, tôi tự giải quyết, cô nên rời khỏi đây trước khi tôi cho người mời cô đi. - Ken tức giận nói, cô ta là ai mà lại nói với anh với giọng điệu đầy oán trách như vậy.

- Con...

- Mau biến đi, nơi này không đón chào cô. - Người phụ nữ kia được nước nói thêm, giọng điệu kênh kiệu.

Rose trên tay vẫn ôm di ảnh của mẹ cô, nước mắt tràn ra bờ mi ướt đẫm. Rose đặt di ảnh lên phía trên bàn thờ, đôi môi khẽ cười. Rose dùng áo lau sạch vết bụi bẩn trên ảnh, khẽ nói:” Mẹ, con đi theo mẹ, con nhất định tin rằng mẹ nhận ra con, phải không?”

Rose nhìn ảnh Pi, nụ cười hiền của Pi vẫn trên bức ảnh, Rose rời khỏi biệt thự Phạm gia.

- Cô gái, vali của cô. - Một người hầu chạy theo sau.

- Làm ơn, vứt hết hộ tôi. - Rose quay đầu nói xong, tiếp tục bước đi.

Ken quay về phòng đọc sách của mình, anh không thể nào quên được hình ảnh con bé đó ôm di ảnh của Pi mà khóc. Còn câu nói cuối cùng trước khi đi của con bé ấy, khiến lòng Ken như lửa đốt.

Ken không suy nghĩ nhiều nữa, đóng quyển sách đang đọc dở mà chạy ra khỏi biệt thự.

Minh Trí nghe tiếng súng bên trong thì nhanh chóng cùng mọi người chạy vào. Bên trong là Tổ Uyên vẫn đang ngồi trên ghế, Trương Luật lại nằm trên vũng máu tươi.

- Cô đã giết hắn sao? - Minh Trí kinh ngạc.

- Haha, đã hết giá trị lợi dụng lại còn muốn giết tôi sao. Tôi thừa biết hắn ta không nỡ ra tay với tôi, nên tôi đã nhanh tay hơn một chút.

- Tổ Uyên, cô thật nhẫn tâm, hắn ta ít nhiều với cô cũng là một tình cảm chân thành. Nay cô lại giết hắn không một chút thương tiếc sao? - Minh Trí nói.

- Nói về phương diện tình cảm, chẳng phải tôi và anh trước kia cũng đã yêu nhau sâu nặng sao, cũng chẳng phải anh đã bỏ tôi đi theo con đàn bà kia sao. Tình cảm sao, giả tạo... tất cả chỉ là lừa dối mà thôi.

- Cô là vì chuyện đó mà ôm hận sao? - Minh Trí ngán ngấm.

- Tôi hận mình không thể giết được anh và con đàn bà kia. Các người có chết cũng phải chết trong đau đớn, haha, anh không biết sao Minh Trí, mọi thứ mà cô ta có được đáng ra phải là của tôi, vì sao tôi phải yêu hắn ta chứ, người tôi muốn kết hôn là anh, mọi thứ đều không được như ý của tôi, hắn ta bám theo tôi thì tôi sẽ sử dụng như một nước cờ của mình, hắn ta tự mình lao vào và phải nhận kết quả như hôm nay.

- Cô vẫn như ngày nào, tàn độc và nhẫn tâm. - Minh Trí nói xong, đứng lên. - Mọi người rút thôi, hãy để họ tự mình giải quyết. - Nhìn xuống Trương Luật đang nằm. - Có lẽ anh đã nghe những gì cô ta nói rồi, tôi tin là một người đàn ông sẽ không bị chữ tình làm quá mù quáng.

Minh Trí, Trần Hậu và mọi người đi ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, Tổ Uyên không hiểu chuyện gì, chẳng phải một phát cô đã bắn vào tim hắn rồi, Minh Trí còn nói điều đó là điều gì.

- Thiếu gia, anh nghĩ họ có cùng nhau bỏ trốn hay không? - Trần Hậu không an tâm mà nói.

- Nếu cậu nghe người cậu yêu thương thật lòng nói ra những câu đó, cậu sẽ thế nào?

Trần Hậu im lặng hiểu ý Minh Trí.

Trương Luật đứng dậy, nhìn Tổ Uyên bằng đôi mắt căm hờn.

- Không ngờ, cô lại đối với tôi như vậy. Cô không yêu tôi, tôi có thể bỏ qua, cô lợi dụng tôi tôi cũng có thể không truy cứu. Nhưng tôi thật không ngờ cô có thể nhẫn tâm giết tôi không một chút thương tiếc như vậy.

- Anh... vì sao chưa chết.

- Trần Minh Trí đã đưa tôi bộ áo chống đạn này, máu này cũng chỉ là máu giả mà thôi. Không ngờ anh ta thật hiểu tâm địa của cô như vậy.

- Đúng, tôi giết anh một lần không được, lần này tôi không tin không giết được anh. - Tổ Uyên đưa súng nhắm về phía đầu Trương Luật nhanh chóng bóp cò.

- Nhưng liệu hắn ta có dám ra tay hay không, hay một lần nữa để Tổ Uyên ra tay trước. - Trần Hậu lo lắng hỏi.

- Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó, nên bên trong khẩu súng của cô ta, tôi chỉ để lại một viên đạn.- Minh Trí khẽ nói, ánh mắt không một chút biểu cảm, lạnh như băng.

- Một lần nữa, cô lại muốn giết tôi. - Trương Luật thật sự không nỡ ra tay, nhưng một lần nữa người phụ nữ anh yêu lại muốn giết anh như vậy, thật sự không thể tha thứ.

Tổ Uyên lần này sợ đến xanh mặt, vì sao súng lại không còn đạn chứ.

- Đoàn. - Tiếng súng thứ hai phát ra trong căn nhà gỗ.

- Chúng ta có nên quay lại xem xét tình hình hay không, thiếu gia? - Trần Hậu nghe tiếng súng liền nói.

- Nhanh chóng rời khỏi nơi này trước khi cảnh sát tới. - Minh Trí nói.

- Ai báo cảnh sát ư? - Trần Hậu hỏi.

- Nghe tiếng bom nổ, sẽ tự tìm đến?

- Bom ư? - Trần Hậu ngạc nhiên.

Chưa kịp nói hết câu.

- Đoàng. - Một tiếng súng vang lên.

- Ừm! Ầm.... - Sau đó là tiếng nổ lớn.

Căn nhà gỗ nổ tung, lửa thiêu đốt mọi tội ác.

- Vì sao anh biết có bom? - Trần Hậu kinh ngạc nói.

- Anh có nhìn thấy những thùng gỗ bên cạnh góc nhà không, trong đó chứa bom. Khi bước vào tôi đã nhìn thấy thùng gỗ ấy đặt ở đó một cách rất vô cùng kì lạ, Trương Luật lại cứ hay nhìn về phía đó, điều này khiến tôi càng chắc chắn.

- Vì vậy khi anh ta yêu cầu chúng ta ra ngoài, thiếu gia liền đồng ý.

Minh Trí gật đầu nói:” Tuần Khôi không nên ở những nơi nguy hiểm này, tôi dùng cách đó để đưa nó về trước.”

- Mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, hãy thông báo đón Rose thật trở về đi, con bé đã chịu quá nhiều cực khổ. - Minh Trí nói, sau đó lên xe quay về thành phố.

147. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 36: Tiểu Ái.

Tuần Khôi quay về liền đi đến căn chung cư mà Thiên Bảo đưa Rose về, anh nhấn chuông cửa mãi nhưng không hề thấy ai mở cửa. Tuần Khôi rút điện thoại gọi cho Rose nhưng số cô đã không thể liên lạc được, đành phải gọi cho Thiên Bảo nhưng vừa bấm nút gọi thì thấy Thiên Bảo lầm lũi bước đến với nét mặt rầu rĩ một mội.

- Thiên Bảo, cô ấy đâu rồi.

- Chết tiệt, cậu làm cái quái gì mà giờ mới xuất hiện hả, cô ấy bỏ đi rồi. - Thiên Bảo mắng chửi.

- Bỏ đi? - Tuần Khôi lo lắng. - Đi đâu chứ?

Thiên Bảo tức giận nắm áo Tuần Khôi đẩy mạnh vào tường:” Chẳng phải vì tên khốn kiếp mày sao, mày đã không nhận ra cô ấy sớm hơn, mày biết Rose yêu mày mà lại đối với cô ấy tệ bạc như vậy.”

Tuần Khôi dùng sức đẩy Thiên Bảo ra nói:” Ai nói với anh là tôi không nhìn ra cô ấy, tôi làm như vậy vì muốn bảo vệ cho Rose. Tôi đã cẩn thận giao Rose cho anh chăm sóc, nhưng cuối cùng anh làm được điều gì đây, ít nhất anh phải bên cạnh cô ấy, vì sao để Rose đi khi nào không biết.”

Thiên Bảo càng nghĩ đến Rose càng tức giận, giáng một cú đấm vào mặt Tuần Khôi.

- Chính mày đã khiến Rose đau khổ, chẳng khôn.

Tuần Khôi cũng bật lại.

- Ngay cả một cô gái, anh cũng không thể bảo vệ. - Tuần Khôi lau vết máu trên miệng, dùng chân đạp vào bụng Thiên Bảo.

Anh Thư mang album bài hát mới của mình đến tặng Thiên Bảo, không ng nghe hết mọi chuyện lại gặp cảnh tượng hai người bọn họ đang đánh nhau thì nhanh chóng chạy đến.

- Thiên Bảo, đừng đánh nữa. - Anh Thư can ra.

- Cô đến đây làm gì, mau đi đi. - Thiên Bảo hất tay Anh Thư ra, tiếp tục cuộc chiến.

Anh Thư nhìn thấy bọn họ như muốn lấy mạng nhau liền nói.

- Hai người thôi đi, không phải quan trọng bây giờ là đi tìm cô gái đó sao. Hai người ở đây đánh nhau, cô ấy cũng chẳng muốn quay về, quay về nhìn thấy các anh như thế lại càng muốn bỏ đi thật xa.

Tuấn Khôi và Thiên Bảo nghe Anh Thư nói vậy, cả hai cùng nhau dừng tay lại.

Tuấn Khôi không nói gì, nhìn qua Anh Thư rồi bỏ đi.

- Thiên Bảo, anh chảy máu kìa. - Anh Thư đưa tay lên gương mặt của Thiên Bảo.

- Đau. - Thiên Bảo nhăn mặt.

- Khi này biết đau sao anh còn đánh làm gì. - Anh Thư mỉm cười. - Cô gái kia thật có phúc, được sự quan tâm của hai người như vậy.

- Em đến đây tìm tôi sao?

- Em mang album mới của mình đến tặng anh. - Anh Thư đưa chiếc đĩa cho Thiên Bảo.

Thiên Bảo đưa tay nhận lấy, sau đó bỏ vào túi rồi đứng lên.

- Tôi phải đi tìm cô ấy rồi, em quay về đi.

- Thiên Bảo. - Anh Thư gọi to phía sau. - Anh có thể cho em đi cùng không?

Thiên Bảo quay lại nhìn Anh Thư đang mỉm cười, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Rose mê man, khi mở mắt ra thì nhìn thấy một người hết như mẹ Pi. Rose nghĩ mình đã chết, gặp được mẹ Pi khiến cô vô cùng mừng rỡ.

- Mẹ, cuối cùng con cũng được gặp mẹ. - Rose ngồi dậy ôm chầm lấy người đối diện.

- Nè, em gái, chị và em cũng không xa tuổi nhau lắm đâu nha. Nghĩ sao mặt chị thế này mà em gọi bằng mẹ chứ. - Tiểu Ái mang cô gái này về nhà nằm mê man mấy ngày rồi, không ngờ khi tỉnh lại điều đầu tiên lại gọi cô là mẹ mới khó hiểu.

Rose nghe cô gái trước mắt nói xong liền buông ra, nhìn cô ta và hình của mẹ Pi trên bàn thờ hết như nhau.

- Đây... không phải là thiên đàng sao? - Rose khẽ nói. - Cô... không phải mẹ Pi sao, vì sao lại giống như vậy.

- Xin lỗi cô nương, đây là nhà tôi... và chúng ta vẫn sống ở cái xã hội đầy cám dỗ này. Thật tình sao cô có thể nhảy xuống khi mà tôi từ phía sau đã hét lớn như thế chứ.

Rose nhớ lại, sau khi rời khỏi biệt thự Phạm gia, cô bước đi trên đường, cô chỉ muốn chết cho xong. Rose đi tới cây cầu vắng người qua lại, cô muốn gặp mẹ Pi, không để ý xung quanh không suy nghĩ điều gì mà gieo mình xuống làn nước.

- Tôi... không muốn sống nữa, vì sao cô không để tôi chết đi chứ. - Rose khẽ nói, cô nhìn cô gái này hết như mẹ mình, cô chợt có cảm giác an toàn khi có cô gái kia bên cạnh.

- Được, vậy cô tự mình đi chết đi. Lần này tôi sẽ không để tâm nữa, tôi cứu cô cô còn chưa cảm ơn lại trách cứ sao, thật là hết nói nổi như cô tiểu thư khuê các các người. Có lẽ các cô sống trong sung túc quá nên gặp chút khó khăn liền nghĩ đến cái chết sao. Tôi không biết cô buồn chuyện gì, nhưng hãy nghĩ đến những người yêu thương cô mà sống cho họ.

- Cảm ơn... tôi xin lỗi. - Rose hiểu ý nghĩa của từng câu nói kia, cô thật sự nghĩ quá nông cạn sao.

- Cô hiểu ra điều đó là tốt, tôi tên là Bảo Ái, nhưng mọi người đều gọi tôi là Tiểu Ái vì họ nói trong tôi nhỏ bé nhưng khá lẹ tay lẹ chân. - Tiểu Ái mỉm cười.

- Tôi tên là Tuyệt Nhi. - Rose khẽ nói, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới, không muốn quay về nữa.

- Cô có muốn về nhà không, có lẽ mọi người rất lo lắng cho cô đó. - Tiểu Ái nói.

- Tiểu Ái, cô.. có thể cho tôi tá túc nơi này một thời gian không?

Tiểu Ái ra vẻ suy nghĩ một chút, sau đó liền nói.

- Được thôi, nhưng mà nhà tôi khá nhỏ, lại có em nhỏ và ba mẹ nữa, chỉ sợ tiểu thư như cô không quen mà thôi.

- Vì sao cô cứ luôn cho tôi là tiểu thư, trong khi cô và tôi chưa hề quen nhau trước. - Rose thắc mắc.

- Cô xem quần áo trên người cô cũng biết loại đắt tiền, da cô trắng mịn như vậy, bàn tay mềm mại như vậy, từ bé đã không hề làm việc vất vả rồi.

- Không ngờ, cô lại biết nhìn người như vậy, Tiểu Ái, cô rất giống mẹ tôi, nhìn cô tôi cứ ngỡ như nhìn thấy mẹ mình.

Tiểu Ái nhúng vai:” Hèn gì lúc mở mắt ra cô lại gọi tôi là mẹ, tôi tò mò muốn gặp mẹ cô xem chúng tôi giống nhau thế nào?”

- Mẹ tôi đã mất từ khi sinh ra tôi, tôi chỉ nhìn thấy bà ấy qua những tấm hình. - Rose khẽ nói.

- Ấy chết, tôi xin lỗi.

- Không sao cả, tôi cảm ơn vì cô đã cho tôi tá túc lại nơi này. Tôi không cảm thấy bất tiện gì cả, tôi rất dễ thích nghi với môi trường sống mà. - Rose cười, nụ cười hiếm thấy từ những ngày qua.

Gia đình Tiểu Ái thuộc dạng gia đình nghèo khó, căn nhà nhỏ này cũng là nhà thuê để cả nhà có chỗ che mưa che nắng. Rose hoà đồng nên được lòng ba mẹ Tiểu Ái, và cả những đứa em cũng ra vẻ rất quý người chị này.

Tối, Rose bước ra ngoài nhìn thấy Tiểu Ái đang cãi nhau với một người có lẽ lớn hơn cô ấy tầm vài tuổi. Sau đó, người đó ra vẻ tức giận bỏ đi, Tiểu Ái ngồi xuống ôm mặt khóc.

- Tiểu Ái, chị không sao chứ. - Rose ngồi bên cạnh.

- Tuyệt Nhi, trước đây em đã từng yêu ai chưa. - Tiểu Ái ngược gương mặt đầm đìa nước mắt nói.

- Dạ, rồi. - Rose bỗng nhớ đến Tuấn Khôi.

- Chị và anh ấy vừa chia tay... có lẽ vì gia đình chị quá nghèo... không thể làm nở mày nở mặt anh ta.

Rose dùng tay vuốt mái tóc dài của Tiểu Ái, xót xa nói.

- Đàn ông sinh ra là phải bảo vệ và chăm sóc cho người phụ nữ họ yêu thương. Anh ta quen chị chắc chắn đã hiểu hoàn cảnh của chị, đáng lý ra anh ta phải yêu thương và chăm lo cho chị nhiều hơn, đằng này lại tỏ ra khó chịu với gia cảnh này. Người đàn ông như vậy, thật không đáng Tiểu Ái à.

- Chị biết, nhưng chị không muốn mất anh ấy.

- Anh ta sẽ nhanh chóng có cô gái khác, và chị sẽ chẳng còn là gì nữa. Chúng ta là phụ nữ, đó là điểm yếu khiến chúng ta cứ sống đa sầu đa cảm.

- Hôm nay, Tuyệt Nhi nói chuyện thật chứa nhiều tâm sự. Em có việc gì không vui sao?

- Nhìn chị khóc, em thật sự không vui đâu. Em muốn chị mãi mãi cười, vì em cứ ngỡ rằng mình nhìn thấy mẹ đang cười. - Rose dùng tay lau đi nước mắt trên mi Tiểu Ái, mỉm cười.

- Được rồi, chúng ta đi ăn mừng thôi. - Tiểu Ái mỉm cười lại.

- Ăn mừng? - Rose khó hiểu.

- Ăn mừng vì chị đã không còn quen một tên không đáng như vậy?

- Haha, nhất trí.

Hai chị em nắm tay nhau đi trên con đường hẻm vắng, Rose cảm thấy cuộc sống này thật bình an, cô có chị Tiểu Ái, người mà cô luôn coi như mẹ của mình.

Cả hai vào một quán ven đường, Tiểu Ái gọi một món cá nướng ra, mùi cá nướng thơm phức, Tiểu Ái trầm trồ khen ngợi. Còn Rose, cô cảm thấy ruột gan mình như đang đánh nhau bên trong, cô chạy nhanh vào nhà vệ sinh nôn ói đến xanh mặt.

- Em làm sao vậy? - Tiểu Ái lo lắng nói.

- Em không biết, vừa ngửi thấy mùi cá này, em liền buồn nôn. - Rose xoa bụng đang khó chịu.

- Em bị thế này lâu chưa? - Tiểu Ái nhìn Rose nói.

- Đạo này em ăn gì cũng không thấy ngon miệng, hôm nay là lần đầu. - Rose thành thật nói.

Tiểu Ái đứng dậy tính tiền rồi đưa Rose ra khỏi quán.

- Mùi đồ ăn trong đây sẽ khiến em khó chịu hơn đó, ra ngoài hít chút không khí trong lành. - Tiểu Ái cười nói. - Nếu chị đoán không sai, có lẽ em sắp thành mẹ rồi.

Rose mở to đôi mắt, cái gì... thành mẹ....

- Chỉ là chị đoán thôi, ngày mai chị đưa em đi bác sĩ. - Tiểu Ái nói.

Rose không trả lời, lần đó với Tuấn Khôi... cô đã mang thai con anh sao... điều này... là tin vui hay tin xấu đây.

Hôm sau, Tiểu Ái đưa Rose đi khám. Bác sĩ nói Rose vừa mới cần thai, cần phải nghỉ ngơi nhiều, tránh hoạt động nặng. Cầm tờ giấy kết quả trên tay, Rose rung rung... cô phải làm gì đây???

- Chúc mừng em, sắp trở thành mẹ rồi. - Tiểu Ái cười nói.

- Chị Tiểu Ái, em phải làm sao đây... đứa trẻ này... cha của nó... - Rose không biết phải nói sao?

- Tuyệt Nhi, em hãy nói cho cha đứa bé biết sự có mặt của nó. Dù anh ta là ai, anh ta đã làm gì nhưng anh ta cần phải biết điều đó, và đứa trẻ này cũng cần điều đó.

- Em phải làm vậy sao? Em không muốn gặp lại anh ấy. - Rose lắc đầu.

- Đó là vì đứa trẻ, con của em, em có thương nó không?

- Tất nhiên là em rất thương nó. - Rose xoa bụng mình, nơi này chứa đứa con giữa cô và Tuấn Khôi sao?

- Đi đi. - Tiểu Ái nói.

Rose gật đầu, cô xem Tiểu Ái như mẹ, lời mẹ nói chắc chắn cô phải nghe.

Tiểu Ái cầm tờ báo đăng tin tìm Rose trên báo mỉm cười, xem ra người đàn ông của Tuyệt Nhi rất yêu cô ấy, bỏ một đồng tiền để cho ai đưa cô ấy đến. Thay vì cho người khác số tiền đó, hãy để nó mà chăm lo cho đứa trẻ chưa ra đời kia thì tốt hơn. Tiểu Ái cảm thấy mình làm một việc tốt, đôi môi cười tươi bước đi.

Tin tức của Rose mù tịt, không ai có thể tìm ra cô. Lần đó Ken đuổi theo nhưng lại đi ngược hướng cô nên trong lòng vô cùng ân hận, Ken như tỉnh ra, đuổi người đàn bà kia đi, đưa bàn thờ của Pi về vị trí cũ và tự tay mình chăm sóc hằng ngày.

Tuấn Khôi đứng ở vị trí cao nhất nhưng luôn cô đơn, bên anh không có một ai dám lại gần. Anh như tự đóng băng mình, ít nói ít cười, toàn tâm toàn ý lao vào công việc. Việc anh chú tâm nhất chính là tìm Rose. Baba Ken nói trước khi cô đi, cô đã nói như trấn trối như vậy, dù vậy Tuấn Khôi vẫn một mực tin tưởng rằng Rose vẫn còn sống, vẫn cùng thở với anh cùng một bầu không khí.

Tại phòng họp,

Điện thoại Tuấn Khôi có một tin nhắn.

“ Hẹn gặp tại cafe xxx, ngay bây giờ. Tuyệt Nhi.”

Tuấn Khôi đứng bật dậy, Tuyệt Nhi chẳng phải tên khi mà Rose mất trí nhớ đã sử dụng sao. Tuấn Khôi bỏ hết mọi cuộc họp quan trọng, nhanh chóng rời khỏi chạy ngay đến địa chỉ kia.

Trong không gian yên ắng, một cô gái ngồi đó ánh mắt u tư suy nghĩ.

- Rose. - Tuấn Khôi nhìn bóng lưng của cô liền nhận ra nhanh chóng đi tới.

- Gọi tôi là Tuyết Nhi. - Rose nói.

- Rose, mọi chuyện đã sáng tỏ rồi. Cô gái giả mạo kia đã bị lật tẩy, mọi người tìm kiếm em rất nhiều.

- Với tôi hiện tại, Tuyết Nhi hay Rose, đều không quan trọng nữa.

- Rose, anh xin lỗi mà, mọi người làm như vậy đều muốn tốt cho em, em đã ở đâu trong thời gian qua. Anh rất lo lắng và tìm kiếm em khắp nơi.

- Baba Ken thì có người đàn bà khác mà quên mất mẹ Pi, Trần gia thì cấm không cho tôi vào nữa, còn Thiên Bảo, tôi phải đi để anh ấy nhận ra được tình cảm thật sự của mình. Và cả anh nữa, anh lạnh lùng đến đáng sợ.

Tuấn Khôi thấy vẻ mặt đau buồn của Rose, cô như rung lên sợ hãi những ngày tháng kia. Tuấn Khôi ôm chặt lấy Rose khẽ nói: " Qua rồi Rose, em quay về mọi người ai cũng thương nhớ em."

- Baba Ken đã đuổi người phụ nữ kia đi rồi, hằng ngày đều mong nhớ em. Mẹ Rin thì ngày nào cũng ân hận vì không sớm nhận ra em, cả anh cũng thật sự rất nhớ em, anh nhớ em đến phát điên lên. Rose, quay về đi.

- Tôi hẹn anh đến nơi này, vì muốn nói với anh một việc. - Rose cúi đầu nói.

- Có việc gì sao?

- Tôi... đã có thai. - Rose nói nhỏ.

Tuấn Khôi ngỡ ngàng, sau đó ôm chặt lấy Rose cười nói.

- Rose, dù em không muốn về, anh nhất định cưỡng ép em về Trần gia. - Tuấn Khôi cười nói, ôm cô vào lòng.

Tiểu Ái đứng cách đó không xa, nhìn thấy Rose hạnh phúc thì trong lòng vô cùng vui vẻ, sau đó gọi điện về nhà.

- Mẹ ạ, đồ đã dọn xong rồi ạ. Vâng, con về ngay. Hết hạn thì phải trả nhà cho họ thôi, chúng ta tìm tạm một nơi nào đó ở tạm. Con sẽ nhanh chóng tìm nơi khác.

Tiểu Ái khẽ nói: " Tuyết Nhi, tạm biệt. Chúng ta có duyên sẽ gặp lại."

148. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 37: Người Anh Yêu Là Rose Hay Tuyết Nhi.

Rose quay lại nhưng cô nhất quyết quay về nhà mình là Phạm gia, không theo Tuấn Khôi về Trần gia vì cô cho rằng cô chưa có danh phận phụ thuộc vào anh, bởi lẽ trước đây kết hôn cũng không phải là cô, chưa kể buổi lễ kết hôn kia bị Trần gia tự ý hủy, mất hết thanh danh của tiểu thư nhà họ Phạm này. Tuy vậy, mọi người ai ai cũng vui mừng vì cô đã an toàn quay về, không quan trọng cô có muốn về Trần gia hay không, chỉ cần Rose của họ bình an.

Chỉ là Rose luôn buồn bã vì sau khi quay lại nhà chị Tiểu Ái thì những người gần đó nói rằng gia đình Tiểu Ái đã chuyển đi, không một ai biết tin họ đi đâu. Tiểu Ái có gương mặt rất là giống mẹ Pi, lại luôn đối xử rất tốt với cô, Rose không muốn mất đi người chị này nên ra sức tìm kiếm khắp nơi.

Baba Ken vì chuyện lần trước cảm thấy vô cùng có lỗi với con gái nên ra sức chăm lo cho Rose từng miếng ăn giấc ngủ, Ken sống cô đơn từ trước đến nay, tình cảm chỉ dành ột mình con gái cưng này, trước giờ chưa bao giờ trách mắng một câu, hôm đó lại ra sức lạnh nhạt, đuổi con gái đi, có lẽ con bé khi ấy rất buồn. Ôn

trời đã để Ken có thể sửa chữa lỗi lầm kia, con gái quay trở về ông sẽ không bao giờ khiến Rose phải chịu cảnh đau buồn nữa.

- Rose, con uống chút sữa đi. Đêm qua con ăn gì cũng nôn ra ngoài, ta cảm thấy rất lo cho con. - Ken đi tới bên cạnh giường Rose mà nói.

- Baba, con không sao đâu. Người ta nói như vậy là bị nghén, điều đó bình thường đối với người mới mang thai. - Rose mở mắt nhìn Ken nói,

- Hôm nay, chúng ta đi thăm mẹ con... báo ẹ con tin con đã mang thai, ta sắp có cháu. - Ken vuốt tóc Rose nói.

- Dạ. - Rose cầm ly sữa uống một hớp nhỏ, gật đầu mỉm cười.

Trên xe, Ken quay qua hỏi Rose.

- Con gái thật sự không muốn sang Trần gia sao, dù sao đứa trẻ trong bụng con cũng là huyết thống của họ.

- Baba à, con đang xác định lại tình cảm của mình, và cũng để Tuấn Khôi thời gian nhìn nhận tình cảm của anh ấy. Hai chúng con, từ bé sống bên nhau, con sợ sự ngộ nhận đặc biệt là ngộ nhận trong chuyện tình yêu.

- Ngộ nhận sao? Vì sao con lại có ý nghĩ đó. - Ken cảm thấy kì lạ, chẳng phải hai đứa rất yêu nhau sao?

- Từ bé Tuấn Khôi đã ra dáng như một người anh trai bên cạnh bảo vệ con khỏi tất cả những nguy hiểm, con được anh ấy bao bọc che chở thành một thói quen. Đến khi lớn lên, con sang nước ngoài du học, anh ấy cũng âm thầm cho người bảo vệ con. Con chính là đang sợ mình ỷ lại và Tuấn Khôi, đang dựa dẫm anh ấy, mọi lúc khó khăn đến bên cạnh con đều nghĩ đến Tuấn Khôi vì có lẽ trước đây anh ấy luôn là người bảo vệ con.

- Ý con là, con xem Tuấn Khôi như người bảo vệ, không có tình yêu.

- Con không thể xác định được điều đó. Trước đây có cứ ngỡ đó chính là tình yêu, yêu sâu đậm đến mức con khóc vì anh ấy, con đau lòng khi anh ấy không nhận ra con. Nhưng con chợt nhận ra, từ khi con phát hiện ra cái cảm xúc kì lạ kia, con và Tuấn Khôi chưa từng nói với nhau một câu yêu cho đúng nghĩa. Cả hai chưa từng thề hẹn điều gì, đứa trẻ này cũng là ngoài ý muốn, con và Tuấn Khôi đó có thể xem như chưa từng có quan hệ trên mức tình bạn bè, anh em.

- Nhưng người mang thai đúng quả thật là suy nghĩ rất nhiều. Xem ra con gái của baba đã lớn và suy nghĩ chính chắn hơn trước rất nhiều. Con xem, đã sắp trở thành mẹ rồi.

- Khi con rời khỏi nơi này, đã gặp một cô gái. Cô ấy mang gương mặt của mẹ Pi, cô ấy tên là Tiểu Ái. Chị Tiểu Ái rất là tâm lý, luôn nói ra những điều tốt và khuyên bảo con rất nhiều.

- Rất giống mẹ con sao, ta cũng muốn gặp mặt cô gái đó. - Ken ngạc nhiên nói.

- Khi con quay về tìm họ, họ đã chuyển đi rồi. Con đang nhờ Thiên Bảo tìm giúp, chắc sẽ nhanh tìm được.

Rose vừa dứt lời, xe cũng dừng lại trước nơi an nghỉ của Pi. Rose và Ken cùng nhau đi tới trước mộ Pi, hai cha con nhìn di ảnh mà mỉm cười, phương trời nào đó có lẽ mẹ Pi của cô cũng đang vui mừng, vì cô con gái đã sắp trở thành mẹ rồi.

Rose tránh mặt Tuấn Khôi, điều này khiến Tuấn Khôi cảm thấy vô cùng khó chịu không hiểu trong lòng Rose đang suy nghĩ điều gì.

Tuấn Khôi lái xe chạy đến Phạm gia, anh cố tình đến nơi không báo trước để cô gái kia không viện cớ lí do nào đó mà từ chối gặp mặt. Quả nhiên trong liệu tính, cô ấy không hề ngủ, không hề đang ra ngoài, hiện tại là đang ngồi trong vườn hóng mát ngắm hoa vô cùng thanh thản.

Người làm được Tuấn Khôi ra hiệu im lặng nên không ai dám báo cho Rose biết. Tuấn Khôi nhẹ nhàng bước đến nơi Rose đang ngồi trên chiếc ghế nằm, đến nơi anh mới phát hiện thì ra cô gái này đang đọc sách tìm hiểu về trẻ con, lại nằm lẫn ra mà ngủ ngay trong vườn. Tuấn Khôi nhìn nét mặt xanh xanh của Rose, có lẽ vì mang thai không ăn uống được đầy đủ, anh cởi chiếc áo ngoài của mình đắp lên người cô, sợ cơn gió sẽ

làm cô nhiễm bệnh. Anh dùng tay vuốt những sợi tóc lấm tấm trên má cô, gương mặt này tuy không còn là Rose của ngày nào, nhưng tính cách của cô sao có thể thay đổi được.

Đôi bàn tay anh chạm nhẹ vào má Rose, cô khẽ giật mình tỉnh lại. Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy yêu thương kia đang nhìn cô, Rose bật ngồi dậy, áo của anh rơi khỏi người cô.

- Anh... anh đến từ khi nào?

- Cũng được một lúc rồi, em mệt sao? - Tuấn Khôi quan tâm.

- Không, tôi không sao cả. Vì sao anh đến mà không nói trước.

- Chuyện này phải để anh hỏi em, vì sao tránh mặt anh.

Rose biết không thể tránh né Tuấn Khôi mãi được, chuyện gì đến cũng đến phải đối diện sự thật.

- Vì tôi cần thời gian phải suy nghĩ kỹ hơn.

- Em muốn suy nghĩ về điều gì?

- Chuyện của tôi và anh, và cả đứa trẻ này. - Rose đưa tầm mắt nhìn Tuấn Khôi, lo sợ anh nổi giận.

Tuấn Khôi khó hiểu, lại kìm nén chút tức giận nhẹ nhàng hỏi.

- Không phải nó đã quá rõ ràng sao? Đứa trẻ là con của chúng ta, em và anh sẽ nhanh chóng kết hôn và sống cùng nhau tại Trần gia.

- Nó không xuất phát từ tình yêu của anh. Khi đó, tôi vẫn còn là Tuyết Nhi, và đứa con này là con của Tuyết Nhi và anh, không phải của Rose. - Rose bật khóc.

Tuấn Khôi chưng hửng, chẳng phải là hiểu nhầm sao. Khi ấy tất nhiên anh biết cô là Rose, khi bên cạnh cô cũng gọi tên Rose, điều đó lại khiến bản thân cô không vui sao.

- Rose, nghe anh giải thích đi.

Tuấn Khôi chưa kịp giải thích thì Rose đã nước mắt.

- Vì vậy anh và tôi phải cùng nhau xem lại tình cảm của cả hai. Đặc biệt là anh, anh hãy xác định lại rằng người anh yêu và Rose hay Tuyết Nhi. - Rose ầm ục nói.

Tuấn Khôi trơ mắt, chẳng phải cả hai là một sao?

- Rose, em làm sao vậy, không phải hai người là một sao, vì sao em lại hỏi anh câu đó chứ?

- Anh về đi, khi nào tìm được câu trả lời thì hãy tìm gặp tôi. - Rose đứng lên đi vào bên trong. - Tôi nhắc lại câu hỏi, người anh yêu là Rose hay Tuyết Nhi?

Tuấn Khôi ngơ ngác, chưa bao giờ anh lại gặp phải tình huống khó khăn như vậy, là Rose đang thử thách với anh sao. Hoặc là trả thù những ngày tháng anh lạnh lùng với cô, và cô đang khiến anh vô cùng đau đầu.

Cuối cùng thì Thiên Bảo cũng điều tra ra tin tức của Tiểu Ái, Rose cầm trên tay địa chỉ mà vô cùng vui mừng, cô lại sắp được gặp người chị, người mang gương mặt của mẹ mình.

Đi đến địa chỉ kia, là một phòng trọ bé xú, Tiểu Ái đang ngồi hí hoáy viết gì đó nghe tiếng gõ cửa liền đi ra ngoài.

- Chị, là em. - Rose thấy Tiểu Ái liền ôm chầm.

- Sao em biết mà tới đây, Tuyết Nhi. - Tiểu Ái mỉm cười nói.

- Em tìm chị khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được rồi. Vì sao chị đi không nói với em chứ. - Rose tỏ vẻ giận dữ.

- Chị nghĩ em quay về nhà sẽ không cần tá túc nhà chị nữa, em lại là một tiểu thư danh giá, chị sợ phải mang tiếng là lợi dụng nếu em quay lại tìm. - Tiểu Ái nói.

- Chị nghĩ gì vậy, chị là người tốt nhất em từng gặp. - Rose nhìn đống giấy tờ trên bàn. - Tiểu Ái, chị đang làm gì vậy?

- Chị đang viết hồ sơ xin việc làm, chị phải lo cho em gái chị học hành tử tế.

- Nơi này xem ra không bằng nơi trước đây em ở cùng chị, có chuyện gì mà chị phải dọn đi vậy?

- Nhà kia hết hợp đồng nên họ lấy lại, nơi này tuy nhỏ thật nhưng gia đình chị sống quen rồi. - Tiểu Ái cười xớt xa.

- Hay chị đến nhà em đi, nhà em còn rất nhiều phòng trống. - Rose khẽ nói.

- Không được, chị không muốn phiền em, và ba mẹ chị có lẽ cũng không đồng ý.

Rose suy tính, sau đó mỉm cười.

- Chị đang tìm việc đúng không, nhà em hiện tại đang thiếu người coi sóc nhà cửa, chị đến nhà em làm việc, bao ăn ở và sẽ trả lương đúng theo yêu cầu công việc. - Rose nắm tay Tiểu Ái. - Chị không được từ chối nha, đây là em đền đáp ơn chị đã cứu em mà tìm việc giúp chị thôi, không có gì to tát cả.

- Nhưng... chị... - Tiểu Ái lúng túng.

- Không nhưng gì cả, chúng ta đi ngay. - Rose nắm tay Tiểu Ái.

- Chị phải nói với ba mẹ chị đã. - Tiểu Ái nói.

- Vậy ngày mai em sẽ đến đón chị nha, em rất vui vì chị đến làm việc ở nhà em đó, chị Tiểu Ái. - Rose mỉm cười hạnh phúc.

Tiểu Ái cũng mỉm cười, cô gặp được cô gái này có phải là trời ban thiên thần xuống hay không. Cô gái ngày nào ươn như con chuột được cô cứu lên, hiện tại đang giúp cô có công việc để nuôi đứa em đang còn tuổi học hành.

Hôm sau, Tiểu Ái ngạc nhiên trước biệt thự Phạm gia, nó thật sự to lớn và thiết kế khá độc đáo. Tiểu Ái bước vào bên trong thì người làm rất đông đúc, như vậy mà còn thiếu người sao, quả thật Tuyết Nhi quả thật rất may mắn.

- Chị vào đây với em, đây là phòng của chị. - Rose nói. - Bên kia là phòng em.

- Công việc của chị là gì vậy, chị thấy nơi này quả thật có rất nhiều người mà. - Tiểu Ái nói.

- À, công việc của chị không hề đơn giản, là chị hằng ngày bầu bạn với em. - Rose mỉm cười.

- Đó mà cũng gọi là công việc sao? - Tiểu Ái nhìn Rose nói.

- Đúng vậy, chị cũng biết em đang mang thai mà nên có rất nhiều tâm sự suy nghĩ, em cần một người hiểu em và chia sẻ cùng em. Thời gian sống với chị, em cảm thấy chị rất thích hợp nên quyết định chị sẽ làm công việc không đơn giản này.

- Em thật là, nhưng nơi này em sống cùng ai?

- Em và baba em ở đây, nhưng ông ấy đang không có nhà, có lẽ vài ngày nữa sẽ về.

Tiểu Ái muốn gặp mặt chủ nhân căn nhà này, ít nhất cũng phải xem ông ta có đồng ý cho cô bên cạnh con gái ông ấy hay không, những người giàu có thường rất kĩ tính và khó khăn mà.

Trong một buổi trình diễn ca nhạc lớn, trong phòng nghệ Anh Thư bước vào bên trong. Cô vừa trình diễn xong buổi biểu diễn của mình, hiện tại cô chính là ca sĩ có bài hát xếp thứ hạng cao trong các bản xếp hạng, lại có số lượng FAn ngày một tăng lên. Thành công này là nhờ có Thiên Bảo và cả Hoàng Quân, đã giúp đỡ cô rất nhiều.

- Em mệt không? - Hoàng Quân đi tới, đưa một chai nước cho cô.

- Không, em cảm thấy rất vui. Sao anh còn ở đây, tiết mục tiếp theo là của anh mà. - Anh Thư nói.

- Anh muốn đến hỏi em một việc?

- Anh nói đi?

- Nhưng anh nghĩ lại rồi, một chút nữa, khi anh quay lại nơi này, mong em hãy trả lời. - Hoàng Quân nói xong nhanh chóng bước đi, bên ngoài là tiếng reo hò của khán giả.

- Hoàng Quân, trả lời điều gì, anh đã hỏi em điều gì đâu? - Anh Thư nói theo nhưng bóng dáng anh đã mất hút.

Cô cảm thấy kì lạ, bước chân đi theo anh ra phía sau khán đài lắng nghe Hoàng Quân hát, đúng là giọng hát không chê vào đâu được, anh ấy đúng là người dẫn đầu mà.

Hoàng Quân hoàn thành xong hai bài hát, âm nhạc cũng tắt đi chỉ nghe tiếng reo hò của khán giả, Anh Thư định bước vào bên trong thì nghe giọng nói của Hoàng Quân cất lên.

- Alo, mọi người có thể cho Quân xin vài phút để nói vài lời được không ạ.

Bên dưới khán giả bỗng dưng im đi, họ đang chờ đợi từ thần tượng nói điều gì đó.

- Quân muốn thú nhận cùng các Fan của mình rằng trước giờ Quân đã nói dối mọi người.

Tiếng ồ bên dưới vang lên.

- Quân luôn nói mình chưa có người yêu, cũng nói mình chưa có đối tượng. Nhưng thật ra Quân đã để ý một cô gái từ khá lâu rồi, chỉ là chưa nhận được sự đồng ý từ cô ấy.

Bên dưới vang lên tiếng cười khúc khích, thần tượng của họ thật đáng yêu.

- Cô ấy cũng đang xuất hiện tại nơi này, mọi người hãy vỗ tay để tiếp thêm sức mạnh cho Quân được không?

Tiếng vỗ tay ầm ầm bên dưới.

- Anh Thư, anh yêu em.... Làm bạn gái anh nha. - Hoàng Quân nói lớn.

Anh Thư bên trong kinh ngạc, đôi chân rung lên không bước đi nổi.

- Anh Thư, em có nghe anh nói không, anh yêu em....

Tiếng vỗ tay náo nhiệt của của khán giả, tiếng gọi tên ô hãy ra cùng anh khiến đôi tai Anh Thư như ù đi. Cô chóng mặt ngã xuống.

Một bàn tay đỡ lấy Anh Thư, bế cô trên tay rời khỏi sân khấu.

Anh Thư không xuất hiện, Hoàng Quân mỉm cười nói:” Có lẽ cô ấy xấu hổ rồi, nhưng có các bạn ủng hộ tôi nhất định sẽ chinh phục ca sĩ Anh Thư.”

Trên chiếc xe màu đen, người mặc trang phục toàn màu đen kia đưa Anh Thư đi.

- Cuối cùng anh cũng đã đến tìm em. - Anh Thư khẽ mỉm cười.

149. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 38.1: The End Couple 1: Thiên Bảo & Anh Thư

Thiên Bảo khẽ cười, đôi môi chỉ hơi rung lên chứ không cười thành tiếng. Chiếc xe màu đen kia chạy xuyên qua không gian đen tối bên ngoài, trên xe Anh Thư không nói gì, sự im lặng này không đáng sợ nữa, cô cảm thấy nó nhẹ nhàng.

Anh Thư không hỏi Thiên Bảo đưa mình đi đâu, xe vẫn cứ chạy còn cô vẫn cứ nhìn ra ngoài ngắm cảnh đêm.

- Em không hỏi tôi đưa em đi đâu sao? - Thiên Bảo khẽ nhếch đôi môi nói.

- Em không quan tâm, em có thể theo anh đi bất cứ nơi nào? - Anh Thư cười nhẹ.

Thiên Bảo không nói nữa, vẫn lái xe trên đường. Câu trả lời của cô gái này, khiến anh cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Điện thoại Anh Thư reo lên, là Hoàng Quân gọi. Có lẽ sao khi đi vào bên trong anh không tìm thấy cô nên gọi đây. Anh Thư nhìn qua Thiên Bảo rồi bắt máy.

- Alo! Anh Thư nghe.

- Em đang ở đâu? - Hoàng Quân nói.

- Em đang trên đường về. - Anh Thư đáp ứng nhìn Thiên Bảo.

- Được rồi, anh sẽ đến nhà em. - Hoàng Quân định cúp máy.

- A, khoan... anh đừng đến... em... - Anh Thư chưa kịp nói hết câu thì Thiên Bảo giật máy điện thoại từ trong tay cô. - Alo, cô ấy đang đi cùng tôi, anh đến cũng không thể gặp được đâu. Mà có lẽ cả đêm cô ấy cũng sẽ không về đâu nên anh hãy ở nhà đắp chăn mà ngủ ngon. - Thiên Bảo nói xong liền cúp máy, sau đó khoá máy và đưa lại cho Anh Thư.

- Anh không nên làm như vậy, anh ấy sẽ hiểu nhầm. - Anh Thư cầm lại máy mà nói.

- Cô sợ anh ta biết cô đi với tôi sao? Vậy tôi ngừng lại, cô có thể quay về. - Thiên Bảo đưa xe vào lề.

- Anh biết là em không phải nói như vậy. Em muốn đi cùng anh, chỉ là em không muốn Hoàng Quân buồn vì em.

Thiên Bảo nhìn vào mắt Anh Thư, hai mắt long lên như lửa sáng.

- Từ nay đi với tôi, em không được phép nghĩ đến người đàn ông khác.

Anh Thư hơi rung người, Thiên Bảo là đang muốn độc chiếm cô hay sao?

Thiên Bảo lái xe đến một nhà hàng sang trọng cạnh biển. Nơi này được trang trí lộng lẫy nhưng thật là vắng lặng, không có lấy một người khách bên trong.

- Trần thiếu gia, mời anh đi lối này. - Một cô gái xinh đẹp bước ra mỉm cười dẫn lối hai người.

Thiên Bảo đi phía trước, Anh Thư theo phía sau bước vào trong khung cảnh sang trọng như cung điện.

Trên một bàn dài, mọi thứ được chuẩn bị hoàn hảo nhất. Nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên, sau đó cúi đầu chào hai người rồi đi vào phía bên trong.

- Ăn chút gì đi, cả buổi chiều em đã không ăn gì rồi. - Thiên Bảo nói.

- Vì sao anh biết? - Anh Thư kì lạ hỏi.

- Tôi đoán, vì trên xe bụng em đã kêu rất to. - Thiên Bảo trêu chọc.

Anh Thư xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, quả thật cô đã nhịn bữa chiều vì quá căng thẳng. Đến khi hoàn thành phần diễn thì bỗng dưng cảm thấy rất đói.

- Em mau ăn đi, chúng ta còn rất nhiều việc phải làm. - Thiên Bảo vừa cắt miếng thịt trên đĩa vừa nói.

Anh Thư chột nghĩ lung tung rồi đỏ mặt, khi này anh ta nói với HQ rằng cả đêm sẽ không đưa cô về. Nhưng đêm khuya thế này, còn làm việc gì nữa chứ.

Thiên Bảo nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Anh Thư liền lắc đầu.

- Đừng có những suy nghĩ không biết xấu hổ như vậy, tôi không phải hạng người dễ dãi.

- Đây, em... sao anh biết em suy nghĩ gì mà nói chứ. - Anh Thư cúi mặt đỏ như gấc.

- Haha, tôi chỉ đoán thôi, không ngờ em thật là... haha. - Thiên Bảo cười thoải mái.

Anh Thư ngước mắt lên nhìn nụ cười của anh, trái tim bé nhỏ lại đập mạnh thốn thức. Anh cứ cười như vậy, cô nguyện để anh trêu chọc cả đời.

Thiên Bảo đưa đĩa thịt đã cắt sẵn về phía Anh Thư và nhận lấy đĩa đồ ăn chưa động vào thứ gì của Anh Thư. Cô ngạc nhiên trước hành động của Thiên Bảo, chẳng phải chỉ có người yêu nhau mới trao đổi đĩa thức ăn như vậy sao. Anh Thư ngạc nhiên đưa mắt nhìn Thiên Bảo, Thiên Bảo liền nói:” Mau ăn đi, cô đã lớn rồi mà còn đợi tôi dứt sao?”

- A! Không... em... sẽ tự ăn được mà. - Anh Thư ấp úng khi nhận được ánh mắt đáp trả của Thiên Bảo.

Hai người dùng bữa xong, Anh Thư mới nhận ra xung quanh thật sự không có một bóng dáng ai ngoài hai người bọn họ.

- Nơi này đồ ăn cũng ngon thế mà vắng khách quá nhỉ?

- Có lẽ vậy. - Thiên Bảo không nhìn đáp.

- Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì kế tiếp đây? - Anh Thư nói.

Tiếng nhạc du dương vang lên, Thiên Bảo đi về phía Anh Thư nói:” Tôi có thể mời em nhảy với tôi một bản.”

Anh Thư cúi đầu sau đó khẽ cười:” Haha, tôi không biết nhảy.”

Thiên Bảo không biết phải xử lý tình huống này thế nào. Theo như mẹ Thiên Kim kể cách mà ba anh cầu hôn mẹ thì là sau khi họ nhảy với nhau một bản nhạc trữ tình nhẹ nhàng, cha quỳ xuống cầu hôn và trao nhẫn ẹ. Nhưng hiện tại thật không công bằng, vì sao cô ta không biết nhảy chứ.

- Tôi sẽ dạy em. - Thiên Bảo nói.

- Em chỉ sợ đạp chân anh thôi. - Anh Thư lắc đầu.

Dù vậy Thiên Bảo quyết tâm thực hiện đúng như những gì mẹ ah đã kể, nhất định phải nhảy xong một bản nhạc này.

- Á. - Anh Thư hét lên nhìn xuống đây, đôi giày cao gót của cô đang nằm trên chân Thiên Bảo.

Thiên Bảo mặt chuyển sang nhiều màu sắc khác nhau, chỉ muốn chôn sống cô gái hậu đậu trước mặt.

- Em xin lỗi. - Anh Thư cúi đầu nói. - Em không học nữa, em sợ lại dẫm lên chân anh.

- Em nói đúng. - Thiên Bảo không thể chịu nổi nữa hét lớn. - Tắt nhạc đi. - Tiếng nhạc bỗng dừng tắt đi, không gian im thin thít.

Anh Thư vẫn cúi đầu, Thiên Bảo đứng đối diện cô. Anh lấy tay ngược mặt cô lên thì thấy dòng lệ lăn dài trên má.

- Sao... em lại khóc? - Thiên Bảo hoảng hốt, cô ta dẫm chân anh cơ mà.

- Tôi... tôi thật kém cỏi, chỉ là khiêu vũ cũng không biết, hại anh bị tôi giẫm lên chân nhiều như vậy. - Anh Thư buồn bã nói/

- Không phải ai sinh ra cũng tự biết đâu, vì em chưa học qua mà thôi. Tôi cũng không trách em mà, đừng khóc nữa. - Thiên Bảo lau đi dòng nước mắt trên bờ mi Anh Thư.

- Ủ! Em sẽ không khóc nữa. - Anh Thư được bàn tay anh lau giọt nước mắt, bỗng trái tim lại rộn ràng.

Thiên Bảo cảm thấy đây chính là thời cơ đã chín mùi, từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp sau đó quỳ xuống dưới chân Anh Thư.

- Anh Thư, chúng ta hãy quên những chuyện không vui trước đây. Anh đã yêu em từ rất lâu nhưng không dám thừa nhận, anh sợ sẽ khiến em không hạnh phúc nếu như anh ngộ nhận. Nhưng hôm nay, anh nhận ra tình cảm này dành cho em là chân thật, là tình yêu. Anh Thư, anh yêu em.

Anh Thư trái tim ngày càng đập nhanh hơn, cô không ngờ Thiên Bảo lại đang tỏ tình với cô một cách lãng mạn như vậy.

- Chúng ta kết hôn đi. - Thiên Bảo nói, bật ra trong hộp có cặp nhẫn lung linh chói lóa.

Anh Thư nhìn Thiên Bảo rồi nhìn cặp nhăn nhĩ liền khóc oà.

- Sao em lại khóc nữa. - Thiên Bảo đứng lên ôm Anh Thư vào lòng.

- Em và anh còn chưa hẹn hò, chưa cùng nhau mặc áo đôi đi dã ngoại, cũng chưa từng xem phim, đi công viên chung... vì sao anh đã muốn kết hôn rồi, anh muốn em trở thành bà nội trợ khi chưa dắt em đi đâu à.

Thiên Bảo chỉ biết kêu trời, vì sao ngày xưa baba Trần Hậu dùng cách nào mà mẹ Thiên Kim gạt đầu. Còn anh, lại bị bắt bẻ thế này.

- Được rồi, vậy anh sẽ hỏi lại nha.

Anh Thư gật đầu.

- Em chấp nhận làm bạn gái anh nha. - Thiên Bảo hỏi, thật là không có một chút giống với kế hoạch lập ra.

- Em đồng ý! - Anh Thư nhào lên ôm Thiên Bảo. - Em yêu anh, rất nhiều!

Thiên Bảo đưa tay ôm Anh Thư vào lòng, trái tim của cả hai người đang cùng chung một nhịp đập, chính là nhịp đập tình yêu.

150. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 38.2: The End Couple 2: Tuấn Khôi & Rose

Ken đi công tác đột xuất một tuần, nhưng vì Rose nói đã có cô gái tên Tiểu Ái kia đến ở cùng chăm sóc nên trong lòng một phần nào yên tâm. Mặc dù chưa lần nào gặp mặt cô gái kia, nhưng nghe Rose kể lại cô ấy chính là ân nhân của con gái, Ken có một chút biết ơn.

Ngày Ken về nước, Rose nhất quyết đòi ra sân bay đón Ken, vì vậy Tiểu Ái rất lo lắng nên đành đi theo cô, Rose đang mang thai nên đi lại rất không tiện cho lắm, thế mà vẫn không bỏ được thói quen chạy nhảy.

- Baba em mà gặp chị chắc chắn sẽ vô cùng ngạc nhiên cho xem.

- Vì chị giống mẹ em sao? Từ khi vào nhà em, nhìn thấy di ảnh của mẹ em chị cũng rất bất ngờ, chị thật sự giống bà đến kì lạ.

- Từ bé em đã mất mẹ, em chưa bao giờ nhìn thấy mẹ mình ngoài đời thật cả. Nhưng từ khi gặp chị, em cảm giác như được gặp mẹ em vậy, vậy nên nếu chị là mẹ em thì thật tốt. - Rose nắm lấy tay Tiểu Ái, cô là thật sự hy vọng Tiểu Ái là mẹ của mình.

Tiểu Ái nghe xong, nghĩ rằng Rose lại đùa giỡn quá đà, dùng tay cốc đầu Rose mỉm cười nói:” Đừng nói bậy nữa.”

- Không đâu, em nói thật mà. - Rose phân trần.

- Đừng đùa giỡn nữa. - Tiểu Ái nói xong nhìn về phía đoàn người đang bước ra từ cửa ra bên trong sân bay.

- Họ ra rồi kia, trong số đó ai là baba em.

Rose vội nhìn theo hướng tay của Tiểu Ái, nhìn thấy baba Ken đang bước ra liền nhanh chóng chạy tới đón Ken.

- Đây, em không được chạy, con bé này. - Tiểu Ái không kịp ngăn cản, lắc đầu chạy theo.

Ken từ bên trong ra nghe tiếng con gái liền mỉm cười đi tới, ôm lấy Rose.

- Con gái khỏe không, cháu của ta có khỏe không? - Ken nói.

- Baba, con khỏe, tiểu tử ấy cũng khỏe. - Rose buông Ken ra. - Baba, đây là chị Tiểu Ái, con đã kể với baba trước.

Ken nhìn Tiểu Ái, hơi ngẩn người một chút.

- Tôi là Tiểu Ái, xin chào ông chủ. - Tiểu Ái cúi đầu nói.

- Chào cô. - Ken gật đầu. - Đừng gọi là ông chủ, cứ gọi tôi là Phạm lão gia.

Rose không đồng ý liền nói.

- Baba con còn rất trẻ, gọi là lão gia nghe rất là già đó nha. - Rose nhìn sang Tiểu Ái nói. - Chị gọi baba em là anh đi, nghe cho trẻ. - Trong lòng đang tính toán chuyện đen tối.

Lần này đến lượt Ken gõ đầu Rose vì tội ăn nói lung tung.

- Xin lỗi cô, Tiểu Ái. Con bé sắp làm mẹ nhưng tính tình lại quá trẻ con. - Ken nhìn Tiểu Ái không rời, vì sao cô lại quá giống Pi như vậy.

Rose trề môi, quay mặt tỏ ra giận dữ.

- Con không thèm nói chuyện với hai người nữa.

- Được rồi công chúa nhỏ của ta, con muốn gì cũng được mà. - Ken cưng chiều.

- Phạm lão gia, đưa vali cho tôi, tôi sẽ mang ra xe giúp ông. - Tiểu Ái nói, tay cầm lấy vali của Ken.

Ken nhìn Tiểu Ái liền nói:” Không sao đâu, tôi sẽ tự mình mang ra làm sao có thể để một cô gái giúp mình chứ.”

Trên xe, Tiểu Ái ngồi phía trên, còn Ken và Rose ngồi phía sau cùng nhau nói chuyện nhưng Rose mệt vì mùi xe nên ngã lưng vào vai Ken mà ngủ. Ken nhìn vào kính chiếu bên trong xe, không biết từ khi nào đang ngắm nhìn Tiểu Ái, cô gái này lại khiến Ken có cảm giác đau lòng như vậy, khiến anh nhớ đến Pi, đến cái chết thương tâm của Pi.

Tiểu Ái nhìn ra ngoài ngắm cảnh, bất ngờ quay vào bên trong thì phát hiện ánh mắt ưu tư của Ken đang nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau qua tấm gương, Tiểu Ái e ngại quay mặt đi, Ken hơi khó xử một chút, dù gì Tiểu Ái cũng chỉ là một đứa trẻ không nên khiến cô ta khó xử.

Quay về biệt thự Phạm gia, Ken bé Rose về phòng ngủ còn Tiểu Ái xách giúp anh vali vào bên trong. Cô lần đầu tiên bước chân vào căn phòng của người chủ căn nhà này, gam màu xám tro khiến căn phòng càng trở nên lạnh lẽo vô cùng. Tiểu Ái đặt vali gần tủ rồi dự định bước ra, cô nhìn thấy trên bàn tấm hình của mẹ Rose với nụ cười hiền lành. Tiểu Ái đặt tấm hình lại vị trí cũ đi ra khỏi căn phòng với suy nghĩ:” Ông ấy là người thật đáng ngưỡng mộ, mẹ Rose mất đã lâu như vậy nhưng ông ấy vẫn một lòng và bà.”

Tiểu Ái vừa mở cửa đi ra khỏi phòng thì Ken cũng mở cửa bước vào bên trong, hai người đụng phải nhau khiến cô té ngược về phía sau, Ken nhanh tay đỡ Tiểu Ái kéo vào lòng mình. Cảnh tượng này, khiến hai người bất động vài giây, Tiểu Ái nhanh chóng rời vòng tay Ken cúi đầu nói.

- Phạm gia, xin lỗi... tôi xin phép về phòng. - Tiểu Ái nhanh chóng bỏ đi.

Ken nhìn theo Tiểu Ái bước đi, trong lòng chất chứa nhiều tâm sự.

Tiểu Ái nhanh chóng chạy về phòng mình, gương mặt đỏ bừng bừng, toàn thân nóng lên, tim đập thình thịch mạnh hơn.

- Không phải chứ, chỉ là mình bị ngã và ông ấy đỡ mình thôi mà, cảm giác này là gì đây. - Tiểu Ái đưa hai bàn tay áp vào má, xua đi những cảm giác kì lạ đang có.

Cũng một tuần trôi qua, Tuấn Khôi không liên lạc với Rose, anh biết anh càng đến gần Rose càng đẩy anh ra xa, câu hỏi kia của cô anh đã tìm được câu trả lời, chỉ là trong lòng Tuấn Khôi lo sợ, Rose cố chấp không chịu thừa nhận. Tình yêu của họ chưa bắt đầu đã có sóng gió, hiện tại là những nghi ngờ, tiếp theo anh không thể xác định rằng trong đầu cô gái đó có ý định kết thúc nó hay không.

Trong buổi tiệc chia tay Minh Trí và Rin sẽ lên đường đi khắp đất nước, về những vùng khó khăn để giúp người nghèo. Buổi tiệc chia tay thân mật chỉ có những người trong gia đình, và tất nhiên Ken và Rose cũng được mời đến.

Buổi tiệc trong biệt thự họ Trần, mọi người quây quần nhau cười nói, chỉ là Rose luôn tránh né cái nhìn của Tuấn Khôi.

- Rose, khi nào con sinh cháu cho ta, ta sẽ về thăm con. - Rin mỉm cười nói.
 - Dạ mẹ, mẹ đi nhớ phải bảo trọng sức khỏe nhé. - Rose nói.
 - Nhưng con khi nào thì mới chịu về đây cùng Tuấn Khôi, một mình ở tại căn biệt thự rộng lớn này, Tuấn Khôi sẽ rất cô đơn.
 - Mẹ, chuyện này hãy để bọn con tự mình giải quyết, con đang chờ câu trả lời từ anh ấy.
 - Ta chỉ nhờ con, hãy thay ta chăm sóc Tuấn Khôi. - Rin nói, ánh mắt hướng đến Tuấn Khôi đang nhìn về phía họ. - Ta đi vào trong cùng mọi người, con vào cùng ta chứ.
 - Còn muốn ở lại đây hít thở không khí một chút, mẹ vào trước đi ạ. - Rose đáp.
- Rin bước vào bên trong, Rose hướng mặt ra phía ban công đón không khí trong lành. Từ phía sau Tuấn Khôi đi tới, dùng áo vest của mình khoát lên người Rose.
- Nơi này rất lạnh, em sẽ bị cảm đó. - Tuấn Khôi nói.
 - Cảm ơn. - Rose không quay lại, mặt vẫn hướng về phía bên ngoài.
 - Em sẽ tránh né anh đến khi nào?
 - Khi anh trả lời câu hỏi của em. - Rose mở đôi mắt ra và nói.
- Tuấn Khôi đưa hai tay lên bờ vai của Rose, xoay người cô lại hướng đối diện mình.
- Anh đã có câu trả lời cho em, nhưng anh muốn em hứa với anh một việc. - Tuấn Khôi nhìn vào đôi mắt của Rose mà nói.
 - Việc gì? - Rose hỏi lại.
 - Hãy hứa với anh, đứa trẻ trong bụng em dù có chuyện gì xảy ra cũng phải để nó mang họ Trần.
- Rose không kịp hiểu hết ý nghĩa của câu nói Tuấn Khôi, chỉ nôn nóng nghe câu trả lời của anh, cô gật đầu đồng ý.
- Anh hãy nói câu trả lời của mình đi.
- Rose, người anh yêu duy nhất là em, cô gái đang đứng trước mặt anh và là mẹ của đứa con của anh, chủ nhân của ngôi nhà này. - Tuấn Khôi nói.- Còn về cô gái mang tên Tuyết Nhi, khi cô ta xuất hiện anh cảm thấy cô ta rất kì lạ và từ khi nào tâm trí của anh đã cuốn theo từng bước đi của cô ấy đến khi anh giết mình thì lại mang một sự sợ hãi, anh sợ anh phản bội Rose, chỉ vì cô gái Tuyết Nhi kia. Nhưng cuối cùng, Rose và Tuyết Nhi đều bên trong người phụ nữ trước mặt anh, anh yêu em, không cần biết em là ai, chỉ là trái tim anh hướng về em, ánh mắt anh dõi theo em, người duy nhất anh yêu.
- Đôi mắt Rose đỏ ửng lên, nước mắt chợt trào ra lăn lên bờ má ửng hồng. Tuấn Khôi dùng tay lau đi giọt nước mắt kia.
- Đừng khóc, anh hứa sẽ không để em khóc thêm một lần nào nữa.
 - Tuấn Khôi, giọt nước mắt kia, là nước mắt hạnh phúc. - Rose khẽ nói, không ngờ Tuấn Khôi lại trả lời cô như vậy, đó chính là đáp án cô mong đợi.
- Tuấn Khôi ôm Rose vào lòng, ngoài kia những ánh đèn lấp lánh soi sáng mọi cảnh vật, tình yêu của họ sẽ tươi đẹp như khung cảnh trước mắt.
- Mọi người quay trở lại buổi tiệc, Tuấn Khôi trong tay cùng Rose, Thiên Bảo và Anh Thư ngồi bên cạnh nhau trò chuyện, Minh Trí và Rin, Trần Hậu cùng Thiên Kim, chỉ một mình Ken ngồi âm thầm một mình cùng ly rượu mạnh.
- Rose, con gái theo chồng rồi phải kiếm vợ cho baba con đi. - Rin nhìn qua phía Ken mà nói.
 - Mẹ ạ, con cũng ủng hộ ý kiến của mẹ. - Rose cười tủm tỉm.

- Hai mẹ con hãy tha cho ta đi. - Ken lắc lư ly rượu. - Cuộc sống cô đơn này, cũng không phải là không thú vị.

- Anh cũng phải tìm ai đó bên cạnh khi về già, con người không ai là không sợ cô đơn. - Rin nói.

- Cảm ơn em đã quan tâm anh, hãy để duyên trời vậy, đến đâu sẽ đến. - Ken đáp.

Minh Trí ra hiệu cho Rin đừng nói thêm điều gì nữa, trong Ken giống như người đang chứa đựng nhiều tâm sự.

- Nào, chúng ta cùng nâng ly, mừng ọi người đều đã tìm thấy hạnh phúc của mình. - Minh Trí nâng ly rượu lên nói.

Mọi người chúc mừng, vui vẻ cười nói.

Điện thoại Rose reo lên, là Tiểu Ái gọi đến.

- Alo, chị Tiểu Ái.

- Rose, chị phải về nhà gấp nên không đợi em về được, chị gọi nói cho em biết.

- Có chuyện gì sao chị? - Rose nghe giọng nói của Tiểu Ái gấp gáp.

- Em chị nói mẹ chị bị đau, chị phải về xem sao?

- Vâng, chị gọi taxi xé đưa chị về nhé. - Rose nói.

- Cảm ơn em. - Tiểu Ái đáp, sau đó nhanh chóng quay về nhà.

Sáng hôm sau, Rose liên lạc với Tiểu Ái nhưng không được. Cô tìm đến nhà Tiểu Ái nhưng đoá khoá trái cửa. “ Không phải lại bỏ đi nữa ư?” - Rose thầm nghĩ thì gặp một người gần bên liền chào hỏi.

- À, hôm qua thấy có xe cấp cứu chạy đến rồi họ đi từ đêm qua đến giờ chưa về. - Cô hàng xóm trả lời.

- Cảm ơn cô.- Rose cúi đầu cảm ơn rồi ra về.

Mẹ chị Tiểu Ái bị bệnh phải nhập viện sao? Có lẽ chị ấy lo lắng lắm, với lại gia cảnh chị ấy như vậy thì làm sao có đủ tiền để trang trải. Rose suy nghĩ thì xe cũng đã về đến biệt thự Phạm gia.

Rose bước vào nhà, vừa đi vừa chăm chú bấm điện thoại để nhờ Thiên Bảo tìm giúp mẹ của Tiểu Ái đang ở bệnh viện nào để cô đến giúp đỡ. Không ngờ Rose đi lên bật thang lại bị vấp ngã, mọi người nhanh chóng đưa cô đi cấp cứu tuy Rose nói mình không sao cả.

Nằm trên xe đẩy, Rose vẫn lo lắng cho Tiểu Ái liền kéo tay Ken mà nói:” Baba, mẹ chị Tiểu Ái nhập viện rồi, gia cảnh chị ấy không thể lo liệu mọi thứ được, baba hãy giúp Tiểu Ái giúp con.”

Ken đợi Tuấn Khôi đến thì cho người đi tìm hiểu mẹ Tiểu Ái đang nằm ở bệnh viện nào và mắc bệnh gì.

Ken đi đến bệnh viện nơi mẹ Tiểu Ái đang nhập viện. Ken đi đến phòng của bà thì nhìn thấy bên ngoài Tiểu Ái đang ngồi thất thần.

- Tiểu Ái, mẹ cô... - Ken tiến đến gần Tiểu Ái nói.

- Phạm tổng, tôi... - Tiểu Ái bỗng nhiên khóc lớn.

Ken hơi bối rối, một cô gái lại khóc trước mặt anh như vậy. Ken lại gần Tiểu Ái, để cô tựa vào vai mình mà khóc.

Tiểu Ái bình tĩnh hơn một chút, sau đó nhận ra mình đã làm một chuyện không kịp sy nghĩ liền nhanh chóng đứng lên cúi đầu.

- Tôi... xin lỗi... tôi đã làm bẩn áo của ngài. - Tiểu Ái khó xử nói.

- Không sao, cô cảm thấy đỡ hơn chưa? - Ken quan tâm.

- Nhưng... sao Phạm tổng biết mà đến đây? - Tiểu Ái kì lạ nói.

- Chuyện gì tôi muốn biết, tôi đều có thể biết. - Ken đáp.

Tiểu Ái không kịp hiểu hết câu nói trên thì một vị y tá đi đến đưa cho cô một tờ giấy nói:” Người nhà kí vào rồi đi đóng tiền để tiến hành phẫu thuật, thời gian rất gấp nên mong cô nhanh chóng giùm.”

Tiểu Ái run rẩy cầm tờ giấy trên tay, nhìn những con số mà mờ cả mắt.

- Đừng lo, tôi sẽ trả chi phí phẫu thuật ẹ cô. - Ken đi tới nói.

- Không... tôi không thể nhận được. - Tiểu Ái lắc đầu.

- Tôi là một nhà kinh doanh, vì vậy cô cứ an tâm đi tôi sẽ không cho không ai bất cứ thứ gì. Hôm nay xem như tôi tạm ứng để mẹ cô chữa trị trước, cô sẽ đến Phạm gia làm việc và tôi sẽ trừ từ từ vào lương của cô.
- Ken nói.

Tiểu Ái suy nghĩ một lúc, xem ra ông ấy nói cũng có lí, cô cũng đang rất cần số tiền kia để cứu mẹ. Tiểu Ái lưỡng lự một chút cũng gật đầu đồng ý.

Ba của cô phải về chăm sóc cho em cô vẫn đang còn bé phải đến trường, đêm đó cô ngồi bên ngoài đợi mẹ phẫu thuật, bên cạnh là Phạm tổng.

- Tôi có thể ở đây một mình mà, Phạm tổng xin ngài về nghỉ ngơi đi. - Tiểu Ái nói.

- Có hai người ở lại, không phải tốt hơn sao? - Ken đáp.

- Phạm tổng và cả Rose là những người thật tốt, tôi vô cùng biết ơn gia đình Phạm gia.

- Cô đã có ơn cứu con gái tôi, điều này khiến tôi vô cùng biết ơn cô. Tiểu Ái, chắc cô cũng nhận ra cô rất giống vợ cũ của tôi, điều đó khiến Rose trở nên vô cùng vui vẻ. Tôi mới là người phải cảm ơn cô.

- Người vợ đó của ông, là người như thế nào?

Ken suy nghĩ một lúc rồi khẽ nói:” Cô ấy cũng khá giống cô về tính cách, hiền lành và đáng yêu, lại thích giúp đỡ người khác, khi gặp khó khăn thì luôn tự một mình gánh chịu mà không chịu nói ra để người khác giúp.”

- Tôi là người như vậy sao? - Tiểu Ái không nghĩ mình là người giống mẹ Rose về tính cách.

Ken cười, nhìn vào đôi mắt kia khẽ đáp:” Rất giống.”

151. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 39

Cánh cửa phòng phẫu thuật báo tín hiệu được mở ra, Tiểu Ái vội vã đứng lên. Bên trong, các bác sĩ bước ra.

- Bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi. - Tiểu Ái lo lắng hỏi.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. - Vị bác sĩ lặng lẽ nói.

- Không phải, xin bác sĩ hãy cứu mẹ tôi, bà ấy không thể chết được. - Tiểu Ái ôm lấy tay bác sĩ mà nói. - Cầu xin bác sĩ, hãy cứu mẹ tôi. - Nước mắt Tiểu Ái chảy xiết.

Vị bác sĩ lắc đầu, các y tá kéo Tiểu Ái ra khỏi vị bác sĩ.

- Thân nhân hãy chuẩn bị thủ tục để nhận bệnh nhân về nhà. - Vị bác sĩ nói xong bước đi.

Tiểu Ái khóc lớn, không còn đủ sức đứng vững mà ngã quỵ xuống, Ken nhanh chóng đỡ lấy cô gái. Trong bệnh viện lớn, tiếng khóc của Tiểu Ái bé nhỏ nhưng chứa đầy đau đớn, Ken xót xa ôm cô vào lòng, làm điểm tựa lúc cô đau đớn nhất.

Nhà chủ không cho gia đình Tiểu Ái làm tang lễ tại nhà thuê của họ, họ sợ mang về xui xẻo trong căn nhà đó. Tiểu Ái có khúc lóc van xin thế nào, họ cũng vô tình vô cảm bỏ đi, đe dọa sẽ đuổi gia đình cô đi nếu dám mang thi thể mẹ cô về nhà.

- Mẹ, con bất hiếu không thể lo ẹ được, đến khi mẹ ra đi con cũng không thể lo tang sự chu đáo. - Tiểu Ái là chị lớn trong nhà, lại không thể làm được gì, cảm thấy bất lực.

Bên ngoài, chiếc xe hơi màu đen dừng ngay con hẻm phía trước. Rose và Ken xuống xe bước xuống xe đi bộ vào bên trong con hẻm nhỏ. Trong căn phòng bé nhỏ, tiếng khóc của Tiểu Ái lại càng thêm tiếng khóc của đứa em nhỏ, nét mặt u sầu của ba Tiểu Ái, không khí vô cùng u ám.

- Chị, vì sao chị chưa đón bác gái về. - Rose nhanh chóng bước đến hỏi Tiểu Ái.

- Huhu, Rose.... chị phải làm sao đây... chị thật vô dụng.... chị quá vô dụng không thể làm gì để lo tang lễ của mẹ một cách chu đáo. - Tiểu Ái bất động ngồi dưới đất mà nói.

- Chị, chị đừng khóc mà.... - Rose nhìn Tiểu Ái khóc thì mắt cũng gần lệ, trước kia bác gái đối xử với cô rất tốt, vì sao người tốt như bà lại ra đi sớm như vậy.

Rose ôm Tiểu Ái vào lòng mình, hai chị em ôm nhau khóc xót xa.

- Chỉ cần một nơi để tổ chức tang lễ đưa bà ấy về nơi chính suối là được. - Ba Tiểu Ái đau buồn nói.

- Baba. - Rose hướng mắt về phía Ken. - Con muốn... - Rose sợ Ken không đồng ý với suy nghĩ hiện tại của cô.

- Được. - Ken gật đồng, hiểu Rose muốn nói gì.

- Thật ạ. - Rose bắt ngờ.

- Baba có bao giờ từ chối mong muốn của con sao? - Ken đáp.

Rose nghe xong, quay sang nói với Tiểu Ái.

- Chị, Phạm gia sẽ lo liệu tang lễ của bác gái, chị không được từ chối đâu. Khi em gặp khó khăn gia đình chị đã cứu mang em, bác gái lại đối với em rất tốt. Ôn của gia đình chị em chưa đền đáp, lần này em nhất định phải lo liệu tang sự này, em vì coi bác gái như người nhà người thân.

- Rose, như vậy... không được. - Tiểu Ái nhìn lướt qua Ken rồi nói. - Phạm gia là nơi nào, chị làm sao có thể...

- Phạm gia cũng chỉ là một ngôi nhà có những con người sống bên trong, đâu có gì là ghê gớm như cô nghĩ. Tôi là chủ nhân của nó, tôi đồng ý là được, nếu cô chê có thể từ chối. - Ken lên tiếng.

- Phạm tổng, tôi... tôi không có ý đó. - Tiểu Ái lo sợ nhìn Ken, sợ Ken hiểu nhầm ý mình.

- Nếu không có ý như vậy nghĩa là tang lễ của mẹ cô, quyết định sẽ tổ chức tại Phạm gia. - Ken nói một cách dứt khoát.

Rose nhìn baba Ken, quả thật nể phục người cha này, chỉ trong hai câu có thể giải quyết xong mọi chuyện.

Tang lễ của mẹ Tiểu Ái được tổ chức tại Phạm gia, Tiểu Ái vô cùng biết ơn Ken và Rose, nếu như cô không gặp và quen biết Rose, thì cô đã bị cuộc sống này vùi dập như thế nào.

Tình cảm giữa Thiên Bảo và Anh Thư gặp phải nhiều sóng gió trong thế giới giải trí, đặc biệt các FAN của Hoàng Quân đâm ra ghét cay ghét đắng Anh Thư vì nghĩ rằng nhờ HQ mà AT mới có ngày hôm nay, khi có sự nghiệp trong tay liền bỏ rơi anh mà đi theo một người đàn ông mới với gia sản giàu có.

Trên mạng xã hội có hai phe đối lập hoàn toàn, một bên ủng hộ chuyện tình cảm của họ, một bên lại đưa ra những lời lẽ cay nghiệt dành cho Anh Thư, mặc dù họ không phải là người trong cuộc nhưng luôn tỏ ra mình biết đầu đuôi mọi chuyện.

Anh Thư gấp chiếc laptop lại, ánh mắt tỏ vẻ buồn bã, vì sao họ lại có thể nói những lời lẽ như vậy với cô. Chẳng lẽ cô đến với tình yêu thật sự của mình, làm theo điều con tim muốn nói là sai hay sao. Cô nằm trên giường, nhìn lên trần nhà suy nghĩ liệu sự nghiệp của cô vừa mới bắt đầu vậy mà đã dính vào rắc rối lần này, nhưng mà đối với Anh Thư hiện tại, Thiên Bảo mới là quan trọng nhất, cô mỉm cười khi nhớ tới Thiên Bảo.

- Em đang nghĩ đến anh đúng không? - Thiên Bảo đi vào bên trong, nhìn thấy Anh Thư đang tủm tỉm cười một mình liền nói.

- Á... anh vào mà không gõ cửa sao? - Anh Thư giật mình. - Ai thèm nhớ đến anh chứ.
- Thật là không nhớ sao? - Thiên Bảo đi tới, dùng hai tay béo nựng cặp má phúng phính kia.
- Đã nói là không mà. - Anh Thư lắc lắc cái đầu.
- Được rồi, chúng ta có hợp báo vào ngày mai. Những hình ảnh của chúng ta là do phóng viên chụp lén, em biết đó chúng ta là người của công chúng nên phải công khai mối quan hệ này. Vả lại, sẵn tiện hãy để cho ai đó không còn chút hy vọng.
- Em rất lo, có vẻ mọi người không ủng hộ chúng ta. Họ nói nhiều điều không hay trên mạng. - Anh Thư ra vẻ lo lắng.
- Em quan tâm đến bọn người ăn không ngồi rồi để làm gì. Họ chỉ là đang ghen tỵ với em vì em đã có được một người yêu hoàn hảo và lí tưởng như anh, vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi. - Thiên Bảo tự tăng bốc mình.
- Anh Thư đang phiền não nghe Thiên Bảo nói xong thì cười lớn, mọi phiền não như tan biến.
- Anh có nên tự đắc như vậy không hả?
- Sẵn vào ngày mai, anh sẽ tuyên bố giải nghệ. - Thiên Bảo ngồi xuống chiếc ghế đối diện mà nói.
- Anh sẽ không làm diễn viên nữa sao, sự nghiệp của anh đang rất là vươn xa đó.
- Từ đầu anh đã không thích nghề này, chỉ là anh muốn mọi người phải để mắt tới mình. Nhưng hiện tại suy nghĩ đó đã không còn nữa, ba anh nói đúng, anh đáng ra phải kế nghiệp ông ấy. Em sẽ ủng hộ anh chứ, Anh Thư.
- Anh Thư mỉm cười nói:” Tất nhiên, em ủng hộ mọi quyết định của anh.”
- RoYal sẽ mở một công ty giải trí con, em sẽ làm ca sĩ độc quyền của công ty đó. - Thiên Bảo nói.
- Nhưng hợp đồng của em và công ty của Hoàng Quân vẫn còn, không thể làm ca sĩ độc quyền bên anh được.
- Anh Thư lắc đầu.
- RoYal sẽ có cách, em chỉ cần ca hát là đủ.
- Anh Thư gật đầu, có lẽ Thiên Bảo không muốn cô gặp Hoàng Quân nữa, dù gì thì chính Thiên Bảo cũng biết Hoàng Quân có tình cảm với cô, thật khó xử cho cả cô và Hoàng Quân nếu làm chung một công ty quản lý.
- Buổi họp báo được mở ra với rất đông các phóng viên báo đài trên cả nước, sự nổi tiếng của Thiên Bảo không thể không công nhận, tuy anh nói anh không yêu nghề nhưng nghề này quả thật rất thích hợp.
- Thiên Bảo, anh và Anh Thư gặp nhau khi nào? Hai người hẹn hò bao lâu rồi?
- Chúng tôi gặp nhau khi cô ấy còn chưa ai biết đến, tôi còn nhớ khi ấy đáng về cô đơn đó khiến tôi không thể dời mắt. Tôi đã tán tỉnh và cuối cùng rất may cô ấy cũng đã đồng ý, chúng tôi hẹn hò cũng được vài tháng. - Thiên Bảo đáp
- Vài tháng chính xác là bao lâu? Trước hay sau khi Hoàng Quân tỏ tình với cô ấy trong đêm diễn vừa qua.
- Chúng tôi có tình cảm với nhau khá lâu, nó bắt đầu từ khi nào ngay cả bản thân tôi cũng không biết, cứ thế mà yêu nhau. - Thiên Bảo nhìn sang Anh Thư cười ngọt ngào. - Đối với việc của Hoàng Quân, có lẽ vì tôi và Anh Thư không nói ra nên cậu ấy lại tự đa sầu đa cảm, đi tỏ tình với bạn gái tôi.
- Anh Thư, cô và Hoàng Quân khá thân thiết với nhau trong các buổi tập luyện, không phải hai người đang trong giai đoạn tìm hiểu sao? Có một bài báo nói về việc hai người nghi án hẹn hò, vì sao khi đã có bạn trai cô lại im lặng mà không phủ nhận?
- Vì sao bạn gái tôi phải giải thích với mọi người trong khi tôi tin cô ấy. - Thiên Bảo đáp không cho Anh Thư kịp lên tiếng. - Trong một môi trường khắc nghiệt này, giúp đỡ nhau để hoàn thành tốt buổi biểu diễn chính là tự giúp bản thân mình. Họ giúp đỡ nhau trong công việc là chuyện bình thường.
- Vì sao cô không nói với HQ rằng TB là bạn trai mình trong khi biết anh ấy có tình ý với cô?

- Bạn gái tôi là người vô tư vô nghĩ, cô ấy làm sao biết Hoàng Quân thích cô ấy chứ. Chẳng lẽ gặp ai cũng phải khoe khoang rằng tôi là bạn gái TB, tôi là người đã có bạn trai sao?

- Chúng tôi muốn Anh Thư lên tiếng, cô nghĩ sao khi một FAN thân thiết của HQ đã tố cáo cô trên mạng rằng chính HQ đã giúp đỡ đưa cô lên vị trí ngày hôm nay, sau đó cô lại đá anh ta ra ngoài để chạy theo người tình mới.

Thiên Bảo lại định đối đáp nhưng Anh Thư dùng tay mình kéo tay Thiên Bảo lại. Cô muốn anh để cô trả lời. Thiên Bảo đành im lặng, anh không muốn người phụ nữ của mình bị bọn phóng viên kia hiếp đáp.

- Tôi thành thật gửi lời cảm ơn Hoàng Quân, nhờ có những giúp đỡ của anh ấy mà tôi mới có ngày hôm nay. Nhưng chuyện tình cảm phải làm theo điều con tim mình mách bảo, tôi gặp Thiên Bảo trước khi gặp Hoàng Quân. Từ khi nhìn thấy TB, trái tim tôi đã rộn rã hơn, tôi dõi theo anh ấy và chính TB là người động viên tôi trở thành một ca sĩ, giúp tôi tìm một quản lý, giúp tôi tới với những nhạc sĩ phù hợp. - Anh Thư nhìn Thiên Bảo mỉm cười. - Vậy nếu theo mọi người, nhờ anh ấy tôi mới có thể quen biết Hoàng Quân, tôi lại chạy theo HQ hoá ra tôi lại là một người không ra gì sao?

- Vậy hai người có dự định kết hôn hay không?

- Khi nào chúng tôi quyết định, sẽ thông báo đến các vị. - Thiên Bảo đáp.

- Dự định tương lai của anh - chị ra sao?

- Tôi sẽ giải nghệ. Còn cô ấy, tiếp tục đi theo con đường cô ấy muốn.

Sau tuyên bố giải nghệ của Thiên Bảo, máy chụp hình lia vào anh chụp nhiều hơn. Tin này còn nóng hơn tin tức quan hệ giữa bọn họ.

Quả nhiên ngày hôm sau, tin Thiên Bảo giải nghệ được in to đùng trên các tờ, chuyện tình cảm của bọn họ lại không được chú ý bằng. Thiên Bảo mỉm cười nhìn tờ báo trên tay.

- Em thấy đó, mọi người sẽ chẳng còn ai nghĩ đến chuyện em và anh yêu nhau thế nào.

- Anh... đúng là kẻ nhiều mưu mẹo mà.

- Anh Thư, chúng ta kết hôn đi. - Thiên Bảo nắm lấy tay Anh Thư nói.

- Kết... hôn sao? - Anh Thư mở to mắt.

- Mẹ anh đã hối thúc rồi, nếu như anh không đưa em về nữa, bà ấy lại mang các cô gái đang sẵn sàng kết hôn về mà ép anh đi xem mắt. - Thiên Bảo nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Không được, anh không được đi, chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn. - Anh Thư vội đáp.

Thiên Bảo mỉm cười đắc thắng, xem ra cách này của mẹ Thiên Kim, quả thật có thể lừa được cô gái ngây thơ này.

Tuấn Khôi lái xe đến biệt thự Phạm gia, trên tay cầm một túi valy nặng trên tay mà bước vào. Rose đang ngồi trên sofa xem phim hoạt hình liền nhìn về phía anh ngạc nhiên.

- Anh mang valy đi đâu vậy?? - Rose hỏi.

- Anh chuyển nhà. - Tuấn Khôi ung dung đi tới gần Rose ngồi cạnh bên.

- Chuyển nhà á! - Rose tròn mắt. - Biệt thự Trần gia... anh bán đi sao? Chắc baba Minh Trí và mẹ Rin giết anh mất.

- Không, nó vẫn còn thuộc sở hữu của Trần gia. - Anh lấy miếng bánh từ tay cô cho vào miệng mình nhai rom rốp.

- Vậy anh tính chuyển đến đâu?

- Anh đến đây...

- Hả? - Rose lần này như muốn nhảy dựng. - Anh... vì sao lại đến đây chứ, anh có nhà mà.
 - Yên tâm đi, anh không đến đây vì em đâu. - Tuấn Khôi ngả người xuống đùi Rose, khẽ nhắm mắt lại. - Anh đến để chăm sóc tiểu tử của anh, anh không yên tâm khi em đang mang thai mà lại thích chạy nhảy như vậy, chuyện vừa rồi anh rất là lo lắng, cũng may là em không có chuyện gì.
 - Tuấn Khôi, em hứa sẽ cẩn thận mà, anh đi về đi. - Rose nói.
 - Em không thích anh ở đây sao, chán ghét nhìn thấy anh sao?
 - Không phải... em có cảm giác thật bất tiện.
 - Mặc cho em nói gì, Tuấn Khôi này đã quyết định... khó ai có thể thay đổi. - Tuấn Khôi nói như đinh đóng cột. - Anh cần ngủ một chút, em hãy ngồi yên đó.
 - Anh đang bắt một người phụ nữ mang thai canh giấc ngủ cho anh sao?
 - Anh quên mất nhỉ, nào em nằm xuống đi. - Tuấn Khôi ngồi dựng lên, kéo Rose nằm xuống chân mình.
- Rose mỉm cười, người đàn ông này tính khí vẫn trẻ con thế sao, vậy như thế nào khi trẻ con lại làm cha của một đứa trẻ khác đây, xem ra số cô thật khổ mà.
- Bên trong, Tiểu Ái bưng một bát chè hạt sen đi lên vừa đi vừa nói:” Rose à, em ăn một ít chè hạt sen, rất tốt cho tim mạch đó.”
- Rose nghe giọng nói của Tiểu Ái liền rời khỏi đùi Tuấn Khôi ngồi dậy, cùng Tuấn Khôi nhìn về phía Tiểu Ái.
- Cô ta là ai vậy, lại dám gọi tên của em?
 - À, đây là chị Tiểu Ái, chị ấy chính là ân nhân cứu mạng em lần đó. Hiện tại chị ấy đang làm việc trong nhà em, nhưng sắp tới có lẽ sẽ là mẹ của em hihi.
 - Rose, đừng nói bậy, mọi người nghe sẽ dị nghị không tốt. - Tiểu Ái ngại ngừng nói.
 - Chị, còn đây là Tuấn Khôi, người mà em hay kể với chị.
- Tiểu Ái nhìn Tuấn Khôi cuối đầu chào.
- Chào Trần thiếu gia.
- Tuấn Khôi cũng gật đầu. - Chào cô, Tiểu Ái. - Tuấn Khôi nhìn chăm chăm Tiểu Ái, cảm thấy rất giống Pi.
- Anh đang thấy đúng đó, có phải cảm thấy rất giống mẹ em không?
 - Ừm! - Tuấn Khôi dời mắt từ Tiểu Ái sang Rose.
 - Chị đi vào cho em và Trần thiếu gia nói chuyện. - Nói xong Tiểu Ái liền vào bên trong.
- Tuấn Khôi tiếp tục dựa vào ghế nhắm mắt lại, sau hợp đồng vừa rồi anh dường như rất mệt mỏi, chỉ muốn nhìn thấy Rose rồi ôm cô mà ngủ.
- Anh thấy chị Tiểu Ái rất giống mẹ em đó, vì vậy em rất muốn chị ấy làm mẹ em. - Rose nói.
 - Nhưng cô ta sẽ rất buồn, nếu như cha em cưới cô ta chỉ vì cô ta giống mẹ em. - Tuấn Khôi đáp.
- Rose chợt giật mình, lời Tuấn Khôi nói quả đúng không sai, vì sao cô lại không nghĩ đến cảm xúc của Tiểu Ái, đi đâu cũng giới thiệu cô ấy giống mẹ Pi. Rose bỗng dưng cảm thấy có lỗi vô cùng với Tiểu Ái.
- Nếu baba Ken thật sự muốn kết hôn, hãy nhìn cô ấy bằng phương diện Tiểu Ái, không phải nhìn cô ta rồi tưởng nhớ đến mẹ Pi. Sẽ là một bất hạnh nếu như cha con em không phân biệt được.
 - Tuấn Khôi, cảm ơn anh đã thức tỉnh em. - Rose nói.
 - Vậy hãy trả ơn cho anh đi. - Tuấn Khôi nói.
 - Trả ơn sao?

Tuấn Khôi không đáp, đứng lên bế Rose trên tay nói:” Làm gối ôm cho anh.”

Rose không chịu dậy dựa trên tay Tuấn Khôi, tuy nhiên lại vô cùng không hiệu quả. Cô đã bị anh ôm cứng trên giường trong phòng ngủ.

Ken đi kí một hợp đồng quan trọng với đối tác, hợp đồng được kí kết khi mọi người đều đã thắm mem say. Ken quay về biệt thự Phạm gia, bước vào nhà thì nhìn thấy Tiểu Ái đang ngồi trong phòng bếp một mình liền đi tới.

- Rose đâu rồi? - Ken hỏi.

- Phạm tổng, cô ấy ngủ rồi. - Tiểu Ái đáp.

- Sao cô chưa ngủ?

- Tôi vừa mua một ít hạt sen tươi cho Rose, tôi lột ra để ngày mai Rose có thể dùng. - Tiểu Ái mỉm cười nói.

Ken nhìn nụ cười kia, một cảm giác đã rất lâu rồi không tồn tại khiến nhịp tim Ken mạnh hơn.

- Hoàn thành xong, cô hãy đi nghỉ ngơi đi, tôi lên phòng trước. - Ken nói xong liền bước đi về phòng mình.

Ken ngồi trong phòng, đầu óc cứ lâng lâng vì mem rượu vẫn còn trong người. Tiếng gõ cửa bên ngoài vọng vào.

- Vào đi! - Ken nói

- Phạm tổng, tôi thấy ông có vẻ đang say nên pha cho ông một ly chanh nóng, ngày mai ông sẽ không bị đau đầu. - Tiểu Ái nói, đi tới đặt ly chanh nóng trên bàn.

Khi cô quay lại thì đã thấy Ken nằm gục trên giường, bộ vest và giày vẫn còn thừa tháo ra. Cô đi tới cởi giày và áo vest ra cho Ken. Tiểu Ái dùng nước lau mặt và tay chân vì cảm thấy người anh rất nóng. Cô hoàn thành xong mọi việc quay lưng bước đi thì một bàn tay chụp lấy tay cô.

- Đừng đi. - Ken thì thào.

- Ông gọi tôi sao? - Tiểu Ái nói.

- Đừng đi mà, anh rất cô đơn. - Ken khẽ mở mắt, nhìn thấy Tiểu Ái liền kéo cô lại gần mình mà ôm lấy. - Anh đã đợi em, rất lâu. Xin em, đừng đi mà.

Tiểu Ái nghe những lời Ken nói, trong lòng vô cùng rối bời chưa biết phải phản ứng thế nào.

- Phạm tổng, ông say rồi. Tôi về phòng mình. - Tiểu Ái khẽ nói, rời khỏi lòng ngực Ken.

Ken vụt mắt liền nhanh chóng kéo lại, dùng lực của một người đàn ông ép cô nằm xuống giường. Đôi môi Ken tìm môi cô mà hôn cuồng nhiệt, Tiểu Ái chống trả nhưng rồi bị chìm vào sự ngọt ngào đang có, trái tim cô đập rộn rã nhận ra cô đã có tình cảm với người đàn ông này từ khi nào. Có lẽ từ cái ngày mà Ken trong bệnh viện, ra tay giúp đỡ mẹ cô không cần suy nghĩ.

- Pi, em đã về thật sao, không bỏ anh đi thật sao? - Ken nói thì thào.

Khi Tiểu Ái nhận ra, thì trên người cô đã không còn mảnh vải che thân. Sự trong trắng kia cũng đã cho Ken, cô im lặng chịu đau đớn... đau đớn của thể xác và tinh thần.

Ken một lần nữa, lại gọi nhầm tên...

Buổi sáng, Ken thức dậy khi đầu mình đau như búa bổ. Anh nhìn sang bên cạnh lại thấy Tiểu Ái đang nằm bên cạnh thì chợt nhớ đến chuyện hôm qua.

152. Chương Ngoại Truyện Tyds Phần 40: The End (Trọn Vẹn)

Trong tiềm thức, hình ảnh Pi lại hiện ra, một cô gái nhỏ bé nằm rút bên cạnh anh, anh từng hối hận, từng cắn rứt lương tâm khi bỏ Pi lại một mình mà bỏ đi. Một lần nữa, anh lại gây ra sai lầm, lần này lại là một cô gái mang hình bóng kia. Ken để dòng nước lạnh tràn qua suy nghĩ, anh phải làm gì bây giờ, phải như thế nào với Tiểu Ái, chỉ hy vọng dòng nước này xoá trôi đi hình ảnh của Pi, để anh có thể nhìn Tiểu Ái bằng cái nhìn khác, cái nhìn không có Pi bên trong.

Ken bước từ phòng tắm ra ngoài, thì đã không còn nhìn thấy Tiểu Ái nữa. Trong lòng anh hiện tại, hai người con gái ấy đang lẫn lộn, liệu rằng anh chú ý đến Tiểu Ái chỉ vì cô ấy giống Pi, như vậy thật không công bằng.

Tiểu Ái tỉnh lại trước khi Ken thức giấc, cô ngẩng nhìn gương mặt mang đậm nét phong trần, tuy Ken đã có tuổi nhưng gương mặt điển trai vẫn không hề bị phai nhạt. Nhìn anh thật phong độ so với độ tuổi hiện tại. Tiểu Ái cứ thế ngẩng nhìn KEn, người đàn ông đầu tiên mà cô đụng chạm. Cô biết thân phận của mình không thể với tới người như Ken, cũng chẳng hy vọng anh chịu trách nhiệm cho cuộc đời cô, hãy cứ xem như món nợ ân tình mà cô đáp trả cho anh, vì anh đã giúp đỡ cô rất nhiều trong thời gian qua. Tiểu Ái nghĩ vậy, đã có quyết định riêng mình. Cô muốn ra ngoài thì Ken thức giấc nên cô vờ như đang ngủ, không muốn đối mặt với tình huống khó xử. Đợi đến khi Ken bước vào phòng tắm, Tiểu Ái lẳng lặng bỏ về phòng mình thu xếp quần áo, viết một lá thư gửi lại cho Rose.

Ken bước ra phòng ăn sáng, bình thường thì tự tay Tiểu Ái sẽ chuẩn bị món ăn cho anh và Rose nhưng hôm nay không thấy cô đâu, Ken nghĩ rằng sau sự việc tối hôm qua có lẽ Tiểu Ái không muốn đối mặt với anh, sẽ có rất nhiều sự ngượng ếp.

- Chị Tiểu Ái đâu rồi cô. - Rose hướng mắt hỏi chị giúp việc.
- Tôi không biết, hôm nay không thấy cô ấy xuống. - Cô giúp việc nói.
- Chị ấy bệnh sao, thường ngày luôn luôn là chị ấy làm bữa sáng mà. - Rose nhìn về phía hướng cầu thang.
- Em mau ăn sáng đi, hôm nay chúng ta có nhiều việc cần làm đó. - Tuấn Khôi nói.
- Em chỉ cho anh ngủ tạm ở đây hôm qua thôi, ăn sáng xong anh mau chóng về Trần gia cho em. - Rose đuổi.
- Baba Ken không đuổi, anh vẫn cứ ở lại đây. - Tuấn Khôi mỉm cười nói.
- Hai đứa mau ăn đi, ta đến công ty trước. - Ken đứng lên, muốn nhanh chóng rời khỏi căn nhà này.
- Baba không khoẻ sao, hay vì không có chị Tiểu Ái nên không thể ăn ngon miệng. - Rose cười gian xảo. - Cô ơi, lên gọi chị ấy giúp con. - Rose nhờ cô giúp việc.
- Vâng, thưa tiểu thư. - Cô giúp việc quay bước đi.
- Không cần, để cho cô ta nghĩ ngợi đi. - Ken nói lớn.

Rose và Tuấn Khôi đều vô cùng ngạc nhiên, vì sao thái độ của KEn lại như vậy.

- Có chuyện gì xảy ra giữa hai người ạ. - Rose nhìn Ken nói.
- Không có gì, ta đến công ty đây. - Ken biết mình hơi lạ thường, đành tìm đường rút.
- Ken bước ra khỏi cửa thì Rose quay sang Tuấn Khôi nói:” Chắc chắn giữa họ có chuyện gì xảy ra rồi.”
- Đừng tò mò nữa, gọi Tiểu Ái xuống hỏi sẽ rõ mọi chuyện. - Tuấn Khôi nói. - Mau đi gọi cô ấy xuống.
- Vâng, thưa Trần thiếu gia.

Người giúp việc gọi cửa nhưng không thấy Tiểu Ái mở cửa, thấy cửa phòng không khoá nên đẩy vào bên trong thì nhìn thấy quần áo của Tiểu Ái đều không còn, trên bàn để lại một lá thư thì nhanh chóng đi xuống đưa cho Rose.

“ Rose,

Chị xin lỗi vì ra rồi đi mà không nói với em một lời. Mong em hãy hiểu cho chị, chị không phù hợp với nơi này. Rose, chúc em và con em sẽ luôn khỏe mạnh và xinh đẹp, chị không thể ở bên cạnh em cho đến khi em sinh con được, chị vô cùng xin lỗi vì đã không giữ được lời hứa.

Em đừng tìm chị, cảm ơn vì tất cả những gì gia đình em đã làm cho chị, chị sẽ mang ơn gia đình em suốt cuộc đời.

Tạm biệt...”

Rose đọc xong, tờ giấy trên tay cũng rơi xuống đất, hai dòng lệ tuôn rơi... Tuấn Khôi nhú đôi chân mày rậm lại, cô ta vì sao lại bỏ đi khi mọi chuyện vẫn tốt đẹp như vậy, cộng thêm thái độ kì lạ của Phạm gia lúc này, chắc chắn giữa bọn họ là có vấn đề.

- Tuấn Khôi, mau tìm Tiểu Ái cho em, chị ấy một thân một mình ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm. Chị ấy sẽ không về nhà đâu, vì em chắc chắn sẽ đến đó tìm mà. - Rose đưa đôi mắt đăm lệ nhìn Tuấn Khôi nói.

- Không được khóc, em mà khóc con của chúng ta sẽ xấu xí như em đó. - Tuấn Khôi lau giọt nước mắt trên mí Rose. - NGười tìm cô ấy không phải là em, cũng không phải là anh, hãy để baba làm việc đó.

- Baba sao? Vì sao lại là baba chứ? - Rose không hiểu ý Tuấn Khôi.

- Giữa bọn họ là đang có vấn đề, thái độ ban sáng của baba Ken chứng minh điều đó. Trước tiên em hãy gọi báo cho ông ấy rằng Tiểu Ái đã bỏ đi, xem thái độ của ông ấy thế nào?

Rose nghe lời Tuấn Khôi, gọi điện cho Ken.

- Baba, hức hức.... - Rose nghe giọng Ken alo liền khóc.

- Có chuyện gì sao, ai ức hiếp con. - Ken lo lắng, vì sao vừa rời khỏi nhà Rose vẫn còn vui vẻ sao.

- Chị Tiểu Ái, chị ấy bỏ đi rồi. - Rose nói.

Ken bắt động vài giây.

- Baba, ba có nghe con nói không vậy, chị Tiểu Ái bỏ đi rồi. - Rose không nghe tiếng Ken trả lời liền nói tiếp.

- Ta nghe rồi. - Ken đáp. - Ta đang có việc gấp, sẽ gọi lại con. - Ken nói xong liền cúp máy.

Rose nhìn Tuấn Khôi, chuyện này là thế nào đây?

- Nghĩa là sao? - Rose hỏi.

- Baba Ken có lẽ đang đấu tranh tâm lý rất nhiều đây, đi tìm hay không, trước tiên ông ấy phải xác định rõ rằng đó là Tiểu Ái hay mẹ Pi. - Tuấn Khôi đáp.

- Ý anh nói, họ có tình cảm với nhau nhưng vì baba em không thể xác định, và cả chị Tiểu Ái cũng nghĩ rằng vì chị ấy giống mẹ sao? Vì vậy chị ấy quyết định bỏ đi...

- Có thể... - Tuấn Khôi gật đầu. - Chuyện của họ, cứ để họ tự mình giải quyết, chúng ta còn nhiều việc phải làm hơn. - Tuấn Khôi bế Rose lên tay.

- Á, buông em xuống, anh làm gì vậy. - Rose hét lên.

- Ngoan ngoan theo anh. - Tuấn Khôi hôn lên trán cô, chân bước ra xe.

Tuấn Khôi đặt Rose vào bên trong xe, thắt dây an toàn cho cô xong rồi nhanh chóng lái xe đi.

Đi đến một đoạn đường rộng thì một chiếc xe khác chạy nhanh lên ngang hàng với họ, Rose nhìn qua liền nhận ra Thiên Bảo đang chở Anh Thư đi song song. Rose ngạc nhiên hỏi: Là Thiên Bảo kìa.”

- Đúng vậy, không phải trước đây em từng nói muốn có một ngày chúng ta dắt theo một nữa của mình cùng nhau đi du lịch sao?

- Haha, ngày xưa em luôn tưởng tượng ra 6 người, hôm nay lại chỉ có 4 người. - Rose trêu chọc Tuấn Khôi.

- Là 5 người chứ, phải không tiểu bảo bối. - Tuấn Khôi xoa bụng Rose mà nói.

Rose không đáp chỉ mỉm cười, không ngờ một ngày cô lại sắp làm mẹ, đứa con kia lại là của Tuấn Khôi, người mà lúc bé luôn trêu chọc cô....

Đến bãi biển rộng lớn, 4 người đứng hít thở hương biển mặn và mùi hương của hạnh phúc.

Tuấn Khôi đảm nhiệm việc đi mua áo tắm còn Thiên Bảo sẽ phải đi mua kem chống nắng cho hai người phụ nữ kia vì cái tội tự động sắp xếp mà không báo trước cho bọn họ chuẩn bị.

- Cảm ơn chị. - Anh Thư mỉm cười nói với Rose.

- Vì sao lại cảm ơn chị. - Rose hỏi.

- Vì người chị yêu là Tuấn Khôi, không phải là Thiên Bảo.

- Cô gái ngốc à, Thiên Bảo yêu em... không phải chị. Dù chị có yêu anh ấy nhưng khi anh ấy đã yêu em thì chị có làm điều gì cũng không thể thay đổi được. Tình yêu của Thiên Bảo dành cho em rất lớn, lớn để anh ấy có thể xóa bỏ được cái thói quen quan tâm đến chị. Chị phải xin lỗi em mới phải, vì chị mà em và Thiên Bảo không thể sớm đến với nhau.

- Đúng vậy, quả thật em thật là ngốc mà. - Anh Thư rơm rớm nước mắt cảm động.

Rose mỉm cười đáp:” Thiên Bảo là người tốt, em hãy nắm chặt hạnh phúc này.”

Anh Thư gật đầu.

- Rose, em lại ức hiếp bạn gái anh sao. - Thiên Bảo từ phía xa đi tới, nhìn thấy khoé mắt Anh Thư còn đọng nước mắt liền hỏi.

Rose liếc Thiên Bảo, liền đáp:” Anh thật là thay đổi nha, trước kia không bao giờ nghi ngờ em như vậy?”

- Không phải đâu, do em... em... - Anh Thư không biết phải giải thích thế nào.

- Có chuyện gì vậy? - Tuấn Khôi đi tới.

- Thiên Bảo ức hiếp em. - Rose nhanh nhẩu nói.

- Không có tôi ở đây, hai người dám ức hiếp vợ tôi sao? - Tuấn Khôi nói.

- Haha, cậu cũng biết, chỉ có cô ấy ức hiếp người khác thôi, ai dám làm gì cô nàng kiêu kì đó. - Thiên Bảo cười lớn.

- Haha, anh họ nói có vẻ cũng đúng. - Tuấn Khôi cũng cười lớn, hùa nhau trêu chọc Rose.

- Hai người, hai người gặp nhau là lại cùng nhau trêu chọc em. - Rose tức giận.

Tuấn Khôi và Thiên Bảo cùng nhau bỏ chạy trên cát mịn, Rose quên mất việc đang mang thai liền chạy theo.

- Chị, chị không được chạy nhanh như vậy. - Anh Thư lo lắng nói lớn.

Tuấn Khôi nghe xong, nhanh chóng dừng lại quay đầu lại về phía Rose. Sau đó bế cô lên đưa về ô dù của bọn họ.

- Em không được phép chạy lung tung hiểu chưa, mang em ra đây để trông đồ cho bọn anh thôi. - Tuấn Khôi nói.

- Hừ, anh... thật đáng ghét. - Rose thăm mệt, chỉ biết mắng.

Cả bốn người cùng nhau cười...

Rose và Tuấn Khôi cùng nhau tản bộ bên bãi biển chiều tà... ánh nắng dịu xuống thành những vệt đỏ phía xa xa chân trời, mặt trời đang núp dần xuống phía chân trời. Tuấn Khôi nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn kia, họ đi cùng nhau thật xứng đôi.

Tuấn Khôi dừng lại phía sau, Rose quay đầu lại ngạc nhiên. Hiện tại anh đang đứng đối diện cô, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ yêu thương. Tuấn Khôi quỳ xuống dưới chân cô, ánh mặt trời chiều tà soi hai bóng người xuống bãi cát vàng mịn.

- Rose, đây là món quà mà mẹ Rin để lại. Năm đó, đây chính là vật chứng tình yêu giữa mẹ Rin và baba anh. Mẹ đã nói anh hãy mang nó tặng người mà anh yêu thương nhất, người mà anh sẽ cùng họ đi suốt cuộc đời. Và, anh đã biết người đó là ai.

Tuấn Khôi mở hộp trang sức, đó là sợi dây chuyền tình yêu tròn vẹn mà trước kia Minh Trí đã tặng cho Rin. Tuấn Khôi đứng lên, đeo sợi dây vào cổ Rose, viên kim cương lấp lánh trên cổ vô cùng tinh xảo.

- Nó rất hợp với em. - Tuấn Khôi mỉm cười nói.

- Anh không hỏi ý kiến em có muốn nhận hay không sao? - Rose không vui hỏi.

- Haha, em đã mang đứa con của anh rồi, không phải em chính là vợ anh sao.

- Trong cảnh lãng mạn như thế, anh vẫn cứ muốn trêu chọc em sao?

- Rose, chúng ta kết hôn đi. - Tuấn Khôi nắm lấy đôi tay Rose.

- Không, ai thèm kết hôn với anh chứ. - Rose đáp.

- Không lấy anh thì em muốn lấy ai? - Tuấn Khôi nắm lấy eo cô.

Rose chưa kịp trả lời, đã bị Tuấn Khôi ôm sát người về phía anh.

- Không lấy anh, cả đời em cũng không thể kết hôn cùng người khác. - Tuấn Khôi nói xong, đặt đôi môi mình lên đôi môi của cô.

Bóng chiều tà, trên bãi cát trắng mịn kia... bóng hai người đang hôn nhau in xuống... những cơn gió reo vui lùa vào kẽ tóc cô gái bay bay....

Thiên Bảo và Anh Thư từ xa nhìn thấy bọn họ như vậy liền mỉm cười.

- Thật là ghen tỵ, họ thật đẹp đôi. - Anh Thư nói.

- Chúng ta cũng rất đẹp đôi mà. - Thiên Bảo nói. - Có khi còn đẹp hơn cả bọn họ.

Anh Thư lắc đầu mỉm cười.

- Nhắm mắt lại đi. - Thiên Bảo nói.

Anh Thư nhìn Thiên Bảo ngạc nhiên:” Anh muốn làm gì?”

- Thì em cứ nhắm mắt lại đi nào. - Thiên Bảo tỏ ra bí ẩn.

Anh Thư nhắm đôi mắt mình lại, anh ấy muốn hôn mình sao...

Thiên Bảo mở hộp trang sức của mình ra, lấy dây chuyền bên trong ra đeo lên cổ Anh Thư.

- Em mở mắt được rồi. - Thiên Bảo nói.

Anh Thư mở mắt ra, cúi nhìn xuống cổ đã thấy sợi dây chuyền vô cùng xinh đẹp và sang trọng.

- Đây là quà của mẹ anh dành tặng cho con dâu duy nhất của bà ấy, người sẽ làm mẹ của những đứa trẻ.

- Thật đẹp. - Anh Thư đưa tay sờ vào mặt dây chuyền.

- Nó đẹp hơn, khi được đặt trên cổ em. - Thiên Bảo nhìn Anh Thư nói.

Anh Thư mỉm cười, đặt một nụ hôn lên môi anh.

Ken ngồi trong phòng làm việc, hiện tại không còn tâm trạng để làm được bất cứ việc gì. Những ám ảnh ngày xưa cứ vây lấy Ken, đối với Tiểu Ái anh tự nhận bản thân mình rung động trước cô gái trẻ kia, nhưng đó là rung động với cô hay với hình bóng của Pi, chỉ sợ sự không rõ ràng này khiến cô gái ấy mang đau đớn cả một đời xuân.

Ken nhìn bức ảnh của Pi đang mỉm cười trên bàn làm việc, lại nhớ đến Tiểu Ái khóc xướt mướt khi hay tin mẹ qua đời, nhớ đến khi cô ấy tựa vào bờ vai anh vì quá yếu đuối và kiệt sức, khi ấy con tim của Ken

bỗng nhiên thẩn thức sau bao nhiêu năm đóng băng. Tiểu Ái chính là một làn hơi ấm làm tan đi tảng băng ấy, Ken bật dậy nhìn hình ảnh Pi một lần nữa khẽ nói:” Có phải em đã mang một thiên thần đến để xoa dịu trái tim anh hay không, người đó có phải là Tiểu Ái hay không, vì sao cô ấy lại giống hệt như em như vậy, để anh không thể xác định được rằng người anh nhìn thấy là em hay cô ấy.”

Tiếng gõ của bên ngoài, thư kí của Ken bước vào.

- Tổng giám, đã đến giờ bắt đầu cuộc họp.

KEn nhìn đồng hồ, thời gian càng trôi đi nhanh, Tiểu Ái càng xa anh hơn.

- Hủy tất cả cuộc họp và cuộc hẹn trong hôm nay, tôi phải ra ngoài. - Ken nói vội, liền đi ra khỏi phòng làm việc.

- Tổng giám đốc, không được đâu... cuộc họp này rất quan trọng..

- Không có gì quan trọng bằng cô ấy. - Ken vội đi vào thang máy.

Thư kí của Ken khó hiểu, tổng giám đã có bạn gái rồi sao.

Ken lái xe chạy tìm Tiểu Ái, cô ấy có thể đi đâu được chứ. Ken chạy về nhà Tiểu Ái nhưng nhà đã khoá cửa ngoài, có lẽ cô ấy đã muốn bỏ đi thì sẽ không quay về nơi dễ dàng tìm thấy như vậy. Ken ngồi trong xe, nghĩ đi nghĩ lại sau đó quyết định chạy đến một nơi.

Trên con đường tìm kiếm cô, trong lòng Ken mới biết mình lo lắng biết bao nhiêu... trước đây đối với Pi cũng chưa phải là tình yêu, vì khi ấy trong mắt anh không nhìn thấy Pi. Còn hiện tại, sự quan tâm lo lắng này, trái tim lo sợ không tìm được Tiểu Ái, khiến Ken nhận ra tình cảm anh dành cho Tiểu Ái rất nhiều.

Đó chính là nơi chôn cất mẹ Tiểu Ái, quả nhiên như Ken dự liệu Tiểu Ái dù có đi đâu cũng sẽ đến chào tạm biệt mẹ cô. Ken nhanh chóng đi tới, Tiểu Ái nhìn thấy Ken liền từ ngạc nhiên mà chuyển sang lo lắng.

- Phạm tổng, vì sao ông đến đây. - Tiểu Ái hỏi.

- Tôi tìm em. - Ken đáp.

- Ông tìm tôi để làm gì, vì chuyện hôm qua sao? - Tiểu Ái bước lùi về sau một bước.

- Hôm qua, tôi... xin lỗi.

- Chuyện hôm qua, lỗi một phần cũng là do tôi, lúc ấy tôi có đủ sức để chống cự lại ông, để thoát khỏi căn phòng của ông, nhưng... tôi đã chọn ở lại. - Cô cúi mặt nói.

- Vì sao em lại chọn ở lại.

- Thật nực cười, nói ra ông có lẽ cũng không tin nhưng thật sự vì... tôi có tình cảm với ông. - Tiểu Ái nói tiếp. - Nhưng xin ông đừng nghĩ tôi vì gia sản nhà họ Phạm, tôi biết mình không xứng đáng, tôi biết thân phận của mình, vì vậy ông hãy để tôi đi, đừng tìm tôi.

- Nếu tôi nói, tôi cũng có tình cảm với em...

- Phạm tổng, tình cảm của ông dành cho tôi chỉ vì tôi có gương mặt giống với Phạm phu nhân quá cổ mà thôi. Xin ông, đừng tự đánh lừa bản thân vì chuyện đêm qua nữa, tôi không cần ông phải chịu trách nhiệm, cũng không cần ông tỏ ra thương hại.

- Vì sao em nghĩ là vì em mang hình bóng cô ấy, tôi yêu em thật sự. - Ken lo sợ Tiểu Ái lại đi mất nên tiến đến nắm lấy tay cô

- Đêm qua, ông đã gọi tên của Phạm phu nhân khi bên cạnh tôi. - Tiểu Ái lo sợ tình cảm khổng chế bản thân nên vội rút tay lại, tiếp tục lùi về phía sau.

- Tiểu Ái, xin lỗi... tôi là một thằng đàn ông tồi... ngày xưa tôi cũng đã như vậy với mẹ của Rose, và đã mất cô ấy mãi mãi. Từ đó, trái tim tôi như đóng băng... không một ai có thể chạm vào trái tim tôi, đến khi gặp em... tìm tôi từ từ rộn rã hơn, từ từ hướng về phía em từ khi nào. Tiểu Ái, chính em đã làm trái tim này tan chảy mất, người đó chính là em không phải một ai khác.

- Tôi... có lẽ vì tôi giống cô ấy. - Tiểu Ái không thể thoát ra suy nghĩ đó.
- Từ đầu, tôi cũng đã nghĩ như em nên luôn che giấu cảm xúc khi đứng trước em. Tôi không muốn làm khổ một cô gái tốt như em, lại không muốn bị sự nhầm lẫn này khiến em tổn thương. Nhưng Tiểu Ái, khi biết em rời đi tôi đã rất lo sợ, là tôi sợ mất em, sợ mất đi người khiến trái tim tôi thổn thức.
- Phạm tổng, ông... đang nói sự thật sao?
- Em đừng bỏ đi được không, đừng khiến nơi này một lần nữa đóng băng. - Ken đưa tay Tiểu Ái lên bờ ngực của mình.
- Tim Ken đang đập rất nhanh, từng nhịp thổn thức... Tiểu Ái có thể cảm nhận thấy điều đó.
- Tiểu Ái, đừng đi được không? - Ken nắm lấy tay cô mà nói.
- Tôi... tôi... sợ... sợ mọi thứ... sợ ông chỉ là yêu cái hình bóng bên ngoài của tôi, sợ khi đến bên ông người đời dị nghị, một cô gái trẻ gia cảnh nghèo khó lại yêu một người giàu có như ông... liệu ai có thể hiểu được.
- Gia đình tôi chỉ có tôi và Rose. Hiện tại thì Rose rất yêu quý em, con bé rất muốn em chính là mẹ của nó, như vậy không phải tốt sao? Còn người bên ngoài, vì sao chúng ta phải quan tâm đến. Con bé Rose rồi cũng sẽ kết hôn cùng Tuấn Khôi, rồi sẽ về nhà họ Trần sinh sống, trong căn nhà to lớn kia chỉ một mình tôi cô đơn, em nữ nhìn thấy tôi chết già trong căn nhà đó sao?
- Ông đừng nói vậy, ông còn rất trẻ và khỏe mạnh. - Tiểu Ái che miệng Ken lại.
- Em hãy đồng ý về lại Phạm gia cùng tôi. - Ken nắm tay Tiểu Ái ôm vào lòng.
- Tôi... sẽ về cùng ông. - Tiểu Ái nói, dòng nước mắt khẽ rơi... là nước mắt của sự hạnh phúc.

1 tháng sau....

- Anh Thư, thấy bụng không? - Rose bước ra cùng chiếc áo cưới.
- Không đâu, nhìn chị rất xinh đẹp mà. - Anh Thư cũng đang mặc trên người bộ áo cưới.
- Chị đã nói để sau khi chị sinh con xong, nhưng anh ấy không đồng ý, muốn cưới trước khi sinh con. - Rose ủ rũ. - Trong đời chỉ một lần mặc váy cưới, chị muốn khi ấy mình thật xinh đẹp.
- Chị đã quá xinh đẹp rồi mà, chị phải vui lên đi. - Anh Thư mỉm cười.
- Bộ này rất hợp với em đó, Thiên Bảo mà nhìn thấy có lẽ muốn kết hôn ngay lập tức. - Rose mỉm cười nói.
- Rose vì đã có bụng nên đành phải chọn dạng váy cưới xòe ra để che đi phần bụng, tuy nhiên bộ váy cưới được thiết kế riêng dành cho Rose rất lộng lẫy, trong cô hết như một nàng công chúa xinh đẹp.
- Anh Thư diện một chiếc váy cưới đuôi cá, ôm sát cơ thể thon gọn của mình, trong cô vô cùng gợi cảm và sang trọng.
- Cả hai bước ra khỏi phòng thay đồ, 4 con mắt nhìn hai cô không chớp mắt.
- Tuấn Khôi, anh thấy thế nào? - Rose hỏi.
- Quả thật nhà thiết kế Eric ngày càng lên tay. - Tuấn Khôi đáp.
- Rose không hài lòng chút nào với câu trả lời của Tuấn Khôi, xoay sang nhìn Thiên Bảo và Anh Thư.
- Thiên Bảo, anh thấy chúng có quá hử hơ không. - Anh Thư hỏi.
- Thiên Bảo đi tới gần Anh Thư, từ phía sau ôm lấy eo cô, đôi môi hôn lên cổ Anh Thư đáp:” Em rất đẹp.”
- Anh thật kì, họ đang nhìn kia. - Anh Thư ngượng ngùng.
- Vừa sang trọng nhưng vô cùng sexy, em chính là nữ hoàng. - Thiên Bảo khẽ đáp.
- Bên trong, thợ chụp hình bước gọi 4 người họ đi vào bên trong để chụp hình cưới.

- Cô dâu bên này, vì sao không cười vậy. - thợ chụp hình nói.

Rose vẫn còn tức giận việc Tuấn Khôi không khen cô đẹp nên gương mặt luôn tỏ vẻ không vui.

Tuấn Khôi mỉm cười nhìn Rose nói:” Khi này anh chưa nói xong, nhà thiết kế Eric ngày càng lên tay, có thể biến một người xinh đẹp như em còn trở nên xinh đẹp gấp bội lần hơn nữa, quả thật hôm nay em rất đẹp, Rose.”

- Anh chỉ giỏi nịnh mà thôi. - Rose nghe xong liền mát lòng mát dạ nhưng không tỏ ra ngoài.

- Hai người mỉm cười nhìn vào ống kính nào. - Thợ chụp hình nói.

Buổi chụp hình hoàn thành, 2 cô dâu xinh đẹp, 2 chú rể điển trai... khiến nhiều ánh mắt tỏ ra vô úng ghen tỵ.

Hôm nay, Trần gia được trang hoàng vô cùng long trọng vì họ sẽ cùng lúc đón hai người con dâu về nhà họ Trần này. Thế là mọi chuyện đã trải qua bao nhiêu sóng gió, cả bốn người họ đã tìm ra được hạnh phúc, niềm vui ngập tràn ngôi biệt thự họ Trần.

Trên lễ đường, Tuấn Khôi và Thiên Bảo ngắm nhìn Ken cùng lúc dắt tay hai cô dâu tiến về phía hai chàng chú rể đứng đợi.

- Ta giao hai đứa cho hai cậu, hãy chăm sóc chúng thật cẩn thận. Đây chính là bảo vật của ta. - Ken nói.

- Dạ. - Thiên Bảo và Tuấn Khôi cùng đáp, đưa tay đón nhận cô dâu của mình.

Tuấn Hà sinh sống ở nước ngoài cũng về tham dự lễ cưới của cháu trai, và được chọn là người chứng hôn.

- Tuấn Khôi, con hãy đọc lời thề.

- Con xin thề, con sẽ yêu thương và chăm sóc Minh Hà suốt cả cuộc đời, dù có bất cứ sóng gió chong gai, chúng con cũng sẽ vượt qua để mãi mãi bên nhau. - Tuấn Khôi nhìn Rose nói.

- Thiên Bảo, con hãy đọc lời thề của mình.

- Anh Thư, hôm qua anh yêu em, hôm nay anh cũng yêu em, ngày mai anh cũng sẽ yêu em, và mãi mãi là như vậy. Anh yêu em... - Thiên Bảo nói.

Tuấn Hà bật cười với lời thề của Thiên Bảo, nhưng không quên nhiệm vụ.

- Minh Hà, đến lượt con đọc lời thề.

- Con xin thề, sẽ mãi mãi bên cạnh Tuấn Khôi, mãi mãi cùng anh ấy bước đi trên con đường phía trước.

- Anh Thư, xin mời con.

- Thiên Bảo, em không biết nói điều gì để cho anh biết rằng em yêu anh nhiều đến mức nào, hy vọng rằng anh có thể nhìn thấu trái tim em.

Tuấn Hà bật cười lần nữa, bọn trẻ hôm nay đọc lời thề thật kì lạ.

- Tuấn Khôi, con có đồng ý lấy Minh Hà làm vợ không?

- Con đồng ý.

- Minh Hà, con có đồng ý lấy Tuấn Khôi làm chồng hay không?

- Con đồng ý.

Tuấn Hà hài lòng, định tiếp tục với Thiên Bảo và Anh Thư thì đã bị Thiên Bảo nói trước.

- Anh Thư, anh đã nhìn thấy trái tim của em tràn ngập bóng hình anh. Anh Thư, làm vợ anh nha. - Thiên Bảo quỳ xuống nói.

- Em đồng ý. - Anh Thư gật đầu nói.

Cả hội trường vỗ tay vang dội, họ như đang xem một bộ phim tình cảm do diễn viên Thiên Bảo làm nam chính.

Tuấn Khôi và Rose trao nhẫn cưới, Thiên Bảo và Anh Thư cũng trao nhau vật đính ước. Trên cổ hai cô gái lấp lánh hai sợi dây tình yêu tròn vẹn.

- Từ bây giờ, ta tuyên bố các con chính thức là vợ chồng, Tuấn Khôi và Minh Hà, Thiên Bảo và Anh Thư, ta chúc các con sẽ trăm năm hạnh phúc.

- Hôn đi, hôn đi, hôn đi. - Tiếng cổ vũ bên dưới vang lên.

Tuấn Khôi đặt tay lên eo Rose, ôm cô sát vào người đặt một nụ hôn cháy bỏng. Thiên Bảo cũng ôm Anh Thư mà hôn. Bốn người trải qua niềm hạnh phúc ngập tràn.

4 cô dâu chú rể tiến ra xe để cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, Rose và Anh Thư được mọi người đứng phía dưới chờ đợi tung bông.

Hoa cưới của Rose trúng ngay Tiểu Ái, khiến Tiểu Ái vô cùng bất ngờ.

- Hai người cũng nhanh chóng kết hôn đi, em của con trong bụng chị còn bé thì hãy nhanh chóng đi, đợi nó lớn rất khó mặc váy cưới đó. - Rose khẽ đưa miệng vào tai Tiểu Ái.

Ken nghe qua gõ đầu Rose một cái cốp.

- Lại dám gọi cô ấy là chị.

- Dạ, thưa mẹ. Nếu baba muốn con gọi là mẹ thì hãy nhanh chóng kết hôn đi. - Rose nói.

- Con nói quá muộn rồi, ta đã cầu hôn và Tiểu Ái đã đồng ý. - KEn cười lớn.

- Vậy là lại sắp có chuyện vui rồi. - Rin từ phía sau nói.

- Là song hỷ lâm môn, nghe đâu con sắp có em sao? - Minh Trí bước đến nói với Rose.

- Haha, tin tức lan nhanh, tin tức lan nhanh. - Rose cười hạnh phúc.

Phía Anh Thư, cô tung bông thì người chụp lấy chính là Hoàng Quân. Hoàng Quân lại dùng hoa cưới của Anh Thư tiến tới tặng một cô gái không kém phần xinh đẹp đến dự lễ cưới của Anh Thư.

- Ngọc Châu, tặng em. - Hoàng Quân mỉm cười,

Anh Thư há hốc mồm, Hoàng Quân và chị Châu sao, hai người họ là khi nào nhỉ.

- Chị Châu, hai người là khi nào vậy, chị lại giấu em sao? - Anh Thư ra vẻ giận chị Châu.

- Là hôm Hoàng Quân tổ chức em, anh ấy đi vào trong tìm em nhưng biết em đã đi cùng Thiên Bảo nên rất buồn, Hôm đó chị và Hoàng Quân cùng nhau đi giải sầu và tâm sự rất nhiều, từ đó cả hai mới biết rằng chị và anh ấy rất hợp với nhau.

- Chuyện tốt như vậy, thế mà chị lại giấu em.

- Chị ngại. - Chị Châu e thẹn.

- Anh ấy là người tốt, chị nhất định sẽ hạnh phúc. - Anh Thư mỉm cười nói.

- Em cũng nhất định hạnh phúc nha. - Chị Châu đáp.

Mọi người vui vẻ, hạnh phúc đưa cô dâu và chú rể lên xe ra sân bay để cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật.

THE END

P/s: Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ Nhị Tiểu Thư, trong thời gian qua có nhiều khi mình up chậm trễ thì mong các bạn bỏ qua mà tiếp tục ủng hộ bộ truyện mới của mình sẽ được up lên trong dịp đầu năm 2015 nha.

Cuối cùng vẫn là xin cảm ơn mọi người nhiều nhiều lắm. LOVE ALL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tieu-thu-em-se-thuoc-ve-ta>